

**TEXT FLY WITHIN
THE BOOK ONLY**

Government Oriental Library Series

Bibliotheca Sanskrita No. 51.

अलङ्कारमणिहारः

श्रीमद्भिः श्रीकृष्णब्रह्मतन्त्रपरकारणसंयमीन्द्रैः प्रणीतः

प्रथमो भाग.

184452

ALANKARA-MANIHARA

BY

SRI KRISHNA-BRAHMATANTRA PARAKALASWAMIN

Part I.

EDITED BY

L. SRINIVASACHARIYA

Pandit, Government Oriental Library, Mysore

Printed under the authority of the Government of
Mysore, Bangalore, the Madras State of Mysore

MYSORE:

PRINTED AT THE GOVERNMENT BRANCH PRESS

1917

Price Rs. 8.

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_184452

UNIVERSAL
LIBRARY

OUP—390—29.4.72—10,000.

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No.

8808

Accession No.

6 S299

Author

K92A

Title

शुद्धात्मतन्त्रपरकाकरकर्ममीन्द

आलसार मण्डार, 1917.

This book should be returned on or before the date last marked below.

Pt-1.

—* श्रीकृष्णब्रह्मतन्त्रपरकाशमहादेशिकाः *—

—* त्रिदशकविसाविभौमाः * कविगण्डभेरुण्डाः. *—

Government Oriental Library Series

Bibliotheca Sanskrita No. 51.

अलङ्कारमणिहारः

श्रीमद्भिः श्रीकृष्णब्रह्मतन्त्रपरकालसंयमीन्द्रैः प्रणीतः

प्रथमो भागः

ALANKARA-MANIHARA

BY

SRI KRISHNA-BRAHMATANTRA PARAKALASWAMIN

Part I

EDITED BY

L. SRINIVASACHARYA

Pandit, Government Oriental Library, Mysore

Published under the authority of the Government of
His Highness the Maharaja of Mysore

MYSORE:

PRINTED AT THE GOVERNMENT BRANCH PRESS

1917

प्रस्तावना.

अथेदानीं किञ्चिदत्र प्रस्तूयते—सुप्रसिद्धं खल्वेतत् प्रेक्षावतामप्रेक्षा-
वतां च सर्वेषां पुरुषाणां, यत्—कर्णाटजनपदसंपदधिष्ठानभूतमहीश्वरमहा-
राजधानीमध्यवित्तमानदिव्यरत्नसिंहासनाधिरूढश्रीमन्महाराजश्रीकृष्णराज -
सर्वभौमवंशदेशिकेन्द्राः श्रीकृष्णब्रह्मतन्त्रपरकालसंयमीन्द्राः परश्शतप्रबन्ध-
निर्माणधुरंधुराः सर्वतन्त्रस्वतन्त्राः अनन्यजनसामान्यमान्यतमानेककार्यनि-
र्वाहणविचक्षणाः श्रीब्रह्मतन्त्रपरकालमहास्थानमभूषयन्निति.

ते किल महाभागाः अलंचकुरपि निखिलेतरशास्त्रेष्विबालंकारशास्त्रे
केनचन महता प्रबन्धेन अलंकारमणिहारनामधेयेन भगवन्तं श्रीनिवासं परमं
दैवतं देवतानामपि. अयं च प्रबन्धः प्रत्यलंकारमात्मीयैरेव लक्ष्यलक्षणैः केवल-
भगवद्विभूतिविषयकैरारचितः परिहृतश्च तेन बहोः कालादापतितो महतो-
लंकारशास्त्रस्य उदाहरणगर्हणनिबन्धनो दोषः । इदानीं पुनरनेन महता प्रबन्धेन
लक्ष्यलक्षणसमन्वयविषयकसङ्कोचोपि शिथिलीभविष्यति पठितृणां पाठयितृणां
च ॥

किं चास्मिन् प्रबन्धे प्राच्योदीच्याखिलालङ्कारिकसम्मतस्सिद्धान्तः पर-
स्परं मतभेदः तत्र साधुत्वासाधुत्वविवेकश्च स्फुटं निरूपितः प्रायः सर्वेष्वप्य-
लङ्कारेषु । तेन च सुशकं विज्ञातुमखिलमप्यलङ्कारसर्वस्वं, अन्तरेणैव अवलोकनं
प्राचीनस्य नवीनस्य वा कस्याप्यपरस्यालङ्कारप्रबन्धस्य ॥

अस्मिंश्च पुस्तके प्रथमभागे उपमालङ्कारमारभ्य समासोक्तिपर्यन्ताः
पञ्चविंशतिरलङ्काराः सविचाराः संग्रथिताः, द्वितीयभागे चावशिष्टाः, सङ्गृह्य-
न्ते. इत्यावेदयति

मैसूरु,

सज्जन विधेयः,

विषयानुक्रमणिका.

	पुटसङ्ख्या		पुटसङ्ख्या
उपोद्घातः 1	प्रतीपालंकारः 98
उपमालंकारः 11	रूपकालंकारः सविभागः	105
सविभागमुदाहरणम् 14	अत्र विचारः 110
प्राचां रीत्या सविभागं प्रपञ्चे-		प्राचां मते सावयवरूपकम् 112
नोदाहरणम् 19	प्राचां मते निरवयवरूपकम्	116
अत्र विशेषविचारः 31	प्राचां मते परंपरितरूपकम्	119
,, 39	अत्र विचारः 119
मालोपमा सप्रभेदा	... 41	,, 122
अत्र विचारः 43	,, 142
शानोपमा 48	रूपकध्वनिः 143
अत्र विचारः 60	परिणामालंकारः 144
,, 63	अत्र विचारः	... 147
उपमेयोपमालंकारः 67	तस्य ध्वनिः 149
अनन्वयालंकारः 81	उल्लेखालंकारः	... 150
उपमादीनां ध्वनिः	... 85	द्वितीयोल्लेखः 155
असमालंकारः 89	तस्य ध्वनिः 158
अत्र विचारः 92	स्मृत्यलंकारः	... 159
तस्य ध्वनिः 93	विचारः 162
उदाहरणालंकारः	... 94	तस्य ध्वनिः	... 165
अत्र विचारः 97	भ्रान्तिमदलंकारः 166

	पुटसङ्ख्या		पुटसङ्ख्या
तस्य ध्वनिः 169	गम्योत्प्रेक्षा 259
सन्देशालंकारः 170	विचारः 262
तत्र विचारः	... 175	श्लेषेण साधारणीकरणम् 263
तस्य लक्ष्यत्व व्यङ्ग्यत्वे 180	अपहृत्या साधारणीकरणम् 267
अपहृत्यलंकारः 181	तत्र विचारः 278
शुद्धापहृतिः 184	रूपकातिशयोक्तिः 281
हेत्वपहृतिः	... 194	विचारः	... 285
पर्यस्तापहृतिः 195	,,	... 291
तत्र विचारः 197	सापहृत्वातिशयोक्तिः 292
भ्रान्त्यपहृतिः 198	भेदकातिशयोक्तिः 293
छेकापहृतिः 200	असंबन्धातिशयोक्तिः 296
कैतवापहृतिः 207	चपलातिशयोक्तिः 299
उत्प्रेक्षालंकारः 212	अत्यन्तातिशयोक्तिः 300
स्वरूपोत्प्रेक्षा 214	तत्र विचारः 302
तत्र विचारः 215	तुल्ययोगिता 303
हेतूत्प्रेक्षा 218	अपरा तुल्ययोगिता 317
तत्र विचारः	... 220	तत्र विचारः 323
फलोत्प्रेक्षा 222	अन्या तुल्ययोगिता 324
तत्र विचारः 226	दीपकम् 326
प्राचां मते विभागः 228	भावृत्तिदीपकम् 334
वाच्योत्प्रेक्षायां स्वरूपोत्प्रेक्षा 229	प्रतिवस्तूपमा	... 339
वाच्योत्प्रेक्षायां हेतूत्प्रेक्षा 248	तत्र विचारः 342
तत्र विचारः 252	इष्टान्तः 344
वाच्योत्प्रेक्षायां फलोत्प्रेक्षा 256	वाक्यार्थनिर्दर्शना 347

	पुटसङ्ख्या		पुटसङ्ख्या
पदार्थनिदर्शना 352	न्यायशास्त्रीयव्यवहारारोपः	457
तत्र विचारः 356	सांख्यशास्त्रीयव्यवहारारोपः....	461
सदर्थनिदर्शना 358	पौराणिकेऽर्थे अलंकारशास्त्रीय-	
असदर्थनिदर्शना	... 360	व्यवहारारोपः	474
व्यतिरेकः	... 363	पौराणिकेऽर्थे भगवच्छास्त्रीयव्य—	480
प्राचां रीत्या व्यतिरेकः 379	पौराणिकेऽर्थे न्यायशास्त्रीयव्य—	485
तत्र विचारः 396	पौराणिकेऽर्थे शब्दशास्त्रीयव्य—	487
” 402	ऐतिहासिकेऽर्थे शब्दशास्त्रीयव्य—	495
” 404	ऐतिहासिकेऽर्थे धर्मशास्त्रीयव्य—	497
अलंकारान्तरोत्तम्भितः 405	ऐतिहासिके छन्दशास्त्रीयव्य—	499
सहोक्तिः 407	भगवच्छास्त्रीये पूर्वमीमांसाशा—	508
तत्र विचारः 412	भगवच्छास्त्रीये ज्योतिश्शास्त्रीयव्य	510
अलंकारान्तरसंकीर्णा 417	भगवच्छास्त्रीये वैद्यशास्त्रीयव्य—	515
विनोक्तिः 420	लौकिकेऽर्थे वेदान्तशास्त्रीयव्य—	521
अस्या ध्वनिः 425	लौकिकेऽर्थे योगशा—	524
समासोक्तिः	... 426	लौकिकेऽर्थे धर्मशास्त्रीय—	526
तत्र विचारः	... 429	लौकिकेऽर्थे न्यायशा—	527
अस्याः प्रभेदाः	... 433	लौकिकेऽर्थे ज्योतिश्शा—	528
तत्र विचारः	... 437	लौकिकेऽर्थे छन्दशा—	531
वेदान्तशास्त्रीये व्यवहारे प्रस्तुते		लौकिकेऽर्थे नाटकीयव्य—	533
अप्रस्तुतपूर्वमीमांसाशास्त्रीय-		शास्त्रीये लौकिकव्यवहारारोपः	535
व्यवहारारोपः 440	अस्या अलंकारान्तरानुगुण्यम्	537
शब्दशास्त्रीयव्यवहारारोपः	447		

॥ श्रीरस्तु ॥

अलङ्कारमणिहारः

श्रीहयवदनपरब्रह्मणे नमोनमः ॥

श्रीनिवासपरब्रह्मणे नमः ॥

श्रीवासब्रह्मतन्त्रोत्तमकलिमथनाल्लब्धचक्राङ्कभाष्यं
श्रीवासे देशिकेन्द्रे कलिमथनगुरावार्पितात्मीयभारम् ।
रङ्गेन्द्रब्रह्मतन्त्रादिमपदकलिजिदेशिकेन्द्रात्तुर्थ
श्रीकृष्णब्रह्मतन्त्राग्रिमपदपरकालार्थवर्थ श्रयामः ॥

श्रीवेङ्कटधरणीधरशिखरालङ्कारमद्भुताकारम् ।
वाणी मम परिचिनुतान्नाणीयः किमपि मङ्गलं
जगताम् ॥ १ ॥

अत्रालङ्कारशब्देनास्य प्रबन्धस्यालङ्कारविषयकत्वं सूचितम् ॥

हृदयभुवं मम हयमुखलक्ष्मीनारायणावलङ्क-
रुताम् । राजयुवराजभूतौ परकालास्थानराज्य-
सीमनि यौ ॥ २ ॥

सादरमिह वेदगिरिप्रादुर्भूतं सरोजभूदयितम् ।
घनसारसरसभासं शिरसा हरिमानमामि परमा-
द्यम् ॥ ३ ॥

वेदगिरौ वेङ्कटाद्रौ 'वेदाद्रिर्गरुडाद्रिश्च' इति तन्नामसु पाठात् । प्रादुर्भूतं अभिव्यक्तं सरोजभुवः श्रियः 'साऽहं वै पङ्कजे जाता' इति महाभारतोक्तेः । दयितं बल्लभं घनसारः जलधरवरः 'सारो बले स्थिरांशे च न्याय्ये क्लीबं वरे त्रिषु' इत्यमरः । तमिव सरसभासं आद्यं जगत्कारणं अतएव परं सर्वस्मादुत्तमं हरिं श्रीनिवासं सादरं यथा स्यात्तथा शिरसा आनमामि ।

पक्षे—सरोजभूर्ब्रह्मा तस्मिन् दयाऽस्य सञ्जाता दयितः तारकादित्वादितच् । तं तथोक्तं, अतएव वेदगिरि निगमवाचि सादरं, अतएव प्रादुर्भूतं मधुकैटभनिर्वर्तितनिगमापहारनिर्विण्णे नीरजासने

एतस्मिन्नन्तरे राजन् देवो हयशिरोधरः ।

जग्राह वेदानखिलान् रसातलगतान् हरिः ॥

इति हयशिरउपाख्यानोक्तरीत्या वेदोद्धरणाय कृतावतारमित्यर्थः । घनसारः कर्पूरः 'अथ कर्पूरमस्त्रियाम् । घनसारः' इत्यमरः । तमिव सरसभासं रमणीयविशदसुषमं आद्यं शिरसा हरिं हयशिरसमित्यर्थः । 'इत्थंभूतलक्षणे' इति तृतीया । परं अत्यन्तं आनमामि । अत्र श्रीनिवासहयाननयोरुभयोरपि नन्तव्यत्वेन प्रस्तुतयोरेव श्लेषः ॥ ३ ॥

अन्योन्यानुगुणाधिकविकस्वरोल्लासिललितमधुरतमम् । विश्वालङ्करणं तद्विभातु मम हृदि सदातनं मिथुनम् ॥ ४ ॥

अन्योन्यस्य परस्परस्य अनुगुणानि अधिकं विकस्वराणि

उल्लासीनि उल्लासवन्ति यानि ललितानि विलासविशेषाः तैः मधुरतमम् । यद्वा—अन्योन्यानुगुणाधिकविकस्वरोल्लासोऽस्यास्तीति तथोक्तं भिन्नं पदम् । ललितमधुरतमं विश्वालङ्करणं सकललोकविभूषणभूतं सदातनं मिथुनं श्रीश्रीनिवासरूपं मम हृदि विभातु ।

पक्षे—अन्योन्यं अनुगुणः अधिकं विकस्वरः उल्लासश्चेत्येतेऽलङ्कारा अस्मिन् सन्तीति तथोक्तम् । ललितेन ललितनाम्नाऽलङ्कारेण मधुरतमं विश्वं सर्वं अलङ्करणं अलङ्कारशास्त्रमित्यर्थः । यद्वा—विश्वानि अलङ्करणानि यस्मिन् विषयविषयिभावसम्बन्धेन सन्ति तत्तथोक्तं तद्रूपं मिथुनमिति योजना । स्पष्टमन्यत् । विवक्षितसूचनायायं श्लेषसंरम्भः ॥ ४ ॥

युक्त्यल्लेखविचित्रप्रौढोक्तिनिदर्शनातिगम्भीरान् । सपरिकरसमाधिविधीन्वचसाऽलंकृतिमणीन्गुरून्कलये ॥ ५ ॥

युक्तीनां उल्लेखेन ऊहेन विचित्रा आश्चर्यावहाः याः प्रौढाः प्रगल्भाः उक्तयः तासां निदर्शनेन प्रकाशनेन अतिगम्भीरान् सपरिकरः यमनियमादिपरिकरसहितः समाधिविधिः ध्यानविधानं येषां तान् अनारतपरब्रह्मध्यानबद्धादरानित्यर्थः । विशेषणद्वयेन 'द्वे विद्ये वेदितव्ये' इत्युक्तपरावरज्ञानोपादातृत्वं सूचितम् । कृतिमणीन् विद्वद्वरिष्ठान् गुरून् लक्ष्मीनाथाद्यस्मदाचार्यपर्यन्तान् अलं वचसा कलये स्तौमीत्यर्थः ।

पक्षे—युक्तिः उल्लेखः विचित्रं प्रौढोक्तिः निदर्शनेत्येतैरलङ्कारविशेषैः अतिगम्भीरान् परिकरः समाधिः विधिरित्येतैरल-

ङ्कारैस्सह वर्तन्त इति तथोक्तान् गुरून् श्रेष्ठान् अलङ्कृतयो
मणय इव अलङ्कृतिमणयः तान् वचसा कलये ग्रन्थामीत्यर्थः ।
अत्र सूच्यार्थस्य श्लेषेण सूचनम् ॥ ५ ॥

वकुलसरालङ्कारं सकलभवामयभरागदङ्कारम् ।
अशठान्तरङ्गसेव्यं शठारिमभ्येम्यहं दृढाभक्तिः ॥

दृढा भक्तिर्यस्य सः दृढाभक्तिः । अत्र दृढाशब्दस्य न पुंव-
द्भावः 'स्त्रियाः पुंवत्' इत्यादिना पुंवद्भावविधौ 'अपूरणीप्रि-
यादिषु' इति पर्युदस्ते प्रियादौ भक्तिशब्दस्य पाठात् । अत्राप्य-
लंकारशब्देन वक्ष्यमाणसूचनम् ॥ ६ ॥

उपमोत्प्रेक्षागोचरमुद्धृतविषमप्रतीपदृष्टान्तम् ।
नाथमुनिं कलयेऽलं क्रियावतां ब्रह्मवेदिनां मा-
न्यम् ॥ ७ ॥

उपमोत्प्रेक्षायाः साम्यसम्भावनायाः अगोचरं असदृशमि-
ति यावत् । उद्धृताः निर्मूलिताः विषमैः प्रतीपैः प्रतिमतकथकैः
दृष्टाः अन्ताः निश्चयाः तेषां दृष्टान्ताश्शास्त्राणि वा येन तं नि-
रस्तसकलविमतसिद्धान्तमित्यर्थः । 'अन्तोऽस्त्री निश्चये नाशे स्व-
रूपेऽग्रेऽन्तिकेऽन्तरे' इति रत्नमाला, 'दृष्टान्तावुभे शास्त्रनिदर्शने'
इत्यमरः । पक्षे—उपमोत्प्रेक्षे अलङ्कृती गोचरौ प्रतिपाद्यौ यस्य तं
उद्धृताः स्थापिताः विषमं प्रतीपं दृष्टान्त इत्येतेऽलङ्कारा येन
तं, अलं पर्याप्तं यथा स्यात्तथा क्रियावतां अननुसंहितफलकर्मा-
नुष्ठानशालिनां अतएव ब्रह्मवेदिनां ब्रह्मविदां मान्यम्, अनेन

‘क्रियावानेष ब्रह्मविदां वरिष्ठः’ इति मुण्डकश्रुतिः प्रत्यभिज्ञाप्यते । पक्षे—अलङ्कियावतां आलङ्कारिकाणां, अन्यत्सुगमम् । अत्रापि श्लेषमहिम्ना विवक्षितं सूचितम् ॥ ७ ॥

साधुकलिताल्पसारावज्ञं यामुनमुनीन्द्रमामनवै
छेकोक्तिपरिग्रन्थितसाक्षेपप्रत्यनीकवक्रोक्तिम् ॥८॥

साधु यथा स्यात्तथा कलिता कृता अल्पसारेषु ऐहिकफलसाधनकर्मप्रतिपादकवेदपूर्वभागेषु अवज्ञा तिरस्कारो येन तं ‘असारमल्पसारं च सारं सारतरं त्यजेत्’ इत्युक्तरीत्या परित्यक्ताल्पसारमित्यर्थः । अनेन असाररूपबाह्यकुटाष्टशास्त्रावज्ञानं कैमुतिकन्यायसिद्धम् । इदं आमुष्मिकफलप्रतिपादकवेदभागरूपसारावज्ञायाः आत्मतत्प्राप्तिसाधनमात्रप्रतिपादकांशलक्षणसारतरावज्ञायाश्चोपलक्षणम् । अनेनैव ‘भजेत्सारतमं शास्त्रे रत्नाकर इवामृतम्’ इत्युक्तरीत्या परमात्मतत्प्राप्तितत्साधनप्रतिपादकवेदप्रदेशरूपसारतमनिष्ठता चार्थसिद्धा । छेकाः विदग्धाः याः उक्तयः ताभिः परिग्रन्थिताः बाधिताः क्रान्ता इति वा, साक्षेपाः आक्षेपसहिताः प्रत्यनीकानां प्रतिमतकथकानां वक्रोक्तयः अनुजुव्याहाराः येन तं तथोक्तं ‘ग्रन्थितं गुम्भिते क्रान्ते हिंसिते च त्रिलिङ्गकम्’ इति मेदिनी । पक्षे—साधु यथा स्यात्तथा कलिताः रचिताः अल्पं सारः अवज्ञा चेत्येता अलङ्कृतयो येन तं, छेकोक्तिः तन्नामालङ्कृतिः तथा परिग्रन्थिते गुम्भिते मिश्रिते इत्यर्थः । आक्षेपेण तन्नाम्नाऽलङ्कारेण सह वर्तेते इति साक्षेपे, प्रत्यनीकं च वक्रोक्तिश्चेत्येते अलङ्कृती येन तं तथोक्तम् । यामुनमुनीन्द्रं आमनवै ध्यायानि । मनु अवबोधने, लोट्, उत्तमैकवचनम् । सूचनं पूर्ववत् ॥

यश्चक्षुश्श्रुतिनाथस्त्रातुं वेदान्मुनित्वमभिपद्य ।
श्रुतिचक्षुरग्रगण्यो बभूव तमिमं भजेय भाष्य-
कृतम् ॥ ९ ॥

चक्षुश्श्रुतिनाथः शेषः वेदान् त्रातुं अर्थतः शब्दतश्च र-
क्षितुं मुनित्वं रामानुजमुनित्वं पतञ्जलिमुनित्वं चाभिपद्य प्राप्य
श्रुतिचक्षुषां वेदविदां अग्रगण्यो बभूव । आदौ चक्षुश्श्रुतिनाथः
मुनित्वे श्रुतिचक्षुरग्रगण्य इत्येतदेव वैलक्षण्यमिति भावः ।
भाष्यकृतं श्रीभाष्यकारं महाभाष्यकारं च भजेय ॥ ९ ॥

स्मृतिसन्देहभ्रान्तिमदसंगतिविकल्पमीलनो-
ल्लासी । वेदान्तदेशिकमणिर्मोदान्विदधातु जग-
दलङ्कारः ॥ १० ॥

स्मृतिषु मानवादिधर्मसंहितासु सन्देहभ्रान्तिमतां संश-
यभ्रमवतां कौतस्कुतानां असङ्गतयः सङ्गतिरहिताः असम्बद्धा
इत्यर्थः । ये विकल्पाः तेषां मीलने निरासे उल्लासी । पक्षे—
स्मृत्याशुल्लासान्तास्सप्तलङ्काराः ते सन्त्यस्मिन्निति तथोक्तः ।
इदमुपलक्षणं सर्वालङ्कारवत्तायाः ॥ १० ॥

श्रीब्रह्मतन्त्रकलिरिपुगुर्वास्थानीधुरन्धरानखि-
लान् । हृदि भावयेऽत्युदारान्वसुधालङ्कारमणि-
हारान् ॥ ११ ॥

वसुधालङ्कारमणिहारानित्यनेन अलङ्कारमणिहार इति विव-
क्षितप्रबन्धनामसूचनम् ॥ ११ ॥

अतिमात्रा प्रतिपत्तिश्श्रीशे यस्याद्भुता जनै-
र्ददृशे । सुमहान्परकालमुनिस्स मदन्वयशेखरो
गुरुर्जयतात् ॥ १२ ॥

यस्य गुरोः श्रीशे भगवति विषये अतिमात्रा मात्रामति-
क्रान्ता अतिवेला प्रतिपत्तिः गौरवं प्रबोधो वा—

प्रतिपत्तिः प्रवृत्तौ च प्रागल्भ्ये गौरवेऽपि च ।

संप्राप्तौ च प्रबोधे च पदप्राप्तौ च योषिति ॥

इति मेदिनी । पक्षे—अविद्यमानं तिमात्रं तिवर्णमात्रं यस्यां सा प्र-
तिपत्तिः प्रपत्तिः भरन्यसनमित्यर्थः । प्रतिपत्तिशब्दे तिवर्णापनयने
प्रपत्तिरिति निष्पत्तेः, शब्दार्थयोस्तादात्म्यमिह शरणम् । अद्भुता
आश्चर्यावहा सती जनैः ददृशे । भगवति यस्य गौरवं ज्ञानं प्रप-
दनं चात्याश्चर्यावहतया जनैर्दृष्टानीत्यर्थः । प्रपदनस्याश्चर्यत्वं च
अनेनाचार्येणातिमात्रार्ततया प्रपदनमनुष्ठाय स्वाभीप्सित एव
समये मोक्षसाम्राज्यस्यासादितत्वादिंति तद्वैभवप्रकाशिकादिषु
सुस्पष्टम् । ददृशे इत्यनेन सर्वलोकसाक्षिकत्वमीदृशप्रपदनस्य
दर्शितम् । मदन्वयस्य विद्यया जन्मना च मद्द्वंशस्य शेखरः ।
उभयोरपि श्रीशैलघनगिर्यण्पलार्यवंश्यत्वात्तथोक्तिः ॥ १२ ॥

वादाः कुट्टशां शमिता जलदेनेव प्रतीपता-
भाजः । येन स गुरुर्विजयतां श्रीवासब्रह्मतन्त्र-
परकालः ॥ १३ ॥

जलदेन , प्रतीपताभाजः प्रतिलोमतां प्राप्ता वादाः दावाः

इत्यर्थः । त इव, अर्थगतं बहुत्वं शब्दे आरोप्यते । येन आचार्येण प्रतीपताभाजः प्रातिकूल्यभाजः कुदशां वादाः शमिताः । स्पष्टमन्यत् ॥ १३ ॥

शरणगतजनपुनर्भवभयापनेता जयाय मे भवतात् । श्रीवासदेशिकेन्द्रोपपदश्रीब्रह्मतन्त्रयतिनेता ॥ १४ ॥

एकेन येन बुधता गुरुता कविता च दर्शिता विधुता । दुर्ग्रहबाधां शमयतु स श्रीरङ्गेन्द्रकलिरिपुयतीन्द्रः ॥ १५ ॥

येन एकेनैव विधुता चन्द्रता पक्षे अविधुता अप्रकम्पिता अन्यापरिभावनीयतेत्यर्थः । बुधता सौम्यता प्राज्ञता च, गुरुता वाक्पतिता आचार्यता च कविता भार्गवता काव्यकर्तृता च दर्शिता । दुर्ग्रहबाधां दुष्टग्रहाणां कुजादीनां पीडां दुराग्रहव्यसनितां च शमयतु । एकस्यैवास्य चन्द्रबुधादिशुभग्रहरूपत्वात् दुर्ग्रहबाधाशमनपटीयस्त्वमस्तीति भावः । अन्यत्सुगमम् ॥१५॥

तातार्यस्य गुरोर्मे ख्यातात्मगुणस्य चरणनलिनयुगे । अतिवेलं लगतु मनः प्रतिलोमं वाऽनुलोमं वा ॥ १६ ॥

प्रतिलोमं मनः नम इत्यर्थः । प्रतिलोमानुलोमशब्दयोः 'अच्छप्रत्यन्ववपूर्वात्सामलोमः' इत्यच् ॥ १६ ॥

नवदुर्गतातदेशिककृष्णाम्बासूनुरातनोतीमम् । श्रीशैलान्वयजन्मा कृष्णोऽलङ्कारमणिहारम् ॥ १७ ॥

श्रीश्रीनिवासमनुपममुपमाद्यैरखिलजगदल-
ङ्कारम् । अञ्चामोऽलङ्कारैर्वाञ्छामस्माकमेष सफ-
लयतात् ॥ १८ ॥

चपलोसावुद्युङ्क्ते विपुलालङ्कारवर्णनव्याजात् ।
भगवत्स्वरूपरूपप्रभावगुणविभवलेशमभिधातुम् ॥

वाणीं हरिगुणभणनात्कृतार्थयितुमेव कृतिरि-
यं क्रियते । ललिततया बालानामुपकुर्याच्चैत्प्रका-
ममुपकुरुताम् ॥ २० ॥

आरचये कृतिमेतामात्मीयैर्लक्ष्यलक्षणैरेव ।
यक्षाधिपो नवनिधिर्भिक्षाक इवान्यवसु किमा-
दत्ते ॥ २१ ॥

आनुष्ठुभेन लक्षणमार्याजातेन लक्ष्यजातमपि ।
वृत्तेन विरचयेऽहं यत्तेन प्रीयतां फणिगिरीशः ॥ २२

श्रीपतिरहिगिरिनिलयः प्रापयतु नितान्तहृद्य-
तामेनम् । स्वोपज्ञलक्ष्यलक्षणरूपमलङ्कारमणिहा-
रम् ॥ २३ ॥

देवच्छन्दोऽनुगुणो दीव्यादुपमादिसरससरशत-
भाक् । लक्ष्मीवल्लभहृदये ललितोऽलङ्कारमणि-
हारः ॥ २४ ॥

देवस्य श्रीनिवासस्य छन्दसः अभिलाषस्य अनुगुणः अनु-
 नुरूपः 'छन्दः पद्येऽभेलापे च' इति सान्तनानार्थेष्वमरः । श्री-
 निवासप्रीत्युचित इत्यर्थः । पक्षे अनुगतो गुणेन अनुगुणः 'अ-
 वादयः क्रुष्टाद्यर्थे तृतीयया' इति समासः । उपमादयः अल-
 ङ्कारा एव सरसाः रमणीयाः सराः यष्टयः तेषां शतं भज-
 तीति तथोक्तः । 'लतिका लडिका यष्टिस्तुल्यार्थास्स्युस्सरस्सरिः'
 इत्युक्तेः । अत एव देवच्छन्दः तन्नामा, 'देवच्छन्दोऽसौ शत-
 यष्टिकः' इत्यनुशासनात् । ललितः अलङ्कारमणिहारः एतन्नामा
 प्रबन्धः । पक्षे—अलङ्काररूपश्चासौ मणिहारश्च लक्ष्मीवल्लभस्य
 हृदये मनसि वक्षसि च दीव्यात् प्रकाशताम् ॥ २४ ॥

सिन्धुमिवास्मद्ग्रन्थं मन्थानेनेव चेतसा मध्व-
 न् । विषमिव दोषं हित्वा मणिमिव गुणमाददातु
 विबुधेन्द्रः ॥ २५ ॥

इत्यलङ्कारमणिहारै अलङ्कारप्रबन्धे उपोद्धातः.

जयतु श्रीवृषाद्रिस्थं जगत्रितयरक्षणम् ।
 वदान्यं परमं ब्रह्म वक्षोऽलङ्कारलक्षणम् ॥ १ ॥

वक्षसः अलङ्कारः आभरणभूतं लक्षणं श्रीवत्सचिह्नं यस्य
 तत् । अनेनालङ्कारलक्षणत्वमस्यानुष्टुभप्रबन्धस्य सूचितम् । अय-
 मलङ्कारलक्षणारम्भश्लोकः ॥

अथोपमालङ्कारसरः (१).

उद्भूता भाति साम्यश्रीरुभयोर्यत्र सोपमा ।

यत्र काव्ये उभयोरुपमानोपमेययोस्सहृदयहृदयाह्लादिनी सा-
दृश्यलक्ष्मीः चारुसादृश्यमिति यावत्, उद्भूता व्यङ्ग्यभावमन्त-
रेण स्फुटतमा सती भाति निषेधाप्रतियोगितया लसति तत्रो-
पमालङ्कार इत्यर्थः । अत्र यत्र द्वयांस्सादृश्यं वर्ण्यते तत्रोपमा-
लङ्कार इत्येतावदुक्तौ 'ग्रधामि काव्यशशिनं विततार्थरश्मिम्'
इत्यादौ उपमालङ्कारापत्तिः, तत्र काव्यशशिनोरर्थरश्मीनां च स-
हृदयहृदयाह्लादिधर्मसाम्येन सादृश्यप्रतीतिः । अत उपमानोपमेय-
योरित्युक्तम् । कविसमयप्रसिद्ध्या उपमानोपमेयत्वयोग्यताऽस्तीत्यदोषः ।
न हि काव्यशशिनोरुपमानोपमेयत्वयोग्यताऽस्तीत्यदोषः ।
'गोसदृशो गवयः' इत्यादौ गोगवययोस्तथात्वेऽपि नोपमालङ्कार इति
तत्रातिव्याप्तिवारणाय सहृदयहृदयाह्लादिनीति । इदं सहृदयहृ-
दयाह्लादित्वविशेषणं सर्वालङ्कारलक्षणानुयायि । अतएव 'गौ-
र्बाहीकः' इत्यादौ न रूपकं, 'स्थाणुर्वा पुरुषो वा' इति न सन्देहः
'इदं रजतम्' इति न भ्रान्तिमान्, 'नेदं रजतं किं तु शुक्तिः'
इत्यादौ नापहव इत्याद्याहुः । उद्भूतेति व्यङ्ग्योपमाव्यावृत्त्यर्थम्—

समराङ्गणमारूढं भवन्तं पश्यतां नृणाम् ।

भवं कल्पान्तसंकुद्धं द्रष्टुं नोत्कण्ठते मनः ॥

इत्यादौ तथाभूतं त्वां दृष्टवतस्तथाभूतभवदर्शनमासीदिति प्र-
तीतिः किञ्चित्कुर्वतोऽशक्यवस्त्वन्तरकृतिरूपविशेषालङ्कारः । तेन
च तथाभूतो भव इव तदा त्वं स्थित इत्युपमा व्यज्यते ।

अत्रोपमाया व्यङ्ग्यायाः प्राधान्येनालङ्कार्यता, न त्वलङ्कारता । अत उद्भूतेत्यस्याव्यङ्ग्यत्वपर्यवसानादस्य न व्यङ्ग्योपमायामतिव्याप्तिः । निषेधप्रतियोगित्वविवक्षणात् व्यतिरेकव्युदासः । ततश्च सहृदयहृदयाह्लाददायित्वे सत्यव्यङ्ग्यं सादृश्यमुपमेयेतावदेव लक्षणमिह विवक्षितम्, न तूपमानोपमेयत्वयोग्ययोरित्यपि, 'प्रधामि काव्यशशिनम्' इत्यादौ चारुत्वाभावादेवातिव्याप्त्यसंभवात् । अतएव उभयोस्साम्यश्रीरित्येवोक्तं, तदप्यनन्वयेऽतिव्याप्तिनिरासाय ।

न चैवमप्युपमेयोपमाप्रतीपयोरतिव्याप्तिः । तयोरुक्तसादृश्यवर्णनसत्त्वेनोपमालङ्कारान्तर्भावस्येष्टत्वात्, तृतीयसदृशव्यवच्छेदस्य प्रसिद्धोपमानप्रातिलोभ्येन प्रसिद्धोपमेयोत्कर्षस्याधिकस्य तत्र फलस्य सद्भावेन तत एव तयोरुपमायाः पृथगुक्तेः, उपमेयोपमायां प्रकृताप्रकृतगोचरोपमाद्वयरूपतया प्रतीपे अप्रकृतविषयतया च तस्याः प्रतीतेः । अन्यथा अप्रकृतविषयस्मृत्यादेरपि प्रकृतविषयस्मरणादेतोऽलङ्कारान्तरत्वापत्तेश्च । अतएव 'प्रतीपमुपमेयोपमा चेत्युभयमपि सद्भाह्यमेवेति न तद्व्यापनं लक्षणस्य दोषः' इति चित्रमीमांसायामुपमालक्षणपरिष्करणावसरे कण्ठरवेणैव प्रतिपादितम् ।

केचित्तु—सादृश्यप्रतीतिमात्रोद्देश्यककविसंरम्भविषयीभूतचारुसादृश्यमुपमेति विवक्षितम् । तेन अनन्वयोपमेयोपमाप्रतीपेषु न काप्यतिव्याप्तिः, तत्र सादृश्यस्यानुपमत्वद्योतनतृतीयसदृशव्यवच्छेदोपमेयोत्कर्षफलकत्वेन कविसंरम्भगोचरतया सादृश्यबोधमात्रोद्देश्यककविसंरम्भविषयत्वविरहादित्याहुः ॥

इदं कुवलयानन्दकृदनुरोधेन । रसगङ्गाधरकृदनुरोधेन त्वेवं
लक्षणम्—

वाक्यार्थोपस्कारकं यत्सादृश्यं चारु सोपमा ॥ २ ॥

सादृश्यं सुन्दरं वाक्यार्थोपस्कारकमुपमालङ्कृतिः । चारुत्वं
च चमत्काराधायकत्वं, चमत्कारश्चानन्दविशेषस्सहृदयहृदयसा-
क्षिकः । 'सागरस्सागरोपमः' इत्याद्यनन्वये सादृश्यस्य द्वितीय-
सतीर्थ्यनिवर्तेनमात्रार्थमुपात्ततया स्वयमप्रतिष्ठानाद्चमत्कारित्व-
मेव । अतएव तस्यान्वयाभावादनन्वयं तमभिदधते । 'नाथ
त्वद्ददनौपम्यं कथं धत्तां सुधाकरः' इत्यादिव्यतिरेके चमत्का-
रिणो निषेधस्य निरूपणाय प्रतियोगिनस्सादृश्यस्य निरूपणम-
चमत्कारकमेव । एवमभेदप्रधानेष्वपि रूपकापह्नुतिपरिणामभ्रा-
न्तिमदुल्लेखादिषु, भेदप्रधानेषु दृष्टान्तप्रतिवस्तूपमादीपकतुल्य-
योगितादिषु चमत्कारिषु तत्तन्निष्पादकत्वेनावस्थितस्यापि सा-
दृश्यस्य चमत्कारितावैधुर्येण नास्त्युपमालङ्कारत्वम् । 'मुखमिव
चन्द्रः' इति प्रतीपे, 'चन्द्र इव मुखं मुखमिव चन्द्रः' इत्यु-
पमेयोपमायां च सादृश्यस्य चमत्कारित्वाभ्रातिप्रसङ्गशङ्क्यः,
तयोस्सङ्गाह्यत्वात् ॥

ननु—'त्वयि कोपो ममाभाति सुधांशाविच पावकः' इत्या-
दावुपमानस्यातिमात्रमसम्भाविततया न तावत्सादृश्यमेव शक्यं
प्रतिपत्तुं, चमत्कारः पुनर्दवीयानेवेति चेत्—कविना हि खण्डशः
पदार्थोपस्थितिमता यथेप्सितं संभावितत्वेनाकारेण सुधाकरा-
धिकरणकं पावकं परिकल्प्य तेन सह साम्यस्यापि कल्पने बा-
धकाभावात् । न च कल्पितमसत्सादृश्यं कथंकारं चमत्कार-

मारचयेदिति वाच्यम् । सुकुमारसुन्दरतरसुवर्णप्रतिमात्वेन भा-
वनया पुरतस्स्थिताया वनितायाः परिरम्भस्य प्रियम्भावुक-
तादर्शनात् । उपमानोपमेययोस्सत्त्वस्य लक्षणे प्रवेशाभावान्नात्र
दोषगन्धोऽपि ॥ अतएव—

स्तनाभोगे पतन्भाति कपोलात्कुटिलोऽलकः ।

शशाङ्कबिम्बतो मेरौ लम्बमान इवोरगः ॥

इत्यादावपि नानुपपत्तिः ॥

परे तु—अस्याः कल्पितोपमाया उपमानान्तराभावफलक-
त्वेनालङ्कारान्तरतामाहुः । तन्न—सादृश्यस्य चमत्कारितयोपमान्त-
र्भावस्यैवोचितत्वात्, सन्निरूपितत्वस्य लक्षणे प्रवेशाभावात् ।
उपमानान्तराभावफलकत्वं ह्युपमावेशेषत्वे साधकं न तूपमाबाहे-
र्भावे इति ॥

पूर्णा लुप्तेत्यलंकारतत्त्वज्ञैस्सा द्विधोदिता ।

उपमानं चोपमेयं धर्मो वाचकमित्यदः ।

चतुष्टयमुपात्तं चेत्सा हि पूर्णोपमा मता ॥ ३ ॥

यथा—

आनन्दनिलयनामनि विमानधामनि विभास-
मानं तत् । धाम चिरत्नं रत्नं श्यामलमिव हैमसं-
पुटे जयति ॥ २६ ॥

अत्र श्यामलं रत्नं चिरत्नं धाम विभासमानं इवशब्दश्चे-

त्येतेषामुपमानोपमेयसाधारणधर्मोपमावाचकानां चतुर्णामुपादाना-
दियं पूर्णोपमा । इदं कुवलयानन्दानुसारेणोदाहरणम् ॥

रसगङ्गाधरानुसारेण तु यथा—

कृपया सुमहाजालाकृष्टान्मीनानिवाहिशैलम-
णे । मोचयसि मोहजालविष्टान्दीनान्कदा नु
खल्वेनान् ॥ २७ ॥

अत्र प्रतीयमाना उपमा समग्रवाक्यार्थस्य कदेति शान्त-
रसस्य सूचितचिन्तोपस्करणद्वारा उपस्कारकतयाऽलङ्कारः ॥

वर्ण्योपमानयोर्धर्मोपमावाचकयोरपि ।

एकद्वित्र्यनुपादाने भवेत्तुतोपमाऽष्टधा ॥ ४ ॥

वर्ण्यमुपमेयं उपमेयादीनामेकस्य द्वयोस्त्रयाणां वाऽनुपा-
दाने तुतोपमा । सा चाष्टविधा भवेत् ॥

वाचकस्यात्र धर्मस्य धर्मवाचकयोस्तथा ।

वर्ण्यवाचकयोर्लोपे तत्तल्लुप्ताः खलूपमाः ॥५॥

उपमानस्य लोपे तु तल्लुप्ता पञ्चमी स्मृता ।

प्रोक्ता षष्ठी वाचकोपमानलुप्तेति कोविदैः ॥ ६ ॥

धर्मोपमानलुप्ताऽन्या लोपे धर्मोपमानयोः ।

अष्टमी धर्मोपमानवाचकानां विलोपने ॥ ७ ॥

तामेव विभजते—अत्र वाचकादीनां लोपे तत्तल्लुप्ताः ।
तथाहि—१. वाचकलुप्ता । २. धर्मलुप्ता । ३. धर्मवाचकलुप्ता ।

४. उपमेयवाचकलुप्ता । एवमुपमानलोपरहिताश्चत्वारो भेदाः ।
 ५. उपमानलुप्ता । ६. वाचकोपमानलुप्ता । ७. धर्मोपमानलुप्ता ।
 ८. धर्मोपमानवाचकलुप्ता । एवमुपमानलोपसहिताश्चत्वारो भेदाः
 इति लुप्तोपमा अष्टविधाः ॥

तत्र वाचकलुप्ता यथा—

चन्दिररुचिरनिटालं सुन्दरतरवार्षिकाम्बुदवि-
 नीलम् । मन्दरधरमहिगिरिपतिकन्दरधामास्तु नाम
 हृदि धाम ॥ २८ ॥

अत्र चन्दिररुचिरनिटालं सुन्दरतरवार्षिकाम्बुदविनीलमि-
 त्युभयत्रापि वाचकलोपः चन्दिर इव रुचिरं वार्षिकाम्बुदमिव
 विनीलमित्यर्थे 'उपमानानि सामान्यवचनैः' इति समासविधा-
 यकशास्त्रनिबन्धनः ॥

धर्मलुप्ता यथा—

शरदिन्दुसदृशवदनं स्फुरदिन्दिरमहिगिरीन्द्र-
 कृतसदनम् । कुन्दसुमोपमरदनं वृन्दं महसां धु-
 नोतु भयकदनम् ॥ २९ ॥

भयकदनं भवभयसंमर्दं 'कदनं मर्दने पापे' इति विश्वः ।
 अत्र शरदिन्दुसदृशवदनं कुन्दसुमोपमरदनमित्युभयत्रापि धर्म-
 लोपः । स त्वैच्छिकः न तु शास्त्रविहितः, आह्लादनादिना शर-
 दिन्दुसदृशवदनमित्यादेरपि सुवचत्वात् ॥

यथा वा—

कुसुमसमे लावण्ये सरिञ्जरीवेगसदृशि ता-
रुण्ये । आयुषि तृणानलनिभे फणाभृदद्रिशि नैव
विश्वसिमः ॥ ३० ॥

अत्र क्षिप्रम्लानत्वमेकथाऽनवस्थानं सद्योनिर्वाणत्वं च
समानधर्मा अनुपात्ताः ॥

धर्मवाचकलुप्ता यथा—

चन्दनगिरिकन्दरचरसुन्दरतरगन्धवाहशाबन्ती ।
भिन्तामपाङ्गरेखा सन्तापं दन्दशूकगिरिनेतुः ॥ ३१ ॥

अत्र गन्धवाहशाबन्तीत्यत्र धर्मवाचकलुप्ता । गन्धवाहशाब
इवाचरन्तीत्यर्थे विहितस्य गन्धवाहशाबवदानन्दनात्मकाचारार्थ-
कस्य क्विपः इवशब्देन समं लोपात् । अत्र धर्मलोप ऐच्छि-
कः आनन्ददायितया गन्धवाहशाबन्तीति तदुपादानस्यापि स-
म्भवात् । भिन्तां भिनत्तु । भिदेः रौधादिकस्य स्वरितेत्त्वा-
त्तडि लोद् ॥ ३१ ॥

उपमेयवाचकलुप्ता यथा—

मुनिमनसामपि दूरे स्वकृतविहारेऽलमुपनिष-
त्सारे । परमपदीयति विभवैः परमे न रमेत फ-
णिगिरौ को वा ॥ ३२ ॥

उपनिषत्सारत्वेनाध्यवसिते श्रीनिवासे स्वकृतविहारे सति-
मायावी परमानन्दं त्यक्त्वा वैकुण्ठमुत्तमम् ।

स्वामिपुष्करिणीतीरे रमया सह मोदते ॥

इत्युक्तप्रकारेण स्वस्मिन्विहरमाणे सतीत्यर्थः । परमपदीयतीत्यत्र
वाचकोपमेयलोपः आत्मानमित्युपमेयस्योपमावाचकेन सहानुपा-
दानात् । नच — ‘उपमानादाचारे’ इत्युपमानादाचारार्थे क्यचो वि-
धानात्परमपदमिवाचरतीत्यर्थावगमेऽप्यात्मानमित्यस्य कथं निर्णयः
अन्यस्यापि तत्सम्भवादिति वाच्यम् । परमपदानुरूपाचरणस्य
विभवकरणकत्वरूपविशेषणसामर्थ्येन तदवगमात्, तथाविधा-
चरणे विभवानां स्वारासिकतया स्वकीयत्वावगतेः । अयं च
लोप ऐच्छिकः, स्वात्मानं परमपदीयतीत्युपमेयोपादानस्यापि
सम्भवात् ॥ ३२ ॥

उपमानलुप्ता वाचकोपमानलुप्ता च यथा—

द्विरदसमालसगमनं सुरगिरिगुरुधैर्यमखिलभ-
यशमनम् । हरिमीडे रिपुदमनं द्विरसनगिरिसद-
नमिन्दिराकमनम् ॥ ३३ ॥

अत्राद्ये पादे द्विरदसमालसगमनमित्यत्र द्विरदगमनस्योप-
मानस्यानुपादानादुपमानलुप्ता । द्वितीयपादे सुरगिरिगुरुधैर्यमित्यत्र
वाचकस्य इवादेस्सुरगिरिधैर्यस्योपमानस्य चानुपादानाद्वाच-
कोपमानलुप्ता ॥

धर्मोपमानलुप्ता धर्मोपमानवाचकलुप्ता च यथा—

जलनिधिनिभगाम्भीर्यं कलये हृदि कल्पका-

गमौदार्यम् । निलयितशेषाहार्यं जलधिसुताचि-
त्तहारि सौन्दर्यम् ॥ ३४ ॥

सौन्दर्यामेतीदं भिन्नं पदं, तत्त्वेनाध्यवसितो भगवान्
श्रीनिवास इत्यर्थः । अत्र जलनिधिनिभगाम्भीर्यमित्यत्र निरव-
धिकत्वादेस्साधारणधर्मस्य जलनिधिगाम्भीर्यस्योपमानस्य चानु-
पादानाद्धर्मोपमानलुप्ता । कल्पकागमस्यौदार्यमिवौदार्यं यस्य तदि-
तिविग्रहे निरवशेषाभीष्टार्थपरिपूरणादेर्धर्मस्य कल्पकागमौदार्य-
स्योपमानस्य इवादेर्वाचकस्य चानुपादानाद्धर्मोपमानवाचक-
लुप्ता । अन्यदग्रे वक्ष्यते ॥

एवं कुवलयानन्दप्रकारेणोपमोदिता ।
प्राचां मते विभागोऽस्या उपमायाः प्रपञ्चयते ॥
पूर्णा लुप्तेति भेदेन द्विविधा सा तयोः पुनः ॥
श्रौत्यार्थीति द्विधा पूर्णा वाक्यगा च समासगा ।
तद्धितस्थेति च त्रेधा ते द्वे स्यातां पृथक्पृथक् ॥८

प्राचीनानामालंकारिकाणां मते उपमा पूर्णा लुप्तेति द्विवि-
धा । तयोर्मध्ये पूर्णा श्रौती आर्थीति द्विविधा ते श्रौत्यार्थ्यौ
द्वे अपि पृथक्पृथक् वाक्यगा समासगा तद्धितगोति त्रेधा
स्यातामिति पूर्णोपमा षड्विधा भवतोत्यर्थः ॥

यथेववादिशब्दानां साक्षात्सादृश्यवाचिनाम् ।
उपादाने भवेच्छ्रौतीत्याहुश्शास्त्रविचक्षणाः ॥ ९ ॥

ये धर्मिव्यवधानेन सादृश्यप्रतिपादकाः ।

सदृङ्गिभादिशब्दानां तेषामार्थी प्रयोगतः ॥ १० ॥

श्रौतीमार्थी च लक्षयति यथेत्यादिना—साक्षात्सादृश्यप्रतिपादकयथेवादिशब्दानां प्रयोगे श्रौती श्रुत्या सादृश्यप्रतिपादनात् । वादीत्यादिशब्देन 'तत्र तस्येव' इति विहितवतेर्ग्रहणम् । तस्य इवार्थे विहितत्वात् । सादृश्यविशिष्टधर्मिपर्यन्त-तुल्यसदृशसदृङ्निभसङ्काशादिशब्दानां प्रयोगे आर्थी, अर्थसिद्धत्वात् । निभादीत्यादिशब्देन 'तेन तुल्यं' इति विहितवतेर्ग्रहणम् । तस्य तुल्यार्थे विहितत्वात् । यद्यपि यथेववादिपदानि यस्माच्चन्द्रादिपदात्पराणि प्रयुज्यन्ते, तानि तदर्थस्य चन्द्रादेरुपमानत्वप्रतीतेरुपमानविशेषणानि सन्ति स्वसमभिव्याहृतपदार्थस्योपमानत्वप्रतीतिप्रयोजकानि । न तु मुखादेरुपमेयत्वप्रतीतिप्रयोजकानि । तथाऽपि यथा राज्ञः पुरुष इत्यत्र षष्ठ्यास्वसमभिव्याहृतप्रातिपदिकार्थे राज्ञः स्वार्थभूतसम्बन्धप्रतियोगित्वप्रतीतिप्रयोजकत्वेऽपि पुरुषपदसमभिव्याहारे सति व्युत्पत्तिमहिम्ना तदनुयोगित्वप्रतीतिरपि तथा मुखादिसमभिव्याहारे मुखाद्यनुयोगित्वप्रतीतिरपि सम्भवति । एतेन पद्ममिव मुखमित्यत्र पद्मसादृश्यं मुखमिति प्रतीतिस्स्यात्, न तु पद्मसदृशं मुखमिति परास्तम् । यथा राज्ञः पुरुष इत्यत्र प्रकृतिप्रत्ययपुरुषपदैः राजा संबन्धः पुरुष इति प्रतीतावपि समभिव्याहारवशाद्राजसम्बन्धी पुरुष इति प्रतीतिः, तथैव व्युत्पत्तेः । एवमत्रापि विशिष्टप्रतीत्युपपत्तिरित्याहुः प्राञ्चः ।

वस्तुतस्तु—इवार्थस्सादृश्यमेव । तच्च नोपमानस्य चन्द्रादेर्विशेषणम् । किं तु उपमानभूतश्चन्द्रादिरेव सादृश्ये प्रतियोगि-

तासम्बन्धेन विशेषणम् । चन्द्रादिविशेषितं च सादृश्यं मुखा-
दावनुयोगितासम्बन्धेनान्वेति । चन्द्रप्रतियोगिकसादृश्यानुयोगि-
मुखमित्याकारकश्चन्द्र इव मुखमित्यादौ बोध इति बोध्यम् ॥

तत्र श्रौती त्रिविधा यथा—

गगनं यथा फणीश्वरनगपतिहृदयं विनीलमु-
ज्ज्वलति । तारावळिरिव हारावळिरार्द्रावच्च कौस्तुभे
शोभा (कौस्तुभस्य श्रीः) ॥ ३५ ॥

अत्र गगनं यथेत्यादिविनीलमित्यन्ते श्रौती वाक्ये पूर्णा
यथेत्यसमस्तस्य वाचकस्य गगनमित्युपमानस्य फणीश्वरनग-
पतिहृदयमित्युपमेयस्य विनीलमिति साधारणधर्मस्य चोपादा-
नात् । तारावळिरिव हारावळिरित्यत्र समासे श्रौती पूर्णा ।
'इवेन सह समासो विभक्त्यलोपश्च' इति इवशब्दयोगे समा-
सस्य विभक्त्यलोपस्य च स्मरणात् । वाचकादीनां चतुर्णामु-
पादानाच्च । आर्द्रावत्कौस्तुभे शोभेत्यत्र तद्धिते श्रौती पूर्णा । स-
प्तमीसमर्थाद्धतेः 'तत्र तस्येव' इति सूत्रेण इवार्थविहितवतेर्वा-
चकस्य उपमादीनां त्रयाणां चोपादानात् आर्द्रायामिव आर्द्रा-
वदिति विग्रहः । कौस्तुभस्य श्रीरिति पाठे आर्द्राया इवेति
विग्रहः षष्ठीसमर्थादप्युक्तसूत्रेणैव वतेर्विधानात् ॥ ३५ ॥

आर्थी त्रिविधा, पूर्णा यथा—

शशधरबिम्बेन समो विशदतया कुन्दबृन्दसङ्का-
शः । धवळसरोरुहवदयं प्रविलसति करोदरे हरे-
शशङ्कः ॥ ३६ ॥

शशधराबिम्बेन समो विशदतयेत्यत्रार्थी पूर्णा वाक्ये । विशदतयेत्येतत्सर्वत्रान्वेति । कुन्दवृन्दसङ्काश इत्यत्रार्थी समासे पूर्णा । धवलसरोरुहवदित्यत्रार्थी तद्धिते पूर्णा 'तेन तुल्यं क्रिया चेद्वतिः' इति तुल्यार्थविहितस्य तद्धितस्य वतिप्रत्ययस्योपादानात् । एवं षड्विधाऽपि पूर्णा संक्षेपत उदाहृता ॥

अथ लुप्तास्सामान्यतो विभजते—

त्रिविधा स्यादेकलुप्ता द्विलुप्ता तु चतुर्विधा ।
 एकरूपा त्रिलुप्तेति लुप्ता सामान्यतोऽष्टधा ॥ ११ ॥
 धर्मस्याथोपमानस्य वाचकस्य विलोपने ।
 त्रिविधा स्यादेकलुप्ता द्विलुप्ता तु चतुर्विधा ॥ १२ ॥
 धर्मवाचकयोर्लोपे तथा धर्मोपमानयोः ।
 वर्ण्यवाचकयोस्तद्वाचकावर्ण्ययोरपि ॥ १३ ॥
 त्रिलुप्ता त्वेकधा धर्मवाचकावर्ण्यलोपतः ॥

धर्मलुप्ता, उपमानलुप्ता, वाचकलुप्ता चेति त्रिविधा एकलुप्ता । द्विलुप्ता तु—धर्मवाचकलुप्ता, धर्मोपमानलुप्ता, उपमेयवाचकलुप्ता, वाचकोपमानलुप्ता चेति चतुर्विधा । त्रिलुप्ता तु—धर्मवाचकोपमानलुप्तेत्येकविधेति सामान्यतो लुप्ताऽष्टविधा ॥

यथा—

त्वं निधिरिव तव सदृशो नैव विभुर्जलदनील
 जलजाक्ष । तव सौशील्यमतुल्यं मित्रीयसि नत-
 जनेऽब्धिगाम्भीर्यः ॥ ३७ ॥

त्वं निधिरिवेत्यत्र भोग्यत्वादिधर्मानुपादानाद्धर्मलुप्ता ॥१॥ तव
सदृशो विभुर्नैवेत्युपमानस्य सामान्यतो निषेधादुपमानलुप्ता ॥२॥
जलदनीलेत्यत्र जलद इवेति वाचकानुपादानाद्वाचकलुप्ता ॥३॥
जलजाक्षेत्यत्र जलजे इवाक्षिणी यस्येति प्रसन्नतादेर्धर्मस्य वा-
चकस्य चानुपादानाद्धर्मवाचकलुप्ता ॥४॥ तव सौशील्यमतुल्य-
मित्यत्र लोकोत्तरत्वादेर्धर्मस्य अतुल्यमिति निषेधेनोपमानस्य
चानुपादानाद्धर्मोपमानलुप्ता ॥५॥ मित्रोयसि नतजने इत्यत्र मि-
त्रमिवात्मानमाचरसोत्युपमेयभूतस्यात्मनो वाचकस्य चानुपादा-
नादुपमेयवाचकलुप्ता ॥६॥ वाचकोपमानलुप्ता त्वग्रे उदाहरि-
ष्यते ॥ अब्धिगाम्भीर्य इत्यत्र अब्धेर्गाम्भीर्यमिव गाम्भीर्यमित्य-
स्मिन्नर्थे उपमानस्य वाचकस्य धर्मस्याप्यनुक्तेर्धर्मवाचकोपमा-
नलुप्ता ॥७॥ इति सामान्यतस्सप्त लुप्तोदाहरणानि संगृहीतानि ॥

क्रमेण धर्मलुप्तादेर्विभागोऽथ प्रदर्श्यते ॥१४॥

पूर्णावद्धर्मलुप्ताऽपि श्रौत्यार्थीति द्विधा भवेत् ॥

तत्र श्रौती तद्धिते तु न स्यादन्वयहानतः ॥१५॥

शुद्धधर्मलुप्ता पूर्णावदेव श्रौती आर्थी चेति द्विधा भवेत् ।
वाक्य समासे तद्धिते च भवेत् । तत्र श्रौती धर्मलुप्ता तु
तद्धिते न सम्भवेत् षष्ठीसमर्थात्सप्तमीसमर्थाद्वा विहितस्य
वतेर्धर्मोपादानं विनाऽन्वयसौकर्याभावात् न हि भवति मधु-
रावत्पाटलिपुत्रे पाटलिपुत्रस्य वेत्यत्र प्राकार इति धर्मोपादानं
विनाऽन्वयसौकर्यम् । तद्धिताधिकारविहितकल्पबद्देश्यादिप्रयोगेऽपि
कृष्णकल्पः कृष्णदेश्य इत्यादौ धर्मिसामानाधिकरण्यप्रतीतेरा-
र्थ्येवेति श्रौत्या धर्मलुप्ताया असंभवात्सा पञ्चविधैव ॥

ननु—‘इवे प्रतिकृतौ’ इत्यधिकारे इवार्थविहितच्छादिप्रत्ययान्तानां ‘कुशाग्रीया बुद्धिः, शैलेयं दधि’ इत्यादीनां पदानां प्रयोगं धर्मोपादानं विना नैराकाङ्क्षसद्भावात्संभवति श्रौती धर्मलुप्ताऽपीति चेन्न । ‘इवे प्रतिकृतौ’ इत्यधिकारविहितानां प्रत्ययानां तुल्यार्थ एव विधानाभ्युपगमावश्यंभावात् । अन्यथा तेषां सादृश्यविशिष्टधर्मिपर्यन्तत्वाभावेन कुशाग्रीया बुद्धिरित्याद्युपमेयसामानाधिकरण्यासम्भवात्सादृश्यविधानमपि सदृशे पर्यवस्यतीति सूत्रे इवग्रहणं न विरुध्यत इति वदन्ति ॥

श्रौती धर्मलुप्ता वाक्ये यथा—

जलदो यथा तथा त्वं नाकिन इह केकिनो यथैव तथा । जलधिर्यथा तथा त्वं नरा ननु स-
रिज्झरा यथैव तथा ॥ ३८ ॥

अत्र हे भगवन्निति सम्बुद्धिस्सामर्थ्याल्लिङ्ग्यते । जलदो यथा केकिनो यथेत्यादौ यथेत्यसमस्ततया निर्देशाद्वाक्ये श्रौती धर्मलुप्ता, यथाक्रममानन्दावहत्वादेरुल्लासित्वादेश्च । एवं जलधिर्यथेत्यादौ प्राप्यत्वादेः नरा इवेत्यादौ तत्प्रवणत्वादेश्च साधारणधर्मस्यानुपादानात् ॥

श्रौती धर्मलुप्ता समासे यथा—

चिन्तामणिधरणीभृति रन्तारं भुवि जगन्निय-
न्तारम् । चिन्तामणिमिव मनुजास्त्वां तावत्सं-
श्रिता हरे सर्वे ॥ ३९ ॥

अत्राभीप्सितदानृतत्वादिधर्मानुपादानात् चिन्तामणिमिवेति समासे श्रौती धर्मलुप्ता । तद्धिते त्वियं न सम्भवतीत्यवोचाम । चिन्तामणिधरणीभृदिति वेङ्कटाद्रेरेव नामान्तरम् । तथा चोच्यते वामनपुराणे—

चिन्तिसत्य तु सिद्धधेमं चिन्तामणिगिरिं विदुः ॥ इति ॥
ब्रह्माण्डपुराणान्तर्गते वेङ्कटाद्रिमाहात्म्ये च--

श्रीवेङ्कटगिरिर्नाम क्षेत्रं पुण्यं महीतले । इत्युपक्रम्य—
अञ्जनाद्रिवृषाद्रिश्च वेदाद्रिर्गुडाचलः ।
तीर्थाद्रिश्रीनिवासाद्रिश्चिन्तामणिगिरिस्तथा ।
वृषभाद्रेर्वराहाद्रिर्ज्ञानाद्रिः कनकाचलः ।
आनन्दाद्रिश्च नीलाद्रिः क्रीडाद्रिः पुष्कराचलः ।
सिंहाचलश्च श्रीशैलस्तथा नारायणाचलः ॥
वैकुण्ठाद्रिशेषशैल इति नामानि विंशतिः ॥ इति ॥

अर्थी धर्मलुप्ता वाक्यसमासतद्धितगा यथा—

वृषशिखरिशिखरधरणी सदृशी रमणीमणेर्मु-
रारातिः । मृगमदतिलकनिकाशः पुष्करिणी दर्प-
णीकल्पा ॥ ४० ॥

अत्र सदृशी रमणीमणोरेति वाक्यगा, मृगमदतिलकनि-
काश इति समासगा, दर्पणीकल्पेति तद्धितगा चार्थी धर्मलुप्ता ;
रामणीयकश्यामलिमनैर्मल्यादिधर्माणामनुपादानात् ॥

क्वचित्पटुपटुरित्यादौ द्विर्भावेऽपि धर्मलुप्ता दृश्यत इति
चित्रमीमांसाकाराः । तदेदमुदाहरणम्—

आभाति मधुरमधुरं स्वर्गादिफलं न जातु त-
न्मधुरम् । फणधरधराधरधुरंधरं भजत तज्जना-
श्विरं मधुरम् ॥ ४१ ॥

अत्र 'प्रकारे गुणवचनस्य' इति सादृश्ये द्विर्भावविधा-
नाद्यत्स्वभावतोऽमधुरमेवापाततो मधुरवद्भाति तद्वचनोऽयं मधु-
रशब्दो मधुरसदृशे वर्तत इत्यार्थी धर्मलुप्ता । न चैषा वाक्ये
समासे वा, मधुरमधुरमित्येकपदत्वात् ॥

रसगङ्गाधरकारस्तु—पटुपटुरित्यादौ वाचकस्याप्यनुपादाना-
द्वाचकधर्मलुप्तायामेतदाधिक्यमुद्भावयितुमुचितं, न तु धर्मलुप्तायां,
धर्ममात्रलुप्ताया एव धर्मलुप्ताशब्देन तैर्विवक्षणात् । अन्यथा ए-
कलुप्तात्वेन द्विलुप्तानां त्रिलुप्तायाश्च ग्रहणात्पृथगुपादानमसंबद्ध-
मेव स्यात् । न चात्र वाचकस्य द्विर्भावस्यैव सत्त्वान्नास्ति लोपः
अपि तु धर्ममात्रस्यैवेति शक्यं वक्तुं, द्विर्भावस्य भाष्यकैय-
टादौ सादृश्यद्योतकताया एवाङ्गीकारेण तद्वाचकताया अस-
म्भवादित्यवादीत् ॥

लुप्तोपमाना द्विविधा वाक्यगा च समासगा ॥

लुप्तोपमाना वाक्यगा यथा—

विचिते निखिलेऽपि जगत्युचितं श्रीवेङ्कटाद्रि-
णा सदृशम् । नूनं नोपलभेत स्थानं जातोऽथ
जायमानो वा ॥ ४२ ॥

अत्र सदृशनिषेधादुपमानलुप्ता वाक्ये । अत्र 'वेङ्कटाद्रिसमं

स्थानं ब्रह्माण्डे नास्ति किञ्चन' इति वचनं स्मर्तव्यम् । न चात्रोपमानाभावेन सादृश्याभावस्य पर्यवसानात्सादृश्यपर्यवसानस्य चोपमाजीवितत्वादलङ्कारान्तरमेव नोपमानलुप्तेति वाच्यम् । वेङ्कटाद्रिणा सदृशं स्थानं जातो वा जायमानो वा नोपलभेतेत्युक्त्या जनिष्यमाणेन येन केनचित् किमपि स्थानमेतत्तुल्यमुपलप्स्येतेति सादृश्यपर्यवसानमस्तीत्युपमानलुप्तेवेयमुपमा, नालङ्कारान्तरमिति वक्तुं युक्तत्वात् ॥

उपमानलुप्ता समासगा यथा --

नास्तीह वस्तु धन्यं कस्तूरीसदृशमिति वयं विद्मः । भुजगगिरीशस्य मुखं त्रिजगत्तिलकस्य तिलकितं ह्यनया ॥ ४३ ॥

अत्र सदृशनिषेधादुपमानलुप्ता समासे ॥

वादिलुप्ता समासे स्यात्कर्माधारक्यचोः क्यङि । कर्मकर्त्रोर्णमुलि च णिनौ क्विपि च तद्धिते ॥ एवं नवप्रकारैषा ज्ञेया वाचकलोपिनी ॥ १७ ॥

वाचकलुप्तां विभजते -- वादिलुप्ता उपमानवाचकवायथेवादिलुप्ता समासे 'उपमानादाचारे' इति विहितकर्मक्यचि, 'अधिकरणाच्च' इति विहिते अधिकरणक्यचि, 'कर्तु. क्यङ्सलोपश्च' इति कर्तृक्यङि, 'उपमाने कर्मणि च' इति कर्मणमुलि, चात्कर्तृणमुलि, 'कर्तर्युपमाने' इति विहिते णिनौ, 'सर्वप्रातिपदिकेभ्यः क्विवा वक्तव्यः' इत्याचारार्थविहिते क्विपि च तद्धिते च भवन्ती नवविधा भवति ॥

अत्र वाचकलुप्ता समासगा यथा—

विदलितवलरिपुमणिवरशकलविनीलं श्रयन्त-
महिशैलम् । वारं वारं हृदये स्मेरं कलयेय कमपि
शृङ्गारम् ॥ ४४ ॥

अत्र शकलविनीलमित्यत्र समासे वाचकलोपः । 'चन्दिररु-
चिरनिटालम्' इति पूर्वमुदाहृतमप्यस्योदाहरणम् ॥

कर्मक्यचि वाचकलुप्ता यथा—

हर्यङ्के विहरन्ती पर्यङ्गीयति तमेतमुनुङ्गम् । उ-
पधानीयति कमला तस्य भुजं भुजगभोगसुकु-
मारम् ॥ ४५ ॥

अत्र पर्यङ्गीयति उपधानीयतीत्युभयत्रापि पर्यङ्गमिवाचरति
उपधानमिवाचरतीत्यर्थे कर्मक्यचि हर्यङ्कपर्यङ्कयोः भुजोपधान-
योश्च उत्तुङ्गं भुजगभोगसुकुमारमिति साधारणो धर्मः । पर्यङ्गी-
यतीत्यादौ 'उपमानादाचारे' इति कर्मणस्सुबन्तादाचारार्थे क्यचि
'क्यचि च' इत्यकारस्य ईत्वम् । हर्यङ्कं पर्यङ्गमिवाचरतीत्यत्र
वाक्ये प्रक्रान्तं कर्मद्वयं, तत्रोपमानकर्मणोऽन्तर्भूतत्वात्तदपेक्षयाऽ-
सावकर्मको धातुः । तदुक्तं—

धातोरर्थान्तरे वृत्तेर्धात्वर्थेनोपसङ्गहात् ।

प्रसिद्धेरविवक्षातः कर्मणोऽकर्मका क्रिया ॥

इति । अन्यकर्मापेक्षया तु सकर्मक एव । यदाह भगवान् भा-
ष्यकारः--'द्वे ह्यत्र कर्माणी उपमानकर्मोपमेयकर्म चेति । उप-

मानकर्मान्तर्भूतं उपमेयकर्मणा सकर्मको भवति' इति । एवमन्य-
त्रापि द्रष्टव्यम् ॥

यथा वा--

इन्द्रीयन्ति दृशस्ते स्पृशन्ति यांस्तान्विशो
भृशं विभवैः । चन्द्रीयन्ति दिशस्ते यशःप्रकाशा
विशालविशदिम्ना ॥ ४६ ॥

इदमपि कर्मक्यच्चि वाचकलुप्ताया एवोदाहरणम् । इन्द्री-
यन्ति चन्द्रीयन्तीत्युभयत्रापि इन्द्रमिवाचरन्ति चन्द्रमिवाचर-
न्तीत्यर्थे कर्मक्यच्चि इन्द्रस्य विशां च विभवैरिति साधारणो धर्मः
चन्द्रस्य दिशां च विशालविशदिम्नेति साधारणो धर्मः । विशः
मनुजानित्यर्थः । ' द्वौ विशौ वैश्यमनुजौ ' इत्यमरः । द्वितीयपादे
भृश विभवैरित्यत्र ' भृशमुदाराः ' इति, चतुर्थचरणस्य ' यशः
प्राकाशास्तु काशनीकाशाः ' इति ' शेषशैलेन्दोः ' इति वा निर्माणे
उभयत्रापि धर्मस्याप्यनुपादानाद्धर्मवाचकलुप्ताऽपीयं भविष्यतीति
ध्येयम् ॥ एवंचात्र धर्मोपादानानुपादाने ऐच्छिके इति ध्येयम् ।
अस्य पूर्वोदाहरणाद्यमेव विशेषः ॥

अधिकरणक्यच्चि वाचकलुप्ता यथा—

जलधौ जननगृहीयति जलजे केळीगृहीयति
मनोज्ञे । सौधीयति वेङ्कटपतिविशङ्कटोरस्थलेऽ-
मले कमला ॥ ४७ ॥

मनोज्ञे इत्येतज्जलधावित्यत्राप्यनुषञ्जनीयम् । अत्र जलधौ जननगृहीयतीत्याद्यधिकरणक्यच्चि जलाधिजननगृहयोः जलज-केलीगृहयोश्च मनोज्ञे इति, भगवद्भक्षस्थलसौधयोः अमले इति च साधारणधर्मः । मनोज्ञे इत्यस्य जलधावित्यत्रानन्वये धर्म-वाचकलुप्तायास्तदुदाहरणं भविष्यति इतरद्वाचकलुप्तायाः । एवं चात्रापि धर्मोपादानानुपादाने वैवक्षिके एवेति ध्येयम् ॥

कर्तृक्यङ्ङि वाचकलुप्ता यथा—

भगवन्भवच्चरित्रं भवतप्तानां विधूयते नृणाम् ।

अदसीयरसज्ञानां तदसीम मधूयते रसज्ञानाम् ॥

अदसीयरसज्ञानां एतद्भगवच्चरित्रसम्बन्धिरसविदां जनानां सम्बन्धसामान्ये षष्ठी रसज्ञानां रसनानां असीम अनवधिकं त-च्चरित्रं मधूयते इत्यन्वयः । अत्र विधुरिवाचरति मध्विवाचर-तीत्यर्थे विधूयते मधूयत इति क्यङ्ङि भगवच्चरित्रस्य विधुम-धुनोश्च आचारस्साधारणो धर्मः, स चोपात्तः । आचारमा-त्रार्थकतया क्यच्क्यङ्ङोः प्रकृत्यैव लक्षणया स्वस्वार्थसादृश्य-प्रतिपत्तिरिति नये सादृश्यवाचकाभावाद्वाचकलुप्ता । पर्यङ्गीय-तीत्यादिसमुदायस्यैव पर्यङ्गादिसादृश्यप्रयोजकाचरणकर्तृशक्तत्व-मितिनयेऽपि सादृश्यसादृश्यविशिष्टान्यतरमात्रवाचकाभावाद्वा-चकलुप्ता ॥

यथावा—

राधायन्ते भामाः कामाधिकरूप तव विलोकनतः।

वेधायन्ते पुरुषाः पुरुषोत्तम वृषगिरीश तत एव ॥

तत एव विलोकनत एवेत्यर्थः । आदौ कर्मणि षष्ठी । ततः

कर्तरीति विशेषः । अत्रापि राधेवाचरन्ति वेधा इवाचरन्ती-
त्यर्थं राधायन्ते वेधायन्ते इति क्यङि भामापुरुषयोराचारस्सा-
धारणो धर्मः । कामाधिकरूपेति सम्बुद्धिर्भामानां राधावदाच-
रणौपयिकी, पुरुषोत्तमेत्येतत्तु पुरुषाणां वेधोवदाचरणौपयिकी ।
वेधायन्त इत्यत्र 'कर्तुः क्यङ् सलोपश्च' इति क्यङस्सलोपो विशेषः ।
इदं तु आचारस्य साधारणधर्मतामभ्युपयतां प्राचां मते उदा-
हरणद्वयम् । ये तु क्यजाद्यर्थं आचारो न साधारणो धर्मः
धर्ममात्ररूपस्याचारस्य उपमाप्रयोजकत्वाभावात् 'नारीयते स-
मरसीन्नि कृपाणपाणेरालोक्य तस्य ललितानि सपत्नसेना'
इत्यादौ वृत्त्यन्तरनिवेदितैः कातरत्वादिभिरभिन्नतयाऽध्यवसित-
स्याचारस्योपमानिष्पादकत्वात् । यदि च क्यजाद्यर्थं आचारमात्र-
मुपमानिष्पादकस्स्यात् तदा 'त्रिविष्टपं तत्खलु भारतायते' इत्यादौ
सामान्येनाचारोपस्थितावप्युपमालङ्कृतेरनिष्पत्तिः तस्यैव 'सुपर्व-
भिश्शोभितमन्तराश्रितैः' इति चरणान्तरनिर्माणे तस्या निष्पत्तिश्च
न स्यात् तस्मात् क्यजाद्यर्थस्साधारणाऽपि नोपमां प्रयोजयति
उपमाप्रयोजकतावच्छेदकरूपेण साधारणधर्मवाचकशून्यत्वस्यैव
धर्मलोपशब्देनाभिधानात्, अन्यथा 'मुखरूपमिदं वस्तु प्रफुल्ल-
मिव पङ्कजम्' इत्यादौ पूर्णोपमापत्तेरित्याचारमात्रस्य साधार-
णधर्मतां नाभ्युपगच्छन्ति, तेषां मते तु नेदं वाचकमात्रलुप्ताया
उदाहरणं भवितुमर्हति धर्मस्यापि लुप्तत्वात् । किन्त्वन्यदेव ॥

यथा—

त्रिभुवनलोभनविभवं विभुमहिशैले भवन्तमा-
भान्तम् । अनिमेषमीक्षमाणास्सनिमेषा अपि न
रास्सुरायन्ते ॥ ५० ॥

अत्र सुरनरयोरनिमेषेक्षणं साधारणो धर्म उक्त इति कर्तृ-
क्याङ् वाचकमात्रस्य लोप इति बोध्यम् ॥

कर्मकर्तृणमुलोर्वाचकलुप्ता यथा —

गर्भनिधायंनिदधद्गर्भे भुवनान्यनन्यशरणानि ।

जननीरक्षंरक्षसि घननीरदनील नीरजाक्ष त्वम् ॥

अत्र गर्भानिव निदधदित्यर्थे गर्भनिधायमिति कर्मणमुलि
गर्भाणां भुवनानां च निधानमनन्यशरणत्वं च साधारणो धर्मः
'गर्भे भुवनानि युगविगमसमये' इति द्वितीयपादे पाठितेऽपि
निधानं साधारणो धर्मः । जननीव रक्षसीत्यर्थे जननीरक्षमिति
कर्तृणमुलि रक्षसीति भगवज्जनन्योस्साधारणो धर्मः 'उपमाने
कर्मणि च' इति णमुलि 'कषादिषु यथाविध्यनुप्रयोगः' इति
णमुल्प्रकृतेर्धातोरनुप्रयोगः ॥

णिनौ वाचकलुप्ता यथा —

मदमधुरद्विपगामी कामी कस्यांचिदम्बुधिविभूतौ ।

मदकलहंसालापि कोपीहापीनदोश्श्रयं दत्ताम् ॥

कस्यांचिदम्बुधिविभूतौ अम्बुधिविभूतित्वेनाध्यवसितायां
लक्ष्यामित्यर्थः । कामी कामुको भगवान् मदकलहंसालापि 'म-
त्तहंसस्वरो युवा' इति श्रीरामायणोक्तेः । आपीनाः अतिमा-
त्रपीवराः दोषः भुजाः यस्य तथोक्तः । अत्र द्विपगामी हंसा-
लापीत्युभयत्रापि द्विप इव गच्छति हंस इवालपतीत्यर्थे 'क-
र्तुर्युपमाने' इति विहितणिनौ वाचकलुप्ता । गमनं आलपनं
च समानधर्मः । केचित्तु—कोकिलालापिनीत्यादिस्थले 'उप-

पद्मतिङ्' इति समासस्य सद्भावेन समासगणनयैवैतस्यापि क्रोडीकाराद्वाचकलुप्ताविभागे णिनेः पृथग्रहणं नाद्रियन्ते ॥५२॥

क्विति वाचकलुप्ता यथा—

अळिबालति हरिनीलति घनजालति सन्ततं
तमालति च । नीला तत्र रुचिमाला नीलाचलमौ-
लिविहृतिलोलात्मन् ॥ ५३ ॥

नीलाचल इति वेङ्कटाद्रेरेव नामान्तरम्—

नीलस्य वानरेन्द्रस्य यस्मान्नित्यमवस्थितिः ।

तस्मान्नीलाचलं नाम्ना वदन्त्येनं महर्षयः ॥

इति वाराहीयवेङ्कटाचलमाहात्म्योक्तेः । अत्र अळिबालतीत्यादौ अळिबाल इवाचरतीत्यर्थे क्विति नीलत्वं भगवद्रुचिमालायास्तेषां च साधारणो धर्मः । आत्मन्निति पृथक्पदं परमात्मन्निति भगवतस्सम्बोधनम् ॥

तद्धिते वाचकलुप्ता यथा—

वेङ्कटपतिपदपङ्कजकिङ्करतायां न जातु यस्य
रुचिः । दुर्विषयेष्वेव सदा वर्वर्ति नरोऽशुचिः
खरकुटी सः ॥ ५४ ॥

खरकुटी खरनिवासभृद्रतमस्थानविशेषः । अत्र खरकुटीव पुरुष इत्यस्मिन्नर्थे 'इवे प्रतिकृतौ' इति विहितस्य कनः 'लु-
म्मनुष्ये' इति मनुष्यार्थे लुब्धिधानात् खरकुटीत्यत्र वाचकलोप-
स्तद्धिते । 'लुपि युक्तवद्व्यक्तिवचने' इति युक्तवद्भावेन प्रकृति-
लिङ्गता । अशुचित्वं साधारणो धर्मः । 'वर्वर्ति स एष खरकुटी-

मनुजः' इति चतुर्थचरणनिर्माणे तदनुपादानेन धर्मवाचकलोपश्चात्र संभवति । 'लुम्मनुष्ये' इति सूत्रे चञ्चेतिवत् खरकुटीत्यप्यु-
दाहृतं काशिकादौ ॥

धर्मवाचकलुप्ता तु वर्णिता क्विप्समासयोः ॥१८॥

यथा—

हृदये तव माऽलासीत्तदपाङ्गालिस्तु परममा-
लासीत् । त्वं पितरसि मातरसि भ्रातरसि च दे-
वपुङ्गव नतानाम् ॥ ५५ ॥

तव हृदये वक्षसि मा लक्ष्मीः अलासीत् अराजीत् तस्याः
अपाङ्गालिः कटाक्षरेखा तु परं अतिशयितं यथातथा अमाला-
सीत् मालेवाचारीत् मालातुल्याऽभूदित्यर्थः । मालाशब्दादाचा-
रार्थे क्विपि लुङि सिचि 'यमरमनमातां सक्क' इति इट्सकौ ॥
पितेवाचरसि पितरसि । एवमन्यदपि । अत्र 'माता पिता
भ्राता' इत्यादिश्रुतिरनुसंहिता ॥ अत्र मालेवाचारीत् पितेवा-
चरसीत्याद्यर्थे अमालासीत् पितरसीत्यादौ मालादिशब्दाः क्वौ
लुप्ते धातवः । तत्र मालादिशब्दाः लक्षणया मालादिसादृश्यं
बोधयन्ति । लुप्तोपि स्मृतः क्विवाचारं बोधयतीति पक्षे वाच-
कधर्मलोपस्स्पष्ट एव । मालादिशब्दा एव लक्षणया सादृश्या-
भिन्नमाचारं बोधयन्तीति पक्षेऽपि सादृश्यस्येव धर्मस्यापि त-
न्मात्रबोधकाभावान्नलोप एवेति वदन्ति । देवः पुङ्गव इवेति स-
मासे वाचकलोपस्साधारणधर्माप्रयोगश्चेति धर्मवाचकलुप्ता ।
इयं च कर्माधिकरणक्यचोः खरकुटीत्यत्र तद्धितेऽपि धर्माप्र-
योगे सम्भवतीत्यवाचाम् ॥

धर्मोपमानलुप्ता तु वाक्ये वृत्तौ च तद्धिते ॥

वृत्तौ समासे इत्यर्थः ॥

वाक्ये धर्मोपमानलुप्ता यथा—

येन समानः कश्चन मानवलोके क्वाऽपि न लुलोके । तेन मयाऽपि दयाब्धे श्रीनिलय प्रार्थ्यसेऽपवर्गमहो ॥ ५६ ॥

अत्र येन मया समानो मानवलोके न लुलोके इति विशिष्योपमानानुपादानाद्धर्मानुपादानाच्च वाक्ये धर्मोपमानलुप्ता ॥

समासे धर्मोपमानलुप्ता यथा—

क्वापि सुदर्शनसदृशो नादर्शि न दृश्यते न च द्रष्टा । येन पुरा वनमाली मालिशिरस्तत्सुमालिवदलावीत् ॥ ५७ ॥

अत्र क्वापि सुदर्शनसदृशो नादर्शीत्यादिना उपमानस्य समासगतस्य निषेधात्समासगा धर्मोपमानलुप्ता । द्रष्टेति कर्मणि लुट् । तत् दुश्छेदतया प्रसिद्धं मालिनः तन्नाम्नोऽसुरस्य शिरः । सुमालिवत् सुमानां कुसुमानां आलिवत् पङ्क्तिवत् सुमालिनामासुरशिरोवत् इत्यपि प्रतीयते । अलावीत् अच्छिनत् । अनयोश्च नोपमानस्वरूपमेव प्रतिषिध्यते । किन्तूपमानदर्शनमिति नानन्वयालङ्कृतिभ्रमः कार्यः । नापि वक्ष्यमाणचतुर्थप्रतीपशङ्का युक्ता, तस्य वर्ण्येनान्यस्योपमाया अनिष्पत्तौ चमत्कारितया उपमानदर्शननिषेधेन चमत्कारिणोऽस्माद्वैलक्षण्यादिति दिक् ॥

तद्धिते धर्मोपमानलुप्ता यथा—

मुचुकुन्दस्य गुहायां यदिह मुकुन्देन मेळनं य-
दपि । वरलाभोऽस्यामुष्मान्मन्येऽन्धकवर्तकी
यमेतदिति ॥५८॥

अन्धकवर्तकीयमित्येतत् काकताळीयशब्दतुल्यतया 'समा-
साञ्च तद्विषयात्' इति सूत्रे काशिकायामुदाहृतम् । वर्तको ना-
म कश्चित्पक्षिविशेषः 'तेषां विशेषा हारीतो महुः कारण्डवः
प्लवः' इत्युपक्रम्य 'वर्तको वर्तिकादयः' इति खगविशेषवाचि-
षु नामलिङ्गानुशासनात् । अत्र तद्धिते धर्मोपमानलुप्ता । तथा
हि—अन्धकवर्तकीयमित्यत्र समासविषये अन्धकवर्तकशब्दौ त-
त्समवेतक्रियावर्तिनौ । ततश्च अन्धकावस्थानमिव वर्तकागमन-
मिवेतीवार्थे 'समासाञ्च तद्विषयात्' इति ज्ञापकात्समासः ।
'सुप्सुपा' इति वा । उभयत्रोपमेयं क्रमेण मुचुकुन्दस्य गुहायां
क्वचिदवस्थानं तत्रैव मुकुन्दस्य गमनं च । तेन मुचुकुन्दस्य मुकु-
न्दस्य च समागमः अन्धकवर्तकसमागमसदृश इति पर्यवस्य-
ति । ततः पुनरन्धकवर्तकमिव अन्धकवर्तकीयमिति द्वितीयस्मि-
न्निवार्थे 'समासाञ्च तद्विषयात्' इति सूत्रेण 'इवे प्रतिकृतौ'
इत्यधिकारस्थेन लुप्रत्ययः । ततश्च—अकस्मादागतो वर्तको यथा
निरुद्यमेनान्धकेनासादितः तथा यदृच्छयागतो मुकुन्दो निश्चे-
ष्टतया निद्राणेन मुचुकुन्देनासादित इति निष्पद्यते । तथाचात्र
प्रत्ययार्थोपमायां अन्धककृतवर्तकोपादानरूपस्योपमानस्य साधा-
रणधर्मस्य चानुपादानाद्धर्मोपमानलोपः । धर्मलोपस्त्वैच्छिकः ।

अत्र—

यन्मेळनं गुहायां मुकुन्दमुचुकुन्दयोर्यदस्यास्मात् ।
वरलाभो यादृच्छिकमासान्धकवर्तकीयमेवेदम् ॥

इति पद्यस्य प्रकारन्तरेण निर्माणे तु यादृच्छिकत्वरूपध-
र्मोपादानात्प्रत्ययार्थोपमायां केवलोपमानलोपस्यापि तद्धिते इद-
मेवोदाहरणं भविष्यति । अन्धकावस्थानमिव वर्तकागमनमि-
वेति समासार्थोपमायां तु मुचुकुन्दावस्थानमुकुन्दागमनमेळनोप-
मानभूतस्यान्धकावस्थानवर्तकागमनसमागमस्यानुपादानादुपमा-
नलोपः । तथा समासवशाद्वाचकलोपः धर्मानुपादानाद्धर्म-
लोपश्चेति धर्मवाचकोपमानलोपस्यापीदमेवोदाहरणं भविष्यती-
त्यवहितचित्तरन्तेवासिभिरनुसन्धेयम् ॥

क्वचिल्लुप्ता वाचकोपमेयाभ्यामपि संमता ॥ १९

यथा—

श्रीवासीयति सर्वोप्यावासं प्राप्य तस्य वृष-
शैले । अतसीसुमसमतद्रुचिकृतसीमातीतका-
लिमा कामम् ॥ ५९ ॥

सर्वोऽपि जनः वृषशैले तस्य श्रीनिवासस्य आवासं दि-
व्यालयं प्राप्य प्रविश्य कामं यथेप्सितं अतसीसुमसमया तस्य
श्रीनिवासस्य रुच्या प्रभया कृतस्संपादितः सीमातीतः अनव-
धिकः कालिमा श्यामता यस्य तथाभूतस्सन् श्रीवासीयति
आत्मानं श्रीनिवासमिवाचरति नीलवर्णतया तद्वदाचरतीत्यर्थः।
अत्र आत्मानं श्रीनिवासमिवाचरतीति सामथर्याद्भ्रम्यमानतया

स्वात्मन उपमेयस्य वाचकस्य च अनुपादानाद्वाचकोपमेयलोपः ।
इहात्मानमित्यपि सुवचत्वादुपमेयलोप ऐच्छिकः । न चात्र सर्व
इत्युपमेयोपादानमस्तीति कथमुपमेयलोप इति वाच्यम् । कर्म-
विभक्त्यभावेन सर्व इत्यस्य श्रीवासीयतीत्यत्रोपमेयसमर्पकत्वा-
भावात् । न चैतदनुसारेण श्रीवासीयतीत्यत्र श्रीवास इवाचर-
तीति समानविभक्तिकत्वकल्पनं घटते । कर्तृक्यचोऽननुशासना-
दिति दिक् ॥

क्वचित्समास एव स्याद्वाचकावर्ण्यलोपिनी ॥

अवर्ण्यमुपमानम् । वाचकोपमानलुप्ता तु समास एव
स्यादित्यर्थः ॥

यथा—

रहसि ब्रजसुन्दर्यास्समागमो यश्च यस्तदुप-
भोगः । लोलम्बाम्बुरुहीयं तदिदं शौरैर्यदृच्छयोप-
नतम् ॥६०॥

लोलम्बाम्बुरुहीयमित्यत्र काकतालीयमित्यत्रैव विग्रहः ।
तथाहि—लोलम्बाम्बुरुहशब्दौ वृत्तिविषये तद्गतक्रियावर्तिनौ ।
तेन लोलम्बागमनमिव अम्बुरुहविकसनमिव लोलम्बाम्बुरुहमिति
पूर्वाक्तदिशा समासः । उभयत्रोपमेयं क्रमेण शौरैर्यत्रक्वचिन्नि-
श्शलाकप्रदेशे गमनं तत्रैव ब्रजसुन्दर्या अवस्थानं च । तेन
शौरिब्रजसुन्दरीसमागमो लोलम्बाम्बुरुहसमागमसदृश इति स-
मासार्थोपमायाः पर्यवसानात्तत्र लोलम्बागमनस्याम्बुरुहविकस-
नस्य च उपमानस्यानुपादानात्समासे वाचकलोपाच्च वाचकोप-
मानलोपः । यदृच्छयोपनतमिति धर्मोपादानान्न तल्लोपोऽपि ॥

या धर्मवाचकावर्ण्यलुप्ता सा स्यात्समासगा॥२०

धर्मवाचकोपमानलुप्ता तु समासगा भवति । अवर्ण्यमुपमानम् ॥

यथा—

घनविद्युल्लावण्यं विनतसुरासुरनरावलिशरण्यम् । विलसतु किमपि वरेण्यं वृषगिरिपतिहृदयधाम तारुण्यम् ॥ ६१ ॥

तारुण्यमिति पृथक्पदम् । तारुण्यत्वेनाध्यवसिता श्रीरित्यर्थः । अत्र विद्युतो लावण्यमिव देदीप्यमानं लावण्यं यस्येत्यास्मिन्नर्थेऽनुशिष्टो विद्युल्लावण्यमित्यत्र धर्मोपमानवाचकानां लोपः । सर्वोप्ययं लोपः 'सप्तम्युपमान' इति शास्त्रकृतः । अयं च त्रिलोपः—यन्मेळनं गुहायामित्यत्र समासार्थोपमायामपि भवतीत्यवोचाम प्राक् । ततश्च त्रिलोपे धर्मलोपः क्वचिदैच्छिकोऽपि भवतीति द्रष्टव्यम् । नन्वत्र विद्युतो लावण्यमिव देदीप्यमानं लावण्यं यस्येति विग्रहे सति समासे उपमेयभूतलावण्यपदस्यैव लोपः किं न स्यात् तथा च वाचकोपमेयलुप्तैवेयं सम्पद्यतां न तु धर्मवाचकोपमानलुप्तेति चेत् उपमेयलोपेऽपि न त्रिलोपवत्त्वहानिरित्येके ॥

वस्तुतस्तु—'अनेकमन्यपदार्थे' इति सूत्रस्थ 'सप्तम्युपमानपूर्वपदस्योत्तरपदलोपश्च' इति भाष्यवार्तिकानुरोधेनोपमानपदस्यैवात्र लोपो युक्तः । तथाहि वार्तिकस्यायमर्थः—सप्तम्युपमानपूर्वपदस्येत्यत्र सप्तमी कण्ठे स्थ इत्याद्येकदेशभूता कण्ठे इत्यादिका सप्तमी उपमानं उष्ट्रमुखादिशब्दघटकं उष्ट्रेत्यादिकं उपमानं

वा पूर्वपदं यस्य तत् सप्तम्युपमानपूर्वपदमिति बहुव्रीहिः
 तस्य पदान्तरेण बहुव्रीहिः, उत्तरपदस्य पूर्वसमासचरमावयव
 भूतस्य स्थ इत्यस्य मुखमित्यस्य च लोपश्च वाच्य इति
 तथाच तत्र भाष्यम् । 'सप्तमीपूर्वस्योपमानपूर्वस्य च बहुव्री
 हिर्वक्तव्यः । उत्तरपदस्य च लोपो वक्तव्यः । कण्ठस्थः कालं
 यस्य कण्ठकालः उष्ट्रमुखमिव मुखमस्य उष्ट्रमुखः' इति । अ
 वार्तिके उपमानशब्देन मुख्योपमानभूतस्य उष्ट्रमुखस्याश्रय उ
 ष्ट्रो लक्ष्यते । अन्यथा उष्ट्रमुखमित्यस्योपमानपूर्वत्वं न स्यात्
 अतएव 'उष्ट्रमुखामिव मुखमस्य उष्ट्रमुखः' इति प्रकृतवार्ति
 कोदाहरणभाष्यप्रतीकमादाय 'अवयवधर्मेण समुदायस्य व्य
 पदेशादुष्ट्रस्योपमानतेत्युपमानपूर्वं उष्ट्रमुखशब्दः' इति कैयटे व्य
 त्रियत । एवंचात्र यथा कण्ठस्थः कालो यस्य स इति बहु
 व्रीहौ कण्ठशब्दोत्तरवार्तिस्थशब्दस्य लोपः यथा वा उष्ट्रमुख
 मिव मुखमित्यत्र षष्ठीतत्पुरुषचरमावयवभूतमुखशब्दलोपश्च, तथ
 घनविद्युल्लावण्यमिव लावण्यं यस्येति बहुव्रीहौ विद्युच्छब्दोत्तर
 वार्तिमुख्योपमानवाचकलावण्यपदस्यैव लोपः न तूपमेयभूतलाव
 ण्यपदस्येति धर्मवाचकोपमानलुप्ताया एवेदमुदाहरणं बोध्यम्
 इदं सर्वमपि हंससन्देशरसास्वादिन्यामादिमपद्ये कल्पाकार
 मित्यस्य व्याख्यानावसरे निरूपितमस्माभिः ॥

प्राञ्चस्तु केचित्—अयश्शूलसदृशेन क्रूरेणाचारेण स्वाश
 मन्विच्छति खले प्रयुज्यमाने आयश्शूलिकः खल इत्यत्र क्रूर
 चाररूपस्योपमेयस्य तैक्षण्यादेर्धर्मस्य इवादेर्वाचकस्य चाप्रयं
 गाद्धर्मोपमेयवाचकलुप्ताऽपि त्रिलोपे सम्भवतीत्याहुः । तन्न चत्
 रश्रम्—अयश्शूलपदेन क्रूराचारं निगीर्याध्यवसानेनातिशयोक्त

उपमेयस्योपादानात्तत्र नोपमेयलोप इति वदन्ति । आयश्शूलिक इत्यत्र 'पार्श्वेनान्विच्छति' इत्यधिकारे 'अयश्शूलदण्डाजिनाभ्यां ठक्ठञौ' इत्यन्वीच्छतीत्यर्थे ठक् । तीक्ष्ण उपायोऽयश्शूलं तेनान्विच्छतीत्यर्थः । एवमयं पूर्णालुप्ताविभागो वाक्यसमासप्रत्ययविशेषगोचरतया शब्दशास्त्रव्युत्पत्तिवैदग्ध्यप्रदर्शनमात्रप्रयोजनो नातिमात्रमलङ्कारशास्त्रेऽर्हति व्युत्पादनीयतामित्याहुः ॥

एवमष्टविधा लुप्ताः प्राचां रीत्या निरूपिताः ॥ २० ॥

एवं मालोपमारशनोपमासावयवनिरवयवोपमादयोऽनेके भेदास्सम्भवन्तोऽप्युक्तभेद एवान्तर्गतत्वान्न लक्षणीयाः पृथक् । अथापि कांश्चिल्लक्षयामः—

एकस्यैवोपमेयस्य यद्यनेकोपमानता ।

तदा मालोपमामेतामाहुः केचिद्विचक्षणाः ॥ २१ ॥

मालायां यथा एकेन पुष्पेणापरस्य पुष्पस्य ग्रथनं तथा उपमानां परस्परसम्बन्धान्मालोपमेत्येषा व्यवहियते । तथा च दण्डी—

पूष्ण्यातप इवाह्नीव पूषा व्योम्नीव वासरः ।

विक्रमस्त्वय्यधाल्लक्ष्मीमिति मालोपमा मता ॥ इति ॥

एवंविधवैचित्र्य एवैषा । केवलमुपमानबाहुल्ये तु वक्ष्यमाणा बहूपमैव ॥

यथा—

व्यालीशति कालीशति काशति राकाशशिप्र-

काशति च । कनकनगेशानखाभा कर्पूरति गाङ्गपू-
रति च ॥ ६२ ॥

व्यालीशशेषः । कालीशशम्भुः । कनकनगेशः वेङ्कटाद्रीशः ।
अत्रैकस्या एवोपमेयभूतायाश्श्रीनिवासनखप्रभायाः मालारूपेण
व्यालीशाद्यनेकोपमानोपादानान्मालोपमेयम् । अत्र पूर्वं वाचकलुः
सोदाहरणतयोक्तः 'अलिबालति हरिनीलति' इत्यादिश्लोकोऽ-
प्युदाहरणं, तत्र नीलेतिधर्मोपादानं विशेषः । सादृश्यनिमित्तधर्मो-
पादाने च धर्मस्यैक्ये भेदे चेयं मालोपमा भवति ॥

तत्र धर्मैक्ये यथा—

निकष इव कनकरेखा विद्रुमलतिकेव विल-
सति समुद्रे । अञ्जनगिरिपतिहृदये किञ्जल्कशिखेव
कुवलये कमला ॥ ६३ ॥

राज्यश्रियेव राजा प्राज्यतमप्रतिभयेव कवि-
राजः । कुसुमसमृद्धयेव मधुर्माधवभक्त्या विरा-
जते मनुजः ॥ ६४ ॥

प्रातरिव पद्मलक्ष्मीशशीतज्योतिःकलेव सि-
तपक्षे । सायमिव कुवलयश्रीः प्रायश्श्रीशाश्रिते
विभाति श्रीः ॥ ६५ ॥

मधुमासीव हिमानी विधुभासीवास्तमेति ता-

पर्द्धिः । शरदीव च जलदाभा वरद तवालोकने
दुरितविततिः ॥ ६६ ॥

धान्येषु पुलाका इव पतगेषु पतङ्गिका इव
श्रीमन् । मशका इव कीटेषु च वशिका नृषु ते
त्वयीश ये विमुखाः ॥ ६७ ॥

अत्रोदाहरणपञ्चकेऽपि लक्ष्मीप्रभृतीनामेकैकोपमेयानां कन-
करेखाद्यनेकोपमानोपादानान्मालोपमा । निकष इवेत्यादिना ध-
र्मस्य बिम्बप्रतिबिम्बभावेन विलसतीत्यादिना अनुगामितया च
निर्देशः पूर्वोदाहरणापेक्षया विशेषः । वशिका इत्यस्य तुच्छा
इत्यर्थः । 'वशिकं तुच्छरिक्तके' इत्यमरः । अत्राप्याद्योदाह-
रणत्रितये श्लाघ्यान्युपमेयानि । अन्तिमोदाहरणद्वितये गर्ह्ये उप-
मेये इति वैलक्षण्यं बोध्यम् । इयमेव स्तवकोपमा मालारूपा ।
यथोक्तं दण्डिना—

अनेकस्यार्थयुग्मस्य सादृश्यं स्तवकोपमा ।

श्रितोस्मि चरणे विष्णोर्भृङ्गस्तामरसे यथा ॥

इति । नच विधुभासीव पतङ्गिका इवेत्यादौ लिङ्गभेद उप-
मादोष इति शङ्क्यम् । सहृदयहृदयानुद्वेगदायितया तस्यादो-
षत्वात् । यथाऽऽह दण्डी --

न लिङ्गवचने भिन्ने न हीनाधिकते अपि ।

उपमादूषणायालं यत्रोद्वेगो न धीमताम् ॥

स्त्रीव गच्छति षण्डोऽयं वक्त्येषा स्त्री पुमानिव ।

प्राणा इव प्रियोऽयं मे विद्या धनमिवाजिता ॥

भवानिव महाराज देवराजो विराजते ।
 अलमंशुमतः कक्ष्यामारोदुं तेजसा नृपः ॥
 इत्येवमादि सौभाग्यं न जहात्येव जातुचित् ।
 अस्ति च क्वचिदुद्वेगः प्रयोगे वाग्विदां यथा ॥
 हंसीव धवळश्चन्द्रस्सरांसीवामलं नभः ।
 भर्तृभक्तो नरश्वेव खद्योतो भाति भानुवत् ॥
 ईदृशं वर्ज्यते सद्भिः कारणं तत्र चिन्त्यताम् । इति ॥

धर्मभेदे यथा—

जलधिवदतिगम्भीरा जलरुहदळवन्नितान्तसु-
 कुमाराः । कल्पागमवदुदाराः कल्पन्तां नशुभा-
 य हरिदाराः ॥ ६८ ॥

पूर्वोदाहरणेषु सर्वत्र साधारणधर्म एक एव । इह तु भिन्न-
 भिन्नः । पूर्वत्र समासगा वाक्यगा च पूर्णोपमा । इह तु तद्धि-
 तगा सेति भेदः । मालारूपत्वं तु तुल्यमेव ॥

रुद्रटस्तु धर्मभेदे सत्येव मालोपमां मन्यते । तथा च
 कान्यालंकारे—

मालोपमेति सेयं यत्रैकं वस्त्वनेकसामान्यम् ।
 उपमीयेतानेकैरुपमानैरेकसामान्यैः ॥

इति । उदाजहार च—

श्यामा लतेव तन्वी चन्द्रकलेवातिनिर्मला सा मे ।
 हंसीव कलालापा चैतन्यं हरति निद्रेव ॥ इति ।

मते त्वस्मिन् 'जलधिवत्' इत्यादिकमेव मालोपमोदाहरणं बोध्यम् ॥

भरतस्तु—

एकस्यैकेन सा कार्याऽनेकेनाप्यथवा पुनः ।

अनेकस्य तथैकेन बहूनां बहुभिस्सह ॥

इत्युपमायाश्चातुर्विध्यं प्रादर्शयत् । सा उपमेत्यर्थः । तत्र एकस्यैकेनोपमारूपः प्रथमप्रकारः 'गगनं यथा फणीश्वरनग-पतिहृदयम्' इत्यादिप्रागुदाहृतपद्येषु द्रष्टव्यः ॥

एकस्य बहुभिरुपमारूपो द्वितीयप्रकारस्तु तेनेत्थं प्रदर्शितः तथाहि—

श्येनबर्हिणभासानां तुल्याक्ष इति या भवेत् ।

एकस्य बहुभिस्साम्यादुपमा सा प्रकीर्तिता ॥

इति । दण्डी च इममेव प्रकारं बहूपमेति व्यवहार्षीत् । तथाच काव्यादर्श—

चन्दनोदकचन्द्रांशुचन्द्रकान्तादिशीतलः ।

स्पर्शस्तवेत्यतिशयं बोधयन्ती बहूपमा ॥

इति । तदनुरोधेनेदमुदाहरणम् । यथा—

कुवलयजलधरयमुनातमालसब्रह्मचारिरुचिर-
रुचिः । सरसिजकिसलयविद्रुमसहचरचरणो म-
माच्युतशरणम् ॥ ६९ ॥

अत्र सब्रह्मचारिसहचरशब्दौ उपमानार्थकौ । तथाच दण्डी-

इववद्वायथाशब्दास्समाननिभसन्निभाः ।

तुल्यसंकाशनीकाशप्रकाशप्रतिरूपकाः ॥

प्रतिपक्षप्रतिद्वन्द्विप्रत्यनीकविरोधिः ।
 सहस्रसदृशसंवादि सजातीयानुवादिनः ॥
 प्रतिबिम्बप्रतिच्छन्दसरूपसमसम्मिताः ।
 सलक्षणसदृक्षाभसपक्षोपमितोपमाः ॥
 कल्पदेशीयदेश्यादि प्रलयप्रतिनिधी अपि ।
 सर्वर्णतुलितौ शब्दौ ये वाऽ(चा)न्यूनार्थवाचकाः ॥
 समासश्च बहुव्रीहिश्शशाङ्कवदनादिषु ।
 स्पर्धते जयति द्वेषि द्रुह्यति प्रतिगर्जति ॥
 आक्रोशत्यवजानाति कदर्थयति निन्दति ।
 विडम्बयति संरुन्धे हसतीर्ष्यत्यसूयति ॥
 तस्य पु(मु)ष्णाति सौभाग्यं तस्य कान्ति विलुम्पति ॥
 तेन सार्धं विगृह्णाति तुलां तेनाधिरोहति ॥
 तत्पदव्यां पदं धत्ते तस्य कक्ष्यां विगाहते ।
 बन्धुश्चोरस्सुहृद्वासतीर्थ्यसहचारिणः ॥
 तमन्वेत्यनुबध्नाति तच्छीलं तन्निषेधति ।
 तस्य वाऽनुकरोतीति शब्दास्साधर्म्यबोधकाः ॥
 उपमायामिमे प्रोक्ताः कवीनां बुद्धिसौख्यदाः ॥ इति ॥

अत्र तस्य वाऽनुकरोतीत्यत्र इतिशब्दः प्रकारवाची । एवंप्र-
 काराश्शब्दास्साधर्म्यबोधका इत्यर्थः । तेन सगोत्रसब्रह्मचारिदाया-
 दप्रभृतीनामप्युपमानबोधकत्वं सिध्यति । अत्र इवादयो निपाताः ।
 वदिति इवार्थे तुल्यार्थे च विहितो वतिप्रत्ययः । कल्पदेश्य-
 देशीयास्तद्धितप्रत्ययाः । यद्यप्येते ईषदसमाप्त्यर्थे विहिताः
 तथाऽपि तुल्यार्था एव । ईषदसमाप्तेरपि सादृश्ये पर्यवसानात् ।

यथोक्तं कैयटेन—‘ गुड इवेषदसमाप्ता द्राक्षा गुडकल्पा । यद्यप्य-
त्रोपमानं नोपात्तं, तथाऽपि सामर्थ्यादुपमानोपमेयभावः’ इति ।
तत्र प्रत्ययानामुपमानोत्तरमेव प्रयोगः तस्यैव तत्प्रकृतित्वात् । नि-
भादीनां पदानां तु—‘ वाच्यलिङ्गास्समस्तुल्यः’ इत्यारभ्य ‘स्यु-
रुत्तरपदे त्वमी । निभसङ्काशनीकाशप्रतीकाशोपमादयः’ इति नि-
त्यसमासविषयतानुशासनात् चन्द्रेण समं चन्द्रनिभमित्यस्व-
पदेन विग्रहः प्रदर्शनीयः । तदुक्तं क्षीरस्वामिना—‘ उत्तरपदे
इत्युक्तेश्चन्द्रेण निभमिति न भवति’ इति । वैरिसुहृद्वाचकास्सा-
दृश्याः । शशाङ्कवदनेत्यादौ उपमानपूर्वपदो बहुव्रीहिः । प्रति-
बिम्बः स्पर्धत इत्यादयस्सादृश्याक्षेपका इत्यलम् । प्रकृतमनु-
सरामः । अनेकस्यैकोपमारूपस्तृतीयप्रकारश्च भरतेनैवं प्रदर्शितः—

चन्द्रवत्सम्प्रकाशन्ते ज्योतिर्भाजो द्विजोत्तमाः ।

एकेन सा त्वनेकेषामुपमा संप्रकीर्तिता ॥ इति ॥

तत्रेदमुदाहरणम्—

अमृतमयलोकबान्धवदृष्टिप्रथिता जगत्स्थिति-
कृतास्थाः । हृदि सच्छ्रियं दधाना भगवत्तुल्या वि-
भान्ति भागवताः ॥ ७० ॥

अमृतमयलोकः अप्राकृतलोकः परमं पदमित्यर्थः । तस्य
बान्धवी प्रापयित्रीति यावत् । दृष्टिः ज्ञानं दर्शनं वा येषां ते तथा-
विधा इति प्रथिताः निश्श्रेयसप्रदाननिदानज्ञानपौष्कल्यवत्तया
प्रसिद्धाः तथाविधदर्शना इति प्रसिद्धा इति वाऽर्थः । पक्षे—अमृ-
तमयश्चन्द्रमाः लोकबान्धवो भानुः तावेव दृष्टी अक्षिणी यस्य
तथोक्तं इति प्रथित इति वचनाविपरिणामेन योज्यम् । जगतः

स्थितिः वर्णाश्रमादिधर्ममर्यादा 'स्थितिः स्त्रियामवस्थाने मर्यादायां च सीमनि' इति मेदिनी । तस्यां कृतास्थाः 'अविप्लवाय धर्माणां मर्यादास्थापनाय च' इत्यारभ्य 'मनीषी वैदिकाचारं मनसाऽपि न लङ्घयेत्' इत्युक्तरोत्या स्वानुष्ठानादिना जगन्मर्यादापालयितार इत्यर्थः । पक्षे -- जगतां स्थितौ पालने कृतास्थः ॥

नहि पालनसामर्थ्यमृते सर्वेश्वरं हरिम् ।

स्थितौ स्थितं महाप्राज्ञ भवत्यन्यस्य कस्यचित् ॥

सृजत्येष जगत्स्रष्टा स्थितौ पाति सनातनः ॥

इत्युक्तेः । हृदि मनसि सतां श्रीः सच्छ्रीः तां त्रयीमित्यर्थः । 'ऋचस्सामानि यजूंषि । सा हि श्रीरमृता सताम्' इतिश्रुतेः । दधाना हृद्गतसकलवेदतदार्था इत्यर्थः । पक्षे-सतीं श्रियं लक्ष्मीं दधान इति । भागवताः भगवत्तुल्याः विभान्ति । अत्रानेकेषां भागवतानां भगवानेक एवोपमानं समानधर्मश्लेषमूलकः । भगवत्तुल्या इत्यत्रोपमानवाचिपदगतवचनस्य वृत्तिलुप्ततयाऽनुद्वेजकत्वान्न भिन्नवचनतालक्षणदोष इति ध्येयम् । इयं सामान्यधर्मस्यैक्य एव भवति उपमानस्यैकत्वादिति ध्येयम् ॥

बहूनां बहुभिरुपमारूपस्तुरीयः प्रकारस्तु पूर्वमुदाहृते 'धान्येषु पुलाका इव' इत्यादौ द्रष्टव्यः ॥

पूर्वपूर्वोपमेयस्य भवेद्यद्युत्तरोत्तरम् ।

उपमानत्वमेषोक्ता कविभी रशनोपमा ॥ २२ ॥

प्रथमोपमायां यदुपमेयं तच्चेदुत्तरोपमायामुपमानं भवति सा रशनोपमेत्यर्थः ॥

यथा—

हृदयमिव हारि वदनं वदनमिवानन्ददायि तव
वचनम् । वचनमिव ललितवर्णं नयनं नयनश्रुती-
न्द्राशिखरिमणे ॥ ७१ ॥

अत्र पूर्वपूर्वं प्रत्युपमेयत्वेनोपात्तस्य वदनादेरुत्तरात्तरं प्रत्युप-
मानत्वेनोपादानमुत्तरोत्तरस्य शृङ्खलायामिव पूर्वपूर्वसम्बन्धित-
येति रशनोपमा । हृदयवदनयोः हारीति हारवत्त्वमनोहरत्वरू-
पार्थद्वयक्रोडीकारेण समानधर्मः । एवं वचननयनयोरपि ललित-
वर्णमिति मधुराक्षरत्वरमणीयविशदतादिवर्णवत्त्वरूपार्थद्वयाभेदा-
ध्यवसायेन । वदनवचनयोस्तु आनन्ददायीत्यनुगामितयेति वैल-
क्षण्यमनुसन्धेयम् ॥ इयं धर्मभेदे रशनोपमा ॥

धर्मक्ये यथा—

ऐश्वर्यमिव स्थैर्यं स्थैर्यमिवौदार्यमहिगिरिसुर-
द्रोः । औदार्यमिवावार्यं शौर्यं शौर्यमिव हन्त गा-
म्भीर्यम् ॥ ७२ ॥

अत्रावार्यमित्येक एव धर्मः । एवं धर्मलोपेऽप्युदाहार्यम् ॥

इयमुपमाऽपि रूपकवत्केवलनिरवयवा मालारूपनिरवयवा
संस्तवस्तुविषयसावयवा एकदेशविवर्तिसावयवा केवलश्लिष्ट-
परम्परिता मालारूपश्लिष्टपरम्परिता केवलशुद्धपरम्परिता मा-
लारूपशुद्धपरम्परिता चेत्यष्टधा । तत्रोपमायां केवलत्वं मालान-
न्तर्गतत्वं निरवयवत्वं चोपमान्तरनिरपेक्षत्वम् । इयं च बहुधा

पूर्वमेवोदाहृता । मालारूपनिरवयवाऽपि 'अलिबालति हरिनील
ति, व्यालीशति कालीशति' इत्यादावुदाहृतैव ॥

समस्तवस्तुविषया सावयवा यथा—

रचितोदया कळिन्दाद्रुचिरोदारा गिरेरिव मुकु-
न्दात् । सरिदिव सुषमालहरिर्हरते परितापमिव
घनं पापम् ॥ ७३ ॥

यथा वा—

यमुनाहृदमिव हृदयं कमलमिवावैमि कौस्तु-
भममुष्मिन् । डिण्डीरा इव हाराः कुण्डलिशिख-
रीन्द्रमण्डन तवैते ॥ ७४ ॥

समस्तानि वस्तूनि अवयवी अवयवाश्च विषया यस्या-
स्सा समस्तवस्तुविषयेत्यर्थः । अत्र श्लोकद्वयेऽपि अवयविनोऽव-
यवानां चोपमानानां शब्दैरेव सामस्त्येनोपादानात्समस्तवस्तु-
विषयताऽस्याः, अवयवोपमाननिष्पाद्यमानत्वाच्च सावयवता च ।
अत्राद्ये पद्ये धर्मस्योपादानं द्वितीये तु तन्नेति विशेषः । इय-
मनेकेवशब्दा वाक्यार्थोपमेति दण्डी । यथोक्तं काव्यादर्शे तेन—

वाक्यार्थेनैव वाक्यार्थः कोऽपि यद्युपमीयते ।

एकानेकेवशब्दत्वात्सा वाक्यार्थोपमा द्विधा ॥

त्वदाननमधीराक्षमाविर्दशनदीधिति ।

भ्रमद्भृङ्गमिवालक्ष्यकेसरं भाति पङ्कजम् ॥

नलिन्या इव तन्वद्भृङ्गास्तस्याः पद्ममिवाननम् ।

मया मधुव्रतेनेव पायंपायमरम्यत ॥

इति । एकेशब्दवाक्यार्थोपमा त्वग्रे प्रदर्शयिष्यते ॥

एकदेशविवर्तिनी सावयवा यथा--

ननु भवदाहितगर्भा प्रकृतिः प्रासूत नाथ हं-
सीव । कोशमिव ब्रह्माण्डं श्रीश ततोऽजनि विधा-
तृकादम्बः ॥ ७५ ॥

अत्र—

मम योनिर्महद्ब्रह्म तस्मिन् गर्भे दधाम्यहम् ।

सम्भवस्सर्वभूतानां ततो भवति भारत ॥

सर्वयोनिषु कौन्तेय मूर्तयस्सम्भवन्ति याः ।

तासां ब्रह्म महद्योनिरहं बीजप्रदः पिता ॥

इति गीताश्लोकार्थोऽनुसंहितः । “कृत्स्नस्य जगतो योनि-
भूतं मम महद्ब्रह्म यत् या प्रकृतिः तस्मिन् गर्भे दधामि
‘इतस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् । जीवभूताम्’ इति
निर्दिष्टाचेतनपुञ्जरूपा या परा प्रकृतिः सेह सकलप्राणिबीज-
तया गर्भशब्देनोच्यते । तस्मिन्नचेतने योनिभूते महति ब्रह्मणि
चेतनपुञ्जरूपं गर्भे दधामि अचेतनप्रकृत्या भोगक्षेत्रभूतया
भोक्तृवर्गपुञ्जभूतां चेतनप्रकृतिं संयोजयामीत्यर्थः । ततः तस्मा-
त्प्रकृतिद्वयसंयोगान्मत्सङ्कल्पकृतात्सर्वभूतानां ब्रह्मादिस्तम्बपर्य-
न्तानां संभवो भवति । सर्वासु योनिषु देवगन्धर्वादियोनिषु
तत्तन्मूर्तयो यास्सम्भवन्ति तासां ब्रह्म महद्योनिः कारणं मया
संयोजितचेतनवर्गा महदादिविशेषान्तावस्था प्रकृतिः कारणमि-
त्यर्थः । अहं बीजप्रदः पिता तत्रतत्र तत्तत्कर्मानुगुण्येन

चेतनवर्गस्य संयोजकश्चाहमित्यर्थः” इति भाष्यम् । कोश-
मिव अण्डामिव ‘पेशी कोशो द्विहीनेऽण्डम्’ इत्यमरः । अत्रो-
त्तरार्धे विधातृकादम्ब इत्यत्र उपमितसमास एव, विशेषणस-
मासवेद्यस्य तादात्म्यस्य प्रकृतेऽनुपयोगात् । उपमानप्रायपा-
ठाच्च । ‘श्रीश ततोऽजनि मराळ इव धाता’ इति तुरीय-
पादपाठे तु स्पष्टैवोपमा । अत्र भगवतः कलहंसोपमा शब्दे-
नानभिहिताऽप्यङ्गोपमाभिराक्षिप्ता प्रतीयत इत्येकदेशविवर्तिनी-
यमुपमा । अवयवावयविनोरेकदेशे विशेषेण वाच्यतया वर्तत
इत्येकदेशविवर्तिनीति ध्येयम् । अत्र विधातृकादम्ब इति जी-
वसमाष्टिभूतचतुर्मुखजननवर्णनादन्येषामपि जननमर्थसिद्धमित्यु-
दाहृतवचने ‘सम्भवस्सर्वभूतानां’ इति सर्वभूतोत्पत्तिकथने-
नेदं न विरुध्यते । एवं सति—

अप एव ससर्जादौ तासु वीर्यमपासृजत् ।

तदण्डमभवद्भ्रमं सहस्रांशुसमप्रभम् ॥

तस्मिन् जज्ञे स्वयं ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः ।

इति मनुवचनमप्यनुगुणं भविष्यतीति द्रष्टव्यम् ॥

केवलश्लिष्टपरंपरिता यथा—

आदित्याभ्युदयस्य प्रत्यूष इव प्रकाशभूमा-
नम् । विदधानो घनधामा श्रीमानाभाति शेषगि-
रिधामा ॥ ७६ ॥

आदित्यानां देवानां आदित्यस्य भानोश्च अभ्युदयः पे-
वर्ष्य उदयश्च । अत्र श्लेषोपस्थापितेन देवाभ्युदयेन सूर्योदय-
ःयोपमा भगवतः प्रत्यूषोपमोपाय इति केवलश्लिष्टपरंपरिता ।

अन्योन्योपायत्तारूपस्यैव परंपरितत्वस्येह परिभाषणात् माला
रूपताविरहाच्च ॥

केवला मालारूपा श्लिष्टपरंपरिता यथा—

सत्त्वस्य हिमालय इव रजसस्त्वं प्रावृषेण्यज-
लद इव । तमसो महसां निधिरिव कमलेक्षण
भासि कनकशिखरीन्दो ॥ ७७ ॥

सत्त्वस्य सत्त्वगुणस्य मृगादिजन्तुजातस्य च । जात्यभिप्रा-
यकमेकवचनम् । हिमालय इव यथा हिमाद्रिस्सर्वसत्त्वपोषण-
धुरीणः तथाऽयं भगवान् स्वाश्रितानां सत्त्वपोषणधुरीण इति
भावः । 'महान् प्रभुर्वै पुरुषस्सत्त्वस्यैष प्रवर्तकः' इति हि
श्रूयते । रजसः रजोगुणस्य पांसोश्च प्रावृषेण्यजलद इव नि-
र्वापक इति भावः । तमसः तमोगुणस्य तिमिरस्य च मह-
सां निधिरिव निःशेषनिवर्तक इति भावः । अत्र श्लेषोत्था-
पितैः जन्तुपांसुतिमिरैस्सत्त्वरजस्तमोगुणानामुपमाः हिमाचल-
प्रावृषेण्यजलदभानुभिर्भगवत् उपमानामुपायाः । नन्वत्र जन्तु-
पांसुतिमिराणामिव सत्त्वरजस्तमसामित्येतादृशी उपमा कथ-
मिव सुशका प्रत्येतुम् । उपमानोपमेयशब्दानां पृथगदर्शनादिति
चेत्—श्लेषस्थले ह्येकपदोपात्तत्वेन रूपणाभेदाध्यवसानस्येव ते-
नैव साधर्म्येण सादृश्याध्यवसानस्यापि सुवचत्वात् । तस्यैव
प्रकृते प्रयोज्याया उपमाया उपायत्वादिति वदन्ति ॥

यथा वा—

शाखिकुलामोदानां माधव इव माधवाहिधर-

धामन् । सुकविरिवास्तोकानां श्लोकानां घन इ-
वासि भुवनानाम् ॥ ७८ ॥

अहिधरधामन् हे माधव श्रीनिवास माधव इति श्रीनि-
वासस्य नामान्तरं 'माधवं वेङ्कटगिरौ' इति भगवच्छास्त्रोक्तेः ।
शाखा एषां सन्तीति शाखिनः तरवः वेदभेदाध्येतारो द्विजाश्च
तेषां कुलस्य आमोदाः परिमल्लाः आनन्दाश्च तेषां 'शाखा
पश्चान्तरे बाहौ वेदभागद्रुभागयोः' इति मेदिनी । माधव इव
वसन्त इव प्रवर्तक इति भावः । अस्तोकानां श्लोकानां प-
द्यानां यशसां च सुकविरिव निदानभूत इति भावः । 'तस्य
नाम महद्यशः' इति श्रुतेः । 'पद्ये यशसि च श्लोकः' इत्य-
मरः । भुवनानां जलानां जगतां च घन इव आधारभूत इति
भावः । अत्र श्लेषोन्मीलितैः तरुकुलपरिमलपद्यजलैः वैदिकप-
रिषदानन्दयशोलोकानामुपमाः वसन्तसुकविघनाघनैर्भगवदुपमा-
नामुपायाः ॥

यथा वा—

उल्लासयसि निकामं शरदागम इव शुचिद्वि-
जान् श्रीमन् । कल्याणानां महतामाधारस्त्वं सु-
मेरुरिव भूमन् ॥ ७९ ॥

हे भूमन् भगवन् 'यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति ना-
न्यद्विजानाति स भूमा' इति श्रुतेः । शुचिद्विजान् हंसान् । पक्षे—

योऽर्थे शुचिर्हि स शुचिर्न मृद्वारिशुचिःशुचिः ।

क्षेत्रज्ञस्येश्वरज्ञानाद्विशुद्धिः परमा मता ॥

इत्युक्तप्रकारसर्वविधशुद्धिमतो विप्रान् कल्याणानां सुवर्णानां मङ्गलानां च 'कल्याणं हेस्त्रि मङ्गले' इति हेमचन्द्रः । अत्र श्लेषोपस्थापिताभ्यां हंससुवर्णाभ्यां शुद्धविप्रमङ्गलयोरुपमे शरदागमसुमेरुभ्यां भगवत उपमयोरुपायः । पूर्वोदाहरणयोर्धर्मो-
नुक्तः इह तूक्त इति भिदा । यद्यपि 'सत्त्वस्य' इति प्राथमि-
कोदाहरणे भासोत्यनेन साधारणधर्म उपात्त इव भाति । तथाऽपि
तत्रावश्यं विवक्षितानां पोषणनिर्वापणनिशेषनिवर्तनानामेव स-
मानधर्मतायास्स्वार्सिकतया केवलभानस्यातथात्वेनाचमत्कारि-
तया च स न विवक्षित इति ध्येयम् । किं च पूर्वोदाहरण-
योर्बहूनां मालारूपता अन्तिमोदाहरणे द्वयोरिति भेदः । आद्य-
योरपि परस्परं भेदः अनुपदमेव स्फुटीभविष्यति ॥

केवलं शुद्धपरंपरिता यथा -

अहिपतिगिरिपतिहृदये प्रहसितलसितासिता-
म्बुजात इव । अलिसंहतिरिव विलसति तुलसी-
दलसम्भृता माला ॥ ८० ॥

प्रहसितेति भावे क्तः । प्रहसितेन विकासेन लसिते असि-
ताम्बुजे इन्दीवर इत्यर्थः । तुलसीदलमालाया अलिसंहत्या
उपमा भगवद्वक्षस्थलस्येन्दीवरोपमायास्साधिकेत्युपमाद्वयमपि सं-
जातपरंपरम् ॥

केवला मालारूपा शुद्धपरंपरिता यथा—

पुंगवसि गवन्तीनां पुरा करेणवसि करिणय-
न्तीनाम् । नन्दव्रजसुदतीनां चन्दनसि मुकुन्द व-
ल्लयन्तीनाम् ॥ ८१ ॥

पुरा पुंगवसि पुंगव इवाचरसि 'पुरि लुङ्गास्मे' इति पुराशब्दयोगाद्भूते लट् । गाव इवाचरन्त्यः गवन्त्यः तासाम् । करेणुरिवाचरसि करेणवसि करिण्य इवाचरन्त्यः करिण्यन्त्यः तासाम् । वल्लुच इवाचरन्तीति वल्लुचन्त्यः तासाम् । सर्वत्राचारार्थे क्तिप् । अत्र गोपिकानां गवादिभिरुपमा भगवतः पुंगवाद्युपमाया उपाय इत्युपमा एतास्संजातपरम्परा मालारूपाः केवलं शुद्धाः ॥

यथा वा—

नयगहनस्य पथीनति परविद्याजलनिधेर्म-
थीनति च । कृतमतिदिविषद्विततेः कृष्ण ऋभुक्षी-
णति त्वयि प्रणतः ॥ ८२ ॥

हे कृष्ण त्वयि प्रणतो जनः नयः शास्त्रं तत् गहनमिव दुरवगाहं वनमिव नयगहनमित्युपमितसमासः, पथीनतीत्युप-मानाल्लिङ्गात् । न तु मयूरव्यंसकादिः । तस्येहानुपयोगात् । तस्य पथीनति पन्था इवाचरति पथीनति 'उपमानादाचारे' इति क्तिप् । 'अनुनासिकस्य क्लिञ्जलोः' इत्युपधादीर्घः । एवम-त्रेऽपि । अनेन 'तत्रापरा ऋग्वेदः' इत्याद्युक्तापरविद्याप्रवक्तृत्वं सूचितम् । परविद्या 'अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते' इत्युक्ता ब्रह्मविद्या । जलधिरिधेति पूर्ववत्समासः । तस्य मथीनति मन्था इवाचरति । अनेन ब्रह्मविद्यासर्वस्वपरामर्शित्वं सूचितम् । अत एव कृतमतयः वैज्ञानिकाः दिविषद इव तेषां विततेः ऋभुक्षा इवाचरतीति ऋभुक्षीणति । अत्र नयपरविद्याकृतमतीनां गहनजलनिधिदिविषदुपमाः भगवत्प्रणतस्य पथिमथिऋभुक्ष्युप-मानामुपाया इत्युपमा एताः पूर्ववदेव परंपरिताः मालारूपा-श्शुद्धाश्च । अत्र 'पथिमथ्यृभुक्षाम्' इति सूत्रनिबद्धपथ्यादि-

शब्दार्थानामुपमानविधया क्रमेण निबन्धनाद्दृश्यमाणरत्नावल्य-
लङ्कारेण सङ्कीर्णत्वं पूर्वोदाहरणाद्विशेषः ॥

एवमुपमानयोरन्योन्यमुपमेययोश्चानुकूल्ये उपमेययोरेषोपाय-
ता निरूपिता ॥

प्रातिकूल्ये उपायता यथा—

जलदायते सदा खलु निदाघदावाग्निदाहते म-
हते । द्विपदां कुलाय विपदां पृदाकुवरगिरिमदा-
वलेन्द्रोऽयम् ॥ ८३ ॥

निदाघदावाग्निदाहवदाचरते महते द्विपदां मनुजानां स-
म्बन्धिने विपदां कुलाय जलदायते जलद इवाचरति । पृदा-
कुवरगिरिशोषाद्रिः तस्य मदावलेन्द्रः तत्त्वेनाध्यवसितश्चीनि-
वास इत्यर्थः । अत्रोपमानयोर्दवाग्निदाहजलदयोरन्योन्यमुपमेय-
योश्च मनुजविपत्फणिशिखरिनाथयोः प्रातिकूल्येऽपि उपमयोः
परस्परमानुकूल्यादुपायतैव ॥

इयं मालारूपतायामपि भवति । यथा—

सुत्रामाणसि महतां सपक्षशिखरीणतां सुर-
द्विषताम् । पूषाणसि हिमतामिह राजानसि तम-
सतां च शौरे त्वम् ॥ ८४ ॥

सुत्रामेवाचरसि सुत्रामाणसि सुत्रामन्शब्दात् 'सर्वप्रा-
तिपदिकेभ्यः क्त्वा वक्तव्यः' इति क्विपि 'अनुनासिकस्य
क्त्वालोः' इत्युपधादीर्घः । एवं शिखरीणतामित्यादावपि । सप-

क्षाशिखरिण इवाचरन्तीति सपक्षशिखरीणन्तः तेषाम् । क्विब-
न्ताच्छता । पूषेवाचरसि पूषाणसि हिमानीवाचरन्तीति हिमन्तः
तेषाम् । राजेव चन्द्र इवाचरसि राजानसि तमांसीवाचरन्तीति
तमसन्तः तेषां । सर्वाणि षष्ठ्यन्तपदानि सुरद्विषामित्यस्य वि-
शेषणानि । एवं केवलश्लिष्टपरंपरितमालारूपोपमाया उदाह-
रणे 'सत्त्वस्य हिमालय इव' इति प्राथमिकपद्ये 'रजसस्त्वं
प्रावृषेण्यजलद इव' इत्यादौ प्रातिकूल्ये उपायता द्रष्टव्या ।
एवं च सा आनुकूल्यप्रातिकूल्यमिश्रेति सिद्धम् । इतश्चान्येऽ-
पि भेदाः कुशाग्रीयमतिभिः कृतिभिस्स्वयमेव विभावनीया इति
विस्तरभयादुपरम्यते ॥

अत्रोपमायां पूर्णायां धर्मः क्वचिदनुगाम्येव निर्दिश्यते ।
क्वचित्केवलं बिम्बप्रतिबिम्बभावमापन्नः । क्वचिद्वस्तुप्रतिवस्तुभावेन
करम्भितं बिम्बप्रतिबिम्बभावमापन्नः । क्वचिच्छुद्धवस्तुप्रतिवस्तु-
भावमापन्नः । क्वचिदसन्नप्युपचरितः । क्वचिच्छब्दात्मकः, अयमेव
श्लेषात्मकः । क्वचित्समासान्तराश्रयणमूलकः । क्वचिदेषां यथास-
म्भवं मिश्रणेन ॥

तत्रानुगामी धर्मो यथा...

ज्योत्स्नाचन्द्रमसाविव वृषगिरिकलितौकसौ म
हामहसौ । सुतरौ जगतां पितरौ बुद्धौ निदधीय
नित्यसम्बद्धौ ॥ ८५ ॥

अत्र नित्यसंबद्धाविति सकृन्निर्देशात् ज्योत्स्नाचन्द्रमसोः
श्रीश्रीनिवासयोश्च साधारणो धर्मोऽनुगामी ॥

यथा वा—

कादम्बिनीव नीला काकोदरगिरिदरीविहृति-
लोला । आप्याययति सुमहती काऽप्येषा देवताऽ-
द्भुता जगतीम् ॥ ८६ ॥

अत्र नीलेति आप्यायतीति च सकृन्निर्देशात्परदेवताका-
दम्बिन्योस्साधारणधर्मोऽनुगामी ॥

यथा वा—

निधिमनवधिमिव फणिगिरिनिहितपदं हितपदं
विधुतविपदम् । निर्विश्य नीरजाक्षं नितरां को
नाम भवति दीनात्मा ॥ ८७ ॥

हितपदं हिताधायकं अत्र हितपदत्वादिर्धर्मोऽनुगामी ॥

यथा वा—

तावकपदपद्मयुगीसेवकतां ये न जात्वपीप्सन्ति ।
नाशायैव हि जाताश्श्रीशाब्धेर्बुद्बुदा इव त एते ॥

यथा वा—

सुकृतेक्षणजनुषान्धास्सकृदपि न नमन्ति ये
रमाकान्तम् । अकृतहिता व्यर्थममी शकृदुदिताः
क्रिमय इव विनश्यन्ति ॥ ८९ ॥

सुकृतेक्षणे पुण्यदर्शने विषये जनुषान्धाः जात्यन्धाः 'पुं-
सानुजो जनुषान्ध इति च' इत् शुक । सुकृतव्युत्पत्तिशून्या

इत्यर्थः । अत्र भगवद्प्रणतानां निन्दायामेव तात्पर्यादुपमानस्य निहीनत्वं न दोषः । प्रत्युत गुण एव । उभयत्र नाशोऽनुगामीधर्मः ॥

केवलं बिम्बप्रतिबिम्बभावमापन्नो धर्मो यथा—

कमलाभुजयुगळाश्रितपरितःपरिरम्भमद्भुतं
किमपि । कनकशलाकावलयितमरकतनिभम-
स्तु मनसि मम वस्तु ॥ ९० ॥

कमलाभुजयुगळेन अश्रितः प्रातः परितः परिरम्भः सर्वत-
स्संश्लेषो यस्य तत् किमपि अद्भुतं वस्तु श्रीनिवासः अत्र कमला-
भुजयुगळकनकशलाकादेर्विम्बप्रतिबिम्बभावेन साधारणधर्मता ॥

ननु कमलाभुजयुगळादेरसाधारणत्वात्कथमुपमेति चेत्—
अत्राहुः—उपमेयगतानामुपमानगतानां च असाधारणानामपि ध-
र्माणां सादृश्यमूलेनाभेदाध्यवसायेन साधारणत्वकल्पनादुपमा-
सिद्धिः । न च भ्रमात्मकेनाहार्याभेदबोधेन कथं नाम कम-
लाभुजयुगळकनकशलाकादेर्वस्तुतो भिन्नस्य साधारणत्वसिद्ध-
येऽत्यन्तमसन्नभेदशक्त्यात्सेद्धुम्, भ्रमेणार्थसिद्धेरयोगादिति वा-
च्यम् । ‘तव कोपो ममाभाति सुधांशाविव पावकः’ इत्या-
दावप्युपमानोपमेययोरतिमात्रमसत्त्वंऽपि यथा कल्पनामात्रेण नि-
ष्पत्तिः तथैव प्रकृते साधारणधर्मस्यापीति ध्येयम् । अयमेव
हि ‘वस्तुतो भिन्नयोर्धर्मयोः परस्परसादृश्यादभिन्नतयाऽध्यव-
सितयोर्द्विरुपादानं बिम्बप्रतिबिम्बभावः’ इति प्राचीनैराभेधीयते ॥

वस्तुप्रतिवस्तुभावेन करम्भितं बिम्बप्रतिबिम्बभावमापन्न-
स्तु धर्मस्त्रिविधः विशेषणमात्रयोः विशेष्यमात्रयोः तद्युगळयोर्वा
वस्तुप्रतिवस्तुभावेन करम्भितः ॥

तत्राद्यो यथा—

उपरिचरन्मधुकरकुलकमलनिभं वृषभशैलशि-
खरशशिन् । उपरिष्ठाञ्चलदलकं वदनं तव विश्व-
सम्पदां सदनम् ॥ ९१ ॥

अत्र उपरिचरत्वोपरिष्ठाञ्चलत्वयोर्वस्तुत एकविधयोरपि पृ-
थक्छन्दाभ्यां निर्देशाद्वस्तुप्रतिवस्तुभावः तद्विशेषणकयोर्मधुकर-
कुलालकयोर्विम्बप्रतिबिम्बभाव इति तत्करम्भितत्वं धर्मस्य ॥

द्वितीयो यथा—

स्मितरुचिमसृणितमधरं फणधरधरणीधराधि-
नेतुर्नः । दुग्धोदधिमुग्धोर्मिस्निग्धं विद्रुममिवावले-
ढि मनः ॥ ९२ ॥

अत्र मसृणत्वस्निग्धत्वयोर्वस्तुत एकरूपयोरपि शब्दद्वयेनो-
पादानाद्वस्तुप्रतिवस्तुभावः तद्विशेष्यकयोः स्मितरुचिदुग्धोदधिमु-
ग्धोर्म्योर्विम्बप्रतिबिम्बभाव इति तत्करम्भितोऽयं साधारणधर्मः ॥

यथा वा—

जाम्बूनदाद्रिशृङ्गे जम्बूतरुमिव चकासतं सत-
तम् । कनकाभिधगिरिशिखरे कनन्तमीडीय कम-
पि शुभराशिम ॥ ९३ ॥

अत्र चकासत्त्वकनत्त्वयोर्वस्तुप्रतिवस्तुभावः तद्विशेष्यकयो-
र्जाम्बूनदाद्रिशृङ्गकनकाभिधगिरेशिखरयोर्विम्बप्रतिबिम्बभाव इ-
त्ययमपि तत्करम्भित एव । कनकाभिधगिरिवैकटाद्रिः । शुभ-
राशित्वेनात्र भगवतोऽध्यवसानम् ॥

यथा वा—

हीरकुरुविन्दहारप्रसृमररुचिशबलिता तनुलता
श्रीः । देव तव गाङ्गसारस्वतपूरविचित्रितेव मि-
त्रसुता ॥ १४ ॥

अत्रापि शबलितत्वविचित्रितत्वयोर्वस्तुप्रतिवस्तुभावः । तद्वि-
शेष्यकयोः हीरकुरुविन्दहाररुचिगाङ्गसारस्वतपूरयोश्च बिम्बप्रति-
बिम्बभाव इत्ययमपि तत्करम्भित एव ॥

तृतीयो यथा—

शिशिरतरसलिलरुचिरा शशिशेखरमकुटवा-
हिनीवैषा । शीतलतरकरुणारसमधुराऽहिधुरंधरा-
द्रिनाथवधूः ॥ १५ ॥

अत्र विशेषणयोश्शिशिरतरत्वशीतलतरत्वयोः विशेष्ययोः
रुचिरत्वमधुरत्वयोश्च वस्तुप्रतिवस्तुभावेनोभयतस्संपुटितसललि-
लकरुणारसयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभाव इत्ययमपि तत्करम्भित एव ॥

यथा वा--

सुन्दरकुरुविन्दमणीसमुद्रकान्तस्थहीरहारल-
ताम् । मञ्जुलरदनच्छदयुगमध्यगता जयति नाथ
दशनाळी ॥ १६ ॥

अत्रापि विशेषणयोस्सुन्दरत्वमञ्जुलत्वयोः विशेष्ययोश्चान्त-
स्थत्वमध्यगतत्वयोः वस्तुप्रतिवस्तुभावेनोभयतस्संपुटितः कुरु
विन्दमणीसमुद्रकदशनच्छदयुगयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभाव इत्ययमपि
तत्करम्भितः ॥

यथा वा—

असितैः कुसुमैर्मसृणाश्शाला विभ्रत्तमालसाल
इव । नीलैर्मणिभिर्निबिडा बाहा दधदहिगिरेः
पतिर्जयति ॥ १७ ॥

अत्र कुसुममणिविशेषणयोरसितत्वनीलत्वयोस्तद्विशेष्ययो-
श्च मसृणत्वनिबिडत्वयोः एवमेव शालाबाहाविशेषणत्वमापन्न-
योः मसृणत्वस्निग्धत्वयोः तद्विशेष्ययोर्विभ्रत्त्वदधत्त्वयोश्च वस्तु-
प्रतिवस्तुभावेनोभयतस्संपुटितः कुसुमानां मणीनां शालानां बा-
हानां च बिम्बप्रतिबिम्बभाव इत्ययमपि वस्तुप्रतिवस्तुभावक-
रम्भित एव । पूर्वत्र संपुटित एको बिम्बप्रतिबिम्बभावः इह
तु द्वाविति विशेषः । शालाः स्कन्धशाखाः 'स्कन्धशाखा-
शाले' इत्यमरः । स्कन्धान्निर्गता शाखा स्कन्धशाखा स्क-
न्धो नाम मूलाच्छाखावधिः प्रकाण्डः 'अस्त्री प्रकाण्डस्स्क-
न्धस्यान्मूलाच्छाखावधेस्तरोः' इत्यमरः । स्कन्धशाखा शा-
ला चेत्येतौ शब्दौ उक्तशाखावाचिनौ । अयं तृतीयः प्रकारो
रसगङ्गाधरकारेणोक्तः । चित्रमीमांसायां तु प्रागुक्तौ द्वावेव प्र-
कारौ दर्शितौ । यथोक्तं तत्र—'एकस्यैव धर्मस्य सम्बन्धि-
भेदेन द्विरुपादानं वस्तुप्रतिवस्तुभावः । स तु शुद्धो न सम्भ-
वति किं तु विशेषणतया विशेष्यतया वा सर्वत्र बिम्बप्रतिबि-
म्बभावकरम्भितः' इति । एवं च शुद्धवस्तुप्रतिवस्तुभावाप-
न्नो धर्मो न संभवतीत्येव ते मन्यन्ते ॥

रसगङ्गाधरकारस्तु—'विमलं वदनं तस्या निष्कलङ्कमृगा-
ङ्कति' इत्यत्र वैमल्यनिष्कलङ्कत्वयोर्वस्तुत एकरूपयोर्विम्बप्रतिबि-
म्बभावनिर्मुक्तं वस्तुप्रतिवस्तुभावमापन्नयोरुपमानिष्पादकत्वं य-

द्यस्ति तदा शुद्धवस्तुप्रतिवस्तुभावापन्नोप्येष षष्ठो धर्म इत्य-
वादीत् । एतदभिप्रायानुरोधेनैवास्माभिश्शुद्धवस्तुप्रतिवस्तुभावा-
पन्नोऽपि भेदोऽधस्तात्परिगणितः ॥

स यथा—

विमले विलोचने तव विशदशरद्विकसिताम्बु-
जायेते । मृगराजाह्वयविलसन्नगराजाधीश्वरस्य जा-
ये ते ॥१८॥

मृगराजाह्वयविलसन्नगराजाधीश्वरस्य श्रीवेंकटाद्रिनेतुः जाये
सहधर्मिणि ते विमले विलोचने विशदे स्वच्छे शरद्विकसि-
ताम्बुजे इवाचरतः विशदशरद्विकसिताम्बुजायेते, क्यङ्न्ताल्ल-
ट्प्रथमपुरुषद्विवचनम् । अत्र विमलत्वविशदत्वयोर्वस्तुत एक-
रूपयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावनिर्मुक्तं वस्तुप्रतिवस्तुभावमापन्नयोरुप-
मानिष्पादकत्वमिति शुद्धवस्तुप्रतिवस्तुभावापन्नता धर्मस्येति
ध्येयम् ॥

न च 'कमलाभुजयुगलाञ्चनपरितःपरिरम्भम्' इत्यादौ
मरकतभगवतोरुपमायां धर्मान्तरस्यानवगमात्कमलाभुजयुगल क-
नकशलाकयाः परिरब्धत्ववलयितत्वयोश्च बिम्बप्रतिबिम्बभावो
यथाऽवश्यमभ्युपेयः प्रकृते तु न तथा वस्तुप्रतिवस्तुभावः,
विलोचनाम्बुजयोर्मनोहरत्वरूपसाधारणधर्मस्य प्रतीयमानत्वेन ध-
र्मान्तरानपेक्षणादिति वाच्यम् । एवं तर्हि 'यान्त्या मुहुर्वलि-
तकन्धरमाननं तदावृत्तवृन्तशतपत्रनिभं वहन्त्या' इति भवभू-
तिपद्येऽपि प्रतीयमानेन सौन्दर्येणैव सामान्येन निर्वाहे कन्ध-
गवृन्तयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावस्य वलितत्वावृत्तत्वयोर्वस्तुप्रतिव-

स्तुभावस्य च सर्वैरालंकारिकैस्स्वीकारो विरुध्येत । अतो यथाऽवस्थितमेव साधु ॥

असन्नप्युपचरितो यथा—

द्रुहिणस्मरहरमुखसुरमहिमानोऽप्यहह तावक-
महिम्नि । जलजविलोचन जलधौ कुलाचला इव
किलाभिमज्जन्ति ॥ ९९ ॥

अत्र मज्जनं मूर्तद्रव्यधर्मो महिमसूपचरितः ॥

यथा वा—

प्रसभं प्रवेशितमपि प्रायश्चरिते तवेश शठह-
दयम् । नैव द्रवति समुद्रेऽप्ययो घनतरं पयोजन-
यन यथा ॥ १०० ॥

प्रसभं प्रवेशितमित्यस्य उत्तरार्धे समुद्रे इत्यत्राप्यन्वयः ।
घनतरं अयो यथा कालायसमिवेत्यर्थः । अत्र प्रवेशनद्रवयोर्मु-
र्तद्रव्यधर्मतया हृदये उपचारः ॥

श्लेषात्मको यथा—

मञ्जुलतमालसच्छीरञ्जनधरणीधरेशहृदयगता ।
वनमालेव विचित्रा वनमाला प्रसृमरामोदा ॥
१०१ ॥

मञ्जुलैः तमालैः तापिञ्जैः सती प्रशस्ता श्रीशोभा य-
स्यास्सा तथोक्ता । पक्षे—मञ्जुलतमा लसच्छीरिति छेदः, म-

ञ्जुलतमा अतिमनोज्ञेत्यर्थः । लसन्ती श्रीः लक्ष्मीः यस्यां सा । अञ्जनधरणीधरेशस्य अञ्जनाख्यागिरिवरस्य । पक्षे—वैकटाद्रिनाथस्य भगवतः हृदयं मध्यभागं वक्षश्च गता प्राप्ता । प्रसृमरः विसृत्वरः आमोदः परिमलाविशेषो यस्यास्सा । अन्यत्र प्रकृष्टः सुमराणां महाचमरीमृगाणां आमोदो हर्षः यस्यां सा । 'सूमरो गवयश्शशः' इति मृगविशेषनामस्वमरः । वनमालेव विपिनपङ्क्तिरिव वनमाला वैजयन्ती विभिः पक्षिभिः चित्रा विस्मयावहा । पक्षे 'पञ्चवर्णा तु या माला वैजयन्ती गदाभृतः' इत्युक्तरीत्या पञ्चवर्णतया शबलेत्यर्थः । अत्र वनपङ्क्तिवैजयन्त्योश्लेषकृतस्साधारणो धर्मः । अत्र उपमानोपमेयगतस्यार्थस्यैकस्याभावाच्छब्द एव साधारणधर्म इत्यन्ये ॥

यथावा—

निजविभवमहिमगायकमयूरविभ्राडुदात्तघनते
जाः । वर्षासमय इवायं तर्षाञ्शमयति रमासखो
जगताम् ॥ १०२ ॥

निजविभवमहिमगायकाः मयवः किन्नराः यस्य स तथोक्तः । 'स्यात्किन्नरः किंपुरुषस्तुरङ्गवदनो मयुः' इत्यमरः । रविभ्राद् सूर्य इव भ्राजमानः । उदात्तं श्रेष्ठं घनं सान्द्रं तेजो यस्य स तथोक्तः इति भगवत्पक्षे । वर्षासमयपक्षे तु—निजविभवमहिमः गायकाः केकारवैः प्रकाशकाः ये मयूराः तैः विभ्राद् भ्राजिष्णुः । उदात्तं घनानां तेजो यस्मिन् तथोक्तः । तर्षान् आशाः उदन्याश्च शमयति । अत्रापि श्लेषकृतस्समानधर्मः ॥

समासभेदाश्रयणमूलको धर्मो यथा--

मांसलशङ्खसुदर्शनहंसावर्ता सनाभिनाळीका ।
शामितामितभवदमुना यमुनालहरीव तव तनु-
शशौरे ॥ १०३ ॥

मांसलौ पृथुलौ शङ्खसुदर्शनौ हंसावर्ताविव शङ्खसुदर्शन-
हंसावर्तौ यस्यां सा तथोक्ता । अन्यत्र-शङ्खसुदर्शनाविव हंसा-
वर्ताविति समासः । नाभेर्नाळीकं तेन सह वर्तत इति तथोक्ता ।
अन्यत्र नाभ्या मध्यरथकर्णिकया सह वर्तन्त इति तथोक्तानि
नाळीकानि पद्मानि यस्यां सेति वा नाभितुल्यं नाळीकं तेन
सह वर्तत इति वा समासः । भवः दमुनाः अग्निरिवेति । पक्षे-
भवसदृशः दमुनाः इति समासः । एवं समासभेदाश्रयणेन स-
मानधर्मता । केचिदिमं साधारणधर्मं पृथङ्नाद्रियन्ते, समासभेदनि-
बन्धनयोरर्थयोश्श्लेषभित्तिकाभेदाध्यवसायनैकधर्मतासम्पादनात् ।
श्लेषात्मके समानधर्म एवास्याप्यन्तर्भाव इति तेषामाशयः ॥

मिश्रणेष्वनुगामित्वबिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नधर्मयोर्मिश्रणं यथा-

फलवानिव धरणिरुहो जलवानिव जाह्नवीह-
दो जगति । बलवानिव धरणिपतिर्जलजेक्षणभ-
क्तिमान् जनश्लाघ्यः ॥ १०४ ॥

अत्र भगवद्भक्तिमत्त्व फलवत्त्वादि च बिम्बप्रतिबिम्बभाव-
भापन्नौ धर्मौ श्लाघ्यत्वं अनुगामिनि धर्मे अभेदमासाद्य स्थितौ ॥

यथावा -

अपि सुमनःकुलजाताः खेटास्त्वन्महिमस-
म्पदनभिज्ञाः । अपि सुमनःकुलजाताः कीटा इव
दूरतस्त्याज्याः ॥ १०५ ॥

सुमनःकुले विद्वद्वंशे द्वितीयार्धे कुसुमसमुदये जाताः खेटाः
गर्हा जनाः 'कुपूयकुत्सितावद्यखेटगर्ह्याणकास्समाः' इत्यमरः ।
अत्र भगवन्महिमसम्पदनभिज्ञानां गर्हजनानां कीटानां च दूर-
तस्त्याज्यत्वरूपोऽनुगामी धर्मः विद्वद्वंशजातत्वकुसुमसमूहभव-
त्वयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावमपेक्ष्य लब्धात्मकः ॥

यथावा—

परतासौशील्याभ्यां दुरधिगमो नाथ भवसि
सुगमश्च । उच्चैस्त्वफलित्वाभ्यामुत्तमनग इव नृ-
णां खगगिरीन्दो ॥ १०६ ॥

अत्र दुरधिगमत्वं सुगमत्वं च परत्वसौशील्ययोरुच्चैस्त्व-
फलित्वयोश्च विम्बप्रतिबिम्बभावमपेक्ष्य लब्धात्मकमनुगामी सा-
धारणो धर्मः । अत्रायं मालारूपं, द्वितीयं यमकेन तृतीयं य-
थासङ्ग्येन सङ्कीर्णमिति विशेषः ॥

यथा वा--

सम्राज इवानम्रा भूपाला तित्यमप्यनतिवेलाः।
शिरसा दधते शासनमरविंदासनमुखाश्च तव भू-
मन् ॥ १०७ ॥

सम्राज इति षष्ठ्यन्तं पदम् । अत्रानम्रत्वादिकं सामा-

न्यधर्मस्सम्राड्भ्रुगवतोर्विम्बप्रतिविम्बभावमुपजीव्याधिगतसत्ताकामि
ति ध्येयम् ॥

यथावा—

फणिशैलनाथ मसृणितमणिवरमौक्तिकसरो
हरे भवतः । प्रतिभाति हृदयदेशः प्रतिविम्बितच-
न्द्रतार इव सिन्धुः ॥ १०८ ॥

माणवरः कौस्तुभः । एवं पूर्वमुदाहृते 'आनन्दनिलय'
इति पद्येऽपि मिश्रणं द्रष्टव्यम् । इदं शुद्धविम्बप्रतिविम्बभावा-
नुगामिनोर्मिश्रणम् ॥

अनुगामित्ववस्तुप्रतिवस्तुभावकरम्भितविम्बप्रतिविम्बभाव-
योर्धर्मयोर्मिश्रणं यथा—

उपसृप्यते जनैरभ्युदितस्त्वज्ज्ञानभजनवैराग्यैः।
पादप इव परमात्मन्प्रसूनफलपल्लवैस्समुल्लसितः॥

अभ्युदितः अभ्युदयं प्राप्तः । अत्राभ्युदितत्वसमुल्लसित-
त्वयोर्वस्तुप्रतिवस्तुभावः । तद्विशेष्यकाणां भगवज्ज्ञानभजनवै-
राग्याणां प्रसूनफलपल्लवानां च विम्बप्रतिविम्बभाव इति त-
त्करम्भितोऽय धर्म उपसर्पणे अनुगामिनि धर्मे अभेदमापन्नः ॥

यथावा—

वृजिनव्रजविनिमग्नो गज इव सीदामि मक-
रमुखलग्नः । त्वामन्तरेण को मे कामं क्षेमं करो
हरे भविता ॥ ११० ॥

हरे इति करिवरदत्वाभिप्रायकं, हर्यवतार एव गजेन्द्र-
मोक्षणात् । अत्र विनिमग्नत्वलग्नत्वयोर्वस्तुप्रतिवस्तुभावः, तद्वि-
शेष्यकयोः वृजिनव्रजमकरमुखयोर्विम्बप्रतिविम्बभावः । तदवल-
म्बनेनसीदामीत्यनुगामी प्राप्तसत्ताक इत्यनयोर्मिश्रणम् । न च
विनिमग्नत्वलग्नत्वयोर्विभिन्नत्वान्न वस्तुप्रतिवस्तुभावस्सम्भवतीति
वाच्यम् । वृजिनव्रजे निमज्जनस्यासम्भवात्तत्रापि सम्बन्धमा-
त्रस्यैव विवक्षणेन तयोरेकरूपत्वात् ॥

यथावा --

अविरळदळकुसुममयस्तवकस्तिमितो द्विरेफ-
राज इव । घनघृणिहरिमणिमयफणिशिखरिवि-
लीनो हरिर्मनो हरति ॥ १११ ॥

अत्र अविरळत्वघनत्वयोर्वस्तुत एकरूपयोरपि शब्दद्वयेनो-
पादानाद्वस्तुप्रतिवस्तुभावः । तद्विशेषणकानां दळानां घृणीनां
च । एवं स्तिमितत्वविलीनत्वयोर्वस्तुप्रतिवस्तुभावः । तद्विशे-
ष्यकयोः कुसुममयस्तवकहरिमणिमयफणिशिखरिणोश्च विम्बप्र-
तिविम्बभाव इति तत्करम्भितोऽयं धर्मो मनोहरणे अनुगामि-
नि धर्मे अभेदमासाद्य स्थित इत्यनयोर्मिश्रणम् । पूर्वोदाहर-
णद्वये विशेष्ययोर्वस्तुप्रतिवस्तुभावः । इह तु विशेष्यस्य वि-
शेषणस्य चेति द्विविधो वस्तुप्रतिवस्तुभाव इति भिदा ॥

कचिद्धेतुहेतुमद्भावेन यथा—

सौलभ्यजनिस्थानं सेव्यस्सर्वैर्नरैस्सरोजाक्षः ।
सौरभ्यजन्मभूमिस्सरसीरुहनिवह इव मधुकरौघैः॥

अत्र जनिस्थानत्वजन्मभूमित्वयोर्वस्तुप्रतिवस्तुभावः । तद्विशेष्यके सौलभ्यसौरभ्ये बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्ने सरोजाक्षसर-
सीरुहनिवहयोस्सेव्यत्वेऽनुगामिनि हेतुः । इदं मिश्रणं शुद्ध-
बिम्बप्रतिबिम्बभावेऽपि भवतीति ध्येयम् ॥

अनुगामित्वश्लेषयोर्मिश्रणं यथा—

नरसिंहगिरिवरोऽयं शिरसा सुकलाभिपूर्णवि-
धुबिम्बम् । उदयाद्रिरिव दधानः प्रददात्यानन्दम-
खिललोकानाम् ॥ ११३ ॥

सुकलाभिपूर्णं 'मन्त्रमन्त्रेश्वरन्यासात्साऽपि षाड्गुण्यविग्र-
हा' इत्युक्तरात्या सकलकलापरिपूर्णमिति भगवद्विम्बपक्षेऽर्थः ।
अन्यत्र तु स्फुट एव विधुबिम्बं श्रीनिवासाचीं

सर्वातिशायि षाड्गुण्यं संस्थितं मन्त्रबिम्बयोः ।
तेनाचर्यो भगवान् साक्षान्नोपचारधिया क्वचित् ॥

इति भगवच्छास्त्रवचनान्यत्रानुसन्धेयानि । अन्यत्र चन्द्रबिम्ब-
मित्यर्थः । अत्र सुकलाभिपूर्णविधुबिम्बशब्दश्लेषोपजीवनेन प्रा-
प्तात्मस्थितिकमखिललोकानन्दप्रदत्वमनुगामी साधारणो धर्मः ॥

श्लेषवस्तुप्रतिवस्तुभावबिम्बप्रतिबिम्बभावमिश्रणं यथा—

वैशद्यं नैति नरो विद्यां संशिक्षितोऽप्यसुरशी-
लः । शाणोल्लिखितोऽप्यच्युत मलिनप्रकृतिर्यथे-
ङ्गलः ॥ ११४ ॥

असुरशीलः—

द्विविधो भूतसर्गोऽयं दैव आसुर एव च ।

विष्णुभक्तिपरो दैवो विपरीतस्तथाऽऽसुरः ॥

इत्युक्तप्रकारेणासुरप्रकृतिरित्यर्थः । विद्यां 'सा विद्या या विमुक्तये' इत्युक्तां ब्रह्मविद्यां संशिक्षितोऽपि सम्यगनुशिष्टोऽपि वैशद्यं परतत्त्वबोधनं नैति ।

जन्मान्तरसहस्रेषु या बुद्धिर्भाविता पुरा ।

तामेव भजते जन्तुरुपदेशो निरर्थकः ॥

नैवासुरप्रकृतयः प्रभवन्ति बोद्धुम् ।

इत्याद्युक्तेरिति भावः । पक्षे—वैशद्यं धावळ्यं अन्यत्सुगमम् । अत्रासुरशीलत्वमलिनप्रकृतित्वयोर्वस्तुप्रतिवस्तुभावकरम्भितः बिम्बप्रतिबिम्बभावः शीलप्रकृत्योर्वस्तुत एकरूपयोर्विभिन्नशब्दाभ्यां निर्देशात्, तद्विशेष्यकयोः असुरमलिनयोर्वस्तुतोऽभिन्नयोरपि सारूप्येणैकत्वाध्यवसानाच्च । विद्यासंशिक्षितत्वशाणोल्लिखितत्वयोः केवलं बिम्बप्रतिबिम्बभावः । वैशद्यं नैतीति श्लिष्टस्समानधर्मस्ताभ्यामुत्तेजित इति द्रष्टव्यम् ॥

श्लेषोपचारबिम्बप्रतिबिम्बभावमिश्रणं यथा—

प्रेक्षावत इव साक्षात्परमस्य ब्रह्मणो वृषगिरी-
न्दोः । विद्येव श्रीर्हृद्या चेतोहृत्पद्यमुज्ज्वलयतीयम् ॥

प्रेक्षावतः प्रज्ञाशालिनो जनस्येव साक्षात्परमस्य ब्रह्मणः श्रीनिवासस्य विद्येव काव्यच्छन्दोव्याकरणादिविद्येव श्रीः लक्ष्मीः हृदयस्था चित्तधृता अयातर्यामा सतीत्यर्थः । भवार्थे हृदयशब्दाद्दिगादित्वाद्यत् । अन्यत्र हृदयप्रिया सती 'हृदयस्य

प्रियः' इति यत् । उभयत्र 'हृदयस्य हृल्लेखयदण्लासेषु' इति हृदादेशः । चेतोहृत् मनोहरं पद्यं श्लोकं काव्यमित्यर्थः । उज्ज्वलयति प्रवर्तयतीति यावत् ॥

श्रीपक्षे-च इतः हृत् इति त्रिपदतया छेदः । चशब्दो भिन्नक्रमः । इत इति सार्वविभक्तिकस्तसिः । अस्य श्रीनिवासस्येत्यर्थः । हृत् वक्षः पद्यं पदं चरणमस्मिन् दृश्यमिति पद्यं, यावकविलिप्तनिजचरणतलाङ्कितं सदित्यर्थः । पद्यं यथा स्यात्तथेति वा । 'पदमस्मिन् दृश्यम्' इति पदशब्दादुक्तार्थे यत् । उज्ज्वलयति च कौस्तुभाद्यपेक्षया उत्कृष्टत्वेन प्रकाशयति चेत्यर्थः । ज्वलतेर्णिजन्ताल्लुटि घटादित्वेन मित्वाद्भ्रस्वः । अत्र 'पूर्णं तेजस्स्फुरति भवतीपादलाक्षारसाङ्गम्' इत्यादिकमनुसन्धेयम् । अत्र प्रेक्षावत्परब्रह्मणोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावः । हृद्या चेतोहृत्पद्यमिति श्लेषः । उज्ज्वलयतीत्युपचार इत्येतेषां मिश्रणम् ॥

केवलबिम्बप्रतिबिम्बभाववस्तुप्रतिवस्तुभावकरम्भितबिम्बप्रतिबिम्बभावश्लेषानुगामितानां यथा—

भवन इवाखिलभुवने सुदीप्तिनिधयस्सुकीर्तिशेवधयः । दीपा इवाभिरूपाश्श्रीपरिवृढ संचरन्ति भवदीयाः ॥ ११६ ॥

सुदीप्तिनिधयः दीपा इव सुकीर्तिशेवधयः भवदीयाः अभिरूपास्सन्तः भवनेष्विव भुवनेषु संचरन्तीति योजना । अभिरूपाः मनोहराः विद्वांसश्च । 'प्रातरूपसुरूपाभिरूपा बुधमनोज्ञयोः' इत्यमरः । अत्र भवनभुवनयोः केवलं बिम्बप्रतिबिम्बभावः, निधिशेवधयोः वस्तुप्रतिवस्तुभावः, तद्विशेष्यकयोः दी-

सिकीत्योर्बिम्बप्रतिबिम्बभावः, तत्करम्भितः अभिरूपा इति श्लेषः,
संचरन्तीत्यनुगामित्वमित्येतेषां मिश्रणम् ॥

अनुगामित्वश्लेषाबिम्बप्रतिबिम्बभावोपचाराणां मिश्रणं यथा-

जगति समन्तात्प्रथितं प्रविततसारस्वतोदितं
नियतम् । अमृतमिव त्वच्चरितं सुरा इव नराः पि-
बन्ति मुरवैरिन् ॥ ११७ ॥

सारस्वतं सरस्वत आगतं 'तत आगतः' इत्यर्थे प्रा-
ग्दीव्यतीयोऽण् । उदितं उदयः आविर्भावो यस्य तत्, प्रवि-
ततं च तत् सारस्वतोदितं चेति विग्रहः, विस्तृतं दुग्धादार्ध-
जनितं चेत्यर्थः । पक्षे-प्रविततानि यानि सारस्वतानि सर-
स्वतीविभूतिभूतानि शास्त्राणि 'यत्सारस्वतदुग्धसागर' इत्या-
दिप्रयोगात् । तैः उदितं उदीरितम् । अत्र समन्तात्प्रथितत्व-
मनुगामी, प्रविततसारस्वतोदितमिति श्लिष्टः, अमृतचरित-
योर्बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नः पिबन्तीत्युपचरितस्साधारणधर्म इ-
त्येतेषां मिश्रणम् । एवमन्यैरपि व्यामिश्रणं सुधीभिरुन्नेयमति-
भूमित्वादेशां दिङ्मात्रमुदाहार्ष्म । तथाचोक्तं काव्यालोके—

अपर्यन्तो विकल्पनां रूपकोपमयोर्यतः ।

दिङ्मात्रं दर्शितं धीरैरनुक्तमनुमीयताम् ॥ इति ॥

'पूर्णायामेवेमे धर्मभेदाः । लुप्तायां तु नैवं भेदाः तस्यां
साधारणधर्मस्यानुगामित्वनियमात्' इति चित्रमीमांसाकृतः ।
रसगङ्गाधरकारस्तु नेमं नियममभ्युपैति । तथाच तद्ग्रन्थः—
"यच्चापपदीक्षितैः लुप्तायां तु नैवं भेदाः तस्यां साधारणधर्म-

स्यानुगामितानियमादिति । तन्न — ‘मलय इव जगति पाण्डुर्वल्मीक
इवाधिधरणि धृतराष्ट्रः’ इत्यत्रानुगामिधर्मस्याप्रत्ययाञ्चन्दनानां
पाण्डवानां सर्पाणां दुर्योधनादीनां बिम्बप्रतिबिम्बभावस्यैव प्र
तिपत्तेः । न च शब्देनोपात्तत्वं बिम्बप्रतिबिम्बभावे तन्त्रमि-
त्याग्रहो विदुषामुचितः, श्रौतत्वार्थत्वाभ्यां बिम्बप्रतिबिम्बभाव-
स्य द्वैविध्यौचित्यात् । अतएवाप्रस्तुतप्रशंसादौ प्रकृताप्रकृतवा-
क्यार्थयोरौपम्यमवयवबिम्बप्रतिबिम्बभावमूलं संगच्छते” इत्य-
भाणीत् । अयं चात्र विशेषः—‘उभयमध्ये प्रतिबिम्बस्यैवोपा-
दाने उपमाने धर्महानिर्दोषः तत्र तत्स्थानीयधर्मानुक्तेः । बिम्ब-
मात्रोपादाने तूपमाने धर्माधिक्यं दोषः उपमेये तत्स्थानीयध-
र्मानुक्तेः । तस्माद्बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नयोर्द्वयोरेव शाब्दत्वं द्व
योरेव वाऽर्थत्वं विवक्षितं, न त्वेकस्य शाब्दत्वमन्यस्यार्थत्व-
मिति तत्त्वम्’ इति वदन्ति । एवंच क्वचिदर्थगम्योऽपि बि-
म्बप्रतिबिम्बभावापन्नो धर्मस्सम्भवतीति सिद्धम् ॥

यथा—

संक्रन्दननन्दनवनभूमिरिवानन्दभूमिधरभूमिः।
व्यालेशाचलरमणः प्रालेयाचलवरेण्य इव ॥११८

आनन्दभूमिधरशेषाद्रिः आनन्दाद्रिरिति तन्नामसु पाठात् ।
वचनं त्वेकोनत्रिंशे ‘चिन्तामणिधरणीभृति’ इति श्लोके उदा-
हाभ्यार्थस्तात् । अत्र नन्दनवनशेषाचलभूम्योः हिमाचलश्रीनि-
वासयोश्चानुगाम्यादिधर्मान्तराप्रत्ययेन कल्पतरोद्दश्रीनिवासस्य च
गङ्गाया दयायाश्च बिम्बप्रतिबिम्बभावस्यैव गम्यमानत्वादुपमा-
निष्पत्तिः ॥

यथावा—

पवनाशनाचलाग्रं धनाधिनाथस्य कोशभवन-
मिव । खनिरिव जलनिधितनयाप्रणयवती देवता
परा सैषा ॥ ११९ ॥

जलनिधितनयायां प्रणयवती परा देवता श्रीनिवास इत्य-
र्थः । अत्र शेषाचलाग्रधनदकोशभवनयोः खनिपरदेवतयोश्चानु-
गाम्यादिधर्मान्तराप्रतीत्या भगवतो निधेश्च गुणानां मणीनां च
बिम्बप्रतिबिम्बभावस्यैव प्रतीयमानत्वान्निष्पत्तिरुपमाया इति ध्ये-
यम् ॥

इत्यलङ्कारमणिहारे उपमासरः प्रथमः.

अथोपमेयोपमा.

उपमेयोपमा सा स्यादुपमानोपमेययोः ।

पूर्वयोर्वैपरीत्यं चेत्परतः पुनरुच्यते ॥ २३ ॥

पूर्वोपमायामुपमेयस्य द्वितीयोपमायामुपमानत्वं तत्रोपमा-
नस्योपमेयत्वं च यत्र वर्ण्यते सा उपमेयोपमेत्यर्थः ॥

यथा—

श्रीवासहृदयलोला वननिधिबालेव कनति व-
नमाला । वनमालेव विराजति वननिधिबाला
विभासिगुणजाला ॥१२०॥

अत्र वननिधिबालावनमालयोर्वाक्यभेदेन उपमानत्वमुपमे-
यत्वं च वर्णितम् । तत्र प्रथमे वाक्ये श्रिय उपमानत्वं वन-
मालाया उपमेयत्वं । द्वितीये तु व्यत्ययेनेति लक्षणसमन्वयः ।
लक्ष्मीवनमालयोः कस्याश्चित्कयाच्चित्सादृश्येऽभिहिते तस्या अ-
प्यन्यया सादृश्यमर्थसिद्धमपि कण्ठरवेणाभिधीयमानं तृतीयस-
दृशव्यवच्छेदं फलति । अत्रोदाहरणे प्रकृतयोरेवोपमानोपमेयत्व
कल्पनं, प्रकृताप्रकृतयोरप्येषा सम्भवतीति कुवलयानन्दे स्थितम् ॥

तत्रेदमुदाहरणम्—

घनपतिरिव भुवनपतिर्भुवनपतिरिवैष घनप-
तिर्लसति । चपलेवैषा कमला कमलेव चकास्ति
चपलाऽपि ॥ १२१ ॥

भुवनपतिः भगवान्, चपला विद्युत् । अत्र भुवनपतिः क-
मला च प्रकृतौ, एषः एषेति निर्देशात् । इयं च तावद्विविधा
उक्तधर्मा व्यङ्ग्यधर्मा चेति । उक्तधर्मा तावदनुगाभ्यादिभिः
प्रागुक्तैर्धर्मैरनेकधा । तत्रानुगामी धर्मस्त्वव्यवहितोदाहरणे लसति
चकास्तीत्युक्त एव ॥

बिम्मप्रतिबिम्बभावापन्नो धर्मो यथा—

शरदम्बुदपरिवीतः कलशाम्बुधिराजवीचिम-
ध्यगतः । भुजगधरो मन्दर इव स मन्दरो भुज-
गधर इव विभायात् ॥ १२२ ॥

विभायादिति सम्भावनायां लिङ् । अत्र परिवीतत्वमध्य-
गतत्वाभ्यां विशेष्याभ्यां परस्परं वस्तुप्रतिवस्तुभावमापन्नाभ्यां

करम्भितः शरदम्बुदकलशाम्बुधिवीचिरूपः परस्परं बिम्बप्रति
बिम्बभावमापन्नो धर्मः ॥

केवलं वस्तुप्रतिवस्तुभावापन्नो यथा—

कमलालयाकपोलौ विमलौ सुस्निग्धवज्रमुकु
रसखौ । सुस्निग्धवज्रमुकुरौ सुविमलकमलालया
कपोलनिभौ ॥ १२३ ॥

अत्र विमलत्वसुस्निग्धत्वयोः केवलं वस्तुप्रतिवस्तुभावः
उपचरितो यथा—

मधुमथनभक्तचरणा विधुकिरणा इव जगद्धि-
शदयन्ति । विधुकिरणा इव शिशिरिममसृणा म-
धुमथनभक्तचरणाश्च ॥ १२४ ॥

अत्र शिशिरिममसृणा इत्येतत्पूर्वार्धेऽप्यन्वेतव्यम् । शिशि-
रिममसृणा विशदयन्तीति चोपचरितः । भक्तचरणा इत्यत्र
चरणशब्दो गुरुचरणा इत्यादाविव पूज्यवाची ॥

श्लेषात्मको यथा—

विकसितपुष्करविसृमरतररसशीकरतरङ्गिता-
त्मरुचिः । करिणी वा पुष्करिणी पुष्करिणीवाहि-
शैलगा करिणी ॥ १२५ ॥

आहिशैलगा पुष्करिणी स्वामिपुष्करिणी करिणी वा, वा-
शब्द उपमावाचकः । विकसितानि यानि पुष्कराणि कमलानि

तेभ्यः, अन्यत्र विकसितं यत्पुष्करं शुण्डाग्रं तस्मात् विसृम-
रतरैः रसशीकरैः मकरन्दकणैः सलिलकणैश्च तरङ्गिता अतिशयि-
ता आत्मनो रुचिः प्रभा स्वादुता च यस्यास्सा तथोक्ता । अत्र
विकसितेत्यादिश्लेषरूपः पुष्करिणीकरिण्योस्समानधर्मः ॥

व्यङ्ग्यधर्मा यथा—

कल्पलतेवाम्भोनिधिसुता ऽब्धिदुहितेव हन्त क-
ल्पलता । नन्दनवनमिव शौरैर्हृदयं हृदयमिव न-
न्दनवनं च ॥ १२६ ॥

इयमेव परम्परितरूपाऽपि । एवं घनपतिरवेति प्रागुदाहृते
पद्येऽपि । एषा सर्वाऽपि स्फुटे वाक्यभेदे प्रपञ्चिता ॥

आर्थे तु वाक्यभेदे यथा —

यद्वेङ्कटगिरिभाग्यं सौभाग्यं दौग्धसैन्धवं यदपि
तन्मिथुनं भुवने ऽस्मिन्नुन्मिषति परस्परोपमैश्वर्यम् ॥

अत्र परस्परोपमैश्वर्यमिति संक्षिप्ताद्वाक्यादिदमोयमैश्वर्यमे-
तदीयेनैश्वर्येण एतदीयमिदमीयेन च सदृशं भवतीति वाक्य-
द्वयं विवरणरूपमुन्मिषति । सौभाग्यं दौग्धसैन्धवमित्यत्र 'ह-
ङ्गसिन्ध्वन्ते' इत्युभयपदवृद्धिः । एवं पूर्णालुप्तादयोऽप्यस्या
उपमाया इव प्रायशस्सर्वेऽपि भेदास्सम्भवन्ति ॥

तत्र दिङ्मात्रमुदाहियते—

नीतिर्यथा विनीतिर्यथा विनीतिस्तथैव नीति-

रपि । ख्यातिरिव भूतिरच्युत भूतिरिव ख्यातिरपि
तव जनानाम् ॥ १२८ ॥

आयत्या तुल्याऽऽहृतिराहृत्याऽप्यायतिस्तथा तु-
ल्या । सन्नतिरुन्नतिसदृशी सन्नतिसदृशी तथोन्न-
तिश्चापि ॥ १२९ ॥

धृतिवन्मतिर्विजयते मतिवद्धृतिरहिपतिक्षिति-
धरेन्दो । एतावती समृद्धिस्स्फीता भविता किम-
भवदीयानाम् ॥ १३० ॥

इदं पद्यत्रयमेकान्वयत्वाद्विशेषकम् । 'द्वाभ्यां युग्ममिति
प्रोक्तं त्रिभिश्श्लोकैर्विशेषकम्' इति लक्षणात् । अन्तिमपद्ये वि-
द्यमानं विजयत इत्येतत् पूर्वेषु सर्वेष्वपि वाक्येषु समानधर्मत-
याऽन्वेति । अत्र श्रौतीं तद्धितगामन्तरेण यथाक्रमं प्रथमेऽ-
र्धे श्रौती वाक्यगा, द्वितीयेऽर्धे श्रौती समासगा इवेन सह स-
मासविधानात्, तृतीयेऽर्धे आर्थी वाक्यगा, तुरीयेऽर्धे आर्थी
समासगा, पञ्चमे आर्थी तद्धितगा चेति श्रौत्यार्थी च पञ्च-
विधा पूर्णोपमेयोपमा द्रष्टव्या । अत्रैव तृतीयश्लोकप्रथमार्धे 'धृ-
तिदेशीया मतिरपि मतिदेशीया धृतिः फणिगिरीन्दो' इति प-
ठिते धर्मस्यानुपादानात्पञ्चविधाऽपि वाचकलुप्ता भविष्यति ।
श्रौती धर्मलुप्ता तु तद्धितगा न संभवतीत्यवोचाम् ॥

मेरवति वेङ्कटाद्रिर्मेरुश्च्रीवेङ्कटाद्रयति कामम् ।
गङ्गायतेऽभ्रगङ्गा सुरपथगङ्गायते गङ्गा ॥ १३१ ॥

अभ्रगङ्गासुरपथगङ्गेत्याभ्यां वेङ्कटाद्रिगता आकाशगङ्गोच्यते
 'स्वामिपुष्करिणी चैव वियद्रङ्गा ततःपरम्' इति ब्राह्मोक्तेः ।
 अत्र क्विपि क्यञ्चि च धर्मवाचकलुप्तोपमयांपमा । अनयैव दिशा
 प्रतिभाशालिभिरन्येऽपि तत्प्रभेदा यथासम्भवमुन्नेयाः ॥

इत्यलङ्कारमणिहारे उपमेयोपमासरो द्वितीयः.

अथानन्वयसरः.

अनन्वयो यदेकस्यैवोपमानोपमेयता ॥

यत्रैकस्यैवोपमानोपमेयभावो निबध्यते तत्रानन्वयः । वर्ण्य-
 मानमपि स्वस्य स्वेन साधमर्यं नान्वेतीति व्युत्पत्तेः । यथा
 रुद्रोदनवपोच्छेदनाद्यर्थवादे स्तुतिनिन्दाभूतस्यासदर्थस्य निब-
 न्धनं स्तुतिनिन्दयोरुपयुज्यते तथैवानन्वयिनोऽपि स्वस्य स्वेन
 सादृश्यवर्णनं द्वितीयसब्रह्मचारिव्यवच्छेदेनानुपमत्वद्योतनायोपयु-
 ज्यते । एवंच द्वितीयसदृशव्यवच्छेदफलकवर्णनविषयीभूतमे-
 कोपमानोपमेयकं सादृश्यमनन्वय इति पर्यवस्यति । स च
 कस्याप्युपस्कारकत्वेऽलंकारः । अन्यथा तु स्ववैचित्र्यमात्रविश्रा-
 न्तः । एवमलंकारान्तरेष्वपि ॥

सविधे विचरति भगवति समुदितमेचकिम
 वृषशिखरिशिखरम् । प्रावृषि विजृम्भमाणैर-
 भ्भोदैरिव करम्भितं भाति ॥ १३२ ॥

अत्र श्रीनिवासदिव्यविग्रहरुचिमेचकितं भुजगशिखरिशिखरं
स्वेनैव प्रावृषि नीलाम्बुदैः कराम्भतेनोपमीयत इति तत्साह-
श्यवारणाय भूतान्तं विशेषणम् । न ह्यत्र साहश्यवर्णनस्य फलं
द्वितीयसब्रह्मचारव्यवच्छेदः तस्याप्रतिपत्तेः ॥

वदने पृदाकुगिरिवरसदनस्य हरेस्मितप्रभा
लसति । शारदरविकरविकसितनीरज इव चन्द्रच-
न्द्रिका सान्द्रा ॥ १३३ ॥

इति कल्पितोपमानिकायामुपमायामतिप्रसङ्गवारणायैकोपमा-
नोपमेयकमिति । अत्रासत उपमानस्य कल्पनया सदुपमानं
नास्तीति द्वितीयसदृशव्यवच्छेदस्यास्ति प्रतीतिः ॥

उदाहरणं—

विधुतत्रिविधावधिकं वेदस्त्वां वदतु निस्समं
भगवन् । निपुणं विचिन्तने पुनरुपमा भवतोऽस्ति
ननु भवानेव ॥ १३४ ॥

विधुतः त्रिविधोऽवधिः देशकालवस्तुपरिच्छेदो यस्य तं
तथोक्तं 'सस्यं ज्ञानमनन्तम्' इति श्रुतेः । त्वां वेदः 'न तत्सम-
श्चाभ्यधिकश्च दृश्यते' इति श्रुतिः निस्समं द्वितीयसदृशवस्तु-
रहितं वदतु । उपमासदृश इत्यर्थः 'प्रतिकृतिरुपमोपमानं स्यात्'
इत्यमरः । 'सहकार न प्रपेदे मधुपेन तवोपमा जगति' इति
प्रयोगश्च ॥

यथा वा—

अखिलं भुवनं विचितं तेषां स्वरूपमपि विदि-

तम् । अर्थिजनेप्सितदाने तीर्थगिरीश त्वमेव तव
सदृशः ॥ १३५ ॥

तीर्थगिरिरिति शेषाद्रेरेव नामान्तरम् । 'सर्वतीर्थमयत्वाच्च
तीर्थाद्रिं प्राद्गुरुत्तमाः' इति वाराहे तन्नामनिर्वचनात् । पूर्वस्मिन्
पद्ये सर्वोत्कृष्टत्वरूपो धर्मोऽनुगामी व्यङ्ग्यः, इह तु अर्थिजने-
प्सितदाने इति घाच्य इति वैलक्षण्यम् । उभयत्रापि भगवद्वि-
षयकरत्युपस्कारकत्वादलंकारोऽयम् । बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नो
धर्मस्त्वत्र नास्ति, तस्मिंश्च सति किञ्चिद्धर्मावच्छिन्नेन स्वेन सा-
दृश्यस्य धर्मान्तरावच्छिन्ने स्वस्मिन्नन्वये बाधकाभावात्सदृशा-
न्तरव्यवच्छेदाप्रतिपत्तेश्चानन्वय एव न स्यात् । अयं चानन्वयः
पूर्णो लुप्तश्चेति तावद्विविधः । पूर्णस्तूपमावत् षड्विधोऽपि संभवति ॥

यथा —

श्रीश्रीर्यथा घनकृपा कमला कमलेव पूर्ण-
सौभाग्या । नाथोऽच्युतेन सदृशोऽच्युत एव हरि-
हितो हरिसदृक्षः ॥ १३६ ॥

श्रीवेङ्कटाद्रिपतिवद्ध्येयश्रीवेङ्कटाद्रिपतिरेव ।
श्रीश्रीनिवासपदवद्भक्तिर्नश्रीनिवासपद एव ॥

अत्र युग्मे आद्यपादे श्रौतः पूर्णो वाक्यगोऽनन्वयः । द्वि-
तीयपादे समासगश्श्रौतः पूर्णः । इवेन सह समासविधानात् ।
नाथ इत्याद्यच्युत एवेत्यन्ते आर्थस्समासगः पूर्णः । शिष्टे तु-
रीयपादे हरिरित्यादौ समासग आर्थः पूर्णः । द्वितीयश्लोकाद्यार्थे
'तेन तुल्यम्' इति वतेस्सत्त्वादार्थस्तद्धितगः पूर्णः । तद्विती-

यार्धे 'तत्र तस्येव' इति वतेस्सस्त्वाच्छ्रौतस्तद्धितगः पूर्ण इति ध्येयम् । लुत्तेष्वपि धर्मलुतः पञ्चविधोऽपि संभवति, स च प्रागुक्तपद्ययोरेव धर्मवाचकपदमपनीय कमला यथैव कमले-
ल्यादेरीत्या पदान्तरन्यासे भविष्यति ॥

वाचकलुप्तोऽपि तथा संभवति, यथा—

वेङ्कटभूमिधरोऽयं वेङ्कटभूमीधरायते सुमहान् ।
तत्र वसन् भगवानपि तत्रवसद्भगवदुज्ज्वलो जयति ॥

अत्र क्यङ्कसमासयोर्वाचकलुप्तः—

वृषभाद्रिनाथदर्शी वृषभाचलनाथमग्रतः पश्यन् ।
विततप्रमोदवाष्पस्सततं नन्दामि मन्नन्दम् ॥ १३९

वृषभाद्रिनाथमिव वृषभाद्रिनाथदर्शी पश्यन् अहमिव म-
न्नन्दं नन्दामि । अत्र कर्मकर्तृणमुलोर्वाचकलुप्तः ॥

कौस्तुभति कौस्तुभोऽयं लक्ष्माणति लक्ष्म
हारति चहारः । वक्षसि फणिगिरिबन्धोस्सिन्धो-
र्दुहिता च सिन्धुदुहितरति ॥ १४० ॥

अत्र धर्मवाचकयोर्लोपः । अयमेव मालारूपोऽप्यनन्वयः ॥

सलिलनिधिं गाम्भीर्ये तुलयन्तस्सन्ति कति
कति न देवाः । एष तु शेषगिरीशशेषगिरीशान-
गाम्भीर्यः ॥ १४१ ॥

अत्र वाचकधर्मोपमानानां लोपः । अत्र चोपमानलुप्तादयोऽन्ये भेदास्त्वसंभवादचारुत्वाच्च नोदाहृताः ॥

इदं तावदत्रावधेयम्—प्रायेणोपमादिरलङ्कारो यदा समग्रेण वाक्येन प्रधानतया ध्वन्यते तदा परास्तालङ्कारभावो ध्वनि-व्यपदेशभागभवति । अस्मिंश्चालंकारव्यपदेशः कदाचिदप्यलङ्कारभावमनापन्नेषु समुद्रकाद्यन्तर्निहितेषु हारकेयूरकटककुण्डलादिष्विवालंकुर्वाणहारादिगतधर्ममात्रसंस्पर्शनिबन्धनः । तत्रादावुपमाध्वनिरुदाहार्या । एषा चोपमा क्वचिच्छब्दशक्तिमूलानुध्वननविषयः, क्वचिदर्थशक्तिमूलानुध्वननविषयः ॥

तत्राद्या यथा—

कटकोज्ज्वलपुन्नागो गन्धर्वकुलैरुदीर्णसौभाग्यः ।
धरणीभृच्चूडामणिरनणीयश्श्रीनिवासतां धत्ते ॥

कटकेषु सानुषु राजधानीषु च उज्ज्वलाः पुन्नागाः तरु-विशेषाः पुंगजाश्च यस्य स तथोक्तः । 'कटकं वलये सानौ राजधानीनितम्बयोः' इति विश्वः । गन्धर्वाणां देवयोनिविशेषाणां तुरगाणां च कुलैः । धरणीभृतां गिरीणां नृपाणां च चूडामणिः अनणीयान् श्रीनिवासो यस्मिन् तस्य भावं अनणीयस्याः श्रियः संपदः निवासतां धत्ते ॥

यथा वा—

तापातुरा निकामं तमसा प्रत्यस्तदृष्टयः स्थित्वा ।
दैवाद्विधूदये सति नन्दन्तितरां द्विजाः कतिचिदेव ॥ १४३ ॥

निकामं तापैः आध्यात्मिकादिभिः आतपजनितैश्च आतुराः, तमसा तमोगुणेन तिमिरेण च प्रत्यस्ता निरस्ता दृष्टिः ज्ञानं चक्षुश्च येषां ते तथोक्ताः स्थित्वा कंचित्कालमिति भावः । दैवात् भाग्यविशेषात् विधोः भगवतः उदये अनवरतभावनामूलकप्रत्यक्षतापत्तौ । पक्षे—विधोः चन्द्रमसः आविर्भावे सति कतिचिदेव द्विजाः भाग्यशालिनो विप्रादय एव नान्ये भाग्यदवीयांस इति भावः । पक्षे—चकोरादयः खगविशेषा एव नन्दन्ति अत्रोदाहरणद्वयेऽनेकार्थानामपि पदानां प्रकरणेन कृतेऽपि शक्तिसंकोचे तन्मूलकेन ध्वननेन प्रतीयमानस्य महाराजरूपस्य खगविशेषरूपस्य चार्थान्तरस्थाप्रस्तुतस्याभिधानं मा प्रसाङ्क्षीदिति प्रकृताप्रकृतयोरुपमानोपमेयभावः प्रधानवाक्यार्थतया कल्प्यते । अत्र श्लिष्टानां कटकादिशब्दानां नितम्बादिशब्दपारवृत्त्यसहिष्णुतया शब्दशक्तिमूलानुध्वननविषयोऽसावुपमा ॥

अर्थशक्तिमूलानुध्वननविषयो यथा—

असमानरोचिरहमित्यभिमानस्तव घनाघन महीयान् । ननु नामाढौकिष्ठा न मनागपि वा फणाभृदचलशिखाम् ॥ १४४ ॥

यथा वा—

रत्नाकर इति गर्वं यत्नाद्विजहीहि मम गिरोदन्वन् । न चलसि पदात्पदं वा ना(क्का)द्राक्षी-
श्रीनिवासकोशगृहम् ॥ १४५ ॥

अत्र मूढादिपदाप्रयोगादसूयादेरप्रत्ययात्प्राधान्येनार्थशक्त्या उपमैव ध्वन्यते ॥

एवम्--

गङ्गां कुतो जिगमिषस्यङ्गात्र विसृत्वरीमिमां
स्वैरम् । सङ्गाहस्व वृषाचलशृङ्गारदयाङ्गरीमिमां
गाढम् ॥ १४६ ॥

इत्यत्राप्यर्थशक्तिमूलोपमाध्वनिर्द्रष्टव्या ॥

अलङ्कारेणोपमाध्वनिर्यथा—

फणिशिखरिणि विलसन्तं वीक्ष्य हरिं तं रमा-
समाश्लिष्टम् । सचपलजलदनिरीक्षणनिरास्थतां
दधिरे मयूरगणाः ॥ १४७ ॥

अत्र मयूराणां सविद्युज्जलदनिरीक्षणास्थासम्बन्धेऽपि तद-
संबन्धोक्तिरूपातिशयोक्त्या भगवतश्श्रीनिवासस्य तदुपमा ध्व-
न्यते एवमुपमाध्वनिदिगुदाहृता ॥

अथोपमेयोपमाध्वनिदिगुदाह्रियते—

शरदिजविकर्तनस्य हि मुरवैरिसुदर्शनो द्विती-
योऽयम् । मुररिपुसुदर्शनस्य तु शरदुदितविकर्त-
नोऽपि तथा ॥ १४८ ॥

अत्र द्वितीयशब्दस्य सादृश्यविशिष्टे शक्त्यभावाद्बचक्तिरेव ॥

यदि तु लक्षणा तदेदमुदाहरणम्—

हरिपदयुगनखरेखा शरदुदितसुधामयूखरेखा
च । गर्वायेतेऽन्योन्यं लावण्याध्यापनाय भृशमन्तः ॥

अत्र हरिपदयुगनखरेखादिकर्तृकस्यान्योन्याध्यापनस्य बा-
धाल्लावण्यसंक्रान्तिविशेषस्य लक्षणया प्रतीयमानस्य प्रयोजनं
स्वप्रयोज्यान्योन्योपमानोपमेयभाव इति ध्येयम् ॥

अथानन्वयध्वनिरुदाह्रियते --

दर्शदर्शं सम्यङ्दर्शमर्शं मयाऽद्य विश्रान्तम् ।
भिन्नतया पन्नगपतिसन्नगनेतुस्तुला यतो नैक्षि ॥

अत्र भिन्नतया तुला नैक्षीत्यनेन अभिन्नतया पेंक्षीति
ध्वन्यते ॥

यथा वा—

कति कति न सन्ति गिरयः कतमो दध्रेऽच्यु-
तेन चरमाङ्गे । प्रादुरकरोच्च कमलां येनान्ये मन्द-
रस्य सदृशास्स्युः ॥ १५१ ॥

अत्र को वा मन्दरेतरो महीधरो भगवता चरमाङ्गे धृ-
तः को वा श्रियमब्धेः प्रादुरभावयत् येनान्ये गिरयो मन्दर-
सदृशास्स्युरित्यर्थेन तस्य पुनर्भगवता चरमाङ्गधृतत्वे श्रीप्रादु-
र्भावयितृत्वे च स एव तत्तुल्य इत्यर्थोऽनन्वयात्मा मन्दरानिरु-
पमत्वपर्यवसायी अन्यपदमहिम्ना व्यज्यते ॥

एवं—

परमं पदमपि हित्वा चिरमवसत्कस्य शिख-

रिणश्शिखरे । परमस्सरमस्स पुमान् फणिधर
यस्मिंस्तवोपमां विद्मः ॥ १५२ ॥

इत्यत्राप्यनन्वयध्वनिर्द्रष्टव्यः । अत्र 'मायावी परमानन्दं
त्यक्त्वा वैकुण्ठमुत्तमम्' इत्याद्यर्थोऽनुसंहितः ॥

इत्यलङ्कारमणिहारे अनन्वयसरस्तृतीयः.

अथासमालंकारसरः.

उपमायास्सर्वथैव निषेधोऽसम उच्यते ॥२४॥

सर्वथैवोपमानिषेधोऽसमाख्योऽलंकारः । अयं चानन्वये व्य-
ङ्ग्योपि तच्चमत्कारानुगुणतया रूपकदीपकादावुपमेव न भजते
पृथगलंकारव्यपदेश्यताम् । वाच्यतायां तु स्वातन्त्र्येण चमत्का-
रितया पृथग्व्यपदेशभागभवति ॥

यथा—

सब्रह्मचारि किञ्चिन्न ब्रह्मापीक्षितुं तव पटीया-
न् । यस्य तव निस्समत्वं निस्संदिग्धं श्रुतिर्ब्रवीति
हरे ॥ १५३ ॥

यथा वा --

ऐश्वर्यवीर्यधैर्यस्थैर्यौदार्यादिमैर्गुणैर्भगवन् । क-
स्त्वत्तुलनाकलनायोग्यस्संभाव्यतां कदा क्व नु वा ॥

नासीन्नास्ति च भवतो नाथ समं वस्तु वेधस-
स्सर्गे । अग्रेऽपि यथापूर्वं स्रष्टाऽयं किं तदाऽपि त-
द्भ्यम् ॥ १५५ ॥

तद्वस्तु नैव ससृजे न सृज्यते स्रक्षयतेऽपि वि-
श्वसृजा । यत्र भवतः प्ररोहेदुपमालवलेशगन्धो-
पे ॥ १५६ ॥

यथा वा—

अस्ति समानं शौरेर्वस्त्विति मूर्खो ब्रवीति चे-
हताम् । यत्र क वा समानं लभेत किमसावट-
त्रपि जगन्ति ॥ १५७ ॥

सोऽसौ मूर्खः जगान्त सर्वाण्यटन्नपि यत्र क वा मानं
भगवत्समानवस्तुसत्तायां प्रमाणं लभेत किं न लभेतैवेत्यर्थः ।
यद्वा मानं पूजां लभेत किं, भगवत इतरसाधर्म्यं वक्तुः क्वापि
जुज्यता न स्यादेवेति भावः । पक्षे असौ मूर्खः समानं भग-
वत्सदृशं वस्तु यत्र क वा न लभेतैवेत्यर्थः । अत्र श्लेषचम-
कारः पूर्वोदाहरणेभ्यो विशेषः ॥

यथा वा—

त्वं सद्वितीय एव हि सृजसि जगत्पासि संह-
रेष्यसि च । तदपि श्रुतिरब्जेक्षण वदति त्वाम-
द्वितीयमेव बत ॥ १५८ ॥

सद्वितीयः द्वितीयवस्तुना सहितः चिदचिद्विशिष्ट एवेत्यर्थः । द्वितीयया सहधर्मिण्या श्रिया सहित एवेत्यप्यर्थः । श्री-विशिष्टस्यैव जगज्जन्मादिकारणत्वात्सद्वितीय एव सृजसीत्यायुक्तिः । तदपि तथाऽपि श्रुतिः 'एकमेवाद्वितीयम्' इति श्रुतिः अद्वितीयं द्वितीयवस्तुरहितं असदृशमिति तु वास्तवार्थः ॥

यथा वा—

असदृश इति निगदंस्त्वां जनोऽभिनन्द्येत सदृशमाहेति । सदृगस्ति तवेति वदन्न सदृगिति जनैर्विनिन्द्यते चित्रम् ॥ १५९ ॥

हे भगवन्! त्वां असदृश इति वदन् जनः सदृशमाह अनुरूपं युक्तमाहेति जनैरभिनन्द्यते । तवासदृशत्वस्य वस्तुसतो यथावदुक्तत्वादिति भावः । तव सदृक् सदृशः अस्तीति वदन् जनः न सदृक् सदृशो न योग्यो न अननुरूपार्थकथनादिति भावः । दृशा सह वर्तत इति सदृक् न अन्ध एव ज्ञानहीन एवेत्यर्थः । यद्यस्य दृष्टिरेवाभविष्यत्तर्हि तव सदृगस्तीति नावदिष्यदेवेति भावः । इति जनैर्विनिन्द्यते, चित्रं असदृशं वक्तुस्सदृशवक्तृत्वेन सदृशं वक्तुरसदृकत्वेन च कथनमाश्चर्यावहमिति भावः । अनयोरुदाहरणयोश्श्लेषमूलकविरोधसंकीर्णत्वं पूर्वैभ्यो वैलक्षण्यं बोध्यम् ॥

एवम्—

न किमपि कौस्तुभतेजस्सममभवद्भवति वाऽथ भविता वा । यत्र किल मित्रशशधरकृशानुतारास्स्फुलिङ्गकाकाराः ॥ १६० ॥

नासीदस्ति भविष्यति विधातृसर्गे क्व वाऽपि
मादृक्षः । त्वयि सति शुभगुणविपणौ योऽन्यं पि-
पणायिषामि कृपणमनाः ॥ १६१ ॥

इत्यादावपि काव्यलिङ्गादिसंकीर्णता द्रष्टव्या । सर्वेष्वेतेषू-
दाहरणेषु सर्वथैवोपमाननिषेधादसमालंकारः, काचित्कस्सदृशप्र-
तिषेध उपमानलुभाया विषयः । अस्य त्वात्यन्तिकसदृशप्रति-
षेध इति नोपमानलुप्तोपमया चारितार्थम् । सर्वात्मनैवोपमा-
नप्रतिषेधेन सादृश्यस्याप्रतिष्ठानाज्ञात्रोपमागन्धोपि ।

नन्वसमालंकारध्वननेनैव चमत्कारोपपत्तेरनन्वयस्य पृथग-
लंकारता कथमिति चेत्—सत्यं, दीपकादेरप्युपमाभिव्यक्त्यैव
चमत्कारोपपत्तौ कथं नाम पृथगलंकारत्वमिति तुल्यम् । न च
दीपकादावुपमाव्यङ्ग्यत्वेऽपि गुणीभावात् प्रकृते तु स्वसादृश्यस्य
स्वस्मिन्नतितमां तिरस्कारेणासमालंकारस्यैव मुख्यतया ध्वनना-
द्वेषम्यामेति वाच्यम् । यथा हि दीपकसमासोक्त्यादौ गुणीभूतव्य-
ङ्ग्यसत्त्वेऽप्यलंकारत्वं न हीयते एवमनन्वये प्रधानव्यङ्ग्यसत्त्वेऽपि
न किञ्चिद्विरुद्धम् । अनन्वयशरीरस्य सादृश्यमात्रस्थ वाच्यत्वे-
न वाच्यालङ्कारव्यपदेशोऽपि मुख्य एव । दीपकाद्यलङ्कारकाव्ये
गुणीभूतस्य व्यङ्ग्यस्य सत्त्वादस्तु नाम गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वम् ।
ध्वनित्वं पुनर्न काव्यलङ्कृतिकाव्ये दृष्टमिति चेत् पर्यायोक्तसादृश्य-
मूलाप्रस्तुतप्रशंसादिकाव्ये ध्वनित्वस्य स्फुटत्वात्, इति वदन्ति ॥

प्राश्चो नेदमलङ्कारान्तरमित्येव मन्वते ॥

अथमसमालंकारो व्यज्यमानोऽपि सम्भवति । यथा—

सर्वज्ञोपि गिरीशस्तव सदृशं वस्तु किमपि
निजिगदिषुः । श्रीश तदप्रतिपत्तेरद्यापि स्थाणुतां
न विजहाति ॥ १६२ ॥

अत्र यस्त्वां तुष्टूषुस्सर्वज्ञो गिरीशोऽप्येतावन्तं समयं त्व-
त्तुल्यवस्त्वप्रतिमानात् स्थाणुरेवासीत् सोऽग्रेऽप्येवमेव स्यात् ।
अन्यथाभावे मानाभावादिति सर्वथैव त्वत्सदृशं वस्तु नैवास्तीति
गम्यते । एवंच व्यज्यमानोऽप्यत्रासमालंकारः प्रधानीभूतभग-
वत्स्तुत्युत्कर्षोपस्कारकतयाऽलंकार एव ॥

मुख्यतया ध्वन्यमानो यथा—

दर्वीकराद्रिशेखर सर्वं पदमर्थवत्त्वया व्यरचि ।
तुल्याभिधायि तु पदं कालत्रितयेऽपि नार्थवदहो ते ॥

त्वया सर्वं पदं सुप्तिङन्तात्मकं इन्द्रादिस्थानं च अर्थवत्
अभिधेयवत् विभववच्च व्यरचि । ते तव तुल्याभिधायि सह-
शार्थाभिधायि पदं तु कालत्रितयेऽपि नार्थवत् न धनवत् ना-
भिधेयवच्च कस्मादित्याश्चर्यम् ॥

यथा वा—

गगनलिखितेषु पन्नगनगवरधौरेय चित्रपुरुषेषु ।
स गणयितव्यः पुरुषोऽनुगुणो यस्त्वदुपमालव-
स्यापि ॥ १६४ ॥

अनयोरुदाहरणयोरसमत्वं प्राधान्येन व्यज्यते । अयं क्वचि-
दुपमानस्य निषेधात्, क्वचिच्च साक्षादुपमाया एव । तत्राद्य
उपदर्शितः ॥

द्वितीयो यथा—

अन्तर्बहिरपि कमलाकान्त समन्तात्त्वयैव परिपूर्णम् । जगदिदमखिलं भवतो जगदीश तुला पदं क्व निदधीत ॥ १६५ ॥

हे जगदीश! भवतस्तुला उपमा कर्त्री क्व पदं निदधीत । सर्वस्य जगतस्त्वयैवान्तर्बहिश्च परिपूर्णत्वात्त्वदुपमायाः पदन्यासस्यापि नावकाश इति भावः ॥

इत्यसमालंकारसरश्चतुर्थः.

अथोदाहरणालंकारसरः.

सामान्योक्तसुबोधाय तदेकांशनिरूपणात् ।

उक्ते तयोरवयवावयवित्व उदाहृतिः ॥ २५ ॥

सामान्येन निरूपितस्यार्थस्य सुखप्रतिपत्तये तदेकदेशं निरूप्य तयोस्सामान्यैकदेशयोरवयवावयविभावे उक्ते उदाहृतिः उदाहरणं नामालंकारः । अत्रार्थान्तरन्यासवारणायोक्त इति । वचनं च इवयथानिदर्शनदृष्टान्तप्रमाणोदाहरणसाक्ष्यादिशब्दैः काव्येषु व्यक्तम् । अर्थान्तरन्यासे ह्यवयवावयविभावो व्यङ्ग्यः । न च इवयथाशब्दयोस्साहचर्यवचनयोरवयवावयविभावे विशेषसामान्यात्मके नास्ति वृत्तिरिति वाच्यम् । लक्षणायास्साम्राज्यात् । अन्यथा ह्युत्प्रेक्षाबोधकताऽपि दुर्घटा स्यात् । अत्रालंकारे सामान्यविशेषयोर्विशेषणानि पृथग्वा सकृद्वा निर्दिश्यन्त इति ध्येयम् ॥

यथा—

मलिनमपि गुणमहिम्ना महति पदे वस्तु मान्यतामेति । मृगनाभिस्सुरभितया भगवत इव नितिलफलकसीमायाम् ॥ १ ६ ६ ॥

न चात्र मलिनवस्तुमृगनाभ्योरुपमा शक्या वक्तुम् । तयोस्सामान्यविशेषभावेन सादृश्यस्यानुन्मेषात् । तथा सति तु इवादिशब्द इव सदृशादिशब्दा अप्यलंकारेऽस्मिन् प्रयुज्येरन् । अत्र मृगनाभिस्सुरभिताभगवद्वदनानि मलिनवस्तुगुणमहिममहापदानां विशेषाः । अत्र पद्ये इवशब्देनावयवावयविभावोक्तिः ॥

यथा वा—

संसर्गान्महतामिह सर्वज्ञेनापि लाल्यते कश्चित् । गरुडध्वजपदसङ्गाद्गङ्गापूरो यथा पुरामरिणा ॥

अत्र गरुडध्वजपदसङ्गादयो महत्संसर्गादीनां विशेषाः । अत्र यथाशब्देनावयवावयविभावोक्तिः ॥

यथा वा—

लोकोत्तरवस्तु वहन्नेको लोके महोन्नतिं धत्ते । काकोदरशिखरीन्द्रो निदर्शनं विभ्रदत्र लोकेशम् ॥

एक इत्यस्य पदार्थ इति विशेष्यमुपस्कार्यम् । एवं पूर्वपद्ये कश्चिदित्यस्यापि । अत्र निदर्शनशब्देन ॥

यथा वा—

यत्र क्व वाऽस्तु जातस्तेजस्वी भवति भूषणं

महताम् । उदधौ जातश्श्रीपत्युरस्स्थितः कौस्तु-
भोऽत्र दृष्टान्तः ॥ १६९ ॥

अत्र उदधिजातकौस्तुभौ यत्र क्व वा जाततेजस्विनोर्विशे-
षौ । एवमग्रेऽपि द्रष्टव्यम् । अत्र दृष्टान्तशब्देन ॥

यथा वा—

उत्तमचेतनसंश्रयदत्तातिशयो गिरीशतां धत्ते ।
कश्चिदचेतनभावेऽप्याश्चर्यमिह प्रमाणमहिशैलः ॥

उत्तमचेतनः श्रेष्ठो जीवः, अन्यत्र भगवानित्यर्थः । गिरी-
शतां वाग्विषये ईश्वरत्वं, अन्यत्र शैलेन्द्रताम् । अविद्यमाना
चेतना ज्ञानं यस्य तस्य भावे अज्ञत्वे इत्यर्थः । अन्यत्र चेतन-
भिन्नत्वे गिरेरचेतनत्वादित्यर्थः । अत्र प्रमाणशब्देन ॥

यथा वा—

त्वामन्तर्निदधानश्श्रीमन् खेटोपि भवति ते-
जस्वी । अम्बुजकदम्बबन्धोर्विम्ब इह स्यादुदाहर-
णम् ॥ १७१ ॥

खेटः कुत्सितः 'कुपूयकुत्सितावद्यखेटगर्ह्याणकास्समाः'
इत्यमरः । पक्षे—खे अटतीति खेटः गगनचारीत्यर्थः । 'तत्पुरुषे
कृतिः' इत्यलुक् । अत्रोदाहरणशब्देनावयवावयविभावकथनम् ॥

यथा वा—

अपि बहुषु वस्तुषु महानादत्ते स्वानुरूपवस्त्वे-

व । उदधिभवेष्विह कमलामुपाददानोऽत्र माधव-
रसाक्षी ॥ १७२ ॥

आदौ तामसहिततां दधदपि वस्तु त्वदाश्रितं
स्याच्चेत् । अन्ते रसवद्भविता हरिदयिते तत्र सा-
क्षि तामरसम् ॥ १७३ ॥

आदौ प्रथमं तामसेभ्यो हिततां दधदपि । पक्षे - तामे-
त्याभ्यां वर्णाभ्यां सहिततां दधदित्यर्थः । अन्ते रसवत् ब्रह्मा-
नुभववत् 'रसो वै सः' इत्यादिश्रुतेः । रसशब्दो ब्रह्मपरः ।
पक्षे—अन्ते चरमभागे रसाभ्यां रेफसवर्णाभ्यां युक्तमित्यर्थः ।
अत्र पद्यद्वयेऽपि साक्षिशब्देनावयवावयविभाववचनम् ॥

इवयथादिशब्दप्रयोगे सामान्यार्थप्राधान्यं वाक्यैक्यम् । नि-
दर्शनदृष्टान्तादिशब्दप्रयोगे तु विशेषप्राधान्यं वाक्यभेदश्च वि-
शेषः । प्राञ्चस्तु —“नायमलंकारोऽतिरिक्तः, उपमयैव गतार्थत्वात् ।
न च सामान्यविशेषयोरसादृश्यानुल्लासात्कथमुपमेति वाच्यम् ।
'निर्विशेष न सामान्यम्' इति सामान्यस्य यत्किञ्चिद्विशेषं वि-
ना प्रकृतत्वायोगात् । तादृशविशेषमादाय विशेषान्तरस्य सादृ-
श्योल्लासे बाधकाभावादिवादिभिरामुखे प्रतीयमानस्यापि सामा-
न्यविशेषभावस्य परिणामं सादृश्य एव विश्रान्तेः” इत्याहुः ॥

नन्वेवमुदाहरणालंकाराभ्युपगमे सामान्यस्य विशेषेण सम-
र्थनं नार्थान्तरन्यासभेदश्शुक्लयाद्भवितुम्, अनेनैव चरितार्थत्वा-
दिति वाच्यम् । तत्र इववायथादिशब्दप्रयोगाभावस्यैवेतो वैल-
क्षण्यात् । एवमपि स वाचकाभावादार्थ उदाहरणालंकार एवास्तु
न त्वर्थान्तरन्यासभेद इति चेत्, इदमस्त्यनयोर्वैलक्षण्यं—सामा-
न्यार्थसमर्थकस्य विशेषवाक्यार्थस्य द्वयी हि गतिः । अनुवा

द्यांशमात्रे विशेषत्वम् । विधेयांशस्तु सामान्यगत एवेत्येका । अनुवाद्यविधेयोभयांशेऽपि विशेषत्वमित्यपरा । तत्राद्या उदाहरणालङ्कारस्य विषयः । द्वितीया त्वर्थान्तरन्यासभेदस्य । एवं च 'मृगनाभिस्सुरभितया भगवत इव निटिलफलकसीमायाम्' इत्युदाहरणालङ्कारगते विशेषे मान्यतामेतीति प्राचीनसामान्यार्थगतैव यथोक्तरूपेण क्रिया विधेया । 'भगवद्वदने विभक्तिं तिलकत्वम्' इति तुरीयपादपाठेनार्थान्तरन्यासगते तु पृथगुपात्तविशेषरूपेण । एवं—'यत्र क्वाऽस्तुजातस्तेजस्वी भवति भूषणं महताम्' इत्याद्युदाहरणालङ्कारश्लोकेष्वपि 'यदयं जनिमानुदधौ हृदये प्रचकास्ति कौस्तुभोऽच्युत ते' इत्याद्युत्तरार्धपाठे उदाहरणार्थान्तरन्यासविशेषयोर्वैलक्षण्यं बोध्यमिति । यदि चायमलपां विशेषो नार्थान्तरन्यासविशेषस्योदाहरणालङ्कारात्पृथगलङ्कारतामीष्टे साधयितुं, अपि तु तद्विशेषतामित्युच्येत, तदा उदाहरणालङ्कारोऽर्थान्तरन्यासस्य, प्रतिवस्तूपमा दृष्टान्तस्य, अतिशयोक्ती रूपकस्य च विशेषः, उपमैव चार्थी स्वरणभ्रान्तिमत्सन्देहा इत्यपि सुवचं स्यात्, तत्रापि विशेषस्याल्पत्वात् । उपमयैवेमं गतार्थं मन्वानाः प्राञ्चस्तु विशेषेण सामान्यस्य समर्थनमर्थान्तरन्यासं विनाऽन्यत्र नेष्टे प्रवेष्टुमित्यभिप्रयन्तीति दिक् ॥

इत्यलङ्कारमणिहारे उदाहरणालङ्कारसरः पञ्चमः.

अथ प्रतीपालङ्कारसरः.

प्रतीपमुपमानस्य वर्ण्या चेदुपमेयता ॥२६॥

प्रसिद्धोपमानवैपरित्येन वर्ण्यमानमौपम्यं प्रतीपम् । तद्वैपरीत्यं च तदुपमानोपमेययोरुपमेयोपमानत्वकल्पनया । अत्र प्रसि-

द्वौपम्ये यदुपमेयं तस्यैवोपमानत्वादाधिक्यस्य यच्चोपमानं त-
स्योपमेयत्वान्नचूनत्वस्य च प्रत्ययः फलम् । इदमेव चौपम्यस्या-
विशेषेऽप्युपमालङ्कारादस्य वैलक्षण्ये बीजम् । नन्वेवमौपम्यस्या-
पमानोपमेयसाधारण्येऽपि यदेकस्याधिक्यमन्यस्य न्यूनत्वं च
गम्यत इत्येतत्कुत इति चेदवधेहि—उपमाने हि साधारणधर्म-
सम्बन्धोऽनूद्य ऋपमेये विधीयत इति तावत्सर्वसंप्रतिपन्नम् ।
विध्यनुवादौ च साध्यत्वसिद्धत्वाभ्यां । ते च क्रमेणोपमेयो-
पमानयोर्न्यूनत्वाधिक्ये प्रयोजयेते । लोकेऽपि निश्चितराजभावो
यथा मान्यते तथा नानिश्चितराजभाव इति व्यक्तमेव । ते च
साध्यत्वसिद्धत्वे वक्तृविवक्षार्थीने इति नात्र दोषः । अत्र पञ्च-
विधे प्रतीपे वक्ष्यमाणे आद्येषु त्रिषूपमितिक्रियानिष्पत्तिरस्ति ।
अन्यत्र तु सा नेति भेदः ॥

यथा—

जल्पतु जरद्वी त्वां हिरण्यवर्णां शरण्यदयि-
तततमे । शुचितप्तं यदि तत्स्यात्सुचिरं त्वद्वर्णता
भजेतापि ॥ १७४ ॥

जरद्वी श्रुतिः जीर्णा गौरित्यपि गम्यते । शुचितप्तं प्रोक्ष्मे
पञ्चाग्निमध्यकृततपः । यद्वा शुचीति भिन्नं पदम् । शुचि शुद्धं
तप्तं तपस्वि चेत्यर्थः । अग्नौ पुटपाकेन शोधितमिति तु हृद-
यम् । अत्र पूर्वार्धोपमागम्यमुपमानताप्रयुक्तं सुवर्णवर्णाधिक्यं
तिरस्कृत्य द्वितीयार्धे प्रतीपं श्रीलक्ष्मीवर्णस्यापमानत्वप्रयुक्तमा-
धिक्यं गमयति । शुचितापं विना प्रतीपमपि दुर्लभम्, उपमा
तु स्वप्नेऽपि दूरतोऽपास्तेति जरद्वी जल्पत्वित्याभ्यां गम्यते ।
शरण्यदयिततमे इति श्रियस्संबुद्धिः ॥

यथा वा—

आदित्यवर्णतां ते श्रुतिस्स्वतन्त्रा ब्रवीतु जग-
दम्ब । उदयेन्महातपश्श्रीस्स यदि त्वत्पादवर्ण
एव स्यात् ॥ १७५ ॥

श्रुतिः, 'आदित्यवर्णे तपसोऽधिजातः' इति श्रुतिः । सः
आदित्यः महती तपश्श्रीः आतपश्चीश्च यस्य स तथोक्तः उद-
येत् । अभ्युदयमाविर्भावं च प्राप्नुयाद्यदि तदाऽपि त्वत्पादवर्ण
एव तव चतुर्थीशवर्ण इव वर्णो यस्य स तथोक्त एव स्यात्,
न तु पारिपूर्णत्वद्वर्ण इति भावः । त्वच्चरणारुणवर्ण इति तु हृद-
यम् । अत्रापि पूर्वार्धोपमागम्यमुपमानताप्रयुक्तादित्यवर्णाधिक्यं
तिरस्कृत्य द्वितीयार्धे प्रतीपं जगज्जननीवर्णस्य उपमानताप्रयुक्त-
माधिक्यं गमयति । महातपश्श्रीसाहित्येनोदितत्वमन्तरा प्रतीप-
मपि दुर्घटं, कुतो वा उपमावार्तेति श्रुतिस्स्वतन्त्रा ब्रवीत्वित्य-
नेन गम्यते । त्वत्पादवर्ण एवेति श्लेषोऽप्यस्यैवार्थस्योपस्कुरुते ॥

अवर्ण्यस्योपमेयस्य लाभाद्वर्ण्यतिरस्कृतिः ।

लाभाद्वर्ण्योपमेयस्य स्यादन्यानादरश्च तत् ॥२७॥

अद्वितीयगुणशालितया वर्ण्यमानस्यान्यत्र स्वसाहच्यमक्ष-
ममाणस्य उपमेयं कंचित्प्रदर्श्य तावता तस्य तिरस्कारो द्वि-
तीयं प्रतीपं पूर्वस्मादपि विच्छित्तिविशेषशालि । अत्युत्कृष्टतया
कचिदप्युपमानभावमसहमानस्यावर्ण्यस्य वर्ण्यमुपमेयं परिकल्प्य
तावता तस्य तिरस्कारः पूर्वप्रतीपवैपरीत्येन तृतीयं प्रतीपम् ॥

यथा—

अहमेव पालयित्री जगतामिति दृष्य मा जल-

धिपुत्रि । फणिगिरिपतिहृदि धात्रीसदृशी करुणा
तवास्ति शुभदात्री ॥१७६॥

त्वमनन्तहृद्यभूषणमहमिति गर्वं जहीहि धाम-
निधे । संकलयसि सदृशं तव वेङ्कटनाथस्य मणि-
मुरसि न किमु ॥१७७॥

अत्राद्योदाहरणे तव सदृशीत्युपमितिक्रियानिष्पत्तावपि क-
रुणाया उपमेयीकरणेन वर्णयाया लक्ष्म्या अनादरः । द्वितीयो-
दाहरणे तु अनन्तहृद्यभूषणतया क्वचिदप्युपमानभावमक्षममाण-
स्यावर्ण्यस्य धामनिधेस्तादृशं श्रीनिवासारस्थकौस्तुभमुपमेयं प-
रिकल्प्य तस्यानादर उक्तः । अनन्तस्य गगनस्य श्रीनिवासस्य
च हृद्यं मनोहरं हृद्यस्थं च भूषणमिति श्लेषोपस्कृतामिदम् ।
अनयोर्भेदयोः फलं स्फुटमेवेति न विवेचनीयमस्ति ॥

क्वचिदनादराप्रतीतावप्युपमेयस्योपमानताकल्पनमात्रेण प्र-
तीपं दृश्यते । यथा—

करचरणनयनसदृशं सरसिरुहं परमपुरुष तव
कमला । करभूषणयति गृहयति सरयति संश्रय-
ति चापि तन्नाम ॥१७८॥

अत्रारुण्यसौगन्ध्यमार्दवादिमहिम्ना प्रसिद्धोपमानभावस्य स-
रसिरुहस्योपमेयत्वमात्रमुक्तम् । न तु तस्यानादरः । उपमायामि-
वास्मिन्नापि पूर्णालुप्तादयो भेदास्सम्भवन्तो बुद्धिमद्भिरुन्नेयाः ॥

उपमाया अनिष्पत्तिर्वर्ण्येनान्यस्य चापि तत् ॥

वर्ण्येनेति तृतीयाया निरूपितत्वमर्थः । वर्ण्यनिरूपिता अन्य-
स्यावर्ण्यस्य या उपमा तस्या अनिष्पत्तिवचनं चतुर्थं प्रतीपम् ।
आद्ययोरवर्ण्यस्योपमेयत्वकल्पनया तृतीये वर्ण्यस्योपमेयत्वकल्प-
नया चोपमितिक्रियानिष्पत्तिरस्ति । अत्र तु सा नास्तीति पूर्वैभ्य
उत्कर्षशालीदम् ॥

यथा—

अपि पुण्डरीकमक्षणोरुपमा स्यादुरगशैलनाथ
तव । साहसिकी मन्ये श्रुतिराह यथा पुण्डरीकमे-
वमिति ॥१७९॥

हे उरगशैलनाथ तव अक्षणोः पुण्डरीकमपि उपमा स्या-
दिति काकुः । अपीत्यनेन पुण्डरीकस्य कादाचित्कम्लान्यादिना
अरामणीयकं व्यञ्जितम् । तर्ह्यन्तरादित्यविद्यायां 'तस्य यथा
कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी' इति श्रुतिः कथमाह पुण्डरीक-
साधर्म्यं भगवल्लोचनयोरित्यत आह—साहसिकीति । या श्रुतिः
'तस्य यथा कप्यासम्' इत्यादिः पुण्डरीकसादृश्यमाह, मन्ये
सा साहसिकीति । सहसा वर्तते साहसिकी 'ओजस्सहोऽ-
म्भसा वर्तते' इति ठक् । टिड्ढेति ङीप् । नेत्रे निमील्य वदती-
ति भावः । अत्र अपि पुण्डरीकमक्षणोरुपमा स्यादित्यनेन उप-
मा न सम्भवतीति गम्यते । साहसिकीत्युत्तरार्धममुमेवार्थमु-
पोद्बलयति ॥

उपमानस्य कैमर्थ्यं प्रतीपं पञ्चमं विदुः ॥२८॥

कः अर्थः प्रयोजनं यस्य स किमर्थः तस्य भावः कैमर्थ्यं निरर्थकत्वम् । उपमेयस्यैवोपमानकार्यधूर्वहतया उपमानकैमर्थ्य-मुपमानप्रातिलोभ्यात्पञ्चमं प्रतीपम् ॥

यथा—

गुणवशितपरब्रह्मणि फणिशिखरिणि विरचि-
ताद्भुतानन्दे । निवसन्तः खलु सन्तः परमव्यो-
म्नाऽपि किमिति मन्यन्ते ॥ १८० ॥

यथा वा -

पद्मावत्याः पाणिं परिगृह्णानः फणाभृदचले-
शः । लीलाब्जमपि निरास्थो निरास्थदेतत्किम-
र्थमिति ॥ १८१ ॥

अत्र क्रमेण उपमेययोः फणिशिखरिपद्मावतीपाण्योरेव नि-
रतिशयानन्ददानादिकार्यधूर्वहतया उपमानभूतयोः परमव्योमली-
लाकमलयोः कैमर्थ्यमुक्तम् ॥

तदेवं पञ्चविधं प्रतीपं प्राचामनुरोधान्निरूपितम् । वस्तु-
तस्तु आद्यास्त्रयोऽप्युपमायामेवान्तर्गता भेदाः । तुरीयस्त्वनुक्त-
वैधर्म्ये व्यतिरेके । पञ्चमस्तु केषांचिदाक्षेपः । तथाहि—नि-
ष्पद्यमानं सुन्दरं वा सादृश्यमुपमा । न ह्याद्ये प्रतीपे मुख-
मित्रकमलमित्यादौ सादृश्यस्यानिष्यत्तिरसौन्दर्यं वाऽस्ति । येनो-
पमातो बहिष्कृतिस्स्यात् । सौन्दर्यविशेषस्य त्वयाऽप्यभ्युपग-
मात् । विशेषस्य सामान्यानिवारकत्वात् । न च प्रसिद्धकम-
लादिप्रतियोगिकमेव सादृश्यमुपमेत्यस्ति वेदानुशासनम् । न

चोपमाविरुद्धवाचिनः प्रतीपशब्दस्य महिम्नैव तथाविधं सादृश्यमुपमेति शक्यं वदितुम् । उपमाविशेषविरुद्धवाचकत्वेनापि तदुपपत्तेः । एवंचाद्यं प्रतीपं प्रसिद्धांपमावदुपमाविशेष एव । अत एव द्वितीयतृतीयावपि भेदावुपमाविशेषावेव, उपमानोपमेययोस्तिरस्कारस्तूपमान्तराद्वैलक्षण्यं प्रयोजयेन्न तूपमासामान्यात् । तदनुस्यूतत्वेनैव तत्प्रतीतेः । न हि शर्करा माधुर्यातिशयेन पार्थिवान्तराद्विलक्षणेत्यपार्थिवी भवेत् । अपि च यद्युपमानोपमेययोस्तिरस्कारोऽलङ्कारताप्रयोजकस्स्यात्तर्हि तत्पुरस्कारोऽपि तथा स्यात् ॥

यथा—

ननु पातकिनो वयमित्यनुतापं मा स्म दुर्जनाः कुरुत । कति कति न भवादृक्षाः कलाविहास्मृतसरीसृपगिरीशाः ॥ १८२ ॥

अत्रौपम्यप्रदर्शनस्य नोपमानतिरस्कारः फलं, तस्य हस्तत्वाद्यविवक्षणात् । किन्तु तदनुतापशान्तिः, एवं च फलवैलक्षण्यमात्रेणालङ्कारान्तरत्वं ब्रुवाणेनास्याप्यलङ्कारत्वमभ्युपेयं स्यात् प्रतीपषष्ठप्रभेदत्वं वा । किंच त्वदुक्तप्रतीपभेदानामपि परस्परवैलक्षण्येन पृथगलङ्कारता स्यान्न तु प्रतीपभेदत्वं, प्रतीपस्य सकलप्रभेदसाधारणसामान्यलक्षणाभावात् । अन्यतमत्वं तु दूषणसहस्रकबलितत्वादलक्षणमेव । उपमालक्षणं तु सर्वसाधारणम् । पञ्चमप्रभेदस्तु येषां मतेनाक्षेपस्तेषामस्तुनामालङ्कारः । तुरीयस्य तूक्तैव गतिः ॥

इत्यलङ्कारमणिहारे प्रतीपालङ्कारसरः षष्ठः.

अथ रूपकम्.

यत्स्याद्विषयिरूपेण विषयस्योपरञ्जनम् ।

रूपकं तद्विधाऽभेदताद्रूप्यावसितं विदुः ॥२९॥

विषयि उपमानभूतं चन्द्रादि, विषयस्तदुपमेयभूतं वर्णनीयं मुखादि । विषयिणो रूपेण यद्विषयस्योपरञ्जनं उपरञ्जनमिवोपरञ्जनं स्वोपरक्तबुद्धिविषयीकरणमिति यावत् । तद्रूपकं, अन्यरूपेण रूपवत्त्वनिष्पादनात् । तच्च क्वचित्प्रसिद्धविषयभेदे पर्यवसितं, क्वचिद्भेदे प्रतीयमान एव तदीयधर्मारोपमात्रे पर्यवसितम् । ततश्च रूपकं तावद्विविधं—अभेदरूपकं ताद्रूप्यरूपकं चेति । तदेतदाह—

आरोपे सत्यभेदस्याभेदरूपकमुच्यते ।

ताद्रूप्यरूपकं तत्स्यात्ताद्रूप्यस्य स चेद्भवेत् ॥३०॥

ताद्रूप्यस्य सः आरोपो भवेद्यदि ताद्रूप्यरूपकमित्यर्थः । अभेदारोपश्च 'मुखं चन्द्रः' इत्यादावाहार्यचन्द्राभेदनिश्चयः । ताद्रूप्यारोपस्तु 'मुखमपरश्चन्द्रः' इत्यत्रापर इति भेदस्य स्फुटतया मुखे चन्द्राभेदारोपासंभवाच्चन्द्रकार्यकारित्वरूपताद्रूप्यस्याहार्यनिश्चयः । न च तस्य मुखे सत्त्वात्कथमारोप इति वाच्यम् । चन्द्रकार्यसजातीयकार्यकारित्वस्यैव मुखे सत्त्वात् । यद्यपि नार्थयोरभेदान्वयानुरोधादिहापि चन्द्रपदलक्षितस्य तत्कार्यकारिणोऽभेदसंसर्गेणैव मुखेऽन्वयादभेदरूपकमेव, तथाऽप्युपमानतावच्छेदकरूपेणाभेदभाने एवाभेदरूपकत्वं, तत्कार्यकारित्वादिरूपेणाभेदभाने तु ताद्रूप्यरूपकत्वमित्याहुः ॥

तद्वयं च त्रिधाऽऽधिक्यन्यूनत्वानुभयोक्तिभिः॥

द्विविधमपि रूपकं प्रत्येकं त्रिविधम् । प्रसिद्धविषय्या-
धिक्यवर्णनेन तन्नचूनतावर्णनेन आधिक्यन्यूनताराहित्योक्त्या चे-
त्येवं रूपकं षड्विधम् । तत्राभेदरूपकेऽधिक्याभेदरूपकं लक्षयति—

पूर्वावस्थात आरोप्यमाणस्याधिक्यवर्णनम् ।

वर्णयायां चेदवस्थायामधिकाभेदरूपकम् ॥ ३२

यथा—

असुरासुरविश्वभितादहिराजधरेशजलनिधेरुदि-
तम् । वितरत्यजरामरताममितां स्मितममृतमेत-
दनुसरताम् ॥ १८४ ॥

अत्राहिराजधरेशजलनिधेरिति जलधिना सह श्रीनिवास
स्याभेदं प्रतिपाद्य असुरासुरविश्वभितादित्यनेन विशेषणेन ज-
लधेः, एवं स्मितममृतमित्यमृतेन सह वर्णनीयस्य स्मितस्य
तादात्म्यं प्रतिपाद्य अमितामजरामरतां वितरतीत्यनवच्छिन्नाज
रामरत्वदानोक्त्या अमृतस्य च पूर्वावस्थात उत्कर्षविभावना
दधिकाभेदरूपकद्वयं परंपरितम् । अत्र प्राथमिकं समस्तं रू-
पकं, द्वैतीयिकं तु व्यस्तमिति विशेषः ॥

न्यूनता प्रागवस्थातश्चेन्नचूनाभेदरूपकम् ॥

यथा—

अनुपदमनुपमफणिपतिगिरिमणिगुणगरिमम

सृणिता कविता । त्रय्येव पौरुषेयी धुनोति दुरितं
तनोति सुखममितम् ॥ १८५ ॥

अत्र वर्णनीयायाः भगवद्गुणविषयकार्वाकनकवितायाः त्रय्येवेति प्रसिद्धत्रयीतादात्म्यं प्रकाश्य पौरुषेयीत्यपौरुषेयत्ववैकल्यप्रतिपादनान्न्यूनाभेदरूपकम् । पुरुषेण कृता पौरुषेयी 'सर्वपुरुषाभ्यां णढञौ' इत्यत्र 'पुरुषाद्भविकारसमूहतेनकृतेष्विति वक्तव्यम्' इति ढञि 'टिड्ढु' इति ङीष् । भाष्यकारप्रयोगात्तेनेत्यस्य द्वंद्वमध्ये निवृत्तः । न्यूनताप्रतिपादनमप्यभेददार्ढ्यापादकत्वाच्चमत्कारि ॥

आधिक्यन्यूनताभावेऽनुभयाभेदरूपकम् ॥ ३४ ॥

यथा—

षट्पदमन्त्रोद्गीतं सकमलरेखं रसोदयनिकेतम् ।
कलयामि श्रीशरणं नलिनं साक्षाद्रमापतेश्वरणम् ॥

षट्पदमन्त्रेण 'षट्पदाऽयं द्विखण्डः' इत्युक्तमन्त्ररत्नेन उद्गीतं, तत्र भगवच्चरणयोरुपायताप्रतिपादनात् । अन्यत्र षट्पदानां भ्रमराणां मन्त्रैः गुञ्जितैरिति यावत्, उद्गीतम् । सकमलरेखं कमलाकाररेखाभिस्सहितं पद्मपङ्क्तिसहितं च । रसायाः भूमेः उदयनिकेतं जनिगृहं 'पद्भ्यां भूमिः' इति श्रुतेः । अन्यत्र रसस्य मरन्दस्य उदयनिकेतं, श्रियः सौकुमार्यादिलक्ष्म्याः श्रीदेव्याश्च शरणं आश्रयं जन्मनिकेतनं च । अत्र साक्षादिति विशेषणेन नलिनतादात्म्यं भगवच्चरणस्य प्रतिपाद्य षट्पदमन्त्रोद्गीतमित्यादिविशेषणैस्तस्य पूर्वावस्थात उत्कर्षापकर्षयोरवर्णनादनुभयाभेदरूपकम् ॥

ताद्रूप्यरूपकेऽप्येवं त्रैविध्यं सद्विरूह्यताम् ॥३५

तत्राधिकताद्रूप्यरूपकं यथा—

परमन्दरसंक्षोभं न भजति जात्वपि भुजङ्गगि-
रिनेतुः । स्वान्तसरित्कान्तोऽस्मिन् जयति समु-
द्रो बुधान्न रञ्जयति ॥१८७॥

जात्वपि परमं अधिकं दरेण भयेन संक्षोभम् । पक्षे - परं
अतिशयितं मन्दरेण गिरिणा संक्षोभं मथनं भुजङ्गगिरिनेतुः
स्वान्तं सरित्कान्तः न भजति, अस्मिन् स्वान्तसरित्कान्ते ज-
यति सति समुद्रः प्रसिद्धस्सिन्धुः बुधान् देवान् विदुषश्च न
रञ्जयति अतथाविधत्वादिति भावः । अत्र स्वान्तसरित्कान्त इ-
त्यत्र सरित्कान्तपदं सरित्कान्तकार्यकारित्वमात्रपरं, समुद्रो बु-
धान्न रञ्जयतीति प्रसिद्धसमुद्राद्भेदस्य विवक्षितत्वात् । तथाच
परमन्दरसंक्षोभं न भजतीत्यनेन स्वान्तसरित्कान्तस्योत्कर्षप्रति-
पादनात्प्रसिद्धसमुद्रे तद्वैलक्षण्यस्य स्फुटतया आधिक्यं वर्णि-
तमित्याधिकताद्रूप्यरूपकम् ॥

यथा वा—

गर्जन्विषं प्रदत्ते पर्जन्यश्शीतको मलिनवक्तूः ।
फणिगिरिपतिपर्जन्यः प्रददात्यमृतमपि सुखसुखे-
नैव ॥ १८८ ॥

पर्जन्यः शीतकः अलसः शीतं करोतीति शीतकः 'शी-
तोष्णाभ्यां कारिणि' इति कन् । 'आलस्यश्शीतकोऽलसः'
इत्यमरः । अन्यत्र शीतं कं उदकं यस्य स इति विग्रहः ।

मलिनं क्रोधदूषिततया मलीमसं, पक्षे निसर्गतो नीलं मुखं वदनं अग्रभागश्च यस्य स तथोक्तः । गर्जन् तर्जयन् । पक्षे स्तनन् सन् । विषं गरळं जलं च प्रदत्ते । एवमलसः क्रोध-मलिनमुखो गर्जनप्यन्ततो विषमेव प्रदत्ते न तूपादेयं वस्तु । फणिगिरिपातेपर्जन्यस्तु अमृतं सुधामपि निश्श्रेयसमपि च सुख-सुखेनैव अनलसोऽमलिनमुखोऽतर्जयन्नक्लेशेनैवेति भावः । प्रद-दाति । 'अकृच्छे प्रियसुखयोरन्यतरस्याम्' इति द्विर्वचने कर्म-धारयवद्भावात्सुब्लुक् । अत्र प्रसिद्धपर्जन्यापेक्षया भगवत्पर्जन्य-स्याधिक्यमुक्तम् ॥

न्यूनताद्रूप्यरूपकं यथा—

प्रणमन्ति ये भजन्ति च फणिगिरिकान्तं स्तु-
वन्ति चाश्रन्ति । तेऽमी भगवद्भक्ता भूमीजनुषोऽ-
परे मुक्ताः ॥१८१॥

अत्र मुक्तेष्वपर इति विशेषणात्प्रसिद्धमुक्तेभ्यो भगवद्भक्ता-
नां भेदाविष्करणाद्भूमीजनितत्वरूपन्यूनताप्रतिपादनाच्च न्यूनता-
द्रूप्यरूपकम् ॥

अनुभयताद्रूप्यरूपकं यथा—

विबुधेभ्योऽमृतवितरणनिपुणमिदं हरिणकिर-
णजनिशरणम् । फणिधरणिधरशिरोमणिहृदयं
जानीमहेऽपरं जलधिम् ॥१९०॥

विबुधेभ्यः देवेभ्यो विद्वद्भ्यश्च अमृतस्य सुधायाः नि-
श्श्रेयसस्य च वितरणे निपुणम् । हरिणकिरणस्य चन्द्रम-

सः जनिशरणं जन्मगृहम् । अब्धेश्चन्द्रोदयस्य प्रसिद्धेः, पक्षे 'चन्द्रमा मनसो जातः' इति श्रुतेः । अत्रापरे जलधिमिति प्रसिद्धजलधेर्भेदमाविष्कृत्य तस्य च प्रसिद्धजलधिकार्यकारित्वमात्रवर्णनेनोत्कर्षापकर्षयोरवर्णनादनुभयताद्रूप्यरूपकम् । तदेवं कुवलयानन्दकृतां मतमनुरुध्योभयविधत्वं रूपकस्य तत्राप्येकैकस्य त्रैविध्यं च वर्णितम् ॥

मङ्गुक-मम्मट-भामहप्रभृतयः प्राचीनास्तु अभेदरूपकमेवाङ्गुयकार्षुः न तु ताद्रूप्यरूपकम् । तेषामयमाशय उन्नीयते—अभेदरूपकं ताद्रूप्यरूपकमिति न युज्यते विभागः, 'मुखमपरश्चन्द्र' इत्यादावप्यभेदरूपकस्यैव संभवात् । न चोपमानतावच्छेदकावच्छिन्नाभेदभाने ह्यभेदरूपकं, उक्तस्थले चापरपदेन चन्द्रभेदः स्यैव प्रतीत्या चन्द्राभेदभानासंभवात्कथमभेदरूपकं स्यात् । अतश्चन्द्रपदस्य तत्र चन्द्रकार्यकारित्वावच्छिन्नपरतामाश्रित्य ताद्रूप्यारोपात् ताद्रूप्यरूपकमेवाभ्युपेयमिति वाच्यम् । अपरादिपदस्येदृशस्थले स्वार्थान्वयितावच्छेदकाश्रययत्किञ्चिद्व्यक्तिप्रतियोगिकभेदमात्रबोधकत्वव्युत्पत्तेः प्रसिद्धचन्द्रव्यक्तिभेदभानेऽपि चन्द्रसामान्यभेदाभानाच्चन्द्रद्वित्वभ्रममूलकस्य मुखादौ चन्द्रत्वावच्छिन्नाभेदभानस्य संभवात् । अन्यथा चन्द्रपदस्यात्र चन्द्रकार्यकारिपरत्वेऽपि चन्द्रकार्यकारित्वेन प्रसिद्धचन्द्रासाधारणेन रूपेण प्रसिद्धचन्द्रव्यक्त्यभेदभानस्यैवाभ्युपेयतयाऽनुपपत्तितादवस्थ्यात् । चन्द्रकार्यकारितायाः प्रसिद्धचन्द्रेतरसाधारण्ये च मुखे तदारोपस्यैवानावश्यकतया रूपकस्यैवाप्ररोहात् । एवं 'मुखं चन्द्रकार्यकारि' इत्यादावपि ताद्रूप्यरूपकप्रसङ्गः । तस्मादभेदारोप एव रूपकं न तु ताद्रूप्यारोप इति । यदि तु अभेदरूपकं ताद्रूप्यरूपकमिति विभागसंगमनमावश्यकमित्यागृह्यते तदा उप-

मानतावच्छेदकावच्छिन्नारोपे अभेदरूपकं उपमानतावच्छेदकध-
मारोपे ताद्रूप्यरूपकमित्येवाश्रयणीयम् । आद्यस्योदाहरणं 'मुखं
चन्द्रः, मुखमपरश्चन्द्रः' इत्यादिकं विषयिविषयवाचकपदयोस्सा-
मानाधिकरण्यस्थलं सर्वमेव । द्वितीयस्य तु 'आस्ये पूर्णश-
शाङ्कता' इत्यादीति ध्येयम् । तत्राप्यभेदरूपकं द्विविधम् । अ-
भेदस्य संसर्गत्वे एकं पदार्थत्वेऽपरम् ॥

यथा—

चिन्तामणिरसि भजतां सन्तानो वा तरुस्त्व-
मब्जाक्ष । हरिनीलाद्वैतं तव तनुरेत्यथवा तमाल-
तादात्म्यम् ॥ १११ ॥

चिन्तामणेर्हरिनीलाद्वैतं सन्तानतरोस्तमालतादात्म्यमप्या-
श्रयमिति भावः । अत्र त्वं चिन्तामणिः संतानतरुर्वेत्येतदाद्य-
स्योदाहरणम् । अत्र ह्यभेदस्संसर्गरूपः । द्वितीयस्य तु तव
तनुर्हरिनीलाद्वैतं तमालतादात्म्यं वा एतीति । अत्र ह्यभेदः
पदार्थरूपः । एवं, 'मुखं चन्द्रः' इत्यादौ 'चन्द्राद्वैतमेति' इत्यादावप्य-
भेदस्य संसर्गरूपता पदार्थरूपता च द्रष्टव्या । अनयोश्चाभे-
दताद्रूप्यरूपकयोरुपपाद्योपपादकभावोऽपि संभवति ॥

यथा -

हारास्तवाम्बुधाराः कनकपटीयं तटित्प्रभार-
भटी । अम्बुरुहेक्षण तत्त्वय्यम्बुदतां नियतमेव
जानीमः ॥ ११२ ॥

मन्दस्मिते सुधात्वं मन्दारत्वं तवाच्युत कटाक्षे ।
फाले बालेन्दुत्वं भाति तदम्भोनिधेरभिन्नस्त्वम् ॥

अत्राद्ये पद्ये अभेदरूपकमुपपादकं ताद्रूप्यरूपकमुपपाद्यं, द्वितीये तु तद्विपरीतम् । तत्राप्याद्ये उदाहरणे उपपादके रूपके अभेदस्संसर्गरूपः, द्वितीये तूपपाद्यरूपके स पदार्थरूप इति भिदा । तदेवं कुवलयानन्दकृद्भिः प्रदर्शितस्य रूपकविभागस्य संगमनेऽपि तदुपदर्शितानि 'वक्त्रेन्दौ तव सत्ययं यदपरश्शीतांशुरुज्जृम्भते । साध्वीयमपरा लक्ष्मीः' इत्यादिपद्यानि ताद्रूप्यरूपकस्यानुदाहरणान्येवेत्यलं दूरधावनेन ॥

प्राचां मते विभागोपि रूपकस्य निरूप्यते ।

त्रिधा साङ्गं निरङ्गं च परंपरितमित्यदः ॥३६॥

समस्तवस्तुविषयमेकदेशविवर्ति च ।

इति सावयवं चापि द्विविधं तत्र रूपकम् ॥३७॥

अदः रूपकं साङ्गं सावयवं निरङ्गं निरवयवं परंपरितमिति त्रिधा त्रिप्रकारम् । तत्र उक्तरूपकत्रयमध्ये सावयवं रूपकं समस्तवस्तुविषयं एकदेशविवर्ति चेति द्विविधम् ॥

सावयवं लक्षयति—

यत्परस्परसापेक्षनिष्पत्तीनां निबध्यते ।

रूपकाणां तु संघातो भवेत्सावयवं हि तत् ॥

अन्योन्यसापेक्षनिष्पत्तीनां रूपकाणां संघातस्सावयवरूपकमित्यर्थः ॥

तत्रापि समस्तवस्तुवृत्ति सावयवं लक्षयति—

निरूपणेऽवयविनोऽवयवानां च शब्दतः ।

समस्तवस्तुविषयं भवेत्सावयवं हि तत् ॥३९॥

यत्र समस्तान्यवयवावयविरूपवस्तून्यारोप्यमाणानि शब्दो-
पात्तानि तत्समस्तवस्तुविषयं सावयवरूपकमित्यर्थः ॥

यथा—

हरिहृदयपञ्जरे नवमुक्तामणिहारजालके नद्ध-
म् । श्रीवत्सकीरहेतोर्दाडिमफलमेव कौस्तुभम-
णीन्द्रः ॥१९४॥

अत्र संघातात्मकस्य सावयवरूपकस्यावयवानां सर्वेषामपि
वस्तुगत्या समर्थ्यसमर्थकभावस्यान्योन्यं समानत्वेऽपि कवेर्दा-
डिमफलरूपकस्यैव समर्थ्यतया विवक्षितत्वात्समर्थकतयोपादानम-
न्येषामिति प्रतीयते । एवं सति समर्थकरूपकाणां विषयविष-
यिणोः पृथग्विभक्तेरश्रवणादनुवाद्यत्वेऽपि समर्थ्यकौस्तुभदाडिम-
रूपकस्य विषयविषयिणोः पृथग्विभक्तिश्रवणाद्विधेयतया तदा-
दाय संघातात्मकस्य सावयवरूपकस्यापि विधेयत्वमत्र व्यप-
दिश्यते । यथा योधसंघातान्तर्गतस्य प्रधानस्य कस्याचिद्योध-
स्य विजयपराजयाभ्यां योधसंघातो विजितः पराजितश्चेत्युच्य-
ते । न चैवमादौ प्रतीयमानोत्प्रेक्षा शक्या वक्तुम् । अभेदस्य
निश्चीयमानत्वात् । सत्यां चोत्प्रेक्षायां संभाव्यमानता स्यात् ।
अन्यथा 'मुखं चन्द्रः' इत्यादावपि प्रतीयमानोत्प्रेक्षापत्त्या रूपक-
प्रळयापत्तेः ॥

यथा वा—

सिंहधराधरशेखरसिंहळसंभूतमसितविद्योतम् ।
श्रीरुचिकनकोपचितं शौरिमहानीलमाद्रिये ह-
दये ॥१९५॥

श्रीरुचिकनके उपचितं प्रत्युप्तं 'हेम्नीवोपचितो मणिः'
इत्यादावुपचितशब्दस्य तथाविधार्थकत्वदर्शनात् । सिंहधराधर-
शेखरः शेषाद्रिश्रेष्ठः स एव सिंश्लळः द्वीपविशेषः तस्मिन् सं-
भूतं 'सिंहल्लस्याकरोद्भूता महानीलास्तु ते स्मृताः' इत्यगस्त्यो-
क्तेः । हृदये मनसि वक्षसि च । अस्य सावयवरूपकस्य त्वनु-
वाद्यत्वमेव, विषयविषयिणोः पृथग्विभक्तेरश्रवणात् । उदाहरण-
द्वयेऽप्यवयविनोऽवयवानां च समस्तानां वस्तूनामारोप्यमाणानां
शाब्दतया समस्तवस्तुविषयं सावयवरूपकम् ॥

एकदेशविवर्ति सावयवं लक्षयति—

आरोप्यमाणं शाब्दं चेत्क्वचिदार्थं च कुत्रचित् ।
एकदेशविवर्त्याख्यमिदं सावयवं विदुः ॥४०॥

यत्र क्वचिदवयवे शब्दोपात्तमारोप्यमाणं क्वचिच्चार्यसाम-
र्थ्याक्षिप्तं तत् एकदेशे शब्दानुपात्तविषयिके अवयवरूपके वि-
वर्तनात् । स्वस्वरूपगोपनेनान्यथाभावेन वर्तनादेकदेशविवर्ती-
त्यर्थः । यद्वा—एकदेशे उपात्तविषयिके अवयवे विशेषेण वा-
च्यतया वर्तनादेकदेशविवर्तीति ॥

यथा—

भवजलनिधिमतिविपुलं विविधमहावासनान-
दीशबलम् । लोकोऽयं तरतितरां काकोदरगिरिप-
तेरुपास्य कृपाम् ॥ १९६ ॥

अत्र भवादिषु जलध्यादिरूपकैः कृपायां नौत्वमाक्षिप्यत
इत्येकदेशविवर्ति रूपकम् ॥

यथा वा—

विततैश्शुभगुणकिरणैर्वितरन्सत्कोकलोकस-
म्मोदम् । फणिशिखरिमणियुमणिर्धरणिसुतामु-
खविकासकृज्जयति ॥ १९७ ॥

धरणिसुता यज्ञार्थं भुवं शोधयता आकाशराजेन लब्धा
भूतलादुद्गता धरण्याख्यस्वमहिषीहस्ते दत्ता तथा संवर्धिता
भगवता श्रीनिवासेन परिणीता पद्मावतीनाम्नी साक्षाल्लक्ष्मीति
वाराहे वैकटाचलमाहात्म्ये प्रसिध्यति । पूर्वस्मिन्नुदाहरणे क-
वेस्समर्थत्वेनाभिमतस्य कृपायां नौत्वारोपरूपकस्याक्षेपः । इह
तु समर्थकत्वेनाभिमतस्य धरणिसुतामुखे पद्मरूपकस्याक्षेप इति
विशेषः । एवंच समर्थरूपकस्यैवाक्षेपो न समर्थकरूपकस्येति
नाग्रहः कार्यः । एवमेव रसगङ्गाधरादाबुदाहृतत्वात् । अत ए-
वैकदेशविवर्तित्वसंज्ञाऽप्यस्य युज्यते । एकदेशे समर्थरूपे अ-
वयविनि समर्थकरूपे अवयवे वा विवर्तत इति तदर्थत् ॥

इदं सावयवं द्विविधं श्लिष्टमपि दृश्यत इति विमर्शि-
नीकारः ॥

तत्र समस्तवस्तुवृत्ति सावयवं श्लिष्टं यथा—

मणिमयशिरस्सहस्रेणोत्तुङ्गस्साधुगुप्तबहुपादः ।
मणिकिरणरसनविसरः फणभृद्धरणीधरो भाति ॥

मणिमयशिरस्सहस्रमेव मणिमयशिरस्सहस्रं तेन उत्तुङ्गः ।
साधु यथा स्यात्तथा गुप्ताः रक्षिताः गूढाश्च बहवः पादाः
प्रत्यन्तपर्वताः येन तथोक्तः बहुपादा एव बहवश्चरणाः यस्य

स तथोक्तः । 'कुण्डली गूढपात्' इत्यमरः । फणभृद्धरणीध-
रश्लेषाद्विरेव फणभृद्धरणीधरश्लेषः । अत्र शिरआदिशब्दाः-
श्लिष्टाः 'शिरः प्रधाने सेनाग्रे द्रुमाद्यग्रेषु मस्तके' इति रत्न-
माला ॥

यथा वा—

दुर्विषयगहनविपथे कर्षन्तं मां स्वरूपहरणाय ।
निगळय निखिलनियन्तर्हृदयैकागारिकं तव प-
देऽब्जे ॥ १९९ ॥

दुर्विषयगहनविपथे दुरिन्द्रियार्थदुःखदुरध्वे एव दुर्देश-
कान्तरकदध्वनि 'विषयो गोचरे देशे, गहनं वनदुःखयोः'
इति च रत्नमाला । स्वरूपस्य भगवच्छेषतैकरूपस्य हरणा-
यान्यथाकरणायैव स्वरूपहरणाय प्रशस्तवित्तापहाराय प्रशस्तं
स्वं स्वरूपम् । 'प्रशंसायां रूप्' इति रूपप्रत्ययः । मां कर्ष-
न्तं हृदयमेव एकागारिकं चोरं 'एकागारिकट्टोरे' इति निपा-
तनात्साधुः । एकमसहायमगारं प्रयोजनमस्य मुमुषिषोस्स ऐ-
कागारिक इति विग्रहः । तव अब्जे पद्मसदृशे पदे चरण
एव अब्जे जलमध्यस्थिते जलधिमध्यगत इति यावत् । पदे
स्थाने कारागार इति यावत् । निगळय । अत्र निश्चलीकरण-
मेव निगळवत्तासंपादनम् । 'निखिलनियन्तः' इतिसंबुद्धिरीट-
शनिग्रहानुग्रहस्वतन्त्रताभिप्रायिकी । अत्रापि दुर्विषयादिशब्दा-
श्लिष्टाः ॥

निरवयवरूपकं लक्षयति —

निरङ्गं तद्विदुर्यत्स्यादङ्गिमात्रस्य रूपणम् ।

तद्विधा केवलं मालारूपं चेति सतां मतम् ॥

निरङ्गं निरवयवम् । अङ्गिमात्रस्य अवयविमात्रस्य ॥

तत्र केवलं निरवयवं यथा—

वातंधयगिरिजातं स्फीतं धनमखिलशरणम-
वदातम् । ख्यातं धनपतिगीतं ध्यातं धवळयति ह-
त्सरोजातम् ॥२००॥

स्फीतधनत्वेन भगवानध्यवस्यते । हृत्सरोजातं हृदयकमलं
धवळयति प्रसादयतीत्यर्थः । अत्र हृत्सरोजातमिति रूपकं सा-
पेक्षरूपकसंघातात्मकताविरहान्निरवयवम् । मालात्वविरहात्केव-
लम् ॥

निरवयवं मालारूपकं यथा—

सौन्दर्यवृन्दकन्दं मुचुकुन्दानन्दचन्दनं वन्दे । व-
न्दारुकवृन्दारकमन्दारं दन्दशूकशिखरीन्दुम् ॥

एकविषयकनानापदार्थारोपरूपत्वान्मालारूपमिदम् । अन्यो-
न्यसापेक्षताविरहान्निरवयवम् ॥

विमर्शिनीकारस्तु - अनेकविषयकानेकपदार्थारोपेऽपीदं निर-
वयवमालारूपकं श्लिष्टाश्लिष्टभेदेन दृश्यत इत्याह ।

तत्राश्लिष्टानेकविषयकानेकारोपो यथा—

नयने नलिने वदनं सदनं लक्ष्म्यास्तव स्मितं
त्वमृतम् । गण्डौ दर्पणखण्डौ कुण्डलिवेतण्डशिख-
रिमार्तण्ड ॥२०२॥

अत्र नयनादीनामनेकेषामश्लेषनिबन्धनानेकारोपः ॥

श्लेषनिबन्धनानेकारोपो यथा—

तव पुष्करं हि वदनं हृदयं रत्नाकरो द्युतिः कृ-
ष्णा । हृत्तापनाशिनी वृक्ततीर्थगिरीश भवसि ती-
र्थमयः ॥२०३॥

तीर्थगिरिरिति वेङ्कटाद्रेरेव नामान्तरमित्यवोचाम । अत्र पु-
ष्कररत्नाकरकृष्णाहृत्तापनाशिनीशब्दाः श्लिष्टा इत्यनेकेषां वद-
नादीनामनेके श्लिष्टा आरोपाः । तदियं श्लिष्टार्थरूपकमाला । पु-
ष्करं कमलं प्रसिद्धतीर्थविशेषश्च । रत्नानां कौस्तुभादीनामाकरः
स्थानं समुद्रश्च । कृष्णा नीला नदीविशेषश्च । हृत्तापनाशिनी
मनस्तापनिवर्तिनी वीक्षारण्यक्षेत्रगततीर्थविशेषश्चेत्यर्थः । तीर्थ-
मयः 'सर्वतीर्थात्मकस्सर्वग्रहरूपी' इति हि तन्नामसु पठ्यते ॥

यथा वा—

अक्षि तव पुण्डरीकं कुमुदं स्मितमञ्जनं प्रभा-
विसरम् । चरितं तु सार्वभौमं जानंस्त्वां वेद्मि
दिग्गजात्मानम् ॥२०४॥

अत्रापि पुण्डरीककुमुदाञ्जनसार्वभौमशब्दास्सिताम्भोजाय-
र्थका दिग्गजार्थकाश्चेति श्लिष्टा एवानेके अनेकेष्वक्षयादिषु दि-
ग्गजारोपा इति श्लिष्टार्थरूपकमाला । 'पेरावतः पुण्डरीको वा-
मनः कुमुदोऽञ्जनः । पुष्पदन्तस्सार्वभौमस्सुप्रतीकश्च दिग्गजाः'
इत्यमरः । सार्वभौमं सर्वस्यां भूमौ विदितं 'तत्र विदितः'
इत्यधिकारे 'सर्वभूमिपृथिवीभ्यामणजे' इत्यण् । अनुशक्तिका-
दित्वाद्भुभय इदृच्छिः । पक्षे दिग्गजविशेषमित्यर्थः ॥

एकं विषयि यद्यन्यविषयन्वितमुच्यते ।

कार्यकारणभावेन स्यात्परंपरितं तदा ॥४२॥

विषयि आरोप्यमुपमानं हेतुहेतुमद्भावापन्नं एकारोप्यान्वितमन्यदारोप्यं विषये तादात्म्येन निबध्यते चेत्तत्परंपरितरूपकम् ॥

यथा—

विनताखिलजनताजलनिधितारानाथ देववर
भवता । ननु तादृशभवमयतपजनितातनुतापसं-
पदुपशमिता ॥ २०५ ॥

तारानाथश्चन्द्रमाः । तपो ग्रीष्मः । अत्र विनताखिलजनताजलनिधितारानाथेत्यत्र हेतुहेतुमद्भावापन्नजलनिधितारानाथरूपकयोर्मध्ये जलनिधिरूपके आरोप्यभूते जलनिधिनाऽन्वितमेव तारानाथरूपमारोप्यं विषयभूते भगवति तादात्म्येन निबध्यते । जलनिधिसम्बन्धितारानाथत्वेनैव रूपणस्य विवक्षितत्वादिति भवत्यत्र परंपरितरूपकम् । विषयिणि विषयन्तरान्वितत्वविशेषणेन सावयवरूपके 'सिंहधराधरशेखरसिंहलसंभूतमसितविद्योतम् । श्रीरुचिकनकोपचितं शौरिमहानीलमाद्रिये हृदये' । इत्यादौ नातिव्याप्तिः । तत्र हि शौरौ महानीलरूपकस्य सिंहधराधरादौ सिंहलादिरूपकस्य च हेतुहेतुमद्भावसद्भावेऽपि आरोप्यमाणमहानीले रूपकान्तरप्रविष्टसिंहलादिरूपारोप्यस्यान्वयविरहान्नातिप्रसङ्गः । तत्र शौरैर्महानीलत्वेनैव रूपणं न तु सिंहलादिसंबन्धिमहानीलत्वेनेति ॥

एतेन—'नियतारोपणोपायस्स्यादारोपः परस्य यत् । तत्परंपरितम्' ॥

इति प्राचीनलक्षणस्य सावयवरूपके 'ज्योत्स्नाभस्मच्छुरणध-

बळा' इत्यादौ अतिव्याप्तिर्दुर्वारा । तत्रापि कापालिकी-
 त्वरूपणे भस्मादिरूपणस्य नियमेन हेतुत्वाश्रयणसंभवान् । यथा
 हि 'विद्वन्मानसहंस' इत्यादौ राशि हंसत्वरूपणं विद्वन्मानसे
 मानससरस्वरूपणमन्तरा नोपपद्यते, तथा राज्यां कापालि-
 कीत्वरूपणमपि ज्योत्स्नादौ भस्मादिरूपणमन्तरा नोपपद्यत इति
 साम्यात् । 'विद्वन्मानसहंस' इत्यादावेवैकरूपकस्य नियमेन रू-
 पकान्तरसापेक्षत्वं नान्यत्रेत्यस्य तु शपथमात्रसाध्यत्वादिति परा-
 स्तम् । तादृशलक्षणस्यास्मदुपदर्शितलक्षण एव पर्यवसानस्या-
 भिमत्त्वात् आरोप्ये आरोप्यान्तरान्वयस्थले हि एकारोप आ-
 रोपान्तरे नियमेन हेतुर्भवतीति तल्लक्षणस्य तथा पर्यवसानं
 संभवति ।

एतेन -- 'आरोपद्वयमात्रपर्यवसितं परम्परितं सावयवं तु
 न तथा' इति केषांचिदुक्तिरनादरणीया । 'विद्वन्मानसहंस'
 इत्यादौ प्रकाशाद्युदाहृते परंपरितरूपके आरोपबहुत्वस्यैव वर्त-
 मानतया अव्याप्तिप्रसङ्गात् । न चात्र पद्ये विद्वन्मानसहंसादि-
 भागे प्रत्येकं रूपकद्वयमात्रत्वमस्त्येवेति नाव्याप्तिः । अत एवै-
 तत्पद्यं परंपरितरूपकबाहुल्यान्मालारूपपरंपरितोदाहरणत्वेनोपा-
 त्तमिति वाच्यम् । एवं सति 'ज्योत्स्नाभस्म' इति पद्येऽपि
 'विभ्रती तारकास्थीनि, रात्रिकापालिकीयम्' इत्यंशे रूपकद्व-
 यमात्रत्वसंभवेनातिप्रसङ्गापातः । न च रूपकान्तरनिरपेक्षहेतुहेतुम-
 झावापन्नरूपकद्वयमात्रत्वमेव परंपरितलक्षणम् । तथाच 'ज्योत्स्ना-
 भस्म' इत्यादौ कापालिकीरूपके यथा 'तारकास्थीनि' इति
 रूपकसापेक्षत्वं तथा 'ज्योत्स्नाभस्म' इत्यादिरूपकसापेक्षत्व-
 स्यापि सत्त्वान्नातिप्रसङ्गः । 'विद्वन्मानसहंस' इत्यादौ च हंसा-
 दिरूपके प्रत्येकं मानसरूपकाद्येकैकरूपकसापेक्षत्वमेवेति लक्षण-

संगतिश्चेति वाच्यम् । एवमपि 'अमुष्मिन्पोतश्मारमणसुतसू-
रक्षितिपतेर्यशश्शेषे सोऽयं स्वपिति गगनश्रीसहचरः' इत्यादौ
शेषरूपकसापेक्षश्रीसहचररूपके सावयवरूपकत्वेन काव्यदर्पणो-
दाहृते अतिप्रसङ्गापातात् । न चेष्टापत्तिर्युज्यते, 'नियतारोप-
णोपायस्स्यादारोपः परस्य यत्' इति परंपरितं लक्ष्यतां का-
व्यप्रकाशकारादीनामनभिमतत्वात् । यशसि शेषन्वमरूपायित्वाऽ-
पि 'यशोव्याजे शेषे स्वपिति गगनश्रीसहचरः' इति पद्यपा-
ठेन श्रीसहचररूपकोपपादनसंभवात्तत्रत्यरूपकयोर्नियतहेतुहेतुम-
द्भावासंभवात् । न चैवं सति नियतहेतुहेतुमद्भावापन्नत्वमेव
रूपकद्वये निवेश्य परिष्क्रियतां लक्षणमिति वाच्यम् । एवमपि
'चतुर्दशलोकवल्लिकन्दः' इत्यादौ प्रकाशाद्यभिमते परंपरिते अ-
व्याप्तिप्रसङ्गात् । तत्रापि 'चतुर्दशलोकवल्लिहेतुः' इति वा
'चतुर्दशलोकमूलकन्दः' इति वा निबन्धसंभवेन नियतहेतुहेतु-
मद्भावस्य दुरूपपादत्वात् । तस्मादेकरूपकीयविषय्यन्वितविष-
यिकरूपकान्तरत्वमेव परंपरितरूपकलक्षणमास्थेयम् । काव्यप्र-
काशसर्वस्वादिप्राक्तनमाननीयनिबन्धोपात्तेषु सर्वेष्वेव परंपरित-
रूपकोदाहरणेषूत्तररूपके विषयवाचकपदं विषयिवाचकपदेनास-
मस्ततयैव दृश्यत इति भवति तत्र पूर्वरूपकारोप्यान्वितस्यै-
वोत्तररूपकीयारोप्यस्य तदीयविषयेऽन्वयः ॥

एवम्—

निगममकुटीवधूटीवतंसचरणं श्रयामहे शर-
णम् । भवजलधितरणिकरुणं तरुणाम्बुदनीलमहि-
धराभरणम् ॥२०६॥

इत्यादौ परंपरितरूपकोदाहरणे उत्तररूपकद्वये चरणकरुणारूपविषयवाचकपदयोः वतंसतरणिरूपविषयिवाचकपदाभ्यां समस्ततया दर्शनेऽपि पूर्वरूपकीयवधूटीजलधारोप्यान्विततयैवोत्तररूपकीयावतंसतरणिरूपारोप्ययोस्तदीयचरणकरुणारूपविषयाभ्यामन्वयः । तथा तदुपात्तेषु सावयवोदाहरणेषु च न क्वचिदप्येकरूपकारोप्ये रूपकान्तरारोप्यान्वयौपायिकस्समभिव्याहारोस्तीति नातिप्रसङ्गशङ्कावकाशः । न चैवं 'मुग्धारिप्राणदुग्धाशनमसृणरुचिस्त्वत्कृपाणो भुजङ्गः' इति रसगङ्गाधरीयपरंपरितोदाहरणे पूर्वरूपकारोप्यस्य दुग्धस्याशनादिपदव्यवधानादुत्तररूपकारोप्ये भुजङ्गे अन्वयासंभवादव्याप्तिरिति वाच्यम् । आरोप्ये आरोप्यान्वितत्वस्य साक्षात्परंपरासाधारणस्यैव निवेशात्॥

नन्वेवं सात—

सुविपुलशुभगुणजलनिधिफणधरगिरिराजपतिकृपागङ्गाम् । अवगाह्य नराशिशिरां न विगाहन्ते कदाऽपि तापकथाम् ॥ २०७ ॥

इत्यत्र पूर्वरूपकारोप्यस्य जलनिधेरुत्तररूपकारोप्यायां गङ्गायां परंपरयाऽन्वयसंभवादतिव्याप्तिरिति चेन्न । लक्षणे रूपकद्वये हेतुहेतुमद्भावापन्नत्वविशेषणोपादानादेव तद्वारणात् । अत्र हि प्रदर्शितरूपकद्वयस्य न हेतुहेतुमद्भावः । यद्यपि 'पर्यङ्को राजलक्ष्म्याः' इति पद्यं मालापरंपरितोदाहरणतयोप्यस्य अत्र 'क्षमासौवदल्लः' इति परंपरितमप्येकदेशविवर्तीति सर्वस्वकारोक्तेस्तादृशैकदेशविवर्तिपरंपरितरूपकेऽव्याप्तिः । तत्र क्षमायां राजपन्नचारोपस्यार्थतया सौविदल्लरूपे उत्तररूपकारोप्ये पूर्वरूप-

कारोप्यभूताया राजमहिष्या अन्वयाभावात् । तथाऽपि परंपरि-
तस्यैकदेशविवर्तित्वं न सर्वस्वकृतोऽभिमतम् । स्वकीयप्राक्तन-
विभागव्याघातात् । तत्र हि 'इदं तु निरवयवम्' इत्यादिना
सावयवावान्तरभेदतयैव एकदेशविवर्तिरूपकं गण्यते, न तु परं-
परितावान्तरभेदतयाऽपीति । उपदर्शितसर्वस्ववाक्यं तु अत्र पद्ये
'क्षमासौविदल्लः' इत्येतदेकदेशविवर्तिरूपकं 'पर्यङ्कः' इत्यादिपरंप-
रितमालासमानाधिकरणमपीत्येतदर्थकतया कथंचित्संगमनीयम् ।
अन्यथा आक्षिप्तरूपकसंपन्नरूपकद्वयमात्रतया तत्र परंपरितरूपक-
स्वीकारे 'निरीक्ष्य विद्युन्नयनैः' इति पद्ये एकदेशविवर्तिरूपक-
प्रतिपादनपरसमासोक्तिप्रकरणस्थतद्वाक्यविरोधप्रसङ्गात् । अत
एव प्रकाशादिषु प्राक्तनेषु रसगङ्गाधरादिष्वर्वाक्तनेषु चालंका-
रनिबन्धेषु परंपरितमध्ये एकदेशावेवर्तिविध्याया अपरिगणनमु-
पपद्यत इति ॥

वस्तुतस्तु—'क्षमासौविदल्लः' इत्यत्राक्षेपलभ्यराजमहिषीरूप
केण परंपरितरूपकाभ्युपगमेऽपि नास्मदुपदर्शितलक्षणस्य तत्रा-
व्याप्तिप्रसङ्गः । 'क्षमासौविदल्लः' इत्यस्मादापि क्षमामहिषीसौवि-
दल्लः इत्येवान्वयबोधस्याक्षेपसहकृतशब्दजन्यस्य स्वीकारेण प्रथ-
मरूपकारोप्यान्वितत्वस्य द्वितीयरूपकारोप्ये निर्वाधात् । आक्षे-
पलभ्यस्याप्यर्थस्य उपात्तशब्दार्थेन सह शाब्दबोधे भानं जाति-
शक्त्याद्यभ्युपगन्तुतान्त्रिकसमयसुप्रसिद्धमेवेति ॥

एवंच-सर्वस्वकारीयविभागवाक्यस्योपलक्षणत्वमवश्याश्रय-
णीयम् । अन्यथा तेन परंपरितमात्रे प्रदर्शितस्य श्लिष्टाश्लिष्ट-
विधाद्वयस्य तद्व्याख्यातृविमर्शिनीकारेण सावयवेऽपि प्रदर्शनं
'क्षमासौविदल्ल इति परंपरितमप्येकदेशविवर्ति । एवमाद्योऽ-
न्येऽपि भेदा लेशतस्सूचिता एव' इति सर्वस्वकृत एवोक्तिः,

‘एवमादयः’ इति प्रतीकमादाय ‘परंपरितमप्येकदेशविवर्तीत्ये-
वंप्रकाराः’ इति विमर्शिनीकृदुक्तिश्च स्वरसतो न संगच्छेत ।
न संगच्छेऽत च श्लिष्टपरंपरितनिरूपणावसरे ‘विद्वन्मानसहंस’
इति पद्यमुदाहृत्य ‘इदं हि एकदेशविवर्त्यपीत्युच्यते’ इति काव्य-
प्रदीपग्रन्थः, इदं हीति प्रतीकमादाय ‘मूले इदमपीत्यन्वयः । एक-
पदोपस्थापितयोरन्तःकरणसरोविशेषयोरभेदाध्यवसायेऽपि नैक-
त्रापारारोपः तस्य भेदेन विषयनिर्देशापेक्षत्वात् । अन्यथा विष-
यनिगरणात्मिकायामतिशयोक्तावपि तत्प्रसङ्गात् । तस्मादार्थ
एवायमारोप इत्येकदेशविवर्तित्वमत्रापि युक्तम्’ इति प्रभाष्यत-
द्व्याख्यानं च । तस्मात् अत्र ‘क्षमासौविदलः’ इत्यादिसर्वस्व-
वाक्यं यथाश्रुतगत्या परंपरितस्याप्येकदेशविवर्तित्वं प्रत्याययतीति
स्वीकरणमेव समुचितमित्युक्तावपि न क्षतिः ॥

नन्वेवं परंपरितस्याप्येकदेशविवर्तित्वाङ्गीकारे—

सौन्दर्यस्य तरङ्गिणी तरुणिमोत्कर्षस्य हर्षोद्गमः

कान्तेः कार्मणकर्म नर्मवचसामुल्लासनावासभूः ।

विद्या वक्रगिरां विधेरनवधिप्रावीण्यसाक्षात्क्रिया

प्राणाः पञ्चशिलीमुखस्य ललनाचूडामणिस्सा प्रिया ॥

इत्यस्य पद्यस्य चित्रमीमांसायां मालानिरवयवरूपकोदाहरणत्वमु-
क्तमसङ्गतं स्यात् । तत्र ‘सौन्दर्यस्य तरङ्गिणी’ इत्यादौ सौन्द-
र्यादौ सलिलत्वाद्यारोपणमन्तरा तरङ्गिणीत्वारोपस्यासौन्दर्यादा-
क्षेपलब्धसलिलरूपारोप्यस्य तरङ्गिणीरूपारोप्येणान्विततया परं-
परितत्वस्याव्याहृतत्वादिति चेत्सत्यम् । एतदन्येषां ‘कान्तेः
कार्मणकर्म’ इत्यादीनां मालानिरवयवरूपकोदाहरणतेत्यदोषः ।
तत्र हि प्रियायां कार्मणकर्मादिमात्रमारोप्यते न तु कान्त्यादौ

किमपि । तथा च परंपरितसंकीर्णमेवेदं मालानिरवयवरूपक-
मिति ध्येयम् । इश्यते ह्येकालंकारमुख्योदाहरणेष्वप्यलंकारा-
न्तरसंकीर्णता । यथा—‘ज्योत्स्नाभस्म’ इति सावयवरूपकोदाह-
रणादौ ‘लाञ्छनस्य छलेन’ इत्यादिकैतवापहुत्यादिसंकीर्णता ॥

इदं तु शुद्धमालानिरवयवस्योदाहरणम्—

नमदमरमस्तमकुटं कमलाभूमीकराग्रलीला-
ब्जम् । तच्चरितश्रोतृजनश्रोत्रवतंसं श्रये हरेश्वर-
णम् ॥ २०८ ॥

नीलाम्बुजसंवननं कालाम्बुदकार्मणं तमाल-
श्रीः । व्यालाचललीलारसलोला मूर्तिर्हरेर्हरत्या-
र्तिम् ॥ २०९ ॥

संवननं वशक्रिया । कार्मणं मूलकर्म ‘वशक्रिया संवननं
मूलकर्म तु कार्मणम्’ इत्यमरः । श्रीः संपत् । अत्राद्ये उदाहरणे
हरिचरणे विषये मकुटलीलाब्जवतंसमात्रारोपः । द्वितीये तु
हरिमूर्तौ नीलाम्बुजसंवननकालाम्बुदकार्मणतमालसंपन्मात्रारोप
इति शुद्धमालानिरवयवम् । एवमेव वैयधिकरण्येनारोपे ‘द्वि-
र्भावः पुष्पकेतोर्विबुधविटपिनां पौनरुक्त्यम्’ इत्यादावपि शु-
द्धमालानिरवयवत्वं बोध्यमित्यलं पल्लवितेन ॥

तत्परंपरितं च विमजते—

श्लिष्टाश्लिष्टविभेदेन तत्परंपरितं द्विधा ॥

केवलं मालिका चेति तद्वयं द्विविधं भवेत् ।

एवमष्टविधं प्राचां मते रूपकमिष्यते ॥ ४३ ॥

तत्परंपारितं द्विधा । तत्रापि समर्थकत्वेन विवक्षितस्या-
रोपस्य श्लेषमूलकत्वे श्लिष्टपरंपारितम् । तदुभयं च केवलं मा-
लारूपं द्विविधम् । अत्र परंपारितरूपके उत्तररूपकस्य पूर्वरूपकं
प्रति हेतुत्वमिति मङ्गुकादयो मन्यन्ते । तेषामथमाशयः—‘विद्व-
न्मानसहंस’ इत्यादौ राजादेः वर्ण्यत्वेन पुरस्स्फूर्तिकतया तत्र
हंसाधारोपपूर्वकमेवावर्ण्ये विद्वन्मानसादौ पश्चात् श्लेषेण सरो-
विशेषाधारोपः । एवमश्लिष्टपरंपारितेऽपीति ॥ मम्मटादयस्तु—पू-
र्वरूपकस्योत्तररूपकहेतुत्वं मन्वते । यदाहुः—‘एवमारोपनिमित्तो
हंसत्वाधारोपः’ इति । तेषामयं भावः—‘विद्वन्मानसहंस’
इत्यादौ मानसेत्यादिश्लेषस्य प्राथमिकतया तन्मूलकार्थद्वयाभे-
दाध्यवसायोपजीविरूपकस्य प्रथमप्रतीत्या तद्बुद्धेरुत्तररूपकबु-
द्धिं प्रति हेतुत्वं युक्तमिति । हेतुहेतुमद्भावापन्नैकविषय्यन्विता-
न्यविषयिकत्वं परंपारितत्वमित्यस्मदीयलक्षणने मतद्वयस्यापि सं-
ग्रहो भविष्यति ॥

तत्र केवलं श्लिष्टपरंपारितं यथा—

भज हृदय रचितयत्नं भुजगाधिपभूमिभृच्छि-
रोरत्नम् । पुरुषं कमपि प्रत्नं प्रसाधनं तव ततो-
ऽपि किमु नूत्नम् ॥२१०॥

अत्र द्वयोरप्यारोपयोस्समर्थ्यसमर्थकभावस्य वस्तुतस्तुल्य-
त्वेऽपि भूमिभृत् शैल एव भूमिभृत् राजेति श्लेषमूलकेनारो-
पेण भगवति शिरोरत्नतादात्म्यारोपस्य समर्थनीयतायां कवेरा-

शयः । अत एव चतुर्थचरणनिवेदितः प्रसाधनान्तरतिरस्कारोऽपि संगच्छते ॥

यथावा—

विपुलाहिराजविपुलाधरविपुलावासरसिक कमलाक्ष । चपलावलाहकस्त्वं बहुशस्तोयश्रियं समेधयसे ॥२११॥

विपुलः विशालः अहिराजविपुलाधरः शेषाद्रिः तस्य विपुलयां भूम्यां वासे रसिक हे कमलाक्ष चपलावलाहकः लक्ष्मीविद्युद्वारिवाहः 'चपला कमलाविद्युत्पुंश्चलीपिप्पलीषु च' इति मेदिनी । त्वं बहुशः तोयश्रियं सलिलसंपदं समेधयसे । पक्षे— बहुशस्तः अयः शुभावहो विधिः तस्य श्रियं संपदम् । यद्वा— बहुशस्तः यः श्रियमिति छेदः बहुशस्तः त्वं चपलावलाहकः यः त्वं श्रियं संपदं समेधयसे इति वाक्यभेदेन योजना । अत्र यच्छब्दस्योत्तरवाक्यस्थतया न पूर्ववाक्ये तच्छब्दोपादानावश्यकत्वम् । अत्रोभयोरप्यारोपयोः परस्परं समर्थ्यसमर्थकभावतौल्येऽपि चपला लक्ष्मीरेव चपला विद्युदिति श्लेषाभित्तिकेनारोपेण भगवति बलाहकतादात्म्यारोपस्समर्थनीय इति कवायितुरभिप्रायः । अत एव चतुर्थचरणगतसमङ्गश्लेषावेदितं बहुशस्तोयश्रीसमेधनमपि युज्यते । उदाहरणद्वयेऽपि रूपकद्वयं कार्यकारणभावेन संजातपरंपरत्वात्परंपरितं श्लिष्टशब्दनिबन्धनं मालारूपत्वविरहात्केवलं च ॥

तदेव मालारूपं यथा—

सकलसुमनोवसन्तं साधुकदम्बस्य घनतटि-

त्वन्तम् । मुक्तालिसरस्वन्तं स्वान्तं श्रयतान्ममा-
हिगिरिकान्तम् ॥ २१२ ॥

सकलसुमनसां समस्ताविदुषामेव कुसुमानाम् । साधुकद-
म्बस्य सज्जननिवहस्यैव रमणयिनीपतरोः । मुक्तानां प्रकृतिब-
न्धवियुक्तानां आळिः पङ्क्तिरेव मौक्तिकावळिः तस्याः । स्वान्तं
हृदयं कर्तुं ॥

यथावा—

अनिमिषकुलसलिलनिधिं घनविभवविलास-
भरतपर्ववधिम् । परमहिमताहिमानीधरमरविन्दे-
क्षणं भुवि नमानि ॥ २१३ ॥

अनिमिषकुलं दैवतयूधमेव मीनकुलं तस्य सलिलनिधिम् ।
घनस्सान्द्रो विभवविलासभर एव जलदवैभवलीलातिशयः तस्य
तपर्ववधिं ग्रीष्मावसानं वर्षासमयमित्यर्थः । परमहिमता श्रेष्ठ-
माहात्म्यवचैव अतिशयितहिमवत्ता तस्याः हिमानीधरं हिमवन्तं
अरविन्देक्षणं भुवि नमानि नमेयम् ।

प्रणम्य कृष्णं सहसा पांसुक्लिष्टे महीतले ।

निष्कलमषो भवेत्सद्यो ललाटे पांसुमण्डनात् ॥

इत्यादिप्रमाणानुसंधानेन भुवि नमानीत्युक्तिः । नमतेर्लोडुत्तमैक-
वचनम् । अत्र सुमनसामेव सुमनसां वसन्तमित्यादौ श्लेष-
मूलकेनारोपेण श्रीनिवासे वसन्तत्वाद्यारोपस्य समर्थनीयतया-
ऽभिमतस्य बहुधा निबन्धनात् श्लिष्टमालापरंपरितमिदम् ॥

अत्र केचित् 'विद्वन्मानसहंस' इत्यादौ वर्ण्ये हंसत्वाद्या-
रोपाच्चित्तादिषु सरस्त्वाद्यारोपस्यार्थात्प्रतीतेरेकदेशविवर्ति रूपक-
मेवेदमित्याहुः । वस्तुतस्तु श्लिष्टशब्दनिबन्धनाभेदारोपरूपवै-
चित्रचनैयत्यात्ततो भिन्नमेवेदमिति दिक् ॥

एवमेव—

भद्रश्रीमलयाद्रिं श्रीवत्सविलासदानसुरसुरभि-
म् । हंसोल्लासनशरदं वरदं वन्दे वृषाचलद्विरदम् ॥

इत्यत्रापि श्लिष्टपरंपरितं द्रष्टव्यम् । भद्रश्रीः मंगलसंपदेव
भद्रश्रीः चन्दनम् । श्रीवत्स एव श्रीयुक्तो वत्सः । हंसाः
ज्ञानिन एव मराळाः ॥

शुद्धपरंपरितं केवलं यथा—

पवनोदरंभरिगिरेवनौ लवनाय रिपुकुलवना-
नाम् । अवनाय च भुवनानां भवनमकार्षिंश्चिता-
ब्जभुवन हरे ॥ २१५ ॥

भवनं आविर्भावम् । श्रिताब्जभुवनेत्यत्र भगवति सलिल-
त्वारोपः श्रितेष्वब्जत्वारोपसमर्थत्वेनाभिमत इति परंपरितम् ।
मालाश्लेषाविरहात्केवलं शुद्धं च ॥

इदमेव मालारूपं यथा—

भूकेकिनीपयोदं राकेन्दुं तं रमाकुवलयिन्याः ।
नाकेशजलजभानुं लोकेशं वन्दिषीय शेषाद्रौ ॥

अत्र लोकेशे श्रीनिवासे पयोदाद्यनेकारोपस्य भूम्यादिषु
केकिन्याद्यारोपप्रतीक्षत्वान्मालापरंपरितं शुद्धम् ॥

इदमेकदेशविवर्त्यपि भवतीत्यवोचाम, तद्यथा—

कान्तेर्नर्तनरङ्गं शान्तेरन्तःपुरं महोत्तुङ्गम् । क्षा-
न्तेर्हरित्पुरङ्गं स्वान्ते कलयेम धाम दिव्याङ्गम् ॥

अत्र भगवति नर्तनरङ्गादिरूपकैः कान्तिशान्तिक्षान्तिषु न-
र्तकीराक्षीपद्मिनीरूपकाणि प्रतीयन्त इत्येकदेशविवर्ति मालापरंप-
रितं शुद्धम् ॥

भुवनानामाधारं भानामवलम्बनं फणिगिरि-
स्थम् । शाखिकुलोल्लासकरं किञ्चन सौभाग्यमश्च
मम हृदय ॥ २१८ ॥

अत्र भुवनानां लोकानामेव सलिलानां, भानां त्विषामेव
ताराणां, शाखिकुलस्य वेदशाखाध्येनृनिवहस्यैव तरुनिकरस्येति
श्लिष्टरूपकैर्भगवति विषये समुद्रसुधाकरवसन्तरूपकाणां गम्य-
मानतया इदमेकदेशविवर्ति श्लिष्टपरंपरितमिति दिक् ॥

ज्ञानं धनं मतिमतां भानं धनमिह महस्विनां
महताम् । सूनं धनं मधुकृतां नूनं धनमहिगिरी-
शिता नमताम् ॥ २१९ ॥

अत्र विषयमालाकृतो 'न कश्चिच्चमत्कारविशेष इति न
पृथग्भेदगणनायां गण्यते । आरोप्यमाणमाला तु चमत्कारवि-
शेषशालित्वाद्गण्यत एव । अथ कथं श्लिष्टपरंपरिते 'भुजगा-
धिपभूमिभृच्छिरोरत्नम्, सकलसुमनोवसन्तम्' इत्यादावेकस्या-
रोपस्यारोपान्तरहेतुत्वं, यस्मात् श्लेषेण शैलस्य राज्ञश्च विदु-

षां कुसुमाना चाभेदमात्रमत्र प्रतीयते नैकत्रान्यारोपः तस्य स्वतन्त्रविषयनिर्देशापेक्षत्वात् । न च शुद्धाभेदप्रत्यय एवारोपः, विषयनिगरणात्मिकायामतिशयोक्तावतिप्रसङ्गादिति चेत्—सत्यम्, श्लेषेण शुद्धाभेदप्रतीतौ सत्यां प्रकृतारोपसमर्थनाय अन्तरा मानसस्य भगवत्संबन्धिनि गिरौ शिरोरत्नसंबन्धिराजाभेदारोपस्य एवं भगवत्संबन्धिषु देवेषु वसन्तसंबन्धिकुसुमाभेदारोपस्य च कल्पनाभानुपपत्तिः ॥

अथ कथं—

सौन्दर्यरत्नसिन्धुं सौभाग्यशरत्सरोजिनीबन्धुम् ।
स्वान्ते यतेय बन्धुं कौन्तेयसखं फणीन्द्रगिरिब-
न्धुम् ॥ २२० ॥

इत्यादौ सौन्दर्यरत्नसिन्धुमित्यादिपरंपरितरूपके रूपकत्वं, अभेदारोपस्य सत्त्वेऽपि तस्य सादृश्यमूलकत्वाभावात् । न हि भगवत्सिन्ध्वोस्सादृश्यमत्रोच्यते इति चेत्, न—समर्थकेन सौन्दर्ये रत्नारोपेण धर्मैक्यसंपादने सादृश्यस्य निष्प्रत्यूहत्वादिति दिक् । बन्धुमिति बन्धतेस्तुमुन् ॥

एवं 'भूकेकिनीपयोदम्' इत्यादावारोप्यमाणयोः परस्पर-मारोपविषययोश्चानुकूल्ये रूपकयोरनुग्राह्यानुग्राहकभावो दर्शितः ॥

प्रातिकूल्ये यथा—

कृतिपतिशतनुतशीलं दितिसुतसंघातभूतिवा-
तूलम् । निलयितफणिपतिशैलं कलय परं हृदय
दैवमतिवेलम् ॥ २२१ ॥

दितिसुतसंघातस्य भूतिरैश्वर्यमेव भूतिर्भस्म तस्याः वा-
तूलम् । इदं श्लिष्टकेवलपरंपरितम् ॥

इदमेव मालारूपं यथा -

भुवनजडतावसन्तं संतमसकदम्बकैकभास्व-
न्तम् । स्वान्ताहिशैलकान्तं चिन्तय दुर्व्याळकुल-
गरुत्मन्तम् ॥ २२२ ॥

हे स्वान्तेति संबुद्धिः । भुवनजडता लोकजाड्यमेव ज-
लशैत्यं तस्य वसन्तम् । दुष्टाः ये व्याळाः शठाः दैत्यादयः । त
एव व्याळाः भुजगाः 'भेद्यलिङ्गशठे व्याळः पुंसि श्वापदस-
र्पयोः' इत्यमरः । तेषां गरुत्मन्तम् । नाशयनाशकरूपप्र-
तिकूल्यमुपमानयोस्तथैवोपमेययोश्च । अनुग्राह्यानुग्राहकभावः पुन-
रारोपयोरविशिष्ट एव । एवमग्रेऽपि ॥

यथा वा—

दोषोल्लासविभातं दैत्यावश्यायचण्डकरमेतम् ।
भज भुजगधराभरणं शरणागतपङ्कजातसितकिर-
णम् ॥ २२३ ॥

दोषोल्लास एव रात्रिविकासः तस्य विभातं प्रभातम् ।
दैत्यानामवश्यायो गर्व एव हिमं 'अवश्यायो हिमगर्वयोः' इति
रत्नमाला । शरणागतानां पङ्कजातं दुरितवृन्दमेव कमलम् ।
अत्र भजेत्युक्तिः स्वहृदयं प्रतीति बोध्यम् ॥

यथा वा—

दुस्तृष्णाकासारं सासारघनं भवाभितापानाम् ।
वैकटनाथं कलये जगदातङ्कागदङ्कारम् ॥ २२४ ॥

दुस्तृष्णा दुर्विषयलिप्सैव निरवधिकपिपासा । 'तृष्णा स्यात्तर्षलिप्सयोः' इति मेदिनी । तस्याः कासारं सरः । भवाभितापा एव तापाः तेषां सासारं धारासाहितं घनम् । जगतां आतङ्काः भयान्येव आतङ्काः रोगाः तेषां अगदंकारं वैद्यम् । 'आतङ्कस्संज्वरे रोगे साध्वसे मुरजध्वनौ' इतिरत्नमाला ॥

प्रातिकूल्ये केवलपरंपरितं यथा—

अघयूधतिमिरधूननविभातमहिराजभूधरनिकेतम् । संप्राप्य भवनिशायां शयितः को नाम न प्रबोधमियात् ॥ २२५ ॥

प्रातिकूल्ये मालापरंपरितं यथा --

सौहार्दचन्द्रदर्शैस्सौमुख्यलतादवानलस्पर्शैः ।
सौख्यजलातपमर्शैरलमन्यैस्त्वयि सतीश दुर्दर्शैः
हे ईश भगवन् ॥

यथा वा—

दितितनुजमृगवितंसं दुरितद्विरदालिकेसरिवतंसम् ।
फणिशिखरिप्रेयांसं भजे विपत्पाकघूककुलहंसम् ॥ २२७ ॥

दितितनुजमृगाणां वितंसं बन्धनोपकरणं 'वितंसस्तूपकरणं बन्धने मृगपक्षिणाम्' इत्यमरः । विपदां विपाकः परिपाकः स एव घूककुलं दिवान्धयूधं तस्य हंसं भानुम् । पूर्वमुदाहरणं भगवदितराश्रयणनिन्दनपरं, इदं तु भगवत्प्रशंसापरमिति विशेषः ॥

यथा वा—

हरिभक्तिबीजराजेरिरिणैश्शुभशीलबालतृणह-
रिणैः । शमदमवनदवदहनैरलं खलैरतिविशृङ्खलै-
र्दृष्टैः ॥ २२८ ॥

हरिभक्तिरेव बीजराजिः तस्याः इरिणैः ऊषरैः 'इरिणं
शून्यमूषरम्' इत्यमरः । शुभं कल्याणं शीलं सद्वृत्तं तदेव
बालतृणं तस्य हरिणैः कुरङ्गैः । शमः कामक्रोधाद्यभावः दमः
तपः क्लेशसहनं इन्द्रियनिग्रहो वा । 'शमथस्तु शमश्शान्ति-
र्शान्तिस्तु दमथो दमः' इत्यमरः । तयोस्समाहारः शमदमं
तदेव वनं तस्य दवदहनैः । अतिविशृङ्खलैः खलैः दृष्टैरलं त-
द्दर्शनमप्यस्माकमनभिमतमिति भावः ॥

यथा वा—

सज्जनगोत्रजरक्षणतरक्षुभिः क्षुभितमभित इद-
मसुरैः । दुरितदवशमनपवनैर्भुवनं कोऽच्युत वि-
नाऽविता भविता ॥ २२९ ॥

अत्र रक्षणशमनपदे विरोधिलक्षणया विपरीतार्थबोधके ।
अयमर्थः—द्वयोरेव मालारूपत्वं च पूर्वैर्भ्योऽत्र विशेषः । एवं प-
दार्थरूपकं दिष्टान्नं दर्शितमेव । वाक्यार्थे विषये वाक्यार्था-
न्तरस्यारोपे वाक्यार्थरूपकम् । यथा हि विशिष्टोपमायां विशेष-
णानामुपमानोपमेयभाव आर्थः तथाऽत्रापि वाक्यार्थघटकानां
पदार्थानां रूपकमर्थावसेयमिति रसगङ्गाधरकृदादयः । अन्ये तु
वाक्यार्थे वाक्यार्थान्तरारोपं निदर्शनां मन्वानाः रूपके न क-
चिदपि बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नधर्मविशिष्टतया विषयविषयिणो-

रूपादानम् । सावयवरूपकेऽपि विशेष्यरूपणात्पृथगेवावयवेषु
रूपणं न त्ववयवविशिष्टरूपेण विशेष्ये—

आङ्गदण्डो हरेरूर्ध्वमुत्क्षिप्तो बलिनिग्रहे ।

विधिविष्टरपन्नस्य नाळदण्डो मुदेऽस्तु वः ॥

इत्यत्रापि अङ्गदण्डनाळदण्डयोर्न बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नवस्तु-
त्वाविशिष्टरूपता । तयोः प्रतीयमानेन श्यामलत्वविधातृविष्टरक-
मलान्निष्ठत्वाद्यनुगामिधर्मैवोपमानोपमेयभावात् । किंतु विधा
तृविष्टरकमलान्निष्ठत्वरूपसाधारणधर्मवत्तासंपादनाय विशेषणवि-
शिष्टतामात्रमुपमेयस्येति वाक्यार्थे वाक्यार्थारोपं न रूपकमित्याहुः

तत्र प्राथमिकमतेन वाक्यार्थरूपकं यथा—

श्रुतिशतनुतयशसस्ते प्रतियत्नो मादृशां वचो-
भिर्यत् । घनसारस्यान्यैस्तत्सुरभीकरणं निसर्गत-
स्सुरभेः ॥ २३० ॥

प्रतियत्नो गुणाधानम् । अत्र भगवति वचस्सु चारोप-
विषयविशेषणतया बिम्बभूतेषु घनसारस्य सुगन्धिवस्त्वन्तराणां
च विषयिविशेषणत्वेन प्रतिबिम्बानां रूपकं गम्यमानं प्रधानी-
भूतविशिष्टरूपकाङ्गम् । रूपके बिम्बप्रतिबिम्बभावासंभवाग्नेदं रूप-
कमिति वदतां वचनं त्वनादर्तव्यमेव । ययोरिवादिशब्दप्रयोगे
उपमा तयोरेकत्रान्यारोपे रूपकमिति नियमात् । यदाहुः—
'उपमैव तिरोभूतभेदा रूपकम्' इति । यद्यत्र नाभ्युपगच्छसि
रूपकं मास्मैवाभ्युपगच्छः तर्हि तत्र इवयथादिशब्दप्रयोगे मा-
भ्युपगा उपमामपि एवं—

त्वयि कोपो महीपाल सुधांशाविव पावकः ।

इत्यादौ ॥

त्वयि निग्रहसंकल्पः पयसिजनिलये दयासुधा-
जलधौ । शुक्लप्रतिपदुदञ्चितचन्द्रकलायां कलङ्क
इव भायात् ॥२३१॥

इत्यादौ च स्वकल्पितेन विशिष्टेन धर्मिणा सादृश्यस्य
प्रत्ययाद्यद्युपमां ब्रवीषि ब्रूहि तावत्तर्हि तत्रैव इवस्यापसारणे ।
'त्वयि कोपो महीपाल सुधांशौ हव्यवाहनः' 'शुक्लप्रतिपदुद-
ञ्चितचन्द्रकलायां कलङ्कोऽयम्' इत्यादौ रूपकमपि । नन्वेवं रू-
पके बिम्बप्रतिबिम्बभावसंभवे—

त्वत्पादनखरत्नानां यदलक्तकमार्जनम् ।

इदं श्रीखण्डलेपेन पाण्डुरीकरणं विधोः ॥

इत्यत्रापि रूपकमेव स्यात् । बिम्बप्रतिबिम्बभावेन धर्मस्य सद्भा-
वादिति चेत् इष्टैवेयमापत्तिः । तर्ह्यस्य प्राचीनैर्निदर्शनोदाहरणतो-
क्तिर्विरुध्येतेति चेत्—कामं विरुध्यतां निदर्शनोदाहरणत्वायोगा-
दस्य । यद्यत्र 'मुखं चन्द्रः' इत्यादिरूपकान्तर इव सत्यापे श्रौता-
रोपे नेदं रूपकं, किंतु निदर्शनैवेत्यागृह्यते तदा मुखचन्द्र इत्यपि
निदर्शनेत्युच्यतां निरस्यतां च रूपकमुखावलोकनदाक्षिण्यम् ।
किंच—त्वत्पादेत्यादौ किं पदार्थनिदर्शना? आहोस्विद्वाक्यार्थ-
निदर्शना? नाद्यः, बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नपदार्थघटितविशिष्टा-
र्थयोरेवात्राभेदप्रतीतेः । कुवलयानन्दोक्तरीत्या धर्म्यन्तरे पदार्थे
तदवृत्तिधर्मस्य पदार्थस्याभेदेनारोपस्याभावाच्च । न द्वितीयः,
वाक्यार्थरूपकोच्छेदापत्तेः । इष्टापत्तौ वैपरीत्यस्यापि सुवच-
त्वाच्च । अस्माभिर्निदर्शनाप्रकरणे वक्ष्यमाणया सरण्या अभेदस्य
श्रौतत्वार्थत्वाभ्यां उद्देश्यविधेयभावालिङ्गनानालिङ्गनाभ्यां च रूप-

कनिदर्शनयोर्वैलक्षण्येन सकलव्यवस्थोपपत्तेः । तस्मादत्र वाक्यार्थरूपकमेव । न वाक्यार्थनिदर्शना । तस्याश्चैवमुदाहरणं निर्मातव्यं—

त्वत्पादनखरत्नानि यो रञ्जयति यावकैः ।

इन्दुं चन्दनलेपेन पाण्डुरीकुरुते हि सः ॥

इति । अत्र कर्त्रोरभेदस्य शाब्दत्वेऽपि क्रिययोरभेदस्याशाब्दत्वात्तस्यैव समग्रभारसहिष्णुत्वान्निदर्शनैव । यदपि बिम्बप्रतिबिम्बभावो रूपके नास्तीत्युक्तं, तदयुक्तं, विमर्शिनीकारादिभिः 'कन्दर्पद्विपर्कणकम्बुमलिनैः' इत्यादिना बिम्बप्रतिबिम्बभावेन रूपकस्योदाहृतत्वात् । विस्तरस्तु रसगङ्गाधरे द्रष्टव्यः ॥

फणिपतिगिरिचूडामणिहरिसेवनजृम्भितो म-
मानन्दः । उदयगिरिशिखरगतविधुविलोकलुलि-
तो महाब्धिरुद्वेलः ॥ २३१ ॥

इत्यादावपि विशिष्टरूपकं बोध्यम् । 'त्वयि निग्रहसंकल्पः' इत्यत्र विषयिणस्स्वबुद्धिपरिकल्पितत्वात्कल्पितं विशिष्टरूपकम् । इह तु न तथेति वैलक्षण्यम् ॥

इदं रूपकं वैयधिकरण्येनापि दृश्यते, यथा वा—

वसनरुचा पल्लवितं हारगमुक्तागणेन कोरकि-
तम् । कौस्तुभमणिना फलितं श्रीविहृतिवनं हरे-
रुरो ललितम् ॥ २३२ ॥

वसनरुचा पीताम्बरत्विषा । हरेरुरः श्रीविहृतिवनमिति योजना । अत्र विषयाणां वसनरुच्यादीनां विषयिणां पल्लवा-

दीनां च विभक्तिभेदः । वसनरुचेति तृतीयाया अभेदोऽर्थः ।
वसनरुगभिन्नपल्लववदिति बोधः । वसनरुगभेदे तु पल्लवेषु
गृह्यमाणे हरेरुरसि विहारवनत्वरूपकं परिपोष्यते ॥

साधारणधर्मश्चात्राप्युपमायामिव क्वचिदनुगामी क्वचिद्वि-
म्बप्रतिबिम्बभावापन्नः क्वचिदुपचरितः क्वचिच्च श्लेषात्मा केव-
लशब्दरूपः सोऽपि क्वचिच्छब्देनोपात्तः क्वचित्प्रतीयमानतया नो-
पात्तः ॥

तत्रोपात्तोऽनुगामी यथा

दुर्विषहविषमविषनिभजन्मजरादिव्यधातुरा-
न्लोकान् । पालयितुं विकिरसि फणिशैलपते ननु
कटाक्षममृतं त्वम् ॥ २३३ ॥

अत्र पालयितुमिति तुमुन्नन्तेन शब्देनोपात्तं लोकपालनं
अमृतभगवत्कटाक्षयोरनुगामी धर्मः ॥

अयमेवानुपात्तो यथा—

परिपाटी तुहिनानां परिपाकशीतकिरणकिर-
णानाम् । परिवर्तनममृतानां परंपरा श्रीपतेरपा-
ङ्गानाम् ॥ २३४ ॥

अत्र तुहिनपरिपाटीप्रभृतीनां श्रीनिवासापाङ्गानां चानन्द-
दानादिरनुपात्तः प्रतीयमानो धर्मः ॥

बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नस्तु विशिष्टरूपकप्रसङ्गे निरूपितः ॥

उपचरितो यथा—

शिशिरतया तव करुणा शिशिरांशुमरीचिवी-

चिका नूनम् । हृदयं शिरीषकुसुमं पदयुगमहिशै-
लदीप पद्मयुगम् ॥ २३५ ॥

अत्र शिशिरांशुमरोचिवीचिकारूपके विषये भगवत्करुणा-
यामुपचरितशिशिरतारूपो धर्मशब्देनोपात्तः । शिरीषकुसुमा-
दिरूपके च मार्दवसौकुमार्यादिरुपचरितो धर्मो नोपात्तः ॥

केवलश्लेषात्मको यथा—

अचलशिखावलमाना सुशोभिनी राधिकाऽ-
म्बरग्राही । (राधिकाधरामृतदा) । शम्पावनी
दधाना श्रियमपि हरिमूर्तिरम्बुधरमाला ॥२३६॥

अचलशिखायां शेषाद्रिशिखरे वलमाना संचरन्ती, अन्यत्र
अचलः स्थिरः शिखावलानां केकिनां मानः चित्तसमुन्नतिर्य-
स्यास्सेति पञ्चमीबहुव्रीहिः । सुष्ठु शोभत इति सुशोभिनी ।
राधिकाम्बरग्राही अम्बरं गृह्णातीत्यम्बरग्राही 'कर्मण्यण्' इत्यणि
अणन्तलक्षणो ङीप् । राधिकायाः अम्बरग्राही सिचयग्राहिणी ।
भगवत्कर्तृकस्याम्बरग्रहणस्य तद्विग्रहे उपचारः । पक्षे सुशो-
भि यत् नीरं जलं तेन अधिका । भिन्नं पदम् । अम्बरं अन्त-
रिक्षं गृह्णाति स्वसंचारार्थमादत्त इत्यम्बरग्राही गगनचारिणीति
यावत् । द्वितीयार्थस्य 'सुशोभिनी राधिकाधरामृतदा' इति
पाठान्तरम् । तदा सुशोभिनी उक्तोऽर्थः । राधिकायाः अधरा-
मृतं ददातीति तथोक्ता राधायै स्वाधरसुधां प्रयच्छन्तीत्यर्थः ।
अन्यत्र सुशोभिनीरेण अधिका अत एव धरायाः भुवः अमृतदा
सलिलवर्षिणीत्यर्थः । शं पावनीति भिन्ने पदे पावनी पवित्रा

शं सुखं श्रियं पद्मामपि दधाना अन्यत्र शंपायाः तटित अ-
वनी पालनी 'शम्पा शतहृदा ह्यादिन्यैरावत्यः' इत्यमरः ।
श्रियं श्यामां शोभामिति यावत् । दधाना अपिशब्दः पूर्वोक्त-
विशेषणसमुच्चायकः । हरिमूर्तिः श्रीनिवासतनुः अम्बुधरमाला
कादम्बिन्येव । अत्र अचलशिखावलमानादिशब्द उपात्त एव
प्रतीयते न तु लुप्तः ॥

यथा वा—

भुजगेन्द्रभूभृति सदा सौरभसात्कृततथाविधा-
भ्युदयः । हरिचन्दनतरुनिधे समुन्नतश्श्रीलता
मनोज्ञवपुः ॥ २३७ ॥

भुजगेन्द्रभूभृति शेषाद्रौ । सदा असौ इति छेदः । रभ-
सात् वर्षात् शरणागतपरित्राणत्वरविशेषाद्वा 'रभसो वेग-
हर्षयोः' इति विश्वः । कृतः तथाविधः आगोपालं साक्षात्कारार्हः
अभ्युदयः आविर्भावो येन स तथोक्तः । मुदा सह वर्तन्त
इति समुदः नताः शरणागताः यस्य सः समुन्नतः । श्रीर-
स्मिन्नस्तीति श्रीलं श्रीशब्दस्य सिध्मादिषु पाठात् 'सिध्मादि-
भ्यश्च' इति मत्वर्थीयो लच् । 'लक्ष्मीवान् लक्ष्मणश्श्रीलः' इत्य-
मरः । श्रीलस्य भावः श्रीलता तथा मनोज्ञं वपुर्नस्य सतथोक्तः
लक्ष्मीविशिष्टतया रमणीयदिव्यमङ्गलविग्रह इत्यर्थः । हरिरेव
हरिचन्दनतरुः सदा इन्धे इति भगवत्पक्षे ॥

चन्दनतरुपक्षेतु—सदासौरभसात्कृततथाविधाभ्युदय इति
समस्तं पदम् । सदासौरभसात्कृतः परिमल्लव्याप्तः कृतः तथा-
विधः अभ्युदयः प्रादुर्भावः उत्कर्षो वा यस्य स तथोक्तः ।

‘अभिविधौ संपदा च’ इति कृश्वस्तियोगे वैकल्पिकतया विहितस्सातिप्रत्ययः । अभिविधिव्याप्तिः । समुन्नता समधिका श्रीः किसलयकुसुमादिशोभा यासां ताः लताः शाखाः ‘समे शाखालते’ इत्यमरः । ताभिः मनोह्रं अभिरामं वपुर्यस्य स ततोक्तः हरिचन्दनतरुः भुजगेन्द्रभूभृति मलयगिराविति गम्यते । इन्धे इति योजना ॥

अयमेव साधारणो यत्र युक्तिरूपेणोपन्यस्यते तद्धेतुरूपकम् ॥ यथा—

अम्बुरुहलोचनोऽयं जम्बूतरुरेव शातकुम्भाद्रौ
हरति कथमितरथा पृथुमधुरफलैश्छायया च जन-
तापान् ॥ २३८ ॥

शातकुम्भाद्रौ शेषाद्रौ । पृथुभिः विपुलैः मधुरैः आस्वादनीयैः प्रियैश्च फलैः प्रासेद्धैः, मुक्त्यैश्वर्यान्तैः प्रयोजनैश्च छायया अनातपेन दिव्यमङ्गलविग्रहलावण्येन च । जनानां तापान् आतपभवान् आध्यात्मिकार्दोश्च । अत्र श्लेषेण जम्बूतरोर्भगवति ताद्रूप्यप्रत्ययाद्धि रूपकम् । हेतुस्तु श्लिष्ट एव । एवमन्येऽपि प्रकारा विज्ञेयाः ॥

सरिदधिपयशोवृन्दं सरसीरुहनाभलोचनान-
न्दम् । करयुगधृतारविन्दं शरणं तत्किमपि दैवत-
मविन्दम् ॥ २३९ ॥

अत्र उपमेये उपमानस्य नारोपः अपितु कारणे कार्यस्येति न रूपकं भवतीति प्राचीनाः । एतन्मतानुसारेणैवास्मा-

भिरपि लक्षितम् । उच्चृङ्खलाः पुनरारोपमात्रं रूपकमभिधाना
ईदृशस्थलेऽपि रूपकमेवाभिदधते । वस्तुतस्त्विह वक्ष्यमाणो हे-
तुहेतुमदैक्यरूपो हेत्वलङ्कार एव ॥

ननु—

हरिभक्तिबीजराजेरिरिणैश्शुभशीलबालतृणहरिणैः ।

शमदमवनदवदहनैरलं खलैरतिविश्रुखलैर्दृष्टैः ॥

इत्यत्र इरिणहरिणदवदहनैः खलानां किं साधर्म्यं येन तेषा-
मपि रूपकमुदीर्यत इति चेत्—हरिभक्तिबीजराज्योः शुभ-
शीलबालतृणयोः शमदमवनयोश्च ताद्रूप्ये शब्दादुपस्थापितेऽ-
नन्तरमुपस्थितं हरिभक्तिरूपबीजराज्याद्यभाववत्वमेव तदिति गृ-
हाण । एवमपि इरिणादीनां खलानां च ताद्रूप्यसिद्धौ इरिणा-
दिरूपखलावृत्तित्वेन हरिभक्तिबीजराज्यादीनां ताद्रूप्यं सिध्येत्
हरिभक्तिबीजराज्यादीनां ताद्रूप्यसिद्धौ च हरिभक्तिरूपबीजरा-
ज्यादिशून्यत्वेन इरिणादीनां खलानां च ताद्रूप्यमित्यन्योन्याश्र-
यो न शङ्कनीयः । सर्वसिद्धेः कल्पनामयत्वेन कल्पनायाश्च स्व-
प्रतिभाकल्पलताधीनत्वात् । शिल्पवेदिभिरन्योन्यावष्टम्भमात्राय-
त्तस्थितिकाभिरुपलेष्टकाभिर्विचित्रभवनविशेषनिर्मितेश्चेति ॥

अत्रेदमवधेयम्—चमत्कारविशेषाधायकतया रूपकसंदोहा-
त्मकमपि सावयवरूपकं रूपकालंकारभेदगणनायां गण्यते यथा
वज्ररत्नालंकारभेदगणनायामेकं वज्रचूडारत्नमिव संदोहात्मकव-
ज्रकटकालङ्कारयोऽपि गण्यन्ते । अन्यथा मालारूपस्योपमादेस्त
द्भेदगणनेऽगणनाप्रसङ्गात् । एतेन गवां संघातो गोभेदानां क-
पिलादीनां गणनायां यथा न गण्यते तथा रूपकभेदगणनाप्र-
स्तुतौ न संघातात्मकं सावयवं गणनीयमिति परास्तम् । एव-

मस्मात्संघातात्मकात्सावयवान्मालारूपकस्य संघातात्मकत्वेना-
विशेषेऽप्येकविषयकत्वपरस्परनिरपेक्षत्वाभ्यामस्ति महद्वैलक्षण्य-
मिति ॥

विमर्शिनीकारस्तु रूपकनिरूपणावसरे 'कचिच्चाभेदमव द्र-
ढयितुं विषयिणो निषेधपूर्वकमारोप्यमाणत्वेन तदीयस्य वाऽ-
भेदहेतोर्धर्मस्य हानिकल्पनेनाधिक्येन वा दृढारोपत्वेनापीदं दृ-
श्यते' इत्यभाषीत् । तत्राद्यस्योदाहरणं पर्यस्तापह्नुतिनिरूपणा-
वसरे दर्शयिष्यति । द्वितीयतृतीययोरुदाहरणे तु कुवलयानन्दकृन्म-
तेन रूपकनिरूपणावसरे दर्शिते न्यूनाधिकाभेदताद्रूप्यरूपकोदा
हाहरणे एवेति ध्येयम् ॥

अथास्य ध्वनिः.

तत्र शब्दशक्तिमूलो यथा—

विमतेषु त्वं जिष्णुर्दण्डधरश्चासि पुण्डरीकाक्ष ।
विनतेषु तु प्रचेता धनदोऽपि च भवसि कनकशि-
खरिमणे ॥ २४० ॥

कनकशिखरी शेषाद्रिरित्यवोचाम । प्रसन्नं चेतो यस्य
सः प्रचेताः । 'प्रादिभ्यो धातुजस्य' इत्युत्तरपदलोपः । अत्र
प्रकरणेन शक्तिनियन्त्रणेऽपीन्द्रयमवरुणकुबेराद्यभेदा भगवति
व्यज्यन्ते ॥

यथा वा—

ऐशानीमाशां त्वं धत्से धृतपद्मको महोत्सेधः॥
करपुष्करलुलिताब्जो देव त्वं सुप्रतीक एवासि ॥

हे देव त्वं ऐशानीं शम्भुसंबन्धिनीं आशां मनोरथं दिशं
 च धत्से पुष्पासि विभर्षि च । धृता पद्मा श्रीः येन स
 धृतपद्मकः 'शेषाद्विभाषा' इति कप् । पक्षे—धृतं पद्मकं बि-
 न्दुजालकं येन स तथोक्तः । महान् उत्सेधः उत्कर्ष औन्नत्यं
 च यस्य सः । करपुष्करेण पाणिपद्मेन शुण्डाग्रभागेन च लु-
 लितं अब्जं शंखो येन सः लुलितानि अब्जानि कमलानि येन
 सः शोभनं प्रतीकं विग्रहो यस्य सः पक्षे दिग्गजविशेषश्च ।
 अत्रापि प्रकरणवशाद्भगवति शक्तिनियन्त्रणेऽपि सुप्रतीकादिग्ग-
 जाभेदो व्यज्यते ॥

अर्थशक्तिमूलो यथा—

भगवन्भवत्प्रतापो हरितः परितः प्रकाशयति
 सततम् । विदलयति कमलवलयं शोकं लुम्पति
 च कोकलोकानाम् ॥ २४२ ॥

अत्र हरित्प्रकाशकत्वादिना भगवत्प्रतापस्तपनाभिन्न इति
 रूपकं ध्वन्यते ॥

इत्यलंकारमणिहारे रूपकसरस्सप्तमः.

—•••••—

अथ परिणामसरः.

—————

विषयी स्वात्मना यत्र प्रकृतानुपयोगतः ।
 विषयात्मत्वमभ्येति परिणामस्स ईरितः ॥

यत्रारोप्यमाणो विषयी किञ्चित्कार्योपयोगितया निबध्यमानस्स्वातन्त्र्येण तस्य तदुपयोगित्वासंभवात्प्रकृतात्मतापरिणतिमपेक्षते स परिणामः । अत एवान्वर्थसंज्ञोऽयम् । अत्र च विषयाभेदो विषयिण्युपयुज्यते । रूपके तु नैवमिति भवति रूपकादस्य भिदा । अयं च परिणामो द्विविधस्सामानाधिकरण्यवैयधिकरण्याभ्याम् । सामानाधिकरण्येऽपि समासगो वाक्यगश्चेति द्विविधः । तत्राद्यो यथा ॥

द्विरदाधिपवरदानस्फुरदादरणस्य फणिगिरिनियन्तुः । सुरदानवनुतकीर्तेर्वरदायि कराब्जमवतु सुकुमारम् ॥ २४३ ॥

अत्र ह्यब्जस्य वरदानादिकं निबध्यते न तु करस्य । मयूरव्यंसकादिसमासेनोत्तरपदार्थप्राधान्यात् । न च करः अब्जमिवेत्युपमितसमासावलम्बनेन पूर्वपदार्थप्रधानतैव कुतो न स्यादिति वाच्यं, सामान्याप्रयोग एव तदनुशासनात् । इह च सुकुमारमिति सामान्यधर्मप्रयोगात् । अब्जस्य स्वतो वरदानादिकार्यानुपयोगितया प्रकृतभगवत्करात्मतापरिणत्यपेक्षणात्परिणामः ॥

यथा वा —

तावकशुभगुणसौरभविसरैरधिवासितं सतां स्वान्तम् । दुर्दान्तदैवतान्तरदुर्गन्धं दूरतो जहाति हरे ॥ २४४ ॥

अत्र सौरभस्य स्वातन्त्र्येण सत्पुरुषस्वान्ताधिवासनेऽनुपयोगाद्भगवच्छुभगुणतया परिणामः ॥

यथा वा—

बुध्वाऽऽचार्यानुग्रहसिद्धाञ्जनतोऽञ्जनाचलेन्दो
त्वाम् । वशयन्विशदस्वान्तो भृशमभिनन्देयमु-
पशमिततृष्णः ॥ २४५ ॥

अत्र सिद्धाञ्जनस्याचार्यानुग्रहतयैव भगवज्ज्ञानतद्वशीकर-
णक्षमत्वम् ॥

यथा वा—

श्वीवेङ्कटाद्रिशेखरकटाक्षमयकङ्कटावृतो यो-
गी । चण्डकरमण्डलमपि प्रवेष्टुमीष्टे सहस्रहेति-
मयम् ॥ २४६ ॥

हेतयः शस्त्राणि अर्चीणि चेत्यर्थः । 'रवेरर्चिश्च शस्त्रं च
वन्हिज्वाला च हेतयः' इत्यमरः । कङ्कटः कवचः । अत्र क-
ङ्कटस्य भगवत्कटाक्षतया परिणामादेव चण्डकरमण्डलप्रवेशक्षम-
तेति ध्येयम् ॥

वाक्यगो यथा—

किंनु तया संपत्त्या वैधात्र्या वाऽपि कर्मपरि-
णत्या । त्वां प्रेप्सोर्वितर हरे भक्तिं धनमेव मे
विरक्तिधनम् ॥ २४७ ॥

'कर्मणां परिपाकत्वादा विरञ्चादमङ्गलम्' इत्युक्तस्वरूप-
या ब्राह्मणाऽपि संपदा त्वामेव प्रेप्सोर्मे किं साध्यम् । भक्तिं
त्वद्भक्तिरूपमेव धनं देहीत्यर्थः । अत्रारोप्यमाणं धनं भक्तिरू-

पापन्नमेव वितरणरूपकार्योपयोगि, न स्वात्मना । कवेर्भगव-
त्प्राप्तिमात्रमपेक्षमाणस्य वैरिञ्चिविभूतेरपि तृणीकरणेन केवल-
धनार्थिताविरहात् ॥

यथा वा—

फणधरधरणिधरेन्दा स्मरणं तव चरणयोः
कतकरेणुः । संशयधूसरतां नस्संशमयति हंत
सर्वतत्वार्थे ॥ २४८ ॥

अत्रारोप्यमाणः कतरेणुर्भगवत्स्मरणतापत्त्यैव संशयधूसर-
तासंशमनलक्षणकार्ये उपयुज्यते न स्वातन्त्र्येणेति भवति पारे-
णामः । उदाहरणबाहुल्यं बुद्धिवैशद्याय ॥

व्यधिकरणो यथा—

अधररुचा रागवती नलिनवती नयनपाणिच-
रणेन । लक्ष्मीः प्रभातलक्ष्मीराधत्ते नः प्रबोधम-
नवधिकम् ॥ २४९ ॥

अत्रानवधिकप्रबोधाधानं परिमितप्रबोधाधायिन्याः प्रभात-
लक्ष्म्यास्स्वात्मना बाधितं लक्ष्मीरूपेण तु संगच्छत इति भवति
परिणामः । स च परस्परासापेक्षबहुसंघातात्मकतया सावयवः ।
तत्र पूर्वार्धगतौ द्वाववयवौ व्यधिकरणौ उत्तरार्धगतश्चैकस्स-
मानाधिकरणः । अनवधिकं प्रबोधं असंकुचितं ज्ञानं मुक्तचै-
श्वर्यमिति यावत् ॥

अत्रेदमवधातव्यम्—यत्र विषयस्य विषयिताद्रूप्यापत्या
प्रकृतकार्योपयोगित्वं तत्र रूपकम्, यत्र तु विषयिणो विषय-

ताद्रूप्यापत्त्या कार्योपयोगित्वं तत्र परिणाम इति । काव्यप्रका-
शकारादिभिस्तु—उभयत्राप्युत्तरपदार्थप्रधानमयूरव्यंसकादिसमा-
साविशेषादोद्देशं वैषम्यं नातीव चमत्कारायेति परिणामः पृथ-
गनुपात्तः ॥

केचित्तु—“ क्वचित्केवलो विषयस्स्वात्मना न प्रकृतोपयो-
गीत्ययमारोप्यमाणाभिन्नतयाऽवतिष्ठते तत्रारोप्यमाणपरिणामः, य-
था—‘ वदनेनेन्दुना तन्वी शिशिरीकुरुते दृशौ ’ अत्र वदनमिन्द्र-
भिन्नतयाऽवतिष्ठते, केवलस्य वदनस्य दृक्छिशिरीकारकत्वा-
योगात् । क्वचिच्चारोप्यमाणस्स्वात्मना न प्रकृतकार्योपयोगीत्ययं
विषयाभिन्नतयाऽवतिष्ठते । तत्र विषयपरिणामः, यथा - ‘ वदने-
नेन्दुना तन्वी स्मरतापं विलुम्पति ’ अत्रेन्दुर्वदनाभिन्नतयाऽव-
तिष्ठते, केवलस्येन्दोः स्मरतापापनोदकत्वायोगात् । एवं च
परिणामद्वयात्मकमिदं रूपकमेव भवितुमर्हति विषयतावच्छेद
क्वविषयितावच्छेदकान्यतरपुरस्कारेण निश्चीयमानविषयिविषया-
न्यतरत्वस्य तल्लक्षणत्वात् । अत एवोक्तं - ‘ तद्रूपकमभेदो य
उममानोपमेययोः ’ इति । तस्मान्न रूपकात्परिणामोऽतिरिच्यते ”
इति वदन्ति । वस्तुतस्तुक्करीत्या विच्छित्तिविशेषस्य सद्भावे
अलंकारान्तरत्वमवश्याभ्युपेत्यम् । अन्यथा तुल्ययोगितादीपका-
दीनामपि यत्किञ्चिद्वैलक्षण्यसद्भावेन पृथगलंकारता न स्यादिति
दिक् ॥

अथ परिणामध्वनिः.

तत्रार्थशक्तिमूलपरिणामध्वनिर्यथा—

कल्पमहीरुह कल्पय निरतिशयां संपदं नि-
तान्तं नः । यां सन्तोऽनुभवन्तो जन्मजरादिव्य-
थां न धावन्ति ॥ २५० ॥

अत्र वक्तुः परिच्छिन्नैश्वर्यविरक्ततया व्यज्यमानभगवद्-
भिन्नतया कल्पतर्हीवविक्षितः, तेन रूपेणैव तस्योत्तरार्धविवक्षि-
तमुक्त्यैश्वर्यरूपनिरतिशयसंपत्संपादकत्वात् । न चात्र विषय-
निगटनात्मकातिशयोक्तिशक्या वक्तुम् । तस्यां ह्यारोप्यमाणा-
भिन्नत्वेन विषयस्य प्रत्ययः । यथा—‘कमलं कनकलतायाम्’
इत्यादौ कनकलताभिन्नायां वनितायां कमलाभिन्नं मुखमिति ।
अत्र तु भगवतः कल्पमहोरुहाभिन्नत्वेन प्रत्यये पुनर्निरतिशय-
संपत्संपादनलक्षणप्रकृतकार्यसिद्धिरिति कल्पकस्यारोप्यमाणस्य
भगवद्रूपविषयाभिन्नत्वं मृग्यम् । तच्च व्यङ्ग्यतायामेव भवतीति
परिणामध्वनिरेवायम्, नातिशयोक्तिः ॥

शब्दशक्तिमूलो यथा—

कंजायताक्षि मुग्धे संज्वरमनुविंदसे सखि कि-
मर्थम् । आशास्व घनं कृष्णं येन त्वं शान्तिमे-
ष्यसि क्षिप्रम् ॥ २५१ ॥

इदं काञ्चिद्गोपिकां प्रति कस्याश्चित्सख्या वचनम् । अत्र
झागिति संज्वरशमनहेतुत्वेनोपस्थिते नीलाम्बुदे पश्चान्मुग्धारूप-

बोद्धव्याविशेष्यकस्मरसंज्वरवत्तावैशिष्ट्यबुद्धौ सत्यां सहृदयाया-
स्तस्याः तादृशसंज्वरशान्तिकारिश्चीकृष्णरूपविषयताद्रूप्यबुद्धिर्जा-
ते । अयं शब्दशक्तिमूलः ॥

यथावा—

अयि दूयसे किमर्थं साधो दूरं विधेहि जाड्य-
भयम् । प्रत्यासन्नं माधवमीक्षस्व य एतदुपशमं
नेता ॥ २५२ ॥

इदं शिशिरतीं वेङ्कटाचलप्रान्ते निवसन्तं कंचन साधुं प्रति
कस्यचिद्वचनम् । जाड्यं शैत्यं मान्द्यं च । माधवं वसन्तं
भगवन्तं च । अत्राञ्जसा जाड्यशान्तिनिमित्ततयोपस्थिते वसन्ते
पश्चाद्बोधनीयसाद्युविशेष्यकजाड्यवत्तावैशिष्ट्यबुद्धौ सत्यां सहृद-
यस्य तादृशजाड्यशमयितृश्रीनिवासरूपविषयताद्रूप्यबुद्धिर्भवती-
त्ययमपि शब्दशक्तिमूलः परिणामध्वनिः ॥

इत्यलंकारमणिहारे परिणामसरोऽष्टमः.

अथोल्लेखसरः.

ग्रहीतृभिरनेकैर्यदेकस्यानेकधा ग्रहः ।

रूच्यादिकारणवशात्तमुल्लेखं प्रचक्षते ॥ ४३ ॥

एकस्य वस्तुनो निमित्तवशाद्यदनेकैर्ग्रहीतृभिरनेकप्रकारकं
ग्रहणं स उल्लेखः । रूच्यदीत्यादिशब्देनार्थित्वभयादीनां संग्रहः ।

रुचिः अभिरतिः । अर्थात्वं लिप्सा । भयं प्रसिद्धमेव । अनेक
धोल्लेखे रुच्यादीनां यथार्हं प्रयोजकत्वम् ॥

कनकाचलेश्वरकरे कनन्तमब्जं सुधांशुरिति
चक्रम् । दिनमणिरिति च विदित्वाऽहर्षि चकोरै-
श्च चक्रवाकैश्च ॥ २५३ ॥

अत्र चकोरचक्रवाकैः पाञ्चजन्यसुदर्शनयोस्सुधांशुत्वेन दिन-
मणित्वेन च ग्रहणे भ्रान्तिरूपेऽतिप्रसङ्गवारणायैकस्य वस्तुन
इति ॥

वारिनिधेर्वात्सल्यं वारिजविपिनस्य विभवपौ-
ष्कल्यम् । शौरैर्महिमौज्ज्वल्यं नारीरत्नं स्मरेयम-
नुकल्यम् ॥ २५४ ॥

इत्यादिमालारूपकेऽतिप्रसङ्गवारणायानेकैर्ग्रहीतृभिरित्यविव
क्षितबहुत्वं ग्रहणविशेषणम् ॥

हरिमहिशिलोच्चयाग्रे विलोक्य मत्वा बलाह-
कोऽयमिति । माद्यन्ति दन्तिनिवहा नृत्यन्ति क-
लापिनामपि कुलानि ॥ २५५ ॥

अत्र हरिरूपस्यैकस्य वस्तुनोऽनेकैर्दन्तिकलापिकुलैर्ग्रहीतृ-
भिरेकेनैव बलाहकत्वरूपेण प्रकारेण ग्रहणमिति तत्रातिप्रसंग-
वारणायानेकप्रकारकमिति । ग्रहणमिति ग्रहणसमुदायो विवक्षि-
तः । एकत्वं जातौ, अनेकग्रहीतृकस्यैकस्य ग्रहणस्याप्रसिद्धेः ।

अनेकैर्ग्रहीतृभिरनेकप्रकारकं ग्रहणमित्यनेन द्वाभ्यां द्विऽधाग्रहणेऽ-
प्ययमलंकारोऽक्षत एव । अयं च द्विविधः । शुद्धोलंकारान्तर-
संकीर्णश्चेति । तत्र शुद्धो यथा -

आर्तो लक्ष्मीपतिरित्यर्थार्थी त्वां महावदान्य
इति । जिज्ञासुर्ज्ञानमिति ज्ञानी तु शरण्य इति
भजति भगवन् ॥ २५६ ॥

अत्र—

चतुर्विधा भजन्ते मां जनास्सुकृतिनोऽर्जुन ।

आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ॥

इतिश्लोकार्थोऽनुसंहितः । सुकृतिनः पुण्यकर्माणः मां शरणमुप-
गम्य मामेव भजन्ते । ते च सुकृततारतम्येन चतुर्विधाः ।
सुकृतगरीयस्त्वेन प्रतिपत्तिवैशेष्यादुत्तरोत्तराधिकतमा भवन्ति ।
आर्तः प्रतिष्ठाहीनो भ्रष्टैश्वर्यः पुनस्तत्प्राप्तिकामः लक्ष्मीपतिरिति
भजति ऐश्वर्यदानसामर्थ्याभिप्रायकं लक्ष्मीपतिपदम् । एवमग्रेऽ-
प्यूह्यम् । अर्थार्थी अप्राप्तैश्वर्यतया अपूर्वैश्वर्यकामः । तयोर्मु-
खभेदमात्रम् । ऐश्वर्यविषयतयैक्यादेक एवाधिकारः । महाव-
दान्य इति भजति । जिज्ञासुः प्रकृतिवियुक्तब्रह्मात्मकात्मस्वरू-
पावाप्तीच्छुः ज्ञानमेवास्य स्वरूपमिति जिज्ञासुरित्युक्तम् । ज्ञान-
मिति भजति । ज्ञानस्वरूपजीवशरीरक इति भजति । ज्ञानी
तु भगवच्छेषतैकरसात्मस्वरूपवित् प्रकृतिवियुक्तकेवलात्मन्यप-
र्यवस्यन् भगवन्तं प्रेप्सुः भगवन्तमेव परमप्राप्यं मन्वानः श-
रण्य इति परमप्राप्य इति भजतीत्यर्थः । अत्र च लिप्सारु-
चिभ्यां निमित्ताभ्यामार्ताद्यनेकग्रहीतृकलक्ष्मीपतित्वाद्यनेकप्रकार-

कग्रहणसमुदायो भगवद्विषयरतिभावोपस्कारकः शुद्ध एवात्रायमुल्लेखालंकारः, रूपकादिभिरमिश्रितत्वात् ॥

संकीर्णो यथा—

तावकपदनखरेखां मत्वेन्दुकलां नमन्मृडो म-
कुटम् । स्पृशति निजमहिगिरीश्वर वज्रं मत्वेक्षते
स्वकरमिन्द्रः ॥ २५७ ॥

अत्र मृडाद्येकैकग्रहणरूपया भ्रान्त्या समुदायात्मक उल्लेख-
संकीर्णः ॥

वृषगिरिपतिं तमालं कतिचित्कतिचिद्वदन्तु ह-
रिनीलम् । ब्रूमो वयमतिवेलं पुञ्जितलक्ष्मीकटा-
क्षरुचिजालम् ॥ २५८ ॥

अत्र भगवतस्तमालत्वादेः परमतत्वेन निषेध्यतयोपन्या-
सादपहृत्या संकीर्ण उल्लेखः ॥

सन्देहसङ्कीर्णो यथा—

तपनो वा ज्वलनो वेत्यरिललना वेत्ति तव
करे चक्रम् । स्वीयं लक्ष्मीस्तु हरे केयूरं वाऽथ
नूपुरं वेत्ति ॥ २५९ ॥

अत्र द्वयोर्ग्रहणयोः प्रत्येकं संदेहत्वं समुदायस्य तूल्लेखता ॥

अवरोधसद्म पद्मा मनुते भूमिर्निवासभूमिं
त्वाम् । नीला लीलाशालां नीलाचलमौलिलो-
लनीलमणे ॥ २६० ॥

नीलाचल इति शेषाद्रेरेव नामान्तरम् । अत्र यद्यवरोध-
सम्भवादीनामुपरञ्जकतामात्रेणान्वयस्तदा रूपकसंकीर्ण उल्लेखः ।
यदि ताद्रूप्यानुभवगोचरतया तदा भ्रान्तिमत्संकीर्णः ॥

अयं च स्वरूपहेतुफलोल्लेखनरूपत्वात्रिविधः । तत्र स्व-
रूपोल्लेखस्समनन्तरमेवोदाहृतः ॥

हेतूल्लेखो यथा—

दानात्कतिचन केचिद्दानान्नाम्नां विदुः प्रसदनं
ते । ध्यानात्परे वयं तु श्रीनाथाकिंचनत्वविभवेन ॥

अत्रैकस्यैव प्रसदनस्य हेतूनामनेकधात्वेनानेकैरुल्लेखनम् ॥

फोल्लेखो यथा—

विपदपहतये दीनाश्श्रीदानायार्थलिप्सवो मनु-
जाः । वृद्धास्स्वबन्धमुक्त्यै तद्धाम वृषाद्रिभुवि व-
दन्त्युदितम् ॥ २६२ ॥

अत्रैकस्यैव भगवदुदयस्य फलानामनेकधात्वेनोल्लेखनम् ।
तद्धाम तत्तेजः परं ब्रह्मेत्यर्थः ॥

—♦♦♦♦—
अथ द्वितीय उल्लेखः.

एकस्य विषयादीनामनेकत्वनिबन्धनम् ।

नैकधात्वं ग्रहीत्रैक्येऽप्युल्लेखस्सोपि संमतः ॥ ४४

विषयादीनामित्यत्रादिशब्देनाश्रयादिग्रहणम् । यत्रासत्यपि

ग्रहीतृभेदे विषयाश्रयसंबन्धिनामन्यतमानेकत्वप्रयुक्तस्य वस्तु-
नोऽनेकप्रकारत्वमयमन्य उल्लेखः । तत्र विषयसप्तमीनिर्दिष्टो वि-
षय इत्युच्यते । अधिकरणसप्तमीनिर्दिष्टस्त्वाश्रयः । षष्ठ्या निर्दिष्ट-
स्संबन्धीति विवेकः । अयमपि शुद्धसङ्कीर्णभेदेन द्विविधः ॥

तत्र शुद्धो यथा—

स्निग्धाः कौस्तुभरत्ने दिग्धाः कृपयाऽत्र मयि
हरौ मुग्धाः । दुग्धाम्बुराशिदुहितुस्त्रग्धारा इव
जयन्ति दृग्धाराः ॥ २६३ ॥

कौस्तुभरत्ने स्निग्धाः स्नेहयुक्ताः सहोदरत्वात् । अत्र अ-
स्मिन् मयि कृपया दिग्धाः दीनतमत्वात् । हरौ भगवति मु-
ग्धाः व्यामोहशालिन्यः । वल्लभत्वादिति भावः । इह दृग्धा-
राणां विषयानेकत्वप्रयुक्त उल्लेखः ॥

हसिते सितमसितं रुच्येतं पुरुषं तथाम्बरे पी-
तम् । शोणमधरे पुराणं करचरणतलेऽरुणं श्रये
शरणम् ॥ २६४ ॥

रुचीति सप्तम्यन्तम् । अत्रैकस्यैव भगवतः हसितादिषु
विषयेष्वनेकेषु सितादिवर्णानेकत्वमेकेनैव ग्रहीत्रोल्लिखितमित्याश्र-
यानेकत्वप्रयुक्तोऽयमुल्लेखः । एतं पुराणं पुरुषमिति योजना ।
एतं उक्तरीत्या नानावर्णत्वाच्छबलमित्यपि गम्यते । 'चित्रकिम्पीर-
कलमाषशबलैताश्च कर्बुरे' इत्यमरः ॥

संबन्ध्यनेकत्वप्रयुक्तस्त्वनन्तरमेवोदाहरिष्यते ।

संकीर्णो यथा—

मृगमदतिलकति निटिले मृगपतिगिरिनेतुरु-
रसि लाञ्छनति । भ्रमरति नाभीकमले कमलायाः
प्रसृमरा कटाक्षरुचिः ॥ २६५ ॥

अत्रोपमया सङ्कीर्णः । यद्वा—तत्तदधिकरणौचित्यात्कस्तू-
रीतिलकादितादात्म्यसम्भावनायामुपमार्थं विहितोऽपि क्विबुत्प्रे-
क्षायां पर्यवस्यतीत्युपमोपक्रमोत्प्रेक्षा । एतद्विमर्शस्तूत्प्रेक्षानिरूप-
णावसरे भविष्यति । अस्मिन् पक्षे उत्प्रेक्षया संकीर्णोऽयमाश्र-
यानेकत्वप्रयुक्त उल्लेखः ॥

यथा वा—

मौक्तिकसि दन्तपङ्क्तौ नीलसि वालेषु विद्रुम-
स्यधरे । हीरसि नखेषु कमले सत्यं रत्नाकरात्म-
जात्वमिति ॥ २६६ ॥

अत्रोपमासङ्कीर्णः काव्यलिङ्गशिरस्कः ॥

यथा वा—

ऊरुयुगे रम्भाऽसि श्रीर्नासायां तिलोत्तमाभि-
ख्या । वैभवतो विश्वाची त्वमप्सरोज्यायसीति
युक्तमिदम् ॥ २६७ ॥

हे श्रीः ऊरुयुगे रम्भा कदली तन्नामकाप्सराश्च । नासायां

तिलोत्तमस्य तिलकुसुमश्रेष्ठस्य अभिख्या शोभेव शोभा यस्या-
स्सा, तिलोत्तमेत्यभिख्या नाम यस्यास्सा, तथोक्ता तन्नामा-
प्सरा इति च । 'अभिख्या नामशोभयोः' इत्यमरः । वैभवतः
वैभवे सार्वविभक्तिकस्तसिः । विश्वमश्नुतीति विश्वाची सर्व-
जगद्वधापिनी, तन्नामाप्सराश्च । तस्मात् त्वं अप्सरसां ज्यायसि
श्रेष्ठा ततोऽप्यतिसुन्दरीत्यर्थः । पक्षे—अप्सरसो ज्यायस्यो ज्येष्ठाः
यस्यास्सेति बहुव्रीहिः । 'नयृतश्च' इति प्राप्तस्य कपः 'ईय-
सश्च' इति निषेधः । 'ईयसो बहुव्रीहेर्नेति वाच्यम्' इति निषे-
धात् न 'गोस्त्रियोरुपसर्जनस्य' इति ह्रस्वः । विष्णुपुराणादाव-
प्सरसां श्रीलक्ष्म्यपेक्षया प्रागेवाविर्भावोऽभाणि । पुराणान्तरेषु
यदि श्रियोऽनन्तरमेव तासामुत्पत्तिरुपलभ्येत तदा षष्ठीतत्पु-
रुषोऽप्यस्तु । इतीदं युक्तमित्यन्वयः । अत्र श्लेषरूपकसंकीर्णः ।
काव्यलिङ्गसंकीर्णसमालंकारशिरस्कः ॥

संबन्धनेकत्वप्रयुक्तो यथा—

भक्तानां मन्दारा भवतप्तानाममूस्सुधाधाराः ।
नारायणगिरिनेतुर्दाराणां सन्तु मयि दृगासाराः ॥

अत्र कविना मन्दारत्वादिना रूपेण कटाक्षाणां रूपवतां
करणाद्रूपकेण भक्तादीनामेतेषु कटाक्षेष्वभीप्सितार्थदानादिना
मन्दारत्वादिभ्रान्तिरपि संभवतीति भ्रान्तिमता, भक्तादिभिरनेकै-
र्ग्रीहीतृभिर्मन्दारत्वाद्यनेकधर्मेणोल्लेखनात्प्रागुक्तोल्लेखप्रकारेण च सह
संकीर्णोऽयं संबन्धिषष्ठ्यन्तपदभेदप्रयुक्तवर्णानेकत्वप्रकार उल्लेखः ॥

केचित्तु सहचरानेकत्वप्रयुक्तमनेकविधत्वमप्युल्लेखमाहुः । त-
देदमुदाहरणम्—

गोपेषु गोपरूपो भूपेषु विभासि धन्विमूर्धन्यः ।
तापसयूधे तापस एकोऽनेकाकृतिस्त्वमब्जाक्ष ॥

अत्र गोपादिसहचरभेदप्रयुक्तं भगवतोऽनेकविधत्वम् । एव-
मन्येषां सम्बन्धिनां भेदेऽप्युच्यते ॥

अथोल्लेखध्वनिः.

यथा —

ननु नाथ मोहभुग्रा व्यसनविविग्रा विरोधिभि-
र्भग्राः । उपतापैरपि रुग्णास्त्वां वीक्ष्यानन्दसंप्लवे
मग्राः ॥ २७० ॥

अत्र चरणत्रयोदितानां चतुर्णां वीक्षणकर्तृणामानन्दसंप्लव-
मग्नत्वोक्त्या क्रमेण मोहव्यसनविरोध्युपतापनिरासकत्वप्रकार-
काणि ग्रहणान्याक्षिप्यन्ते । अयं च शुद्धस्योल्लेखस्य ध्वनिः ॥

संकीर्णस्य यथा—

अहिगिरिपरिसरधरणौ विहरति हरिनीलरुचि-
ररुचि भवति । अनुगच्छन्ति करिण्यो ननु नृत्य-
न्ति च रमेश बर्हिण्यः ॥ २७१ ॥

अत्र ध्वन्यमानया एकैकग्रहणरूपया द्विरदजलदभ्रान्त्या
तदुभयसमुदायरूप उल्लेखस्संकीर्णः । न चात्र भ्रान्तिरेव चम-

त्कारिणीत्युल्लेखश्शक्योऽपह्नोतुम् । अनेककर्तृकानेकधाग्रहणस्या-
लंकारान्तरविविक्तविषयस्य विच्छित्तिविशेषस्येहापि जागरूक-
त्वात् ॥

द्वितीयस्योल्लेखस्य ध्वनिर्यथा —

गगने विसृत्वरी ते स्थगयति ककुभां मुखानि
तनुसुषमा । धरणौ तु विबुधतटिनीं परिरिप्सुर्भ-
वति फणिगिरिसुरद्रो ॥ १७२ ॥

अत्राधिकरणभेदप्रयुक्तमेकस्यामेव श्रीनिवासविग्रहसुषमायां
कादम्बिनीत्वयमुनात्वरूपानेकविधत्वं रूपकसंकीर्णं ध्वन्यते ॥

इत्यलंकारमणिहारे उल्लेखसरो नवमः.

अथ स्मृत्यलंकारसरः.

या सादृश्यपरिज्ञानोद्बुद्धसंस्कारतस्स्मृतिः ।
प्रयोज्या सा स्मृतिर्नामालंकृतिः कथ्यते बुधैः ॥

सादृश्यज्ञानोद्बुद्धसंस्कारप्रयोज्या स्मृतिः स्मृतिर्नामालंकारः ।
अयमेव स्मरणं स्मृतिमानित्ययि व्यवहियते ॥

यथा—

सुरुचिरमौक्तिकमणिसरविसृमरमसृणतरशुचि
रुचिनिमग्रे । कमलेक्षणहृदि कौस्तुभकमले दु-
ग्धाब्धिनिवसति स्मरतः ॥ २७३ ॥

कौस्तुभश्च कमला च कौस्तुभकमले मौक्तिकसरशुचिरु-
चिनिमग्रे सत्यौ दुग्धाब्धिनिवसति स्मरत इति योजना ॥

यथा वा --

अभयं दातुं सरभसमिभवरशिरसि स्वहस्त-
माधातुः । चेतः फणिगिरिनेतुर्यातं कमलाकुचद्व-
यं स्फीतम् ॥ २७४ ॥

अत्राद्ये स्मृतिर्वाच्या, द्वितीये तु लक्ष्येति विशेषः ॥

यथा वा—

लक्ष्मीकटाक्षलहरीं वीक्ष्य शरत्फुल्लमल्लिका रा-
त्रीः । तास्मरति फणिगिरीन्दू रासविलासं च
तासु गोपीनाम् ॥ २७५ ॥

शरत्फुल्लमल्लिकाः ताः रात्रीरित्येतैः पदैः 'भगवानपि ता रा-
त्रीशरदोत्फुल्लमल्लिकाः' इति श्रीभागवतीयपद्यं प्रत्यभिज्ञाप्यते ।
अत्र शरद्रात्रिरासविलासयोस्स्मरणं यद्यपि न तत्सादृश्यदर्श-
नोद्बुद्धसंस्कारप्रयोज्यं, तथाऽपि लक्ष्मीकटाक्षगतलहरीसादृश्यो-
द्बुद्धयमुनाविषयकसंस्कारजन्यतत्स्मरणाधीनत्वाद्भवत्येव यत्किञ्चि-
त्सादृश्यदर्शनोद्बुद्धसंस्कारप्रयोज्यम् । न हि सादृश्ये स्मर्यमाण-
संबन्धित्वं विवक्षितम् । एवं वाच्ययोश्शरद्रात्रिरासविलास-
स्मरणयोः एतत्कारणतयाऽऽक्षिप्तस्य यमुनास्मरणस्य चाविशेषेण
संग्रहाय लक्षणे जन्यत्वमपहाय प्रयोज्यत्वमुपात्तम् । केचित्तु
सदृशज्ञानोद्बुद्धसंस्कारजन्यं सदृशविषयकमेव स्मरणमलंकार
इत्याहुः, तेषां शरद्रात्रिरासादिस्मृतिरनलंकार एव ॥

अधिभुजगराजशैलं यं घननीलं विलोलवन-
मालम् । निरवर्णयमतिवेलं तमेव देवं स्मरामि
शुभलीलम् ॥ २७६ ॥

अत्र स्मृतिः चिन्तोद्बुद्धसंस्कारप्रयोज्यत्वान्नालंकारपदवी-
मवगाहते । व्यङ्ग्यत्वविरहाच्च न भावपदवीम् ॥

एवं—

कलिरिपुगुरुवरकरुणासुरतटिनीधूतमोहमा-
लिन्यः । शेषाद्रिपतेर्नित्यं शेषित्वं शेषतां च मेऽ-
स्मार्षम् ॥ २७७ ॥

कलिरिपुगुरुवराः श्रीमत्परकालयतीन्द्रमहादेशिकाः । शेषि-
त्वं स्वामित्वं शेषतां परगतातिशयाधानेच्छया उपादेयत्वस्व-
रूपतां च अस्मार्षम् ॥

स्वोज्जीवनेच्छा यदि ते स्वसत्तायां यदि स्पृहा ।

आत्मदास्यं हरेस्स्वाम्यं स्वभावं च सदा स्मर ॥

इत्युक्तरीत्या स्मृतवानित्यर्थः । इहापि स्मृतिर्नालंकारो नापि भावः ।
व्यङ्ग्यस्यैव व्यभिचारिणो भावत्वात् ॥

यथा—

गम्भीरिमा शिशिरिमा गरिमा परमाद्भुतो म-
धुरिमा च । तत्तादृगहिवरगिरेरुत्तंसादन्यतः क्व वा
दृष्टः ॥ २७८ ॥

अयं ह्यालंकारिकाणां संप्रदायः—यत्सादृश्यमूलकत्वे स्मृ-
तिर्निदर्शनादिवदलंकारः, तद्विरहे व्यङ्ग्यतायां भावः । तयो-

रभावे तु वस्तुमात्रमिति । यत्तु 'सदृशानुभवाद्ब्रह्मन्तरस्मृतिः स्मरणम्' इति स्मरणालंकारलक्षणं तत्र चतुरश्रम्, सदृशस्मरणादुद्बुद्धेन संस्कारेण जनिते स्मरणे अव्याप्तेः ॥

यथा --

भ्रमर चिरं जीव त्वं स्मारयता त्वदवलम्बम-
म्बुरुहम् । येन त्वया तदुपमे विलोचने स्मारिते
वृषगिरीन्दोः ॥ २७९ ॥

अत्र भ्रमरदर्शनादेकसंबन्धिज्ञानाज्जनितेनापरसंबन्धिनोऽम्बुरुहस्य भगवन्नयनसदृशस्य स्मरणेन जनितं भगवन्नयनस्मरणं भगवद्विषयकरतिभावाद्गतयाऽलंकारः । यदि तु सदृशानुभवदित्येतदपहाय सदृशज्ञानादिति लक्षणे निवेश्येत तदा भवत्यस्यापि संग्रह इति दिक् ॥

अत्रेदमवधेयम्—सादृश्यप्रयोजकस्य साधारणधर्मस्य साक्षादुपादानानुपादानयोरुपमायामिवात्रापि व्यवस्था । तथाहि—उपमायां तावत्कच्चिद्धर्मो नियमेन प्रतीयमानस्साक्षान्नोपादेय एव । यथा—'शंखवत्पाण्डुरच्छविः' इत्यत्र पाण्डुरत्वम् । 'शङ्खवत्पाण्डुरोऽयम्' इत्यादौ तु नानाविधेषु धर्मेष्वकेनैव धर्मेण सादृश्यमित्यस्य दुर्विज्ञानत्वात् सर्वत्रोपमानोपमेयसाधारणस्य श्लिष्टशब्दात्मकस्यान्यस्य वा स्वाविवक्षितस्य साधारणधर्मस्योपमाप्रयोजकत्वसंभवात्तद्वारणाय पाण्डुरत्वादिर्धर्मो वाच्यतां नीयते । यथा वा—'अरविन्दमिव सुन्दरं मुखं' इत्यादौ सुन्दरत्वादिः । न नीयते च धर्मः कच्चिद्वाच्यतां वक्तुरन्यधर्मानुपस्थितेः प्रसिद्धेः प्रावल्यात् । यथा—'अरविन्दमिव मुखम्' इत्यादौ सु-

न्दरत्वादिरेव । अप्रसिद्धस्तु धर्मोऽवश्यं साक्षादुपादेय एव । अन्यथा तस्याप्रतिपत्तौ कवेस्तदुपमानिर्माणप्रयासवैयर्थ्यापत्तेः । यथा—‘घना इव महासारा जना यस्यां प्रतिष्ठिताः’ इत्यादौ श्लिष्टशब्दात्मकः । तथाच कश्चित्साधारणो धर्मस्साक्षादनुपादेय एव, कश्चिदुपादेयोऽनुपादेयश्च, कश्चिदुपादेय एवेति सहृदयसम्मतस्समयः । एवमेवोपमाजीवातुकेऽस्मिन् स्मृत्यलंकारेऽपीति । तत्रानुगामिनि धर्मे ‘विलोचने स्मारिते वृषगिरीन्दोः’ इत्यनुपदोदाहृते पद्ये निवेदितमेव स्मरणम् । तत्राम्बुरुहभगवद्विलोचनयोर्विपुलत्वविमलत्वसुन्दरत्वादिरनुपात्तस्समानोऽनुगामी धर्मः ॥

बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्ने त्विदमुदाहरणम्—

शारदनीरदनिबिडितवृषगिरिशिखरावलोकनेन
हरिः । शुचिकञ्चुकमस्मार्षीत्पद्मावत्याः पयोधर-
द्वंद्वम् ॥ २८० ॥

अत्र बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्ने समानधर्मे स्मृतिः ॥

उपचरिते यथा—

मधुरतरं तव चरितं मधुमथनाहं यदा निशम-
यामि । अध्येमि तदा चेतोमध्ये मधुविधुसुधाम-
धुरसानाम् ॥ २८१ ॥

मधुरसा द्राक्षा ‘मृद्धीका गोस्तनी द्राक्षा स्वाद्धी मधुरसेति च’ इत्यमरः । अध्येमि स्मरामि ‘इक् स्मरणे’ इत्यस्माद्धातोरधिपूर्वाल्लट् ‘अधीगर्थ’ इति षष्ठी । चेतोमध्ये हृदयान्तरे ॥

यथा वा—

निबिरीससौकुमार्यं शिरीषकुसुमं निरीक्षमाण-
स्य । स्मृतिसृतिमधिरोहति मम सरीसृपगिरीश-
सहचरीहृदयम् ॥ २८२ ॥

अत्र मधुरतरत्वादिर्धर्म उपचरितः । इयांस्तु विशेषः—
यदेकत्रानुभूयमाने भगवच्चरिते स्मर्यमाणस्य मधुप्रभृतेस्सादृश्य-
स्य सिद्धिः । अपरत्र स्मर्यमाणे भगवद्दयिताहृदयेऽनुभूयमा-
नस्य शिरीषकुसुमस्य सादृश्यसिद्धिरिति, उभयाश्रयत्वात्सादृ-
श्यस्य ॥

श्लेषात्मके यथा—

विनिशाम्यते यदा तव विभासिनीहारभार-
माश्लिष्टा । हृदयस्थली तदाऽच्युतहृदयं मे विश-
ति हैमनसमृद्धिः ॥ २८३ ॥

विभासिनी हारभासा रमया च समाश्लिष्टा । पक्षे—
विभासी चासौ नीहारभारः हिमातिशयः तं आश्लिष्टा । कर्तरि
क्तः । हेमन्तस्येयं हैमनी सा चासौ समृद्धिः हेमन्तसंबन्धि-
लक्ष्मीरित्यर्थः । हेमन्तशब्दात् 'सर्वत्राण् च तलोपश्च' इत्यणि
तलोपः । 'टिड्' इति डीप्, पुंवद्भावश्च ॥

यथा वा—

मृद्वीकामितफलदा यदाऽक्षिपदवीं गता हरेः
प्रमदा । उद्यानवनी हृद्या हृद्यारूढा तदा न कस्य
भवेत् ॥ २८४ ॥

अत्राद्ये विभासिनीत्यादिशब्दः श्रीनिवासहृदयस्थलीहैमनस-
मृद्भयोः साधारणो धर्मः । द्वितीये मृद्धीकामितफलदेशब्दो
हरिप्रियोद्यानवन्योः । मृद्धी दयामृदुला कामितफलदा । पक्षे-मृ-
द्धीकानां द्राक्षाणां अमितानि फलानि ददाति तथोक्ता । एव-
मन्येऽपि भेदास्सुधीभिरुच्येयाः ॥

अथास्य ध्वनिः.

यथा—

अयमेव मे सविद्युन्नियमेन घनो मनोविनोदी
स्यात् । स्वयमेव यदि वृषाद्रौ न रमेत रमासखं
परं ब्रह्म ॥ २८५ ॥

अत्र सविद्युता घनेन सलक्ष्मीकस्य भगवतः स्मरणमलं-
कार्यान्तराभावादनुपसर्जनम् । लक्ष्मीविद्युलक्षणस्य विम्बप्रतिबि-
म्बभावापन्नस्य साधारणधर्मस्य वाच्यत्वेऽपि तत्प्रयोजितसाह-
श्यमूलकस्य स्वस्य शब्दवाच्यताविरहाद्वचङ्ग्यं च ॥

यथा वा—

मणिसारमयि मसारं व्यपसारय सारसाक्षि
रभसात्त्वम् । मम गोकुलमौलिमणिर्मानसमतिवे-
लमेव लोलयति ॥ २८६ ॥

अथि सारसाक्षि! मणिसारं रत्नश्रेष्ठं मसारं इन्द्रनीलं 'म-
सार इन्द्रनीले स्यात्' इति शब्दार्णवे 'मसारगल्वर्कमुखः'

इति श्रीरामायणे प्रयोगश्च । रभसात् व्यपसारयेति योजना ।
अस्मिन्भगवता नन्दनन्दनेन विश्लिष्टायाः कस्याश्चिन्नायिकाया-
स्सखीं प्रत्युक्तिरूपे पद्येऽपि नीलमणिज्ञानाधीनतत्सदृशनन्दन-
न्दनस्मृतिः प्राधान्येन ध्वन्यते ॥

इत्यलंकारमणिहारे स्मृतिसरो दशमः.

अथ भ्रान्तिमदलंकारसरः.

चमत्कृतिमती भ्रान्तिर्यस्मिंत्सादृश्यहेतुका ।
अनूदिता स्यात्सन्दर्भे तमाहुर्भ्रान्तिमानिति ॥ ४६

सदृशे धर्मिणि धर्म्यन्तरप्रकारकोऽनाहार्यनिश्चयस्सादृश्य-
प्रयोज्यश्चमत्कारी प्रकृते भ्रान्तिः । सा च सुरनरतिर्यगादिगता
यस्मिन् वचनसन्दर्भेऽनूद्यते स भ्रान्तिमान् । अत्र च भ्रान्तिमात्र-
मलंकारः । भ्रान्तिमानिति व्यवहृतिस्त्वौपचारिकी । यदाहुः --

प्रमात्रन्तरधीर्भ्रान्तिरूपा यस्मिन्ननूद्यते ।

स भ्रान्तिमानिति ख्यातोऽलंकारे त्वौपचारिकः ॥

इति । लक्षणे मीलितसामान्यतद्गुणवारणाय धर्मिग्रहणद्वयम् ।
रूपकवित्तिवारणायानाहार्य इति । कविभिन्नगत इति वा ।
संशयवारणाय निश्चय इति, इदं रजतमिति रङ्गविशेष्यकबो-
धवारणाय चमत्कारीति । कविप्रतिभानिर्वर्तित इत्यर्थः । रङ्गे
रजतमिति बुद्धेलौकिकतया न कविप्रतिभानिर्वर्तितत्वम् ॥

यथा—

जलविहृतौ प्रतिवीचि प्रतिबिम्बान्यब्धिजाह-
शोर्वीक्ष्य । पृथुशफरभ्रमसकलाशकुला दूरं द्रव-
न्ति भयविकलाः ॥ २८७ ॥

पृथुशफराः महामीनाः इति भ्रमेण सकलाः संपूर्णाः
'समग्रसकलाखण्डपूर्णादीन्यप्यनूनके' इत्यमरः । शकुलाः म-
त्स्याः अर्भका इति भावः । अत्र शकुलभयावेगोपस्कारकतया
तद्रता भ्रान्तिरलंकारः ॥

यथा वा—

कमलाकपोलफलके कलितः कनकाचलेश्वर-
कटाक्षः । दृग्दोषधूतिदत्ताञ्जनविन्दुभ्रान्तिदशिश्रयं
दत्ताम् ॥ २८८ ॥

अत्राविशेषोक्तेस्सुरनरादिसर्वगता भ्रान्तिरलंकारः । साह-
श्यनिमित्तैव भ्रान्तिरलंकारविषयो न निमित्तान्तरोपस्थापिता ॥

यथा—

नानेह नास्ति किञ्चन जाने सर्वान्तरात्मभूतं
त्वाम् । भ्राम्यति योऽस्मिन्नर्थे भ्राम्यति स भवे
चिरादहिगिरीन्दो ॥ २८९ ॥

हे अहिगिरीन्दो! इह त्वयीत्यर्थः । नाना भेदः नास्ति,
परब्रह्मभूतस्त्वमेक एवेत्यर्थः । तत्र हेतुः जाने इत्यादिः । त्वां
सर्वान्तरात्मभूतं सर्वदेशकालवर्तिनां पदार्थानां अन्तरात्मभूतं

जाने । अस्मिन्नर्थे यो भ्राम्यति भ्रान्तो भवति सः भवे सं-
सारे चिरात् भ्राम्यति भ्रमणं प्राप्नोति । अनेन—

यदेवेह तदमुत्र यदमुत्र तदन्विह ।

मृत्योस्स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति ॥

मनसैवेदमाप्तव्यं नेह नानाऽस्ति किंचन ।

मृत्योस्स मृत्युं गच्छति य इह नानेव पश्यति ॥

इति श्रुत्यर्थोऽनुसंहितः । अत्र भ्रान्तेरसादृश्यनिबन्धनत्वा-
न्नालंकारत्वम् । सादृश्यहेतुकाऽपि भ्रान्तिर्विच्छिन्न्यर्थं कविप्र-
तिभोन्मेषितैव गृह्यते । यथा अनुपदमेव 'जलविहृतौ' इत्यु-
दाहृते पद्ये । न स्वरसोन्मेषिता शुक्तिरजतवत् । एवं सादृ-
श्यनिमित्तकत्वाद्नुगाभ्यादयोऽस्य साधारणधर्मा यथासम्भवं
भवन्ति ॥

तत्रानुगामी धर्मो यथा—

उपगूहितुमुपसर्पति चपलतया श्रीस्सरीसृप-
गिरीन्दौ । द्युमणिरिति कौस्तुभमणिं घृणिमन्तं
संवृणोति पाणिभ्याम् ॥ २९० ॥

अत्र घृणिमन्तमित्यनुगामितया निर्दिष्टो धर्मः ॥

बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नो यथा—

रोमाळिशिखरलग्ने कौस्तुभरत्ने सनाळनलिन-
धिया । झगिति लगन्ति भ्रमराः कमलाकर्णावतं-
सकहारात् ॥ २९१ ॥

झगिति झडितीत्यर्थः । एवमन्यदपूच्यह्यं बुद्धिमद्भिः ॥

कचिद्भ्रान्तेरुत्तरोत्तरं पल्लवेन चमत्कारः, यथा—

मरकतशिखामणिं शुकमथ मकुटं शोणमणि-
मयं शौरेः । तन्निष्कुलाकृतं श्रीर्दाडिममवयन्ति
तव विलासशुकाः ॥ २९२ ॥

हे श्रीः तव विलासशुकाः शौरेः मरकतरूपं शिखामणिं
किरीटकोटिगतं शुकं अवयन्ति जानन्ति, अथ अनन्तरमेव
शोणमणिमयं पद्मरागप्रचुरं तैः खचितमित्यर्थः । मकुटं तेन
शुकेन निष्कुलाकृतं त्रोटिकोटिकुट्टनेन बहिराविष्कृतबीजराजिकं
दाडिमफलमवयन्तीत्यनुषज्यते । निष्कुलाकृतमित्यत्र 'निष्कुला-
न्निष्कोषणे' इति सूत्रेण निर्गतं कुलमन्तरवयवानां समूहो य-
स्मादिति बहुव्रीहेर्डाच् ॥

कचित्परस्परविषयभ्रान्तिनिबन्धनेन विच्छित्तिविशेषः,
यथा—

बिभ्यति वीक्ष्य मयूरान् कादम्बा नूतनाम्बुद-
भ्रान्त्या । तेऽपि निरीक्ष्य मराळान् शारदनीरद-
धिया वृषाद्रिवने ॥ २९३ ॥

अथास्य ध्वनिः.

यथा—

प्रणतमृडमकुटसरिति प्रतिवीचि त्वत्पदप्रति-
च्छन्दान् । प्रणमन् विलोक्य गजमुखशिशुस्व-
शुण्डां प्रसारयति शौरे ॥ २९४ ॥

अत्र भगवच्चरणप्रतिबिम्बेषु पद्मभ्रान्तिर्ध्वन्यते ॥
इत्यलंकारमणिहारे भ्रान्तिसर एकादशः.

—♦♦♦—
अथ सन्देहसरः.

सम्भावनानिश्चयान्यतरभिन्ना मनोरमा ।
सादृश्यहेतुका बुद्धिस्सन्देहालंकृतिर्मता ॥ ४७ ॥

सादृश्यहेतुका सम्भावनानिश्चयान्यतरभिन्ना रमणीया धी-
स्सन्देहालंकारः । उत्कटककोटिकस्संशयस्संभावना । निश्च-
यत्वं तु विरोधिकोऽन्यतराप्रकारकज्ञानत्वमात्रम् । न तु वि-
रुद्धकोटिद्वयप्रकारकज्ञानभिन्नत्वम् । तथानिवेशे प्रयोजनाभावात् ।
संभावेत्यादिविशेषणमुत्प्रेक्षारूपकादावतिप्रसङ्गवारणाय । स्था-
णुर्वा पुरुषो वेति लौकिकसंशयवारणाय रमणीयेति, चमत्का-
रिणीत्यर्थः । एतच्च विशेषणमलंकारसामान्यलक्षणप्राप्तमेव । ए-
वमुपस्कारकत्वमपीति ध्येयम् । अयं च संदेहालंकारस्त्रिविधः,
शुद्धो निश्चयगर्भो निश्चयान्तश्च । तत्र शुद्धो यस्य संशय
एव पर्यवसानम् ॥

यथा—

किंनु तुषारासारः किं घनसारः किममृतसारो
वा । शमयति यदिदं क्लममिति समशायि जनैर्ह-
रेर्दृशो विषयैः ॥ २९५ ॥

दशः कटाक्षस्य । इदमिति सामान्येन नपुंसकेन हरिक-
टाक्षनिर्देशः । समशायि सन्दिदिहे ॥

यथा वा—

तारासारांशो वा तटिल्लतौघस्फुटोल्लसच्छ्रीर्वा ।
इति मुररिपुहृदयगतां वीक्ष्याब्धिसुतां जनेन सं-
दिदिहे ॥ २९६ ॥

अयं च संदेहः क्वचिद्विषयिणामेव संदिह्यमानत्वे क्वचिच्च
विषयविषयिणोरप्यलंकारो भवति । उभयत्रापि सामान्यलक्ष-
णावगमात् । अनियतोभयांशावलम्बी हि विमर्शस्सन्देहः । उदा-
हरणद्वये विषयिमात्रसंदेह उक्तः । अत्र हि प्रकृतयोर्भगवत्क-
टाक्षलक्ष्म्योस्संदेहकोटित्वविरहाद्विषयिणां तुषारासारतारासारां
शादीनामेव संदेहः ॥

विषयविषयिणोर्यथा—

किं नखरुचिवलयं ज्वलदधवा दोस्तेजसां
शिखावलयम् । अरुणरुचि हरिकराब्जे निरुपम-
मेतच्चकास्ति चक्रं वा ॥ २९७ ॥

अत्र विषयिणो नखरुचिवलयादेरिव विषयस्य चक्रस्यापि
संदेहकोटित्वम् ॥

यथा वा—

हरितोऽध्यैष्ट गिरिः किं गिरितो वा हरिरिदं

महौन्नत्यम् । सर्वोन्नतावुभावपि दर्वीकरशैलतद-
धिपौ भवतः ॥ २९८ ॥

निश्चयगर्भः—यस्संशयोपक्रमो निश्चयमध्यस्संशयान्तश्च । स
यथा—

किमियं गङ्गा न हरेर्मुखे भवेत्साऽथवा किमु
ज्योत्स्ना । साऽपि तथैवेति जनाश्श्रीपतिहसितं
विलोक्य सन्दिहते ॥ २९९ ॥

साऽपि ज्योत्स्नाऽपि तथैव हरेर्मुखे न भवेदेवेत्यर्थः ।
अत्रोपक्रमोपसंहारयोस्संशय एव ॥

निश्चयान्तः—यत्र संशये उपक्रमः निश्चये पर्यवसानम् ।

यथा—

जलदभ्रमेण लग्ना तटिन्नु गगनभ्रमान्नु चन्द्र-
कला । इति संशय्य हरिस्तां स्मयमानां हृदि वि-
निश्चिनोति रमाम् ॥ ३०० ॥

लग्नेत्येतद्गगनभ्रमादित्यत्राप्यनुषज्यते ॥

क्वचिदारोप्यमाणानां भिन्नाश्रयत्वेन संदेहो दृश्यते । यथा—

सर्वे नगास्तमालीकृताः किमु खगाश्शिखा-
कृताः किं नु । जलदीकृता नु ककुभो विसृत्वरेणा-
च्युतद्युतिभरेण ॥ ३०१ ॥

अत्रारोपविषये अच्युतद्युतिभरे तमालत्वादिर्नगादिभिन्नाश्रय
त्वेनारोपितः । नगाः तरवः । एषूदाहरणेषु संदेहस्यैव प्राधा-
न्येनान्यानुपस्कारकत्वात्संपुटादिगतकङ्कणादिष्विव तद्योग्यतामा-
त्रेण गौणोऽलंकारव्यपदेशः । एवंच—

भगवन्नहिनगवसते जगदीशत्वे तवापि ये स-
न्दिहते । सत्त्वे तेषामेषां सत्त्वैकधना जनाः परं
सन्दिहते ॥ ३०२ ॥

इत्यत्रापि सत्यपि चमत्कारे सादृश्यमूलकत्वविरहात् सन्देह-
स्यालंकारता । तेषां सान्देहानानां जनानां सत्त्वे ब्राह्मण्यादि-
प्रयुक्तप्राशस्त्ये विषये सत्त्वैकधनाः सात्विका जनाः परं अति-
शयितं यथा स्यात्तथा सन्दिहते ॥

विष्णुभक्तिविहीनो यस्सर्वशास्त्रार्थवेद्यपि ।

ब्राह्मण्यं तस्य न भवेत्तस्योत्पत्तिर्विचार्यताम् ॥

इत्युक्तरात्या संशेरते इत्यर्थः । एवमारोपमूलोऽयं संदेहालंकारः
अध्यवसानाश्रयत्वेऽपि भवतीति सर्वस्वकारः । अयं च स्वरूपहे-
तुफलानां सन्दिह्यमानत्वेन त्रिधा भवतीति विमर्शिनीकारः ॥

तत्र स्वरूपसंदेहो यथा—

किं मरकतरुचिपूरैरपूरि किमलेपि हरिमणि-
महोभिः । फणिशिखरिमन्दिरान्तरमिति संशयदं
हरेर्जयति तेजः ॥ ३०३ ॥

अयं च संदेहो हरितेजोविषयककविगतरीतिपरिपोषकत्वेन ललनाकरधृतवलयदिरिव प्राधान्येनालंकारव्यपदेशभागभवति । अत्र च विवक्षिते विवेच्यमाने हरितेजसि मरकतरुचिपूरादिकोटिकः पर्यवस्यति सन्देहः । स च न सारोपः, विषयविषयिणोस्तदनुरूपविभक्त्यदर्शनात् । अतः मरकतरुचिपूरत्वादिना संदेहधर्मिहरितेजोऽध्यवसीयत इति ॥

हेतुसन्देहो यथा—

स्मयसे यदिदं स्वामिन् किं तन्मञ्जरितचिन्तनादथवा । ईदृक्षरक्ष्यलाभात्किं वा मम दुर्लभेप्सितोद्योगात् ॥ ३०४ ॥

अत्र स्मयनहेतौ निरतिशयानन्दत्वे कविना स्वचरितचिन्तनादिहेतुत्रयमध्यवसितम् ॥

फलसन्देहो यथा—

सुखदमिदमेव पदमिति सूचयितुं किं न्विदं हि परमपदम् । इति कथयितुं नु पन्नगपतिगिरिपतिना करोऽवनमितोऽयम् ॥ ३०५ ॥

हरिणा श्रीनिवासेन वरदानार्थमवनमितः अयं करः दक्षिणहस्त इति भावः । इदं पदं स्वचरणमेव सुखदं जनानामिति सूचयितुं किमवनमितः । इदमेव क्षेत्रं परमपदमिति कथयितुं व्यञ्जयितुमिति यावत् । अवनमितो नु इति योजना । अत्र हस्तावनमनफले वरदाने सूचनादिफलमध्यवसितम् ॥

केचित्तु—ईदृशस्थले इवादिशब्दवत् नु किं इत्यादिशब्दानां संभावनाद्योतकत्वादुत्प्रेक्षामाचक्षते । रसगङ्गाधरकारस्तु नेहशस्थलेऽध्यवसायस्सम्भवतीति मन्यते । तन्मतेनात्रेदं विचार्यते—‘किं मरकतरुचिपूरैः’ इति पद्ये तावत् मरकतरुचिपूरादिकरणकपरिपूरेतत्वादिर्कोटिकः फणिशिखरिगतभगवन्मन्दिरान्तरधर्मिकस्सन्देहशब्दात्प्रतीयते । तस्मिंश्च सन्देहे किमिदं मरकतरुचिपूरस्स्यात् आहोस्वित् हरिमणिमहस्स्यादिति हरितेजोधर्मिकं सन्देहान्तरमानुगुण्यमाधत्ते, यथा—पुरोवर्तिनि नृषभे स्थाणुर्वा पुरुषो वेति संदेहो भूतलमिदं स्थाणुमत्पुरुषवद्वेति संदेहे । एवंच हरितेजोधर्मिकस्संदेहो गुणीभूतो व्यञ्जनागम्यत्वाद्विषयविषयिणोरारोपानुकूलविभक्तिकतां नापेक्षते । अपेक्षते च साक्षाच्छब्दवेद्यतायामिति काध्यवसायमूलता संदेहस्येति । एतेनाध्यवसानमूलतां संदेहस्य निरूपयतामुक्तिः परास्ता ॥

एवं—

नयनं किमञ्जनाक्तं मृगमदपङ्कैः किमङ्गमालिप्तम् । इति संशयं जनानां विदधानाऽच्युतरुचिर्धुनात्वशुभम् ॥ ३०६ ॥

इत्यादिविभन्नाश्रयाध्यवसायमूलसंदेहेष्वपि द्रष्टव्यम् । अस्मिंश्च संदेहे नानाकोटिषु कचिदेक एव समानधर्मः, कचित्पृथक् । सोपि कचिदनुगामी, कचित्केवलबिम्बप्रतिबिम्बभावमापन्नः, कचिद्वस्तुप्रतिवस्तुभावकरम्भितं बिम्बप्रतिबिम्बभावमापन्नः, कचिदानिर्दिष्टः, कचिन्नर्दिष्टः । तत्र ‘किमियं गङ्गा न हरेः’ इति प्रागुदाहृते पद्ये धावळ्यं धर्मिणो भगवन्मन्दहसि-

तस्य कोट्योर्गङ्गाज्योत्स्नयोश्चैक एवानुगामी धर्मः, प्रतीयमानत्वा-
दनिर्दिष्टः । एवं 'जलदभ्रमेण लग्ना' इत्यादिपद्येऽपि । निर्दि-
ष्टस्तु 'हरितोऽध्यैष्ट गिरिः किम्' इति प्रागुदाहृत एव श्लोके
तत्र महत्त्वं साधारणो धर्मः । धर्मिणो भगवदौन्नत्यस्य कोट्य-
न्तरस्य गिर्यौन्नत्यस्य च साक्षान्निर्दिष्टः । धर्मस्य पृथङ्निर्देशोऽपि
'किं नखरुचिवलयं ज्वलत्' इति प्रागुदाहृतपद्य एव । तत्र
हि नखरुचिवलयस्य ज्वलत्त्वं, दोस्तेजशिशखावलयस्यारुणरु-
चित्वं च सह चक्रस्य पृथगनुगामी समानो धर्मः । अत्रैव ज्व-
लत् अरुणरुचीति विशेषणद्वयानुपादाने स एवानिर्दिष्टः ॥

बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नो यथा—

प्रतिबिम्बितरविबिम्बं हरिमणिशिखरं सकौ-
स्तुभं च हरिम् । मुनयोऽभिवीक्ष्य फणधरगिरि-
धरणौ नन्तुमेव सांशयिकाः ॥ ३०७ ॥

अत्र प्रतिबिम्बितरविबिम्बत्वसकौस्तुभत्वरूपो धर्मः बिम्ब
प्रतिबिम्बभावापन्नः ॥

यथावा—

सहविद्युन्नु तटित्वान् सद्युमणिर्वा हरिन्मणी-
शिखरः । सकमल इति सन्दिदिहे समणिकिरीट-
स्सरीसृपगिरीन्दुः ॥ ३०८ ॥

अत्र विद्युद्दद्युमणी बिम्बभूतौ लक्ष्मीकिरीटयोः प्रतिबिम्ब-
कोट्योः पृथङ्निर्दिष्टौ । शिखरशब्दः पुल्लिङ्गोप्यस्ति 'शिखरं वा
ना' इत्यमरानुशासनात् । 'अलगितवतो विन्ध्यशिखरान्' इति
मुरारिप्रयोगश्च ॥

आकाशराजनृपतेरालयगर्भं तदा निरीक्ष्य नरैः।
जलधेर्जठरं किमिदं कनकाचलसानु वेति सन्दि-
दिहे ॥ ३०९ ॥

अत्र तदेति प्रकरणसाह्यवशादाकाशराजगृहेण धर्मिणाऽऽ-
क्षिप्तायास्तत्कालावतीर्णयाः भगवत्याः पद्मावत्या जलधिजठरा-
दिसंशयकोटिद्वयाक्षिप्तस्साधारणो मणिः प्रतिबिम्बभूतः । इमौ
च बिम्बप्रतिबिम्बभावानिर्दिष्टावपि प्रतीयमानौ सादृश्यं प्रयोज-
यतः । एतेनानुगाम्येव धर्मो लुप्तस्सम्भवति न तु बिम्बित
इति वदन्तः परस्ताः ॥

अयं च क्वचिदनाहार्यः क्वचिदाहार्यः, यत्र हि कविना
परनिष्ठस्संदेहो निबध्यते तत्र प्रायेणानाहार्यः । यथा 'किं नु
तुषारासारः' इत्यादिषु प्रागुदाहृतेषु पद्येषु ॥

यथा—

किमु घनलग्ना सौरी मरीचिरथवेन्द्रनीलमणि-
खचिता । कुरुविन्दलतेति रमा हरिहृदयगता न
केन वाऽशङ्कि ॥ ३१० ॥

अत्राप्यनाहार्य एव संदेहः । तत्र जनस्य संदिहानस्य प्रा-
ह्याननिर्णयात् । अत्र च लग्ना खचितेतयोः गतेत्यस्य च वस्तु-
प्रतिवस्तुभावः तत्करम्भितो घनेन्द्रनीलमण्योः हरिहृदयस्य च
बिम्बप्रतिबिम्बभाव इति विशेषः ॥

यत्र च स्वनिष्ठ एव संदेहो निबध्यते तत्राहार्यः । यथा
'हरितोऽध्वैष्ट गिरि किम्' इत्यादिप्रागुदाहृतपद्येषु ॥

यथा वा—

मिहिरकरमसृणनिजरुचिमरकतशिखरं नु फ-
णभृदचलेऽस्मिन् । कमलारुचिरुचिरं किं ब्रह्म प-
रं कृष्णपिङ्गळं यदिदम् ॥ ३११ ॥

यदिदं पुरस्तात् दृश्यमानं वस्तु कृष्णं च तत्पिङ्गळं श्या-
मलपिशङ्गवर्णं 'वर्णो वर्णेन' इति समासः । 'पुरुषं कृष्णपि-
ङ्गळम्' इति श्रुतिरत्र स्मारिता । अत्र वक्तुः कवेस्तत्त्वज्ञतया
संदेह आहार्य एव । अत्र मिहिरकरकमलारुचयोर्विम्बप्रतिबि-
म्बभावः, मसृणनिजरुचिरुचिरयोर्वस्तुप्रतिवस्तुभावः, कृष्णपिङ्ग-
ळमित्यस्यानुगामिता च द्रष्टव्या ॥

श्लेषात्मकोऽपि धर्मस्संभवति यथा—

सिंहलसद्रोत्राकरभवनोऽयं किं महामहानीलः।
उत भगवानिति कवयोऽप्यतिसांशयिका विलोक्य
शौरे त्वाम् ॥ ३१२ ॥

सिंहलस्य सिंहलद्वीपस्य सती प्रशस्ता गोत्रा भूः तस्यां
यः आकरः खनिः तत्र भवनं उत्पत्तिः यस्य स इति महा-
नीलपक्षे । 'सिंहलस्याकरोद्भूता महानीलास्तु ते स्मृताः' इत्य-
गस्त्योक्तेः । भगवत्पक्षे—सिंह इति लसन् प्रकाशमानः गोत्र-
शैलः सिंहाद्रिः शेषगिरिरित्यर्थः । स एवाकर आधारो यस्य
तत्तथोक्तं भवनं दिव्यालयः सत्ता वा यस्य स तथोक्तः ॥

विषयिणां विषयविषयिणोर्वा सादृश्यमूलकसंदेह एवाय-
मलंकारः, न तु केवलसंदेहे । तेन—

विधुभद्रश्रीव्यतिकरसुस्मेरमिदं स्पृशेयमिति
शौरौ । वदति समशेत राधा स्पृशेन्मुखं वा स्त-
नद्वयं वेति ॥ ३१३ ॥

इत्यत्र नातिप्रसङ्गः । अत्र हि मुखस्तनद्वयकर्मकं स्पर्शनं
विषयविषयिभावानापन्नं संदिह्यते । विधोः चन्द्रमसः भद्रा क-
ल्याणी या श्रीः तस्याः व्यतिकरस्संबन्धः तेन सुस्मेरं स्मय-
मानं चन्द्रनिभमिति यावत् । अन्यत्र विधोः कर्पूरस्य भद्र-
श्रियः चन्दनस्य च व्यतिकरेण विलेपनेन सुस्मेरं 'विधुश्श-
शाङ्के कर्पूरे' इति रत्नमाला । 'भद्रश्रीश्चन्दनोस्त्रियाम्' इत्य-
मरः । स्पष्टमन्यत् ॥

परम्परितोप्ययं संभवति, यथा—

श्रुतिवनमदावलो वा लक्ष्मीवर्षाशिखावलो
वाऽयम् । दर्वीकरगिरिमणिमिति निर्वर्णयता ज-
नेन संदिदिहे ॥ ३१४ ॥

अत्र संदेहस्य परंपरितत्वं च परंपरितरूपकपूर्वकत्वम् ।
न तु संदेहहेतुकसंदेहत्वम् । श्रुत्यादीनां वनत्वादिसंदेहाविष-
त्वादिति ध्येयम् ॥

क्वचित्परनिष्ठोपि कविना निबध्यमान आहार्यो भवति,
यथा 'जलदभ्रमेण लग्ना तटित्' इति प्रागुदाहृते पद्ये ।
तत्र भगवतस्सर्वज्ञस्य संशय आहार्य एव । तत्र च जलदभ्र-
मेण लग्ना तटिन्नु? गगनभ्रमाल्लग्न चन्द्रकला नु? इति कोट्योः
हृदयलग्नरमारूपधार्मिसादृश्यदाढ्यायाविद्यमानमपि भ्रमाल्लग्नत्व-

मारोप्यते । एवमादयोऽन्येऽपि प्रकारा उक्तेयाः । उक्तेष्वेतेषूदा-
हरणेषु सोऽयं संदेहालंकारस्त्वशब्दवेद्यत्वाद्वाच्यः ॥

लक्ष्यो यथा —

लीलाजलरुहमचलाबालायाः करमपीक्षमा-
णस्य । दोलायते स्म हृदयं व्यालाद्रिपतेः कर-
ग्रहावसरे ॥ ३१५ ॥

अचलाबालायाः धरणीगर्भसंभूतायाः पद्मावत्याः करग्रहा-
वसरे पाणिपीडनसमये । अत्र पर्यायेण कोटिद्वयालम्बितया
दोलासादृश्यात्संदेहोऽत्र दोलापदेन लक्ष्यते ॥

व्यङ्ग्यो यथा—

उत्सवगतस्स भगवानुदयन्तं भानुमन्तमभि-
वीक्ष्य । वक्षस्सहसाऽस्प्राक्षीदब्जाक्षस्स्वीयमहिध-
राध्यक्षः ॥ ३१६ ॥

अत्र भगवतस्सहसा वक्षस्स्थलस्पर्शेन तत्र स्थित एव कौ-
स्तुभमणिस्ततश्च्युतः किं पुरस्तात् दृश्यत इति संदेहो व्यङ्ग्यः ॥

यथा वा—

तिलकितनिजमुखवीक्षणकुतुकवतश्श्रीसख-
स्य नयनयुगम् । यातायाताच्छ्रान्तं मुकुरे कम-
लाकपोलफलके च ॥ ३१७ ॥

अत्र मुकुरधार्मिकोऽभेदेन संसर्गेण पुरोवर्तिव्यक्तिद्वयप्रका-
रकः मुकुरोऽयं वाऽयं वेति भगवन्नयनयुगगतस्संदेहो व्यङ्ग्यः ।

अत्र भगवद्गतस्य संदेहस्य तन्नयनयुगे उपचारः । न च मु-
कुराभेदधियो नयनयुगप्रवृत्त्युपायत्वेनापेक्षणादिदंपदार्थाभेदधी-
निष्प्रयोजनेति वाच्यम् । एकपदार्थधर्मिकापरपदार्थधियः अप-
रपदार्थधर्मिकैकपदार्थाभेदबोधप्रयोजकतया मुकुराभेदबोधसाम्रा-
ज्यात् मुकुरत्वमेतद्वृत्ति तद्वृत्ति वेति संशयाकारः । सोऽयं
संदेहध्वनिः ॥

द्रुतकनकप्रतिमावाऽऽवर्तितविद्युल्लताप्रतिकृति-
र्वा । कुरुविन्दलेखिका वा मुकुन्दहृदयेऽरविन्द-
निलया वा ॥ ३१८ ॥

यद्यपीहापि वाचकशब्दानुपादानात्संदेहो व्यङ्ग्य एवार्हति
भवितुम्, तथाऽपि विषयनिरूपणेन स्पष्टतयोक्तत्वान्न ध्वनिव्य-
पदेश्यताया हेतुः, अपि तु गुणीभूतव्यङ्ग्यप्रभेदव्यपदेश्यतायाः ॥

इत्यलङ्कारमणिहारे सन्देहसरो द्वादशः.

अथापहृतिसरः.

आहार्याभेदबुद्धेश्चेन्निषेधोऽङ्ग्यङ्गमेव वा ।

एतां सामान्यतः प्राहुरपहृतिमलंकृतिम् ॥

आहार्याभेदप्रतिपत्तिनिरूपिताङ्गाङ्गिभावान्यतरवन्निषेधत्वम-
पहृत्यलंकारसामान्यलक्षणम् । निषेधश्च नञाद्युपादाने वाच्यः,
क्वचित्तु तदभावात्कैतवच्छलादिपदैः परमतत्त्वोपन्यासादिभिश्च
व्यङ्ग्यः, तथा क्वचिदभेदप्रतिपत्तिसमानाधिकरणः क्वचित्तु त-

द्व्यधिकरण इति विवेकः । एवमभेदः क्वचिदारोप्यमाणः, क्वचित्तु स्वाभाविकः । एवं तत्प्रतिपत्तिरपि क्वचिद्व्यञ्जनया प्रायशस्तु वाच्यवृत्त्यैवेति ध्येयम् । निषेधोऽपह्णतिरित्येतावदुक्तौ 'न द्यूतमेतत्कितव क्रीडनं निशितैश्शरैः' इति प्रसिद्धनिषेधानुवादरूपे प्रतिषेधालंकारेऽतिव्याप्तिः । अतोऽभेदप्रतिपत्तिनिरूपितेत्यादिविशेषणम् । तत्र हि समरप्रवृत्तं कितवं प्रति समरे द्यूतत्वाभावो निर्ज्ञातोऽपि कण्ठरवेणोच्यमानो द्यूत एव तव वैदग्ध्यं न समरे इत्युपहासार्थो न तु युद्धाभेदप्रतिपत्त्यङ्गम्, तस्यास्तदुपन्यासं विनाऽपि सिद्धत्वात् । नाप्यङ्गी, निर्ज्ञातत्वे नैव तदुपायानपेक्षणात् । अभेदप्रतिपत्तिनिरूपिताङ्गत्वमात्रोक्तौ शुद्धापह्णतिहेत्वपह्णतिपर्यस्तापह्णतिकैतवापह्णतिष्वव्याप्तिः, तत्र सर्वत्र नायं सुधांशुरित्यादेर्निषेधस्य व्योमगङ्गासरोरुहाद्यभेदप्रतिपत्त्यर्थत्वेन तदङ्गतयाऽङ्गित्वाभावात् । अभेदप्रतिपत्तिनिरूपिताङ्गत्वमात्रोक्तौ भ्रान्तापह्णतिच्छेकापह्णत्योरव्याप्तिः, तयोर्भ्रान्तिशङ्कावारणरूपनिषेधस्य प्राधान्येनाभेदप्रतिपत्त्यङ्गत्वाभावात् । अतस्तदन्यतरत्वनिवेशः । यदाहुः—

साम्यायापह्नवो यत्र सा विज्ञेया त्वपह्णतिः ।

अपह्नवाय सादृश्यं यस्मिन्नेषाऽप्यपह्णतिः ॥

इति । सर्वं चैतत्तदुदाहरणविवरणवसरे स्फुटीभविष्यति । 'न पञ्चविशिखः कामः किंत्वसङ्ख्यशिलीमुखः' इत्यादावतिप्रसङ्गवारणाय प्रतिपत्तेरभेदविषयकत्वविशेषणम् । अत्र हि नासङ्ख्यशिलीमुखशब्दाभिलपनीयस्य कस्यचिदभेदसमारोपः क्रियते तथाविधस्य कस्यचिद्वस्तुनः काप्यप्रसिद्धेः । नाप्यन्यत्राप्रसिद्धस्य 'अङ्गं केऽपि' इत्यादाविव इहैव कल्पितस्य वस्तुनस्त-

थाविधस्याभेदेन समारोप इति शक्यं प्रतिपत्तुं, तथाकल्पना-
यामिह कवेरसंरम्भात् । तस्मादसंख्यशिलीमुखशब्देनापि काम
एव विवक्षित इति विषयभूते कामे पञ्चविशिखत्वं प्रसिद्धं
प्रतिषिध्यासंख्यशिलीमुखत्वं धर्म एव भेदेन समारोप्यत इत्य-
भ्युपेत्यम् । तथाचेह विवक्षितायाः भेदसंसर्गकप्रतीतेरेवाङ्गं
प्रतिषेधो नाभेदप्रतीतेरित्यतिप्रसङ्गवारणम् । 'नायं सुधांशुः' इ-
त्यादौ तु सर्वत्रापहवोदाहरणे व्योमगङ्गासरोरुहादेर्धर्मिण एव
तत्तद्धर्मविशिष्टतयाऽन्यत्र प्रासङ्गस्य कविकल्पितस्य वा विषये
अभेदेन प्रतीतिविवक्षितेति लक्षणसंगतिः । 'अपहृतिरपहृत्य
किञ्चिदन्यार्थरोपणम्' इति प्रतिपत्तेरभेदविषयकत्वमनाहत्य केव-
लापहृतिपूर्वकान्यार्थारोपस्यैवापहृतित्वं लक्ष्यतो दण्डिनो मते
तूदाहृते 'न पञ्चविशिखः' इत्यत्रापि नैवातिप्रसंगः ॥

संग्रामाङ्गणसंमुखागतकियद्विश्वंभराधीश्वर-

व्यार्दार्णीकृतमध्यभागविवरोन्मीलन्नभोनीलिमा ।

अङ्गारप्रखरैः करैः कबलयन् सद्यो जगन्मण्डलं

मार्तण्डोऽयमुदेति केन पशुना लोके शशाङ्गीकृतः ॥

इत्यादौ विरहिजनवाक्ये नायं शशाङ्कः अपितु सच्छिद्र-
मार्तण्ड इति प्रतीयमानेऽर्थे शशाङ्कनिषेधो मार्तण्डाभेदप्रतिपत्ते-
रेवाङ्गमिति तत्रातिव्याप्तिवारणायामभेदप्रतिपत्तेराहार्येति विशेषणं,
अत्र च मार्तण्डारोपस्य दोषविशेषजन्यतयाऽनाहार्यत्वात् । अत
एव 'अत्र छायामात्रमपहृतेः न त्वपहृत्यलंकारः तज्ज्ञानस्य
दोषविशेषजन्यत्वेनानाहार्यत्वात्, किंतु भ्रान्त्यलंकारएव' इति
रसगङ्गाधरकृदुक्तिस्संगच्छते । अस्य च विरहिजनवचनतावि-
रहेण केवलकविमतिविकासजन्यत्वे तु भवत्येवेदमपि शुद्धाप-

हुतेरुदाहरणमिति रहस्यम् । अत एव 'नेन्दुस्तीव्रो न निश्य-
र्कस्सिन्धोरौर्वोऽयमुत्थितः' इत्यस्य हेत्वपहुतेरुदाहरणत्वं च सं-
गच्छते । अन्यथाऽस्यापि विरहिजनवचनताभिसंधौ अलक्ष्य-
तापातात्प्राक्तनैः कृतस्य तदुदाहरणस्यासंगतिः स्पष्टैव ॥

न चैवमपि सामान्यलक्षणेऽस्मिन्नाहार्यविशेषणोपादानं न
युज्यते, भ्रान्तापहुतावव्याप्तिप्रसंगात् । तत्र हि 'तापं करोति
सोत्कम्पं ज्वरः किं न सखि स्मरः' इत्यादौ तात्विकस्मरा-
भेदप्रतीतेराहार्यत्वविरहादिति वाच्यं, आहार्यत्वस्यानाहार्यत्व-
भ्रमत्वोभयाभावपर्यवसितस्यैव निवेशनोपतया सकलदोषनिवा-
रणात् । भ्रान्तापहुतौ ह्यभेदप्रतिपत्तेरनाहार्यत्वेऽपि भ्रमत्वाभा-
वेनैव एकसत्त्वे द्वयं नास्तीति न्यायेन उभयाभावविशेषणम-
हिम्ना लक्षणसंगतिः । इतरेष्वपहुतिप्रभेदेषु तु अभेदप्रतिपत्ते-
र्भ्रमत्वेऽप्यनाहार्यत्वविरहेणैवोभयाभावस्सूपपाद इति तत्रापि स्या
देव लक्षणसंगतिः । उपदर्शिते विरहिजनवाक्ये तु मार्तण्डाभेद-
प्रतीतेरनाहार्यतया दोषविशेषजन्यभ्रमरूपतया च तदुभय-
स्यैव सद्भावेन तदुभयाभावो दुर्घट इति नोक्तातिप्रसङ्गशङ्का-
वकाशः । तथाच - अनाहार्यत्वभ्रमत्वोभयाभाववती या अभेदप्र-
तीतिः तद्विशिष्टप्रतीतिविषयत्वे सात प्रतिषेधत्वमपह्णवालंकारसा-
मान्यलक्षणम् । प्रतीतौ तादृशप्रतीतिवैशिष्ट्यं च स्वनिष्ठाङ्गता-
निरूपिताङ्गितावस्वस्वनिष्ठाङ्गितानिरूपिताङ्गतावस्वान्यतरसंबन्धेने-
ति ध्येयम् । चारुत्वविशेषणं त्वधिकारलभ्यमेवेति न विशि-
ष्यात्रोपादातव्यमित्यलं बहुना ॥

इत्थमपहुतेस्सामान्यलक्षणमभिहितम् । अथ तद्भेदान् लि-
लक्षयिषुस्तत्रादौ शुद्धापहुतिं लक्षयति

अन्यारोपफलो यस्स्यात्प्रकृते धर्मनिहवः ।

अलंकृतिरियं शुद्धापहृतिर्नाम गद्यते ॥ ४९ ॥

प्रकृते वर्ण्ये वस्तुनि अप्रकृतधर्मारोपफलकस्तदीयधर्मनिहवश्शुद्धापहृतिरलंकारः । तथाच उपमेये उपमानारोपफलक उपमेयधर्मत्वनाभिमतस्य निषेधश्शुद्धापहृतिरिति पर्यवस्यति लक्षणम् । अत्र चानुक्तनिमित्तत्वेन कैतवच्छलादिपदाव्यङ्ग्यत्वेन च निषेधो विशेषणीयः । तेन हेत्वपहृतिकैतवापहृत्योर्नातिप्रसंगः । 'कान्तः किं न हि नूपुरः' इति छेकापहृतौ उपमेयधर्मस्य कान्तत्वस्य निषेधसद्भावादतिप्रसङ्गस्स्यादिति तद्वारणाय प्राथमिकविशेषणम् । तत्र हि न कान्तत्वनिषेधो नूपुरारोपफलकः अपि तु नूपुरारोप एव शङ्कितकान्तत्वनिषेधफलक इति तद्व्यावृत्तिः । पर्यस्तापहृतिवारणायोपमेयधर्मेत्युक्तम् । तत्रोपमानधर्मस्यैव सुधांशुत्वादेर्निषेध इति नातिव्याप्तिरिति । अत्र च निहवारोपयोर्न पौर्वापर्यनियमः, लक्षणे धर्मनिहवस्यान्यारोपफलकत्वमात्रोक्तेः । न ह्यत्र—'निहृत्य विषये धर्ममन्यदारोप्यते यदि' इत्यस्माभिर्निबद्धं लक्षणं, येन क्त्वाप्रत्ययावलम्बनं निहवस्य पौर्वेकालिकत्वमेवेति नियम्येत, तेन वक्ष्यमाणे आरोपपूर्वकापहवे नाव्याप्तिः ॥

दण्डी तु—'अपहृतिरपहृत्य किञ्चिदन्यार्थरोपणम्' इत्यारोपस्य सादृश्यमूलकत्वं प्रकृते वस्तुनि धर्मनिहवं चानाहत्य यत्किञ्चिन्निहवपूर्वकयत्किञ्चिद्धर्मारोपमात्रमपहवं लक्षयति स्म । तन्मते वक्ष्यमाणानि पद्यान्यप्यपहृतेरुदाहरणान्येव । अत्रापहृत्येति क्त्वाप्रत्ययार्थो निषेधस्य पूर्वकालता न विवक्षिता । तेन वक्ष्यमाणोदाहरणानि संगंस्यन्ते ॥

यथा—

एत्य रुचिं जेतुं तव घनस्सचापस्त्वया विल
नज्यः । मूतस्तयैव शौरे ज्यामूतोऽयं ततो
जीमूतः ॥ ३२० ॥

घनः तव रुचिं जेतुं सचाप एत्य त्वया विलूनज्यः दि
भ्रमौर्वीकः तयैव ज्ययैव मूतः बद्धः 'मूद् बन्धने' कर्मणि च
'बद्धे संदानितं मूतम्' इत्यमरः । ततः तस्मात् अयं घ
ज्यामूतः ज्यामूत इति व्यवहर्तुमर्हः न तु जीमूत इतीत्यर्थ

यथा वा—

नाथ तव चरितसारं नानाप्तस्सादरो भवन्नादं
यः प्रददे लोकानां न नारदस्सारदोऽयमिति र्
क्तम् ॥ ३२१ ॥

यः मुनिः अनाप्तो न भवतीति नानाप्तः 'संभाव्यनि
धनिवर्तने द्वौ प्रतिषेधा' इति वामनः । अत्याप्ततमः अना
तासंभावनाऽप्यस्य न संभवतीत्यर्थः । तदुक्तेः प्रामाणिकताद्य
तनार्थमिदं विशेषणम् । सादरो भवन् भवपथगतागतपरिश्र
न्ता एते लोका उज्जीव्यासुरिस्यादरवान् सन् आदौ पूर्वं ऽ
चेतसादीनामपि भगवच्चारतसाराधिगमस्य तन्मूलकत्वादि
भावः । हे नाथ ! तव चरितसारं लोकानां प्रददौ, अयं
नारदः—

नारं पानीयमित्युक्तं तत्पितृभ्यस्सदा भवान् ।

ददाति तेन ते नाम नारदेति भविष्यति ॥ इति,

नारं नराणां संघातं कलहेनैव यो द्यति ।

तस्मान्नारदनामाऽसौ लोके विख्यायते मुनिः ॥

इति वा निरुक्तशब्दवाच्यो न, किंतु सारद इति युक्तम् ।
उपपादितरीत्या भगवच्चरितसारदत्वादिति भावः । अत्र ना-
रदशब्दः आदौ प्रथमं नानाप्तः ना इत्याकारकवर्णेनाननुषक्तः
त्यक्ताकार इत्यर्थः, अथ सादरः तत्रैव सा इत्याकारकवर्णे
आदरो यस्य स तथोक्तः । आदौ साकारघटित इति यावत् ।
एवंचेन्नारदशब्दस्सारद इति निष्पद्यत इति वैचित्र्यं च गर्भितम् ॥

यथा वा—

कृष्णायाः स्फीताम्बरदानात् स्फीताम्बरेति
वक्तव्ये । अमहाप्राणोच्चारणपटवः पीताम्बरेति
जगदुस्त्वाम् ॥ ३२२ ॥

अमहाप्राणोच्चारणपटवः महाप्राणवर्णोच्चारणाशक्ताः केचित्
पीताम्बरेति त्वां जगदुः । स्फीताम्बर पीताम्बरेति संबुद्धचन्ते
पदे । स्फीताम्बरेत्यत्र संकारफकारौ हि महाप्राणौ अन्ये अ-
ल्पप्राणाः । 'वर्गाणां प्रथमतृतीयपञ्चमाः प्रथमतृतीययमौ य-
रलवाश्चाल्पप्राणाः अन्ये महाप्राणाः' इत्युक्तेः । एषु पद्येषु
ज्यामूतत्वसारदत्वस्फीताम्बरत्वारोपफलकः जीमूतत्वनारदत्वपी-
ताम्बरत्वनिह्वो न सादृश्यमूलकः ॥

एवं—

रश्मिभिराबध्य रविं कौस्तुभवसुविभवभारचोर
इति । चारयति प्रकटयितुं शौरिर्न तु कालमिह
परिच्छेत्तुम् ॥ ३२३ ॥

इत्यत्राप्यसादृश्यमूलकत्वमनुसंधेयम् । पूर्वोदाहरणेषु धर्म-
निहवोऽन्यधर्मारोपार्थः, इह तु कालपरिच्छेदफलापहवश्चोरता-
प्रकटनरूपफलारोपार्थ इति विशेषः ॥

नियतं न कलङ्कोऽयं शशाङ्कविम्बे यदेतदानी-
लम् । त्वन्मुखरुचिविजिततया हन्मध्ये धृतमने-
न भयशल्यम् ॥ ३२४ ॥

अत्राप्रकृत एव कलङ्के भगवन्मुखरुचिविजितत्वनिबन्धन-
हृदयधृतभयशल्यत्वारोपफलकः कलङ्कत्वनिहवो निबद्धः ॥

एवम्—

इन्दोरेकः किरणः परत्वमिच्छुस्तव स्मितादम्ब!
मध्येऽभिहतोऽपरतां गतः किणोऽभूत्माहुरङ्क इति ॥

इत्यत्राप्यप्रकृत एव कलङ्के किरणत्वारोपफलकः कलङ्कत्व-
निहवः । हे अम्ब ! इन्दोः एकः किरणः सारभूतो मध्यस्थित
इति भावः । तव स्मितादपि परत्वमुत्कर्षे इच्छुः 'न लोक'
इति कर्मणि पष्ठ्या निषेधः । अत एव मध्ये इच्छाफलावा-
प्तयोरन्तराल एव अभिहतः तव स्मितेनेति भावः । अत एव
अपरतां अनुत्कर्षे गतस्सन् किणः अभूत् । तं किणमेव अङ्क
इत्याहुः । अयं किण एव नाङ्क इति भावः । अत्र किरण-
किरणशब्दः मध्ये अभिहतः अत एव अपरतां अपगतरेफतां
गतस्सन् किणः अभूत् । किरणशब्दे रेफापनयने किण इति
निष्पद्यत इत्यर्थोऽपि चमत्कारी ॥

काव्यप्रकाशाद्यनुयाय्यस्मदुपदर्शितशुद्धापहृतिलक्षणस्य तु
नेदं लक्ष्यम्, अपि तु वक्ष्यमाणमेवेति ध्येयम् । अस्यां च न

आदिभिस्साक्षात्परमतत्वाद्युपन्यासैश्च किञ्चिद्वचवधानेन प्रकृतस्य निषेधे बोध्यमाने प्रायेण वाक्यस्य भेदः । विषयासत्यत्वप्रतिपादकमिष-ल्ल-ल्ल-कपट-व्याजादिपदैर्विषयासत्यत्वपर्यवसायिरूपवपुर्नामात्मभङ्गादिशब्दैश्च निषेधे बोध्यमाने तु एकवाक्यता । क्वचिदपहवपूर्वकत्व क्वचिच्चारोपपूर्वकत्वं क्वचिदप्रकृतताद्रूप्यप्रकृतानपेधयोरंकस्थ शाब्दत्वमेकस्यार्थत्वं क्वचिदुभयोश्शाब्दत्वमथाभयोरार्थत्वं विधेयत्वमनुवाद्यत्वं चेत्येवमनेके प्रकारास्संभवन्तोऽपि चमत्कृतिविशेषानाधायकतया न गणनीयाः । एवमपि दिङ्मात्रमुदाह्रियते—

न मुखमिदं लावण्याम्बुधिरेष न चाधरः प्रवालस्ते । नेमे दशना मुक्ता न नयनयुगमेतदीशमीनयुगम् ॥ ३२६ ॥

हे ईशेति संवृद्धिः । ते तव इदं सर्ववाक्यान्वयि । इयं चानुग्राह्यानुग्राहकभावापन्नावयवकसंग्रातात्मकतया सावयवा । अत्रापहवपूर्वकत्वमुभयोश्शाब्दत्वं विधेयत्वं वाक्यभेदश्च ॥

यथा वा -

यदिह त्वद्वदनेऽसितमुदितमिदं भ्रूयुगं वदन्त्वज्ञाः । नाथ वयं निगदामो नासावंशाङ्कुराद्यदलयुगम् ॥ ३२७ ॥

इयं निरवयवा । अत्र वक्तृगताज्ञत्वकथनेन तद्गतभ्रान्तिप्रतिपत्तिव्यवहिता निषेधप्रतिपत्तिरिति निषेधार्थः । ताद्रूप्यं शाब्दम् । विधेयत्ववाक्यभेदापहवपूर्वकत्वानि पूर्ववदेव ॥

यथा वा—

हरिकरनिहितं शङ्खं कतिचन हंसं परे सिता-
म्भोजम् । अभिदधतु ब्रजमुषितं नवनीतं ब्रूमहेऽ-
धुनाऽपि धृतम् ॥ ३२८ ॥

इयमपि निरवयवा । अत्राप्यपह्ववपूर्वक आरोपः । अपह्व-
वस्तु परपक्षोपन्यासादार्थिकत्वेन व्यवहितः ॥

यथा वा—

मणिमकुटरणितक्षणजनिता यमुनैव भाति
तव वदने । मृगपतिगिरिवरशेखरमृगमदतिलकं
वदन्त्यमूं मुग्धाः ॥ ३२९ ॥

यथा वा—

हरिचरणविमुखमनसां निलयं सन्तो विदुर्नि-
रयमेव । रलयोरभिदाश्रयणाद्वदन्त्यनुद्वेजनाय नि-
लय इति ॥ ३३० ॥

अत्रोदाहरणद्वयेऽप्यपह्वतिर्निरवयवैव । अपह्ववस्त्वारोपपूर्वक
इति विशेषः । ताद्रूप्यस्य शाब्दत्वं निषेधस्यार्थत्वं विधेयत्व-
वाक्यभेदौ पूर्ववदेव । हरिचरणविमुखमनसां निलयं सन्तो
निरयमेव विदुः । तर्हि निरय इत्येव कुतो न व्यवहरन्ती-
त्यत आह—रलयोरिति । रलयोरभेदमाश्रित्य निरयमेव निलयं
वदन्तीत्यर्थः । तदपि कुत इत्यत आह—अनुद्वेजनायेति । निरय
इत्युच्यमाने उद्विजेरग्निमे लोका इति निलय इति वदन्ति । ‘यथाऽ-

स्योद्विजते वाचा नालोक्यां तामुदीरयेत्' इति निषेधादिति भावः ॥

एवम्—

स्वात्येवैषा जननि त्वन्मुखचन्द्रेण गाढमुपगू-
ढा । अधररुचिरोहिणीयं नासामुक्तेति मुग्धजन-
वादः ॥ ३३१ ॥

इत्यत्राप्यारोपपूर्वकत्वादिकं द्रष्टव्यम् । स्वातीनक्षत्रस्य प-
ञ्चरागवर्णतया तदारोपः । रोहिणी रोहिता । 'वर्णादनुदात्ता-
त्तोपधात्तो नः' इति डाप्, तत्सांशयोगाशष्टं नत्वं, ततो ण-
त्वम् ॥

आरोपगर्भत्वाच्चेयं सादृश्याद्वा भवति संबन्धान्तराद्वेति
विमर्शिनीकारः । सादृश्येऽप्यस्यास्साधारणधर्मा उपमायामिव
द्रष्टव्याः । तत्रानुगामी धर्मः 'नियतं न कलङ्कोऽयं शशाङ्क-
बिम्बे यदेतदानीलम्' इत्यादौ प्रागुदाहृतपद्ये निर्दिष्टः ॥

शुद्धसामान्यरूपं यथा—

अधिवृषगिरिनाथाङ्गं यदिह पिशाङ्गं न हेमव-
सनं तत् । मुनिजनमानससरसिजनिवसनलग्नं
सुपिङ्गळं हि रजः ॥ ३३२ ॥

अत्र पिशाङ्गपिङ्गळत्वयोश्शुद्धसामान्यरूपत्वम् । अयमेव
वस्तुप्रतिवस्तुभावः ॥

वस्तुप्रतिवस्तुभावकरम्भितबिम्बप्रतिबिम्बभावेनानुगामितया
च यथा—

तपनीयविमानान्तर्न परमपुरुषोऽयमहिगिरे-

शिखरे । कनकसरोरुहजठरे कनति विलग्नो म-
धुव्रतवरेण्यः ॥ ३३३ ॥

अत्र तपनीयकनकयोः अन्तर्जठरयोश्च वस्तुप्रतिवस्तुभावः ।
तत्करम्भितो विमानस्य सरोरुहस्य च बिम्बप्रतिबिम्बभावः
कनतीत्यस्यानुगामित्वं चेति द्रष्टव्यम् ॥

संबन्धान्तराद्यथा—

न भगवदाविर्भावः फणिशिखरिणि यद्विभा-
व्यते मुनिभिः । अपि तु जगतां विनमतामशुभ-
पिशाचीतिरोभावः ॥ ३३४ ॥

अत्र भगवदाविर्भावस्य कारणस्य निषेधेन अशुभपिशा-
चीतिरोभावस्य कार्यस्य विधिः । एवमारोपगर्भा सप्रपञ्चं प्रद-
र्शिता । अध्यवसानसगर्भा पुनः प्रदर्श्यते, यथा—

न निगममयबिम्बत्वान्न भास्वरत्वान्न लोकब-
न्धुत्वात् । सन्ध्यासु वन्द्यतेऽर्कः किंतु वृषाद्रीश
हृदयमणिदास्यात् ॥ ३३५ ॥

वृषाद्रीशहृदयमणिः कौस्तुभः, तस्मिन् दास्यात् तदनु-
वर्तितेजस्त्वादिति यावत् । अत्रार्कस्य वन्द्यत्वे 'उद्यन्तमस्तंय-
न्तमादित्यमभिध्यायन्' इत्यादिप्रमाणावबोधितप्रभावहेतुकत्वं नि-
गीर्य तत्र हेत्वन्तरमध्यवसितम् ॥

यथा वा—

नायं सुशीतलत्वान्न कोमलत्वान्न वा सचपल-

त्वात् । अभिनन्द्यो लोकानामभिनवजलदो हरे
तवौपम्यात् ॥ ३३६ ॥

अत्राभिनन्द्यत्वस्य जीवनदानादिहेतुकत्वं निगीर्य तत्र हेत्व-
न्तरमध्यवसितम् ॥

यथा वा—

हृदये कौस्तुभरत्नं न भूषणार्थं स्वभूर्यं धत्ते ।
बहुमानयितुं कमलासहजन्मेत्यहिधुरंधराद्रीशः ॥
३३७ ॥

अत्र कौस्तुभरत्नहृदयधारणस्य—

आत्मानमस्य जगतो निर्लेपमगुणामलम् ।

विभार्ति कौस्तुभमणिस्वरूपं भगवान् हरिः ॥

इत्युक्तं जीवतत्त्वाभिमानित्वप्रयुक्तसत्करणत्वं फलं निगीर्य फला-
न्तराध्यवसायः कृतः ॥

सावयवारोपाऽपीयं दृश्यत इति रसगङ्गाधरकृत् ॥

यथा—

हृदयहृदान् बुधानां प्रसादयन्ती रमास्यराके-
न्दुम् । सुस्मेरं विदधाना शरदेषा न तु हरेरपाङ्ग-
रुचिः ॥ ३३८ ॥

आरोपमात्रोपायत्वे परंपरिताऽप्येषा संभवतीति स एवाह ॥

यथा—

तदिदं तव नवपल्लवमदविदलनकृत्पदं वदन्त्व-

धियः । तिग्मभवातपवारणनवातपत्रं ब्रवाण्यहं
तु हरे ॥ ३३९ ॥

एवं प्रागुदाहृते 'मणिमकुटतरणि' इति पद्येऽपि परंपरि
ताऽनुसंधेया ॥

अस्याश्च ध्वनिर्यथा -

एषा न वैजयन्ती पुरो लसन्ती महेन्द्रचापल-
ता । नैषाऽपि जलधिदुहिता परं तु विद्युल्लता समु-
न्मिषिता ॥ ३४० ॥

अत्र नैषा वैजयन्ती अपि तु इन्द्रधनुर्वल्ली, नाप्येषा लक्ष्मीः
अपि तु विद्युल्लतेति पूर्वोत्तराभ्यां द्वे अपहृती तावत् स्पष्टमेव
निर्दिष्टे । ताभ्यां च नायं भगवान् किं तु प्रावृषेण्यघनाघन इति
तृतीयापहृतिर्व्यञ्जनया प्राधान्येनावेद्यते तदीयवस्तुप्रतिषेधारो-
पयोः तत्प्रतिषेधारोपावेदकताया न्यय्यत्वात् ॥

अथ हेत्वपहृतिः.

स एवापह्वो युक्तिपूर्वश्चेद्वेत्वपहृतिः ॥ ५० ॥

यथा—

नेयं श्रीरुरसि हरेर्न हि निवसेन्नित्यमत्र चप-
ला सा । अपि तु हरिहृदयसौधस्थिरतरकुरुविन्द-
दीपरेखैव ॥ ३४१ ॥

अत्र चपलत्वहेतुकनित्यनिवासासंभवसंभावनारूपयुक्त्या लक्ष्म्यां लक्ष्मीत्वनिहवः स्थिरतरकुरुविन्ददीपरेखात्वारोपार्थः ॥

यथा वा—

नाङ्कोऽयमुरसि शौरेर्निसर्गतोऽमुष्य निष्कल-
ङ्कत्वात् । रतिखेदसुप्तकमलानयनाञ्जनविन्दुरिह
न संदेहः ॥ ३४२ ॥

अत्र भगवतो निष्कलङ्कत्वरूपयुक्त्या अङ्के अङ्कत्वनिहवः
अञ्जनविन्दुत्वारोपार्थः ॥

अथ पर्यस्तापहृतिः.

पर्यस्तापहृतिर्यत्र क्वचित्तद्धर्मनिहवः ॥

वर्णनीये तदारोपफलको वर्ण्यते यदि ॥५१॥

यत्र क्वचिद्वस्तुनि तदीयधर्मापहवो वर्णनीये वस्तुनि तस्य
धर्मस्यारोपार्थो वर्ण्यते चेत्सा पर्यस्तापहृतिः ॥

यथा—

यदिह परस्ताद्रजसस्स्थानं पदमामनन्ति पर-
ममिति। परमं न पदं तत्स्यादपि तु फणाधरपति-
क्षितिभृदेव ॥ ३४३ ॥

यथा वा—

सिंहळसंभूतमणिर्न महानीलो हरिर्महानीलः ।
नीलयति स हि स्वल्पं क्षीरं क्षीराब्धिमेव त-
त्स्थोऽयम् ॥ ३४४ ॥

सः सिंहळसंभूतमणिः । अयं श्रीहरिः तत्स्थः क्षीरस्थः
क्षीराब्धिमध्यस्थश्च । अत्र—

सिंहळस्याकरोद्भूता महानीलास्तु ते स्मृताः ।

क्षीरमध्ये क्षिपेत्रीलं क्षीरं चेत्रीलतां व्रजेत् ॥

महानील इति ख्यातं रत्नं तदतिदुर्लभम् ।

इति रत्नशास्त्रार्थोऽनुसंहितः ॥

यथा वा—

इन्दुर्न सतां नेता सन्नेता पन्नगाद्रिपतिरेव । स-
ञ्चक्रखेदमोदप्रदयोर्वद को भवेत्सतां नेता ॥ ३४५ ॥

सञ्चक्रस्य सत्पुरुषनिवहस्य सतश्चक्रवाकस्य च । खेदप्रद
इन्दुः मोदप्रदो भगवान् ॥

यथा वा—

अरुणकिरणो न तरणिस्तरणिः फणिधरणि-
धरशरण एव । कमतीतरत्स संसृतिजलनिधिमेष
तु जगन्ति तारयति ॥ ३४६ ॥

तरणिः युमणिः नौश्च । 'तरणिर्युमणौ पुंसि कुमारीनौ-

कयोः स्त्रियाम्' इति मेदिनी । अतीतरत् तारयति स्म । तरतेर्ण्यन्तालुडि चङ् । सः अरुणकिरणः । एषः वेङ्कटगिरिनिलयः॥

यथा वा—

नापांनिधिर्नदीनो नदीन एष श्रितो हरे य-
स्त्वाम् । क्षुभितस्स सर्वतो मुखभङ्गादेत्येष नैक-
मपि भङ्गम् ॥ ३४७ ॥

नदीन इति नशब्देन समासः । अदीनः नेत्यन्वयः, किंतु दीन एवेत्यर्थः । नदीनां इन इति वस्तुस्थितिः । भगवदाश्रित एव नदीनः अदीनः । सः अपां निधिः सर्वतोमुखभङ्गात् विश्वतोमुखात्पराजयात्, पक्षे जलतरङ्गात्, भङ्गं पराजयं 'भङ्गो जयविपर्यये । भेदरोगतरङ्गेषु' इति मेदिनी । अत्र 'यदिह परस्तात्' इति प्राथमिकोदाहरणे रजसः परस्मिन् स्थाने परमपदत्वनिह्वानं वर्णनीये शंपाद्रौ तदारोपार्थः । अन्येषु त्रिषु सिंहलेत्यादिषु महानालमणित्वाद्यपहवः प्रस्तुते भगवति तदारोपार्थः प्रथमोदाहरणे निह्वाने हेतुर्नोक्तः द्वितीयादिषु हेतुरुक्तः । तत्रापि सिंहलेतिद्वितीयपद्ये शुद्धः, तृतीयचतुर्थपद्ययोश्श्लेषसंकीर्णः । पञ्चमे 'नापांनिधिः' इतिपद्ये समुद्रे नदीनत्वनिह्वानो भगवदाश्रितेषु प्रकृतेषु तत्समारोपार्थः । हेतूक्त्यादिकं तु पूर्ववदेव । ततश्च शुद्धापहृतिवदत्रापि द्वैविध्यमनुसन्धेयम् । अयमपहृतिभेदः कुवलयानन्दानुरोधेनोक्तः । रसगङ्गाधरे तु—
“अन्यत्र तस्यारोपार्थः पर्यस्तापहृतिश्च सः' इत्येतदुपादाय 'नायमपहृतेर्भेदो वक्तुं युक्तः अपहृतिसामान्यलक्षणानाक्रान्तत्वात् । तथा हि—'प्रकृतं यन्निधिधान्यत्साध्यते सा त्वपहृतिः' उद-

मेयमसत्यं कृत्वा उपमाने सत्यतया यत् स्थाप्यते साऽप-
हुतिः' इति काव्यप्रकाशोक्तलक्षणवहिर्भावस्तावत् स्फुट एव ।
एवं 'विषयापह्वे वस्त्वन्तरप्रतीतावपहुतिः' इत्यलंकारसर्वस्वो-
क्तलक्षणमपि नात्र प्रवर्तते ॥

प्रकृतस्य निषेधेन यदन्यत्वप्रकल्पनम् ।

साम्यादपहुतिर्वाक्यभेदाभेदवती द्विधा ॥

इति चित्रमीमांसागतं लक्षणमपि तथैव । तस्मात् 'नायं सुधां-
शुः किं तर्हि सुधांशुः प्रेयसीमुखम्' इत्यत्र दृढारोपं रूपक-
मेव भवितुर्हति नापहुतिः । उपमेयतोपमानतावच्छेदकयोस्सा-
मानाधिकरण्यस्य निष्प्रत्यूहं भानात् । तदुक्तं विमर्शिन्याम्—
'न विषं विषमित्याहुर्ब्रह्मस्वं विषमुच्यते' अत्र विषस्य निषे-
धपूर्वकं ब्रह्मस्वे आरोप्यमाणत्वात् दृढारोपं रूपकमेव नापहुति-
रिति" इति ॥

तर्हि दीक्षितानां कथमिदं परस्परविप्रतिषिद्धवादित्वामिति
चेच्छृणु—चित्रमीमांसालक्षणं प्राचामनुरोधेन, इदं तु रत्नाक-
राद्यनुरोधेनेति न विरोधः ॥

अथ भ्रान्त्यपहुतिः.

भ्रान्तेर्निवारणेऽन्यस्य शङ्कायां भ्रान्त्यपहुतिः॥

अन्यस्य भ्रान्तेर्निवारणे तत्त्वाख्याने सति भ्रान्त्यपहुतिः ।
इमां भ्रान्तापहुतिरित्यप्याहुः । तदा भ्रान्तमिति भावे क्तः । त-
स्यापहुतिः । एवं च तत्त्वकथनहेतुकभ्रान्तिविषयनिषेधो भ्रा-
न्त्यपहुतिरिति लक्षणं बोध्यम् ॥

यथा—

शिशिरयते मम हृदयं किं घनसारोऽथ गन्ध-
सारो वा । न हि न हि सपदि स्मृतिपथमहिगि-
रिनेता सखे समानीतः ॥ ३४८ ॥

अत्र शिशिरयते मम हृदयमिति भगधट्टत्तान्ते गदिते तस्य
हृदयशब्दप्रतिपादयचित्तवक्षोरूपार्थद्वयश्लेषमूलकाभेदाध्यवसायेन
घनसारादिसाधारण्यात्केवलबाह्यविषयप्रवणेन केनचित्सख्या किं
घनसारोऽथ गन्धसारो वेत्यनुयुक्ते नाहनहीत्यादिना भ्रान्तिवा-
रणं कृतम् । इदं संभवद्भ्रान्तिपूर्विकायां भ्रान्तापह्नुताबुदाह-
रणम् ॥

कल्पितभ्रान्तिपूर्वा यथा—

न घनततिः कवरीयं न विद्युदेषा चकास्ति
सीमन्तः । शैलधृतौ संनह्यसि किं कृष्णेत्याह फ-
णिगिरिपतिं श्रीः ॥ ३४९ ॥

सीमन्तः केशवीधी 'सीमन्तमस्त्रियां स्त्रीणां केशमध्यस्थ
पद्धतिः' इति वैजयन्ती । शैलधृतौ गोवर्धनधारणे, अत एव
कृष्णेति संबोधनम् । शैलत्वेनाध्यवसितस्तनग्रहणे च । अत्र
कल्पिता भ्रान्तिः न घनततिरित्यादिनिषेधमात्रोन्नेया पूर्ववत्प्र-
श्वैधुर्यात् । दण्डी तु ईदृशस्थले तत्त्वाख्यानोपमेत्युपमाभेद-
ममन्यत । यदाह—

न पञ्चं मुखमेवेदं न भृङ्गौ चक्षुषी इमे ।

इति विस्पष्टसादृश्यात्तत्त्वाख्यानोपमा मता ॥

इति । वस्तुनस्त्वत्रोपभावोपकस्य इवादेरभावादुपमाप्रभेदो न युक्तः । तदभावेऽप्युपमाभ्युपगमे रूपकस्याप्युपमात्वापत्तेः ॥

यथा वा—

न तटिदियं जलधिसुता न तटित्वानेष शेष-
गिरिनेता । हंसानन्दविधायी किं सिदिसि चित्त-
हंस शंस मम ॥ ३५० ॥

अत्रापि कल्पितः भ्रान्तिः निषेधमात्रोन्नेया प्रश्नविरहात् । न तटित्वानिति निषेधे हंसानन्दविधायीति हेतूक्तिः चित्तहंसोति रूपकसंकीर्णत्वं च पूर्वस्माद्विशेषः ॥

छेकापह्नुतिः.

अन्यस्य शङ्काया छेकापह्नुतिस्तथ्यनिहुतौ ॥५३॥

कस्यचित्कंचित्प्रति रहस्यकथने इतरेण श्रुते स्ववचनस्या-
शयान्तरपरिकल्पनेन सत्यस्यापलापे छेकापह्नुतिरित्यर्थः । छेकाः
विदग्धाः 'छेको विदग्धे विश्वस्ते' इति हेमचन्द्रः । तत्कृता अ-
पह्नुतिः छेकापह्नुतिरिति लक्ष्यनिर्देशः । वाक्यान्यथायोजनहेतुकः
शङ्किततात्त्विकवस्तुनिषेध इति लक्षणम् । अन्यस्य शङ्कयेत्यन्य-
शङ्काया निवर्तनीयत्वेन हेतुतया व्यपदेशः क्षुधाऽन्नमत्तीतिवत् ।
अत्र च—

कस्य वा न भवेद्रोषः प्रियायास्सव्रणेऽधरे ।

सभृङ्गं पद्ममाग्रासीर्वारिताऽपि मयाऽधुना ॥

इति व्याजोक्तावतिप्रसङ्गवारणायाद्यं विशेषणम् । यद्वक्ष्यते—
'छेकापहृतेरस्याश्चायं विशेषः—यत्तत्र वचनस्यान्यथानयनेनाप-
ह्ववः अस्यामाकारस्य हेत्वन्तरवर्णनेन गोपनम्' इति ॥

उदाहरणम्—

नीलरुचिर्मम चित्ते खेलति सततं किमञ्जना-
द्रीशः । न हि न हि सुरवरमणिरिति चतुरा प-
द्मावती सखीमाह ॥ ३५१ ॥

अत्र पद्मावत्या नर्मसखीं प्रति नीलरुचिर्मम हृदये खेल-
तीति स्वप्रियतमश्रीनिवासवृत्तान्ते निवेद्यमाने तन्निशमय्य कि-
मञ्जनाद्रीश इति शङ्कितवतीमन्यां प्रति न हि न हि सुर-
वरमणिरिति सत्यस्यैवापह्ववः ॥

यथा वा—

अभिमुखमेत्याभिमृशन्नमृततुषारेण मां साखि-
करेण । अधिनिशमजीहृषदलं श्रीवत्साङ्कः कि-
मालि न मृगाङ्कः ॥ ३५२ ॥

अमृतेन अमृतमिव च तुषारदशीतलः तेन करेण किर-
णेन हस्तेन च अधिनिशं रात्रौ अजीहृषत् हर्षयति स्म ।
हृषेर्ष्यन्तात्कर्तरि लुङि चङ् । अत्रापि कयाचिद्ब्रजललनया क्री-
डासखीं प्रति अभिमुखमेत्येत्यादिना नन्दनन्दनोदन्ते निवेद्यमाने
तदाकर्ष्य श्रीवत्साङ्कः किमिति शङ्कितवतीमन्यां प्रति न मृ-
गाङ्क इति तथ्यस्यैवापह्ववः । इदमर्थयोजनया सत्यनिहुतावुदा-

हरणद्वयम् । वस्तुतस्तु द्वितीयमुदाहरणं वक्ष्यमाणरीत्या शब्दा-
र्थोभययोजनयाऽपह्नतेरेवोदाहरणं भविष्यति ॥

अर्थयोजनया निह्नुतिर्नाम विवक्षिताविवक्षितसाधारणस्या-
र्थस्याविवक्षितार्थसंबन्धित्ववर्णनया तस्यापलापः । शब्दयोजनया
सा तु शब्दश्लेषमात्रेण तत्संबन्धित्ववर्णनयाऽपलापः ॥

यथा--

कमले विपुले नयने ध्यायामि तवाहमिति
हठाद्गदिते । कुपितायां नीलायां तत्परतां तस्य
वर्णयति शौरिः ॥ ३५३ ॥

अत्र कमले विपुले इत्यनयोरर्थभेदेऽपि शब्दश्लेषमात्रेणा-
न्यथा योजनया तत्त्वनिह्वयः । हे कमले! लक्ष्मि! विपुले वि-
शाले तव नयने ध्यायामीति वा, हे विपुले! धरणि! तव
नयने कमलसदृशी ध्यायामीति वा प्रत्येकं संबध्यते । नीलाप-
रत्वे तु हे नीले! इति संबुद्धिरर्थाल्लभ्यते । तदा तव नयने
कमले विपुले च ध्यायामीति योजना । अत्र रमाभूमिसंबोध्य-
कस्तन्नयनध्यानरूपो न वाक्यार्थः किंतु त्वत्संबोध्यकः कमल-
रूपविपुलत्वन्नयनध्यानरूप इत्यपह्नवस्तत्परतां तस्य कल्पयति
शौरिरित्यनेन प्रकाश्यते । तस्य उक्तवचनस्येत्यर्थः । न चात्र
लक्ष्मीभूमीनीलासाधारण्यमर्थस्य, अपि तु कमले विपुले इति
लिङ्गवचनाश्लिष्टशब्दयोजनैवेति ॥

यथा वा—

प्रियहृदये हारिणि निशि सुप्ता न विवेद कि-

मपि सुभगेऽहम् । किं शौरिहृदि न हीमां बहुधा
संबोध्य शयनसुखमवदम् ॥ ३५४ ॥

हारिणि मुक्ताहारवति सुभगे सुन्दरे प्रियस्य भगवतो न-
न्दनन्दनस्य हृदये वक्षसि । पक्षे—हे हारिणि मनोहरे ! हे प्रिय-
हृदये ! प्रियं हृदयं चित्तं यस्यास्सा मत्प्रियकारिणीति यावत् ।
हे सुभगे ! सौभाग्यशालिनीति सख्यास्संबुद्धयः । किं शौरिरिति
तटस्थायाः प्रश्नः । न हीत्यादिकं तथ्यनिह्वोत्तरं नायिकायाः ।
अत्रापि प्रियहृदये इत्यादीनामर्थभेदेऽपि शब्दश्लेषमात्रेणान्यथा-
योजनया तथ्यनिह्वः । न विवेदेति सुखपारवश्यकृतः परोक्ष-
निर्देशः । ‘बहु जगद्’ इत्यादिवत् ॥

एवम्—

निशि तमसि निमीलन्तीं स्वकरेण हृदि स्पृ-
शा समुन्निद्राम् । भृशमुदितस्समतानीत्किं शौरि-
स्त्वां न कुमुदिनीमिन्दुः ॥ ३५५ ॥

इत्यत्रापि शब्दयोजनया तथ्यनिह्वो ज्ञेयः । निशि रात्रौ
तमसि तिमिरे निमीलन्तीं सुप्तां निमीलितकुमुदां च । हृदि-
स्पृशा वक्षसि स्पृशता, पक्षे—मनोहरेण विकासकेनेति वा ।
‘हृद्युभ्यां च’ इति सप्तम्या अलुक् । स्वेन निजेन करेण हस्तेन
किरणेन च । जातावेकवचनम् । भृशमुदितः अतिवेलप्रहृष्टस्सन्,
पक्षे—भृशं उदित इति छेदः उदयं प्राप्तस्सन् । भृशमित्येतत्
उन्निद्रामित्येनान्वेति । उन्निद्रां निद्राया उद्वृतां त्यक्तनिद्रामि-
त्यर्थः । पक्षे—विकसितां ‘तथा पुष्पितमुन्निद्रम्’ इत्यमरः । सम-
तानीदिति नर्मसखीं प्रति नायिकाया निशि स्वप्रियविरचित-

विलासवृत्तान्तवर्णनम् । किं शौरिस्त्वामिति तटस्थायाः प्रश्नः ।
कुमुदिनीमिन्दुरिति नायिकायास्तथ्यनिहवोत्तरम् ॥

शब्दार्थोभययोजनया यथा—

व्रणयत्यधरं वपुषो वेपथुकृन्मम विशेषतोऽ-
धिनिशम् । आरादसौ हिमानी शौरिः किं न
सखि हिमततिर्महती ॥ ३५६ ॥

असौ हिमानीत्यत्र शब्दयोजनया निहवः अन्यत्रार्थयो-
जनयेति ध्येयम् । तथ्यार्थे हि मानी इति पदच्छेदः, निहवपक्षे
हिमानीत्येकं पदम् । असावित्येतत्पुंस्त्रीलिङ्गसाधारणम् । अत्रासौ
हि मानीति शौरिपरतया पुंलिङ्गेन निर्दिष्टस्य शब्दस्यैव असौ
हिमानीति स्त्रीलिङ्गतया हिमानीपरतावर्णनाच्छब्दयोजनयाऽपहव
इति । महद्भिम् हिमानी 'हिमारण्ययोर्महत्त्वे' इति 'इन्द्रवरुण'
इति सूत्रप्राप्त आनुगागमसन्नियोगशिष्टो ङीप् नियम्यते ॥

यथा वा —

एहि सखि सत्यभामे रुक्मिणि दयिता त्वमि-
ति हठादुक्ते । रुष्टां राधां तत्परमारघयंस्तत्प्रसा-
दयति शौरिः ॥ ३५७ ॥

राधापरत्वे हे सति! साध्वि! हे अभामे! अकोपने! हे
रुक्मिणि! रुक्ममस्या अस्तीति तथोक्ते! सुवर्णाभरणवतीत्यर्थः ।
हे सखि! त्वमेव मे दयितेति योजना । तत् स्वोक्तं वचनं
तत्परं राधापरं आरचयन् । सत्यभामे रुक्मिणीत्यत्र शब्दयो-
जनया सखि दयितेत्यत्रार्थयोजनयाऽपहव इति द्रष्टव्यम् ॥

सर्वमिदं विषयान्तरयोजनायामुदाहरणम् । विषयैक्येऽप्यव-
स्थाभेदेन योजनायां यथा—

कृष्णो मम कमन इति ब्रुवती भर्त्रे सखीभ्र-
मादथ तम् । ज्ञात्वा सखि किं जगद स्वप्नादह-
मित्यपूरि धूर्तैका ॥ ३५८ ॥

अत्र विवक्षितं श्रीकृष्णविषयकानुरागवृत्तान्तं निद्राजाग-
र्याव्यतिकरजातात्सहशयाने भर्तरि सखीभ्रमादुदीरितवत्या क-
याऽपि गोपिकया तावतैव जागरूकतया भर्तृज्ञानजनितभयसं-
भ्रान्तया तद्ब्रूत्तान्ततत्परस्य वाक्यस्य स्वप्नावस्थागततद्ब्रूत्तान्तप-
रत्वं सखि किं जगद स्वप्नादहमिति शेषपूरणेन तत्रापि जग-
देति पारोक्ष्याभिधायिलिङुत्तमप्रयोगेण च स्फुटीकृतम् । अत्र
नायिकाविवक्षितश्रीकृष्णानुरागवृत्तान्तस्य यथार्थभूतजागराव-
स्थागतत्वनिहवोऽर्थसिद्ध इति लक्षणानुगतिः कार्या । जगदे-
त्यत्र 'णलुत्तमो वा' इति णित्त्वस्य वैकल्पिकत्वान्नोपधावृद्धिः ।
अपूरीत्यत्र कर्तारि लुङि 'दीपजनबुधपूरि' इत्यादिना वैकल्पि-
कश्चिण् । अपूरयदित्यर्थः ॥

यथा वा—

स्वैरं व्यहरावाहं शौरिश्चेति प्रमादतो गदि-
तम् । काऽपि वधूर्गुरुनिकटे बाल्यमयन्त्रणमिति
स्म पूरयति ॥ ३५९ ॥

काऽपि वधूः गोपस्रुषा अहं शौरिश्च स्वैरं व्यहराव विह-
तवन्तौ इति विपूर्वकाद्धरतेर्लुङुत्तमद्विचनम् । गुरुनिकटे श्वथू-

प्रभृतिगुरुजनसंनिधौ प्रमादतः अनवधानात् गदितं आत्मनोक्तं वचनं बाल्यं बालकर्म बालैः क्रियमाणोऽनभिसंधिकव्यापार इत्यर्थः । अयन्त्रणं यथेष्टं बालव्यापारे इदमेवंकर्तव्यमिदमेवं नेति निर्बन्धो न शक्यः कर्तुमिति भावः । इति पूरयति स्म । अनतिचिरानुभूतनन्दनन्दनस्वच्छन्दोपभोगरसायनाभिरतास्वादै - कतानान्तरङ्गया कयाचिद्भ्रजललनया तेनैव संस्कारेण प्रमादवशाद्गुरुजनसंनिधौ स्वैरं व्यहरावन्ति गदितस्य वृत्तान्तस्य बाल्यावस्थागतश्रीकृष्णसहकृतधूळीकेळिप्रभृतिवृत्तान्तपरत्वं बाल्यमयन्त्रणमिति शेषपूरणेन स्फुटीकृतम् । पूर्वोदाहरणे स्वप्नावस्थाभेदेन योजना । अत्र तु बाल्यावस्थाभेदेनेति विशेषः ॥

यथा वा—

सरजस्कां स्नातामथ शौरिर्माहाह्वयत्समं भोक्तुम् । इत्यवशादुक्तैका बाल्ये मैत्री ह्यकृत्रिमेत्यगदीत् ॥ ३६० ॥

अत्र ऋतुस्नातस्वकर्मकोपभोगफलकशौरिकृताह्वानरूपं वाक्यार्थं तथ्यभूतं गुरुजननिकटे प्रमादादुदीर्य तावतैव प्रबुद्धया बाल्ये मैत्री ह्यकृत्रिमेति वदन्त्या कयाचन विदग्धया नायिकया बाल्यनिर्वर्तितधूळीकेळीधूसरितत्वनिमित्तकस्नानकर्तृस्वकर्मकसहभोजनक्रियाफलकतादात्विकशौरिकृताह्वानरूपतया स एवान्यथा योजितः । अत्राप्यवस्थाभेदेन योजना पूर्ववदेव । श्लेषोपस्कृतत्वं तु विशेषः । तात्त्विकार्थपक्षे शौरिः रजसा आर्तवेन सह वर्तेत इति सरजस्का तां, अन्यत्र सधूळिकाम् । अथ आर्तवानन्तरं धूळीलेपानन्तरं च । स्नातां मां समं परस्परेणुरूपं

भोक्तुं उपभोक्तुं अन्यत्र सहभोजनाय, माणवकदशायां पुमांसः
कन्याभिस्सह स्वैरं भुञ्जत इति प्रसिद्धमेवेदम् । आह्वयत् आहू-
तवान् इति अवशात् प्रमादात् उक्त्वा बाल्ये शैशवे मैत्री सख्यं
अकृत्रिमा निर्व्याजेत्यगदीत् अवादीदित्यर्थः । बाल्ये मैत्रीत्या-
द्युक्तिस्स्वोक्तस्यार्थस्य बाल्यनिर्वर्तितत्वद्योतनाय ॥

कैतवापहृतिः—

छलच्छद्मनिभाद्यैश्च वपुरात्मादिकैः पदैः ।

निहृतिश्चेदभिव्यङ्ग्या कैतवापहृतिर्हि सा ॥ ५४ ॥

अत्र छलादिशब्दा विषयासत्यत्वप्रतिपादकाः । वपुरादिश-
ब्दास्तु विषयासत्यत्वपर्यवसायिन इति विवेकः । छलादीत्या-
दिपदेन कपटकैतवव्याजमिषापदेशोपधिदम्भादिशब्दा गृह्यन्ते ।
वपुरात्मादीत्यादिपदेन रूपनामरीतिभङ्ग्यादिशब्दा इति ध्येयम् ॥

यथा—

धरणीनिभरमणीमणिफणिशिखरिच्छलकुचा-
ग्रविन्यस्तः । हरिकैतवमृगमद इह हरतां स्वगु-
णेन जडतां नः ॥३६१॥

स्वगुणेन ज्ञानशक्तिवात्सल्यादिना अन्यत्र औष्ण्येन जड-
तां अज्ञतां शैत्यं च हरतां अपनयतात् । प्रसिद्धं ह्यज्ञान-
हारित्वं हरेः शैत्यहारित्वं मृगनाभेश्च । अत्र विषयासत्यत्वप्र-
तिपादकनिभच्छलकैतवशब्दैर्नेयं धरणी किंतु रमणीत्यादिनिषे-
धबोधनादेकवाच्यत्वं निषेधताद्रूप्ययोरार्थत्वं विधेयत्वं च, जड-
ताहरणस्य विधेयत्वात् । सावयवा च्येयं अनुग्राह्यानुग्राहकभा-
वापन्नावयवकसंघातरूपत्वात् ॥

यथा वा—

शितभानुरपि प्रथयति सितभानुरिव द्विजन्म-
राजत्वम् । मणिनूपुरयुगवपुषा फणिनायकशैल-
नाथपदयुग्मे ॥ ३६२ ॥

अत्र नदं मणिनूपुरयुगं अपितु द्विजन्मराजत्वं प्रकाशयं-
स्तिग्मभानुरेवेत्यसत्यपर्यवसायिवपुश्शब्दबलान्निषेधः प्रतीयते ।
एकवाक्यत्वादिकं पूर्ववत् । निरवयवा चेयम् । द्विजन्मराजत्वं
द्विजराजत्वमित्यर्थः । 'सोम एव नो राजेत्याहुर्ब्राह्मणीः प्रजाः'
इति श्रुतेश्चन्द्रमसो द्विजराजत्वम् । राजत्वमित्यत्रार्थान्तरानुरू-
प्याय 'अनचि च' इति तकारस्य द्वित्वम् । पक्षे—राजतो भावः
राजत्वं द्विविधे जन्मनी द्विजन्मनी ताभ्यां राजत्वं प्रकाशमा-
नत्वमित्यनयोरर्थयोः श्लेषेणाभेदाध्यवसायः ॥

विमर्शिनीकारस्तु छलादीत्यादिशब्देन तृतीययाऽपि क्वचि-
दसत्यत्वं प्रतिपाद्यत इत्यभाषीत् । तत्रेदमुदाहरणं—

फणिगिरिमिषोदयाद्रौ मधुमथनच्छलसुधाक-
राभ्युदये । तदुपत्यकावनच्छलजलधिः फेनायते
स्म कुसुमौघैः ॥ ३६३ ॥

फेनमुद्गमति फेनायते 'फेनाच्चेति वक्तव्यम्' इति वार्तिके-
केन उद्गमनार्थे क्यङ् । अत्र कुसुमौघैरिति तृतीयया नायं कुसु-
मौघः किंतु फेन एवेत्यपह्वनिबन्धनम् । यद्यपीदृशस्थले 'नद्या
शेखरिणे' इत्यादाविव वैयधिकरण्येनारोपरूपं रूपक्रमेवेति यु-
क्तम्, अथाप्यपह्वोपक्रमानुरोधेनान्तेऽप्यपह्ववस्य तृतीयया प्र-

तिपादितत्वं विमर्शिनीकारानुरोधेनोक्तम् । वस्तुतस्तु कैतवाप-
हृत्यनुप्राणितं व्यधिकरणरूपकमेवेदं भविष्यति । अत एव विम
र्शिनीकारानुरोधेनाऽपि रसगङ्गाधरकारेणायं पक्षोऽनादृत इति
ध्येयम् ॥

इयं मालारूपाऽपि भवति । तत्रापि बहून्निषिध्य एकस्या-
रोपे एकं निषिध्य बहूनामारोपे चेति द्विधेति कौस्तुभकारा-
दयः ॥

तत्राद्या यथा—

मणिसानुमिषाद्दरणौ फणिशय फणिमणिमि-
षेण पाताले । सुरसरणौ द्युमणिमिषात्प्रतापरा-
शिः कृतावतारस्ते ॥ ३६४ ॥

मणिसानुः सुमेरुः । फणिशयेति भगवत्संयुद्धिः । अन्यत्सु-
गमम् ॥

विद्रुममिषेण जलधौ कलधौताम्बुजमिषेण
सुरसरिति । कुरुविन्दबृन्दमिषतो द्विषतां मौलिष्व-
भात्प्रभावस्ते ॥ ३६५ ॥

कलधौतं हेम 'कलधौतं रूप्यहेम्नोः' इत्यमरः । मन्दाकि-
न्यां हेमारविन्दस्थितिः प्रासिद्धा । प्रभावः प्रतापः । 'स्यात्प्र-
तापः प्रभावश्च' इत्यमरः । अत्र पीतवर्णतया प्रथितस्य कन-
काचलादेः लोहिततया प्रसिद्धस्य विद्रुमादेश्च लोहिततयैव कवि-
समयसिद्धं प्रतापं प्रत्युपमानतावर्णनं पीतलोहितयोर्वर्णयोरभे-
दस्यापि कविसमयसिद्धत्वादित्यवधेयम् । तथाचोक्तमलंकारशे-
खरे—

कमलासंपदोः कृष्णहरितोर्नागसर्पयोः ।

पीतलोहितथोस्स्वर्णपरागाग्निशिखादिषु ॥

चन्द्रे शशैणयोः कामध्वजे मकरमत्स्ययोः ।

दानवासुरदैत्यानामैक्यमेवाभिसंहितम् ॥ इति ॥

शीतांशुरुचिमिषाद्विवि शीताद्रयनिमिषधुनी-
मिषादवनौ । पाताले शेषमिषातुयातानि यशांसि
तव विभान्ति विभो ॥ ३६६ ॥

शीताद्रिः हिमगिरिः । आनिमिषधुनी गङ्गा । तयोर्मिषात्
व्याजात् । हे विभो भगवन् ! ॥

ऊर्ध्वं नभस्तलनिभादधश्च वसुधातलच्छला-
द्भगवन् । जलधिच्छलात्समन्ताद्विभा विभक्ता वि-
भाति तव भूमन् ॥ ३६७ ॥

वसुधातलस्य नैल्यं 'यत्कृष्णं तदन्नस्य' इति श्रुत्यनुरो-
धिना 'श्यामण्डलं कुवलयकरकोमलाभम्' इतिवर्णनेन सिद्ध-
मिति ध्येयम् ॥

क्वचिदिह मरकतरूपं क्वचिदब्धनिभं क्वचित्त-
मालनिभम् । क्वचिदिन्दीवरदम्भं महोज्ज्वलं तव
महो जगति भाति ॥ ३६८ ॥

निभशब्दोऽत्र व्याजवाची 'निभस्तु कथितो व्याजे' इति मे-
दिनी । अत्र श्यामलत्वेन प्रसिद्धस्य भगवन्महसः हरिद्वर्णम-
रकतोपमानकथनं अनुपदोदाहृतप्रमाणेन नीलहरिद्वर्णयोरभेदप्र-
तिपादनात् ॥

हीरमिषात्ताटङ्के हारमिषादम्ब कंधरायां ते ।
माल्यमिषाद्धम्मिल्ले स्मितरुचिशकला हरेर्विभा-
न्त्यमलाः ॥ ३६९ ॥

एषूदाहरणेषु सुमेरुप्रभृतन्विहृन्निषिध्य तत्र प्रतापादेरेक-
स्यारोपः ॥

द्वितीया यथा—

वेदांस्तत्प्रतिपाद्यान्पुरुषार्थांस्तत्कृते नृभिरुपा-
स्यान् । चतुरो भगवद्व्यूहान्वाहाव्याजाद्धिभिर्षि-
जननि त्वम् ॥ ३७० ॥

चतुर इत्येतत् वेदपुरुषार्थभगवद्व्यूहानां त्रयाणामपि विशेष-
णम् । वेदाः ऋग्यजुस्सामाथर्वाख्याः पुरुषार्थाः धर्मार्थकाममो-
क्षाख्याः । भगवद्व्यूहाः वासुदेवसंकर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धाख्याः । अत्र
लक्ष्मीबाहानिषेधपूर्वकं तत्र वेदादीनां बहूनामैक्यारोपः ॥

भुवनत्रयीं त्रयीं वा त्रिगुणां वा प्रकृतिमहि-
गिरिद्युमणे । कुक्षौ निधायभगवन्क्षस्यविश्रलवळि-
त्रयीव्याजात् ॥ ३७१ ॥

त्रयीं ऋगादिवेदत्रयं 'स्त्रियामृक्सामयजुषी इति वेदास्त्र-
यस्त्रयी' इत्यमरः । त्रिगुणां सत्त्वरजस्तमोगुणात्मिकाम् । अत्रा-
पि वळित्रयीनिषेधपूर्वकं तस्यां भुवनत्रय्यादीनामनेकेषामैक्या-
रोपः ॥

इत्यलंकारमणिहारे अपह्नवसरस्त्रयोदशः

अथोत्प्रेक्षासरः.

यदन्यधर्मसंबन्धादन्यस्यान्यत्वतर्कणम् ।

सोत्प्रेक्षोक्ता त्रिधैषा स्याद्वस्तुहेतुफलात्मना ॥

उक्तानुक्तास्पदत्वेन वस्तूत्प्रेक्षा द्विधा मता ।

हेतूत्प्रेक्षाफलोत्प्रेक्षे सिद्धासिद्धास्पदत्वतः ॥

अन्यस्य विषयिणो यो धर्मः तत्सम्बन्धरूपास्त्रिमित्तात् अन्यस्य अन्यविषयकं अन्यत्वतर्कणं अन्यत्वेन संभावनं विषयिणस्तादात्म्येन संभावनमित्यर्थः । अन्यस्येति पण्डित्यर्थो विषयताधर्मितारूपा, विषयिण इति पण्डित्यर्थस्तु विशेषणतारूपा विषयता । अन्यत्वेनोत्कीर्तनं च संभावनाया आहार्यतासूचनाय । तथाच विषयनिष्ठधर्मसंबन्धप्रयुक्तं विषयधर्मिकं तादात्म्यसंसर्गेण विषयविधेयकमाहार्यसंभावनमुत्प्रेक्षेति पर्यवसितम् । तन्निष्ठधर्मसंबन्धप्रयुक्तमाहार्यतत्संभावनमिति तु निष्कर्षः । इतरांशस्तु अव्यावर्तकत्वेन स्वरूपकथनमात्रपरः । 'मुखं चन्द्रं मन्ये' इत्युत्प्रेक्षायां चन्द्रनिष्ठाहादकत्वादिधर्मसंबन्धप्रयुक्तं मुखे चन्द्रसंभावनमाहार्यमस्तीति लक्षणानुगतिः । बाधाद्यभावदशायां तु जायमाना मुखादौ चन्द्रादिसंभावना नोत्प्रेक्षेति तद्वारणायाहार्येति ॥

एतेन—

दुन्दुभिकाहलहलहलबन्धुरमखिलं दिगन्तरालमभूत् । यत्तन्मन्ये फणिगिर्युत्तंसो भजति सपदि जययात्राम् ॥ ३७२ ॥

इत्यत्र बुन्दुभिप्रभृतिकोलाहलदिगन्तरालव्याप्तिरूपजययात्रा-
प्रवृत्तधर्मसंबन्धप्रयुक्तायां भगवति तत्संभावनायामपि नातिव्या-
प्तिः । तस्या अनाहार्यत्वात् । 'संभावनं यदीत्थं स्यादित्यूहो-
ऽन्यस्य सिद्धये' इति संभावनालंकारविषये--

यदि जलधिर्विजलस्स्याद्यदि विसुवर्णस्सुवर्ण-
भूभृत्स्यात् । जह्याद्रक्षादीक्षामह्यद्रिशिखामणिस्त-
दा मन्ये ॥ ३७३ ॥

इत्यादावतिव्याप्तिवारणाय प्रयुक्तान्तम् । अत्र यदि जल-
धिर्विजलस्स्यादित्यादिसंभावनस्य विषयिनिष्ठधर्मसम्बन्धप्रयुक्त-
त्वाभावात् ॥

काकोदरगिरिमेनं लोकोत्तररामणीयकं मन्ये ।
पदमपि परमं विजहद्विहरति यदिह श्रिया सह
मुकुन्दः ॥ ३७४ ॥

इत्यादावतिप्रसङ्गवारणाय तन्निष्ठेति संभाव्यमानवृत्तित्वं ध-
र्मविशेषणम् । तत्र परमपदत्यागपूर्वकश्रीसहितविहरणरूपो धर्मो
मुकुन्दवृत्तिः । न तु संभाव्यमानवृत्तिरिति नातिप्रसङ्गः । ननु
संबन्धान्तरेणोत्प्रेक्षाया असंग्रह इति चेन्न । सर्वत्राभेदैर्नैवोत्प्रे-
क्षणमिति प्राचीनमतानुरोधेनैवमभिधानात् । एतत्सूचनायैव ल-
क्षणे तादात्म्योपादानमिति ध्येयम् ॥

सा चोत्प्रेक्षा वस्तुहेतुफलात्मतागोचरतया त्रिविधा, व-
स्तुहेतुफलात्मता च वस्तुहेतुफलतादात्म्यम् । अत्र वस्तुनः क-
स्यचिद्ब्रह्मस्त्वन्तरतादात्म्यसंभावना प्रथमा वस्तूत्प्रेक्षेत्युच्यते ।

इयमेव स्वरूपोत्प्रेक्षा । अहेतोर्हेतुभावेन अफलस्य फलत्वेनो-
त्प्रेक्षा हेतूत्प्रेक्षा फलोत्प्रेक्षेत्युच्यते । तत्राद्या स्वरूपोत्प्रेक्षा उ-
क्तानुक्तास्पदत्वेन द्विविधा । आस्पदं विषयः । उक्तविषया अनुक्त-
विषया चेति द्विविधत्यर्थः । हेतूत्प्रेक्षाफलोत्प्रेक्षे सिद्धविषया
असिद्धविषया चेति प्रत्येकं द्वावधे ॥

क्रमेणोदाहरणानि —

हरिशेखरितादहिपतिधरणिधरादधिकतां परां
लिप्सुः । हरिशिरसि भासमानस्सुरगिरिशिशुरिव
महाकिरीटोऽव्यात् ॥ ३७५ ॥

अत्र कनकमणिमयत्वादिना धर्मसंबन्धेन निमित्तेन महा-
किरीटस्य सुमेरुशिशुतादात्म्यसंभावना स्वरूपोत्प्रेक्षा महाकि-
रीटस्य विषयस्योपादानादुक्तविषया ॥

यथा वा—

विसृमरनिजरुचिभरपरिवलयिततनुरहिगिरी-
न्द्रपतिदयिता । प्रकटयतीव हिरण्यप्राकारात्वं स्व-
मागमप्रोक्तम् ॥ ३७६ ॥

अत्र पिशङ्गत्वादिना गम्यमानेन निमित्तेन लक्ष्मीतनुरुचि-
वलयस्य हिरण्यप्राकारतादात्म्यसंभावना । वस्तुतस्तु प्रकटन-
क्रियोत्प्रेक्षाया एवात्र प्राधान्येन निर्दिष्टत्वाद्दृश्यमाणरीत्या क्रि-
यास्वरूपोत्प्रेक्षाया एवेदमुदाहरणं भाविष्यतीति ध्येयम् । अन्य-
त्तु अग्रे निरूपयिष्यते । अत्र 'हिरण्यप्राकारामार्द्राम्' इति श्रु-
त्यर्थोऽनुसंहितः ॥

अनुक्तविषया वस्तुत्प्रेक्षा यथा—

अभिषिञ्चतीव मामयमहिराजधराधराधिपति-
रमृतैः । दयनीयस्य ममालं नयने दिव्याञ्जनैरन-
क्तीव ॥ ३७७ ॥

अत्राप्यायकत्वादिना निमित्तेन गम्यमानेन भगवत्कर्तृका-
नन्दनस्य तत्कर्तृकामृताभिषेकतादात्म्योत्प्रेक्षा दिव्याञ्जनाञ्जना-
दात्म्योत्प्रेक्षा चानुक्तविषया स्वरूपोत्प्रेक्षा, आख्यातोपस्थिते कर्तरि
भगवतस्तादात्म्येनान्वये कर्तुर्घात्वर्थे अभिषेचने अञ्जने चान्वयात्
तस्य इवशब्दार्थे संभावने तस्य च विषयतया आनन्दने अन्व-
याद्भगवत्कर्तृकाभिषेचनाञ्जनसंभावनाविषय आनन्दनमिति वा-
क्यार्थबोधपर्यवसानान् उभयत्रापि विषयभूतस्यानन्दनस्य विष-
यिवाचकाभ्यामभिषिञ्चत्यनक्तिभ्यामन्येनानुपादानाच्च ॥

नन्वत्र अभिषिञ्चत्यनक्तीति धात्वर्थयोरभिषेचनाञ्जनयोरख्या-
तोपात्ते कर्तरि विशेषणत्वेनान्वयमभ्युपेत्य कर्तुरिवशब्दार्थे संभा-
वनेऽन्वयेन अभिषेचनाञ्जनकर्तृतादात्म्यमेवोत्प्रेक्ष्यताम् । ततश्च
भगवतो विषयस्योपादानेन उक्तविषयतालाभात् भगवतः प्रथ-
मान्तपदोपस्थापितस्य मुख्यविशेष्यतया प्रथमान्तविशेष्यकबो-
धोऽपि तान्त्रिकसंप्रतिपन्न उपपादितो भवतीत्युत्प्रेक्षाद्वयमुक्तविष-
यमेवास्तु । सकृदुच्चारिताभ्यामभिषिञ्चत्यनक्तिभ्यां शक्या अभि-
षेकाञ्जनयोः साध्यवसानलक्षणया साधारणधर्मपुरस्कारेणानन्द-
नस्य चोपस्थापनाया युगपद्भूतिद्वयविरोधेनासंभवादिति चेन्मैवं,
'लः कर्मणि च' इति सूत्रानुसारेणाख्यातस्य कर्त्रादिशक्ततया प्रकृ-
ते अभिषिञ्चत्यनक्तीत्याभ्यामाख्याताभ्यां कर्तुरुपस्थितावपि 'भा-

वप्रधानमाख्यातम् ' इति यास्कस्मरणात् भावो धात्वर्थः प्रधानं विशेष्यं यस्य तदाख्यातमित्यर्थकाद्धात्वर्थभूताभिषेचनाञ्जनक्रियोरेव विशेष्यतया तदुपसर्जनत्वेनान्वितस्य कर्तुरुत्प्रेक्षाविषयतया इवादिशब्दार्थभूतसंभावनायामन्वयासंभवात् । एवमाख्यातस्य क्रियोपसर्जनत्वादेव —

लिम्पतीव तमोऽङ्गानि वर्षतीवाञ्जनं नभः ।

इतीदमपि भूयिष्ठमुत्प्रेक्षालक्षणान्वितम् ॥

केपांचिदुपमाभ्रान्तिरिवश्रुत्येह जायते ।

नोपमानं तिङन्तेनेत्यतिक्रम्याप्तभाषितम् ॥

इत्यादिना उत्प्रेक्षास्थले ' लिम्पतीव ' इत्यत्रोपमाभ्रान्ति केपांचित्संभवन्तीं प्रतिक्षिपता दण्डिना—

कर्ता यद्युपमानं स्यान्नद्यग्भूतोऽसौ क्रियापदे ।

स्वक्रियासाधनव्यग्रो नालमन्यद्व्यपेक्षितुम् ॥

इति कर्तुरुपमायामुपमानतयाऽन्वयोऽपि निराकृतः । तथाहि कारिकार्थः ' लिम्पतीव ' इत्यत्र लेपनकर्तुरिवशब्दार्थे सादृश्ये उपमानत्वेनान्वयसंभवादुपमैवात्र किं न स्यादित्याशङ्काया उत्तरत्वेनायं श्लोकोऽवतारितः । कर्ता यद्युपमानं स्यात्तदेयं शङ्का युज्येत, न चेदं संभवति, तत्र हेतुः न्यग्भूत इत्यादिः । असौ कर्ता क्रियापदे तिङन्ते न्यग्भूतः क्रियोपसर्जनीभूत इत्यर्थः ।

फलव्यापारयोर्धार्तुराश्रये तु तिङस्मृताः ।

फले प्रधानं व्यापारस्तिङ्गर्थस्तु विशेषणम् ॥

इत्युक्तेः । न्यग्भूततामेवोत्तरार्धेनोपपादयति-- स्वेति । स्वक्रियायाः लेपनादिरूपायः साधने व्यग्रः व्यापृतः असौ कर्ता

अन्यत् स्वसाध्यक्रियापेक्षया इतरत् व्येक्षितुं आकाङ्क्षितुं साध-
यितुमिति यावत् नालं न समर्थः । यथा कस्यचिदधीनो
नान्यस्य शक्नुयात्साधयितुं कार्यं तथा एकस्याः क्रियाया वि-
शेषणत्वेनाधीनः कर्ताऽन्यस्योपमानरूपस्य विशेषणतां नाप्नु-
माष्टे, इतरविशेषणत्वेनोपास्थितस्यान्यत्र विशेषणत्वेनान्वयायोगा-
त् । अतो नात्र कर्तुरूपमानत्वं संगच्छत इति । तथाच इवशब्द-
र्थस्संभावनं सादृश्यं वाऽस्तु, उभयथाऽपि न तत्र कर्तुरन्वय
इति नोपमा युक्तेति । तस्मात्तमासि लेपनकर्तृत्वमुत्प्रेक्ष्यमिति
मतमनुपादेयमेव । तस्यापि कर्तुर्विशेषणत्वात् । विवक्षितविवे-
केन लेपनस्यैवात्प्रेक्षणीयत्वाच्च । एवंचोदाहृतपद्ये प्रधानभूता-
भिषेचनाञ्जनक्रियागाचरा संभावनैव निगीर्णानन्दनविषयेति सिद्ध-
म् । न च युगपद्वृत्तिद्वयविरोधदोषता, तदनभ्युपगमात् । ये तु
'लिम्पतीव तमोऽङ्गानि वर्षतीवाञ्जनं नभः' इत्यत्र तमोनभसो
विषययोस्तत्कर्तृकलेपनवर्षणस्वरूपधर्मोत्प्रेक्षेत्याहुः, तन्मते स्व-
रूपोत्प्रेक्षायां धर्म्युत्प्रेक्षा धर्मोत्प्रेक्षा चेत्येवं द्वैविध्यम् । तत्र त-
मोनभसोः कर्तृत्वेन विषयत्वेन च द्विवारमन्वयक्लेशः । तथा ध-
र्म्युत्प्रेक्षा साधर्म्यप्रयुक्ता धर्मोत्प्रेक्षा तु तत्सहचरितधर्मसंबन्धप्र-
युक्तेति लक्षणाननुगमः । न च तन्निष्ठतत्समानाधिकरणान्यतर-
त्वेन धर्मनिवेशान्नाननुगम इति वाच्यम् । सर्वत्र सादृश्यनि-
मित्ताया एवोत्प्रेक्षायास्संभवेनान्यतरत्वादिनिवेशप्रयुक्तगौरवस्या-
नुपादेयत्वादिति वदन्ति ॥

यथा वा —

श्रुत्यञ्चलसंसक्ता मुक्ताश्श्रुत्यन्तचपलमक्षियुग-
म् । अवलोक्य भुवनमातस्तव देवि भृशं हस-
न्तीव ॥ ३७८ ॥

अत्रापि कर्णाभरणमौक्तिकसंबन्धिप्रकाशस्य तत्कर्तृकहास
तादात्म्योत्प्रेक्षा अनुक्तविषया । प्रकाशस्य विषयस्य निगीर्ण-
त्वादिति बोध्यम् ॥

सिद्धविषया हेतूत्प्रेक्षा यथा—

खञ्जनरुचिखञ्जनवलभञ्जनमणिमञ्जुरुचिनिच-
यनिचुले । अञ्जनशिखरिणि सततासञ्जनतो नून-
मसित एष हरिः ॥ ३७९ ॥

खञ्जयति गतिविकलं करोतीति खञ्जनः । खञ्जनरुचेः ख-
ञ्जरीटाख्यखगत्वियः खञ्जनः ततोप्यतिशयितनीलिमेत्यर्थः । 'ख-
ञ्जरीटस्तु खञ्जनः, खोडे खञ्जः' इति चामरः । बलभञ्जनमणयः
इन्द्रनीलरत्नानि तेषां मञ्जुरुचिनिचयः निचुलः निचोलः यस्य
तास्मिन् 'निचुलस्तु निचोलके' इति विश्वः । निचोलः प्रच्छ-
दपटः 'विनयनिचुलितैः' इति मुरारिप्रयोगश्च । अत्र भगवतो
नैसार्गिके श्यामलिम्बि वस्तुतोऽञ्जनगिरिसततासञ्जनं न हेतुरित्य-
हेतोस्तस्य हेतुत्वसंभावना हेतूत्प्रेक्षा अञ्जनगिरिसततासञ्जनस्य
सिद्धत्वात्सिद्धविषया अञ्जनशब्दश्रेयभित्तिकाभेदाध्यवसायमू-
ला । प्रसिद्धं ह्यञ्जनस्य नैल्यम् ॥

असिद्धविषया हेतूत्प्रेक्षा यथा—

श्रीवत्स इति हरे त्वं वात्सल्यादिव रमाश्रये
हृदये । किञ्चन लाञ्छनमश्चसि कञ्चुकिवरभूभृदञ्च-
लाभरण ॥ ३८० ॥

श्रीवत्सः लक्ष्मीपुत्रः 'वत्सः पुत्रादिवर्षयोः' इति भेदिनी ।
'वत्सस्सुतादाँ तर्णके त्रिषु' इति रत्नमाला च । पक्षे श्रीवत्स

इति लाञ्छननाम । अञ्चसि पूजयसि आद्रियसे । पूजनं चा-
त्र—‘स च पूज्यो यथा ह्यहम् । पूज्या लालयितव्याश्च’ इत्या-
दाविवादरणपरम् । पक्षे प्राप्नोषीत्यर्थः । अत्र श्रीवत्सनामलाञ्छ-
नस्य रमाश्रयभूतहृदयस्थलाधिकरणकाञ्चने लक्ष्मीवत्सताप्रयुक्तं
वात्सल्यं न हेतुरित्यहेतोस्तस्यासिद्धस्य हेतुतासंभावना असि-
द्धविषया हेतूप्रेक्षा श्लेषोज्जीविता ॥

यथा वा—

भजति भुजगेशनगपतियुवतिमणीरुचिकचा-
कचिजितेव । विद्युन्मुखे विकारं तान्तत्वं च द्यु-
मध्यलीनात्वम् ॥ ३८१ ॥

भुजगेशनगपतियुवतिमणी लक्ष्मीः तस्याः रुच्या प्रभया
कचाकचिजितेव केशेषु केशेषु गृहीत्वा प्रवृत्तेन युद्धेन परास्ते-
व विद्युत् मुखे वदने विकारं पराभूतत्वचिह्नं वैवर्ण्यं तान्तत्वं
ग्लानिं द्युमध्ये यत्रकापि गह्वराभ्यन्तरान्तरिक्षमध्ये लीनत्वं अह-
श्यतयाऽवस्थानं च भजति । द्युमध्येत्यत्र वकारान्तस्य द्युशब्द-
स्य ‘दिव उत्’ इत्युत्वम् । यद्वा द्यु इत्यव्ययं गगनवाचि ।
‘द्यु क्लीवमहि गगने च’ इति मेदिन्यनुशासनात् ॥

वास्तवार्थस्तु—मुखे आदौ विकारं वि इत्याकारकमक्षरं
तान्तत्वं तकारान्तत्वं द्युः द्यु इति वर्णसमुदयः मध्ये वि त् इत्य-
नयोर्वर्णयोरन्तराले, लीनः स्थितः यस्यास्सा तस्याः भावः
द्युमध्यलीनात्वम् । विद्युत्पदे मुखविकारवत्त्वतान्तत्वद्युमध्यलीना-
त्वानि द्रष्टव्यानि । द्युमध्यलीनाशब्दस्य समस्तत्वेनागुणवचन-
त्वात् ‘त्वतलोर्गुणवच स्य’ इति न पुंवद्भावः । अत्र संज्ञाजा-

तिकृदन्ततद्धितान्तसमस्तसर्वनामसंख्याशब्दातिरिक्तशब्दो गुण-
वचनशब्देनोच्यते । आकडारसूत्रभाष्यतस्तथैव लाभात् । अत एव
'एकतद्धिते च' इति सूत्रे भाष्ये 'एकत्वमिति, पुंवत्त्वात्सिद्ध-
म्' इत्याशङ्क्य 'न सिध्यति उक्तमेतत् । त्वतलोर्गुणवचनस्य'
इत्युक्तम् । एकशब्दे सर्वनामसंज्ञया गुणवचनसंज्ञाया बाध इति
तदाशयः । इदं च 'त्वतलोः' इति सूत्रशेखरे स्पष्टम् । अत्र
विद्युतो मुखविकारवत्त्वादिके नैसर्गिके लक्ष्मीरुचिपरास्तत्वं न
हेतुरिति तद्धेतुत्वसंभावना हेतूप्रेक्षा । वस्तुतस्तत्परास्तताया
अभावादसिद्धविषया श्लेषोत्तम्भिता । पूर्वोदाहरणे वात्सल्यादिति
हेतुत्वं तावत्पञ्चम्यैव निर्दिष्टम्, अत्र तु जितेति धर्मिविशेषण-
तया जयस्य हेतुत्वमार्थम् । यथा 'पूजितस्तुष्यति' इत्यादौ
पूजनादेः ॥

ननु कथं विद्युच्छब्दगत विप्रभृतिवर्णवस्त्वं तद्वाच्ये वस्तुनि
संभवेत्, येन उपपादितश्लेषमूलकाभेदकल्पनेन उक्तोऽर्थो निरु-
ह्यतेति चेत् । शब्दार्थतादात्म्यस्य साम्राज्यादित्यवेहि । तथा
ह्याहुश्शाब्दिकाश्शब्दशक्तिनिरूपणावसरे—“संकेतस्तु पदपदार्थ-
योरितरेतराध्यासरूपः स्मृत्यात्मको योऽयं शब्दस्सोऽर्थो योऽर्थ-
स्स शब्दः” इति पातञ्जलभाष्यमुदाहरन्तः पदपदार्थयोस्संब-
न्धान्तरमेव शक्तिर्वाच्यवाचकभावापरपर्याया । तद्वाहकं चेतरेत-
राध्यासमूलं तादात्म्यं तदेव सम्बन्धः । उभयनिरूपिततादात्म्य-
वानुभय इत्यर्थपदयोर्व्यवहारात् । तस्य च तादात्म्यस्य निरू-
पकत्वेन विवक्षितोऽर्थश्शक्यः, आश्रयत्वेन विवक्षितश्शब्द-
श्शक्तः । शब्दार्थयोस्तादात्म्यादेव श्लोकमशृणोत् अर्थं वदतीति
व्यवहारः 'ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म, रामेति द्व्यक्षरं नाम मान-
भङ्गः पिनाकिनः, वृद्धिरादैच्' इति शाक्तेग्राहकश्रुतिस्मृतिविषये

सामानाधिकरण्येन प्रयोगश्च । तादात्म्यं च तद्भिन्नत्वे सति तदभेदेन प्रतीयमानत्वमिति भेदाभेदसमनियतम् । अभेदस्याध्यस्तत्वाच्च न तयोर्विरोधः” इति । विस्तरस्तु मञ्जूषादौ । तस्माच्छब्दार्थतादात्म्यावलम्बनेन विशुच्छब्दगतमपि विप्रभृतिवर्णवत्त्वं तदर्थेऽपि निरर्गळमेवेत्युपपादितोऽर्थो निरुह्यत इति न संकटं किञ्चित् । एवमेवान्यत्रापि बोद्धव्यं बुद्धिमद्भिः ॥

यथा वा—

अर्थिजनपीडनानामसासहिर्नूनमहिमहीध्रम-
गाः । क्व वसन्तमर्थिनिवहा वदान्यमब्जाक्ष जी-
वयन्त्येते ॥ ३८२ ॥

अर्थिजनपीडनानां असासहिर्नूनं असहिष्णुरिव ‘सासहि वावहि’ इत्यादिना यङन्तात्सहतेः किप्रत्ययान्ततया निपातनात्साधुः । पीडनानामिति कर्माणि पष्ठी । अहिमहीध्रं शेषाद्रिं आशीविषमयं गिरिमित्यपि गम्यते । अतिभयंकरत्वेनान्यदुर्गमत्वमनेन द्योत्यते । अगाः प्राप्तवानभूः । हे अब्जाक्ष ! एते परसंकटं मनागप्यनालोचयन्तस्स्वार्थैककृपणा इति भावः । अर्थिनिवहाः वदान्यं प्रियवचनपुरस्सरदानशीलं क्व वसन्तं जीवयन्तीति लोकोक्तिः । न खलु सुदुर्गममपि प्रदेशमास्थितवन्तं न पीडयेरन्निति भावः । अत्र भगवतोऽहिमहीध्रप्राप्त्यहेतोरप्यार्थिजनपीडनासहिष्णुत्वस्य तद्धेतुत्वसंभावना असिद्धविषया, तादृशासहनस्यासिद्धत्वात् । अत्रापि पूर्वोदाहरण इव हेतुरार्थः । पूर्वोदाहरणद्वयं श्लेषसंकीर्णम् । इदं तु शुद्धमिति वैलक्षण्यम् ॥

सिद्धविषया फलोत्प्रेक्षा यथा—

विनतानां जनतानां तमसामवसादनाय किल
शौरे । शस्तघृणिं कौस्तुभमणिमरुणांशुसहस्रनि-
भमुरसि वहसि ॥ ३८३ ॥

अत्र कौस्तुभमणिधारणं प्रत्यफलस्यापि तमोऽवसादनस्य
तत्फलत्वेन संभावना सिद्धविषया फलोत्प्रेक्षा ।

तेषामेवानुकम्पार्थमहमज्ञानजं तमः ।

नाशयाम्यात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता ॥

इत्युक्तप्रकारेण भगवतस्तमोऽवसादनस्य स्वतस्सिद्धत्वात् ॥

असिद्धविषया फलोत्प्रेक्षा यथा—

सोदरसुधानिरन्तरसादरसहवासकुतुकपरिपू-
र्त्यै । काकोदरगिरिनाथः कमलायै स्मितसुधां
व्यनक्ति किल ॥ ३८४ ॥

किलेत्युत्प्रेक्षाव्यञ्जकम् । अत्र भगवता लक्ष्मीं प्रति स्मि-
तसुधाया व्यञ्जनस्य सोदरसुधानिरन्तरसादरसहवासकुतुकपरि-
पूर्तिर्न फलमिति तस्याः गगनारविन्दायमानायास्तत्फलत्वेन सं-
भावना असिद्धविषया फलोत्प्रेक्षा ॥

यथा वा—

अहमपि विजितोऽस्म्यनया रमयेति व्यञ्जना-
य किल भगवन् । तन्निलये निजहृदये भान्तीं
बध्नासि वैजयन्तीं त्वम् ॥ ३८५ ॥

वैजयन्तीं विजयपताकां वनमालां च । अत्र भगवता लक्ष्मीनिलयभूते निजहृदये वनमालाऽभिन्नत्वेनाध्यवसिताया वैजयन्तीशब्दवाच्याया जयपताकाया बन्धनं प्रति स्वस्यापि श्रिया विजितत्वाभिव्यञ्जनं न फलमिति तस्य फलत्वेन संभावना उक्तफलस्यासिद्धत्वादासिद्धविषया फलोत्प्रेक्षा । इयं रूपकश्लेषाभ्यामुत्तम्भिता । पूर्वा तु रूपकसंकीर्णोति भिदा ॥

यथा वा—

लक्ष्मीजयकेतनतामात्मीयोरस्थलस्य विशदयितुम् । बध्नासि वैजयन्तीं बहुवर्णां तत्र नूनमब्जाक्ष ॥ ३८६ ॥

हे अब्जाक्ष ! आत्मीयोरस्थलस्य लक्ष्म्याः जयकेतनतां विजयध्वजयष्टितां केतनशब्दोऽत्र ध्वजयष्टिवाची । पक्षे विजयगृहत्वम् । 'केतनं तु ध्वजे कार्यं निमन्त्रणनिवासयोः' इत्यजयः । विशदयितुं नूनं तत्र विजयकेतनभूते आत्मीयोरस्थले बहुवर्णां विचित्रां, पक्षे—'पञ्चवर्णां तु या माला वैजयन्ती गदाभृतः' इत्युक्तवर्णां वैजयन्तीं पताकां वैजयन्तीशब्दोऽत्र ध्वजपटीवाचकः । बध्नासि । यद्यपि 'पताका वैजयन्ती स्यात्केतनं ध्वजमस्त्रियाम्' इति पताकादयश्चत्वारोऽपि शब्दा ध्वजपर्यायतया सुधादौ व्याख्याताः । तथाऽपि पताकावैजयन्तीशब्दयोर्ध्वजपटीवाचित्वं केतनध्वजशब्दयोस्तद्याष्टिवाचित्वं चावश्याभ्युपेयं, तथैव प्रसिद्धेः । अन्यथा 'पताकाध्वजमालिनम्, चञ्चवग्रदृष्टदुलाहिपताकयाऽन्ये स्वावासभागमुरगाशनकेतुयष्ट्या, प्रभावनीकेतनवैजयन्तीः' इति श्रीरामायणमात्रकाव्यादिषु भूयस्सु प्रदेशेषु पताकाध्वजादिशब्दानां सहप्रयोगो विरुध्येत । न हि घटकलशा-

दीनां पर्यायशब्दानां सहप्रयोगो दृष्ट इष्टश्च । किञ्च उदाहने माघकाव्यपद्ये चटुलाहिपताकयेत्यत्राहेः ध्वजपटीत्वेन रूपणस्यैव उरगाशनकेतुयष्ट्येतदनु रूपता । अत एव 'व्याकृत्तशीर्षकरको विमलास्थिदन्तो रक्तहदांशुकधरो रथकेतुदण्डः' इति चम्पुभारतपद्ये केतुयष्टेः यतिधार्यदण्डत्वेन रूपणं, 'असौ ते पूर्वेषां सुचरितपताका यदमरस्त्रवन्ता' इति मुरारिमिश्रपद्ये मन्दाकिन्यास्सुचरितपताकात्वेन रूपणं च योयुज्यते । 'ध्वजार्थसम्मितां चैव पताकां चैव चित्रयेत्' इति ध्वजारोहणप्रकरणगतपाद्मसंहितावचनं चात्रैवानुकूलम् । अत्र विशदयितुमिति तुमुनोऽर्थः फलम् । एवं वक्ष्यमाणोदाहरणेऽपि । पूर्वोदाहरणेषु चतुर्थ्यर्थः फलम् । अत्र भगवता निजोरस्थलस्य लक्ष्मीजयकेतनताभिव्यञ्जनं तत्र वैजयन्तीवन्धनं प्रत्यफलं तत्फलत्वेन संभाव्यत इति फलोत्प्रेक्षा तादृशव्यञ्जनस्यासिद्धत्वादसिद्धविषया केतनवैजयन्तीशब्दप्रतिपाद्यगृहध्वजवनमालापताकारूपार्थद्वयश्लेषाभित्तिका - भेदाध्यवसायमूलातिशयोक्त्यनुप्राणितेति विशेषः ॥

यथा वा—

अञ्जनभूधरविभुना व्यञ्जयितुं माधवत्वमिव
नैजम् । हृद्याऽतिमृदुलताश्रीरामोदं प्रापितोपवन-
मालम् ॥ ३८७ ॥

अञ्जनभूधरपतिना नैजं माधवत्वं मधुमासत्वं श्रीपतित्वं च । 'माधवोऽजे मधौ राधे' इति मेदिनी । व्यञ्जयितुमिव उपवनमालं वनराजीसमीपे वैजयन्तीसमीपे च । हृद्या हृदयस्य प्रिया वक्षसि स्थिता च । अतिमृद्वश्च ताः लताश्च तासां श्रीस्समृद्धिः, पक्षे अतिशयिता मृदुलता सुकुमारता यस्यास्सा

श्रीः लक्ष्मीः आमोदं सौरभं हर्षं च प्रापिता । अत्र भगवता स्वत
एवातिमृदुलताश्रीरामोदं प्राप्यते न तु स्वं माध्रवत्वमभिव्यञ्ज-
यितुमित्यफलस्य तद्व्यञ्जनस्य फलत्वेन संभावनाफलोत्प्रेक्षा ता-
दृशव्यञ्जनस्यासिद्धत्वादसिद्धविषया । इयं सभङ्गश्लेषेणोत्तम्भि-
ता । पूर्वा त्वभङ्गश्लेषेणेति भिदा ॥

यथावा—

सरसहिततामवाप्तुं विहाय तामरसतां स्वत-
स्सिद्धाम् । उरगवरगिरिपते भवदुरसि सरसिजा-
नि माल्यतां प्रापुः ॥ ३८८ ॥

सरसेभ्यो रसिकेभ्यः हिततां सरसतां हिततां वा अ-
वाप्तुं तां तथाविधां अरसतां अरसिकत्वं, पक्षे तामरसतामिति
समस्तं पदम् । तामरसत्वमित्यर्थः । अत्र सरसहिततावाप्तेः श-
शशङ्गायमानायास्सरसिजकर्तृकमाल्यतावाप्तिं प्रत्यफलस्यापि फ-
लतया संभावना असिद्धावेरया फलोत्प्रेक्षा इयमपि पूर्ववत्स-
भङ्गश्लेषदत्तहस्तैवेति ध्येयम् ॥

यथावा—

न्यसितुं पदमहिशिखरिण्यकृतकनगरात्त्वरा-
न्वितोऽवतरन् । क्षुभितं वलग्नमव्युत संवाहयितुं
किलात्र करमदधाः ॥ ३८९ ॥

अत्र परमव्योमावधिकसत्त्वरावतरणप्रयोज्यशोभाश्रयस्वाव-
लग्नकर्मकसंवाहनस्य भगवत्कर्तृकस्य तन्कर्तृकस्वाभावाविकनिजा-
वलग्नमाधिकरणकसव्यपाणिन्यसनं प्रत्यफलस्यापि फलत्वेन संभा-

वना फलोत्प्रेक्षा संवाहनस्य विषयस्यासिद्धत्वात्सिद्धविषया ।
इयं शुद्धा पूर्वास्तु संकीर्णा इति वैलक्षण्यम् ॥

अत्रैवं बोधप्रकारः—वस्तुत्प्रेक्षोदाहरणे 'सुरगिरिशिशुरिव
महाकिरीटः' इत्यत्र सुरगिरिशिशुत्वावाच्छन्नस्य इवार्थे संभा-
वनायां प्रकारतयाऽन्वयः । संभावनायाश्च विषयतासंबन्धेन म-
हाकिरीटऽन्वयः । तथाच सुरगिरिशिशुप्रकारकसंभावनाविषयो
महाकिरीट इति बोधः । महाकिरीटविषया सुरगिरिशिशुप्रका-
रिका च संभावना तादात्म्यसंसर्गेणैव, तथाऽनुभवात्, चमत्कृति-
प्रयोजकस्य संसर्गान्तरस्याभावाच्च । न त्वेवं सुरगिरिशिशुत्व-
प्रकारिका, तस्य सुरगिरिशिशूपसर्जनत्वात् । एवं ध्रुवं नून-
मित्यादिशब्दसमभिव्याहारेऽपि बोध्यम् । 'मुखं चन्द्रं मन्ये'
इत्यादौ तु चन्द्राभिन्नमुखविषया संभावेनेति बोधः, नामार्थ-
योरभेदान्वयव्युत्पत्तेः । एवं 'मुखं चन्द्रं संभावये तर्कये'
इत्यादावपीति ध्येयम् । अभिपिञ्चतीवेत्यनुक्तविषयोत्प्रेक्षोदाहरणे
तु अभिपिञ्चातेना साध्यवसानलक्षणया अभिपेचनानन्दोभयसा-
धारणेनाप्यायकत्वादिना रूपेणोपस्थापिते आनन्दने अभिपेचनसं-
भावनान्वयादाप्यायकं भगवत्कर्तृकस्वकर्मकाभिपेचनप्रकारकसं-
भावनाविषय इति बोधः । एवमनक्तीवेत्यादावपि ज्ञेयम् । "लि-
म्पतीव तमोङ्गानि' इत्यत्र व्यञ्जनयोपस्थापिते व्यापने तादृश-
संभावनान्वयः" इति काव्यप्रदीपकारः ॥

हेतूत्प्रेक्षोदाहरणे 'अञ्जनशिखरिणि सततासञ्जनतो नूनम-
सित एष हरिः' इत्यत्र पञ्चमीस्थानिकतसेर्हेतुरर्थः । तत्र चा-
भेदेन प्रकृत्यर्थान्वयः हेतोश्च स्वप्रयोज्यतासंबन्धेनासितत्वावि-
शिष्टेऽन्वयः । विशेषणस्य प्रयोज्यत्वे विशिष्टस्यापि तत्प्रयोज्य-
त्वाव्याहतेः । यद्वा स्वप्रयोज्याश्रयत्वसंबन्धेनान्वयः । तस्य प्र-

कारतासंबन्धेन संभावनायां तस्याश्च विषयतया हरावन्वयः । तथाचाञ्जनगिर्याधिकरणकसततासञ्जनाभिन्नहेतुकासितप्रकारकसंभावनाविषयो हरिरिति बोधः । न च तादात्म्यसंबन्धेन हेतुविधेयकत्वाभावात्त्रेयं हेतूप्रेक्षा स्यात् । किंतु तादात्म्येन तथाविधासितस्वरूपोत्प्रेक्षैवेति वाच्यम् । विवक्षितविवेचनयाऽञ्जनिगिरिसततासञ्जने हेत्वभेदस्योत्प्रेक्षणीयतया सततासञ्जनं प्रति विशेष्यभूतस्यापि हेतोर्विधेयत्वाभ्युपगमात् । मुखचन्द्र इति रूपक इवानुयोगित्वमुखस्याभेदस्य सततासञ्जनसंसर्गत्वाभ्युपगमेन च सततासञ्जने हेत्वभेदभानसंभवात् । हेतुविशिष्टस्वरूपोत्प्रेक्षाया मुखतः प्रतीयमानत्वेऽपि विवक्षावशेन हेतूप्रेक्षात्वेनैव व्यपदेशः । यथा 'दध्ना जुहोति' इत्यत्र मुखतो दधिविशिष्टहोमप्रतीतावपि विवक्षितविवेचनया होमे दधिविधित्वव्यपदेश इति ज्ञेयम् । न च स्वप्रयोज्यत्वसंबन्धेन स्वप्रयोज्याश्रयत्वसंबन्धेन वा हेतुरूपधर्मोत्प्रेक्षैव असितपदार्थे स्वीक्रियतां किमेतादृशकल्पनायासेनेति वाच्यं, धर्मोत्प्रेक्षाभ्युपगमे दूषणस्य पूर्वमेवोदीरितत्वात् । अत एव 'हर्षालुग्ना मन्ये ललिततनु ते पादयोः पद्मलक्ष्मीः' इति हेतूप्रेक्षामुदाहृतवतः काव्यप्रकाशकृतोऽपि तत्र हर्षहेतुकलगनतादात्म्यसंभावनमेव स्वाभाविके लगनेऽभिमतम् । अस्मदुक्तरीत्या तु लक्ष्मीरूपे विषये यथोक्तहर्षहेतुकलग्नतादात्म्यसंभावनमुचितं लगनस्य धर्म्युपसर्जनत्वेन संभावनायामन्वयायोगादिति दिक् । एवमुदाहृतासिद्धविषयहेतूप्रेक्षायामपि द्रष्टव्यं, विषयस्य सिद्धत्वासिद्धत्वाभ्यां बोधे विशेषाभावादित्यलम् ॥

विनतानां जनतानामिति फलोत्प्रेक्षोदाहरणे तमसामवसादनायेति चतुर्थ्यर्थः फलम् । तत्र चाभेदेन प्रकृत्यर्थान्वयो

हेतूप्रेक्षावदेव । फलस्य च प्रयोजकतासंसर्गेण कौस्तुभधारणे स्वप्रयोजकाश्रयतासंबन्धेन तदाश्रये वाऽन्वयः । तत्तादात्म्यसंसर्गकसंभावनायाश्शौरौ विषयतया । एवंच तमोऽवसादनाभिन्नफलककौस्तुभवहनाश्रयसंभावनाविषयश्शौरिरिति बोधः । एवं तुमुन्नन्तस्थले फलं तुमुनोऽर्थः बोधस्तु तुल्य एव । फलोत्प्रेक्षात्वं चोक्तरीत्योपपादनीयमिति दिक् ! एवं कुवलयानन्दानुसारेण उत्प्रेक्षायाष्पड्विधत्वं दर्शितम् ॥

प्राचां मते तु - उत्प्रेक्षा तावद्विविधा, वाच्या प्रतीयमाना च । इव नूनं शङ्के संभावयामि मन्ये जाने तर्क्ये ऊहे उत्प्रेक्षे अत्रैमि प्रत्येमि वेद्मि ध्रुवं प्रायः किलेत्यादिभिः प्रतिपादकैश्शब्दैस्सहिता यत्र संभावनासामग्री तत्रोत्प्रेक्षा वाच्या । यत्र च प्रतिपादकशब्दरहितं सामग्रीमात्रं तत्र प्रतीयमाना । यत्र तत्सामग्रीविधुरं प्रतिपादकशब्दमात्रं तत्र संभावनामात्रमेव नोत्प्रेक्षा । सापि प्रत्येकं त्रिधा—स्वरूपोत्प्रेक्षा हेतूत्प्रेक्षा फलोत्प्रेक्षा चेति । तत्र जातिगुणक्रियाद्रव्यरूपाणां तदभावरूपाणां च पदार्थानां तादात्म्येनेतरेण वा संबन्धेन जातिगुणक्रियाद्रव्यात्मकैर्व्यस्तैस्समुच्चितैः उपात्तैरनुपात्तैः निष्पन्नैः निष्पाद्यैर्वा निमित्तभूतैर्यथासंभवं जातिगुणक्रियाद्रव्यात्मकेषु विषयेषूत्प्रेक्षणं स्वरूपोत्प्रेक्षा । तत्राभेदेन संसर्गेण धर्मिस्वरूपोत्प्रेक्षा, संसर्गान्तरेण धर्मस्वरूपोत्प्रेक्षा चोच्यते । उक्तविधेषु पदार्थेषु प्रागुक्तप्रकाराणां पदार्थानां तथाविधैरेव निमित्तैर्यथासंभवं हेतुत्वेन फलत्वेन च संभावनं हेतूत्प्रेक्षा फलोत्प्रेक्षा चोच्यते । एताश्च क्वचिन्निष्पन्नशरीराः क्वचिन्निष्पादनीयशरीराश्चेत्येवमाद्यनल्पविकल्पस्संपद्यन्ते । तत्र दिङ्मात्रं प्रपश्यते ॥ तत्र उपात्तजातिनिमित्तकजातिभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

वृषशैलेशकटाक्षश्रियोऽनवरतं निवाससरसि-
रुहम् । अम्ब मुखं तव मन्ये भ्रमरकनिकरेण
भृशमुपरि चलता ॥ ३९० ॥

कटाक्षस्य श्रीशोभैव श्रीः लक्ष्मीः तस्याः । भ्रमरकाः द्वि-
रेफाः ललाटगतचूर्णकुन्तलाश्च, तेषां निकरेण । अत्र मुखत्वजात्य-
वच्छिन्ने सरसिरुहत्वजात्यवच्छिन्नं तादात्म्येन संभाव्यते । तत्र
श्लेषखंपादिताभेदोपरिचलद्भ्रमरकनिकररूपजातिनिमित्तमुपात्तम् ॥

उपात्तगुणनिमित्तजातिभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

निश्वसनप्रोत्तिप्तानधरोष्ठनिरोधपङ्क्तिभावगता-
क्ष
क्त
न् । गळशङ्खजान्विजाने विशदान्मौक्तिकमणींस्त-
वाम्ब रदान् ॥ ३९१ ॥

निश्वसनेन निश्वासमारुतेन प्रौत्तिप्तान् ऊर्ध्वं प्रणुन्नान् अधो
रोष्ठयोः निरोधेन पङ्क्तिभावं श्रेणीभूयावस्थानं गतान् प्राप्तान्
'द्वितीया श्रित' इत्यादिना समासः । यथा मारुतोत्कृतानि
धान्यानि यत्किञ्चिद्भवधायकवस्तुप्रातघ्रातेन श्रेणीभूयावतिष्ठन्ते
तथेति भावः । अत्र दन्तत्वजात्यवच्छिन्नेषु मौक्तिकत्वजात्यव-
च्छिन्नास्तादात्म्येनोत्प्रेक्ष्यन्ते, तत्र विशदत्वगुणो निमित्तमुपात्तम् ॥

यथावा—

लावण्यजलनिधौ तव वदनेऽहिगिरीश भाति
गङ्गेव । मृगनाभितिलकयमुनामिळिता मौक्तिक-
ललाटिका धवला ॥ ३९२ ॥

ललाटे भवा ललाटिका 'कर्णललाटात्कनलङ्कारे' इति कन् । ललाटे लम्बतया निबद्धः पत्रपाश्याख्याभरणविशेषः 'पत्रपाश्या ललाटिका' इत्यमरः । अत्र मौक्तिकललाटिकात्वजात्यवच्छिन्ने गङ्गात्वजात्यवच्छिन्नं तादात्म्येनोत्प्रेक्ष्यते । तत्र धव लेति गुणो निमित्तमुपात्तम् ॥

यथावा—

तपनात्मभवाऽभूवं तुहिनांशोरपि सुता भवेय-
मिति । असिता वदनेन्दौ तव जनिता यमुनेव
तिलकरेखैषा ॥ ३९३ ॥

अत्र यमुनेवेति जात्युत्प्रेक्षायां असितेति गुणो निमित्तमुपात्तम् । गङ्गायमुनयोर्द्रव्यत्वेन विवक्षायां द्रव्योत्प्रेक्षाया एवेदमुदाहरणद्वयं भविष्यतीति ध्येयम् ॥

उपात्तक्रियानिमित्तजातिभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

° वृषगिरिपतिहृदि सौधे नायकमणिना दृढोप-
गूढायाः । मुक्ताहारलतायाः पुलका इव भान्त्यु-
दित्वराः किरणाः ॥ ३९४ ॥

अत्र किरणरूपजातौ पुलकत्वरूपजात्यवच्छिन्नानां तादात्म्येन संभावनम् । तत्रोपगूहनक्रियाया निमित्तता ॥

उपात्तद्रव्यानिमित्तकजातिभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

फणिशिखरिशिखरभास्वन्विकस्वराम्भोरुहं भ-
वद्वदनम् । संभावयामहे ननु लक्ष्म्याऽनारतमिहैव
विहरन्त्या ॥ ३९५ ॥

इहैव वदन एव विहरन्त्या लक्ष्म्या सुषमया श्रिया च भवद्वदनं विकस्वराम्भोरुहं संभावयामहे निरन्तरलक्ष्मीविहारा-श्रयत्वात्प्रफुल्लकमलत्वेनोत्प्रेक्षामहे इत्यर्थः । अत्र मुखत्वजात्यवच्छिन्ने अम्भोरुहत्वजात्यवच्छिन्नतादात्म्योत्प्रेक्षणम् । तत्र श्लेषसंपादितसुषमाभेदरमारूपद्रव्यं निमित्तमुपात्तम् । अत्र लक्ष्मीशब्दस्यैकव्यक्तिवाचित्वात् द्रव्यत्वम् । एतेनोत्प्रेक्षायां जातिद्रव्ययोर्निमित्तत्वमपरिगणयन्त उपेक्षणीयाः । उक्तं च चित्रमीमांसायाम्—

उत्प्रेक्षायां निमित्तत्वं यज्जातिद्रव्ययोरपि ।

तेनापि विकलां विद्मो निमित्तगणनामिमाम् ॥

इति । इमां निमित्तगणनां प्राचीनोक्तमित्यर्थः । उदाहृतं च तत्र जातिद्रव्यनिमित्तकोत्प्रेक्षाद्वयम् ॥

अनुपात्तनिमित्तजातिभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

भ्रूयुगलधनुर्लस्तकसंहितनासाकरीरसंलग्नम् ।
मधुरिपुमृगमदतिलकं ननु भुवनजिगीषुमदनशर-
फलकम् ॥ ३९६ ॥

अत्र मृगमदतिलकत्वजात्यवच्छिन्ने मदनशरफलकत्वजात्यवच्छिन्नतादात्म्यसंभावनायां असितत्वसूक्ष्माग्रत्वादिनिमित्तमनुपात्तम् । घस्तुतस्तु प्रथमार्धप्रतिपादितो धर्मः वक्ष्यमाणरीत्या रूपकेण विषयविषयिसाधारणीकृत इत्युपात्त एव । असितत्वादिरेवानुपात्तः तस्मादिदं पद्यमुपात्तानुपात्तनिमित्तकजातिभावस्वरूपोत्प्रेक्षाया एव वक्ष्यमाणरीत्या उदाहरणं भवितुमर्हति । न तु केवलानुपात्तनिमित्तायाः ॥

शुद्धानुपात्तनिमित्ता यथा—

हरफालनयनवितनुं स्मरममुनैवोपजीवयितु-
मनसा । हरिणा स्वफालकलितं नयनमिवोर्ध्वाञ्च
लं जयति तिलकम् ॥ ३९७ ॥

हरस्य फालनयनेन वितनुं विगतशरीरं स्मरं अमुनैव
फालनयनेनैव उपजीवयितुमनसा हरिणा श्रीनिवासेन स्वस्य
फाले ललाटे कलितं सृष्टं 'कवीनां कलिः कामधेनुः' इत्याहुः।
ऊर्ध्वं अञ्चलं अग्रं यस्य तत्तथोक्तं नयनमिव तिलकं कस्तू-
रीचित्रकं जयति लोके नयनयोर्वर्तुलमूलत्वकुञ्चितसूक्ष्माग्रत्वद-
र्शनेन तिलकस्य तत्संभावनालाभाय ऊर्ध्वाञ्चलं नयनमित्यभि-
हितम् । न हि नयनस्योर्ध्वाञ्चलत्वमन्तरेण वर्तुलमूलाकुञ्चित-
सूक्ष्माग्रकस्तूरीतिलकतादात्म्यसंभावनं संभवति । अत्र हरहरि-
शब्दाभ्यां हरणरूपप्रवृत्तिनिमित्तकाभ्यामुभयोस्तौल्यनिमित्तकस्पर्-
धा द्योत्यते । सा चोपपादिताया उत्प्रेक्षाया उपस्कुरुत इत्य-
वधेयम् । अत्र नयनत्वजात्यवच्छिन्नतादात्म्यसंभावनायां नैल्या-
दिनिमित्तमनुपात्तम् ॥

यथावा—

शिखरगशिखिपिञ्छाञ्चलचन्द्रकमाला रमानि-
वासगिरेः । फणिभूभृत्त्वं प्रथयितुमुन्मिषिता ल-
सति नयनमालेव ॥ ३९८ ॥

फणिभूभृत्त्वं भुजगराजत्वं शेषाद्रित्वं च । अत्र चन्द्रक-
मालायां जातौ नयनमालाजात्यवच्छिन्नं संभाव्यते । श्यामारु-
णत्वादिनिमित्तमनुपात्तम् ॥

एवं शुद्धा उपात्तनिमित्तका अनुपात्तनिमित्तका अपि जा-
तिभावस्वरूपोत्प्रेक्षाः प्रदर्शिताः ॥

अथ मिश्रास्ता उदाह्रियन्ते—

हृदयास्पदया रमया प्रसारिता नाभिकमलगं
स्वसुतम् । उद्वोढुं भुजयुगळी किल शौरेर्भाति य-
ष्टिरालम्बा ॥ ३९९ ॥

यष्टिर्नाम—

एकावळी नाम यथेष्टसंख्या हस्तप्रमाणा मणिभिः प्रयुक्ता ।

संयोजिता या मणिना तु मध्ये यष्टीति सा भूषणविद्धिरुक्ता ॥

इति वराहमिहिरोक्तलक्षण एकावळ्यपरनामधेयो मुक्ता-
हारविशेषः । आलम्बत इत्यालम्बा लम्बमानेत्यर्थः । अत्र भग-
वतो हारयष्ट्यां जातौ तद्वक्षस्स्थलावस्थितलक्ष्मीसंवन्धिभुज-
त्वजात्यवच्छिन्नस्तादात्म्येनोत्प्रेक्ष्यते । तत्र च हारयष्टिगतानां
लावण्यप्रसारितत्वलम्बत्वानां धर्माणां निमित्ततानिष्पत्तये विष-
यिलक्ष्मीभुजयुगळीगतत्वमवश्यं संपादनीयम् । तेषां च मध्ये
अनुपात्तस्य लावण्यस्य जक्ष्मीदिव्यविग्रहसंवन्धित्वादेव भुज-
युगळीगतत्वं संपन्नम् । इतरयोरपि संपादनाय भगवन्नाभीकमल-
गतस्वसुतचतुराननसमुद्ग्रहनं फलमुत्प्रेक्षितम् । तत्साधनताज्ञा-
नस्य प्रसारितत्वलम्बत्वानुकूलयत्नजनकत्वात् । एवं च विषय-
गततादृशोद्ग्रहनफलकप्रसारितत्वलम्बत्वाभ्यां विषयगतयोस्स्वा-
भाविकप्रसारितत्वलम्बत्वयोरभेदाध्यवसानातिशयोक्त्या साधा-
रण्यसंपत्तौ सत्यां निमित्तता भवति । न चात्र फलस्याप्युत्प्रे-
क्षणात्फलोत्प्रेक्षेति युक्तं वक्तुम् । उत्प्रेक्ष्यमाणफलनिष्पादितनि-

मित्तोत्तम्भितायां स्वरूपोत्प्रेक्षायामेव विधेयत्वेन चमत्कृतेर्विश्र-
मात् उत्प्रेक्षाप्रतिपादकस्य किलशब्दस्य फलेनानन्वयाच्च तथैवा-
त्र व्यपदेशो युक्तः । अनिर्णीतविषया चैयमुपात्तानुपात्तक्रिया-
गुणात्मकनिमित्ता निष्पाद्यविशिष्टशरीरा तादात्म्योत्प्रेक्षा । लक्ष्मी-
भुजयुगळ्यास्स्वतस्सिद्धत्वेऽपि प्रसारितत्वविशिष्टायास्तस्याः क-
विनैव निष्पादितत्वात् ॥

यथा वा—

सोदरकमलालालनमोदगळत्कौस्तुभाश्रुभरवि-
न्दून् । धाराकारान् शौरिर्हारानानाभिलम्बिनो
मन्ये ॥ ४०० ॥

अत्र शौरिहारे जातो तद्वक्षस्स्थलावस्थितकौस्तुभानन्दवा-
ष्पविन्दुत्वजात्यवच्छिन्नस्य तादात्म्येनोत्प्रेक्षणम् । तत्र च धारा-
कारत्वानाभिलम्बित्वथाळथळयानां धर्माणां निमित्तत्वनिष्पत्तयै
विषयिकौस्तुभानन्दवाष्पविन्दुगतत्वसंपादनमावश्यकम् । तेषां च
मध्ये अनुपात्तस्य थाळथळयस्यानन्दवाष्पसंबन्धितयैव तद्वि-
न्दुगतत्वं संपन्नम् । अन्ययोर्धाराकारत्वलम्बित्वयोरपि संपाद-
नाय सोदरकमलालालनमोदगळत्त्वं हेतुत्वेन संभावितम् । एवं
च विषयगततादृशगळनहेतुकधाराकारत्वलम्बित्वाभ्यां विषयग-
तयोस्स्वाभाविकधाराकारत्वलम्बित्वयोरभेदाध्यवसानमूलातिशयो-
क्त्या सत्यां साधारण्यसंपत्त्यां स्यान्निमित्तता । उक्तविषया चै-
यमुपात्तानुपात्तक्रियागुणनिमित्ता निष्पाद्यविशिष्टशरीरा जात्युत्प्रे-
क्षा, कौस्तुभाश्रुविन्दूनां कविनैव निष्पादितत्वात् ॥

यथा वा—

नाथ तव नाभिसरसीमग्रनिजस्वसूरमाहुदुह-

तये । हृदयगकौस्तुभलम्बीकृता भुजयुगीव भा-
ति हारलता ॥ ४०१ ॥

अत्रापि हारलतायां जातौ भुजयुगीत्वजात्यवच्छिन्नं ता-
दात्म्येन संभाव्यते । तत्र च लम्बत्वप्रकाशवत्वयोर्धर्मयोर्नि-
मित्ततानिर्वृत्तये विपर्ययभूतकौस्तुभभुजयुगीगतत्वमवश्यसंपाद्यम् ।
तयोर्मध्ये अनुपात्तस्य प्रकाशवत्वस्य कौस्तुभानुबन्धित्वेनैव
भुजयुगीगतत्वं संपन्नम् । लम्बत्वस्यापि तद्गतत्वसंपादनाय भ-
गवन्नाभोसरसीनिमग्ननिजस्वसृरमापानसोद्धरणं फलत्वेनोत्प्रेक्षि-
तम् । एवंच विपर्ययगततादृशोद्धरणफलकलम्बत्वेन विपर्ययगत-
स्य स्वाभाविकलम्बत्वस्याभेदाध्यवसायमूलकातिशयोक्त्या सा-
धारण्ये संपन्ने निमित्तत्वं निष्पद्यते । अन्यत्सर्वं पूर्वतरोदाहर-
णवदेव । इयमप्युपात्तानुपात्तक्रियागुणात्मकनिमित्ता निष्पाद्य-
विशिष्टशरीरा जात्युत्प्रेक्षैव, कौस्तुभभुजयुगस्य कविनैव नि-
ष्पादितत्वादिति ॥

यथा वा —

निरवधिपरिमल्लोभान्नासाचम्पकनिभालन-
भयाच्च । मृगमदतिलको माधववदनाब्जे निश्चलः
किल भ्रमरः ॥ ४०२ ॥

निभालनं दर्शनम् । अत्रापि नैश्चल्यविशिष्टे श्रीनिवास-
कस्तूरीतिलके जातौ विपर्ययं नैश्चल्यविशिष्टभ्रमरजात्यवच्छिन्नस्य
तादात्म्येनोत्प्रेक्षणम् । तत्र तिलकगतस्य नैश्चल्यस्य भ्रमरग-
तत्वमन्तरेण तिलकभ्रमरयोरभेदस्य दुरूपपादतया तत्सिद्धचर्चं
तस्य विपर्ययगतत्वं साध्यम् । तत्र नैत्यस्यानुपात्तस्य उत्प्रेक्ष्य-

माणे विषयिणि भिद्धत्वान्निश्चलत्वस्य निष्पादनाय निरवधि-
परिमल्लोभः नामाचम्पकनिभालनभयं चेत्येतदुभयं हेतुत्वेनो-
त्प्रेक्षितम् । इहापि पूर्ववत्स्वाभाविककल्पितयोरभेदाध्यवसाना-
त्साधारण्यम् । पूर्वं हि यथा फलस्योत्प्रेक्षणेऽपि न फलोत्प्रे-
क्षा तथेहापि हेतोरुत्प्रेक्षणे न हेतूत्प्रेक्षेति ध्येयम् ॥

यथा वा—

चिबुके विसृत्वरस्तव हारलताघृणिशिखा
जननि भान्ति । ह्रीनमितमुखोन्नमनप्रसारिता इव
तदीयकरशाखाः ॥ ४०३ ॥

अत्र हारलताकिरणशिखारूपजातौ अङ्गुलिरूपजात्यवच्छि-
न्नतादात्म्यसंभावना । तत्र च अनुपात्तस्यौज्ज्वल्यस्य धर्मस्य
उपात्तयोः विसृत्वरत्वप्रसारितत्वयोर्धर्मयोर्वस्तुप्रतिवस्तुभावापन्न-
योरभेदाच्च विषयविषयिसाधारण्यम् । अन्यत्सर्वं पूर्ववदेव ।
एवमन्यत्राप्युच्यते ॥

एवं जातिभावस्वरूपोत्प्रेक्षा दिगुदाहृता ॥

तादात्म्येन गुणभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

नीलगुणेनाक्रान्ते सुवर्णवर्णस्य तव वपुषि
शौरे । वहिरुद्गतं विजाने पीतं गुणमुज्ज्वलं कनक-
वसनम् ॥ ४०४ ॥

हे शौरे ! तव कनकवसनं सुवर्णवर्णस्य 'आप्रणखात्सर्वं
एव सुवर्णः । रुक्माभं स्वप्रधीगम्यम्' इत्यादिश्रुतिस्मृतिभि-
स्सुवर्णवर्णत्वेनोक्तस्य तव वपुषि नीलगुणेन आक्रान्ते सति

बहिरुद्गतं तत्रानवकाशाद्बहिरुत्सृत्वरमित्यर्थः । पीतं गुणं विजाने
उत्प्रेक्षे । अत्र कनकवसने जातौ पीतगुणस्तादात्म्येनोत्प्रेक्ष्यते ।
तत्र उज्ज्वलत्वं गुण उपात्त इत्युपात्तगुणनिमित्तकगुणभावस्व-
रूपोत्प्रेक्षेयम् ॥

यथा वा—

मधुरतमां सर्वेषां महागसां मज्जनाय सुनिषे-
व्याम् । जाने तव करुणां श्रीजाने स्वामिंस्त्वदी-
यपुष्करिणीम् ॥ ४०५ ॥

मधुरतमां अतिप्रियां अतिस्वाद्धीं च 'स्वादुप्रियौ तु म-
धुरौ' इत्यमरः । महत् आगः पापं येषां ते तथोक्तानां 'पा-
पापराधयोरगः' इत्यमरः । सर्वेषां सर्वैर्जनैरित्यर्थः । 'कृत्या-
नां कर्तरि वा' इति कर्तरि षष्ठी । मज्जनाय स्नानार्थं सुनि-
षेव्याम् । अन्यत्र महतां आगसां अपराधानां मज्जनाय अद-
र्शनायेति यावत् । सर्वेषां अखिलैरपराधिजनैरित्यर्थः । सुनि-
षेव्यां सुखेन सेवनीयाम् ! अत्र स्वामिपुष्करिणीरूपद्रव्ये क-
रुणारूपगुणतादात्म्यसंभावनायां श्लेषोत्तम्भितो माधुर्यगुणः से-
व्यत्वरूपक्रिया च निमित्ते उपात्ते इति विशेषः ॥

एवं जात्यादिनिमित्तकगुणभावस्वरूपोत्प्रेक्षा अप्युदाहार्याः,
अनुपात्तनिमित्तकगुणभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

ऊर्ध्वप्रसरनिरोधकसरोजबान्धवविलोकनक्रो-
धात् । आरुण्यमिवोद्भिन्नं फणिशिखरिशिखासु
मणिकुलं कनति ॥ ४०६ ॥

मणयोऽत्र पद्मरागा विवक्षिताः । अत्र पद्मरागकुले जा-
तौ आरुण्यगुणस्तादात्म्येन संभावितः । औज्ज्वल्यादिकं निमि-
त्तमनुपात्तम् ॥

यथा वा—

रसनारुण्याक्रमणाद्दशनाढ्यां स्थातुमन्तरम-
लब्ध्वा । तत उद्गतं प्रतीमस्सितगुणमखिलाम्ब
तव मितं हसितम् ॥ ४०७ ॥

अत्र स्मिते जातौ सितगुणस्य तादात्म्येन संभावनं, तत्र
निमित्तं किमप्यनुपात्तम् ॥

यथा वा—

अन्तरमानादुच्चैरुद्धान्तं हस्तयोरिवारुण्यम् ।
तत्रोल्लसदब्जयुगं चित्ते करवाणि भुवनजननि
तव ॥ ४०८ ॥

अत्र पद्मे जातौ आरुण्यगुणोत्प्रेक्षा अनुपात्तनिमित्ता ॥

यथा वा—

मन्ये कौस्तुभरत्नं प्रतियत्नं श्रीशवक्षसोऽनूत्तम् ।
श्रीतनुसर्जनशेषं धात्रा लावण्यराशिमुपनिहितम् ॥

अत्र कौस्तुभरत्नस्य लावण्यराशिरूपगुणभावस्वरूपोत्प्रे-
क्षायां दर्शनीयत्वादिर्गुणोऽनुपात्तः ॥

एवम्—

मूर्तिमदिव सौशील्यं स्फूर्तिमदिव भावयामि

वात्सल्यम् । धाम किमप्यतिनैल्यं श्रीमत्फणिशि-
खरिशिखरगमतुल्यम् ॥ ४१० ॥

इत्यादावपि गुणभावस्वरूपोत्प्रेक्षा अनुपात्तनिमित्ता बो-
ध्या । महतो मन्दैस्सह नीरन्ध्रसंश्लेषणस्वभावत्वं सौशील्यत्वम् ।
दोषतिरस्कारिप्रीतित्वं वात्सल्यत्वम् । अतिनैल्यमिति बहुव्रीहिः ॥

एवं गुणभावस्वरूपोत्प्रेक्षा दिक्प्रदर्शिता । अथ क्रिया-
भावस्वरूपोत्प्रेक्षा ॥

तत्र उपात्तजातिनिमित्तकक्रियाभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

शृङ्गाग्रपातिनिजझरशीकरनिकरैर्मरुत्प्रसरनु-
नैः । अर्पयति वियद्गङ्गा पुष्पाञ्जलिमिव फणीश-
गिरिपतये ॥४११॥

अत्र पुष्पाञ्जलिमर्पणरूपक्रियाभावस्वरूपोत्प्रेक्षायां मरु-
त्प्रसरनुन्नशीकरनिकररूपजातिनिमित्तमुपात्तम् । पुष्पाञ्जलिमर्प-
यतीत्यत्राञ्जलावर्पणस्य बाधात्तद्विशेषणेषु पुष्पेष्वन्वयः । स्वर्गी-
ध्वस्त इत्यादिवत् । अञ्जलिस्थपुष्पाणि विकिरतीत्यर्थः । 'स-
विशेषणे हि विधिनिषेधौ विशेष्ये बाधे विशेषणमुपसंक्रामतः'
इति हि न्यायविदः । अत एव 'सीतां संतर्जयन्तीस्ता राक्षसी-
रश्रृणोत्कपिः' इत्यादिप्रयोगास्संगच्छन्ते । वक्तव्यान्तरं तु ल-
क्ष्मीसहस्रप्रादुर्भावस्तवकरत्नप्रकाशिकायां निरूपितमस्माभिः ॥

उपात्तगुणनिमित्तकक्रियाभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

पटुतरशशधरविशदस्फटिकशिलाप्रचुरशिख-

रधवल्लिन्ना । स्फुटमपहसति महीध्रान् स्फटाध-
रगिरिर्हरिं वहन्नन्यान् ॥ ४१२ ॥

अत्रापहसनक्रियाभावस्वरूपोत्प्रेक्षायां स्फटिकशिलाशिखर-
धावच्छरूपगुणो निमित्तमुपात्तम् ॥

उपात्तक्रियानिमित्तकभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

तुङ्गेभ्यश्शृङ्गेभ्यस्समुद्गिरिर्निर्झरानुदारतरान् ।
स्वस्मिन्मुकुन्दवासानन्दाह्वाष्पायते किल वृषाद्रिः॥

बाष्पमुद्गमति बाष्पायते 'वाष्पोष्मभ्यामुद्गमने' इति क्यङ् ।
अत्र बाष्पोद्गमनरूपक्रियाभावस्वरूपोत्प्रेक्षायां निर्झरोद्गिरणक्रिया-
निमित्तमुपात्तम् ॥

एवमुपात्तद्रव्यनिमित्ताऽप्युदाहार्या ।

यथा वा—

करपद्मेन द्वेषान्मध्ये भित्वा प्रकोष्ठके प्रोतम् ।
क्रन्दति सितकरबिम्बं शिञ्जन्मणिवलयमम्ब तव
मन्ये ॥ ४१४ ॥

अत्र प्रथमान्तविशेष्यकशाब्दबोधवादिनामभेदसंसर्गेण शि-
ञ्जद्विशिष्टे मौक्तिकवलये करपद्मकर्तृकद्वेषहेतुकमध्यच्छिद्राकरण-
पूर्वकप्रकोष्ठाधिकरणकप्रवयनकर्माभिन्नोत्प्रेक्षितसितकरबिम्बतादा-
त्म्योत्प्रेक्षणपूर्वकं क्रन्दनकर्तृत्वं धर्म उत्प्रेक्ष्यते । तत्र तादा-
त्म्योत्प्रेक्षणे धर्म्युत्प्रेक्षायां साधारणो धर्मः, संबन्धान्तरेणो-
त्प्रेक्षणे धर्मोत्प्रेक्षायां तत्समानाधिकरणो धर्मश्च विषयगतो नि-
मित्तमिति स्थिते प्रस्तुते क्रन्दनकर्तृत्वरूपधर्मोत्प्रेक्षायां तत्स-

मानाधिकरणप्रवयनकर्मत्वरूपधर्मस्य विषयगतन्वसिद्धये अनु-
वाद्यतया मौक्तिकवलयतादात्म्यमनुपात्तधावल्यनिमित्तकमुत्प्रे-
क्ष्यते । तत्र यथा विशिष्टोपमायामुपमानोपमेयविशेषणानामा-
र्थमौपम्यं एवमत्रापि विषयभूतमौक्तिकवल्यावशेषणस्य प्रवय-
नस्य मूलोत्प्रेक्षाविषयिभूतसितकरबिम्बविशेषणेन प्रवयनेनाभेद
आर्थः । ततश्च सितकरबिम्बकर्मकप्रवयने सिद्धे मुख्योत्प्रेक्षा
निर्व्यूढा भवति । क्रन्दनशिञ्जनयोरपि बिम्बप्रतिबिम्बभावेना-
भेदः । तेन प्रकोष्ठकप्रोतशिञ्जदभिन्नो मौक्तिकवलयः प्रकोष्ठक-
प्रोतसितकरबिम्बाभिन्नः क्रन्दनक्रियानुकूलव्यापारवानिति बोध-
प्रकारः । आख्याते भावनाप्राधान्ये तु अभेदेन क्रोशनक्रि-
योत्प्रेक्षा । तत्र शाब्दवृत्तौ वलयविशेषणतया प्रतीयमानमपि
शिञ्जनं संभावनाविषयतयाऽवतिष्ठते अध्यवसानवशात् । क्रन्द-
नक्रियायां च तादृशवलयो विशेषणम् । तादृशवलये चाभेदेन
तादृशसितकरबिम्बम् । न तु सितकरबिम्बमेव साक्षात्क्रिया-
याम् । तथा सति वलयस्यानन्वयापत्तेः । विषयिविषयविशे-
षणयोः प्राग्वदेव बिम्बप्रतिबिम्बभावेनाभेदप्रतिपत्तिरिति ॥

एवं क्रियाभावस्वरूपोत्प्रेक्षामार्गः प्रदर्शितः ॥

अनुपात्तनिमित्तकक्रियाभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा--

तत्तादृशि फणिशिखरिणि क्लृप्तावसथस्य क-
स्यचिद्धाम्नः । स्मरणं तदीयमूर्तेश्वित्ते मम वज्र-
लेपमिव दत्ते ॥ ४१५ ॥

अत्र वज्रलेपनदानक्रियोत्प्रेक्षायां अविश्लेषेण संनिधापनं
निमित्तं नोपात्तम् ॥

अथ द्रव्यभावोत्प्रेक्षा—

तत्र उपात्तजातिनिमित्तकद्रव्यभावोत्प्रेक्षा यथा—

भगवति मधुरिपुमहिळे भवतीमुखमस्य सं-
मुखीनेन । द्रवता विधुकान्तेन स्वान्ते संतर्कयेत
को नेन्दुम् ॥ ४१६ ॥

अस्य मुखस्य सम्मुखीनेन अभिमुखावस्थायिना द्रवता
दयार्द्रेण रागद्रुतहृदयेन वा पक्षे जलस्त्राविणा । विधुकान्तेन
विधुर्भगवानेव कान्तः वल्लभः तेन । पक्षे—

अमृतांशुकरस्पर्शाद्यत्क्षरत्यमृतं क्षणात् ।

चन्द्रकान्तं तदाख्यातं दुर्लभं स्यात्कलौ युगे ॥

इति स्कान्दोक्तलक्षणश्चन्द्रकान्तमणिः तेन । अत्र मुखरूपजातौ
इन्दुरूपद्रव्यतादात्म्योत्प्रेक्षणे श्लेषकल्पिताभेदश्चन्द्रकान्तमणिरूप-
जातिनिमित्तमुपात्तम् ॥

उपात्तगुणनिमित्तकद्रव्यभावोत्प्रेक्षा यथा—

करचरणायवयववत् स्फुरदाकाशं विनीलम-
हिशैले । उदितं ब्रह्म विजाने यदिदमनन्तं वदन्ति
निगमान्ताः ॥ ४१७ ॥

अत्र श्रीनिवासे परब्रह्मणि द्रव्ये नीलत्वानन्तत्वगुणनिमित्त-
कमाकाशरूपद्रव्यतादात्म्योत्प्रेक्षणम् । आकाशस्य एकत्वादिदं
द्रव्यम् । निगमान्ताः 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' इत्याद्या उपनि-
षदः । अनन्तं त्रिविधपरिच्छेदरहितं ब्रह्म । पक्षे अन्तरिक्षं

‘अनन्तं गगने क्लीबे पुमान्केशत्रशेषयोः’ इति रत्नमाला । अत्र नीलत्वादिर्गुण उपात्तः ॥

उपात्तक्रियानिमित्तकद्रव्यभावोत्प्रेक्षा यथा—

स्वात्युज्ज्वलत्वहेतोः प्रमोदवर्षं ददात्यलं यदयम् ।
त्वन्नासामणिमेनं शुक्रं मन्ये ततोऽम्बुनिधिकन्ये ॥

यत् यस्मात् अयं त्वन्नासामणिः नासिकाभरणमौक्तिकं ‘रत्नं मणिर्द्वयोरश्मजातौ मुक्तादिकेऽपि च’ इत्यमरः । स्वात्यां स्वातीनक्षत्रे उज्ज्वलत्वं अनस्तगतत्वेन प्रकाशमानत्वं तस्माद्धेतोः । पक्षे स्वस्य आत्मनः अत्युज्ज्वलत्वहेतोः औज्ज्वल्यसद्भावाद्धेतोः अलं पर्याप्तं प्रदत्तो मोदो येन तत् प्रमोदं ‘प्रादिभ्यो धातु जस्य वाच्यो वा चोत्तरपदलोपः’ इति दत्तशब्दस्य लोपः । वर्षं वृष्टिं ददाति ॥

वरुणस्य दिशि स्वात्यां चरन्कविरनस्तगः ।

संपूर्णां तनुते वृष्टिं जगदानन्ददायिनीम् ॥

इत्युक्तरिति भावः । पक्षे प्रमोदवर्षं अविच्छिन्नमानन्दमित्यर्थः । ददाति । ततः कारणात् त्वन्नासामणिं शुक्रं भार्गवं मन्ये । अत्र नासामणौ जातौ शुक्रो द्रव्यं तादात्म्येन संभाव्यते । तत्र च उपपादितश्लेषकल्पिताभेदस्वात्युज्ज्वलत्वहेतुक-प्रमोदवर्षदानलक्षणक्रियारूपं निमित्तमुपात्तम् ॥

उपात्तद्रव्यनिमित्तकद्रव्यभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

शाङ्गं यदेतदहिगिरिशृङ्गविहारिन्विभाति तव
भूमन् । संभावयाम्यनन्तं तदेतदधिरूढया ज्यया
शिरसि ॥ ४१९ ॥

तदेतत् शार्ङ्गं शिरसि मूर्ध्नि अग्रे च 'शिरः प्रधाने से-
नाग्रे द्रुमाद्यग्रेषु मूर्ध्नि च' इति रत्नमाला । अधिरूढया ज्यया
भूम्या मौर्व्या च । 'ज्या मौर्वीभूमिमातृषु' इति रत्नमाला ।
अनन्तं शेषं संभावयामि उत्प्रेक्षे । अत्र शार्ङ्गं द्रव्ये शेषो द्रव्यं
तादात्म्येन संभाव्यते । तत्र च ज्याशब्दप्रतिपाद्यमौर्वीभूमिरू-
पार्थद्वयाभेदाध्यवसायेन शिरोधिरूढभूमिरूपद्रव्यं निमित्तमुपात्तम्

अनुपात्तनिमित्तद्रव्यभावोत्प्रेक्षा यथा—

भित्वा द्वेषाद्भानोर्विम्बं मध्ये ततो विनिर्गच्छन्
राहुरिव बाहुरच्युत तव मणिकेयूरवेष्टितो भाति ॥

अत्र भगवतः केयूरवेष्टिते बाहौ मध्यभेदनपूर्वकभानुम-
ण्डलविनिर्गतो राहुर्द्रव्यं तादात्म्येन संभाव्यते । तत्र न किञ्चि-
दपि निमित्तमुपात्तम् ॥

एवं जात्यादिभावस्वरूपोत्प्रेक्षादिकप्रदाशता । अथाभावा-
भिमानवत्यस्वरूपोत्प्रेक्षाः दिङ्मात्रमुदाह्रियन्ते ॥

तत्र जात्यभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

नीलैर्निजरुचिजालैर्दिनकरशून्यामिवाचरन्व-
न्याम् । फणिपतिशिखरिणि तस्यां रमयति रा-
त्रिंदिवं रमां शौरिः ॥ ४२१ ॥

तस्यां वन्यायामित्यर्थः । अत्रदिनकरशून्यामिति जात्यभाव
उत्प्रेक्ष्यते । तत्र नीलरुचिरूपगुणो निमित्तम् ॥

यथा वा --

कञ्चुकिगिरिमहिमभरैः कञ्चुकितं वसुमतीतलं

निखिलम् । दृश्येऽपि गिरिसहस्रे निशैलमिवा-
तिवेलमाभाति ॥ ४२२ ॥

अत्र निशैलमिति जात्यभावोत्प्रेक्षायां शेषाद्रिमहिमव्या-
प्तत्वलक्षणक्रियारूपं निमित्तमुपात्तम् । एवं उपात्तजातिद्रव्यनि-
मित्तके जात्यभावस्वरूपोत्प्रेक्षे अप्युदाहार्ये ॥

यथा वा —

महिमा विजृम्भतेऽसावहिमूर्धन्याचलावतंस-
स्य । सकलमपि दैवतान्तरविकलं किल भुवन-
माचरन्कोऽपि ॥ ४२३ ॥

अत्र दैवतान्तरविकलमिति जात्यभावोत्प्रेक्षायां निमित्तम-
नुपात्तम् ॥

गुणाभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

विमलविशुद्धलविसृमरकमलारुचिनिचयपरि-
चयपिशङ्गम् । फणिगिरिमस्तकरत्नं प्रत्यस्तमिता-
त्मनीलिमेवासीत् ॥ ४२४ ॥

अत्र नीलगुणाभावोत्प्रेक्षायां कमलारुचिनिचयपरिचयपिश-
ङ्गत्वगुणो निमित्तमुपात्तम् ॥

एवमुपात्तजातिक्रियाद्रव्यनिमित्तकाः अनुपात्तनिमित्तका च
गुणाभावस्वरूपोत्प्रेक्षा उदाहार्याः ॥

क्रियाभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

कन्दर्पकोटिकोटिप्रयुतायुत दिव्यरूपलावण्यम् ।
निर्वर्ण्य वृषाद्रीन्दुं निस्पन्द इवाभवन्निखिललोकः ॥

अत्र निस्पन्द इति क्रियाऽभावोत्प्रेक्षाया निर्घर्णनरूपक्रियात्मकं निमित्तमुपात्तम् । निस्पन्द इत्यत्र सस्य न षत्वम् । अ-
पोपदेशत्वेन तदप्राप्तेः । तथाच वामनः—‘निस्पन्द इति षत्वं
चिन्त्यं लक्षणादर्शनात्’ इति । लक्षणं शास्त्रमिति । हंससन्देश-
रसास्वादिन्यां ‘दत्तनिस्पन्ददृष्टिः’ इत्यस्य व्याख्यानावसरे नि-
रूपितमस्माभिः ॥

एवमुपात्तजातिगुणद्रव्यरूपनिमित्ताः अनुपात्तनिमित्ताश्च
क्रियाऽभावस्वरूपोत्प्रेक्षा अप्युदाहार्याः ॥

द्रव्याभावस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

विशदयताऽखिलभुवनं यशसा भुजगेशशि-
खरिशेखर ते । अशशाङ्कमिवाकाशं न कलङ्की
भाति भात्यपकलङ्के ॥ ४२६ ॥

अपकलङ्के निष्कलङ्के भाति सति कलङ्की न भातीति यो-
जना । अत्राशशाङ्कमिति द्रव्याभावोत्प्रेक्षायां यशसेति जातिनि-
मित्तमुपात्तम् । यशसो गुणत्वविवक्षायां इयमुपात्तगुणनिमित्तेति
ध्येयम् ॥

यथा वा—

सत्यज्ञानानन्दे नित्यं वृषशैलशिखरतोऽस्पन्दे ।
परिरमति रमावासे परमपदं भवति नूनमब्रह्म ॥

अत्र परमपदे अब्रह्मत्वमुत्प्रेक्ष्यत इति द्रव्याभावस्वरूपो-
त्प्रेक्ष्यं वृषशैलाधिकरणकपरिरमणक्रियारूपनिमित्तोपादानादु-
पात्तनिमित्ता । ब्रह्म द्रव्यं एकत्वात् । वृषशैलशिखरतः अस्प-

न्दे अकृतकिञ्चिच्चलने परिरमति परितो विहरति सति । 'व्याङ्गुरिभ्यो रमः' इति परस्मैपदम् ॥

यथा वा—

तावकमहसेवनमिळदनवधिजनचरणहतिजरे-
णुनिभात् । धरयोर्ध्वं विसृमरया विगगनमिव ख-
गगिरीश जगदासीत् ॥ ४२८ ॥

महः उत्सवः 'मह उद्धव उत्सवः' इत्यमरः । अदन्तोऽ-
यम् । रेणुनिभात् परागव्याजात् । खगगिरिरिति शेषाद्रेरेव ना-
मान्तरम् । अत्र विगगनमिति द्रव्याभावोत्प्रेक्षायां रेणुव्याजेनो-
त्सृत्वरी भूमिर्द्रव्यं निमित्तमुपात्तम् ॥

एषा मालारूपाऽपि संभवति, यथा—

मरकतमणिरिव विचरन् करचरणमनोहरोऽ-
म्बुराशिरिव । स्फुरदङ्ग इवानङ्गो ब्रजभुवि विजहार
यदुकुलकुमारः ॥ ४२९ ॥

अत्र भगवद्गतानां संचारित्वादीनां मरकतादितादात्म्यवि-
रोधिनां विरोधोपशमाय विषयिषु मरकतादिष्वारोपेण सा-
धारणीकरणम् । न चेहोपमा शक्या निरूपयितुम्, विचरत्त्वा-
दीनामुक्तेर्नैष्फल्यापत्तेः । न चोपमानिष्पादकं तेषां साधारण्यं
तदभावेऽपि नैल्यादिभिर्धर्मैः प्रतीयमानैस्तस्या निष्पत्तेरचास्तत्वा-
दुपमानिष्पादकत्वेन कवेरविवक्षितत्वाच्च । न ह्यत्र विचरत्त्वा-
दिभिर्धर्मैर्मरकतादिसादृश्यं भगवतः कविसंरम्भविषयः । एवं
विचरत्त्वादीनां मरकतादिष्वारोपोऽपि सत्यामुपमायां निष्प्रयो-

जन एव भवेत् । अभेदप्रतिपत्तौ तु अविचरता अकरचरणे-
नानङ्गेन च तेन तेन कथमस्याभेदस्संभवेदिति प्रतिकूलमति-
मपनेतुं विपर्यगतानां विचरत्त्वाद्यारोपाणामस्त्येवोपयोगः । अ-
त्रैव इवशब्दस्याभावे दृढारोपं रूपकम् । विपर्यगतविशेषणा-
नामभावे उपमा । इवशब्दविशेषणयोरेकतरस्याप्यभावे शुद्ध-
रूपकमिति विवेकः ॥

एवं जात्यादिभावाभावस्वरूपोत्प्रेक्षाः दिङ्मात्रेणोदाहृताः ।
अथ हेतूत्प्रेक्षा । तत्र जातिभावे हेतूत्प्रेक्षा यथा—

वृषगिरिनेतुर्मणिमयसौधेनेवोरसाऽब्धिराजसु-
ता । विस्मारिता निवासं मकरन्दपरागपङ्किले क-
मले ॥ ४३० ॥

अत्र सौधेनेति जातिः कमलानिवासविस्मरणं प्रति हेतुत्वे-
नोत्प्रेक्ष्यते तदेवोत्प्रेक्ष्यमाणहेतोर्निमित्तमित्युपात्तगुणीनिमित्ता जा-
तिभावहेतूत्प्रेक्षा । हेतुफलयोरुत्प्रेक्षावैषयत्वे निमित्तस्योपादान-
मेव, न त्वनुपादानम् । तथाहि साध्ये अनुपात्ते साधनत्वेन
निर्देशो नान्वयं पुष्पाति तथा साधने अनुपात्ते साध्यत्वेन
निर्देशोऽपि । तयोरितरेतरसापेक्षत्वात् हेतूत्प्रेक्षायां हि निमित्तं
फलम् । तस्यानुपादाने कं प्रति हेतुता संगच्छताम् । फलोत्प्रे-
क्षायां हि साधनं निमित्तम्, तस्मिन्ननुपात्ते कं प्रति फलत्वं
संगच्छताम् । एवं च निमित्तनैमित्तिकयोरन्यतरोपादानेऽन्वयपारे-
पोषविरहावुभयोपादाननियमे निमित्तोपादानं नियतमेवेत्यवधे-
यम् । तथाच उदाहृतेऽस्मिन्पद्ये उत्प्रेक्षाया निमित्तस्य कमल-
निवासविस्मरणस्यानुपादाने सौधेनेति हेतूत्प्रेक्षा न शोभते ।

एवं वक्ष्यमाणफलोत्प्रेक्षायामप्यूह्यम् । तस्मात् स्वरूपोत्प्रेक्षया-
मेव निमित्तस्योपादानानुपादाने । न तु हेतुफलोत्प्रेक्षयोरिति
द्रष्टव्यम् ॥

गुणहेतूत्प्रेक्षा यथा—

अच्छाच्छरुचिरयं मम सच्छात्र इति प्रमोदतो
नूनम् । स्वाभिमुखे देवेऽनुप्रविशति कौस्तुभमणिं
सहस्रांशुः ॥ ४३१ ॥

अच्छाच्छरुचिः अतिस्वच्छद्युतित्वात् अकुटिलप्रीतित्वाच्चे-
त्यर्थः । हेतुगर्भविशेषणम् । अयं कौस्तुभमणिः मम सच्छात्रः
इति प्रमोदतो नूनं देवे श्रीनिवासं स्याभिमुखे सति सहस्रां-
शुः कौस्तुभमणिं अनुप्रविशति योगक्षेमादौ तदैकरस्यं भज-
तीति भावः । तत्र प्रतिविम्बितो भवतीति वास्तवार्थः । भग-
वत आभिमुख्ये सत्येव तद्वक्षस्स्थिते कौस्तुभे सहस्रांशुप्रति-
फलनसंभवात्स्वाभिमुखे इत्युक्तिः । अत्र सच्छात्रताहेतुकप्रमो-
दो गुणः कौस्तुभानुप्रवेशं प्रति हेतुत्वेनात्प्रेक्ष्यते । स एवा-
नुप्रवेशो निमित्तमुपात्तम् ॥

क्रियाहेतूत्प्रेक्षा यथा—

हरिमुखराकाचन्द्रालोकानिशसेवनादिव रमा-
याः । नयनेन्दीवरयुगलं नित्योत्फुल्लं निमीलना-
ज्ञमभूत् ॥ ४३२ ॥

अत्र सेवनादिति क्रिया नित्योत्फुल्लतां प्रति हेतुतयोत्प्रे-
क्ष्यते सैवोत्फुल्लता निमित्तम् ॥

यथावा—

स्वामिंस्त्वन्मुखहिमरुचिधामकृतात्परिभवा-
दिव नितान्तम् । जीवनभङ्गविलोला कमलाळी
वहति किं नु साऽरसताम् ॥ ४३३ ॥

हे स्वामिन्! त्वन्मुखमेव हिमरुचिः आत्मप्रत्यनीकश्चन्द्र-
माः कमलाळोर्ध्वंसनोपकरणवत्त्वद्योतनाय हिमरुचिशब्दः । तस्य
धाम्ना तेजसा प्रभावेण च 'गृहदेहत्वित्प्रभावा धामानि' इ-
त्यमरः । कृतात् परिभवादिव साऽरसतामित्यत्र सा अरसता-
मिति छेदः, सा अतिरमणीयतयाः प्रसिद्धा कमलाळी पद्म-
पङ्क्तिः । जीवनस्य जीवितस्य भङ्गे विलोला विशेषेण सक्ता
'सतां म्लाने म'ने' इत्याद्युक्तरीत्या जीवितपरित्यजनकृतसं-
कल्पेत्यर्थः । पक्षे जीवनस्य सलिलस्य भङ्गैस्तरङ्गैः विलो-
ला चञ्चला 'लोलश्चलसतृष्णयोः' इत्यमरः । अरसतां सर्व-
विषयनैरस्यं वहति । परपरिभवदूनानां जीवितत्यजनदत्तदृष्टो-
नां सर्वत्रानास्थैव भवतीति भावः । अन्यत्र सारसतामिति
समस्तं पदम् । सरोजतामिति वास्तवार्थः । अत्र परिभव-
रूपा क्रिया अरसतावहनं प्रति हेतुत्वेन संभाव्यते । तदेव तत्र
निमित्तम् । इयं श्लेषसंकीर्णा ॥

द्रव्यहेतूप्रेक्षा यथा—

बलवानपि बहुपादोऽप्यलमहिभूभृन्महागता-
ढ्योपि । नेष्टे पदमपि चलितुं स्वस्मिन्विश्वंभरेण
किल वसता ॥ ४३४ ॥

बलवान् सामर्थ्यवानपि । पक्षे स्थौल्यवानपि 'स्थौल्य-
सामर्थ्यसैन्येषु बलम्' इत्यमरः । बलमत्त्वेऽपि करणविरहं कथं
गमनसंभव इत्यत आह -- बह्विति । बहुपादोऽपि बहुचरणोपि ।
पक्षे बहुप्रत्यन्तपर्वतोपि । अत एव महत् श्लाघ्यं गतं गमनं,
भावे क्तः । तेन आढ्योपि । पक्षे महान्तः अगाः तरवः य-
स्मिस्तथोक्तः तस्य भावः महागता तथा आढ्योपि । अहि-
भूभृत् शेषाद्रिः शेष इत्यपि गम्यते । स्वस्मिन् वसता वि-
श्वंभरेणैव पदमपि चलितुं नेष्टे न शक्नोति । अत्र स्वस्मि-
न्नवस्थितो विश्वंभरो द्रव्यं अहिभूभृतो निश्चलतां प्रति हेतु-
त्वेनोत्प्रेक्ष्यते । सा निश्चलतैव निमित्तमुपात्तम् ॥

यथावा -

निर्मलदृष्टिप्रसरणनिरोधनिर्माणनिपुणनिजम-
हिमा । चन्द्रादपरस्मादिव सान्द्रा शौरैस्तमस्त-
तिर्गळति ॥ ४३५ ॥

निर्मला भ्रमविप्रलम्भादिसंभावनादधीयसी । पक्षे विशदा
या दृष्टिः ज्ञानं, पक्षे दृक् 'दृष्टिर्ज्ञानेऽक्षिण दर्शने' इत्यमरः ।
तस्याः प्रसरणस्य निरोधनिर्माणे निपुणः निजः महिमा महत्त्वं
यस्यास्सा । तमस्ततिः अज्ञानसंततिः । ध्वान्तसंहतिश्च । अत्र त-
मस्ततिगळनं प्रति चन्द्रो द्रव्यं हेतुनयोत्प्रेक्ष्यते । तमस्ततिगळ-
नमेव निमित्तम् । श्लेषोत्तम्भितेयम् । एतेन द्रव्यस्य हेतुत्वेनोत्प्रे-
क्षणं न संभवतीति वदन्तः प्रत्युक्ताः ॥

यथावा—

कलधौतगिरिं भवता सुश्रीकैलासमृद्धमधिव-
सता । अपरेणेव मुरारे श्रीदेनालंकृतोत्तराशा सा ॥

हे मुरारे ! सुश्रीकाः एलाः एलालताः ताभिः समृद्धं, अन्यत्र ऋद्धं समृद्धं सुश्रीश्चामौ कैलासश्च तं तन्नामानं कलधौतगिरिं कनकाचलं शेषाद्रेरेव नामान्तरामदमित्यवोचामासकृत् । पक्षे रजतगिरिम् । 'कलधौतं रूप्यहेम्नोः' इत्यमरः । अधिवसता श्रीदेन भवता अपरेण श्रीदेन कुबेरेणेव सा उत्तरा श्रेष्ठा आशा पुरुषार्थविषयकतृष्णा, आशासानानामिति शेषः । अलं पर्याप्ता कृता परिपूरितेत्यर्थः । पक्षे उत्तराशा उदीची दिक् अलंकृता भूषिता । 'भूषणेऽलम्' इति गतिसंज्ञायां 'कुगति' इति समासः । तद्धीशत्वात्तस्येति भावः । अत्र श्रीदेनेति द्रव्यस्य उत्तराशालङ्करणहेतुत्वेन संभावनं श्लेषोत्तम्भितम् । अत्रापरशब्दाप्रयोगे प्राचां मते शब्दमात्रसाधर्म्यात् श्लेष एव स्यात् । नवीनपक्षे अर्थसाधर्म्ये तु श्रीदस्य सिद्धतया उपमैव । तत्प्रयोगे तु प्रकृतो भगवानेवापरश्रीदत्वेनाध्यवसीयते, तस्य इवशब्देन साध्यत्वप्रतीतेरुत्प्रेक्षैव । इवशब्दाप्रयोगे तु सिद्धत्वादध्यवसायस्यातिशयोक्तिः । इवापरशब्दयोरुभयोरप्यप्रयोगे रूपकमित्यादयो विशेषा यथासंभवमूह्याः ॥

इदमुदाहरणद्वयं विद्यानाथानुरोधेन । तेन हि—

प्रतापरुद्रदेवेन क्षमाभृत्पक्षविजृम्भितम् ।

समुन्मूलितमामूलादपरेणेव वज्रिणा ॥

इति द्रव्यहेतूत्प्रेक्षा उदाह्रियत । यद्यपीदं पद्यं द्रव्यस्वरूपोत्प्रेक्षाया एवोदाहरणं भावितुमर्हति । अत्र हि इवशब्दापनयने प्रतापरुद्रे विषये अपरवज्रचभेदरूपकमेवेति तावदविवादम् । तथाच सति तत्र इवशब्दयोजने प्रतापरुद्रे अपरवज्रिरूपद्रव्यस्वरूपोत्प्रेक्षैव इवशब्देन प्रत्याग्येत । यत्र असतीवशब्दे यत्पदार्थे यत्पदार्थरूपकं तत्रैव सतीवशब्दे तत्पदार्थे तत्पदार्थस्व-

रूपोत्प्रेक्षेति नियमदर्शनात् । तथाऽपि यदीह प्रतारुद्रदेवेन समु-
न्मूलितं अपरवाज्जिणेवेत्यन्वयाविवक्षया प्रतापरुद्रहेतुके क्षमाभृत्प-
क्षविजृम्भितसमुन्मूलने अपरवज्जिहेतुक्तवसंभावनविषयत्वं प्रति-
पिपादयिषितं तदा भवतीदं द्रव्यहेतूत्प्रेक्षाया अपि कथंचिदु-
दाहरणमिति तदाशय उच्यते । चित्रमीमांसारसगङ्गाधरकारौ
तु शीघ्रशब्दद्रव्यस्वरूपोत्प्रेक्षागन्धदविष्टमेव पद्यं द्रव्यहेतूत्प्रेक्षाया-
मुदाहरेताम् । तदनुरोधेन निस्संदिग्धमुदाहरणं तु 'बलवानपि
बहुपादोपि' इति प्रागेवोपदर्शितमस्माभिरित्यलं बहुना ॥

अथाभावाभिमानवत्यः - तत्र जात्यभावहेतूत्प्रेक्षा यथा—

गगनतले स्वप्रभया स्थगिते भानोरभावतो नू-
नम् । घनरुचिररसा कौस्तुभमिनकोटिरुचं वह-
त्यहिगिरीशः ॥ ४३७ ॥

अत्र भानोर्जातेरभावः कौस्तुभधारणहेतुत्वेनोत्प्रेक्ष्यत इत्यु-
पात्तक्रियानिमित्तजात्यभावहेतूत्प्रेक्ष्यम् ॥

यथावा—

शौरेर्जययात्रोत्थैर्भूरेणुभरैर्मुहुः कवलितायाम् ।
द्युसरिति सलिलाभावान्मरुतां स्वपदे ध्रुवं मरु-
त्वमभूत् ॥ ४३८ ॥

स्वपदे स्वस्थाने स्ववाचकपदे च मरुत्वं मरुभूमित्वं म-
रुच्छब्दत्वं च । आद्यपक्षे तकारस्य 'अनचि च' इति द्वि-
त्वम् । 'मरुतौ पवनामरौ, समानौ मरुधन्वानौ' इति चामरः ।

अत्र मरुत्वप्राप्तिं प्रति सलिलरूपजात्यभावो हेतुतयोत्प्रेक्ष्यते ।
श्लेषोज्जीवितेयम् ॥

गुणाभावहेतूत्प्रेक्षा यथा -

विहरति मयि सानन्दं सह रमया स हरिरेव
किं मेऽन्यत् । आशास्यमित्यनाकुलभावात्प्रायेण
निश्चलोऽहिगिरिः ॥ ४३९ ॥

प्रायेणेत्येतदुत्प्रेक्षाव्यञ्जकम् । अत्र अनाकुलभावादिति गु-
णभावो नैश्चल्यं प्रति हेतुत्वेनोत्प्रेक्ष्यते । इयं चलनरूपक्रिया-
भावनिमित्ता गुणाभावहेतूत्प्रेक्षा । एवं जात्यादिनिमित्ता अ-
प्यूह्याः ॥

क्रियाभावहेतूत्प्रेक्षा यथा—

मध्यमतां त्यक्तुं तव मध्यममर्वाक्छिरः प्रत-
प्यापि । तदलाभात्क्रशिमानं नूनं प्रापाहिशैलप-
तिदयिते ॥ ४४० ॥

तव मध्यमं मध्यमतां उत्कर्षापकर्षशून्यतां, पक्षे अवल-
ग्नतां त्यक्तुं अर्वाक्छिरः प्रतप्यापि अधिशरस्तपस्तप्त्वाऽपि
विलोमतयाऽवस्थानमेवाधिशरस्तपस्यात्वेनाध्यवसीयते । तद-
लाभात् मध्यमतात्यागाप्राप्तेः मध्यममिति वर्णावलोर्विलोमत्वेऽपि
मध्यममित्येवावस्थानाच्छब्दार्थयोस्तादात्म्यमुपजीव्य तदलाभा-
दित्युक्तम् । क्रशिमानं प्राप । अत्र लाभक्रियाभावः क्रशिम-
प्राप्तिं प्रति हेतुत्वेनोत्प्रेक्ष्यत इति क्रियानिमित्ताक्रियाभावहेतूत्प्रे-
क्ष्यं श्लेषातिशयोक्त्युत्तम्भिता । एवं जात्यादिनिमित्ताक्रिया-
भावोत्प्रेक्षा अप्यूह्याः ॥

द्रव्याभावहेतूत्प्रेक्षा यथा -

अहिगिरिगा हरिरुचिभिस्स्वदक्षिणार्धाङ्गकेऽपि
मेचकिते । काली गौरी समजनि शर्वाभावादिवा-
त्यर्थम् ॥ ४४१ ॥

काली निसर्गतो नीलवर्णा हरार्थशरीरस्था पार्वती 'जान-
पद' इत्यादिना डीप् । अहिगिरिगा भगवत्सेवार्थं शेषाद्रिगता
सतीति भावः । हरिरुचिभिः श्यामलाभिरिति भावः । स्वद-
क्षिणार्धाङ्गकेऽपि भर्तृरूपे स्वदक्षिणार्धावयवेऽपि अर्धनारीश्वरस्य
पार्वतीदक्षिणार्धशरीरस्थत्वात् । मेचकिते श्यामलिते सति ।
अपिशब्दस्वशरीरश्यामलिमानं समुच्चिनोति । शर्वाभावादिव
स्ववल्लभाभावादिव शरीरदक्षिणदामार्धयोरुभयोरप्यविशेषेण नि-
ष्पद्यमाने कालिस्त्रि पत्यर्धशरीरेऽपि स्वशरीरार्धान्तरसंभावनया
पत्युरभावमाशङ्क्य निर्वेदमश्नुवानेति भावः । अत्यर्थं गौरी ब-
भूव पाण्डुराऽऽसीत् । अन्यथा स्वतः कालवर्णाया अस्याः कथं
गौरवर्णता स्यादिति भावः । एकस्या एव पार्वत्याः कालव-
र्णत्वगौरवर्णत्वविरोधां जन्मभेदेन परिहार्यः । अत्र शर्वरूपद्र-
व्याभावः काल्याः निर्वेदपूर्वकगौरतां प्रति हेतुत्वेन संभावित
इति गुणनिमित्तेयं द्रव्याभावहेतूत्प्रेक्षा । 'अन्यार्धाभ्यामिवोत्प-
न्नमर्धनारीश्वरान्तरम्' इति द्रव्योत्प्रेक्षोदाहरणे 'वस्तुतोऽर्ध-
नारीश्वरस्यैकत्वात् द्रव्योत्प्रेक्षा' इत्युक्तं चित्रमीमांसायाम् ।
अतोऽर्धनारीश्वरस्य द्रव्यत्वमव्याहतम् ॥

यथावा—

चिन्तामणेरभावाद्हरणौ चिन्तामणिक्षितिधरे-
न्द्रम् । सर्वमनोरथवितरणधूर्वहमसृजजगत्स्रष्टा ॥

अत्र धरण्यधिकरणकचिन्तामण्यभावश्चिन्तामणिगिरिसर्जनं प्रति हेतुतया संभावितः । क्रियानिमित्तेयं द्रव्याभावहेतुत्प्रेक्षा । चिन्तामणिगिरिरिति शेषाद्रेव नामान्तरमित्यवोचाम, तन्न विस्मर्तव्यम् । इति हेतुत्प्रेक्षादिक् ॥

अथ फलोत्प्रेक्षा—तत्र जातिफलोत्प्रेक्षा यथा—

रमया सह वृषशिखरिणि समये विजिहीर्षतो
मुरारातेः । पटमण्डपाय नूनं जृम्भन्तेऽम्भोधरा-
स्ससंरम्भाः ॥ ४४३ ॥

अत्र पटमण्डपत्वरूपजात्यवच्छिन्नः अम्भोधरजृम्भणस्य फलतयोत्प्रेक्ष्यत इति क्रियानिमित्तजातिफलोत्प्रेक्षा । न चात्र संपादनक्रियामन्तरा शुद्धाया जातेरफलत्वात्क्रियाया एव फलत्वमिति वाच्यम् । संपादनस्य संसर्गतया तद्वारेणैव जात्यादेः फलत्वोपपत्तेः । अन्यथा फलत्वबोधकचतुर्थ्या अनुपपत्तेः । अत एव 'यशसे विजिगीषूणां प्रजायै गृहमेधिनाम्, ब्राह्मण्याय तपस्तेपे विश्वामित्रस्सुदारुणम्' इत्यादयः प्रयोगा उपपद्यन्ते । एवं जात्यादिनिमित्ता अपि जातिफलोत्प्रेक्षा उदाहार्याः ॥

गुणफलोत्प्रेक्षा यथा—

असितघनरुचिर इति मत्सदृशाख्यो हरिरशंसि
निगमान्तैः । इति तादृशनीलिम्बे विधुः कलङ्कं
दधाति किं स्वाङ्गे ॥ ४४४ ॥

अत्र हरिविधुशब्दौ भगवच्चन्द्रोभयवाचिनौ । असितघनरुचिरः नीलाम्बुदमनोहर इति । निगमान्तैः 'नीलतोयदमध्यस्था'

श्यामाच्छबलं प्रपद्ये शबलाच्छ्यामम्' इत्यादिभिः अशंसि प्रा-
शस्यत । अत्र नीलिमा गुणः फलत्वेनोत्प्रेक्ष्यते कलङ्कधारणं
निमित्तमिति क्रियानिमित्तगुणफलोत्प्रेक्षा । एवं जात्यादिनिमि-
त्ता अपि गुणफलोत्प्रेक्षा ऊहनीयाः ॥

क्रियाफलोत्प्रेक्षा यथा—

त्रैविक्रममिव विक्रममभ्यस्यन्तः परं तटित्व-
न्तः । उद्दामानः प्रावृष्युज्जृम्भन्तेऽहिगिरिमुपर्युपरि ॥

अभ्यस्यन्त इव अभ्यसितुमिवेत्यर्थः । 'लक्षणहेत्वोः' इति
शता । अर्जयन्वसतोत्यादाविव हेतुरिह फलम् । अहिगिरि-
मुपर्युपरि अहिगिरेस्समीपोपरिप्रदेश इत्यर्थः । 'उपर्यध्यधस-
स्सामीप्ये' इति द्विर्भावः 'धिगुपर्यादिषु त्रिषु' इति तद्योगे
द्वितीया । अत्राभ्यस्यन्त इति क्रिया फलत्वेनोत्प्रेक्ष्यते । उज्जृ-
म्भणक्रिया निमित्तमिति क्रियानिमित्ता क्रियाफलोत्प्रेक्षा । जा-
त्यादिनिमित्ता अप्यमुयैव दिशा प्रतिपत्तव्याः ॥

द्रव्यफलोत्प्रेक्षा यथा—

सुरभिलवनमालामिलदलिकुलतो नाभिकम-
लपरिलग्रान् । दधदलिनो मधुदलनो धात्रेऽनन्ताय
किं नु संनद्धः ॥ ४४६ ॥

वनमालामिलदलिकुलात् नाभिकमले संलग्नान् संबद्धानि-
त्यर्थः । अनेन अलिनां तदारुण्यसंक्रान्तिर्द्योत्यते । मधुदलनः म-
धुमथन इत्यर्थः । अनन्ताय धात्रे अनेकांश्चतुर्मुखाग्निर्मातुमिति
यावत् । अत्र धाता द्रव्यं फलतयोत्प्रेक्ष्यते । अलिधारणक्रिया

निमित्तमिति क्रियानिमित्तद्रव्यफलोत्प्रेक्षा । एवं जात्यादिनिमित्ता अपि द्रव्यफलोत्प्रेक्षा उदाहार्याः ॥

अथाभावाभिमानवत्यः फलोत्प्रेक्षाः—तत्र जात्यभावफलोत्प्रेक्षा यथा—

यमलार्जुनयोर्हरिपदकमलामशार्द्विमुक्तिमालोच्य । मन्ये वसन्त्यहिगिरावन्ये तरवोप्यभूरुहत्वाय ॥ ४४७ ॥

अत्राभूरुहत्वायेति जात्यभावः फलत्वेन संभाव्यते । विमुक्त्यालोचनक्रिया निमित्तमिति क्रियानिमित्तजात्यभावफलोत्प्रेक्षा । एवं जात्यादिनिमित्ता अप्यूह्याः । अभूरुहत्वाय अतरुत्वाय भुवि जननाभावाय च, निश्श्रेयसायेति यावत् ॥

गुणाभावफलोत्प्रेक्षा यथा—

तैक्ष्ण्यमिह लोकबन्धोरनुचितमिति कौस्तुभो भवन्भास्वान् । नूनमतैक्ष्ण्याय हरेर्हृदयं श्रयते कृपाञ्जरीशिशिरम् ॥ ४४८ ॥

अत्रतैक्ष्ण्यायेति गुणभाव फलत्वेनोत्प्रेक्ष्यते । कृपाञ्जरीशिशिरहरिहृदयाश्रयणक्रिया निमित्तम् । एवं जात्यादिनिमित्ता अपि ज्ञेयाः ॥

क्रियाभावफलोत्प्रेक्षा यथा—

सर्वेषां स्वदयिततमहृदयस्थित्यनवलोकनायेव । विद्युत्प्रभानिभाभिस्स्वभाभिराच्छादयति दृशो लक्ष्मीः ॥ ४४९ ॥

सर्वेषामित्येतत् दृश इत्यत्रान्वति । अत्रावलोकनक्रियाया
अभावः फलत्वेनोत्प्रेक्ष्यते । आच्छादनक्रिया निमित्तम् । एवं जा-
तिगुणद्रव्यनिमित्ता अपि विभावनीयाः ॥

द्रव्याभावफलोत्प्रेक्षा यथा—

हिमशिखरिन्निदशसरित्कलशोदधिगिरिशश-
शिविलोपाय । शङ्केऽहिशैलशेखरयशोविलासो
दिशो विशो (भ)धयते ॥ ४५० ॥

अत्र हिमशिखरिमुखद्रव्याभावः फलत्वेन संभाव्यते विशो
(भ) धनक्रिया निमित्तम् । एवमेवान्यदप्युच्यते ।

इह जात्यादयो हि भेदाः प्राचामनुरोधदुदाहृताः । व-
स्तुतस्तु नैतेषामस्ति चमत्कृतौ वैलक्षण्यमित्यनुदाहरणीया ए-
वैते । चमत्कृतिवैलक्षण्यं स्वरूपहेतुफलात्मकानां त्रयाणां प्रका-
रणामेवेति ध्येयम् ॥

एवं—मन्ये शङ्के ध्रुवं प्रायो नूनमित्येवमादिभिः ।

उत्प्रेक्षा व्यज्यते शब्दैरिचशब्दोपि तादृशः ॥

इत्युक्तप्रकारवाचकशब्दघटिताः वाच्योत्प्रेक्षाः पदर्शिताः ।
तदप्रयोगे गम्योत्प्रेक्षा भवति ॥

तत्र वस्तूत्प्रेक्षा यथा—

ईप्सितसरा निकामं तव सरहिततां मदम्ब ग-
च्छन्ती । प्राप्यातान्तोन्मुखतां सरोजयुग्यलमभू-
दुरोजयुगी ॥ ४५१ ॥

सरोजयुगी निकामं ईप्सिताः सराः मुक्ताहाराः यया सा ईप्सितसरा । पक्षे—ईप्सितं सरः कासारो यस्यास्सा ईप्सितसराः । सान्तोऽयं शब्दः । तव सरहिततां हारहितत्वं अन्यत्र सवर्णरहितत्वं गच्छन्ती 'लक्षणहेत्वोः' इति शता । हेतुरिह फलम् । गन्तुमित्यर्थः । अन्यत्र हेत्वर्थे । अत एव अलं अतान्ता अम्लाना सती उन्मुखतां औत्सुक्यं, पक्षे अतान्तोन्मुखतामिति समस्तं पदम् । अतान्तः तवर्णरहितचरमभागः उत्तुवर्ण इत्यर्थः । उदित्यत्र तकारोत्सादने उ इत्येवावशेषात् । सः मुखे प्रारम्भे यस्यास्सा तस्याः भावः अतान्तोन्मुखता तां 'शरदः कृतार्थता' इत्यादाविव सामान्ये नपुंसकं ततस्तल् । प्राप्य तव उरोजयुगी स्तनद्वयी अभवत् तत्त्वेन जातेत्यर्थः । पक्षे उक्तरीत्या सरोजयुगीशब्दः उरोजयुगीशब्दो निष्पन्न इत्यर्थः । अत्र उरोजयुग्यास्सरोजयुगीतादात्म्योत्प्रेक्षायां वाचकशब्दो नोपात्त इति प्रतीयमानेयम् ॥

तत्रैव हेतूत्प्रेक्षा यथा—

नीलानयनेन्दीवरविसृमररुचिनिचयसततपरिचयतः । चक्षुश्श्रुतिगिरिशिखरे साक्षाद्ब्रह्मात्तमेचकिम भाति ॥ ४५२ ॥

अत्र परिचयत इति हेतूत्प्रेक्षायां वाचकशब्दोऽनुपात्त इतीयमपि प्रतीयमाना अर्थसामर्थ्यावसेयत्वात् ॥

तत्रैव फलोत्प्रेक्षा यथा—

नन्वम्ब कर्णतां स्वामन्वर्थयितुं तव श्रवणयु-

गमम् । सहजोज्ज्वलमणिकुण्डलसंस्पर्शनतः प्र-
तीततामेति ॥ ४५३ ॥

नन्वम्ब तव श्रवणयुग्मं कर्तृ स्वां कर्णतां कर्णशब्दवाच्यतां
'श्रोत्रराधेययोः कर्णः' इति रत्नमाला । अन्वर्थयितुं सहजं स्वज-
न्मसमये सहैव जातं उज्ज्वलं च, पक्षे निसर्गत एव देदीप्य-
मानं यन्मणिकुण्डलं सहजेनोज्ज्वलमिति समासः । तस्य सं-
स्पर्शनतः धितरणात्, पक्षे अवमर्शात् । 'सहजस्तु निसर्गे ना
सहोत्थे पुनरन्यवत्, स्पर्शनो मारुते पुंसि दाने स्पर्शं नपुं-
सकम्' इति च मेदिनी । प्रतीततां हृष्टतां एति शरीरेण सह
जातमपि मणिकुण्डलमुत्कृत्य याचते द्विजवेषभाजे सुरराजे दत्त्वा-
ऽपि नान्वतप्यत अपितु हृष्ट एवासीदिति तदौदार्यातिशयप्र-
शंसनम् ॥

यद्वा—स्पर्शनतः दाने विषये, सप्तम्या आद्यादित्वात्तसिः ।
प्रतीततां सादरतामित्यर्थः..

याचतो मोदमादत्ते वाञ्छितादधिकप्रदः ।

अनुव्रज्य प्रियं व्रूते तस्मात्कर्णस्तवाधिकः ॥

इत्युक्तेरिति भावः । पक्षे प्रतीततां उक्तविधमणिकुण्डलस्प-
र्शनेन भूषिततामित्यर्थः । 'प्रतीतस्सादरे ज्ञाते हृष्टप्रख्यातयो-
स्त्रिषु, प्रतीतः प्रथिते हृष्टे परिज्ञाते विभूषिते' इति मेदिनी-
रत्नमाले । एति प्राप्नोति । अत एव कर्णशब्दान्वर्थनमिति भावः ।
महाभारते दानाय सहजकवचकुण्डलयोः कर्तनादेव हि राधे-
यस्य कृन्ततीति कर्ण इति नाम व्युत्पादितम् । अत्र कर्णताम-
न्वर्थयितुमिति फलोत्प्रेक्षायां वाचकमनुपात्तम् । एवं प्रागुदाहृते-

ष्वेव पद्येषु वाचकपरित्यागे तास्सर्वा अपि प्रतीयमाना भवन्तीति नात्र तद्विशेषाः प्रतायन्ते ॥

धर्मस्वरूपोत्प्रेक्षा यथा —

मन्ये भवत्कृपाया मोहमपारं फणीन्द्रशिखरिविधो । पापीयसोपि जन्तोः परमं श्रेयो ददाति याऽकस्मात् ॥ ४५४ ॥

पापीयसोपि जन्तोः गृध्रादेरिति भावः । अत्र पूर्वार्धोत्प्रेक्षितमोहरूपधर्मसिद्धये द्वितीयार्धे आकस्मिकनिरतिशयश्रेयोदानमुपात्तम् ॥

इदमत्रावधेयम् — उत्प्रेक्ष्यमाणेष्वपि यस्य विषयिण उत्प्रेक्षा विधेयतयाऽवभासते तदीयोत्प्रेक्ष्यैव व्यपदेशः प्राधान्यात् । तेन 'अच्छाच्छरुचिः' इति श्लोके सहस्रांशुगततया प्रमोदस्योत्प्रेक्षणेऽपि न तदुत्प्रेक्षया व्यपदेशो न्याय्यः । तस्या अङ्गत्वेनानुवाद्यत्वात् किंतु पञ्चम्यर्थोत्प्रेक्षया, तस्या एव नूनंशब्दवेद्यत्वेन विधेयत्वात् । तथा 'त्रैविक्रममिव विक्रमम्' इति पद्ये त्रैविक्रमविक्रमाभ्यसनोत्प्रेक्षयाऽपि व्यपदेशो न युक्तः किंतु शत्रुर्थफलोत्प्रेक्षया । एवं 'हृदयास्पदया' इति 'नाथ तव नाभिसरासि' इत्यादिपद्येषु न फलोत्प्रेक्षया व्यपदेशो युज्यते । नापि 'करपद्मेन' इति पद्ये सितकरबिम्बतादात्म्योत्प्रेक्षया तदुन्मीलितया करपद्मकर्तृकद्वेषहेतुकमध्यच्छिद्रोकरणपूर्वकप्रकोष्ठवयनकर्मतादात्म्या-त्प्रेक्षया वा, पूर्वोक्तादेव हेतोः । एवमेव सर्वत्रापि 'प्रधानेन व्यपदेशा भवन्ति' इति न्यायात्प्रधानभूतोत्प्रेक्ष्यैव व्यपदेश इति । धर्मोपि तावदत्र द्विविधः — स्वत एव साधारणः, साधारणीकरणोपायेनासाधारणोपि साधारणीकृतश्च । स चोपायः कचिद्रूपकं

क्वचिच्छ्लेषः क्वचिदपह्नुतिः क्वचिद्विम्बप्रतिविम्बभावः क्वचित्त-
त्कराम्भितवस्तुप्रतिवस्तुभावः क्वचिदुपचारः क्वचिदभेदाध्यवसा-
यरूपोऽतिशयः । तत्र स्वत एव साधारणो धर्मः प्रागुदाहृते
'नीलगुणेनाक्रान्ते' इति पद्ये विषयविषयिणोः कनकवसनपीत-
गुणयोरौज्ज्वल्यम् । साधारणीकृतस्तु प्रागुदाहृत एव 'भ्रयुगळ-
धनुर्लस्तकसंहितनासाकरीरसंलग्नम्' इति पद्ये प्रथमार्धगतौ धर्मः
रूपकेण विषयविषयिसाधारणीकृतः ॥

श्लेषेण साधारणीकृतो यथा—

सुरभिस्वैरस्पर्शनलीलाप्यायितसमस्तलोक-
स्त्वम् । यन्माधवोसि तत्त्वां वसन्तमहिशैलनाथ
जानीमः ॥ ४५५ ॥

सुरभेः कामधेनोः स्वैरस्पर्शनं स्वच्छन्दवितरणं तस्य ली-
लया कामगवीवादान्यकतुल्यवादान्यकेनेत्यर्थः । अन्यत्र सुरभिः
घ्राणतर्पणस्सुगन्धिरित्यर्थः ।

सुरभिश्चम्पके स्वर्णे जातीफलवसन्तयोः ।

सुगन्धौ च मनोज्ञे च वाच्यवत्सुरभिस्स्मृतः ॥

इति विश्वः । स्वैरः 'मन्दस्वच्छन्दयोस्स्वैरः' इत्यमरः । यः
स्पर्शनो मलयमारुत इत्यर्थः । 'स्पर्शनो मारुते पुंसि दाने
स्पर्शे नपुंसकम्' इति मेदिनी । तस्य लीलया विलासेन प्रसर-
णेनेति यावत् । आप्यायितसमस्तलोकः उभयत्र तुल्योऽर्थः ।
माधवः श्रीनिवासः माधवाख्य ऋतुश्च यत् यस्मात् असि, तत्
त्वां वसन्तं जानीमः । अयमुपात्त एव भवति नानुपात्तः अप्र-
सिद्धत्वात् । श्लेषेतरस्तु अनुपात्तश्चापि भवति यथा 'मरकत-

मणिरिव विचरन्' इत्यादौ नैल्यादिः । न चात्र विचरत्वादि रूप उपात्त एव साधारणो धर्मः साधारण्यार्थमेव हि विषयिण्यारोप इति वाच्यम् । तस्यारोपेण कृतेऽपि साधारण्ये असुन्दरत्वेनोत्प्रेक्षोन्मेषकत्ववैधुर्यात् । साधारणीकरणं तु प्रतिबन्धनिरासार्थमित्यवोचामैव ॥

यथा --

सत्पद्मशङ्खकच्छपमकरं घननील तव मुकुन्द
पदम् । वरकुन्दनखं मन्ये सुमहापद्मं ततो निधि-
मयं त्वाम् ॥ ४५६ ॥

हे घननील ! मेघश्यामल ! पक्षे घनः नीलो निधिविशेषो यस्य स तथोक्तः तस्य संबुद्धिः । हे मुकुन्द ! मुक्तिदायिन् ! पृषोदरादित्वात्साधुः । पक्षे हे मुकुन्दनिधे ! तव पदं चरणं सन्तः पद्मशङ्खकच्छपमकराः यस्मिस्तत् पद्माद्याकाररेखासंपन्नमित्यर्थः । पक्षे पद्मादिनामनिधिविशेषवदित्यर्थः । वराणि कुन्दानि कुन्दकुसुमानीव नखानि, पक्षे वरकुन्दौ निधिविशेषौ नखेषु यस्य तत्तथोक्तम् । ततः तस्मात् महती पद्मा श्रीयस्य तं, पक्षे महापद्मनिधिं च । त्वां निधिमयं 'महापद्मश्च पद्मश्च' इत्युक्तनिधिमयं मन्ये । अत्रोत्प्रेक्ष्यमाणस्य निधिमयस्य धर्मेषु पद्मादिनिध्याश्रितचरणत्वादिकेषु विशेषणीभूतैस्तत्तन्निधिभिर्विषयस्य भगवतो धर्मेषु कमलशङ्खादिरेखाश्रितपदत्वादिषु विशेषणानां पद्मादीनां श्लेषेण तादात्म्यसंपादनद्वारा तथाविधधर्माणां साधारण्यसंपत्तिः ॥

यथा वा -

इह भार्गवीसमृद्धिस्सरस्वती भात्युपत्यका दु-

र्गा । अच्युतधात्रीशयितस्त्रिमूर्तिमय इव वृषाद्रि-
रयमिन्धे ॥ ४५७ ॥

इह अद्रौ भार्गवी प्रपातसंबन्धिनी 'प्रपातस्तु तटो भृगुः'
इत्यमरः । समृद्धिस्संपत् भाति । पक्षे संतता ऋद्धिर्यस्यास्सा
समृद्धिः महाविभूतिरित्यर्थः । भार्गवी लक्ष्मीः भाति । उपत्यका
आसन्नभूमिः । सरांस्यस्यां सन्तीति सरस्वती । भूमि मनुप् ।
'तसौ मत्वर्थं' इति भसंज्ञाविधानान्न पदकार्यरुत्वोत्वे । पक्षे
भारतीयर्थः । गन्तुमशक्या दुर्गा च । पक्षे गौरी च भाति ।
अच्युतं यथा स्यात्तथा धात्र्यां भूम्यां शयितः स्थित इति या-
वत् । शीङ् कर्तरि क्तः । पक्षे अच्युतो भगवान् धाता ब्रह्मा
ईद् ईशानश्च अच्युतधात्रीशः । इदं द्वितीयावहुवचनम् । इतः
प्राप्तः । इणः कर्तरि क्तः । यद्वा—इतः अस्मिन्गिरौ सप्तम्या-
स्सार्वविभक्तिकस्तसिः । अच्युतधात्रीश इति प्रथमावहुवचनं
अर्थस्तूक्त एव । भान्तीति वचनविपरिणामेनान्वयः । धात्री-
शयित इत्यत्र धात्रीशस् इत इति स्थिते रुत्वयत्वयोः कृ-
तयोः 'लोपश्शाकल्यस्य' इति यलोपस्य वैकल्पिकत्वात्नेह य-
कारलोपः । अत एव अयं वृषाद्रिः त्रिमूर्तिमय इव हरिवि-
रिञ्चिहरमय इव इन्धे दीप्यते । अत्र उत्प्रेक्ष्यमाणस्य त्रिमूर्ति-
मयस्य धर्मेण समृद्धिर्भार्गव्याद्यधिकरणत्वादिषु विशेषणीभूता-
भिर्भार्गव्यादिभिर्विषयस्य वृषाद्रेर्धर्मेण भृगुसंबन्धिसमृद्धिमत्त्वा-
दिषु विशेषणीभूतानां भृगुसंबन्धिसमृद्ध्यादीनां श्लेषेण तादा-
त्म्यसंपादनद्वारा तादृशधर्माणां साधारणतासंपत्तिः ॥

यथा वा—

शुभपुष्यरागरुचिजुषि सुमहानीले विदूरभव-

कलिते । अच्युत रत्नमयत्वं त्वयि नियतमवैमि
पद्मरागपदे ॥ ४५८ ॥

शुभं पुष्पातीति शुभपुद् तस्मिस्तथोक्ते अरागेषु विर-
क्तेषु रुचिजुषि प्रीतिभाजि । पक्षे शुभाः पुष्यरागाः रत्नवि-
शेषाः तै रुचिजुषि परभागभाजीति यावन् । सुमहानीले अ-
तिमात्रश्यामले । पक्षे मणिविशेषे । विदूरः दवीयान् भवस्सं-
सारो येषां तैः अस्पृष्टसंसारगन्धैर्नित्यमुक्तादिभिः कलिते से-
विते । पक्षे विदूरभवैः वैदूर्यैः कलिते पद्मस्य राग इव रागो
ययोस्ते पदे चरणे यस्य तस्मिन् । पक्षे पद्मरागाणां मणीनां
पदे आश्रये अत एव हे अच्युत! त्वयि उक्तरूपे त्वयि
रत्नमयत्वं अवैमि संभावये । अत्रोत्प्रेक्ष्यमाणस्य रत्नमयस्य धर्मेषु
शुभपुष्यरागरुचिभाक्त्वादिकेषु विशेषणीभूतैस्तत्तद्रत्नैः विषयस्य
भगवतो धर्मेषु शुभपोषकत्वादिषु विशेषणीभूतानां शुभपोषणा-
दीनां श्लेषेण तादात्म्यसंपादनम् ॥

पूर्वोदाहरणयोराद्ये 'सत्पद्म' इति पद्ये अभङ्गश्लेषेण द्वि-
तीये 'इह भार्गवी' इति पद्ये सभङ्गाभङ्गश्लेषाभ्यां साधारणी-
करणं वक्ष्यमाणरत्नावलया रूपकेण च संकीर्णता च । अस्मिन्
'शुभपुष्यराग' इति पद्ये तूभयविधश्लेषेण साधारणीकृतिमात्र-
मिति विशेषः ॥

यथावा—

स्वायत्तहेमकूटः प्रायस्संपूज्यते महेन्द्रेण । प्र-
स्रवणसेवितोसाविते दासाः किमस्य शेषगिरेः ॥

अत्र हेमकूटमहेन्द्रप्रस्रवणशब्दा गिरिविशेषवाचिनः । अ-

र्थान्तरं तु स्पष्टमेव । 'उत्सः प्रस्रवणम्' इत्यमरः । एते गिरय इत्यर्थः । अत्र हेमकूटादिशैलेषु विषये शेषाद्रिदासता-दात्म्योत्प्रेक्षायां तदायत्तत्वादिलक्षणो विषयिधर्मः श्लेषेण विषयाणां तदाश्रितानां च कनकशिखरवृत्रारिनिर्झराणामभेदसंपादनद्वारा विषयसाधारणीकृतः ॥

अपहृत्या साधारणीकरणं यथा—

हृदयास्पदा तव दया वदनात् स्मितभानिभा-
दुदञ्चन्ती । भुवि फणिगिरिमणिरमणि स्वविषय-
मखिलं समीक्षते मन्ये ॥ ४६० ॥

यथा अवरोधगता महाराज्ञी विलासवशादुच्चैस्सौधान्त-
रादुदेत्य निखिलं निजदेशं पश्यति तथा तव हृदयगा दया
उच्चैर्वदनमधिरुह्य स्वगोचरमखिलं जनं समीक्षत इवेति भावः ।
अत्र स्वविषयविलोकनस्य दयायामुत्प्रेक्षणे तदर्थमान्तरप्रदेशा-
द्बहिरुद्गमनमपेक्षितं, तच्च बाहिःप्रदेशसम्बन्धरूपं स्मितप्रभामात्रवृ-
त्ति दयायां न संभवतीति स्मितप्रभापह्वेन दयागतं क्रियते ॥

यथावा—

मकुटादिमणिव्याजात्परितो नानात्वमेत्य भ-
वतो नयने । पश्यत इवेश विष्वक्प्रकाशनायैष
विश्वतश्चक्षुरिति ॥ ४६१ ॥

हे ईश! सर्वेश्वर! भवतो नयने कर्तृणी एषः सर्वेश्वरो
भगवान् विश्वतश्चक्षुः सर्वतोमुखलोचनवानिति प्रकाशनाय प-
श्यत इवेति योजना । अत्र 'विश्वतश्चक्षुरुत विश्वतोमुखः'

इति श्रुत्यर्थोऽनुसंधेयः । इह युगपत् विश्वदर्शनस्य नयन-
योरुत्प्रेक्षायां तन्निमित्तं तयोर्विश्ववृत्तित्वमपेक्षितं, तच्च मकु-
टादिगतमणिवृत्ति न तु नयनवृत्ति भवतीति मण्यपहुत्या नयन-
गतं वितन्यते ॥

यथावा—

तावकचरित्ररूपं देव श्रवणान्तरात्प्रविश्यान्तः ।
सिद्धाञ्जनं किमपि नश्शुद्धामन्तर्दृशं व्यनक्तीव ॥

हे देव ! तौवकचरित्ररूपं किमपि सिद्धाञ्जनं श्रवणयोर-
न्तराद्विवरात् अन्तः प्रविश्य नः अन्तः दृशं दृष्टिं ज्ञानं च शुद्धां
निर्दोषां सर्ती सर्ववस्तुसाक्षात्करणक्षमामिति यावत् । व्यनक्ति
प्रकाशयति । अत्रान्तर्दृष्टिशोधनस्य सिद्धाञ्जने उत्प्रेक्षायां तन्नि-
मित्तं बहिःप्रदेशादन्तःप्रदेशोऽपेक्षितः । स चान्तःप्रदेशसम्बन्धरूपो
भगवच्चरित्रमात्रवृत्तिस्सिद्धाञ्जने न संभवतीति भगवच्चरित्रापह-
वेन सिद्धाञ्जननिष्ठः क्रियते ॥

बिम्बप्रतिबिम्बभावेन साधारणीकरणं तु ' करपद्मेन द्वेषात् '
इत्यत्र निरूपितम् ॥

यथावा—

उपरिहरिनीलमणिरुचिकवचितहारमणि भ-
गवतो हृदयम् । बीजाकृतमिव विलसति बहुफ-
लदानाय तेन केदारम् ॥४६३॥

उपरि हरिनीलमणिरुच्या कवचिताः आच्छादिताः हारस्य
मणयो मौक्तिकानि यस्य तत्तथोक्तम् । नीलमणिप्रभान्तःप्रकाश-
मानमौक्तिकामिति भावः । भगवतो हृदयं तेन भगवता जनानामिति

शेषः । बहूनि फलानि भ्रान्तरूपाणि, पक्षे ऐहिकामुष्मिकापवर्गिका-
खिलप्रयोजनानि । तेषां दानाय बीजाकृतं यावनाळादिवीजेन सह-
कृष्टं उप्तकृष्टं श्राद्धौ बीजान्युप्त्वा उपरि हलविशेषकर्षणेन स-
मीकृतकृष्णमृदिति भावः । 'कृजो द्वितीयतृतीयशम्बबीजात्कृषौ'
इति बीजशब्दात्कृजो योगे कृषिरूपार्थे डाच् । 'बीजाकृतं तू-
प्तकृष्टम्' इत्यमरः । केदारं क्षेत्रमिव भाति । अत्र हरिवक्षसः
केदारतादात्म्यसंभावनायां उपरिहरिनीलमणिरुचिकवचितहारम-
णिवीजाकृतयोर्विम्बप्रतिविम्बभावापन्नयोरभेदाध्यवसायेन साधार-
ण्यसंपादनम् ॥

एवं 'भित्वा भानोः' इत्यादावपि ॥

विम्बप्रतिविम्बभावकरम्भितवस्तुप्रतिवस्तुभावेन यथा—

कमलारुचिपरिवीतः कौस्तुभमणिरेष शोभते
सुतराम् । स्वसृपतिविडम्बनाय स्वयमपि पीता-
म्बरेण किं छन्नः ॥ ४६४ ॥

स्वसृपतेः निजभगिनीजानेर्भगवतः विडम्बनाय परिहासा-
र्थानुकरणाय । अत्र कमलारुचिपीताम्बरयोर्विम्बप्रतिविम्बभावः ।
तत्करम्भितश्च परिवीतच्छन्नयोर्वस्तुप्रतिवस्तुभाव इति तेन सा-
धारण्यम् ॥

उपचारेण यथा—

मधुरामतिगम्भीरां विशदां शिशिरां विगाह-
मानानाम् । गरुडगिरिशिखरमण्डन गङ्गां मन्या-
महे कथां भवतः ॥ ४६५ ॥

अत्र भगवत्कथायां माधुर्यगाम्भीर्यवैशद्यशैशिर्यविगाहनानां मुख्यानामसंभवादास्वादाविश्वोभसुप्रवेशत्वतापहरणश्रवणानाममुख्यानामुपचारेण मुख्यैस्साधारणीकरणम् । लक्षणया शक्याभेदेन लक्ष्यबोधनात् ॥

अभेदाध्यवसायमात्रेण यथा—

सरिदधिपसुतासन्नन्युरसि हरेर्नः कृतो निवास
इति । हर्षादिव कृतहासा हारा नारायणाद्रिशे-
खर ते ॥ ४६६ ॥

अत्र प्रकाशप्रकटनहासकरणयोरभेदाध्यवसाय एव हर्ष-
हेतूप्रेक्षानिमित्ततयोपात्तस्य हासकरणस्य प्रकटितप्रकाशकृतहा-
सोभयसाधारण्ये वीजम् । एवं सर्वत्र हेतुफलयोरुत्प्रेक्षणे यस्य
हेतुः फलं वा उत्प्रेक्ष्यते सोऽनेन प्रकारेण साधारणीकृतो नि-
मित्तमित्यवोचामासकृत् ॥

एवं क्वचिदुपात्तो धर्मो विषयविषयिसाधारण्यविरहाद-
चारुत्वाद्वा स्वयमुत्प्रेक्षां साक्षादुत्तम्भयितुमनीशोऽपि तदुत्तम्भ-
नपट्टधर्मान्तरोत्तम्भनेनाकूल्यसंपादनादुपयुज्यते ॥

यथा—

मधुभेदनजययात्रादुन्दुभिनिनदैस्तथा दिशो
व्याप्ताः । श्रोत्रेन्द्रियसृष्टिकथादूरमिवासीद्यथाऽखि-
लं भुवनम् ॥ ४६७ ॥

अत्र दिशां दुन्दुभिनिनदव्याप्तिरूपो धर्म उपात्तो भुवन-
स्य श्रोत्रेन्द्रियसृष्टिकथादूरत्वसंभावनायां वैयधिकरण्येनाप्रयो-

जकोपि स्वप्रयोज्यश्रवणविवरातिमात्रपरिपूरणप्रयुक्तश्रावणज्ञान-
सामान्यशून्यत्वस्य तथाविधसंभावनानिमित्तस्योत्तम्भनेनानुकू-
ल्यसंपादनादुपयुज्यते ॥

विषयोऽप्युपात्तः पूर्वोदाहरणेषु प्रतिपादित एव । क्वचि-
द्विषयोऽपह्नतोपि भवति । यथा—

मत्सुहृदिन्दुसगोत्रं मुखमिदमित्युत्पलेन नीले-
न । सत्कर्तुमर्पितं तदळमेकं हरिमुखे नु तिलक-
निभात् ॥ ४६८ ॥

अत्र तिलकरूपविषयापह्नवो नीलोत्पलैकदळतादात्म्यसं-
भावनादाढ्यायेति ध्येयम् ॥

इयमेव सापह्नवोत्प्रेक्षेति प्रतिपादयताऽलंकारसर्वस्वकृता स्वरू-
पोत्प्रेक्षामात्रमुदाजहं । कुवलयानन्दचित्रमीमांसयोस्तु हेतुफ-
लोत्प्रेक्षे अपि सापह्नवे दर्शिते । तत्र स्वरूपोत्प्रेक्षा अनुपदमेवो-
दाहता । यथावा —

कनति किल रत्नगर्भास्तन इव पवनोदरंभरि-
गिरीन्द्रः । चूचुकमिव हरिकपटान्मेचकममृतं ददा-
ति निजमुखतः ॥ ४६९ ॥

अमृतं पयः निश्श्रेयसं च निजमुखतः स्वाग्रभागात् । पक्षे
स्वेनैवोपायेन । उपायस्थाननिविष्टेनेति भावः । 'मुखं निस्सरणे
वक्त्रे प्रारम्भोपाययोरपि' इति मेदिनी । 'उपायस्वप्राप्तेरुपानिप-
दधीतस्स भगवान्' इति ह्यन्वगृह्यताचार्यः । यत्र हरित्वम-
पह्नतं तत्रैव चूचुकसंभावनाच्छुद्धापह्नतिगर्भत्वम् । इवशब्दम-
हिम्ना संभावनं कपटशब्दप्रयोगादपह्नवो गम्यते ॥

यथावा—

वदनेन्दावमृतरसास्वादात्काटवजिहासया लघ्ने।
निम्बदले एते नन्वम्ब भ्रूयुगमिषेण तव मन्ये ॥

अत्र भ्रूयुगलनिह्वेन निम्बदलयुगलस्वरूपोत्प्रेक्ष्यम् । य-
द्यापि अमृतरसास्वादानिमित्तकाटवजिहासाहेतुकत्वमपि निम्ब-
दलयोर्जगज्जननीयदनेन्दुलग्नतायामुत्प्रेक्ष्यते । तथाऽपीयमुक्तस्व-
रूपोत्प्रेक्षाया अङ्गतया निवद्धेति न प्राधान्यमस्याः । यत्र ह्य-
त्प्रेक्षाद्वयमङ्गाङ्गिभावेन निवध्यते तत्र प्रधानभूतयैवोत्प्रेक्षया व्य-
पदेशो न्याय्य इत्यवोचाम, तन्न प्रस्मर्तव्यम् ॥

यथावा—

स्वयमपि मुक्ताभिख्यां लब्धुं रदनावलिच्छ-
लाद्वज्राः । जाने मुखरुचिजलधौ जाता मातस्त-
वास्यशुक्तिपुटे ॥ ४७१ ॥

मुक्ता इत्यभिख्यां अभिधानं शोभां च । अत्र रदनाव-
लिनिह्वेन वज्रतादात्म्योत्प्रेक्षायाः मुक्ताभिख्यां लब्धुमिति फ-
लोत्प्रेक्षा मुखरुचिजलधावित्यादिरूपकं चाङ्गतया निवद्धे ॥

यथावा -

ब्रह्मादिपावयिष्याः पादजता नोचिता ममेति
तव । वदने स्मितमिषतोऽभून्मन्ये गङ्गा भुजङ्ग-
शिखरीन्दो ॥ ४७२ ॥

ब्रह्मादेः ब्राह्मणादिवर्णस्य चतुर्मुखादिकस्य च । पावयि-
ष्याः मम पादजता शूद्रता चरणजन्यता च नोचितेति गङ्गा

स्मितमिषतः तव वदने अभूत् अजनि । भगवन्मुखजन्यत्वे
ब्राह्मण्यसिद्ध्या पादजताप्रयुक्तसंकोचोऽपयातीति भावः ॥

यथावा—

अनुकूलनगभिदोऽमी कनकाद्रौ सर्वतो विस-
र्पन्तः । तारकजयिंशरजाता न निर्झराः किंतु नि-
र्जरा नूनम् ॥ ४७३ ॥

अनुकूलं कूले । विभक्तचर्थेऽव्ययीभावः । ये नगाः तरवः
तान् भिन्दन्ति उन्मूलयन्तीति तथोक्ताः । पक्षे अनुकूलः नग-
भित् वज्री येषां ते तथोक्ताः । कनकाद्रौ शेषशैले सुमेरौ च ।
सर्वतः विसर्पन्तः प्रवहन्तः संचरन्तश्च । तारकाण्युद्गनि जय-
न्तीति तथोक्तानि शराणां काशकुसुमानां जातानि वृन्दानि येषु
ते तथोक्ताः । पक्षे तारकमसुरविशेषं जयतीति तथोक्तः शर-
जातः पण्मुखः येषां ते तथोक्ताः अमी दृश्यमानाः वस्तुविशेषाः
निर्झराः वारिप्रवाहाः न किंतु निर्जरा एव नूनम् । इयं श्लेष-
संपादितसाधारण्या शुद्धापह्नुतिगर्भा जातिस्वरूपोत्प्रेक्षा ॥

यथावा—

अश्रीनिवासनिलयानसर्वतीर्थाश्रयानवेदम-
यान् । अन्यानचलानहिगिरिरवधीरयतीव हरिनि-
नादामिषात् ॥ ४७४ ॥

हरीणां सिंहानां निनादामिषात् । इयं सापह्वक्रियास्वरूपो-
त्प्रेक्षा । इयं पर्यस्तापह्नुतिगर्भाऽपि संभवतीति दीक्षिताः ॥

यथा —

स्थानेऽयमेव विष्णुर्जानेऽखिलभुवनवर्धनादि-
न्दुः । इन्दोस्तु स्फुटमस्मादधरत्वं स हि पदेऽस्य
परिचरति ॥ ४७५ ॥

अखिलस्य भुवनस्य सलिलस्य न तु जलाघिसालिलमात्र-
स्येति भावः । पक्षे जगतः वर्धनात् उत्सेचनात् समेधनाच्च
अयं विष्णुरेव इन्दुरिति स्थाने युक्तं जाने इन्दोस्तु अस्मात्
विष्णोः अधरत्वं निहीनत्वं स्फुटम् । हि यस्मात् सः इन्दुः
अस्य विष्णोः पदे चरणे सप्तम्येकवचनं, तेन अकारे परतः
प्रकृतिभावशङ्काया नावकाशः । परिचरति शुश्रूषते । तस्मादध-
रत्वं व्यक्तमित्यर्थः । पक्षे अस्मात् वक्ष्यमाणादेतस्माद्धेतोरित्यर्थः ।
अधरत्वं धरासंबन्धवैधुर्यं स्फुटम् । कुत इत्यत्राह — स इति ।
हि यस्मात् सः इन्दुः अस्य पदे विष्णोः पदे व्योम्नोरित्यर्थः ।
परिचरति परितस्संचरतीति । अत्र प्रसिद्धेन्दौ इन्दुत्वापह्नवेन
सकलभुवनाभिवर्धनाश्रिमित्ताद्भगवति तत्संभावनेतीयं पर्यस्ता-
पह्नुतिगर्भा ॥

यथावा —

विवुधैकाधारश्श्रीवृषगिरिरच्युत न मेरुरिति म-
न्ये । यदि विवुधैकाधारो मेरुस्स्यात्स हि न कर्बु-
रमयस्स्यात् ॥ ४७६ ॥

विवुधानां देवानामेकेषामेवाधारः शिवभागवतवत्समासः ।
पक्षे विवुधानां मुख्याधारः । मेरुः विवुधैकाधारो यदि स्यात्
तदा सः कर्बुरमयः रक्षोमयः न स्यात् सुवर्णमय इति तु

वस्तुस्थितिः । 'कर्बुरं सलिले हेम्नि कर्बुरः पापरक्षसोः' इति मेदिनी । अत्र मेरौ विवुधैकाधारत्वनिह्वेन श्रीवृषगिरौ तदुत्प्रेक्षा पर्यस्तापहुतिगर्भा उत्तरार्धोक्ततर्करूपयुक्तिपूर्वा ॥

यथावा—

इन्दुर्न द्विजराजो द्विजराजो वाह एव तव नूनम् । स हिनस्ति विप्रयोगिन एष तु कमलाक्ष विप्रमोदकरः ॥ ४७७ ॥

हे कमलाक्ष! इन्दुः द्विजराजः 'तस्मात्सोमराजानो ब्राह्मणाः' इति श्रुत्युक्तरीत्या ब्राह्मणानां राजा न, किंतु तव वाह एव गरुत्मानेव द्विजराजः उक्तोऽर्थः । नूनम् । अत्र हेतुः स इत्यादिः । सः इन्दुः विप्राश्च ते योगिनश्च तानेव हिनस्ति अतः कथं स द्विजराजो भवेदिति भावः । विरहिणो हिनस्तीति वास्तवार्थः । एषः तव वाहस्तु विप्राणां मोदकरः, पक्षे वानां पक्षिणां प्रमोदकरः तस्य तदीश्वरत्वात् । अतोऽयमेव द्विजराज इति भावः । अत्रेन्दौ द्विजराजत्वापह्वेन गरुत्मति तदुत्प्रेक्षा सहेतुकपर्यस्तापहुतिगर्भा ॥

यथावा—

न सहस्रांशुर्द्युमणिः कौस्तुभमणिमेव तर्कयेद्युमणिम् । स परिष्कुरुतेऽनन्तं दिवैव नक्तंदिवमयं तु ॥ ४७८ ॥

सः सहस्रांशुः अनन्तं अन्तरिक्षं दिवैव परिष्कुरुते । अयं कौस्तुभमणिस्तु अनन्तं अन्तरिक्षं भगवन्तमिति तु वास्तवार्थः ।

नक्तदिवं रात्रिदिवं परिष्कुरुत इति हेतूक्तिः । अत्र सहस्रां-
शौ धुमणित्वापह्वेन कौस्तुभमणौ तदुत्प्रेक्षा पूर्ववदेव सहेतु-
कपर्यस्तापह्वतिगर्भा । सर्वेष्वप्युदाहरणेषु श्लेषसंकीर्णत्वम् ॥

हेतूत्प्रेक्षायां सापह्वत्वं यथा—

कमलास्तनसुहृदयमिति नूनं शृङ्गारिशेखरोऽ-
हिगिरौ । वसति सदा नित्ययुवा मृषैव जगदुद्दि-
धीर्पयेति वचः ॥ ४७९ ॥

अत्र भगवतश्शेषाद्रिनिवसिनिवासे जगदुद्दिधीर्पाया हेतुत्व-
मपह्वत्य तत्र कमलास्तनसुहृत्वहेतुकतायास्संभावनात्पर्यस्तापह्व-
तिगर्भा हेतूत्प्रेक्षा ॥

फलोत्प्रेक्षायां सापह्वत्वं यथा—

श्रितकामधेनुतां त्वं श्रीवेंकटनाथ सूचयितुमेव ।
अधिवत्सं श्रीवत्सं धत्से नूनं न तत्परिष्कर्तुम् ॥

श्रीवत्सं श्रीयुक्तं तर्णकम् । पक्षे तन्नाम लाञ्छनम् । अधि-
वत्सं वक्षसि । 'उरो वत्सं च' इत्यमरः । अत्र श्रीवत्सधा-
रणं प्रति फले वक्षःपरिष्कारे फलत्वनिह्ववपूर्वकमाश्रितकामधे-
नुत्वसूचनरूपफलोत्प्रेक्षा पर्यस्तापह्वतिगर्भेत्यलं दूरधावनेन ॥

अलंकारसर्वस्वकारादयस्तु 'क्वचित्पदार्थान्वयवेलायां सादृ-
श्याभिधानादुपक्रान्ताऽप्युपमा वाक्यार्थतात्पर्यसामर्थ्यादुत्प्रेक्षायां
पर्यवस्यति' इत्याहुः । तदनुसृत्य प्रागुल्लेखालंकारप्रकरणे 'मृग-
मदतिलकति' इति पद्ये उपक्रान्ताऽप्युपमा औचित्यादुत्प्रेक्षायां
पर्यवस्यतीत्यवाचाम ॥

यथावा—

जङ्घे तव जलजेक्षण जगतीविजिगीषुमनसि-
जनिषङ्गौ । वपुरुपवनप्रसारिततरुणिमलावण्यक-
रिकरायेते ॥ ४८१ ॥

हे जलजेक्षण ! तव जङ्घे वपुरेव उपवनं तस्मिन् प्रसारितौ
तरुणिमलावण्ये एव करिणौ तयोः करौ ताविवाचरत इत्यर्थः ।
अत्र करिकरायेते इत्यत्र उपमानात्कर्तुस्सुबन्तादाचारे विहितेन
क्यडा आमुखे उपमाप्रतीतावपि वपुरुपवनेत्यादिविशेषणनैरर्थ-
क्यादौचित्येनोत्प्रेक्षायामेव पर्यवसानम् ॥

एवमुपमावाचकानां निभादिशब्दानां कल्पवादिप्रत्ययानां च
प्रयोगेऽपि सामग्र्या औचित्यादुत्प्रेक्षायामेव पर्यवसानं बोध्यम् ॥

यथा—

नरहरिभुजाशिखरशिखानखांशवो दितिजहृद-
यगा व्यरुचन् । तदसुमरुदशनसत्वरविसृमरफणि-
फणशिखास्त्ररसननिभाः ॥ ४८२ ॥

वाङ्माधुर्याध्ययनोपसन्नपीयूषवीचिदेश्यमिदम् ।
वदनविधूत्सङ्गलुठज्जथोत्सनाशिशुकल्पमम्ब तव ह-
सितम् ॥ ४८३ ॥

नाभीहृदकृतमज्जनमदनगजोदस्तहस्तदेशीया ।
कौस्तुभभानूत्सङ्गच्युतयमुनाभाऽच्युतस्य रोमाळी ॥

रसगङ्गाधरकारस्तु क्यडाचारकिवादीनामप्युत्प्रेक्षाप्रतिपाद-
कत्वमेवाभाणीत् । तस्यापि पर्यवसाने उत्प्रेक्षाप्रतिपादकत्व एव
तात्पर्यम् । यद्वा उत्प्रेक्षावाचका एव ते स्युः । यथोक्तं क-
ल्पतरौ—

कल्पदेशीयदेश्याद्याः स्पर्धिप्रतिभटादयः ।

निभवद्वादयश्चापि क्वचित्संभावनापराः ॥

इति । विस्तरस्तु हंससंदेशरसास्वादिन्यां 'विष्णोर्वासात्' इति
पद्यव्याख्यावसरे कृतोस्माभिः । एवं रूपकादिप्रतीतिस्थलेष्व-
प्युत्प्रेक्षायां पर्यवसानं संभवतीति चित्रमीमांसायां प्रतिपादि-
तम् । तदुदाहरणानि विस्तरभयाच्चेह प्रदर्श्यन्ते इत्यलम् ॥

ननु गम्योत्प्रेक्षाया अलंकारताकथनमनुचितं, तस्या अलं-
कारध्वनित्वादिति चेन्नूयताम्—यत्र विषयविषयिनिमित्तेषुपात्तेषु
केवलमिवादिवाचकानुपादानमात्रेणोत्प्रेक्षाऽवगम्यते साऽतिमात्र-
स्फुटतया वाच्यायमानत्वादलंकारतामेवाश्नुते । यथोदाह्रियत
'ईप्सितसरा निकामं' इत्यादि । यत्र चोत्प्रेक्षणीयस्य विषयिणो-
प्यनुपादानं निवद्धेन वस्तुना अलंकारेण वा उत्प्रेक्षाऽवगम्यते
तत्रैवोत्प्रेक्षाध्वनिः ॥

यथा—

उपगूढां हरिणीं श्रियमुरसा कृष्णेन वीक्ष्य वृ-
षशैले । अभिवीक्षन्ते शश्वत्कृष्णं निजवल्लभं वन-
हरिण्यः ॥ ४८५ ॥

कृष्णेन भगवता उरसा उपगूढां हरिणीं 'हिरण्यवर्णां ह-
रिणीम्' इति हरितवर्णतया श्रुतां हरितशब्दात् 'वर्णादिनुदा-

त्तात्' इत्यादिना ङीष्सान्नियोगाशिष्टस्तकारस्य नकारादेशः, णत्वं च 'हरिणी स्यान्मृगी हेमप्रतिमा हरिता च या' इत्यमरः । श्रियं लक्ष्मीं वीक्ष्य वनहरिण्यः विपिनकुरङ्गचः । कृष्णं कृष्णसारमित्यर्थः । 'विनाऽपि प्रत्ययं पूर्वोत्तरपदयोर्लोपः' इति भीमसेनादिशब्दवदुत्तरपदभूतसारशब्दस्य लोपः । अत एव 'कृष्णाजिनेन संवृण्वन्' इत्यादयः प्रयोगा निर्विचिकित्साः । निजवल्लभं ईक्षन्ते । श्रीरिव वयमपि हरिणीशब्दवाच्याः भगवानिवास्मद्वल्लभोपि कृष्णशब्दाभिलपनीय इति पश्यन्तीति भावः । अत्र हरिणीकर्तृक-कृष्णसारकर्मकवीक्षणेन वस्तुना श्रीकृष्णवक्षस्समालिङ्गिता हरिणीशब्दाभिलाष्या श्रीरिव स्वयमपि तथा बुभूव इवेत्युत्प्रेक्षा ध्वन्यते ॥

यथावा -

प्रणिनंसया सुमनसा मौलिषु नमितेषु सुमन-
सस्तत्स्थाः । पुर एव ततोप्यपतन्नुरगधराधरशि-
रोमणेश्वरणे ॥ ४८६ ॥

सुमनसां देवानाम् । तत्स्थाः मौलिस्थाः सुमनसः कु-
सुमानि । अत्र सुमनःपतनेन वस्तुना नामसाम्यप्रयुक्तस्पर्धया
त्रिदशमौलिभ्योप्यग्रे स्वयमेव प्रणिनंसव इवेत्युत्प्रेक्षा ध्वन्यते ॥

निर्वेलभवदवानलखर्वेतरतापविलुलिता मनु-
जाः । त्वद्वदनसुधाजलनिधिमुद्वीक्षन्ते मुहुर्मुरा-
राते ॥ ४८७ ॥

अत्र रूपकेण निमङ्गुमिवेत्युत्प्रेक्षा ध्वन्यते ॥

यथावा—

अतिवेले भवजलधावरिविजयायावितीर्यमा-
णपथे । रघुकुलवीर तटस्थं वीक्षन्ते वानरा इव
नरास्त्वाम् ॥ ४८८ ॥

अतिवेले भवजलधौ पूर्वं जलधाविवेति भावः । अरीणां
कामादीनां द्विषां दशाननादीनामिवेति भावः । विजयाय अ-
वितीर्यमाणः अदीयमानः पन्थाः मार्गः उपायश्च येन तथोक्ते
सति, तटस्थं तीरस्थं उदासीनं च त्वां वानरा इव नराः
पश्यन्ति कुतोऽयममुं भवजलधिमपि शरैश्शोषयितुं सेतुना बन्दुं
वा नोद्युङ्क्ते इति वीक्षन्त इति भावः । अत एव रघुकुलवी-
रेति संबोधनम् । अत्र रूपकोज्जीवितया उपमया जलधिमिव
भवजलधिमपि शुशोष इपव इवेति वा विवन्धयिषव इवेति
वा उत्प्रेक्षा ध्वन्यते ॥

यथावा—

उद्वेलतरं सुतरामुत्सिक्ते तव यशःपयोराशौ ।
उरगधराधरभास्वन्नडुपं क्षणमपि न मुञ्चति ज्यो-
त्स्ना ॥ ४८९ ॥

ज्योत्स्ना कौमुदी उडुपं इन्दुमेव प्लवं न मुञ्चति स्त्रियो
हि नितरां भीरव इति भावः । अत्रापि रूपकेण निमज्जनभ-
येनेवेत्युत्प्रेक्षाया ध्वनिः ॥

ननु अध्यवसायमूलताया अतिशयोक्त्युत्प्रेक्षयोस्तुल्यत्वा-
त्कथमनयोर्भेद इति चेत्, शृणु—अध्यवसायो नामाभिन्नत्वेन
प्रतिभासनम् । स च द्विविधः सिद्धस्साध्यश्चेति । यत्र

लक्ष्यमाणगुणसंबन्धाद्विषयिणो विषयगतत्वेनारोप्यमाणतया भिन्नस्यापि विषयिणो विषयक्रोडीकारेण प्रवृत्तत्वाद्भिन्नतया प्रतीतिः तत्राध्यवसायस्सिद्धः । एतदाश्रयेणातिशयोक्तेः प्रथमः प्रकारोऽनुपदमेव प्रदर्शयिष्यते । यत्र पुनरुपात्तविषयत्वाद्विषयिणो भिन्नत्वेन प्रतिभानं तत्र व्यञ्जनव्यापारेणाभिन्नत्वप्रतीतेस्साध्यमानत्वात्साध्यः । एतदवलम्बनेन प्रवृत्तिस्संभावनमूहो वितर्क इत्याद्यपरपर्यायाया उत्प्रेक्षाया इत्यनयोर्भेद इति ॥

इत्यलंकारमणिहारे उत्प्रेक्षासरश्चतुर्दशः.

अथातिशयोक्तिसरः.

निर्गीर्य विषयं यत्र विषयेवाध्यवस्यते ।

रूपकातिशयोक्तिं तामलंकारविदो विदुः ॥

आरोपविषयस्य मुखादेर्विशिष्य तद्वाचकपदोपादानेन विनाऽपि विषयिवाचकैश्चन्द्रादिपदैरेव ग्रहणं विषयनिर्गणम् । तत्पूर्वकं विषयस्य विषयिरूपतयाऽध्यवसानं यत्र तत्र रूपकातिशयोक्तिः । विषयिरूपतयेत्यत्र रूपं च अभेदताद्रूप्यान्यतरत् । एवं च अनुपात्तविषयधर्मिकाहार्यनिश्चयविषयीभूतं विषय्यभेदताद्रूप्यान्यतरद्रूपकातिशयोक्तिरिति लक्षणं बोध्यम् । रूपकवारणायानुपात्तेति । तत्र हि विषयो मुखादिरुपात्तः । अयमेव हि रूपकादस्यां विशेषोऽतिशय उच्यते । भ्रान्तिमद्वारणायार्ह्येति । उत्प्रेक्षावारणाय निश्चयेति । अत्र च विषयविषयिणोरेकपदोपात्तत्वाद्भोदेश्यविधेयभावस्संभवति । विभिन्नपदोपात्तयोरेव तदवतारात् ॥

यथा—

तिमिरनिरासपटीयान्कमलानामावहन्महामो-
दम् । कर्दममर्दयतितमां दुर्दममम्भोजबान्धवो
द्युतिमान् ॥ ४८९ ॥

अत्र हि अम्भोजबान्धवत्वेन कौस्तुभस्य निगरणे तिमि-
रनिरासेत्यादिपादद्वयगते द्वे विशेषणे तदनुग्रहार्थं विषयविष-
यिणोस्साधारणधर्मतया साक्षादुपात्ते । तृतीयमपि तृतीयचरण-
गतमशाब्दिकानां नये । शाब्दिकानां तूपात्तया अम्भोजबान्ध-
वाभिन्नकर्तृकया कर्दममर्दनक्रिययोर्नीतं तादृशकर्तृत्वं साधारण-
धर्मत्वेन तयोर्विषयविषयिणोस्मिथतम् । प्रथमे चरणे अज्ञानस्य
तिमिरत्वेन, द्वितीये जननयनानां कमलतया, तृतीये दुरितस्य
कर्दमत्वेन च निगरणं तस्मिन्नेवानुग्राहकतया । एवंच सावय-
वेयमतिशयोक्तिः ॥

यथा वा—

तिमिराधःकृतमिन्दुं कमलयुगं तत्र सततसं-
फुल्लम् । कलयन्ती भाति घने माया देवस्य काऽ-
प्यविज्ञेया ॥ ४९० ॥

अत्र तिमिरेन्दुकमलघनमायारूपैर्विषयिभिश्चिकुरवदनयन-
भगवच्छ्रयो विषया निगीर्णाः । अत्र 'जनकस्य कुले जाता
देवमायेव निर्मिता' इत्येतदनुसन्धेयम् । माया नाम विचित्र-
कार्यकरी शक्तिः ।

यत्र हानुग्राहकं न निगरणान्तरं किंतु शुद्धं साधारण-
धर्मादि सा निरवयवा ॥

यथा—

मधुरान् सुधाप्रवाहान्विधुशिशिरानबुधजनदुर-
वगाहान् । प्रमुषिततापव्यूहान् प्रविगाह्य जहामि
सकलसंमोहान् ॥ ४९१ ॥

अबुधजनैः अज्ञजनैः देवैरैश्च दुरवगाहान्, अत्र श्रीनिवास-
दयाविभवा निगीर्णाः । प्रथमोदाहरणे अम्भोजवान्ध्रवपदेन साध्य-
वसानलक्षणया शक्यलक्ष्योभयानुगततिमिरनिरासपटीयस्त्वाद्युपा-
त्तधर्मपुरस्कारेणोपस्थिते कौस्तुभे शक्त्युपस्थितस्थाम्भोजवान्ध्रव-
त्वविशिष्टस्याभेदसंसर्गेणान्वयः । शक्त्युपस्थितयोः कृतीष्टसाधन-
तयोरिव शक्तिलक्षणाभ्यामुपस्थितयोरप्येकपदार्थयोस्तात्पर्यवशा-
दन्वयाभ्युपगमे बाधकविरहात् । एवं च अम्भोजवान्ध्रवाभिन्नः ति-
मिरनिरासपटीयस्त्वादिमानिति बोधादियमभेदातिशयोक्तिरित्यु-
च्यते । एवमनन्तरोदाहरणयोरपि । नन्वेवं सति किमस्य रू-
पकाद्वैलक्षण्यमिति चेन्मैवम् । रूपके विषयिभेदव्याप्यस्य वि-
षयतावच्छेदकस्य भानेन वैलक्षण्यस्य स्पष्टत्वात् । यदा तु
नाभेदभाने तात्पर्यं किंतु भेदभाने तदा ताद्रूप्यस्यैव बोधा-
त्ताद्रूप्यातिशयोक्तिर्वक्ष्यते । अत्र लक्षणे विषयं निगीर्य विष-
य्येवाध्यवस्यत इति सामान्यत एवोक्तेःशुद्धसाध्यवसानलक्ष-
णया अभेदोपचारेऽप्यतिशयोक्तिरेव ॥

तत्र धर्मे धर्म्यभेदाध्यवसायो यथा—

सकलजगदग्रगण्यं सरसिजनयनस्य परिणतं
पुण्यम् । अस्मादृशां शरण्यं विस्मयनीयं विभा-
तु लावण्यम् ॥ ४९२ ॥

अत्र लावण्याश्रये भगवत्यां लक्ष्म्यां लावण्यारोपः । चन्द्रोऽयमित्यादौ सादृश्यस्याध्यवसाननिमित्तत्वाद्गौणत्वम् । आश्रयत्वादिसंबन्धस्य निमित्तत्वे तु शुद्धत्वमिति विवेकः । 'भेदाविमौ च सादृश्यात्संबन्धान्तरतस्तथा । गौणौ शुद्धौ च विज्ञेयौ' इति काव्यप्रकाशोक्तः । इमौ भेदौ सारोपसाध्यवसानरूपभेदावित्यर्थः । तस्मात्सादृश्यातिरिक्तसंबन्धेन यत्रान्यस्मिन्नन्यतादात्म्यारोपः सा शुद्धसाध्यवसानेति ध्येयम् ॥

कार्ये कारणाभेदाध्यवसानं यथा—

वचनरसधुतमरन्दं वपुरसितिम्नाऽवधीरितमि-
ल्लिन्दम् । वन्दारुदेववृन्दं विनतानन्दं कमप्यहम-
विन्दम् ॥ ४९३ ॥

अत्र विनतानन्दरूपकार्ये तत्कारणभगवद्भेदाध्यवसायः । 'हेतुहेतुमतोरैक्यं हेतुं केचित्प्रचक्षते' इत्युक्तलक्षणहेत्वलंकारविशेषस्य तु शुद्धसारोपलक्षणामूलकत्वेनोपात्तविषयकं 'लक्ष्मीविलासा विदुषां कटाक्षा वेङ्कटप्रभोः' इत्यादिकं विषय इति नानेनैव कार्यकारणाभेदरूपशुद्धसाध्यवसानलक्षणामूलकेन गतार्थता ॥

सारोपा तत्र यत्रोक्तौ विषयी विषयस्तथा ।

सारोपा द्विविधा सेयं गौणी शुद्धेति भेदतः ॥

सादृश्यात्मकसंबन्धरूपा गौणीत्युदीर्यते ।

शुद्धा तदन्यसंबन्धरूपा सा तु निगद्यते ॥

मुखेन्दुर्नयनानन्दस्तन्व्या विजयते तराम् ।

निगीर्य विषयं यत्र विषय्येव निबध्यते ॥

तत्र साध्यवसाना स्याद्गौणी शुद्धेति सा द्विधा ।

सरोजकाहलीरम्भासैकताकाशभूधरैः ॥

शङ्खेन्दुतिमिरैस्सृष्टा वल्ली कामिजनोत्सवः ॥

इति काव्यदर्पणे सोदाहरणे सारोपसाध्यवसानलक्षणे प्रदर्शिते । अनुपदपद्योदाहृतकाव्यप्रकाशकारिकार्थस्फुटप्रतिपत्तये काव्यदर्पणलक्षणोदाहरणम् । एतेन 'प्रत्यासत्तिरसौ रसस्य जयति त्रस्यत्कुरङ्गक्षणा' इत्यलंकारकौस्तुभकृतो विश्वेश्वरस्य कार्यकारणाभेदाध्यवसानलक्षणातिशयोक्तेरुदाहरणमचतुरश्रं वेदितव्यम् । तत्र त्रस्यत्कुरङ्गक्षणाति विषयस्योपादानेनातिशयोक्तेर्विषयनिर्गणप्रधानाया अविषयत्वादुक्तरीत्या हेत्वलंकारपार्थक्यावश्यभावेन तदुदाहरणताया एवास्य युक्ततया उदाहरणान्तरप्रदर्शनस्यैवोचितत्वात् । 'अभेदेनाभिधाहेतुर्हेतोर्हेतुमता सह' इति साहित्यदर्पणोक्तहेत्वलंकारलक्षणं च 'हेतुहेतुमतोरैक्यं हेतुम्' इति प्रदर्शितचन्द्रावलोकलक्षणाविसंवाद्येव अभेदेन अभेदारोपेण अभिधा उक्तिरिति तदर्थत् । यत्पुनः—

तारुण्यस्य विलासस्समधिकलावण्यसंपदो हासः ।

धरणितलस्याभरणं युवजनमनसो वशीकरणम् ॥

इति तदीयमुदाहरणं, तत्तु 'लक्ष्मीविलासा विदुषाम्' इत्यादिसंप्रतिपन्नोदाहरणविसंवादितयाऽनादर्तव्यम् । अत्र वशीकरणहेतुर्नायिकावशीकरणत्वेनोक्तेति विवृततया साध्यवसानलक्षणामूलकातिशयोक्त्युदाहरणार्हत्वात्तस्य । कौस्तुभकारस्तु—“अभेदेनाभिधाहेतुः” इति साहित्यदर्पणोक्तहेत्वलंकारस्यातिशयोक्तावेवान्तर्भावः” इत्यभाषीत् ॥

साहित्यदर्पणोक्तेति हेत्वलंकारं विशिषतोऽस्यायं भावः— 'युवजनमनसो वशीकरणम्' इति तदीयोदाहरणे साध्यवसा-

नलक्षणा मूलकहेतुहेतुमदभेददर्शनेन तल्लक्षणस्य तथाविधहेतुहेतु-
मदभेदतत्परतावगमात्तादृशहेत्वलंकारस्यातिशयोक्तावेवान्तर्भावः
न तु सारोपलक्षणा मूलकहेतुहेतुमदभेदस्यापीति ॥ उल्लेखादी-
नामप्यत्रैवातिशयोक्तौ क्तौस्तुभक्तुताऽन्तर्भावनं तु नातीव रमणी-
यमिति स्वयमेव विदां कुर्वन्तु सहृदया इति विरम्यते विस्तर-
भयात् ॥

मालारूपाऽपीयं दृश्यते यथा—

सौराज्यं जगतीनां सौमङ्गल्यं सुपर्वसुदतीनाम् ।
सौभाग्यमहिगिरिपतेस्सौलभ्यं हन्त नयनयोर्भ-
जते ॥ ४९४ ॥

अत्र सौराज्यादिरूपकार्येषु तत्कारणभगवद्भेदाध्यवसायः ॥

अत्रातिशयोक्तौ रूपकविशेषणं रूपके प्रदर्शिताः प्रकारा
अत्रापि संभवन्तीति सादृश्येन प्रदर्शनार्थम् । मुख्यरूपकाभेद-
स्यातिशयोक्तावसंभवाद्रूपकपदं 'मासमग्निहोत्रं जुहोति' इत्य-
त्राग्निहोत्रपदवत्तद्धर्मातिदेशेन तत्सदृशपरम् । तेनात्राप्यभेदाति-
शयोक्तिस्ताद्रूप्यातिशयोक्तिरिति विधाद्वयं तत्राप्याधिक्यन्यूनता-
नुभयविभागश्चेत्येतत्सर्वं विभावनीयम् ॥

तत्राधिकाभेदरूपकातिशयोक्तिर्यथा—

अञ्जनगिरिशिखरोल्लसदञ्जनमद्भुतमिदं नृणां
जातु । सञ्जितमिह लोचनयोर्व्यञ्जयति सदा स्वमेव
निधिम् ॥ ४९५ ॥

अत्र कदाचिल्लोचनासञ्जितात्स्वातिरिक्तनिधिव्यञ्जकात्प्रसिद्धाञ्जनादञ्जनाभेदाध्यवसितस्य कदाचिल्लोचनगोचरीकृतस्य भगवतस्सततमपि स्वाभिन्ननिधिव्यञ्जकतोक्तेराधिक्यं द्रष्टव्यम् ॥

यथा वा—

जाम्बूनदाद्रिशृङ्गे जम्बूरद्भुततमेयमुद्भूता । न
फलप्रत्ययलोपो यस्याः परिदृश्यते कदाचिदपि ॥

जाम्बूनदाद्रेः शेषागरेः शृङ्गे अद्भुततमा इयं जम्बूः जम्बू-
त्वेनाध्यवसितो भगवानिति भावः । उद्भूता अवतीर्णा । अद्भुत-
तमत्वमेवाह—नेत्यादि । यस्याः जम्ब्वाः फलैः प्रत्ययः प्रथितत्वं
तस्य लोपः फलवत्ताप्रसिद्धयभाव इत्यर्थः ॥

प्रत्ययः प्रथितत्वेऽपि सनादिज्ञानयोरपि ।

आचारे शपथे रन्ध्रे विश्वासाश्रीनहेतुषु ॥

इति मेदिनी । भगवत्पक्षे तु—फलप्रत्ययस्य तत्तदभीप्सित-
प्रयोजनसिद्धिविषयकविश्वासस्येत्यर्थः । लोपः कदाचिदपि न
परिदृश्यते । प्रसिद्धजम्ब्वाः कदाचित्फलप्रसिद्धिलोपस्संभवेदपि
अस्यास्तु न तथा । एतदाश्रितानामीप्सितं फलं सिध्यति वा
न वेति विशयेन विश्वासलोपः कदाचिदपि न भवेदिति भावः ।
पक्षे जम्बूः जम्बूशब्दः अर्थगतस्य स्त्रीत्वस्य शब्दे आरोपः ।
अद्भुततमा । तदेवाह—नेति । यस्याः पञ्चम्येकवचनमिदम् । फ-
लप्रत्ययलोपः कदाचिदपि न परिदृश्यते । जम्बूशब्दात्फलरू-
पेऽर्थे वैकारिके आणि 'जम्ब्वा वा' इति वैकल्पिके लुप्यनु-
शिष्टेऽपि अस्याः जम्बूशब्दव्यक्तेः कदाचिदपि फलप्रत्ययलोपः
फलार्थविहिताण्प्रत्ययलोपः न दृश्यत इत्यद्भुतत्वमिति भावः ।

वास्तवार्थस्तूक्त एव । अत्र प्रसिद्धजम्बवपेक्षया प्रसिद्धजम्बूशब्दा-
पेक्षया च जम्बूत्वेनाध्यवसितस्य भगवत उक्तरीत्याऽऽधिक्यं श्लेष-
मूलकं द्रष्टव्यम् । शब्दपरार्थान्तरं चमत्कारातिशयाय ॥

न्यूनाभेदरूपकातिशयोक्तिर्यथा --

सौशील्यमुख्यशुभगुणराशीन्भवतो हरे श्रुति-
शतोक्तान् । अविदन्तः पशवोऽमी विनदन्त्यचतु-
ष्पदा वृथा दिक्षु ॥ ४९७ ॥

अत्र पश्वभेदेनाध्यवसितानामचतुष्पदत्वोक्तन्यूनता ॥ अनु-
भयाभेदरूपकातिशयोक्तिस्तु 'तिमिरनिरासपटीयान्, मधुरान्सु-
धाप्रवाहान्' इति प्रागुदाहृतपद्यद्वये द्रष्टव्या ॥

अधिकताद्रूप्यरूपकातिशयोक्तिर्यथा --

नीरन्ध्रगुणप्रोतं स्फारं विशदयति निजरुचि-
भिरमृतम् । अन्यदिदमसितरत्नं धन्यं मां विदध-
दहिशिखरिखनिजम् ॥ ४९८ ॥

नीरन्ध्रैः सान्द्रैः गुणैः सर्वज्ञत्वादिभिः प्रोतं संवलितम् ।
अन्यत्र नीरन्ध्रं सुपिरविरहितं तथाऽपि गुणेन तन्तुना प्रोतं
स्यूतं चेति विशेषणोभयपदकर्मधारयः । अहिशिखरिखनिजं न
तु सिंहलाकरजं अन्यत् लोकविलक्षणं इदं असितरत्नं महा-
नीलरत्नं तत्त्वेनाध्यवसितश्रीनिवास इति यावत् । मां धन्यं
कृतार्थं धनं लब्धारं च विदधत्सत् निजरुचिभिः स्वविषयक-
प्रीतिविशेषैः अन्यत्र स्वप्रभाभिः । अमृतं स्वानुभवरूपं मुक्त्यै-
श्वर्यं विशदयति विवृणुते । पक्षे अमृतं क्षीरं विशदयति पाण्डुरं

करोति, न तु नीलम् । अत्र 'यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष
आत्मा विवृणुते तनुं स्वाम्' इति श्रुत्यर्थोऽनुसंधेयः । तथाहि
'एष परमात्मा यं साधकं प्रार्थयते तेन लभ्यः । प्रार्थनीयेन
पुंसा लभ्य इत्यर्थः । तत्प्रार्थनीयत्वं च तत्प्रियतमस्यैव पुंसः ।
तत्प्रियतमत्वं च तत्प्रीतिमत एव । ततश्च भगवाद्ब्रह्मणि उपा-
सकस्य प्रीतिः भगवत उपासके प्रीतिमुत्पाद्य तत्प्राप्तिहेतुर्भवति ।
तस्योपासकस्य एष आत्मा परमात्मा स्वां तनुं स्वरूपं विवृ-
णुते प्रकाशयति स्वानुभवं प्रयच्छति' इत्यभाषि । वृणुत इति
पाठेऽपि स एवार्थः । अत्र अन्यदित्यनेन निर्ज्ञातनीलरन्नाद्वैलक्ष-
ण्यं नीरन्ध्रेत्यादिना नीरन्ध्रगुणप्रोतत्वाहिशिखारिखनिजत्वामृत-
विशदीकरणैस्सरन्ध्रगुणप्रोतात्सिहलाकरजात् क्षीरनीलतानिष्पा-
दकात्तस्मादाधिक्यं च दर्शितम् ॥

एवम्—

कानपि भजे विलासान्कण्ठीरवभूधरेन्द्रकृतवा-
सान् । लक्ष्मीकटाक्षदासान् ललितशरच्चन्द्रचन्द्रि-
काहासान् ॥ ४९९ ॥

इत्यादावप्याधिकताद्रूप्यरूपकातिशयोक्तिर्द्रष्टव्या ॥

न्यूनताद्रूप्यरूपकातिशयोक्तिर्यथा—

पन्नगसन्नगनेतुस्सन्नयविन्नैरुदीरितं नाम । वा-
चाऽपि नाभिदधतो नीचाः केऽमी पिशाचका दृ-
श्याः ॥ ५०० ॥

सन्नयो वेदान्तशास्त्रं विन्नः विचारितो यैः तथोक्तैः 'रदा-
भ्याम्' इति निष्ठातस्य पूर्वस्य दस्य च नत्वं 'विन्नविक्तौ वि-

चारिते' इत्यमरः । आहिताग्नादेराकृतिगणत्वान्निष्ठायाः परनि-
पातः । नामापि वाच्येत्यन्वयः । अत्र केऽमी पिशाचका इत्यनिर्ज्ञा-
तत्वप्रकाशनान्निर्ज्ञातपिशाचकेभ्यो वैलक्षण्यं, दृश्या इत्यनेनादृश्ये-
भ्यस्तेभ्यो न्यूनता च दर्शिते ॥

अनुभयताद्रूप्यरूपकातिशयोक्तिर्यथा —

शितिकण्ठकृतनिपेवणमविकुण्ठस्पर्शनप्रथित-
विभवम् । कमपि घनं फणिशिखरिणि कलयामि
घनागमान्तसंलक्ष्यम् ॥ ५०१ ॥

शितिकण्ठेन महादेवेन मयूरैश्च कृतनिपेवणं अविकुण्ठं
निरर्गळं स्पर्शनं वितरणं तेन, पक्षे अप्रतिहतेन भारुतेन 'स्प-
र्शनो भारुते पुसि दाने स्पर्शं नपुंसकम्' इति मेदिनी । प्रथि-
तविभवं, घनाः ये आगमान्ताः उपनिषद्ः तैः संलक्ष्यं ज्ञेयं तेषु
प्रतिपाद्यं वा । 'तं त्वौपनिषदम्' इति श्रुतेः । पक्षे घनागमस्य
प्रावृषः अन्ते मध्ये संलक्ष्यं दृश्यम् । कमपि घनं कलयामि ॥

यथावा—

सुमनःकदम्बतान्तेऽशमनं तपनोद्भवोष्मभयद-
मनम् । कमपि घनाघनमेनं कलयन्नृजीवनं लभे
नूनम् ॥ ५०२ ॥

सुमनसां मालतीनां कदम्बानां नीपानां च पक्षे देवनि-
वहानां 'सुमनाः पुष्पमालयोः,' 'कदम्बं निकुरुम्बे स्यान्नीपसि-
द्धार्थयोः पुमान्' इति च मेदिनी । तान्ते. ग्लानः शमनम् ।
तपनात् भानोः उद्भवतःत्युद्भवः पचाद्यच् । य ऊष्मा तस्मात्

भयं तस्य दमनं ग्रीष्मातपोष्मप्रशमयितारमित्यर्थः । पक्षे त-
पनो नरकविशेषः 'तपना ग्रीष्मभल्लातनरकान्तरभास्कराः' इति
रत्नमाला । तस्मात् उद्भवो य ऊष्मा तापः तद्भयस्य शमनम् ।
यद्वा—तप्यते अनेनेति तपनः तापहेतुः उद्धतश्चासौ भवस्संसारः
तस्मिन् ये ऊष्माणः आध्यात्मिकादयस्तापाः तद्भयशमन-
मित्यर्थः । कमपि घनाघनं श्रीनिवासमिति यावत् । कलयन्
सेवमानः उज्जीवनं उत्कृष्टं मलिलं, पक्षे उत्तरणमिति यावत् ।
लभेय नूनमिति संभावनायाम् । अत्र 'स्वोज्जीवनेच्छा यदि
ते' इत्यादिकं स्मर्तव्यम् । उदाहरणद्वयेऽपि कमपीत्यनेन लो-
कसिद्धघनाद्वैलक्षण्यं प्रदर्शितं न त्वाधिक्यं न्यूनता वेत्यनुभ-
यताद्रूप्यरूपकातिशयोक्तिरियं श्लेषोज्जीविता ॥

इदं सर्वं कुवलयानन्दाद्यनुरोधेन । जगन्नाथस्तु 'विष-
यिवाचकपदस्य विषये साध्यवसानलक्षणायाश्शक्यतावच्छेदक-
मात्रप्रकारकलक्ष्यविशेष्यकबोधन्वं कार्यतावच्छेदकम् । एवंच
निगरणे सर्वत्र विषयितावच्छेदकधर्मरूपेणैव विषयस्य भानं न
विषय्यभिन्नत्वेनेति स्थिते अभेदातिशयोक्तिस्ताद्रूप्यातिशयोक्ति-
रिति द्वैविध्यमयुक्तम्' इत्यभाषीत् । अत्र वैद्यनाथः—'इदं प्रौ-
ढिविलसितं, शक्यतावच्छेदकस्य लक्ष्ये पूर्वमप्रतोतन्वेन तद्वि-
शिष्टतया लक्षणाया असंभवात् । यद्धर्मविशिष्टे शक्यसंबन्धग्रह-
स्तद्धर्मप्रकारकलक्ष्योपस्थितेस्समानप्रकारकशाब्दबोधे हेतुत्वात्,
लक्षणापरिहार्याया अनुपपत्तेस्तदवस्थत्वाच्च । एवमपि तात्प-
र्यवशात्तादृशबोधाङ्गीकारे तद्वशादेव शक्याभेदप्रकारकबोधेऽपि
बाधकाभावान्मात्रपदेन विषयतावच्छेदकस्यैव व्यावर्तनात्'
इत्यवादीत् ॥

ननु 'अञ्जनगिरिशिखरोल्लसत्' इत्याद्युक्तोदाहरणेषु इद-
मिति विषयस्योपादानात्कथमतिशयोक्तिरिति चेच्छ्रयताम्—इदं-
त्वस्य विषयविशेषणत्वेन विवक्षायामतिशयोक्तिः । विषयवि-
शेषणत्वविवक्षायां तु रूपकमेव । एवं गौरयमित्यादावपि । अत
एवातिशयोक्तावभेदोऽनुवाद्य एव न विधेय इति प्राचामुक्ति-
स्संगच्छते । अत एव च प्रकाशकृता 'नयनानन्ददायीन्दो-
र्विम्बमेतत्प्रसीदति' इत्यतिशयोक्तिरूपकसंकरस्योदाहरणं च यो-
युज्यत इति दिक् ॥

सापह्वातिशयोक्तिः—

उक्ता सापह्वा सैव यद्यपह्नुतिगर्भिता ॥

सैव रूपकातिशयोक्तिरेव अपह्नुतिगर्भिता चेत्सापह्वाति-
शयोक्तिरुक्ता भवति । तथाच सापह्वत्वानिरपह्वत्वभेदेनाति-
शयोक्तिर्द्विविधेति ध्येयम् ॥

यथा --

अधिफणिधरणिधराग्रं निधिरक्षय्योऽखिलोप-
जीव्योस्ति । धनदावसथे निधिरिति मनुते सर्वोऽ-
पि कियदिदं मौग्ध्यम् ॥ ५०३ ॥

अत्र अधिफणिधरणिधराग्रं निधिरित्यतिशयोक्तिः धनदा-
वसथस्थो न निधिरित्यपह्नुतिगर्भा । निह्वोऽत्र मौग्ध्योपन्यासा-
दर्थसिद्धः ॥

यथावा—

मृगपतिनगशिखरलगज्जगदान्ध्यं हरति खलु

जगच्चक्षुः । अन्धान्कतिचन रचयन्निन्धां न रवि-
र्भवेज्जगच्चक्षुः ॥५०४॥

जगतामान्ध्यमज्ञानमिति यावत् । कतिचन दिवान्धादीन् ।
इन्धां दीप्यताम् । “अि इन्धी दीप्तौ” । कर्तरि लोट्प्रथमैकवचनम् ।
अत्र मृगपतिनगशिखरलगज्जगच्चक्षुरित्यतिशयोक्तिः न रविर्जग-
च्चक्षुरिति पर्यस्तापह्नुतिगर्भा ॥

यथावा—

गारुत्मतमिदमेव हि गारुत्मतशैलशिरसि य-
द्रत्नम् । अज्ञास्तद्गारुत्मतमाहुः प्रथते यदश्मगर्भ
इति ॥५०५॥

गारुत्मतोऽयं गारुत्मतः स चासौ शैलः शेषाद्रिरेव ‘वेदा-
द्रिर्गरुडाद्रिश्च’ इति तन्नामसु पाठात् । तस्य शिरसि शिखरे
यद्रत्नं भगवानिति यावत् । गारुत्मतगिरिशिखरभवत्वादिदमेव
गारुत्मतरत्नं, अज्ञास्तु अश्मा गर्भो जन्मस्थानं यस्य सः अश्म-
गर्भः केवलप्रस्तरजन्य इति यद्रत्नं प्रथते तद्गारुत्मतमाहुः । के-
वलाश्मजन्यस्य गारुत्मतरत्नतामभिदधाना मूढा एवेत्यर्थः । अत्र
गारुत्मते तद्धर्मनिह्वेन भगवति तदध्यवसानादपह्नुतिगर्भाऽति-
शयोक्तिः । अज्ञा आहुरित्यनेन निह्ववस्यार्थकत्वम् । अत्राद्ये
उदाहरणे केवलापह्नुतिगर्भत्वं, इतरयोस्तु जगच्चक्षुष्वगारुत्मत-
त्वनिह्वे युक्तिप्रदर्शनात्सहेतुकपर्यस्तापह्नुतिगर्भत्वमिति ध्येयम् ।
एवंच सापह्नुतिशयोक्तावपि द्वैविध्यमभ्युपगन्तव्यम् ॥

भेदकातिशयोक्तिर्यत्प्रस्तुतस्यान्यतोच्यते ॥

प्रस्तुतस्यान्यत्वं अभेदेऽपि भेदः स यत्र लोकोत्तरत्वप्रति-
पत्तचर्थो वर्ण्यते सा भेदकातिशयोक्तिरित्यर्थः । अभेदे भेदव-
र्णनं चाहार्यं ज्ञेयम् । एवमुत्तरत्रापि । तेन भ्रान्तौ नातिप्रसङ्गः ॥

यथा—

अन्यदिदं तव मौग्ध्यं कन्येऽब्धेरन्यदेव वैद-
ग्ध्यम् । येन जगज्जनिहेतुर्नूनं क्रीतः फणीन्द्रगिरि-
केतुः ॥ ५०६ ॥

मौग्ध्यं सौन्दर्यं 'उदयद्यौवना मुग्धा लज्जाविजितमन्मथा'
इत्युक्तलक्षणावस्थाविशेषो वा, वैदग्ध्यं चातुर्यम् ॥

यथावा—

अमृतमयी काचिदियं सृष्टिर्यस्त्वद्गुणान्गृणाति
जनः । न प्राकृतजनगन्धं सहते जात्वपि यदृच्छ-
याऽप्येषः ॥ ५०७ ॥

यः जनः त्वद्गुणान् गृणाति स्तौति, इयं अमृतमयी नि-
श्चयेयसमयी काचित्सृष्टिः । इयमिति विधेयसृष्टिशब्दानुराधिनी
स्त्रीलिङ्गता । अत एव एष त्वद्गुणस्तोता जनः जात्वपि य-
दृच्छयाऽपि प्राकृताः प्रकृतिपरिणामभूताः पक्षे पामराः ये जनाः
'विवर्णः पामरो नीचः प्राकृतश्च पृथग्जनः' इत्यमरः । तेषां
गन्धं संबन्धं न सहते । इयं प्राकृती चेत्सृष्टिः कथं प्राकृ-
तजनगन्धं न सहेत अतो मन्ये नैवा प्राकृती सृष्टिः किंत्व-
न्यैवामृतमयीति भावः । अत्र प्रसिद्धप्राकृतसृष्ट्यन्तर्गतस्यापि
भगवदुपश्लोकितृजनस्य तद्भेदो वर्णितः ॥

यथावा—

अन्या मनसो वृत्तिर्मन्यानां देव तावकीना-
नाम् । आहंकारिकतां यत् क्वचिदपि नोपाश्रुते कथं-
चिदपि ॥ ५०८ ॥

आहंकारिकतां सात्विकाहंकारपरिणामतां, पक्षे अहंकार
मर्हतीत्याहंकारिकं तस्य भावं 'तदर्हति' इति ठक् । अहंयु-
त्वमित्यर्थः । अत्राहंकारिकस्यापि भागवतमनसस्तद्भेदो वर्णि-
तः । आद्या शुद्धा । अन्ये श्लेषसंकीर्णं ॥

असंबन्धेऽपि संबन्धो वर्णोत्कृष्ट्यै यदीर्यते ।
संबन्धातिशयोक्तिं तामलंकारविदो जगुः ॥

संबन्धश्चाभेदभिन्नत्वे सत्यन्यत्वाद्यनिरूपितो ग्राह्यः । तेन
रूपकातिशयोक्त्यादिप्रभेदेषु नातिप्रसङ्गः ॥

यथा—

रुचिरतरनिजतनूरुचिनिचयप्राचुर्यमेचकितभु-
वनम् । चलदलकविलसदलिकं कलयाम्यनिला-
शनाद्रिपतितिलकम् ॥ ५०९ ॥

अत्राखिलभुवनस्य श्रीनिवासदिव्यविग्रहरुचिमेचकितत्वासं-
बन्धेऽपि तत्संबन्धोक्तिः ॥

यथावा—

वयमपि कतिपयदिवसैः पयसिजनयनाङ्घ्रिधू-
ळिधुतजडिमाः । स्त्रीत्वं स्फुटयेम स्वकमित्यहि-
गिरिपतिशिलाः प्रमोदन्ते ॥ ५१० ॥

जडिमा अचेतनत्वमित्यर्थः । धुतजडिमा इत्यत्र 'डाबुभा-
भ्याम्' इति डाप् । स्त्रीत्वं स्फुटयेम सांप्रतं स्ववाचके शब्दे
शास्त्रमात्रसमधिगम्यमास्त स्त्रीत्वं, इतः परं भगवच्चरणरेणुव्यति-
कराविनिर्धूतप्रस्तरभावाः 'स्तनकेशवती नारी' इत्युक्तलक्षणं लौ-
किकस्त्रीत्वं चार्थगतं क्रमेण प्रकाशयेम गौतमशापाद्भावभावभा
गहल्येवेति भावः । अत्राहिगिरिशिलानामुक्तविधप्रमोदासंबन्धेऽपि
तत्संबन्धकल्पनं वपर्योत्कर्षार्थम् ॥

यथा वा—

रविनिभकौस्तुभतेजसि विसरति परितस्तवा-
न्तिके नमताम् । द्युसदां किरीटमणयो हरे पराः
कीटमणय एवासन् ॥ ५११ ॥

हे हरे! पराः श्रेष्ठाः किरीटमणयः कीटमणयः खद्योता
एवासन् रविनिभकौस्तुभतेजसि खद्योतवत्तिरोहितरुचोऽभवन्नि-
त्यर्थः । 'खद्योते स्यात्कीटमणिर्ज्योतिर्मौली तमोमणिः' इत्यभि-
धानचिन्तामणिपरिशिष्टे तिर्यक्काण्डे । पक्षे अपरा इति छेदः
अपगतरेफाः किरीटमणयः कीटमणयः इति निष्पन्ना इत्यर्थः । रेफो-
त्तरमकारोच्चारणं मुखसुखार्थं, रेफरूपव्यञ्जनमात्रापसारणे ककारो
त्तरवर्तिन इकारस्य रेफोत्तरश्रुतस्य ईकारस्य च सवर्णदीर्घं त-
थात्वस्य दर्शनादिति भावः । अत्र किरीटमणीनां कीटमणि-
त्वासंबन्धेऽपि तत्संबन्धकल्पनम् । अर्थान्तरं तु चमत्काराति-
शयाय ॥

योगेऽप्ययोगोऽसंबन्धातिशयोक्तिरुदीर्यते ॥

संबन्धेऽप्यसंबन्धकल्पनमसंबन्धातिशयोक्तिरित्यर्थः ।

यथा—

दर्वीकरगिरिशेखरसर्वेश्वरसेवनेन धन्यतमाः ।
अपुनर्भवाय केचिन्निपुणाः स्पृहयन्ति नो कदा-
चिदपि ॥ ५१२ ॥

अपुनर्भवाय निश्च्रेयसाय । अत्र मोक्षस्पृहासंबन्धेऽपि तद-
संबन्धवर्णनम् ॥

यथा वा—

सारोहश्रममहिगिरिपारोदितमेनमर्चयन्तु न-
राः । अवरोहश्रमवर्जितमवरोधैस्सममिहार्चय-
न्त्यमराः ॥ ५१३ ॥

अत्रावरोहश्रमसंबन्धेऽपि तदसंबन्धवर्णनम् ॥

हेतुकार्यसहत्वे स्यात्सेयमक्रमपूर्विका ॥

कार्यकारणयोस्तुल्यकालत्वे सेयमतिशयोक्तिरक्रमशब्दपूर्वि-
का अक्रमातिशयोक्तिस्स्यात् ॥

यथा—

संदधति चापमाराद्विपतां नयनानि संदधति
चापम् । अञ्जनगिरिपतिपाणौ गां जहति च तेऽपि
गां जहति ॥ ५१४ ॥

अञ्जनगिरिपतिपाणौ चापं कार्मुकं संदधति अधिज्यं कु-
र्वति सति द्विपतां नयनानि चापं धनुस्संदधति । पक्षे च आ-
पमिति छेदः । नयनानि च आपं अपां समूहं संदधति । अ-

त्याहितेन बाष्पं मुञ्चन्तीत्यर्थः । तस्मिन् भगवत्पाणौ गां बाणं जहति सति ते द्विपन्तोऽपि गां बाणं, पक्षे भुवं च जहति त्यजन्तीत्यर्थः । सदधति जहतीत्यत्र मंपूर्वकाद्घातेर्जहातेश्च लट्प्रथमपुरुषवहुवचनम् । 'स्वर्गेपुपशुवाग्वज्रदिङ्नेत्रशृणिभूजले । लक्ष्यहृष्ट्या स्त्रियां पुंसि गौः' इत्यमरः । अत्र यदा धनुपस्स-
जीकरणं तदैव द्विपतां बाष्पमोचनं, यदा बाणत्यागस्तदा क्षो-
णीत्याग इति हेतुकार्ययोस्सहत्वं वर्णितम् ॥

यथा वा—

संभ्रमतश्चलति पुरसंसंभ्रमतश्चलति भवति रि-
पुनियहः । चक्रं त्यजति च चक्रं त्यजति मृगेन्द्रा-
चलेन्द्रमौलिमणे ॥ ५१५ ॥

भवति त्वयि संभ्रमतः रिपुनिरासे त्वरया अत्यादरेण वा पुरः अग्रतः चलति सति रिपुनिवहोऽपि संभ्रमतः उक्तोऽर्थः, पक्षे आवेगाद्भयाद्वा 'संभ्रमस्त्वरा' इत्यमरः, 'संभ्रमोऽत्यादरे भीतावावेगे' इति रत्नमाला च । पुरः अग्रतः स्वनगराच्च चलति । त्वयि चक्रं सुदर्शनं त्यजति प्रयुञ्जाने सति रिपुनिवहोऽपि चक्रं सुदर्शनं राष्ट्रं च त्यजति मुञ्चति लोकान्तरं गच्छतीति भावः । 'चक्रं चये जलावर्ते रथाङ्गे राष्ट्रसैन्ययोः' इति रत्नमाला । अत्र यदा भगवतो रिपुनिग्रहार्थं पुरश्चलनं तदैव रिपूणां नग-
रत्यजनं, यदा सुदर्शनप्रयोगस्तदा राष्ट्रत्याग इति कार्यकारण-
योर्योगपद्यमभिहितम् ॥

यथावा—

कङ्कटकं विशति त्वयि वेङ्कटगिरिनाथ वैरिवि-

जयाय । कं कटकं प्रविशाम स्वयमिति रिपवोऽ-
पि संभ्रमन्तितराम् ॥ ५१६ ॥

हे वेङ्कटगिरिनाथ! त्वयि कङ्कटकं कवचं 'उरद्वद्धः क-
ङ्कटकः' इत्यमरः । विशति सति रिपवोपि कङ्कटकं पक्षे कं
कटकं गिरिनितम्बं प्रविशेमेति संभ्रमन्तितराम् । 'कटकोस्त्री
नितम्बोऽद्रेः' इत्यमरः । अत्रापि कवचप्रवेशगिरिनितम्बप्रवेश-
योर्यौगपद्यं दर्शितम् ॥

हेतुप्रसक्तिमात्रेण कार्यं चेद्विनिवध्यते ।

चपलातिशयोक्तिस्सा निपुणैर्विनिगद्यते ॥

हेत्वभावेऽपि हेतुप्रसक्तिमात्रेण कार्यवर्णनं चपलातिशयो-
क्तिरित्यर्थः । प्रसक्तिज्ञानम् ॥

यथा—

काश्चन सपद्ममाला लीला विहरन्ति पद्मवन-
लोलाः । आवासेषु तदैषां श्रीवाससिषेविषा यदा
येषाम् ॥५१७॥

अत्र श्रीनिवाससेवाभावेऽपि तदिच्छामात्रेण भक्तजनावा-
सेषु श्रीविहाररूपकार्यं वर्णितम् । अत्र श्रीलीलात्वेनाध्यवस्यते॥

यथावा—

त्वयि जागरं विविक्षति जातु रणेनोत्सुके मु-
राराते । जागरमाविशति सदा रणरणकेन स्वयं
द्विषन्निवहः ॥५१८॥

हे मुराराते! त्वं जातु कदाचित् रणेनोसुके समरे उद्युक्ते
 'प्रसितोत्सुकाभ्यां तृतीया च' इति रणशब्दात्तृतीया । अत
 एव जागरं कवचं 'जागरः कवचोस्त्रियाम्' इत्यमरः । विवि-
 क्षंति प्रवेष्टुमिच्छति न तु प्रविष्टे सति द्विषन्निवहः रणरण-
 केन भयसंभ्रमेण सदा न तु कदाचित् जागरं कवचं निद्रा-
 क्षयं च विशति प्राप्नोति । अत्र कवचसन्नद्धत्वरूपहेत्वभावेऽपि
 तदिच्छामात्रेण रिपूणां निद्राक्षयरूपकार्यं वर्णितम् ॥

अत्रोदाहरणद्वयेऽपि प्रांसद्धश्रीनिवाससेवनयुद्धसन्नद्धत्वा-
 दिकारणविरहेऽपि सिपेविपुगृहाधिकरणकश्रीविहरणद्विपत्कर्तृक
 जागरणप्राप्तिरूपकार्योदयवर्णनाद्विभावनालंकारेणैव चमत्कृतेर्न च-
 पलातिशयोक्तिरित्यलंकारान्तरमभ्युपेयम्, 'अप्यलाक्षारसासिक्तं
 रक्तं त्वच्चरणद्वयम्' इति लाक्षारसासेचनरूपकारणविरहेऽपि
 रक्तिमलक्षणकार्योदयवर्णनलक्षणविभावनातो वैलक्षण्याभावात् ।
 अत एव नैनां व्यवजह्निरे प्राञ्चः । दीक्षितास्तु—विभावनायां
 कारणाभावो वाच्यः, अत्र कारणप्रसक्तिकथनेन कारणाभावो
 गम्य इत्येतावन्मात्रेण विच्छित्तिविशेषसद्भावमनुसंधायालंकारा-
 न्तरमाहुः ॥

हेतोः कार्यस्य च स्याच्चेत्पौर्वापर्यविपर्ययः ।

अत्यन्तातिशयोक्तिं तामाहुः काव्यविचक्षणाः ॥

यथा—

एनांसि दवीयांसि श्रेयांसि च पुरत एव भू-
 यांसि । पश्चान्नृणां रसज्ञा वेङ्कटनाथाभिधामृतर-
 सज्ञा ॥ ५१९ ॥

यथावा—

उद्रिक्तरजास्तापस्सर्वपथीनः प्रशाम्यति पुरैव ।
वर्षति कामं पश्चाद्भनस्स कृष्णो वृषाद्रिशिख-
रस्थः ॥ ५२० ॥

सर्वपथान्व्याप्नोति सर्वपथीनः 'तत्सर्वादेः पथि' इत्या-
दिना व्याप्नोतीत्यर्थे खः । सर्वतोमुख इत्यर्थः । उद्रिक्तं रजः
गुणविशेषः पांसुश्च यस्मिन् सः तथाभूतः तापः आध्यात्मि-
कादिः श्रैष्मश्च पुरैव शाम्यति । पश्चात् वृषाद्रिशिखरस्थः
घनः सकलकल्याणगुणसान्द्रः कृष्णो भगवान् पक्षे कृष्णः
श्यामलः घनः मेघः कामं वर्षति ईप्सितार्थं प्रदत्ते । पक्षे
पर्याप्तं यथा स्यात्तथा वर्षति सिञ्चतीत्यर्थः ॥

यथावा—

प्रथमतरमेव तमसां वलयं विलयं प्रयाति
विनतानाम् । पश्चात्तेषु प्रसरति परिस्फुरन्पद्मिनी-
सखालोकः ॥ ५२१ ॥

तमसां अज्ञानानां तिमिराणां च । पद्मिनी श्रीः कमलिनी च
तस्यास्सखा भगवान् भानुश्च तस्य आलोकः कटाक्षः प्रकाशश्च ।
'पद्मिनी करिणीस्त्रीश्रीसरोऽब्जनलिनीषु च' इति रत्नमाला ।
उदाहरणत्रये भगवन्नामोच्चारणवर्षणपद्मिनीसखालोकप्रसरणानां
कारणानां पश्चाद्भावः एनोदूरीभवनतापशमनतमोविलयनानां का-
र्याणां प्राथम्यं च वर्णितमिति लक्षणानुगतिः । आद्या शुद्धा,
द्वितीयनृतीये तु श्लेषसंकीर्णे इति विशेषः । एतास्तिस्त्रोऽप्यतिश-
योक्तयः कार्यशैघ्र्यप्रत्यायनार्थाः ॥

अथोक्तेषु प्रभेदेषु अनुगतप्रवृत्तिनिमित्तविरहात्कथमतिशयोक्तिपदवाच्यत्वमिति चेदत्राहुः—तावत्प्रभेदान्यतमत्वमेव सर्वानुगतमतिशयोक्तिपदप्रवृत्तिनिमित्तं तदेव च सामान्यलक्षणमिति प्राञ्चः । अन्ये तु - संबन्धे असंबन्धः असंबन्धे संबन्ध इति भेदद्वयं नातिशयोक्तिः ईदृशातिशयस्य रूपकदीपकोपमापहृत्यादिषु स्वभावोक्तिभिन्नेषु प्रायेण सर्वेष्वलंकारेषु सद्भावात् । न हि यथाऽवस्थितवस्तुकथनेऽस्ति काचिद्विच्छित्तिः, कार्यकारणपौर्वापर्यविपर्ययस्यापि तेनैव व्याप्ततया भेदान्तरतानापत्तेश्च । तस्माद्विषयिणा निगीर्याध्यवसानं विषयस्य तस्यैवान्यन्वं यद्यादिशब्दैरसंभविनोऽर्थस्य कल्पनं कार्यकारणपौर्वापर्यविपर्ययश्चेत्येतदन्यतमत्वमतिशयोक्तित्वमित्याहुः । न व्यास्तु उपमानेनोपमेयस्य निगीर्याध्यवसानमेवातिशयोक्तिः । प्रकारान्तरे त्वतिरिक्तालंकारान्तरकल्पनमेवोचितम् । न ह्येतच्चतुष्टयासाधारणातिशयोक्तिलक्षणं संभवि, येनैकधर्मावच्छिन्नत्वेनैकालंकारतोच्येत । न चैतदन्यतमत्वमेव सर्वानुगतमस्तीति वाच्यम् । विच्छित्तिवैलक्षण्यसद्भावेऽन्यतमत्वस्याप्रयोजकत्वात् । अन्यथा उपमानरूपकादिकतिपयान्यतमत्वं सकलान्यमत्वं वाऽतिशयोक्तिलक्षणं विधाय उपमादीनामप्येतद्भेदापादनस्य सुवचत्वात् । न चातिरिक्तालंकारकल्पने गौरवमिति वाच्यं, प्रधानोत्कर्षकत्वरूपस्यालंकारत्वस्य त्वयाऽप्यङ्गीकारात् । पदार्थान्तरस्य च मयाऽप्यकल्पनात् । अलंकारविभाजकोपाधिपरिगणनस्य च पौरुषेयत्वादिति वदन्ति ॥

वस्तुतस्तु—रूपकभिन्नत्वे सति चमत्कृतिजनकाहार्यारोपनिश्चयविषयत्वमेवातिशयोक्तिसामान्यलक्षणम् । रूपकवारणाय सत्यन्तं, भ्रान्तिवारणयाहार्येति । उत्प्रेक्षानिरासाय निश्चयेति ।

रूपकातिशयोक्तावभेदस्य द्वितीये प्रभेदेऽन्यत्वस्य तृतीये संबन्धस्य चतुर्थे असंबन्धस्य पञ्चमे सहत्वस्य षष्ठे हेतुप्रसक्तिजन्यत्वस्य सप्तमे पूर्वापरत्वयोश्च तथाविधारोपविषयत्वस्य सद्भावात्सर्वत्र लक्षणानुगतिः । न चैवंविधारोपस्य रूपकस्वभावोक्तिव्यतिरिक्तंष्वलंकारेषु प्रायशस्सत्त्वादतिप्रसङ्ग इति वाच्यं इष्टापत्तेः । चमत्कृतौ प्रधानभूतस्यालंकारान्तरस्याङ्गतयाऽतिशयोक्तेरवस्थानेऽपि तथा व्यपदेश्यमनर्हत्वात् । प्रधानभूतालंकारस्यैव व्यपदेशार्हत्वाच्च । अत एव काव्यप्रकाशकृता विशेषालंकारप्रस्तावे “सर्वत्रैवंविधं विषयेऽतिशयोक्तिरेव प्राणत्वेनावतिष्ठते, तां विना प्रायेणालंकारत्वाभावात् । अत एवोक्तं—

सैषा सर्वत्र वक्रोक्तिरनयाऽर्थो विभाव्यते ।

यत्तोस्यां कविभिः कार्यः कोऽलंकारोऽनया विना ॥” इति ॥

दण्डिनाऽप्युक्तम् -

अलंकारान्तराणामप्येकमाहुः परायणम् ।

वागीशमहितामुक्तिमिमामतिशयाह्वयाम् ॥ इति ॥

इत्यभिहितमित्यापि वदन्ति ॥

इत्यलंकारमणिहारेऽतिशयोक्तिसरः पञ्चदशः.

अथ तुल्ययोगितासरः -

वर्णानामेव वाऽन्येषामेव वा धर्म एककः ।

अन्वितो वर्ण्यते यत्र तत्र स्यात्तुल्ययोगिता ॥

वाशब्दो व्यवस्थितविकल्पार्थः । तथाच प्रकृतानामेव वा अप्रकृतानामेव वा यत्रैकधर्मान्वार्यत्वं सा तुल्ययोगिता, तुल्यानां

प्राकरणिकाप्राकरणिकान्यतरमात्रनिबन्धनसादृश्यवतां योगिता एकधर्मान्वयित्वं यत्रेति व्युत्पत्तेः । वर्णानामित्यादौ बहुत्वं द्वयोरप्युपलक्षणम् । धर्मश्चात्र चमत्कारीति ज्ञेयम् । एवंच अनेकप्रस्तुतमात्रसंबद्धकचमत्कारिधर्मनेकाप्रस्तुतमात्रसंबद्धैकधर्मान्यतरत्वं लक्षणं बोध्यम् । 'मुखं विकसितस्मितं' इत्यादावतिप्रसङ्गवारणायानेकेति । तत्र च मुखप्रेक्षितादिरूपानेकवर्ण्यसंबद्धो नैको धर्म इति तन्निरासः । दीपकवारणाय मात्रेति । प्रस्तुताप्रस्तुतप्रभेदसाधारण्यायान्यतरत्वनिवेशः । धर्मश्चात्र प्रायशोगुणक्रियारूप एव संभवतीति प्रस्तुतानामप्रस्तुतानां वा गुणक्रियारूपैकधर्मान्वयस्तुल्ययोगितेत्युक्तं कुवलयानन्दे । तदेतदुपलक्षणं धर्ममात्रस्य । एतच्चोदाहरणावसरे स्फुटीभविष्यति । औपम्यं चात्र गम्यं, तत्प्रयोजकस्य समानधर्मस्योपादानाद्वाचकाभावाच्च । अत एवालंकारिकाणामपि सादृश्यं पदार्थान्तरं, न तु साधारणधर्मरूपमिति विज्ञायते । अन्यथा औपम्यस्यात्र गम्यत्वोक्तेरनुपपत्तेः । केचित्तु—सादृश्यभाव एवातिरिक्तः । सादृश्यं तु तत्तत्साधारणधर्मात्मकमेव । स चेवादिपदानां शक्यतावच्छेदकः तत्तत्साधारणधर्मवाचकैस्तु तत्तत्साधारणधर्मस्य स्वशक्यतावच्छेदकतत्तद्धर्मरूपेण बोधनेऽपि सादृश्यभावरूपेण बोधो व्यञ्जनसाध्य एवेत्यपि वदन्ति ॥

यथा—

अश्रूदञ्चति चक्षुषि वपुषि च पुलकोऽथ संभ्रमो मनसि । अञ्जनभूधरधामन्नञ्जलिरपि मस्तके तव स्मरताम् ॥ ५२२ ॥

अत्र भागवतानां वर्ण्यत्वात्तदीयत्वेन प्रकृतानां कर्तृणामश्रुप्रभृतीनामुदञ्चनक्रिया समानधर्मत्वेनोपात्ता । चक्षुरादीनामधिक-

रणानां च । कारकाणां सर्वेषां क्रियान्वयित्वस्य तुल्यत्वात् । एवमष्टानां क्रियारूपधर्मैक्येऽपि द्वयोर्द्वयोरेवौपम्यं प्रतीयते, न परस्परमष्टानाम् । तदधिकरणत्वतत्कर्तृत्वरूपे विशेषे सामान्यस्य पर्यवसानात् । तत्र स्मरतामित्यत्र 'अधीगर्थ' इति षष्ठी ॥

चरणेऽम्बुजमदहरणे सोढनतैनसि मदम्ब तव मनसि । वचने च मधुररचने मृदुता लोकोत्तरा विभातितराम् ॥ ५२३ ॥

अत्र मृदुतेति गुणः तदन्वितत्वं चरणादीनां, विभानक्रियायास्साक्षाद्भूमिभिरनन्वयात् ॥

यथावा —

येनाश्रितो धवलिमा विपरीतोऽकारि धवलिमा येन । तस्मिन् शङ्खे चक्रेऽप्यहिशैलपतेर्महो ज्वलति किमपि ॥ ५२४ ॥

येन शङ्खेन धवलिमा पाण्डुरिमा आश्रितः, येन चक्रेण धवलिमा विपरीतः व्यत्यस्तः अकारि धवलिमा परास्त इति यावन् । इत्यापाततो विरोधः । धवलिमा इत्यानुपूर्व्या वैपरीत्ये मालिवध इति निष्पद्यते । प्रकृतिमात्रस्यापि मालिवधेत्यस्य सुवन्तता कल्पनीया । 'न केवला प्रकृतिः प्रयोक्तव्या' इति निषेधोऽपि क्वचिच्चित्रकाव्ये न दोषाय । यथोक्तं काव्यार्थचिन्तामणौ —

प्रातलोम्यादिचित्रेषु प्रकृतेरेव हि क्वचित् ।

प्रयोगोऽपि न दोषाय नदी दीनां यथोच्यते ॥

इति । येन चक्रेण मालिनाम्नां राक्षसस्य वधः अकारीति तु

वास्तवार्थः । शब्दार्थयोस्तादात्म्यं न विस्मर्तव्यम् । अहिशैलपतेः शङ्खे चक्रेऽपि मह इति योजना । अत्र मह इति गुणरूपैकधर्मान्वयित्वं शङ्खचक्रयोः । यदि च 'ते पाञ्चजन्यचक्रे दीपयत-इशेषशैलनाथकरौ' इत्युत्तरार्धे पठ्यते तदा क्रियारूपो धर्मः । यदिच—'ते पाञ्चजन्यचक्रे दीप्तिं धत्तोऽद्भुतां वृषाद्रिपतेः' इत्युच्यते तदा गुणविशिष्टा क्रिया, केवलगुणेन साक्षात्संबन्धाभावात् । केवलक्रियायाश्चाहद्यत्वात् । अत्र द्वयोरेव धर्मान्वयः ॥

वदनं नयनयुगं वा हृदयं वा नाप्रसन्नमम्ब तव । करयुगलमधरविम्बं चरणयुगं वाऽपि भवति नानरुणम् ॥ ५२५ ॥

अत्र नाप्रसन्नं नानरुणमित्यभावरूपे धर्मे प्रस्तुतानां वदनादीनां करयुगलादीनां चान्वयः । अत एव लक्षणे सामान्यतो धर्म इत्येव निवेशितं न तु गुणक्रियारूपविशेषिततया । इदं च रसगङ्गाधरकृदनुरोधेन । स हि 'प्रस्तुतानामप्रस्तुतानां वा गुणक्रियारूपैकधर्मान्वयस्तुल्ययोगिता' इति सर्वस्व कुवलयानन्दोक्तिं दूषयन् 'गुणक्रियारूपेत्युक्तिरापाततः—

शासति त्वयि हे राजन्नखण्डावनिमण्डलम् ।

न मनागपि निश्चिन्ते मण्डले शत्रुमित्रयोः ॥

इत्यत्राभावरूपस्यैव धर्मस्यान्वयात्' इत्यभाषीत् । अन्ये तु—'शासति' इति पद्ये निश्चिन्ते नेति निश्चिन्तभेदशत्रुमित्रमण्डलधर्मतयोपात्तां गुणस्वरूप एव, चिन्ताभाववद्भेदस्य चिन्तानतिरिक्तत्वात् । अन्यथा चिन्ताभावाभावस्याप्यतिरिक्तत्वापत्तेः । अथ तत्रापीष्टापत्तावपि अभावस्य कथं गुणवहिर्भावः, जातिक्रियाद्रव्यातिरिक्तस्यैव 'चतुष्टयी शब्दानां प्रवृत्तिः' इति वदद्भिः शशा-

ब्दिकैस्तदनुयायीभिरालंकारिकैश्च गुणत्वाभ्युपगमादित्याहुः । अत एव जातिगुणयोर्विरोधे प्रकाशकृता 'गिरयोप्यनुन्नतियुजः' इति, विद्यानाथेनापि 'अमदस्सार्वभौमोपि' इति चोदाहृतं संगच्छते । अनुन्नतीत्यादेरभावस्यागुणत्वे तदुदाहरणासंगतिः स्पष्टैव । तस्माद्भावस्यापि गुणत्वाद्धर्मस्य गुणक्रियारूपतोक्तावप्यदोष एव । एवंच—अस्मिन्नुदाहरणेऽपि नाप्रसन्नमित्यादौ गुणरूप एव धर्म इति ध्येयम् । वस्तुतस्तु लक्षणे तेन रूपेण धर्मो निवेशितोऽस्माभिरिति न कोपि दोषः ॥

अधिफणिगिरिमणिनीरदमचञ्चलासीद्रमा च विभुता च । क्षमयाविपुलासीत्तन्मानसवृत्तिश्च तस्य करुणा च ॥ ५२६ ॥

फणिगिरिमणिर्भगवान् नीरद इव तस्मिन् अधिफणिगिरिमणिनीरदं, विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । रमा अचञ्चलासीत् चञ्चलेवाचारीत्, विद्युदिवाभादित्यर्थः । चञ्चलाशब्दादाचारक्वपि लुङ्, अडागमः । विभुता ऐश्वर्यं च अचञ्चला निश्चला आसीत् अभवत् । 'अस भुवि' इत्यस्मालुङ् । 'अस्तिसिचोऽपृक्ते' इतीट्, 'श्रसोः' इत्यल्लोपस्याभीयत्वेनासिद्धत्वादाट् । तस्य भगवतां मानसवृत्तिः क्षमया क्षान्त्या अविपुलासीत् विपुलेवाचारीत् भूतुल्याऽऽसीदित्यर्थः । विपुलाशब्दादाचारक्वपि लुङ् पूर्ववत् । पक्षे - विपुलेति छेदः । तस्य करुणा च विपुला महती आसीत् । श्रीश्रीनिवासस्यैश्वर्यक्षमाकृपाः श्रीलक्ष्मीनिवासनिबन्धना इति भावः । अत्रोभयसाधारणयोर्गुणक्रिययोरभावाच्छब्दमात्रं श्लेषमूलेनाभेदाध्यवसानेन संपिण्डितोऽर्थो वा धर्मः ॥

यथा वा -

दन्ताळी ग्रीवाऽपि च मुक्ताळ्या नासिता तव
मुरारे । नाऽमदं जानुचिदपि वक्षश्चेतश्च वारिजा-
क्ष तव ॥ ५२७ ॥

हे मुरारे ! तव दन्ताळी मुक्ताळ्या इति छेदः, मुक्ताहा-
रापेक्षया नासिता नशब्देन समासः असिता न भवति किंतु
सिता ध्वञ्जैवेत्यर्थः । ग्रीवाऽपि च मुक्ताळ्येति तृतीयैकवचनं,
मुक्ताहारेण असिता असंदानिता न भवति किंतु संदानितैव
'वद्धे संदानितं मूतं मुद्दितं म्दितं मितम' इत्यमरः । हे वा-
रिजाक्ष ! तव वक्षः चेतश्च अप्रमदं अविद्यमानमानिनीकं अविद्य-
मानलक्ष्मीकमित्यर्थः, अविद्यमानप्रहर्षं च न, किंतु सलक्ष्मीकमेव
सहर्षमेवेति भावः । अत्र सितत्वमप्रमदत्वनिषेधसंभावनाऽपि
नद्ध्येन व्युद्स्यते । यथाक्तं वामनेन - 'संभाव्यनिषेधानवर्तने
द्वौ प्रतिषेधौ' इति । अत्रापि पूर्वोदाहरणवदेव धर्मः, तस्याभाव-
रूपत्वं तु विशेषः ॥

कचिदध्याहृतोपि धर्मवाचकशब्दस्तुल्ययोगितां प्रयोजय-
ति । यथा --

दिव्यतमं रूपं तव भव्यतमा श्रीरियं च वन-
माला । स्तव्यतमो मणिरच्युत भाव्यं विशयेन
किं तव परत्वे ॥ ५२८ ॥

तव परत्वं विशयेन संशयेन भाव्यं किं संदेहो न भ-
वत्येवेत्यर्थः । अत्र परत्वसंशयक्षेपकारणतया प्रस्तुतानां दिव्य
रूपादीनामस्तीति क्रियायामन्वयः । 'अस्तिर्भवन्तिपरोप्रयुज्य-

मानोप्यस्ति' इत्यनुशासनात् । भवन्तिरिति लटस्संज्ञा । 'भुवो
 झिच्' इत्यौणादिको भवतेर्झिच्प्रत्ययः । 'झोऽन्तः' इति
 झस्यान्तादेशः । आस्तक्रियाया अप्रयोगेऽपि तदाक्षेपशीघ्रोप-
 स्थितिकत्वात् । तर्हि प्रतिवाक्यमपि कुतो नाध्याह्रियतामिति चेन्न ।
 लाघवादेकत्राध्याहृतस्यैवान्यत्रानुपञ्जनीयताया न्याय्यत्वात् । वि-
 श्वेश्वरीयालंकारकौस्तुभे ईदृशमुदाहरणं प्रदर्शितम् ॥

अप्रकृतानामेव यथा

मानववर्गो निखिलो दानववर्गश्च नमति न-
 न्तव्यम् । अहिराजगिरिशिखामणिमत्र कथं न-
 मदभेदवार्ता स्यात् ॥ ५२९ ॥

नन्तव्यं 'नन्तव्यः परमशेषी' इत्युक्तरित्या सर्वशेषितया
 नामकर्मिकरणाहं अहिराजगिरिशिखामणि निखिलो मानववर्गो
 दानववर्गश्च नमति । अत्र नमतां मानवानां दानवानां च वर्गे
 अभेदवार्ता कथं स्यात्, नमते अवैलक्षण्येऽपि मानवानां दान-
 वानां च परस्परं वैलक्षण्यादिति भावः । यद्वा—अत्र नन्तव्ये
 भगवति अभेदवार्ता नमद्भिस्महाभेदकथा कथं स्यात् । नन्त-
 नन्तव्ययोश्शेषशेषिणोरभेदायागादिति भावः । अथवा अत्र नम-
 तोर्मानवदानववर्गयोः मदभेदवार्ता मदो नाम कुलशिलाद्यभि-
 मानेनान्यावध्वरणहेतुश्चित्तविकारविशेषः यो ह्यग्निपद्वर्गे गणितः ।
 तस्य भेदवार्ता विदारणवृत्तान्तः कथं न स्यात् भगवत्प्रणन्तृ-
 णां कामाद्भिनिखिलदोषदूरीभावादिति भावः । पक्षे—अत्र मा-
 नवदानववर्गशब्दयोः मदभेदवार्ता मकारदकारयोर्वैलक्षण्यकथा
 कथं न स्यात् । तावन्मात्रभेदस्य दृश्यमानत्वादिति भावः ।
 अत्राप्रकृतयोर्मानवदानववर्गयोर्नमनक्रियारूपवर्मेक्यम् ॥

यथा वा—

यत्साधुमनीषायां पररूपं स्फुरति तद्धि मार्तण्डेऽपि । आह सदाकृतिगण्यं परमेकं श्रुतिरवैमि शाब्दोक्तिश्च ॥ ५३० ॥

यत् परस्य ब्रह्मणो रूपं साधूनां योगिनां मनीषायां बुद्धौ स्फुरति,

एष सर्वेषु भूतेषु गूढोत्मा न प्रकाशते ।

दृश्यते त्वग्रचया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः ॥

इति श्रुत्युक्तरीत्या अन्तर्यामिविग्रहविशिष्टं स्वरूपं सूक्ष्मदर्शिभिस्सूक्ष्मया बुद्ध्या ऐकाग्रचसंपन्नया दृश्यते इत्यभिप्रायः । तद्धि तदेव 'हि हेतावधारणे' इत्यमरः । पररूपं परस्य ब्रह्मणो रूपं 'य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते' इत्यादि श्रुतं दिव्यमङ्गलविग्रहविशिष्टं स्वरूपं मार्तण्डे आदित्येऽपि स्फुरति दीप्यते । कथमनयोरेक्यं त्वया विदितमित्यत्राह—आहेति । श्रुतिः 'स यश्चायं पुरुषे । यश्चासावादित्ये । स एकः' इति श्रुतिः सदाकृतिगण्यं सत्या आकृत्या विग्रहेण गण्यं प्रशस्यमिति यावत् । दिव्यमङ्गलविग्रहविशिष्टमित्यर्थः । परं परमात्मस्वरूपं उभयत्र विद्यमानमिति भावः । एकं अभिन्नं आह अवैमि तस्माज्जाने, वाक्यार्थः कर्म । शाब्दोक्तिश्चेममेवार्थमाह—तथाहि, पक्षे—यत् साधु सम्यगनुशिष्टं पररूपं पूर्ववर्णस्य परवर्णतापत्तिरूप एकादेश इत्यर्थः । मनीषायां मनीषाशब्दे स्फुरति प्रकाशते । तत्र मनस ईपेति विग्रहे नकारानन्तरभाविनः अस् इत्यस्य ईकाररूपपरवर्णरूपसंपत्तेः स्फुटत्वादिति भावः । तद्धि

तदेव पररूपं मार्तण्डे मार्तण्डशब्देऽपि स्फुरति । मृते अण्डे जातो मार्तण्ड इत्यत्र तद्धितप्रकृतिभूतमृतण्डशब्दे तकारोत्तरवर्त्यकारस्य तत्परभूताकाररूपैकादेशदर्शनादिति भावः । परं अनयोश्शब्दयोर्मध्ये परत्र पठितं मार्तण्डशब्दं एकं एकमेव । न तु मनीषाशब्दमपि, तस्य वक्ष्यमाणगणे पाठदर्शनादिति भावः । सर्वदा आकृतिगण्यं आकृत्या पररूपवत्त्वाकारेण गण्यं शकन्ध्वादिगणं लब्धारं 'धनगणं लब्धा' इति यत् । लब्धेति तृन्नन्तेन लाभताच्छील्यं द्योतितम् । उक्तगणे पठितुमर्हमिति यावत् । शाब्दोक्तिः शब्दशास्त्रीयं 'शकन्ध्वादिषु पररूपं वाच्यम्' इति वार्तिकमित्यर्थः । आह वदतीति अवैमि संभावये । मनीषाशब्दवन्मार्तण्डशब्दस्य गणे पाठाभावाद्बुक्तपररूपवत्त्वाकारेणायं शकन्ध्वादिगणे पठनीय इति संभावये । अन्यथा पररूपविधायकशास्त्रान्तरादर्शनादयमसाधुतामश्नुवीतेति भावः । अत एव—शकन्ध्वादिगणपाठान्ते 'आकृतिगणोऽयं मार्तण्डः' इत्युक्तिश्च संगच्छते । शकन्ध्वादिशब्दरूपनिष्पत्त्यनुगुणं तेषु शब्देषु टैः पररूपं वाच्यमिति वार्तिकार्थः । अत्राप्रकृतयोः श्रुतिशाब्दोक्तचोराहेति क्रियायामन्वयः । श्लेषोपस्कृतेयम् ॥

यथा वा—

सुरवरमाणिक्यं ननु सुरवरगाणिक्यमपि वृषाद्रिमणे । सेवाते तव लक्ष्मीं मागाभिन्ने इमे खलु समाने ॥ ५३१ ॥

ननु वृषाद्रिमणे ! सुरवरमाणिक्यं इन्द्रनीलरत्नं सुरवराणां देवोत्तमानां गाणिक्यं गणिकासमूहोपि 'गणिकाया यजिति वक्तव्यम्' इति गणिकाशब्दात्समूहार्थं यत् । 'गणिकादेस्तु गा-

णिक्यम्' इत्यमरः । तव लक्ष्मीं शोभां पक्षे श्रियमित्यर्थः । तव लक्ष्मीमित्यनेन 'विष्णोश्श्रीरग्नपायिनी' इत्यादिप्रसिद्धं नित्यव्यवस्थितपतिपाराध्यं व्यञ्जितम् । 'तवैवोच्चतया तव श्रिया' इत्येतदत्रानुसंहितम् । सेवाते भजेते । इन्द्रनीलप्रभाया अपि तव दिव्यविग्रहशोभा सुतरामतिशेने इति भावः । पक्षे रम्भाद्यप्सरोनिवहः किंकरीभूय तव दिव्यमहिर्षी वरिवस्यतीति भावः । इमे सुरवरमाणिक्यसुरवरगाणिक्ये भिन्ने परस्परविलक्षणे मागाः मा ब्रासीः 'ये गत्यर्थास्ते ज्ञानार्थकाः' । कुतः ? इमे समाने तावकलक्ष्मीसेवनरूपधर्मवत्तया अन्योन्यं तुल्ये खलु । पक्षे इमे सुरवरमाणिक्यसुरवरगाणिक्यरूपे पदे मागाभिन्ने इति समस्तं पदं, मागावर्णाभ्यामेव भेदवती परस्परविलक्षणे इत्यर्थः । समाने अन्यवर्णानुपूर्व्यां तुल्यं खलु । अत्राप्यप्रकृतयोस्सुरवरमाणिक्यसुरवरगाणिक्ययोर्भगवल्लक्ष्मीकर्मकसेवनाक्रियायामन्वयः पूर्ववत् ॥

हरिरुचिकृतपरिभवभरचिन्तादन्तुरनिजान्तर-
ङ्गाणाम् । निश्चेतनताऽऽविरभूदिन्दीवरजलधरेन्द्र-
नीलानाम् ॥ ५३२ ॥

अत्र गुणः, आधिर्भावक्रियायास्साक्षाद्गर्मिभिरनन्वयात् । 'चिन्तादन्तुरनिजान्तरङ्गाणि । सुतरां पर्यम्लासिपुः' इति द्वितीयतृतीयपादयोः 'इन्दीवरजलधरेन्द्रनीलानि' इति तुर्यपादस्य च कल्पने क्रिया । 'दधते निश्चेतनताम्' इति तृतीयपादे कृते गुणविशिष्टा क्रिया । एवमुत्तरत्र यथासंभवमूह्यम् ॥

महसा तवासुराणां मलीमसे मानसे च वदने च ।

यदुवीर निर्मलानि त्रिदशमृगदृशां दिशां च
वदनानि ॥ ५३३ ॥

अत्र मलीमसत्त्वं गुणः पूर्वार्धे । उत्तरार्धे निर्मलानीति मालिन्याभावरूपो धर्मः केषांचिन्मते । वस्तुनस्तु सोपि गुण एव ॥

यथा वा—

भूषयति वृषगिरिं त्वयि सुरासुराः किन्नरा न-
रा वाऽपि । नाभक्तिजुषो भगवन्नाप्राप्तमनोरथाश्च
जातु स्युः ॥ ५३४ ॥

अत्रापि पूर्वोदाहरणवद्गुण एव ॥

यथा वा—

आदौ विरुद्धवर्णे परस्परमथेक्षणेन ते प्रायः ।
भवतो रमे सवर्णे स चञ्चरीकश्च पुण्डरीकं च ॥

हे रमे! सः नीलवर्णत्वेन प्रसिद्धः चञ्चरीकः भ्रमरः पुण्डरीकं सिताम्भोजं च । आदौ त्वत्कटाक्षसान्निध्यात्पूर्वं परस्परं विरुद्धे वर्णे ययोस्ते तथोक्ते असितसितवर्णत्वादन्योन्यविरुद्धवर्णे इत्यर्थः । 'नपुंसकमनपुंसकेन' इत्यादिना नपुंसकलिङ्गशेषः । अथ अनन्तरं कदाचिदिति यावत् । ते तव ईक्षणेन कटाक्षवीक्षणेन सवर्णे समानो वर्णो ययोस्ते तथोक्ते भवतः तुल्यवर्णे संपद्येते । कटाक्षस्य कालिम्ना भवलिम्ना वा असितवर्णे सितवर्णे वा भवत इति भावः । 'कटाक्षाः कालिन्दीकुवलयकचग्राहिरुचयः, विधुकिरणधारासहचरा कटाक्षाणां रेखा' इत्यादौ कटाक्षाणां द्वैवर्ण्यस्य कविसमयासिद्धत्वात् । प्राय इति संभावना-

याम् । पक्षे—चञ्चरीकपुण्डरीकपदे आदौ चतुर्वर्णात्मकयोस्स्वयोः प्रथमभागे परस्परं विरुद्धौ वर्णौ अक्षरे ययोस्ते तथाभूते भवतः । आदिभागस्थयोः चञ्च पुण्ड इत्यनयोरन्योन्यविरुद्धाकारत्वादिति भावः । अथ वर्णद्वयानन्तरं ईक्षणे न इति छेदः । जेत्येतदुत्तरान्वयि । ईक्षणे दर्शने सति सम्यग्विमर्शे सतीत्यर्थः । रमे असवर्णे इति छेदः । अस्मिन्पक्षे ते इत्येतत्प्रथमाद्विवचनम् । ते चञ्चराकपुण्डरीके प्रायः भूम्ना न तु सर्वात्मना, अन्ते विसर्गविन्दुभ्यामस्मावर्ण्यदर्शनादिति भावः । असवर्णे न भवतः, किंतु सवर्णे एव । यद्वा --ईक्षणेनेति तृतीयान्तमभिन्नपदमेवास्तु । रमे सवर्णे इत्येवास्तु, तथाच दर्शनेन विचारेण प्रायः सवर्णे एव तुल्यवर्णानुपूर्वीके एव भवत इत्यर्थः । रीकंति वर्णानुपूर्व्यास्तुल्यत्वादुभयत्रेति भावः । अत्रापि गुण एव, भवनक्रियायास्साक्षाद्भिभ्यामनन्वयात् अप्रकृतयोश्चञ्चरीकपुण्डरीकयोरुक्तेन गुणेनान्वयः । इयं च वक्ष्यमाणतद्गुणालंकारसंकीर्णा शब्दपरार्थवर्णनरूपचमत्कारविशेषोपस्कृतेति विशेषः ॥

यथावा—

भुवनं दधदप्युदरे भुवनान्तर्विशदपीह नित्यज-
डम् । भगवंस्तवोपमायामब्ध्रं चेन्दीवरं च बाह्य-
मभूत् ॥ ५३६ ॥

अत्रापि पूर्वोदाहरण इव गुण एव । उदराधिकरणकभुवनधारणभुवनान्त प्रवेशाभ्यां यथाक्रममब्ध्रेन्दीवरयोर्भगवत्साभ्यसंभावनेऽपि नित्यजडत्वान्तत्साम्ये तयोर्बाह्यकृतिरिति भावः । इयं भुवनजडशब्दश्लेषभित्तिकाभेदाध्यवसायनिर्व्यूढा ॥

अवतो जगन्ति भगवन्भवतो महसा फणीन्द्र-
गिरिभास्वन् । द्विषतां तन्महसामपि निकुरुम्बं नि-
जगृहेऽप्यभासि खलु ॥ ५३७ ॥

भवतो महसा तेजसा द्विषतां निकुरुम्बं निजगृहे निगृ-
हीतं, निपूर्वकाद्गृहेः कर्मणि लिट् । अत एव अभासि द्विष-
न्निग्रहीतृत्वादेव तेन व्यरोचीति भावः । भासतेर्भावे लुङि
चिण् । अपिस्समुच्चये । तन्महसां द्विषत्तेजसां निकुरुम्बमपि
निजगृहेऽपि स्वभवनेऽपि भासां भासनं प्रकाशः, भासतेर्घञ् ।
सोऽस्यास्तीति भासि तन्न भवतीत्यभासि । स्वगेहेऽप्यप्रकाशं
किमुतान्यत्रेति भावः । खल्विति प्रसिद्धौ । अत्रापकृतयोर्द्वि-
षत्तेजसोस्साधारणगुणक्रियाभावाच्छब्दमात्रं श्लेषमूलकाभेदा-
ध्यवसानसंपिण्डतोऽर्थो वा धर्मः ॥

यथावा --

विन्दन्परमघवत्त्वं त्वयेक्षितो जन उपेक्षितश्चा-
म्ब । शान्म्यति महामरावत्युदीर्णतृष्णोऽभ्युदूढले-
खश्च ॥ ५३८ ॥

हे अम्ब ! त्वया ईक्षितः जनः परं श्रेष्ठं च तन्मघवत्त्वं
इन्द्रत्त्वं, पक्षे परमिति व्यस्तं पदम् । अत्यन्तमिति तदर्थः ।
अघवत्त्वं दुःखित्वं पापित्वं व्यसनित्वं वा 'अंहो दुःखव्यस-
नेष्वघम्' इत्यमरः । विन्दन्, अभ्युदूढाः सर्वापद्भयस्समुद्धृ-
ताः लेखाः देवाः येन स तथोक्तः । पक्षे अभ्युदूढाः वहन-
कर्मीकृताः लेखाः राजकीयपत्राणि येन स तथोक्तः । लेख-

वाहक इत्यर्थः । 'लेखो लेख्ये सुरे' इति मेदिनी । महती च सा अमरावती च तस्यां उदीर्णा तृष्णा उत्तरोत्तराभिवर्धनस्पृहा यस्य स तथोक्तः । पक्षे महति मरौ धन्वभूमौ 'समानौ मरुधन्वानौ' इत्यमरः । अत्युदीर्णा अतिमात्रप्रवृद्धा तृष्णा पिपासा यस्य स तथोक्तः । 'तृष्णे स्पृहापिपासे द्वे' इत्यमरः । श्राम्यति एकत्र देवोद्धरणादिव्यापारैः अन्यत्र लेख्यवहनादिभिरिति भावः । अत्रापि पूर्ववदेव धर्मो ज्ञेयः ॥

इयं बिम्बप्रतिबिम्बभावेनापि दृश्यते, यथा 'अश्रूदञ्चति चक्षुषि वपुषि च पुलकः' इत्यादिप्रागुदाहृतपद्ये चक्षुर्वपुरादीनां बिम्बप्रतिबिम्बभावः । एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम् ॥

केचित्तु रशनारूपास्पीयं दृश्यत इति वदन्ति ॥

सा यथा—

मीनचकोरकुरङ्गास्संगाहन्ते वनं त्वदक्षिजिताः।

विद्रुमपल्लवविम्बान्यप्यम्ब त्वदधरावधूतानि ॥

वनमित्यत्र यथार्हमरण्यमुदकं चेत्यर्थो ग्राह्यः । विद्रुमाणामग्निजन्यत्वाद्वनस्थितिः । मीन इव चकोरश्चकोर इव कुरङ्ग इति प्रतीतेः रशनारूपतेति ध्येयम् । वस्तुतस्त्वयं बहूनामप्रस्तुतानामेकधर्मान्वयरूपैव तुल्ययोगिता । लक्षणे वर्णानामन्येषां वेति बहुवचननिर्देशात् ॥

यत्र च प्रकृतानामेव वा अप्रकृतानामेव वा क्रियाणां एककारकान्वयस्साकारकतुल्ययोगितेति जगन्नाथादयः ॥

सा यथा—

भर्तुं जगन्ति भुवमुद्धर्तुं हर्तुं प्रपन्नजनविपदम्।

कर्तुं श्रेयो निरवधि काकोदरगिरिपतेः कर्द्विष्टेऽन्यः॥

मतान्तरे त्वत्र वक्ष्यमाणस्समुच्चयालंकार एव ॥

इयं व्यङ्ग्या यथा—

नक्तं दिवं मुरारे ज्वलतस्तव तेजसः कथा य-
त्र । तत्र कदाचिद्दीव्यन्को वा भानुः कृशानुरपि ॥

अत्र कां वेत्यनेन वाच्यलक्ष्यव्यतिरिक्तस्यागणनीयत्वस्य भा-
नुकृशानुभ्यामप्रकृताभ्यामन्वयो व्यज्यते ॥

द्वितीयतुल्ययोगिता—

हितेऽहिते च यद्वृत्तेस्तौल्यं सा त्वपरा मता ।

हिताहितविषये व्यवहारतौल्यमन्या तुल्ययोगितेत्यर्थः ॥

यथा—

शपतां चैद्यादीनां जपतामपि योगिनां भव-
न्नाम । अददाः पदं समानं वद दाक्ष्यं यदुकुमार
किमिदं ते ॥ ४४२ ॥

अत्र यदुवंश्यत्वेन भगवतस्संबोधनं विवक्षितार्थस्य तद-
वतारीयत्वज्ञापनाय । तत्रापि कुमारेत्युक्तिर्हिताहितविभागमुग्ध-
ताभिप्रायेण ॥

यथावा—

कलशाब्धिसुताकमितस्सुहृदसुहृच्च त्वया कृत-

शशमितः । वदतोऽस्ति न मे द्वेष्यो न प्रिय इति
ते न चैतदाश्चर्यम् ॥५४३॥

सुहृत् अर्जुनादिः शं सुखं इतः प्राप्तः कृतः । एवमसु-
हृदपि । पक्षे शमितः विनाशित इत्यर्थः ॥

यथा वा --

त्वच्चरणसम्मुखीनं तत्र पराचीनमप्यहिगिरी-
न्दो । त्वं वैभवसंमूर्छनभाजं वितनोषि का नु ते
प्रौढिः ॥५४४॥

वैभवस्य विभुत्वस्य संमूर्छनमभिव्याप्तिः 'मुर्छा मोहस-
मुच्छ्राययोः' इति धातोर्ल्युट् । तद्भाजमिति सम्मुखीन पक्षे ।
पराचीनविषये तु वै इति प्रसिद्धार्थकमव्ययम् । भवे सं-
सारे संमूर्छनभाजं मोहभाजं वितनोषीत्यर्थः ॥

यथावा—

क्रियते हि सदास्थावरजन्मा जनताऽच्युत
त्वया विनता । विमताऽपि तथाऽतितरां मम ताव-
द्विस्मयो महानेषः ॥५४५॥

हे अच्युत! त्वया विनता विमता च जनता सदास्था-
वरजन्मा क्रियते, विनतपक्षे—सत्सु ब्रह्मवित्सु आस्था श्रद्धा
यस्यास्सा सती प्रशस्ता आस्था यस्यास्सेति वा । वरं श्रेष्ठं
जन्म यस्यास्सा तथोक्ता च क्रियते । मन्त्रन्तत्वान्न डीप् ।
अन्यत्र—सदा सन्ततं स्थावरजन्मा वृक्षादिरूपजन्मभाक् क्रियते
हिः प्रसिद्धौ । स्पष्टमन्यत् ॥

यथा वा—

परिपुष्टधेनुकानां बालानां सवयसां च ताला-
नाम् । कृष्ण फलाभ्यवहारं कल्पयसि स्माविमृ-
श्य बतभेदम् ॥ ५४६ ॥

हे कृष्ण! इयं च संबुद्धिस्तदवतारासाधारणचरितमत्र
श्लोके विवक्षितमिति ज्ञापनाय । परिपुष्टाः धेनवो गावो यैस्ते
परिपुष्टधेनुकाः 'शेषाद्विभाषा' इति कप् । पक्षे—परिपुष्टः
धेनुकः तन्नामा गर्दभरूपोऽसुरो येषु ते तेषां सवयसां वय-
स्यानां 'स्निग्धो वयस्यस्सवयाः' इत्यमरः । पक्षे—सपक्षिणा-
मित्यर्थः । 'वयः पक्षिणि बाल्यादौ' इति विश्वः । आदौ स-
मानं वयो येषामिति विग्रहं 'ज्योतिर्जनपद्' इत्यादिना समा-
नशब्दश्च संभावः । द्वितीये वयोभिस्सह वर्तत इति सहपूर्व-
पदबहुव्रीहौ 'वोपसर्जनस्य' इति सहशब्दस्य संभावः । बालानां
गोपालबालकानां, तालानां नृणराजतरूणां च, भेदं तारतम्यं
अविमृश्य फलानां फलैर्वा अभ्यवहारं अहारम्, पक्षे—फलानां
अभ्यवहारं अधःपातनं कल्पयसि स्म । बतेत्याश्चर्ये । अत्र श्री-
भागवतीया धेनुकासुरवधकथाऽसुसंधेया । बालतालशब्दयोः
बतभेदं बकारतकाराभ्यां वैलक्षण्यं अविमृश्य अनादृत्येत्यर्थोऽ-
पि चमत्कारातिशयं पुष्पाति । अत्र तालानामहितत्वं चाहि-
तधेनुकासुराश्रयतयेति ध्येयम् ॥

यथा वा—

सद्वेषरुचिरमार्गप्रवणोऽरिष्टान्वितोऽतिरिक्ता-
त्मा । अहितो हितश्च भवता क्रियते फणिशैल-
शेखर विचित्रम् ॥ ५४७ ॥

अहितः सतां द्वेषे रुचिर्यस्य तथोक्तः अमार्गं शास्त्रवि-
रुद्धे पथि प्रवणः अरिष्टेन अशुभेन अन्वितः अत्यन्तं रिक्त-
तुच्छः आत्मा बुद्धिर्यस्य स तथोक्तः 'वशिकं तुच्छरिक्तके'
इत्यमरः । बुद्धिहीन इत्यर्थः । क्रियते । हितश्चैवं क्रियते ।
पक्षे सन् प्रशस्तः वेषः रुचिरशशास्त्रियतया रमणीयः यो मार्गः
पन्थाश्च तयोः प्रवणः । 'वयसः कर्मणोऽर्थस्य' इत्युक्तरीत्या
वयःकर्माद्यनुरूपवेपादिक इति भावः । अरिष्टेन शुभेन अ-
न्वितः 'अरिष्टे तु शुभाशुभे' इत्यमरः । अतिरिक्तः समधि-
कः आत्मा स्वभावो यस्य स तथोक्तः । लोकोत्तरस्वभाव
इत्यर्थः । 'अतिरिक्तस्समधिकः' इत्यमरः । क्रियते विचित्रम् ॥

यथावा—

स्फुटमणिकान्तिकमच्युत विदधानं प्राग्रचभा-
श्रितं राष्ट्रम् । हन्त कुलालंकृत्यायोग्यं हितमहि-
तमपि तनोषि जनम् ॥ ५४८ ॥

हे अच्युत ! हितं जनं स्फुटा व्यक्ता मणीनां कान्तिशोभा
यस्य तं तथोक्तं 'शेषाद्विभाषा' इति कप् । राष्ट्रं प्राग्रचया
परार्थ्यया भया प्रभया आश्रितं विदधानं सर्वराष्ट्रसमृद्धिदा-
यिनमिति यावत् । कुलस्य अन्वयस्य अलंकृत्याः अलंकारस्य
योग्यं तनोषि । अहितमप्येवमेव तनोषीत्याश्चर्यम् । वस्तुतस्तु—
अहितं जनमपि स्फुटाः मणिका मृद्धिकाराः अन्तिके यस्य तं
तथोक्तं 'अलञ्जरस्स्यान्मणिकः' इत्यमरः । राष्ट्रं प्राग्रचेण आग्नि-
मेण भा भू इति वर्णेन भा इत्येतत्तृतीयैकवचनम् । श्रितं विदधानं
भ्राष्ट्रं विनिर्ममाणमित्यर्थः । राष्ट्रशब्दस्यादौ व्यञ्जनमात्रभकार-

संश्लेषणे भ्राष्ट्रमिति निष्पत्तेः । अत एव कुलालं कुम्भकारं अत
एव कृत्यानां सत्कर्मणां कृत्येषु वा अयोग्यं अनर्हं

रजकश्चर्मकारश्च नटो वुरुड एव च ।

कैवर्तमेदाभिहृष्टाश्च स्वर्णकारस्तु सौचिकः ॥

तक्षकस्तिलयन्त्री च सूनश्चक्री तथा ध्वजी ।

नापितः कारुकश्चैव षोडशंते जनङ्गमाः ॥

इति पराशरोक्तेस्तस्य ग्रामचण्डालेष्वन्तर्भावादिति भावः ॥

यथावा—

पौरहिततां प्रपन्नं पुलोमजातेश्वरत्वमधिधरणि।
प्राप्तं कलयत्यच्युत मित्रममित्रं च हन्ततव शक्तिः॥

हे अच्युत ! तव शक्तिः पराक्रमः मित्रं सखायं युधिष्ठि-
रादिकं, पौरिभ्यो नागरेभ्यः हिततां अनुकूलतां प्रपन्नं प्राप्तं
'चतुर्थी तदर्थ' इत्यादिना समासः । अधिधरणि धरणौ पुलो-
मजातेश्वरत्वं शचीपतित्वं भूमीन्द्रत्वं सार्वभौमत्वमिति यावत् ।
प्राप्तं कलयति । अमित्रं चैवमेव कलयति । हन्तेत्याश्चर्ये । वस्तुत-
स्त्वामित्रपक्षे - पौ पुवर्णे रहिततां विश्लिष्टतां प्रपन्नं पुलोमजाते-
श्वरत्वं लोमजातेश्वरत्वमित्यर्थ । तत्र पुवर्णोत्सारणे तथानिष्पत्तेः ।
मेपादिलोमक्रयविक्रयिकमत्यर्थानहीनमिति भावः ॥

यथावा—

हन्त त्वयि प्रपन्नो विप्रतिपन्नश्च यस्तयोर्जननि ।
अविकृतमेव विधत्से भुवनेश्वरि विश्वभोग्यमैश्व-
र्यम् ॥ ५५० ॥

हे भुवनेश्वरि ! भुवनेश्वरस्य भगवतस्स्त्रो । तस्यास्संबुद्धिः । यद्वा-भुवनानामीश्वरीत्येव विग्रहः 'अश्रोतेराशुकर्मणि वरद्रु' इत्यश्रोतेर्वरति टिस्वलक्षणो ङीप् । लोकानामाशुवरदात्रीत्यर्थः । 'आशुकर्मवरदानादि' इति हि व्याख्यातम् । प्रपञ्चितं चैतल्लक्ष्मीसहस्ररत्नप्रकाशिकायां प्रादुर्भावस्तवके 'अखिलेश्वरीत्वाम्' इत्येतद्विवरणावसरे । त्वयि प्रपन्नो यः विप्रतिपन्नश्च यः तयोरुभयोरप्यविकृतमेव विश्वभोग्यमैश्वर्यं विधत्स । हन्त । एकत्र अविकृतं अविकार्यैव विश्वेषां भोग्यं भोगार्हं सकलजगदुपकारकमित्यर्थः । ऐश्वर्यं विधत्से । अपरत्र—अविद्यमानः विः विवर्णो यस्य तत् अवि, तथाविध्रं कृतं विश्वभोग्यं श्वभोग्यमित्यर्थः । अतितुच्छमिति भावः । शब्दार्थयोस्तादात्म्यम् । ऐश्वर्यं विधत्से ॥

यथावा—

देवानां दैत्यानामपि तव चरणद्वयं प्रभासनदम् । तेषामुभयेषामपि सामान्यं तद्धि दैवतं भगवन् ॥५५१॥

हे भगवन् ! तव चरणद्वयं देवानां दैत्यानामपि प्रभासनदम् । कथमिदं हिताहितयोस्तुल्यफलप्रदानमुचितमित्याशङ्क्य समाधत्ते—तेषामिति । तेषामुभयेषामपि तत् तव चरणद्वयं सामान्यं दैवतं हि । उभयसाधारणदैवतत्वादुभयेषां तुल्यफलप्रदानं युक्तमेवेति भावः । हीत्येतत् 'देवानां दानवानां च सामान्यमधिदैवतम् । सर्वदा चरणद्वन्द्वम्' इति प्रमाणप्रसिद्धिं द्योतयति । प्रभासनं प्रकाशं ददातीति तथोक्तं देवपक्षे । अन्यत्र प्रभायाः असनं निरासं ददातीति तथोक्तम् । एषूदाहरणेष्व्याद्यं

शुद्धम् । अन्यानि श्लेषसंकीर्णानि यथायथमलंकारान्तरसंकीर्णानि च ॥

भगवद्दर्शनैस्तु क्यपारवश्येन दर्शितम् ।

बहूदाहरणं तत्र न कार्या दोषधीर्बुधैः ॥

इयं सरस्वतीकण्ठाभरणाक्ता तुल्ययोगिता । अत्र केचित्—
 “नेयं तुल्ययोगिता पूर्वोक्ततुल्ययोगितातो भेदमर्हति, ‘वर्णानामितरेषां वा’ इति लक्षणाक्रान्तत्वात् । ‘प्रदीयते परा भूतिः’ इत्यत्र एकानुपूर्वीवोधितवस्तुकर्मदानपात्रत्वस्य परंपरया तादृशशब्दस्य वा धर्मस्यैक्यात् । ‘यश्च निम्बम्’ इत्यत्रापि कटुत्वविशिष्टनिम्बस्यैव परंपरया छेदकृत्स्नेचकपूजकधर्मत्वसंभवात्” इत्याहुः । अन्ये तु—“तदेतदपेक्षलं, तथाहि यत्रानेकान्वयित्वेन ज्ञातो धर्मस्तेषामौपम्यगमकत्वेन चमत्कृतिजनकस्तत्र पूर्वोक्तः प्रकारः । यत्र तु हिताहितोभयविषयकशुभाशुभरूपैकव्यवहारस्य व्यवहर्तृगतस्तुतिनिन्दान्यतरद्योतकतया चमत्कृतिजनकत्वं तत्रापर इति भेदात् । न ह्यत्र पराभूतिशब्दस्य तदर्थकर्मदानस्य वा परंपरया शत्रुमित्रगतत्वेन भानं, अपितु श्लेषबलादेकत्वेनाध्यवसितस्य तादृशदानस्य राजगतत्वेनैवेति कथं पूर्वोक्तलक्षणाक्रान्तत्वम् । एतेन ‘यश्च निम्बम्’ इत्यत्र कटुत्वविशिष्टस्य निम्बस्यैव परंपरया छेदकृत्स्नेचकपूजकधर्मत्वमिति निरस्तम् । वस्तुगत्या तद्धर्मस्यालंकारतासंपादकत्वाभावात् । अन्यथा ‘संकुचन्ति सरोजानि’ इत्येतावतैव तुल्ययोगितापत्तेः । किंत्वनेकगतत्वेन ज्ञायमानधर्मत्वस्यैव तुल्ययोगिताप्रयोजकत्वमिति तदभावे तदन्तर्गतिकथनमसमञ्जसमेव” इत्याहुः ॥

तृतीयतुल्ययोगिता -

यदुत्कृष्टगुणैस्साम्यवचनं साऽपरा मता ॥

उत्कृष्टगुणैस्साम्यविवक्षया साऽत्रारणधर्मकथनमपरा तुल्य-
योगिता । धर्मस्य वर्ण्यवर्ण्यगतत्वादुक्ताविलक्षण्यम् । 'यत्प्रायं
श्रूयते यच्च तत्तादृगवगम्यते' इति वाक्याविदाभिमतन्व्यायानुरो-
धेन प्रसिद्धगुणोत्कृष्टसाम्यस्य वर्णनीये प्रतीतेस्तुल्ययोगिताश-
ब्दान्वर्थताऽप्यस्तीति बोध्यम् ॥

यथा—

मणिराजो वनमाला श्रीवत्सो दौर्घसैन्धवी
बाला । मृन्मयसुममालाऽपिच तव भूषणताम-
वाप किल शौरे ॥ ५५२ ॥

अत्र वर्णनीया मृन्मयसुममाला अप्रकृतैः कौस्तुभादिभि-
र्भूषणत्वेन समीकृत्योक्ता । मृन्मयसुममालाया एव वर्णनीयत्वेन
विवक्षणात्क्षणसंगतिः । किलेत्यैतिह्ये । 'केनचिद्भक्तिमताऽर्पितां
मृन्मयीं सुममालां कदाचित्फणिगिरौ भगवान्मूर्ध्न्यधार्पात्'
इति पौराणिकी कथाऽत्रानुसंधेया । यैवोच्यते 'दत्तां केनापि
सूनावलिमधिमकुटं मृन्मयीमव दध्रे' इति । अत्र कौस्तुभादी-
नां भगवदीयत्वेन प्रस्तुतत्वाभिसंघौ प्राथमिकतुल्ययोगितैवैपोति
नेदं शुद्धमुदाहरणम् । इदं तु शुद्धम् —

कल्पद्रुः कामगधी चिन्तारत्नं त्वदाश्रितश्चापि ।
औदार्याज्जगतोऽच्युत खेदान्वयाधूय कल्पयतिमो-
दान् ॥ ५५३ ॥

यथावा—

कमठपतिः काकोदरकदम्बनेता हरित्करिस्तो-
मः । उर्वीं वेङ्कटगिरिरपि सर्वामेतां विभर्तितराम् ॥

अनयोरुदाहरणयोः प्रकृतयोर्भगवदाश्रितवेङ्कटशैलयोरप्रकृत-
गुणात्कृष्टकलशद्रुकमठपतिप्रभृतिभिस्समीकृत्य साधारणधर्मवर्ण-
नम् ॥

एवम्—

त्वत्प्रतिपादितमहसो भानुस्सितभानुरपि बृह-
द्भानुः । त्वदनुगतो मनुजोऽपिच भगवन् जगतां
तमांसि धून्वन्ति ॥ ५५५ ॥

इत्यादावपि द्रष्टव्यम् ॥

यथावा—

त्वद्विमुखाचित्तवृत्तिर्धवलेतरपक्षचरमरात्रिश्च ।
हर्यालोकविहानात्पर्याप्तं तामसी भवत्यम्ब ॥

हे अम्ब ! हरेर्भगवतः । पक्षे—हर्योः सूर्याचन्द्रमसोः आलो-
कस्य ऋटाक्षस्य दीप्तिश्च विहानात् अभावात् पर्याप्तं यथा स्या-
त्तथा तामसी संपद्यते । पक्षे तमिस्रवती भवति ॥

यथावा—

अध्याता तव विद्वानत्राता नरपतिश्च दीनाना-
म् । धनवान्नरोप्यदाता धरणेभरारायते वृषाद्रिमणे ॥

पूर्वत्रोदाहरणत्रये स्तुतिः अन्तिमोदाहरणद्वये निन्दा । ए-
वंचोत्कृष्टगुणैरिति लक्षणे उत्कृष्टपदमपकृष्टस्याप्युपलक्षकं, तुल्य-
त्वावगतिहेतोः प्रायपाठस्यात्राप्यविशेषात् । इयं काव्यादर्शं द-
र्शिता । इमां तुल्ययोगितां केचित्सिद्धिरिति व्यवहार्युः । तथाच
जयदेवः काव्यलक्षणप्रतिपादके तृतीये मयूखे -

सिद्धिः ख्यातेषु चेन्नाम कीर्त्यते तुल्यतोक्तये ।

युवामेव हि विख्यातौ त्वं बलैर्जलधिर्जलैः ॥

इति । सर्वस्वकारादिमतान्तरेष्वत्र समुदितयोर्वर्ण्यावर्णचयो-
र्भगवद्विमुखचित्तवृत्तिदर्शरात्रयोस्तामसी भवतीत्येकधर्मान्वयाद्व-
क्ष्यमाणं दीपकमेव ॥

इत्यलङ्कारमणिहारे तुल्ययोगितासरणपोडशः

अथ दीपकालंकारसरः .

तद्दीपकं स्याद्यद्वर्ण्यावर्ण्ययोरेकधर्मता ॥

प्रकृताप्रकृतयोरैकसाधारणधर्मान्वयो दीपकम् । अत्र द्विव-
चनमविवक्षितम् 'मणिश्शानोल्लोढः' इत्यादौ बहूनामप्येकसाधा-
रणधर्मान्वये दीपकदर्शनात् । तुल्ययोगितायामिवात्राप्यौपम्यं
गम्यम् । प्रस्तुतार्थमुपात्तो धर्मः प्रसङ्गादप्रकृतमपि दीपयति
प्रकाशयति सुन्दरीकरोतीति दीपकम् । यद्वा—दीप इव दीप-
कं 'इवे प्रतिकृतौ' इत्यधिकारस्थेन 'संज्ञायां च' इत्यनेन कन् ।
दीपसादृश्यं च प्रकृताप्रकृतप्रकाशकत्वेनेति ध्येयम् ॥

यथा—

आचार्यकृपाप्लुतता वाचा मधुमधुरकवनगम्भी-
रा । सा चाच्युताङ्घ्रिभक्तिः प्राचां परिपाक एव सु-
कृतानाम् ॥ ५५८ ॥

वाचेति टावन्तश्शब्दः । अत्र प्रस्तुताया अच्युताङ्घ्रिभक्तेः
अप्रस्तुताया आचार्यकृपाप्लुततादेश्च प्राचीनसुकृतपरिपाकलक्ष-
णगुणरूपैकधर्मान्वयः । अत्र कस्यचिदेव प्रस्तुतत्वे दीपकं, अ-
न्यथा तुल्ययोगितैव ॥

यथा—

रक्तिविहीना वनिता शक्तिविहीना न शोभते
नृपता । युक्तिविहीना कविता भक्तिविहीना मति-
स्त्वयि च शौरे ॥ ५५९ ॥

अत्राभावस्साधारणो धर्मः, मतान्तरे त्वभावोऽपि गुण
एवेति तुल्ययोगितानिरूपणावसरेऽवोचाम । अत्रापि कस्यचि-
देव प्रकृततायां दीपकं सर्वेषां प्रकृतत्वे अप्रकृतत्वे वा तुल्य-
योगितेत्यनुसंधेयम् । यत्र तु क्रिया साधारणो धर्मः तत्र यावतां
कर्त्रादिकारकाणां सन्निधानं तेषां स्वसजातीयेनान्येन सह तुल्य-
योगिता दीपकं वा पृथक्पृथग्भवति, औपम्यस्यापि पृथगेव
भासमानत्वात् ॥

यथा—

लावण्यं ललनामणिमारुण्यं विद्रुमं वृषाद्वि-

मणे । नैपुण्यं नरनाथं कारुण्यं त्वां च संप्रसाध-
यति ॥ ५६० ॥

अत्र कर्तृकर्मणोः ॥

यथावा—

तपनीयकुण्डलं यद्रुचिरं तपनीयमण्डलं यद-
पि । कुङ्कुमवर्णविशेषं तद्व्यमभिरञ्जयत्यनन्तमपि ॥

रुचिरं सुन्दरं यत् तपनीयकुण्डलं स्वर्णकर्णवेष्टनं यदपि तपनस्य भानोरिदं तपनीयं 'वा नामधेयस्य' इति वृद्धसंज्ञायां 'तस्येदम्' इत्यर्थे 'वृद्धाच्छः' इति छप्रत्ययः । मण्डलं विम्बं कुङ्कुमस्य काश्मीरजन्मनः वर्णविशेष इव वर्णविशेषो यस्य तत्तथोक्तं अरुणवर्णमित्यर्थः । तद्व्यमपि अनन्तं भगवन्तमपि । पक्षे—गगनमपि तमालश्यामलमपीति भावः । अभिरञ्जयति अरुणयतीत्यर्थः । किंच—तपनीयकुण्डलं यत् यदपि तपनीयमण्डलं कु म इत्याकारफवर्णावेव विशेषो वैलक्षण्यं यस्य तत्तथोक्तं, तद्व्यमपि कुं भुवं अनन्तमन्तरिक्षमपि अभिरञ्जयति । स्ववर्णव्यापनेन लोहितीकरोतीत्यर्थः । कुमिति पृथक्पदपक्षे 'वा पदान्तस्य' इति परसवर्ण इति ध्येयम् । अत्रापि कर्तृकर्मणोः । श्लेषसंकीर्णत्वं विशेषः ॥

औदार्यं कल्पतरोर्गाम्भीर्यं श्रीनिवास सालिल-
निधेः । शैशिर्यं तुहिनगिरेरैश्वर्यं तव च भासते
सहजम् ॥ ५६२ ॥

अत्र केवलकर्तुः ॥

सत्यविहीनं वचनं वित्तविहीनं कुटुम्बिनां भव-
नम् । वृत्तविहीनं जननं चित्तं हरिभक्तिहीनमपि-
शोच्यम् ॥ ५६३ ॥

अत्र कर्मणः ॥

इन्दिरया तव वक्षश्चन्दिरकलयाऽन्तरिक्षम-
ब्जाक्ष । सुन्दरतामनवरतं विन्दत्यरविन्दरेखया च
सरः ॥ ५६४ ॥

अत्र कर्तृकरणयोः ॥

कविना वचसा सहृदयहृदयं सुदृशा दृशा म-
नो यूनाम् । भवता सौशील्येन क्रीतं भुवनं सम-
ग्रमपि भूमन् ॥ ५६५ ॥

अत्र कर्तृकरणकर्मणामिति विशेषः । सौशील्यं महतो म-
न्दैस्सह नीरन्ध्रेण संश्लेषस्वभावः ॥

जलदस्स चातकेभ्यस्सुधामयूखश्चकोरनिकरे-
भ्यः । अहिगिरिपतिर्नतेभ्योऽप्यमृतं निरपेक्षमेव
संदत्ते ॥ ५६६ ॥

अत्र कर्तृसम्प्रदानयोः । अमृतं सलिलं पीयूषं निश्श्रेयसं
च यथाक्रममर्थः । अमृतशब्दस्यावृत्त्या कर्मणोऽपीति बोध्यम् ।
निरपेक्षमेव प्रत्युपकाराभिसन्धिविधुरमेवेत्यर्थः ॥

अरविन्दान्मकरन्दं माकन्दान्मधुरवृत्ति फलवृ-
न्दम् । कुन्दाद्विन्देद्गन्धं मुक्तयानन्दं जनो मुक्-
न्दाञ्च ॥५६७॥

अत्रापादानकर्मणोः । मधुरा वृत्तिः स्थितिर्यस्य तत् मधु-
रवृत्ति स्वभावमधुरमित्यर्थः ॥

यथावा —

अरुणात्त्रासस्तमसां हरिणाधीशान्मदावलकु-
लानाम् । हरिणाङ्गत्तापानां शरणागतितस्तवाम्ब
पापानाम् ॥५६८॥

अत्रापादानकर्त्रोः । कर्ता चात्र 'कर्तृकर्मणोः कृति' इति
कृद्योगलक्षणषष्ठीबोधः ॥

घृणिनिवहोऽम्बुजबन्धौ मणिनिवहो भासते
महासिन्धौ । गुणनिवहोऽखिलबन्धौ फणिशिख-
रीन्दौ च नन्दयन्निश्वम् ॥५६९॥

अत्र कर्त्रधिकरणयोः ॥

कारकदीपकमपि दीपक एवान्तर्भावितं दण्डिप्रभृतिभिः ।
अत्र केचित्—दीपकमपि तुल्ययोगितायामेवान्तर्भवति, धर्म-
स्य सकृद्वृत्तिमूलकाविच्छित्तेरुभयत्राविशेषात् । प्रकृताप्रकृतत्वा-
द्विशेषस्य चावान्तरभेदसाधकत्वेऽप्यलंकारान्तरतायामसाधक-
त्वात् । अन्यथा तुल्ययोगितायां धर्मिणां केवलप्रकृतत्वस्य के-

बलाप्रकृतत्वस्य च विशेषस्य सत्त्वादलंकारद्वैतापत्तेः, श्लेषेऽ-
प्येवं द्वैविध्यापत्तेः, सर्वेषामप्यलंकाराणां प्रभेदवैलक्षण्याद्वैलक्ष-
ण्यापत्तेश्च । तस्मात्प्रकृतानामेव अप्रकृतानामेव प्रकृताप्रकृतानां
चैकधर्मान्वय इति तुल्ययोगिताया एव त्रयः प्रभेदा वक्तुमु-
चिता इति दीपकस्य तुल्ययोगितातः पृथगलंकारतामाचक्षा-
णानां प्राचां दुराग्रह एवेति वदन्ति । अन्ये तु—

नानाधिकरणस्थानां शब्दानां संप्रदीपकः ।

एकवाक्येन संयोगो यस्तद्दीपकमुच्यते ॥

यथा—

सरांसि हंसैः कुसुमैश्च वृक्षा मत्तद्विरेकैश्च सरोरुहाणि ।

गोष्ठीभिरुद्यानवनानि चैव यस्मिन्नशून्यानि सदा क्रियन्ते ॥

इति भरतमुनिना दण्डिनाऽपि दीपकमात्रस्याभ्युपगमात्तत्रैव
तुल्ययोगितान्तर्भावनस्य औचित्यात्तुल्ययोगितायां दीपकान्तर्भा-
वनं मन्वतेऽनुचितम् । अमुमलंकारं धर्मस्य गुणक्रियाद्यात्मक-
स्यादिमध्यावसानगतत्वेन त्रिविधमामनन्ति रुद्रटादयः । तन्मते
यथा—अत्रोदाहृतेष्वेव पद्येषु—‘अरुणात्रासस्तमसाम्’ इत्यत्रादौ,
‘रक्तिविहीना वनिता’ इत्यत्र मध्ये ‘लाघण्यं ललनामणि’ इ-
त्यादाववसाने च धर्मो निर्दिष्टः । वस्तुतस्तु—तत्र धर्मस्या-
दिमध्यावसानगतत्वेऽपि विच्छित्तविशेषविरहात् त्रैविध्योक्ति-
रापातमात्रात् । अन्यथा धर्मस्योपाद्युपमध्यापान्तगतत्व ततोपि
किञ्चिन्न्यूनाधिकदेशवृत्तित्वे चानन्तसेदप्रसङ्गात् । अनुपदप्रद-
र्शितेषूदाहरणेषु केवलानुगामिसाधारणधर्मतायां दर्शितं दीप-
कम् । ‘रक्तिविहीना वनिता’ इत्यादौ विम्बप्रतिविम्बभावेना-
प्येतदं दर्शितं ॥

यथावा—

नयशाली विबुधेन्द्रो जयशाली भाति सांयु-
गीनेन्द्रः । रयशाली खगराडुच्छूयशाली चापि वे
ङ्कटगिरीन्द्रः ॥५७०॥

एवं तुल्ययोगितायामपि संभवतीत्युदाहारम् । अत्र बिम्ब-
प्रतिबिम्बतायां न केवलं कियारूपमनुगामिमात्रं चमत्कारका-
रणम् । किंतुदाहृतरीत्या नयादिप्रतिबिम्बभावकरम्भितम् । इयां-
स्तु विशेषः—यत्केवलबिम्बप्रतिबिम्बभावेनाप्युपमादीनां भवति
निष्पत्तिः । यथा—प्रागुपमायामुदाहृते 'कमलाभुजयुगलाञ्चित'
इत्यादौ । प्रकृते तु न तथा, अनुगामिनं विना धर्मस्वरूपस्यैवा-
निष्पत्तेः । न हि बिम्बप्रतिबिम्बमात्रेण धर्मस्य सकृद्वृत्तिस्संभवति ।
श्लेषेणाप्येतत्संभवति ॥

यथा—

ननु नाथ शब्दविद्याविदः परब्रह्मवेदिनश्चापि ।
शेषगिरीश्वर नियतं भवति हि गतिरच्छगत्यर्थे ॥

शब्दविद्याविदः व्याकरणवेत्तुः परब्रह्मवेदिनः परब्रह्मवेत्तु-
श्च अच्छगत्यर्थे गतिर्भवति नियतम् । तत्रापक्षे—अच्छ अच्छे-
त्यव्ययं गत्यर्थे गत्यर्थकधातुयोगे गतिः गतिसंज्ञको भवति ।
'गतिश्च' इत्यनुवर्तमाने 'अच्छ गत्यर्थवदेषु' । इति सूत्रेणा-
च्छेत्यव्ययस्य गत्यर्थकधातुयोगे गतिसंज्ञाविधानादिति भावः ।
द्वितीयपक्षे—अच्छा प्रकृतिसंवन्धबिमोचयित्री या गतिः अर्चि-
रादिमार्गेण गमनं तस्यै तदर्थं 'अर्थे कृते च शब्दौ द्वौ ताद-
र्थ्येऽव्ययसंज्ञितौ' । गतिः ज्ञानं भवति निष्पद्यत इत्यर्थः । अत्रा-

प्रकृतस्य शब्दविद्याविदः प्रकृतस्य परब्रह्मविदश्च अच्छगत्यर्थे
गतिर्भवतीति श्लेषेण समानधर्मता ॥

अत्रेदमवधेयं, यद्यपि—

दुर्दमदारिद्र्यतमोनिर्दलनचणावुभौ समिन्धाते।
चिन्तामणिशिखरिमणिश्चिन्तामणिरिति च यस्सु-
पर्वमणिः ॥५७२॥

इत्यत्र प्रस्तुताप्रस्तुतयोर्युगपद्धर्मान्वयः प्रतिभाति । 'रक्ति-
विहीना वनिता' इत्यादिषु प्रागुदाहृतेषु पद्येषु अप्रस्तुतस्यैव
प्रथमं धर्मान्वयः, तथाऽपि—तस्य प्रासङ्गिकत्वं न हीयते । वस्तुग-
त्या प्रस्तुतोद्देशेन प्रवृत्तस्यैव वर्णनस्य प्रस्तुतेऽप्यन्वयात् । न हि
दीपस्य रथ्याप्रासादयोर्युगपदुपकारकत्वेन जामात्रर्थं श्रपितस्य
सूपस्यातिथिभ्यः प्रथमपरिवेषणेन च प्रासङ्गिकत्वं हीयते । तु-
ल्ययोगितायां त्वेकं प्रस्तुतमन्यदप्रस्तुतमिति विशेषाग्रहणात्स-
र्वोद्देशेनैव धर्मोक्तिरिति विशेषः । अयं चानयोरपरो विशेषः—
उभयोरनयोरुपमालंकारस्य गम्यत्वाविशेषेऽपि अत्राप्रस्तुतमुप-
मानं प्रस्तुतमुपमेयमिति व्यवस्थित उपमानोपमेयभावः, तत्र
तु विशेषाग्रहणाद्वैच्छिकरस इति । इदं सर्वं कुवलयानन्दे स्प-
ष्टम् । कैश्चित्तु—मालादीपकमप्यत्रैवान्तर्भावितम्, तद्युक्तम् ।
'स्मरेण हृदये तस्यास्तेन त्वयि कृता स्थितिः' इत्यादौ सा-
दृश्यसंपर्काभावादिति । एतच्च मालादीपकनिरूपणावसरे प्र-
श्रयिष्यते ॥

इत्यलंकारमणिहारे दीपकसरस्सप्तदशः.

अथावृत्तिदीपकसरः.

समस्तयोर्व्यस्तयोर्वाऽऽवृत्तौ पदतदर्थयोः ।

आवृत्तिदीपकं प्राहुस्त्रिविधं बुधसत्तमाः ॥

पदतदर्थयोस्समस्तयोर्व्यस्तयोश्चानेकोपकारकतया दीपस्थानीययोरावृत्तौ त्रिविधमावृत्तिदीपकमित्यर्थः । पदतदर्थयोरुभयोरावृत्तावेकः प्रकारः, पदस्यैव अर्थस्यैव चावृत्तौ द्वौ प्रकाराविति त्रयोऽस्य प्रकाराः । एकक्रियाया अनेककारकान्वयवदनेककारकस्यावृत्तक्रियान्वयादावृत्तिदीपकमित्यन्वर्थाभिधानमिदम् ॥

यथाक्रममुदाहरणानि—

हरिभूभृदुदयभाजो हरेर्महस्फूर्तिपरिचये नृणाम् । विकसति हृग्बज्जवृन्दं विकसति हृदयाब्जवृन्दं च ॥ ५७३ ॥

हरिभूभृत् वैकटगिरिः स एव उदयः तं भजतीति तथोक्तः । तस्य हरेः भगवत एव भानुमतः महस्फूर्तिस्तसवस्फूर्तिरेव तेजस्स्फूर्तिः तस्याः परिचये सति । अत्र विकसनक्रियातद्वाचकपदयोर्द्वयोरावृत्तिरितीदमुभयावृत्तिदीपकम् ॥

यथा वा—

कर्षति हृगेकतो मां श्रुतिरेषाऽन्यत्र कर्षति मुरारे । रसना परत्र कर्षति साध्वी भक्तिः किमत्र कुर्वीत ॥ ५७४ ॥

मां त्वां द्रष्टुं त्वत्कथां श्रोतुं त्वन्नाम वक्तुं चाभीप्सन्त
मिति भावः । दृक् चक्षुरिन्द्रियं एकतः स्वविषये इत्यर्थः ।
एवमुत्तरत्रापि । शिष्टं स्पष्टम् । अत्र कर्षणक्रियातद्वाचकप-
दयोरुभयोरप्यावृत्तिः । इदं धूर्तबहुसपत्नीकदार्थितसाध्वीदयित-
वृत्तान्तसमारोपरूपसमासोक्त्या संकीर्णं, पूर्वं तु रूपकेण ॥

यथावा—

प्रसजेद्यदि पापं नः प्रसजेद्दातुं हरिः फलं
तस्य । प्रसजेत्कृपाऽपि लक्ष्म्याः प्रसजेत्सा स्वद-
यितं प्रसादयितुम् ॥५७५॥

यथावा—

करिवरनिनदो मूर्च्छति हरिवरनिनदोऽपि मूर्च्छति
समन्तात् । मूर्च्छति च तत्प्रतिस्रुद्गुहागृहाभ्यन्तरेषु
शेषगिरेः ॥५७६॥

यथावा—

कूजन्ति चक्रवाकाः कूजन्ति शुकाः पिकाश्च
कूजन्ति । कूजन्ति सारसा अपि कर्णानन्दप्रदाः
पृदाकुगिरौ ॥५७७॥

इदमुदाहरणत्रितयं शुद्धम् । अत्राप्याद्ययोरुदाहरणयोः कार-
णमाला ध्वन्यते । अन्तिमं तूदाहरणं शुद्धतमम् ॥

पदावृत्तिदीपकं यथा—

व्यालोत्तमाचलेन्दोरालोकाद्दूरतस्तमो द्रवति ।

शरणगतानामन्तःकरणसुधाकिरणदृषदपि द्रवति॥

अत्र द्रवतीति पदस्यैवावृत्तिः न तु तदर्थस्य, आद्यस्य धावतीति अन्यस्यार्द्रा भवतीत्यर्थयोर्भेदात् ॥

यथावा—

स्वैरं यशो विसृमरं स्मेरं भवतो विधूयते
शौरे । स्फारं यशोप्यसुहृदां दूरंदूरं विधूयते दिक्षु॥

अत्रापि विधूयते इत्यनयोः विधुरिवाचरतीति प्रकल्प्यत इति चार्थभेदादिदमपि पदावृत्तिदीपकम् ॥

यथावा—

बहुशो धयति स्वामिन्नहिशैले धन्य एव तव
तीर्थम् । बहु शोधयति च तमिमं कलशोदधिजा-
धिनाथ तत्तीर्थम् ॥५८०॥

हे स्वामिन्! अहिशैले धन्यः पुण्यवानेव तव तीर्थं त्वद्-
भिषेकतीर्थमित्यर्थः, बहुशः बहु धयति पिबति । 'धेद् पाने'
तमिमं तीर्थधातारं जनं तत्तीर्थं कर्तुं बहु यथा स्यात्तथा शो-
धयति शुद्धं करोति अपास्तसमस्तांहस्तति तनोतीत्यर्थः । अ-
त्रापि पदमात्रावृत्तिः ॥

यथावा—

चेतो मम बहु धावति वातंधयगिरिजमद्भुतं
किमपि । बहुधाऽवति च महाम्भोवहधाम तदद्भुतं
स्मरन्तं माम् ॥५८१॥

मम चेतः कर्तृ । वातंध्रयगिरिजातं किमप्यद्भुतं सर्वाश्च-
र्थनिधिं श्रीनिवासामत्यर्थः । धावति स्मरतीति यावत् । म-
हाम्भोवहधाम महावारिवाहनीलमित्यर्थः । तदद्भुतं भगवानि-
त्यर्थः । स्मरन्तं मां बहुधा अवति प्रीणयति रक्षति च । अ-
त्रापि पदमात्रावृत्तिः । आद्योदाहरणद्वये अमङ्गश्लेषेण अनन्त-
रोदाहृत्योस्सभङ्गश्लेषेण निर्व्यूढमिदम् ॥

यथावा—

योऽन्तर्धत्ते कमलाकान्तं काकोदराद्रिभास्व-
न्तम् । अन्तर्धत्ते तस्य च संतमसं भवमयं स
हि नितान्तम् ॥५८२॥

यः पुमान् अन्तः मनसि धत्ते ध्यायतीत्यर्थः । तस्य पुंसः
भवमयं संतमसं सः भगवान् अन्तर्धत्ते पिदधाति विनिवर्त-
यतीति यावत् । अत्रापि पदस्यैवावृत्तिः ॥

अर्थावृत्तिदीपकं यथा—

क्षालयति वेङ्कटाचलपालयितुरघानि सपदि
नामसुधा । मार्जयति कुजनसन्नुत्यार्जितमूर्जित-
मपीह दौर्जन्यम् ॥ ५८३ ॥

अत्र क्रियापदभेदेऽपि तदर्थस्य शोधनस्याभेदादार्थावृत्ति-
दीपकमिदम् ॥

यथावा—

यत्रेन्धे वनमाला चकास्ति कौस्तुभमणिलस-
ति च श्रीः । कियदिव तद्भाग्यं स्यात्पङ्कजमालाऽ-
पि तत्र दीव्यति चेत् ॥ ५८४ ॥

अत्रापि इन्धे इत्यादिक्रियावाचिपदभेदेऽपि तदर्थस्य प्रकाशस्याभेद इति ध्येयम् । इदं च उत्कृष्टव्यक्तिसमुचितोत्तमस्थानतत्तुल्यकक्ष्यासमिन्धानापकृष्टव्यक्तिभागधेयप्रशमालक्षण - व्यवहारसमारोपरूपसमासोक्तिसंकीर्णामिति विभावनीयम् ॥

यथावा - -

प्राप्नोति जयं लभते श्रियं ह्रियं विन्दते नयं भजते । प्रियमयतेऽपिच नियतं श्रियःपतं त्वां श्रयन्नयं लोकः ॥ ५८५ ॥

ह्रियं अकार्येभ्यो लज्जां विन्दते । अयं महान्गुणः । यथोच्यते तत्रतत्र 'हीनिषेवी' इति । आद्योदाहरणद्वये कर्तृणामावृत्तक्रियान्वयः, इह तु जयमित्यादिकर्मणाभिति विशेषः ॥

नन्वत्र धर्मनिर्देशस्य प्रस्तुताप्रस्तुतोभयविषयत्वाभावात्कथं दीपकशब्दव्यपदेश इति चेन्न, अनेकापकारकत्वसाम्येन तदुपपत्तेः । अत एव कुवलयानन्दे—' आवृत्तीनां प्रस्तुताप्रस्तुतोभयविषयत्वाभावेऽपि दीपकच्छायापत्तिमात्रेण दीपकव्यपदेशः' इत्युक्तम् । अत्र मात्रपद प्रमुञ्जनैर्दीक्षितैः पृथगेवायमलंकारो न तु दीपकप्रभेद इति सूचितम् । अत एवोक्तं दण्डिना—

अर्थावृत्तिः पदावृत्तिरुभयावृत्तिरित्यपि ।

दीपकस्थानमेवेष्टमलंकारत्रयं यथा ॥

इति । त्रिप्रकारोऽयमलंकारो दीपकसदृश इति तदर्थः ॥

इत्यलंकारमणिहारै आवृत्तिदीपकसरोऽष्टादशः

अथ प्रतिवस्तूपमासरः.

पदार्थारब्धो वाक्यार्थ इति पदार्थगतालंकारानन्तरं वाक्यार्थगतालंकारप्रस्तावः । तत्र सामान्यधर्मस्य इवाद्युपादाने सकृन्निर्देशे उपमा । वस्तुप्रतिवस्तुभावेन सकृन्निर्देशेऽपि सैव । इवाद्यनुपादाने सकृन्निर्देशे दीपकतुल्ययोगिते । असकृन्निर्देशे तु शुद्धसामान्यरूपत्वं विम्बप्रतिविम्बभावो वा । आद्यः प्रकारः प्रतिवस्तूपमा । द्वितीयप्रकाराश्रयेण दृष्टान्तो वक्ष्यते । तदेव-मौपम्याश्रयेणैव प्रतिवस्तूपमा । तथाच तल्लक्षणम्—

सादृश्यावसिते वाक्यद्वये चेद्धर्म एककः ।

द्विरुपात्तो भवेत्सा तु प्रतिवस्तूपमोच्यते ॥

अन्योन्यभैकवाक्यलाभार्थमुपमानोपमेयभावपर्यवसन्नयोर्वाक्ययोर्गुणक्रियारूप एक एव धर्मो वस्तुप्रतिवस्तुभावापन्नतया शब्दान्तरेण पृथङ्निर्दिश्यते चेत्सा प्रतिवस्तूपमा । प्रतिवस्तु उपमानोपमेयभावदिशि उपमा तत्प्रयोजकसाधारणधर्मोऽस्यामिति व्युत्पत्तेरित्यर्थः । अर्थान्तरन्यासवारणाय सादृश्येति । तत्र तु समर्थ्यसमर्थकभावमात्रं विवक्षितं न तु सादृश्यम् । विम्ब-प्रतिविम्बभावेन दृष्टान्तेऽपि धर्मोपादानात्तत्रातिप्रसङ्गवारणार्थैक इति । तत्र हि भिन्न एव धर्म उपादीयत इति न दोषः ॥

यथा—

नारायणगिरिरेव स्फारां कीर्तिं विभर्ति खलु
गिरिषु ! ऐरावत एव परं स्मेरां दीप्तिं दधाति
दिक्करीषु ॥ ५८६ ॥

अत्र विभर्ति दधातीत्येक एव धर्म उपमेयोपमानवाक्य-
योः पृथग्भिन्नपदाभ्यां निर्दिष्टः । अयमेव हि वस्तुप्रतिवस्तु-
भाव इत्युच्यते ॥

यथावा—

भजतां कथं नु महता भवताऽल्पा देवता हरे
समताम् । काचमणिर्नीचघृणिर्हीरेण सदृक्किम-
त्युदारेण ॥ ५८७ ॥

भजतामिति लोट् ॥

यथावा—

अहरहरपि गच्छन्तो मूढास्त्वां ब्रह्म नाप्नुवन्ति
हरे । विन्दन्त्यक्षेत्रज्ञा उपर्युपरि न हि निधिं चर-
न्तोपि ॥ ५८८ ॥

अत्र 'तद्यथा हिरण्यनिधिं निहितमक्षेत्रज्ञा उपर्युपरि सं-
चरन्तोपि न विन्देयुरेवमेवेमास्सर्वाः प्रजा अहरहर्गच्छन्त्य एतं
ब्रह्मलोकं न विन्दन्त्यनृतेन हि प्रत्यूढाः' इति दहरविद्यागत-
श्रुत्यर्थोऽनुसंहितः । अस्यार्थः—यथा अधस्ताच्चिक्षितं हिरण्य-
निधिं निधिमक्षेत्रस्वभावज्ञानहीना निधेरुपर्युपरि संचरन्तोपि
न लभन्ते, एवमेवेमास्सर्वाः प्रजाः सुपुंसिकाले अहरहर्गच्छ-
न्त्यः सुपुंसौ 'सति संपद्य न विदुः' इत्युक्त्वा आविभागं
गच्छन्त्यः एतं दहराकाशाख्यं ब्रह्मरूप लोकं न विन्दन्ति न
लभन्त न जानन्तीत्यर्थः । ब्रह्मलोकशब्दौ निपादस्थपतिन्या-
येन समानाधिकरणा । तत्र हेतुमाह—अनृतेन हि प्रत्यूढा इति ।
अनृतेन कर्मणा प्रतापं नीताः स्वभावान्तरं प्रापिताः । आच्छादिता

इति यावत् । यद्वा --अहरहर्गच्छन्त्य इति न सुषुप्तिकालिकं गम-
नमुच्यते, अपितु अन्तरात्मत्वेन सदा वर्तमानस्य दहराकाशस्य
हिरण्यनिर्ध्रवत्परमपुरुषार्थभूतस्य उपर्युपरि अहरहर्गच्छन्त्यः स-
र्वस्मिन्काले वर्तमानास्तमजानत्यस्तं न विन्दन्ति न लभन्त इत्यर्थः ।
उदाहरणं मूढा इत्यस्यानृतेन प्रत्यूढा इत्यर्थः । अत्र वाक्य-
द्वये प्राप्यभावरूपस्साधारणधर्मशब्दभेदेनोपात्तः ॥

ननु 'क्षालयति वेङ्कटाचल' इत्युदाहृतार्थावृत्तिदीपकाद-
स्याः किं वैलक्षण्यमिति चेन्न, प्रस्तुतानेकधर्मिणैकधर्मनिर्देशः
अप्रस्तुतानेकगततथाविधधर्मनिर्देशो वा अर्थावृत्तिः । इयं तु प्र-
स्तुताप्रस्तुतोभयनिष्ठतथाविधधर्मनिर्देशरूपेयस्यास्ततो वैलक्षण्य-
सद्भावात् । किञ्च --अर्थावृत्तिदीपकं वाक्यप्रत्ययस्यैव नृत्तावेव भ-
वति, सा च साधर्म्य एव न वैधर्म्ये । इयं तु वैधर्म्येणापि
भवतीति ततोऽप्यस्या भेदः । तदेतदुक्तं कुवलयानन्दे -- "अर्था-
वृत्तिदीपकं प्रस्तुतानामप्रस्तुतानां वा भवति । प्रतिवस्तूपमा तु
प्रस्तुताप्रस्तुतानामिति विशेषः । अयं चापरो विशेषः -- आवृत्ति-
दीपकं वैधर्म्येण न सम्भवति प्रतिवस्तूपमा तु वैधर्म्येणापि दृ-
श्यते" इति ॥

यथा --

फणिगिरिपतिगुणपरिमलमभिजानन्ति हि त-
देकनिष्णाताः । मृगमदपरिमलभरमिह विदन्ति
न ग्रामसूकरा जातु ॥ ५८९ ॥

यथावा --

मज्जति भवत्क्षमायां नाथामन्दं मदागसां वृ-

न्दम् । नोन्मज्जति खलु पङ्कं गङ्गायां विमलतर-
तरङ्गायाम् ॥ ५९० ॥

यथावा—

उदधिसुते त्वामन्तर्निदधानं मम विभाति ह-
दयाब्जम् । निष्कासितं मुक्तामणिशुक्तिपुटं नैव
जात्वपि समिन्धे ॥ ५९१ ॥

नन्विदं व्याहृतं यद्वैधर्म्येणोपमेति । साधर्म्यरूपत्वात्तस्या
इति चेतस्यं, वैधर्म्येणोपन्यस्तेन मृगमदपारिमलभरमित्यादिवा-
क्यार्थेनाक्षिप्तस्य अपितु ज्ञानार एव जानन्तीति वाक्यार्थस्यो-
पमानत्वेन विवक्षणात् । आमुखे वैधर्म्यप्रतीतावपि साधर्म्य एव
पर्यवसानान्न दोषः । वैधर्म्येणेत्यस्य वैधर्म्यद्वारेत्यर्थः ॥

अत्र साधारणधर्मस्य वस्तुप्रतिवस्तुभावकथनेन तदितर-
पदार्थानां विम्बप्रतिविम्बभावो घटनाया आनुरूप्यं च विवक्षि-
तम् । अन्यथा—

खलास्तुकुशलास्स्वीयहितप्रत्यूहकर्मणि ।

निपुणाः फणिनः प्राणानपहर्तुं निरागसाम् ॥

इत्यत्रासंप्लुलवाक्यार्थेऽपि प्रतिवस्तूपमा स्यात् । अत्र हि
खलफणिनोः प्राणहिनयांश्च सत्यपि विम्बप्रतिविम्बभावे हरण-
प्रत्यूहकरणयोर्नाशप्रागभावपर्यवसिनयोरनानुरूप्यान्न विम्बप्रति-
विम्बभावः । यद्वा अस्त्वत्र प्रतिवस्तूपमा, परंतु पूर्ववाक्यार्थ-
घटकानां । हतप्रत्यूहकर्मणीति नामार्थविभक्त्यर्थादीनामुत्तरवा-
क्यार्थघटके प्राणानपहर्तुमित्यत्राभावेनासंप्लुलतालक्षणस्य वाक्या-
र्थसामान्यदोषस्य जागरूकत्वाच्चमत्कारिण्येव, दुष्टोपमादिवत् ।

वाक्यार्थो हि निर्भरतरव्युत्पत्तिनिशातितान्तःकरणैः विविधप-
दार्थसंदर्भपरिवर्तननिपुणेरेव महाकविर्भविर्गचिनः किमपि पु-
ष्णाति कामनीयकं, नेतरः । तस्मादेवंजातीयकेष्वलंकारेषु पूर्व-
वाक्यार्थघटकनाभार्थानुरूपैर्नामार्थैः तद्वदकविभक्त्यनुरूपाभिर्वि-
भक्तिभिः तदन्वयानुरूपेण चान्वयेनोत्तरवाक्यार्थं भाव्यमिति
सहृदयहृदयमेव प्रष्टव्यमिति वदन्ति ॥

अलंकारकौस्तुभकारो विश्वेश्वरस्तु इयमलंकारान्तरविष-
येऽपि दृश्यत इत्याह । तत्राप्रस्तुतप्रशंसाविषये यथा—

नीरसमिव सारसमपि सान्द्रतमा इव स चन्द्र-
मा जननि । सलयमिव किसलयं ननु विद्रुत इव
विद्रुमस्तव पुरस्तात् ॥ ५९२ ॥

तव आंतमात्ररमणीयनयनवदनकराधराया इति भावः ।
अत्र सारसादीनामपकर्षरूप एको धर्मः प्रातेवाक्यं भिन्नेन नी-
रसत्वादिना प्रतिपादितः । उत्प्रेक्षया चैयं संकीर्णेत्यवधेयम् ॥
मालारूपेणापीयं दृश्यते । यथा --

सहकारः फलमतुलं वहते स हरः कलानिधिं
धत्ते । सम्राण्विभर्ति मकुटं सरीसृपगिरिर्दरीधरी-
ति हरिम् ॥ ५९३ ॥

यथावा—

इन्धे कविः प्रतिभया भाति प्रभया सरोजीनी-
बन्धुः । राज्यश्रियाऽवनीन्द्रो राजति नित्यश्रिया
हरिर्लसति ॥ ५९४ ॥

अत्राद्ये पद्ये वहनधानभरणधारणानां द्वितीये इन्धनभान-
राजनलसनानां च वस्तुत ऐकरूप्यात्प्रतिवस्तूपमेयं मालारूपा ॥

इत्यलङ्कारमणिहारे प्रतिवस्तूपमासर एकोनविंशः

अथ दृष्टान्तसरः

विम्बत्वप्रतिविम्बत्वापन्नधर्मादिकं द्वयोः ।

वाक्यार्थयोश्चदौपम्यमार्थं दृष्टान्त ईर्यते ॥

विम्बप्रतिविम्बभावापन्नसाधारणधर्मादिकं वाक्यार्थयोरार्थ-
मौपम्यं दृष्टान्त इत्यर्थः । तदुक्तम्—‘दृष्टान्तः पुनरतंषां सर्वेषां
प्रतिविम्बनम्’ इति । सर्वेषां उपमादीनाम् । दृष्टः अन्तः निश्च-
यो यत्रेति यथार्थाभिधानोऽयं, दार्ष्टान्तिके सन्दिग्धस्यार्थस्यात्र
निश्चयदर्शनात् ॥

यथा—

गुणहीनाऽपि च कविता फणिगिरिपतिनामम-
सृणिता श्लाघ्या । योषा स्पृहणीया खलु भूपाही-
नाऽपि पूर्णलावण्या ॥ ५९५ ॥

अत्र कवितायोपयोरुपमेयोपमानयोः श्लाघ्यत्वस्पृहणीयत्व-
योर्धर्मयोरपि विम्बप्रतिविम्बभावः । अस्य चालंकारस्य प्रति-
वस्तूपमाया भेदकमेतदेव—यत्तस्यां धर्मो न प्रतिविम्बितः किंतु
शुद्धसामान्यात्मनैव स्थितः, इह तु प्रतिविम्बित इति ॥

यथावा—

श्रेयस्विनी त्रिलोकी भूयः कृपयैव भुजगशि-
खरीन्दोः । ओजस्विनी दिनश्रीस्तेजस्फूर्त्यैव ता-
मरसबन्धोः ॥ ५९६ ॥

यथावा—

शुद्धिमतीयं जगती श्रीशैलेशाङ्घ्रिजन्मना स-
रिता । ऋद्धिमती त्रिदिवश्रीर्मन्दारभुवा महावदा-
न्यतया ॥ ५९७ ॥

यथावा—

गिरिशादिस्त्वदपाङ्गात्त्वं तु स्वत एव हीशिता
भगवन् । काचमणिराचकास्ति द्युमणिकरादेश तु
स्वभासैव ॥ ५९८ ॥

यथावा—

निस्स्वोपि त्वयि भक्तः पूज्यो नान्यो महास-
मृद्धिरपि । अभिरूपोऽनङ्गोपि श्लाघ्यो नानीदृशो
महाङ्गोऽपि ॥ ५९९ ॥

अनङ्गः अल्पाङ्गः नञोऽत्रानुदरा कन्येत्यादाविवाल्पत्वमर्थः ।
कृशतनुरपीत्यभिप्रायः । काम इत्यप्युपस्कार्यम् । महाङ्गः पीव-
रावयवोपि । पक्षे उष्ट्र इत्यर्थः । 'उष्ट्रे क्रमेळकमयमहाङ्गाः'
इत्यमरः ॥

वैधर्म्येण यथा—

मरुदात्मंभरिगिरिपतिवरदानादेव देहिनो वि-
भवः । शरदागमं विना कः करदायी स्याद्विधुप्र-
सादस्य ॥ ६०० ॥

विधुप्रसादस्य इन्दुप्रसन्नतायाः । करदायी हस्तालम्बवि-
तरीता ॥

यथा वा—

तावद्भवः प्रभविता यावद्भगवन्न नेत्रपात्रमसि ।
सौपर्णमन्त्रवर्णे कर्णोद्गीर्णे न पन्नगत्रासः ॥ ६०१ ॥

अत्राद्योदाहरणे प्रस्तुतवाक्यार्थगतयोर्वरदानविभवयोः, द्वि-
तीयोदाहरणे भवप्रभवितृत्वभगवत्कटाक्षपात्रताभावयोश्च वैध-
र्म्येण शरदागमविधुप्रसाददानाभावौ पन्नगत्रासाभावसौपर्णम-
न्त्रकर्णगोचरत्वे च यथाक्रममुत्तरवाक्ये प्रतिबिम्बतया निरदे-
शिषाताम् ॥

यथा वा -

भजतां ददाति जगतां भवती लोकोत्तरं फलं
सकलम् । अहिशैलमणिवधूमणि न हि मल्लीसु-
ममसौरभं सूते ॥ ६०२ ॥

इत्यत्रापि वैधर्म्येण दृष्टान्तो द्रष्टव्यः । 'अत्र दृष्टान्तालं-
कारमहिस्त्रैव बिम्बप्रतिबिम्बभावेन प्रतीयमानमुपमानोपमेयभाव-
मनाहत्य दृष्टान्तोदाहरणनिदर्शनादिशब्दाः कविना न प्रयोक्त-
व्याः पौनरुक्त्यापत्तेः' इत्येकावळिकारः । अत एव—

तृप्तियोगः परेणापि न महिम्ना महीयसाम् ।

पूर्णश्चन्द्रोदयाकाङ्क्षी दृष्टान्तोऽत्र महार्णवः ॥

इति माघपद्यव्याख्यानावसरे 'नायं दृष्टान्तालंकारः बिम्बप्रतिबिम्बभावेनौपम्यस्य गम्यत्वे तस्योत्थानात् । किंतु दृष्टान्तशब्देन तुल्यार्थाभिधानादुपमालंकारः' इत्युक्त्वा उपदर्शितैकावलीग्रन्थमुदाहार्षान्मल्लिनाथः । वस्तुतस्तु दृष्टान्तोदाहरणादिशब्दघटितेष्वीदृशस्थलेषु पूर्वं व्युत्पादित उदारणालंकार एवेत्युत्पश्यामः । स च सम्यगेव पूर्वं न्यरूढ्यतेति नेह प्रतायते ॥

इत्यलंकारमणिहारे दृष्टान्तसरो विंशः.

अथ निदर्शनालंकारसरः.

उपात्तयोरर्थयोश्चेदार्थाभेदः प्रकीर्त्यते ।

औपम्यपर्यवसितो भवेत्सेयं निदर्शना ॥

उपात्तयोः अर्थयोः आर्थोऽभेद औपम्यपर्यवसायी निदर्शनेत्यर्थः । अतिशयोक्त्यादीनां ध्वन्यमानरूपकस्य च वारणाय उपात्तयोरिति वाच्यरूपकवारणायार्थ इति । आर्थत्वं च प्राथमिकान्वयबोधाविषयत्वम् । यदि च विषिष्टोपमायां विशेषणयोरभेदः प्रतीयत इत्युच्यते, तदा बिम्बप्रतिबिम्बभावानापन्नप्रधाननिरूपितगुणीभाववतोरिति विशेषणमर्थयोरुपादेयम् । विशिष्टोपमायां प्रधानभूतयोरुपमानोपमेययोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नतया तन्निरूपितगुणभाववतोर्विशेषणयोरार्थाभेदभानेऽपि नाति-

प्रसङ्गः । निदर्शनायां तु वक्ष्यमाणोदाहरणेषु अभिजानन् वेत्ती-
त्यादिक्रिययोर्गुणभूतयोर्विम्बप्रतिविम्बभावे सत्यपि तादृशक्रिया-
निरूपितप्रधानभाववतोः कर्त्रोर्विम्बप्रतिविम्बभावानापन्नतया ता
दृशकर्तृनिरूपितगुणभाववत्योरभिज्ञानवेदनादि क्रिययोरार्थाभेदप्र-
तीतेर्भविष्यति लक्षणानुगमः । इदं च श्रौत्या निदर्शनाया लक्षणम् ।
आर्थीसाधारणं तु लक्षणं ललितालंकारप्रकरणे प्रदर्शयिष्यते ॥

यथा—

नित्यं परमात्मानं प्रत्यगभिन्नं भवन्तमभिजा-
नन् । सत्यं फणिशैलपते भृत्याभेदेन वेत्ति स-
म्राजम् ॥ ६०३ ॥

अत्र परमात्मनः प्रत्यगात्माभेदेन ज्ञानं सम्राजो भृत्याभे-
देन ज्ञानं चाभिन्नमिति तत्सादृश्यमूला र्थाः ॥ ६०३ ॥

यथावा—

तव महिमानमनन्तं वेदितुमिच्छन् हृदा परि-
च्छिद्य । कक्षेऽन्तरिक्षमखिलं काङ्क्षति परिवेष्ट्य
हन्त निक्षेप्तुम् ॥ ६०४ ॥

अत्र—यदा चर्मदवाकाशं वेष्टयिष्यन्ति मानवाः ।

तदा शिवमविज्ञाय दुःखस्यान्तं निगच्छति ॥

इति श्रुतिच्छाया गृहीता । अत्रानन्तस्य भगवन्महिम्नो मन-
सा परिच्छिद्य वेदनेच्छा अन्तरिक्षस्य कटादिवत्परिवेष्ट्य कक्ष-
निक्षेपणेच्छा चाभिन्ने ॥ ६०४ ॥

यथावा—

त्वामविगणय्य योऽन्यत्तामरसविलोचनाश्रयेद्द्वै-

वम् । स शिरोमणिं विधून्वन्पिशुनशिशरसा वि-
भर्त्ययःपिण्डम् ॥ ६०५ ॥

यथावा—

निरवधिदिव्यविभूतेर्भवतो विभवं समर्पयेद्योऽ-
न्यम् । कनकाचलस्य सीसाकलिताभरणं रमेश
स हि दत्ते ॥ ६०६ ॥

यथावा—

अपलिलपिप्रति मुरारे भूमानं यस्तवातिसी-
मानम् । चिच्छादयिप्रति कामं पाणितलेनाखिलं-
स गगनतलम् ॥ ६०७ ॥

यथावा—

अन्यां विवक्षति कथां मान्यां यस्तावर्की क-
थां हित्वा । शेषगिरीश जिवत्सत्यूपररेणुं सितां
विहायैषः ॥ ६०८ ॥

यथावा—

फणिगिरिपतिसममन्यं भणति सुरं यस्तु प-
ण्डितंमन्यः । मणिसदृशं लोष्टं खरघृणिसदृशं
तिमिरमपि भणति सोयम् ॥ ६०९ ॥

अत्र सप्तसूदाहरणेषु आद्ययोरभेद एकवाक्यगतः । अ-
न्तिमेषु तु भिन्नवाक्यगतः । तत्रापि 'त्वामधिगणय्य' इत्यादिषु

चतुर्षु वस्तुमात्रयोरौपम्यमूलोऽभेदः । अन्तिमे 'फणिगिरि' इति पद्ये त्वौप्ययोरौपम्यमूलस्स इति विशेषः ॥

यथावा -

कलशेन जलधिसलिलं सकलं शक्नोति यो
हि परिमातुम् । अखिलं भवतो विभवं मनसा स
भवेत्क्षमः परिच्छेत्तुम् ॥ ६१० ॥

अत्रोपमानोपमेयवाक्यार्थयोः प्रातिलोभ्येनाभेदः मित्थ्या-
ध्यवसितिसंकीर्णत्वं च पूर्वोदाहरणेभ्यो विशेषः ॥

यथावा—

वृषगिरिमलंकरिष्णोर्विष्णोर्वीर्याणि स हि वदि-
तुमीष्टे । प्रभविष्णुः परिमातुं रजांसि यः पार्थिवा-
नि निखिलानि ॥ ६११ ॥

अत्र 'विष्णोर्नु कं वीर्याणि प्रवोचं यः पार्थिवानि वि-
ममे रजांग्सि' इति श्रुत्यर्थानुधावनं विशेषः । अन्यत्सर्वं पूर्व-
वदेव । श्रुतावर्षादृशालङ्कारसद्भावं ज्ञापयितुमिदम् । एवं 'तव
महिमानं' इति प्रागुदाहृतपद्येऽपि बोध्यम् । एषा वाक्यार्थनि-
दर्शनेत्युच्यते । विशिष्टार्थयोः प्रकृतैकधर्मिगतयोरार्थोभेदे निद-
र्शनाया इष्टेः । अस्यां च घटकपदार्थानां विम्बप्रतिविम्बभावोऽ-
वश्यंभावी ॥

मालारूपाऽपीयं दृश्यते । यथा—

विकिरति स सुधां परितः क्षिपति शरच्चन्द्रच-
न्द्रिकाधाराम् । वितरति चन्दनचर्चां सुचारु यो
हरिकथां प्रचारयति ॥ ६१२ ॥

इदं चापरं बोध्यं—

वातात्मंभरिगिरिवरनेता चेतो ममैष यदया-
सीत् । वेलातीतं दुरितं शूलाकार्षीत्तदेतदिति मन्ये ॥

शूलाकार्षीत् शूलेनापाक्षीदित्यर्थः । 'शूलात्पाके' इति शू-
लशब्दाद्वाच् । अत्र 'भावप्रधानमाख्यातम्' इति यास्कोक्त-
रीत्या क्रियाविशेष्यकबोधवादिनां मते शाब्द एवाभेदारोपः
क्रिययोरिति मुखं चन्द्र इत्यादाविव रूपकमुचितम् । प्रथमा-
न्तविशेष्यकबोधवादिनां त्वार्थस्स इति निदर्शनेति भेदः ॥

पदार्थनिदर्शना यथा—

दिनविगमसमयविकसन्नवकुवलयवलयविल-
सदसितरुचिम् । जयतु चिराय दधानो दयितः
कलशाम्बुराशिकन्यायाः ॥ ६१४ ॥

अत्र कुवलयदलभगवद्रुच्योराश्रयभेदाद्भिन्नयोरपि सादृश्य-
मूलस्ताद्रूप्याभिमानः आरोपो वा भगवति कुवलयरुचेः ॥

यथावा—

भवदवपरितप्तोऽयं भवदीयकृपासुधाप्लुतोऽय
हरे । तुङ्गातपसङ्गार्दितगङ्गाहृदमग्रजसुखं धत्ते ॥

अत्र 'एष ब्रह्म प्रविष्टोऽस्मि ग्रीष्मे शीतमिव हृदम्' इति
प्रमाणच्छायाऽनुसंहिता । अत्र तुङ्गातपसङ्गार्दितत्वगङ्गाहृदनिम-
ग्नत्वाभ्यां भवदवपरितप्तत्वभगवत्कृपासुधाप्लुतत्वयोः प्रतिबिम्ब-
नमिति पूर्वस्मादुदाहरणाद्भेदः रूपकसंकीर्णत्वं च । आश्रयभे-
दभिदुरयोस्सुखयोस्सादृश्यहेतुकस्ताद्रूप्याभिमानस्तु तुल्य एव ॥

यथावा—

चलदलकाननचन्द्रिविलोलमखिलाम्ब नय-
नयुगलं ते । विस्तृतजालजलाशयविचलन्मीनद्व-
यश्रियं वहते ॥ ६१६ ॥

अत्रापि चलदलकत्वविस्तृतजालत्वयोः आननचन्द्रिजला-
शययोश्च विम्बप्रतिविम्बभावः विलोलनयनयुगलचलन्मीनद्वय-
योस्तु वस्तुप्रतिवस्तुभावकरम्भितस्स इति विशेषः । अन्य-
त्तुल्यम् ॥

अस्यां चोपमानोपमेयगतधर्मयोरार्थाभेदप्रतिपत्तिः । अतः
पदार्थनिदर्शनेत्युच्यते । अत्र च पदार्थनिदर्शनायां विम्बप्रति-
विम्बभावस्तूपमानोपमेययोस्सविशेषणत्वं भवति, यथा अव्य-
वहितोदाहरणयोः । अन्यथा तु नेति विवेकः । ननु वाक्या-
र्थनिदर्शनायां विशिष्टवाचकशब्दाभ्यां विशेषणयोरप्युपादानाद-
स्तुनामोपात्तयोरार्थाभेदः । पदार्थनिदर्शनायां तूपमानभूतरुच्या-
देरन्यतरस्यैवोपात्तत्वं न द्वयोरिति चेत्, रुचिशब्देन रुचित्वेन
द्वयोरप्युपात्तत्वात् । न ह्युपमानोपमेयतावच्छेदकरूपेणोपात्तत्वं
विवक्षितं, येनाव्याप्तिस्स्यात् । यद्वा प्रागुक्तलक्षणं वाक्यार्थ-
निदर्शनाया एव, न पदार्थनिदर्शनायाः । अस्यास्त्वेवमस्तु लक्षण-

पदार्थपूर्वा साऽन्या स्यादुपमानोपमेययोः ।

यत्रान्यतरधर्मस्यान्यत्रारोपणमुच्यते ॥

उपमानोपमेययोरन्यतरधर्मस्यान्यत्रारोपः पदार्थनिदर्शनेत्य-
र्थः । नन्वेवमपि वाक्यार्थनिदर्शनायां रूपकध्वनिना पदार्थनि-
दर्शनायां च निगीर्याध्यवसानरूपयाऽतिशयोक्त्या गतार्थतेति

चेन्न । वाक्यार्थनिदर्शनायां रूपकस्य गुणीभूतत्वेन तद्वनित्वा-
योगात् । अन्यथा गुणीभूतोपमया रूपकस्यापि चारितार्थ्यापत्तेः ।
किंच, अस्याश्शरीरं तादृशपदार्थयोः परस्पराभेदमात्रमुभयत्र
विश्रान्तम् । रूपकस्य तूपमेयगत उपमानाभेदः, अतिशयोक्तेश्च
निगरणानिगरणाभ्यां तयोर्विशेष इत्यन्यदेतत् । एवंच स्फुटमेवा
स्या रूपकातिशयोक्तिभ्यां वैलक्षण्यम् । अत एव 'कलशेन जल-
धिसलिलं सकलं, वृषगिरिमलंकरिणोः' इति प्रागुदाहृतपद्ययो-
र्थयोः पौर्वापर्येऽपि न चारुताहानिः । एवं 'तव महिमानमनन्तं'
इत्यादिपद्येष्वपि कांक्षतीत्यादौ कांक्षन्नित्याद्यनूद्य इच्छन्नित्यादौ
इच्छेदित्यादिविधानेऽपीति बोध्यम् । अत्र व्यङ्ग्यरूपकादौ तूच्य-
माने व्यङ्ग्यकक्ष्योद्देश्यविधेयभावस्यापि वाच्यकक्ष्योद्देश्यविधेय-
भावानुरोधितया 'कलशेन जलधिसलिलं सकलं शक्नोति यो
हि परिमातुम्' इत्यादौ कलशकरणकसकलजलधिसलिलकर्मक-
परिमाणशक्तिमदादिरूपे उपमाने मनःकरणकाखिलभगवद्विभव-
कर्मकपरिच्छेदक्षमरूपापमेयाभेदस्यैव प्रत्येतव्यतया रूपकासा-
मञ्जस्यापत्तेरित्यालंकारिकसार्वभौमैराकलनीयम् ॥

एवं पदार्थनिदर्शनाया लक्षणवैलक्ष्येऽप्युदाहरणानि प्रा-
क्प्रदर्शितान्येव समन्वयप्रकारभेदेन योजनीयानि । सोपि वक्ष्यमा-
णरीत्या बुद्धिमद्भिर्रूहनीयः ॥

यथावा—

त्वामस्तुत्वा भगवन्यो भवति स्तवनकारकोऽ-
न्येषाम् । सद्भिः कृतो निरस्तस्सत्यं वनकाकतां
वहत्येषः ॥ ६१७ ॥

सद्भिः ब्रह्मविद्भिः निरस्तः प्रत्यादिष्टः कृतस्सन् वनका-

कतां अरण्यवायसतां, अतिनिकर्षद्योतनाय वनेतिविशेषणम् । वहति । पक्षे—स्तवनकारकशब्दः निरस्तः निर्गतौ रेफस्तकारौ यस्य स तथोक्तस्सन् वनकाक इति निष्पद्यत इत्यर्थः । अन्यत्सुगमम् । अत्र वनकाकत्वस्योपमानधर्मस्य उपमेये स्तवनकारके आरोपः । स चौपम्ये पर्यवस्यति । वनकाकवाशितवद्भ्रगवदन्यस्तवनमनर्थकममनोज्ञमश्राव्यं चेति भावः । अत्र शब्दपरार्थान्तरवर्णनं चमत्कारातिशयाय ॥

यथावा—

सत्यपि तवाभिधाने मुदां निधाने मुधैव यो
मुखरः । सत्यं स हि मुन्न्यूनस्संप्रथयति सारसा-
क्ष खरभावम् ॥ ६१८ ॥

हे सारसाक्ष मुदां आनन्दानां निधाने निधिभूते मुक्त्यै-
श्वर्यपर्यन्तसर्वविधानन्दप्रदानधुरंधरे इति भावः । तव अभि-
धाने नामनि सत्यपि त्वदभिधानमनादित्यर्थः । यः मुधैव
निरर्थकमेव मुखरः वाचाटः भवति सः पुमान् मुदा न्यून-
स्सन् आनन्दनिधानभूतनामाभिलाषवैधुर्यादिति भावः । पक्षे मु-
वर्णेन न्यूनः विश्लिष्टस्सन् । अस्मिन्पक्षे न्यू इत्यत्र नकारस्य
'अनचि च' इति वैकल्पिकं द्वित्वं पक्षान्तरार्थानुरूप्यायेति
बोध्यम् । खरस्य रासभस्य भावं स्वभावं चेष्टां वा 'भावस्स-
त्तास्वभावाभिप्रायचेष्टात्मजन्मसु' इत्यमरः । संप्रथयति । उक्त-
प्रकारभगवन्नामाभिलाषविधुरतयाऽतिमात्रपरुषाश्राव्यव्यर्थालापै-
स्समयं क्षिपन्नासभतुल्य एवेति भावः । पक्षे—मुखरशब्दो मु-
वर्णञ्चयावने खरत्वं प्रकाशयतीत्यर्थः । अत्रापि भगवन्नामाभिला-

पविधुरवृथालापविधायिन्युपमेये उपमानभूतखरधर्मारोपः । चम-
त्कारान्तरं च पूर्ववदेव ॥

यथावा —

सुमनोरमोहिमान्यामलमूर्तिरसौ शिवाभ्युद-
यहेतुः । भुजगाधिराजशैलो भजते हिमवन्मही-
भृतशैलीम् ॥ ६१९ ॥

सुमनोरमः अतिमनोज्ञ । रमयतीति रमः पचाद्यच् । सु-
मनसां विबुधानां रम इति वा शेषाद्रिपक्षे । हिमवत्पक्षे तु
शोभना मनोरमा तदभिधा जाया यस्य स तथोक्तः,

पुरा मनोरमा नाम सुमेरोरभवत्सुता ।

गृहमेधी तयैवासीच्चक्रवर्ती धराभृताम् ॥

इत्युक्तेः । अहिभिः मान्या अमला मूर्तिर्यस्य स तथोक्तः
तस्य भुजगाधिराजरूपत्वादेति भावः । यद्वा—हीति भिन्नं पदं
प्रसिद्धचर्थकम् । मान्या अमला मूर्तिर्यस्य स तथोक्तः । पक्षे
हिमान्या हिमसंहत्या अमला विशदा मूर्तिर्यस्येति । शिवानां
कल्याणानां शिवायाः उमायाश्च अभ्युदयस्य उपन्नयस्य ज-
न्मनश्च हेतुः । अत्राप्युपमानधर्मस्योपमेये आरोपः पूर्ववदेव
श्लेषोत्तम्भितत्वं च ॥

यथावा—

तरुणतमालवियत्तलमरकतजलनिधिवलाहि-
तशिलासु । सुपमासितिमा भवतो वृषगिरिमा-
णिक्य विहरति स्वैरम् ॥ ६२० ॥

हे वृषागिरिमाणिक्येति संबोधनम् । सुषमायाः असितीमा
नैल्यम् ॥

यथावा—

इदमच्युतसुदतीमणिपदमिति वदति श्रुतिर्ज-
लजमुचितम् । मृदुलस्मेरमनोज्ञे पदलक्ष्मीर्यदिह
दृश्यते तस्याः ॥ ६२१ ॥

अच्युतसुदतीमणेः श्रियः पदं चरणं स्थानं च । पदलक्ष्मीः
चरणशोभा ॥

यथावा—

सिंहलखनिजनितमणीसंहतिषु दशास्यपुरनि-
शाचर्यः । संहननरुचं तव रघुसिंह समीक्ष्याधु-
नाऽपि मुह्यन्ति ॥ ६२२ ॥

अत्राद्येषु 'दिनविगमसमय' इत्यादावुदाहरणानां षट्के
उपमेये उपमानधर्मारोपः । तत्रापि पूर्वात्रिके शुद्धः, अन्तिमे त्रिके
'त्वामस्तुत्वा' इत्यादौ श्लेषसंकीर्णः । अनन्तरं 'तरुणतमाल'
इत्यादौ उदाहरणत्रये उपमाने उपमेयधर्मारोपः । तत्राप्यन्तिमे
'सिंहलखनि' इतिपद्ये निदर्शनया भ्रान्तमदलंकारो व्यज्यत
इति वैलक्षण्यं बोध्यम् । उभयत्राप्यन्यधर्मस्यान्यत्रासंभवेन त-
त्सदृशधर्माक्षेपादौपम्ये पर्यवसानं तु तुल्यमेव । इमां पदार्थवृ-
त्तिनिदर्शनां ललितोपमेति व्याहार्षीज्जयदेवः ॥

अलंकारसर्वस्वकारस्तु—

त्वत्पादनखरत्नानां यदलक्तकमार्जनम् ।

इदं श्रीखण्डलेपेन पाण्डुरीकरणं विधोः ॥

इति पद्यं वाक्यार्थनिदर्शनायामुदाजहार । आह च-यत्र तु प्रकृतवाक्यार्थे वाक्यार्थान्तरमारोप्यते सामानाधिकरण्येन तत्र सम्बन्धानुपपात्तमूला निदर्शनैव युक्तेति । तन्न, वाक्यार्थरूपकस्य दत्तजलाञ्जलित्वापत्तेः । न चेष्टापत्तिः, वाक्यार्थनिदर्शनैव निर्वास्यतां स्वीक्रियतां च वाक्यार्थरूपकमिति पर्यनुयोगस्यापि तुल्यत्वात् । युक्तं चैतत्, पदार्थरूपके मुखं चन्द्र इत्यादौ क्लृप्तस्य श्रौतस्याभेदारोपस्य रूपकजीवातुत्वकल्पनाया औचित्यात् 'इन्दुशोभां वहत्यास्यम्' इत्यादिपदार्थनिदर्शनायामभेदारोपस्याभावात्तज्जीवातुत्वायोगाच्च । रूपके बिम्बनं नास्तीति तु शपथमात्रं युक्त्यभावात्, अस्मदुक्तोदाहरणे वाक्यार्थनिदर्शनायास्सावकाशत्वाच्च । यस्तु तेनैव लक्षणं निर्मितं 'सम्भवताऽसम्भवता वा वस्तुसम्बन्धेन गम्यमानमौपम्यं निदर्शना, इति तदपि न, रूपकातिशयोक्त्यादिष्वतिव्यापनात् । यदि तु --

त्वत्पादनखरत्नानि यो रञ्जयति यावकैः ।

इन्दुं चन्दनलेपेन पाण्डुरीकुरुते हि सः ॥

इति निर्मायते पद्यं तदा निदर्शना युक्ता । न चास्मदुक्ता वाच्या निदर्शना, इय तु प्रतीयमानेति वाच्यम् । मुखं चन्द्र इवेति वाच्योपमा । मुखं चन्द्र इति प्रतीयमाना, न त्वलङ्कारान्तरमित्यस्यापि सुवचत्वात् । एवंचारोपाध्यवसानमार्गबहिर्भूतार्थ एवाभेदो निदर्शनाजोवितम् । स च कर्त्राद्यभेदप्रतिपादनद्वारा प्रतिपाद्यते वाक्यार्थनिदर्शनायाम् । परे तु 'त्वत्पादनखरत्नानाम्' इत्यत्र दृष्टान्तालङ्कारमाहुः । तदप्यसत्, बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नपदार्थघटितस्य निरपेक्षवाक्यार्थद्वयस्यैव दृष्टान्तत्वात् । तस्मात् 'त्वत्पादनख' इत्यत्र वाक्यार्थरूपकमेव न

निदर्शनेति स्थितमिति विमर्शिन्यनुरोधिनि रसगङ्गाधरे प्रत्य-
पादि । एवमसम्भवद्वस्तुसंबन्धनिबन्धना वाक्यार्थपदार्थवृत्तिनि-
दर्शना दर्शिता ॥

सदर्थनिदर्शना—

सदसद्बोधनं स्याच्चेत्क्रिययाऽन्या निदर्शना ॥

कस्यचित्किञ्चित्क्रियाविशिष्टस्य स्वक्रियया परान्प्रति सतोऽ-
सतो वाऽर्थस्य बोधनं यन्निबध्यते साऽन्या सम्भवद्वस्तुसम्ब-
न्धनिबन्धना निदर्शनेत्यर्थः ॥

यथा—

सरसिजनयनो मान्यशिरसा सततं महत्त्वम-
भिलषता । इति सुमहानहिशैलो विबोधयंस्तं
शिखामणीकुरुते ॥ ६२३ ॥

महत्त्वं पूज्यत्वम् । सुमहान् अतिपूज्यः अतिपृथुलश्च । अत्र
कारीषोऽग्निरध्यापयति भिक्षा वासयतीतिवदानुकूल्ये णिचः प्र
योगादहिशैलस्य च भगवच्छिखामणीकरणरूपस्य महत्त्वाभि-
लाषिजनगतभगवत्कर्मकाशिरोमाननविषयकबोधानुकूलाचरणस्य
संभवान्मयेवान्येनापि भगवान् शिरसा मान्य इत्यौपम्यसद्भावाच्च
संभवद्वस्तुसंबन्धमूलाऽपि निदर्शना संभवति । न च विबोधय-
न्निति गम्योत्प्रेक्षैव स्यादिति वाच्यं, वस्तुतो विबोधनसंभवा-
देव तस्याः प्रसक्त्यभावात् । एवमेव हि—

चूडामणिपदे धत्ते यो देवं रविमागतम् ।

सतां कार्याऽऽतिथेयीति बोधयन्गृहमोघिनः ॥

इत्यत्राहुः । इदं च 'धातुनोक्तक्रिये नित्यं कारके कर्तृत्वेऽप्यते'
इत्युक्तेन पथा धातूपात्तव्यापाराश्रयत्वं कर्तृत्वमिति मते

संगच्छते । यदि तु यत्नार्थकात्कृत्रस्तृचि सविषयार्थकधातूत्तरकर्तृप्रत्ययस्याश्रयत्वे निरूढलक्षणया यत्नाश्रयः कर्तृपदार्थः । स एव च कर्तृप्रत्ययानां मुख्यार्थः अचेतनस्तु भाक्त इति न्यायेन पर्यालोच्यते तदा बोधयन्नित्यत्र गम्योत्प्रेक्षा संभवत्येवेत्यप्याहुः । तद्वदत्राप्युत्प्रेक्षा संभवतीति ध्येयम् ॥

यथावा—

संसिद्धयैव श्रीमान्भवति महीभृच्छिरोभिपूज्य पदः । इति दर्शयितुं फणभृत्पतिगिरिशिखरे पदं न्यधाच्छौरिः ॥ ६२४ ॥

संसिद्ध्या प्रकृत्यैव 'संसिद्धिप्रकृती इमे' इत्यमरः । पदं चरणं स्थानं वा । अत्र भगवान् स्वकीयया फणिगिरिशिखराधिकरणकचरणाधानक्रियया परान्प्रति निसर्गत एव श्रीमान्महीभृच्छिरोऽभिपूज्यपदो भवतीति सदर्थं बोधयन्निबद्ध इति भवतीयं सदर्थनिदर्शना । एवमुत्तरत्रापि ॥

यथावा—

वनमालामाश्रितमपि लक्ष्मीर्न जहाति पुरुषमतिपुण्यम् । इति वृषशिखरिणि लक्ष्मीर्वनमालिन उरसि सततमपि वसति ॥ ६२५ ॥

अतिशयितं पुण्यं यस्य तं अतिमात्रसुकृतशालिनमित्यर्थः । भगवत्पक्षे अतिक्रान्तः पुण्यं अतिपुण्यः तं तथोक्तं 'न सुकृतं न दुष्कृतं सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्ते, तस्योदिति नाम स एष सर्वेभ्यः पाप्मभ्य उदितः' इत्यादिश्रुतिभ्यः । पाप्मशब्दोऽत्र पुण्यपापरूपोभयविधकर्मपर इति स्थापितमाकरेषु । शिष्टं स्पष्टम् ॥

आद्ये उदाहरणे विबोधयन्निति शत्रा द्वितीये दर्शयितु-
मिति तुमुन्नन्तेन शब्देन बोधनम् । इह तु गम्यमानं तत् । आद्यं
शुद्धं अन्ये तु श्लेषसंकीर्णे इति च विशेषः ॥

असदर्थनिदर्शना यथा—

सद्गोत्रप्रवरोऽपि प्रभुणा बहुवञ्चको ह्यधःक्रिय-
ते । इति दर्शयते हरिणा फणिगिरिरधरीकृतो ब-
हुक्रोष्टा ॥ ६२६ ॥

गोत्रं प्रवरश्च गोत्रप्रवरौ, सन्तौ गोत्रप्रवरौ यस्य स त-
थोक्तोपि सत्कुलप्रसूतोपीत्यर्थः । पक्षे उत्तमशैलश्रेष्ठोऽपि । बहूनां
वञ्चकः अतिसंघाता । पक्षे बहवो वञ्चकाः सृगालाः यस्मिंस्त-
थोक्तः अधःक्रियते न्यक्क्रियते अधरीक्रियते च । अत्र फणि-
गिरिर्भगवत्कर्तृकस्वकर्मकाधःकरणक्रियया स्वकीयया दृष्टान्तभू-
तया अन्योऽप्येवं सद्गोत्रप्रवरोऽपि बहुवञ्चकश्चेत्प्रभुणाऽधःक्रियत-
इत्यसदर्थं बोधयन्निबद्ध इति भवतीयमसदर्थनिदर्शना ॥

यथावा—

भगवन्मुखप्रसादासहनानां गतिरियं भवित्री-
ति । संदर्शयन् जनानामिन्दुरूपैद्रौरवानुबन्धमलम् ॥

इन्दोर्भगवन्मुखप्रसादासहनत्वं च तदौपम्ये पर्यवस्यतीति
रहस्यम् । रौरवस्य तन्नाम्नो नरकम्य अनुबन्धं संबन्धं अलं
उपैत् । वस्तुस्थितिस्तु रुरोः मृगस्यायं रौरवः । अण् । स
चासावनुबन्धश्च तेन मलं कलङ्कमिति । अत्र रौरवानुबन्धं
भजान्निन्दुरात्मवद्भगवन्मुखप्रसादासाहिष्णूनां रौरवंप्राप्तिर्भविष्यती-
त्यसदर्थं बोधयन्निबद्धः ॥

यथावा—

वैश्वानरो मुरारे त्वत्तेजस्पर्धिनां गतिं प्रथयन् ।
वैमुख्यभाक् स्ववर्णे श्वामध्य उपैदथान्त्यजनर-
त्वम् ॥ ६२८ ॥

वैश्वानरः त्वत्तेजसा सह स्पर्धमानानां गतिः एवं भवि-
त्रीति प्रथयन् सन् स्ववर्णे स्वकीयवर्णे स्ववाचकाक्षरसमुदाये
च । जात्यभिप्रायकमेकवचनम् । वैमुख्यं विमुखतां भजतीति
तथोक्तः स्ववर्णाद्भ्रष्ट इति यावत् । पक्षे वै इत्याकारकं मुख्यं
मुखे भवं वर्णं अक्षरं भजतीति तथोक्त इत्यर्थः । अत एव
मध्ये एतस्मिन्नन्तरे श्वा शुनकस्सन् । पक्षे श्वा इति वर्णो
मध्ये यस्य सः श्वामध्य इत्यर्थः । अथ अनन्तरं अन्त्यजन-
रत्वं चण्डालतां उपैत् लब्धवान् 'श्वानयोनिशतं प्राप्य च-
ण्डालेष्वभिजायते' इत्युक्तरीत्येति भावः । पक्षे अन्त्ये अन्ति-
मभागे जातौ नरौ नकाररेफौ यस्य स तथोक्तः तस्य भावं
उपैत् । अत्र वैमुख्यादिभागवैश्वानरः भगवत्तेजस्पर्धिनां गति-
रीदृशतिसदर्थं बोधयन्निबद्धः ॥

यथावा—

त्वद्बुचिहीनोहन्ताममतास्पदतां मसार एत्या-
दौ । भूत्वाऽसारः प्रथयत्यनर्थकारणमहंममग्रा-
हम् ॥ ६२९ ॥

मसारः इन्द्रनीलः 'मसार इन्द्रनीले स्यात्' इत्युक्तेः 'म-
सारगल्वर्कमुखः' इति श्रीरामायणे प्रयोगश्च । त्वद्बुचिहीनः

त्वयि रुच्या प्रीत्या हीनः । पक्षे त्वद्रुच्यपेक्षया हीनः न्यूनरुचि-
रिति यावत् । आदौ प्रथमं अहन्ताममतयोः अहंकारममका-
रयोः । अहंममेत्युभयमपि विभक्तिप्रतिरूपकमव्ययं, ताभ्यां तल् ।
आस्पदतां आश्रयतां एत्य अत एव असारः निस्सारः भूत्वा
अहंममग्राहं अहंममाभिमानं अनर्थकारणं प्रथयति ।

अनात्मन्यात्मबुद्धिर्या अस्वे स्वमिति या मतिः ।

अविद्यातरुसंभूतिबीजमेतद्विधा स्थितम् ॥

इत्याद्युक्तरीत्या संसारचक्रभ्रमणपूर्वकनिस्सारतालक्षणानर्थहेतुतां
बोधयतीत्यभिप्रायः । पक्षे—मसारशब्दः त्वद्रुचिहीनः मसा-
रशब्दे भगवद्रुचिहीनतोक्तिशब्दार्थतादात्म्याभिमानकृता । हन्त
अमं अतास्पदतामिति च्छेदः । आदौ प्रथमभागे अमं
मकाररहितं यथास्यात्तथा अतास्पदतां अतायाः अवर्णत्वस्य
आस्पदं आश्रयः अवर्ण इत्यर्थः । तस्य भावं अत्वं एत्य म-
कारलोपेन तत्रैवाकारतां प्राप्येत्यर्थः । 'न गिरा गिरेति वृथा-
दैरं कृत्वोद्गायेत' इत्यत्र गिरापदं प्रतिपिध्य विधीयमानमिरा-
पदं यथा गिरापदस्थान एव भवति, एवमिहापि मवर्णं प्रति-
पिध्य विधीयमानः अवर्णोपि तदीय एव स्थाने भवतीति ध्ये-
यम् । एवं सर्वत्रेदृशस्थलेषु द्रष्टव्यम् । अत एव असारः
भूत्वा उक्तरीत्या मकारोत्सारणेन अकारन्यसनन च असार
इति निष्पन्न इत्यभिप्रायः । स्फुटमन्यत् । अत्र अहंताममतास्पदी-
भूततया भगवत्यरुचिं भजमानोऽसारोभवन्मसारः अहंममग्राहं
उक्तविधानार्थकारणमित्यसदर्थं प्रथयन्निबद्धः । शब्दार्थतादात्म्या
वलम्बिश्लेषभित्तिकाभेदाध्यवसायमूलातिशयनिर्व्यूढेयम् । एवं पू-
र्वोदाहरणेऽपि द्रष्टव्यम् ॥

यथावा—

अप्युच्चैर्जन्मजुषो जडजन्तवनुगाः पतन्त्यधोऽ-
ध इति । मरुदात्मम्भरिपरिवृढगिरिशिखरान्निर्झराः
प्रणिपतन्ति ॥ ६३० ॥

अत्राधोऽधः पतन्तीति बोधयन्त इति वक्तव्ये बोधयन्त
इत्यस्य गम्यमानत्वाद्प्रयोगः । ततश्च उच्चैः उन्नतप्रदेशे जन्म-
जुषोपि जडजन्तवनुगामितया स्वयंपतनक्रियाविशिष्टा निर्झराः
स्वकीयया पतनक्रियया दृष्टान्तभूतया अन्येऽप्येवंविधा अधोऽधः
पतन्तीत्यनिष्टपर्यवसायिनमर्थं बोधयन्त एव पतन्तीत्येवंविधार्थ-
निबन्धनादसदर्थनिदर्शना श्लेषोत्तम्भितेति ध्येयम् ॥

इत्यलंकारमणिहारे निदर्शनासर एकविंशः.

अथ व्यतिरेकालंकारसरः.

उक्तः कश्चिद्विशेषश्चदुपमानोपमेययोः ।

तमाहुर्व्यतिरेकाख्यमलंकारं विचक्षणाः ॥

अधुना भेदप्रधानालंकारवर्णनम् । तत्र उपमानोपमेययोर्य-
थाकथंचिद्भेदवर्णनं व्यतिरेकः । तेन उपमेयोत्कर्षे उपमानोत्कर्षे
उभयोत्कर्षापकर्षाप्रतीतावपि यत्किञ्चिद्वैधर्म्यमात्रेऽप्ययं भवतीति
ध्येयम् ॥

तत्रोपमेयोत्कर्षे यथा—

उरगाचलपतिमानसमुदधेर्मध्यमिव भाति ग-
म्भीरम् । मन्दरसंक्षुभितमभूच्चरमं प्रथमं तु नो
कदाचिदपि ॥ ६३१ ॥

मन्दरेण संक्षुभितं, पक्षे—मन्दो रसः यस्य तत् क्षुभितं
व्याकुलितं च । स्पष्टमन्यत् ॥

यथावा—

अञ्जनगिरिनायकतनुरसितिमरुचिरा चकास्ति
यमुनेव । तपनं दूरीकुरुते प्रथमा चरमा तु तप-
नतनुजाता ॥ ६३२ ॥

तपनं नरकविशेषम् । तपनस्य भानोः तनुजाता तनया
'तपनो दुष्करेऽपि स्याद्भास्करे निरयान्तरे' इति मेदिनी ॥

यथावा—

किरणस्फुटारविन्दः प्रभावितानेमितस्फुरन्मू-
र्तिः । रविरिव हरिहेतीशस्स हि दुर्दर्शस्सुदर्शनोऽ
यं तु ॥ ६३३ ॥

हरेर्भगवतः हेतीशः चक्रराजः रविरिव किरणैः स्फुटानि
विकचानि अरविन्दानि यस्य स तथोक्तः । अन्यत्र—किरणैः
स्फुटाः प्रव्यक्ताः ये अराः परितो नाभ्यर्पितशलाकाः 'अरं
शीघ्रे च चक्राङ्गे' इति मेदिनी । तान्विन्दतीति तथोक्तः । क-
र्मण्यण् । प्रभाविताने तेजोमण्डले । यद्वा प्रकृष्टा भाः येषां ते

प्रभासः अग्नयादयस्तेजस्विनः तेषां विताने समुदये अमितं अपरिच्छिन्नं यथायथा स्फुरन्ती मूर्तिर्यस्य स तथोक्तः । अन्यत्र प्रभायाः अविता रक्षकः प्राप्ता वा । अवतेः रक्षणार्थकादवाप्यर्थकाद्वा ताच्छील्ये तृन् । नेमितः नेम्या परितस्थितेन वलयेन स्फुरन्मूर्तिः 'चक्रं रथाङ्गं तस्यान्ते नेमिस्त्री' इत्यमरः ! सः रविः दुर्दर्शः अयं हेतीशः सुदर्शनः शोभनं दर्शनं यस्य स तथोक्तः । सुदर्शनशब्दः पुंस्त्वेऽप्यनुशिष्टः । तथाच मेदिनी 'सुदर्शनो हरेश्चक्रे मेरुजम्बूद्रुमे पुमान्' इति 'सुदर्शनोस्त्रियां चक्रे' इति नामनिधानं च । माघश्च 'बन्धुरेष जगतां सुदर्शनः' इति प्रायुङ्क्त ॥

यथावा —

निश्वसनविचलदलकं लसदलिकं नलिनमिव
भवद्वदनम् । जननि परं त्वत्रान्त्यं कनति तराम-
वज्जकरशुभालोकैः ॥ ६३४ ॥

निश्वसनेन विचलन्तः अलकाः चूर्णकुन्तलाः यस्य तत्तथोक्तम् । पक्षे—नितरां श्वसनेन मरुता विचलन्तीति विचलानि, पचाद्यच् । दलानि पत्राणि यस्य तत्तथोक्तं 'शेषाद्विभाषा' इति कप् । लसत् अलिकं ललाटं यस्य तथोक्तं 'ललाटमलिकं' इत्यमरः । पक्षे—लसन्तः अलयो भ्रमराः यस्मिंस्तत्तथोक्तं, पूर्ववत्कप् । परंतु अन्त्यं भवद्वदनं अब्जस्य चन्द्रमसः करानां किरणानां शुभैः आलोकैः प्रकाशैः, पक्षे—अब्जः शङ्खः करे यस्य स तथोक्तः भगवानित्यर्थः । तस्य शुभैः कल्याणैः आलोकैः कटाक्षैः कनतितराम् ॥

यथावा—

परकीयः पक्कणराट्पट्टणराड्भवति तावकीनस्तु हरे । सिध्यति नृणामनयोस्तकटसंयोगमात्रतो रूपभिदा ॥ ६३५ ॥

हे हरे परकीयः त्वदितरोपासकः पक्कणराट् शबरनिवासभू-
तकुग्राममात्रप्रकाशवान् भवति । पक्कणे राजत इति विग्रहे किप्
'पक्कणशश्वरालयः' इत्यमरः । तावकीनः त्वामुपासीनस्तु पट्टण-
राट् राजधान्याः राजा भवति 'राज्ञि राट्' इत्यमरः । 'पट्टणं
पुटभेदनम्' इति पठन्तो वाचस्पतिप्रभृतयः तवर्ग्यमध्यान्त्यप-
त्तनशब्दवदृवर्ग्यमध्यान्त्यपट्टणशब्दोऽप्यस्तीति मन्यन्ते । अत
एव 'अट्टशूलाः कतिपये पट्टणेऽस्मिन्प्रतिष्ठिताः' इति प्रयोगश्च
प्रासबद्धसंसंगच्छते । रूढश्चायं शब्दो नात्र विप्रतिपत्तव्यम् ।
अनयोः पक्कणपट्टणराजोः उत्कटोऽतिमात्रः यस्संयोगस्संसर्गः त-
न्मात्रेण तावतैव नृणां संसर्गिणां नराणां रूपभिदा सिध्यति
'संसर्गजा दोषगुणा भवन्ति' हाते न्यायात् पक्कणराट्संसर्गेण
महतामपि निहीनत्वं पट्टणराट्संसर्गेण निहीनानामपि महत्त्वं चे-
त्येवंरूपभेदस्सिध्यतीति भावः । उत्कृष्टः कटयोर्वर्णयोः यस्संयोगः
'हलोऽनन्तरास्संयोगः', इत्युक्तलक्षणः औचित्यात् ककारस्य क-
कारेण टकारस्य टकारेणैव संयोगोऽत्र विवक्षितः । उत्कटसंयोग
एव उत्कटसंयोगमात्रं तस्मात् ततः रूपभिदा सिध्यति । सं-
युक्तककारटकाराभ्यामेव पक्कणराट्पट्टणराट्छब्दयोर्वैलक्षण्यं नान्य-
वर्णेष्विति भावः । अत्राद्ये उदाहरणचतुष्टये व्यतिरेकमूलभूता
उपमा शाब्दी । अत्र तु उपासनादिप्रयुक्ता गम्येति भिदा ॥

यथावा—

करिभयकारी गिरिशः करिभयवारी फणाधर-
गिरीशः । वर्णे धवलासितयोरनयोः कावा भिदा-
ऽस्ति हरहर्योः ॥ ६३६ ॥

गिरिशः धूर्जटिः करिणः गजासुरस्य भयकारी, फणाधर-
रगिरीशस्तु करिभयवारी गजेन्द्रभयनिवारयेता । वर्णे वर्णवि-
पये धवलासितयोः यथासंख्यं सितनीलयोः अनयोः हरहर्योः
कावा अभिदा अस्ति न काऽप्यभिदा, किंतु भेद एव स्पष्ट
इत्यर्थः । पक्षे—वर्णे अक्षरे विपये कावाभिदा कावाभयमेव-
भेदः करिभयकारिकरिभयवारिशब्दयोः कावावर्णाभ्यामेव भेदो
न वर्णान्तरेष्वित्यर्थः । किञ्च—हरहर्योः कावा काऽपि अभिदा अकारे-
णैव भिदा हरशब्दे द्वावकारौ हरिशब्देत्वेक एव स इति भेद
इत्यर्थः । अत्र भयकार्यपेक्षया भयवारिण उत्कर्षस्सर्वलोकसाक्षि-
कः, भयाभयप्रदयोरभयप्रदस्यैव श्रेयस्त्वात् । अत्र हरिशब्दस्य
'द्वंद्वे घि, अभ्याहितं पूर्वम्' इति पूर्वप्रयोगावश्यंभावेऽपि 'लक्ष-
णहेत्वोः' इति सूत्रनिर्देशात्तस्य प्रकरणस्यानित्यत्वमनुसृतं वि-
वक्षितचमत्कारानुरोध्यादिति ध्येयम् । इहापि पूर्वोदाहरणवदी-
श्वरशब्दवाच्यत्वादिप्रयुक्तमौपम्यं गम्यम् ॥

यथावा—

सारसनाभिख्याढ्या दशनालिस्तव मदम्ब रश
नालिश्च । मुख्याऽऽद्या मध्यस्था पराऽनयोर्भवति
देवि दरमात्रभिदा ॥ ६३७ ॥

हे देवि मदम्ब सा प्रसिद्धा तव दशनालिः रसनायाः
 रसज्ञायाः अभिख्यया शोभया आढ्या परिपक्वदाडिमबीजराजि-
 वत्पाटलवर्णतया भासमानेत्यर्थः । रशनालिः मेखलापङ्क्तिश्च ।
 यद्वा रशना आलिस्सेतुरिव रशनालिः 'सेतुरालौ स्त्रियां पुमान्'
 इत्यमरः । स्त्रियां विद्यमानायामालौ सेतुः पुमानिति कोशार्थः ।
 सारसनामित्यभिख्यया नाम्ना आढ्या 'सप्तकी रशना तथा । क्लीबे
 सारसनं च, अभिख्यानामशोभयोः' इति चामरः । अनयोर्मध्ये
 आद्या दशनालिः मुख्या श्रेष्ठा मुखे भवा च, अपरा रशनालिः
 मध्यस्था मध्यमा अवलग्नस्था च । अनयोः दरमात्री अल्पपरि-
 माणा भिदा भेदः । दरमात्री च सा भिदा चेति विग्रहः । मुख्य-
 त्वमध्यस्थत्वे एव भेदो नान्य इत्यर्थः । पक्षे दराभ्यां दकाररे-
 फाभ्यामेव भेदः दशनालिरशनालिशब्दयोस्तावतैव भेदः तुल्य-
 त्वादन्यवर्णानुपूर्व्या इति भावः ॥

यथावा—

तव कृपया मुक्तेन्द्रावाविर्भूतस्वरूपसंपन्नौ । ए-
 कस्वराद्वरस्तु स्वाराडास्फूर्तिमांस्तयोर्भेदः ॥

हे भगवन्निति प्रकरणाल्लभ्यते । तव कृपया मुक्तः प्रकृति-
 बन्धविनिर्मुक्तः पुमान् इन्द्रशक्रश्च मुक्तेन्द्रौ आविर्भूतस्वरूपसं-
 पन्नौ । मुक्तपक्षे आविर्भूतं यत्स्वरूपं अपहतपाप्मत्वादिब्राह्मगुण-
 विशिष्टं स्वरूपं तेन संपन्नः, पूर्वं कर्मारब्धशरीरसंबन्धवत्तया
 तिरोहितापहतपाप्मत्वादिः पश्चात् 'परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन
 रूपेणाभिनिष्पद्यते' इत्युक्तीत्याऽऽविर्भूतस्वरूप इत्यर्थः । अत्र
 संपद्याविर्भावाधिकरणार्थोऽनुसंधेयः । इन्द्रपक्षे आविर्भूतः प्रादु-
 र्भूतः प्रकाशमान इति यावत् । यः स्वरुः शतकोटिः 'शतको-

टिस्स्वरुशम्बः' इत्यमरः । तेन उपसंपन्नः इन्द्रस्य वज्रायुधला-
भोऽपि भगवत्कृपायत्त एवेति भावः । एकः अनयोर्मध्ये प्रथम-
निर्दिष्टो मुक्तः स्वराट् स्वेन राजत इति स्वराट् अकर्मवश्य
इत्यर्थः । 'स स्वराट् भवति' इति श्रुतेः । सूत्रितं च 'अत एव
चानन्याधिपतिः' इति । 'अपहतपाप्मा सत्यसङ्कल्पः' इति श्रव-
णादेवाकर्मवश्य इति सूत्रार्थः । परः अनन्तरनिर्दिष्ट इन्द्रस्तु
स्वाराट् स्वेन न राजत इति स्वाराट् कर्मपरतन्त्र इत्यर्थः ।
पक्षे— स्वः स्वर्गस्य राट् राजा । स्वरिति रेफान्तमव्ययम् । 'रोरि'
इति रेफलोपे 'दूलोपे पूर्वस्य' इति दीर्घः 'स्वाराणमुचिसू-
दनः' इत्यमरः । तयोः मुक्तमहेन्द्रयोः भेदः आस्फूर्तिमान् ईषत्स्फु-
रणवान् । आङीषदर्थे । अत्यल्प एव भेद इत्यर्थः । यद्वा - आ सम-
न्तात्, आङभिर्विधौ । स्फूर्तिमान् अकर्मवश्यकर्मपरतन्त्रयोर्महान्
भेद इति भावः । 'आङीषदर्थेऽभिव्याप्तौ' इत्यमरः । यद्वा - उक्त-
रीत्या अनयोस्तौल्येऽपि भेदोपि कश्चित्संभवेद्वा न वेति मीमांस-
मानस्स्मरन्नाह -- आः स्फूर्तिमानिति । तयोः मुक्तमहेन्द्रयोः भेदः
एकस्स्वराट् अन्यस्स्वाराडिति वैलक्षण्यं स्फूर्तिमान् इदानीं स्मृ-
त इत्यर्थः । आ इति स्मरणार्थकं प्रगृह्यसंज्ञकमव्ययम् । 'आ प्रगृ-
ह्यस्स्मृतौ' इत्यमरः । पक्षे— आस्फूर्तिमान् ह्रस्वाकारदीर्घाकाराभ्यां
स्फुरणवान् । स्वराट्स्वाराट्छब्दयोस्तावतैव भेददर्शनादिति भावः ॥

यथावा—

कमलाननो हरे त्वं कमलासन एव तव सुतो
जज्ञे । नसभेदो गणनीयो लोकेशाविति युवां यतो
विदितौ ॥ ६३९ ॥

हे हरे ! त्वं कमलाननः कमलायाः श्रियः अननः प्राणयिता । अन्यते अनेनेत्यननः, कमलवदनश्च । नव सुतः ब्रह्मा कमलासनः श्रीनिरासकः अस्यते अनेनेत्यसनः, कमलायाः असन इति विग्रहः । पद्मोपविष्ट इति च । सः उक्तप्रकारः भेदः वैलक्षण्यं न गणनीयः उपेक्षणीयः अत्यल्पभेदस्याकिञ्चित्करत्वादिति भावः । यतो हेतोः युवां स च त्वं च युवां 'त्यदादीनां मिथस्सहोक्तौ यत्परं तच्छिष्यते' इत्यनुशासनात्परभूतयुष्मच्छब्दैकशेषः । लोकेशाविति विदितौ । लोकेशत्वेन विदितयोर्युवयोः क्रियानयं भेद इति भावः । प्रसिद्धयति हि चतुराननस्यापि लोकेशत्वं 'हिरण्यगर्भो लोकेशः' इत्युक्तेः । पक्षे नसाभ्यां नसवर्णाभ्यां भेदः गणनीयः । कमलाननकमलासनयोस्तावतैव भेददर्शनादिति भावः । अत्र 'सारसनाभिख्याढ्या' इत्याद्युदाहरणत्रये सारसनेत्यादिश्लेषप्रतिभोन्मीलिततुल्ययोगितानुप्राणिता व्यतिरेक इति विशेषः ॥

यथावा

पत्रिण्यासीच्छेयनी फणिगिरिनाथ त्वदीयकीर्तिश्च । प्रथमा शशादनीति प्रथिताऽन्त्याऽऽत्मौजसा शशिनमत्ति ॥ ६४० ॥

हे फणिगिरिनाथ ! पत्रिणी तदाख्या काचिद्विहगी श्येनी श्येनाख्या आसीत् 'अथ शशादनः । पत्री श्येनः' इत्यमरः । 'श्येने पत्रिशशादनौ' इत्यमरमाला । 'श्येनाख्यो विहगः पत्री पत्रिणौ शरपक्षिणौ' इति शाश्वतश्च । पत्रिशब्दात् नान्तलक्षणो ङीप् । जातिलक्षणो ङोप् वा । त्वदीयकीर्तिश्च श्येनी आसीत् उक्तोऽर्थः । पक्षे—श्वेतवर्णा अभूत् 'विशदश्येतपाण्डुराः' इत्यमरः । श्येतशब्दात् स्त्रीत्वविश्वक्षायां 'वर्णादिनुदात्तात्तोपधात्तो

नः' इति डीप्संनियोगशिष्टस्वकारस्य नकारः । 'श्येनः पक्षि-
णि पाण्डुरे' इति मेदिनीकोशात्तु पुंस्यपि नोपभ्रशेचनशब्दो-
स्तीति ज्ञायते । तस्मात् पिप्पल्यादेराकृतिगणत्वात् डीप् बोध्यः
प्रथमा तयोराद्या पत्रिणी! शशमत्तीति शशादनी प्रथिता त-
न्नाम्ना प्रसिद्धा । अन्त्या त्वदीयकीर्तिस्तु आत्मौजसा निजते-
जसा शशिनं शशवन्तं, इन्दुमिति वास्तवार्थः । अत्ति कवळ-
यति आच्छादयतीति यावत् ॥

यथावा --

काको रराद् हृदयं पिकस्तु तव वचनदास्य-
तो हृद्यः । द्विजयोरपि जननि तयोः काऽपि भि-
दा व्यञ्जने स्वरेऽप्यस्ति ॥ ६४१ ॥

हे जननि! काकः वायसः ऐन्द्रिरिति भावः । तव हृदयं
वक्षः रराद् विलिलेख 'रद् विलेखने' लिट् । यद्वा—काकः
साधारणो वायसः हृदयं शृण्वतां चित्तं रराद् स्वरकार्कश्येन
उद्वेजयामासेति यावत् । पिकः कोकिलस्तु तव वचने दास्यतः
दासभावात् 'त्वदास्यदास्येऽपि गतोऽधिकारितां न शारदः'
इत्यादाविवास्य औपम्ये पर्यवसानम् । हृद्यः तव हृदयप्रियोऽ
भूत् । पक्षे—शृण्वतां स्वरमाधुर्येण मनोहरोऽभूदित्यर्थः । तयोः
काकपिकयोः द्विजयोः विप्रयोस्सतोरपि पक्षिणोस्सतोऽरपीति
वस्तुस्थितिः । काऽपि अनिर्वचनीया भिदा भेदः व्यञ्जने चञ्चु-
पक्षादिचिह्ने स्वरे ध्वनौ च अस्ति 'व्यञ्जनं लाञ्छनश्मश्रुनि-
ष्ठानावयवेष्वपि' इत्यमरः । पक्षे—काकपिकशब्दयोः का पि
इति वर्णयोर्विद्यमाना भिदा व्यञ्जने ककारपकाररूपे हलवर्णे
स्वरे आकारेकाररूपे अज्वर्णेऽपि अस्ति हलज्वर्णयोरुभयोरप्य-

स्ति न त्वन्तिमककारयोः, तत्रोभयोरप्यैकरूप्यदर्शनादिति भा-
वः । उदाहरणद्वयेऽस्मिन् श्लेषप्रतिभोत्तम्भितदीपकानुप्राणितो
व्यतिरेक इति विशंपः । स च ' उरगाचलपतिमानसम् '
इत्याद्येतदन्तेष्वेकादशसु पद्यपूपमेयोत्कर्षपर्यवसायीति ध्येयम् ॥

उपमानोत्कर्षे यथा—

आकाशगङ्गयाढ्यौ मेरुः फणिभूधरश्च तत्रा-
द्यः । विश्वंभरामधरयत्यन्यो विश्वंभराधरीभूतः ॥

विश्वंभरां भुवं अधरयति अधस्तात्करोति । विश्वंभरायाः
भुवः । पक्षे—विश्वंभरस्य भगवतः अधरीभूतः ॥

यथावा—

त्वमिद्वानन्ताश्रयभागहमप्यम्भोद् नौ भिदा
त्वियती । ऊष्मागमभवतापं त्वं तिरयस्यहमिमं
वहे मूढः ॥ ६४३ ॥

अनन्तस्य अन्तरिक्षस्य भगवतश्च । ऊष्मागमभवः ग्री-
ष्मजन्यः ताप. संज्वरः तम् । पक्षे—ऊष्मा तीक्ष्णः आगमः
प्राप्तिरस्य स तथाभूतः भवस्संसारः तस्मात्तापं आध्यात्मि-
कादिकम् । अन्यत्सुगमम् ॥

यथावा -

त्वदपाङ्गाच्छ्रीलाभो दिशांपतीनां विशांपतीनां
च । तुल्यो दिवि स्थितौ पुनरस्ति भिदा फणिगि-
रीन्द्रमणिदयिते ॥ ६४४ ॥

दिवि स्वर्गे स्थितौ पुनः अवस्थाने तु भिदा भेदः अ-
स्ति । दिशांपतीनां स्वर्गस्थितिरस्ति, विशांपतीनां तु सा
नास्तीति भिदा । पक्षे—दिशांपतीनां विशांपतीनामित्यत्र दि वि
इति वर्णयोः स्थितावेव भिदा अन्यवर्णानां तौल्यात् । अन्य-
द्वयक्तमेव । अस्मिन्नुदाहरणत्रयेऽपि उपमानोत्कर्षः । अन्यत्स-
र्वं पूर्ववदेव ॥

उभयोत्कर्षापकर्षप्रतीतौ यथा—

घनसारशितिश्श्रुतिशतविदिता मूर्तिस्तवेश
कीर्तिश्च । एते स्तोतुमशक्ये मूकीभावो विशिष्य-
तेऽत्र परम् ॥ ६४५ ॥

हे ईश ! श्रीनिवास ! तव मूर्तिः कीर्तिश्च घनसारः जल-
द्वरः 'सारो वले स्थिरांशे च न्याय्ये क्लीवं वरे त्रिषु' इ-
त्यमरः । स इव शितिः नीला । पक्षे—घनसारः कर्पूरः 'अथ
कर्पूरमस्त्रियां । घनसारः' इत्यमरः । स इव शितिः धवला
'शिता धवलमेचकौ' इत्यमरः । श्रुतिशते विदिता 'नीलतो
यदमध्यस्था, श्यामाच्छवलं प्रपद्ये शबलाच्छचामम्' इत्यादि-
श्रुतिषु नीलतोयदश्यामलतया प्रथिता । कीर्तिपक्षे श्रुतिशतैः
श्रोतृजनश्रोत्रसहस्रैः विदिता ज्ञाता । यद्वा—धवलतया प्रथि-
तेत्यर्थः । यद्वा—मूर्तिरप्राकृतत्वादिभिः प्रथिता । कीर्तिस्तु—'तस्य
नाम महद्यशः' इत्युक्तरीत्या महत्त्वेन प्रथितेत्यर्थः । एते मू-
र्तिकीर्ती स्तोतुमशक्ये श्रुतिशतप्रथिते ते वर्णयितुं कस्य मि-
तंपचवचसश्शक्तिरिति भावः । अत्र अनयोर्मूर्तिकीर्त्योः मूकी-
भावः मू की इत्याकारवर्णसत्तैव विशिष्यते तुल्यत्वाद्दर्शान्त-

रस्यायमेव विशेषो नाम्य इति भावः । घाच्यवाचकयोस्ता-
दात्म्यमिह शरणम् । अन्यथा विवक्षितव्यतिरेकस्यार्थगतत्वा-
संभवात् । किञ्च अत्र एतत्स्तुतिविषये मूकीभावो विशिष्यते ।
अस्मादृशां मौनेनावस्थानमेव श्रेय इत्यर्थः । अत्र श्रेष्ठानुप्रा-
णित उत्कर्षापकर्षयोरविभावेनादनुभयव्यतिरेकः । एवमुत्तरोदा-
हरणेष्वपि द्रष्टव्यम् ॥

यथावा—

त्वं खलु जगतीमाता जगतीत्राताऽब्धिपुत्रि
तव दयितः । सर्वैर्गुणैस्सदृशयोर्मात्राभेदः परं भ-
वति युवयोः ॥ ६४६ ॥

मात्रया लेशतः भेदः अनिर्वचनीयं यत्किञ्चिदेव वैलक्षण्यं
न तु सर्वात्मनेति भावः 'स्त्रियां मात्रा वृटिः पुंसि लवले-
शकणाणवः' इत्यमरः । पक्षे—मावर्णत्रावर्णाभ्यामेव भेद इत्यर्थः ॥

यथावा—

कामोऽत्र बाधते मां यमः परत्रानयोस्स्वत-
स्समयोः । भेदस्तु कायमात्रादाधत्स्व कृपां ततो
मयि मुकुन्द ॥ ६४७ ॥

स्वतः स्वभावत एव समयोः बाधितृत्वेन तुल्ययोः । प-
क्षे—मवर्णसहितयोः अनयोः कामयमयोः भेदस्तु कायमात्रात्
शरीरत एव भेदो न तु गुणत इति भावः । यद्वा—कामस्य
कायो नास्ति यमस्य तु सोऽस्तीति तन्मात्राद्भेद इत्यर्थः ।
काकारयकाराभ्यामेव भेद इत्यप्यथाऽनुसंधेयः ॥

यथावा—

पूर्वं नरकानुगुणावाशुगचक्रेण लूनमूर्धानौ ।
भवता सदूपणौ यौ मुखमात्रभिदा तयोर्हि मुख-
खरयोः ॥ ६४८ ॥

नरकस्य नरकासुरस्य निरयस्य च अनुगुणौ अनुरूपौ एकत्र तन्मित्रत्वात् अपरत्र पापकारित्वादिति भावः । दूपणेन दोषेण दूपणनाम्ना रक्षसा च सह वर्तेते इति सदूपणौ । यौ पूर्वं भवता आशुगेन चक्रेण सुदर्शनेन आशुगानां विशिखानां चक्रेण जालेन विलूनमूर्धानां अभूतामिति शेषः । तयोः मुख-
खरयोः तन्नाम्नार्देत्यरक्षसोः मुखमात्रेण भिदा मुखस्य त्रिशीर्ष-
त्वेन त्रिमुखता खरस्य एकशीर्षतया एकमुखत्वेतीयानेव भेदः
उक्तगुणानां तौल्यात् । मुवर्णश्ववर्णाभ्यामेव भेद इत्यर्थान्तरं च ॥

यथा वा—

ये निन्दन्त्यखिलगुरुं गोविन्द त्वाममन्ददुरित-
वशाः । भाषणमेषां भषणं केवलमाकारतोऽन-
योर्भेदः ॥ ६४९ ॥

भाषणं उक्तिः, भाषतेत्युद् । भषणं श्वरवः 'भष भर्त्सने'
'इह भर्त्सने श्वरवः' इत्युक्तेः । अस्माल्लुचद् । अनयोः भा-
षणभषणयोः आकारमात्रतः मनुजशुनकमुखोद्गीर्णत्वरूपस्वरूप-
मात्रे भेदः अन्यत्र अकारदीर्घाकाराभ्यामेव भेदः । अन्य-
वर्णानुपूर्वी तु तुल्यैव ॥

यथा वा—

परबलहरहरिकलितौ श्वेतो द्वीपो द्विपश्च खलु
तुल्यौ । कियती भिदाऽनयोस्स्यात्सवर्णयोरेव स-
र्वथाऽपि सतोः ॥ ६५० ॥

श्वेतो द्वीपः श्वेतो द्विपः ऐरावतश्च । परेषां द्विषां बलं
सामर्थ्यं सैन्यं वा तस्य हरः हर्ता हरिर्भगवान् तेन कलित
इति श्वेतद्वीपपक्षे । ऐरावतपक्षे तु—परः वैरी बलः बलासुरः
तस्य हरः हरिरिन्द्रः तेन कलितः । तयोरेकशेषः । अत एव तु-
ल्यौ । सर्वथाऽपि सर्वप्रकारेणापि सवर्णयोः तुल्यवर्णयोरेव स-
तोः द्वयोरपि श्वेतत्वादिति भावः । पक्षे समानानुपूर्वीकाक्ष-
रयोरेव सतोः अनयोः श्वेतद्वीपश्वेतद्विपयोः भिदा कियती
स्यात् सर्वथा तुल्ययोरनयोरनिर्वचनीययत्किंचिद्वैलक्षण्यसद्भा-
वोऽप्यकिंचित्कर इत्यर्थः । पक्षे कियती ईभिदा इति च्लेदः ।
ईभिदा दीर्घकारह्रस्वेकाराभ्यां भेदः कियती अत्यल्पेत्यर्थः ।
यत्किंचिद्वर्णभेदस्सन्नपि न गणनीय इति भावः ॥

यथा वा

त्वद्वचनशिक्षितध्वनिमाधुर्यौ द्वाविमौ समौ म-
न्ये । अत्र सदापिशुभेदश्चित्ते क्रियतां मदम्ब
पिकशुकयोः ॥ ६५१ ॥

हे मदम्ब ! त्वद्वचनेन शिक्षितं ध्वनिमाधुर्यं ययोस्तौ त-
थोक्तौ द्वौ इमौ पिकशुकौ समौ मन्ये । अत्र अनयोः पिकशु-
कयोः पिशुभेदः पि शु इति वर्णाभ्यामेव वैलक्षण्यं नान्यव-
र्णयोरिति भावः । चित्ते क्रियतां अवधार्यताम् । शब्दगतोऽ-

प्ययं पिशुवर्णभेदः अर्थे शब्दतादात्म्याभिमानकृत इत्यवधेयम् ।
अर्थान्तरं च—हे शुभे ! इति संवुद्धिः । अद इति छेदः । अत्र
अनयोः पिकशुकयोः अदः परस्परमादृश्यं सदा चित्ते क्रिय-
तां अनयोस्त्वद्गचनशिक्षितध्वनिमाधुर्यत्वेन तौल्यमस्तीति त्वया
परिचिन्त्यतामिति ॥

यथा वा—

अमृतेप्सुविवुधसेव्यौ स वासुदेवश्च वासुकि-
श्चापि । तुल्यौ वैलक्षण्यं त्वनयोर्ननु देवकीति
मात्रैव ॥ ६५२ ॥

सः प्रसिद्धः वासुदेवश्च वासुकिश्चापि अमृतं ईप्सवो ये
विवुधाः ब्रह्मविदः देवाश्च तैः सेव्यौ अत एव तुल्यौ । अन-
योः वैलक्षण्यं तु देवकीति मात्रैव देवकीति प्रसिद्धया जन-
न्यैव ननु । वासुदेवस्य देवकीति मात्रा प्रसिद्धा वासुकेस्तु
तादृशी माता नेत्येतावदेव वैलक्षण्यम् । अमृतेप्सुविवुधसेव्यत्वं
तु तुल्यमेवेति भावः । पक्षे—वासुदेववासुकिशब्दयोः देवकी
इति मात्रैव अल्पमेव वैलक्षण्यम् । आद्यं देवेति वर्णां अन्त्ये
कीति वर्णं इत्येतावानेव भेदः आदिमवर्णद्वयस्योभयत्राप्यैकरू-
प्यादिति भावः 'स्त्रियां मात्रा त्रुटिः पुंसि लवलेशकणाणवः'
इत्यल्पपर्यायेष्वमरः ।

मात्रा कर्णविभूषायां वित्तम ने परिच्छेदे ।

अक्षरावयवे स्वल्पे क्लीबं कान्तर्येऽवधाने ॥

इति मेदिनी च ॥

यथा वा—

यस्यास सहजदेयं राज्यं यस्यापि सहजहेयं
तत् । देहे भिदैव नान्या भिदाऽनयोर्भवति राम-
लक्ष्मणयोः ॥ ६५३ ॥

यस्य रामस्य राज्यं सहजदेयं सहजे भ्रातरि भरते देयं
आस वभूव । आसेति तिङन्तप्रतिरूपकमव्ययम् । 'इदमास
चिह्नम्' इतिवत् । न त्वस्तेलिट् तिङन्तत्वे 'अस्तेभूः' इति
लिटि भ्वादेशापत्तेः । यद्वा - 'अस दोतो' इत्यस्माल्लिडेव । दी-
यत इति देयं कर्मणि 'अचो यत्' इति यत् । राज्यं सहज-
देयं दिदीपे इत्यर्थः ।

अहं हि सीतां राज्यं च प्राणानिष्ठान्धनानि च ।

हेष्टा भ्रात्रे प्रदास्यामि भरतायाप्रचोदितः ॥

इति तदुक्तेः । यद्वा—सहजेन भरतेन देयं दातुं योग्यमा-
सीदित्यर्थः । 'तद्दामि पुनस्तुस्यं यथा त्वमददा मम' इति
भरतोक्तेः । यस्य लक्ष्मणस्यापि तत् राज्यं सहजे भ्रातरि स-
हजेन भ्रात्रा वा हेयं देयं आस । 'ओ हाक् त्यागे' 'अचो
यत्' इति यत् 'त्यागो विहापितं दानम्' इत्यमरः । वस्तु-
तस्तु सहजेन निसर्गेणैव हेयं त्याज्यमित्यर्थः । 'सहजस्तु नि-
सर्गे ना सहोत्थे पुनरन्यवत्' इति मेदिनी । 'सर्वात्मना पर्यनु-
नोयमानो यदा न सौमित्रिरुपैति योगम्' इत्यादिकमिहानुस-
न्धेयम् । कैङ्करित्वात्तस्य राज्यं पारहार्यमासीदिति भावः ।
अनयोः सहजदेयसहजहेयराज्ययोः रामलक्ष्मणयोः देहे विग्रहे एव

भिदा भेदः नान्या, स्वरूपे उक्तगुणे वा भेदो नास्तीत्यर्थः ।

ततः पद्मपलाशाक्षः कृत्वाऽऽत्मानं चतुर्विधम् ।

पितरं रोचयामास तदा दशरथं नृपम् ॥

इत्युक्तेः । अत्रात्मशब्दो देहवाची । पक्षे सहजदेयराज्यस-
हजहेयराज्यशब्दयोः दे हे इति वर्णाभ्यामेव भिदा न तु वर्णान्त-
रैरित्यर्थः । एषु 'घनसारशितिः' इत्यादिषु नवसूदाहरणेषूत्कर्षा-
पकर्षयोरविभावनादनुभयव्यतिरेको द्रष्टव्यः ॥

एवं कुवलयानन्दानुरोधेन व्यतिरेको दर्शितः । अथ का-
व्यप्रकाशरसगङ्गाधराद्यनुरोधेन प्रदर्शयिष्यते.

प्राचीनरीत्या व्यतिरेकः—

उपमेयस्योपमानाद्यदा गुणविशेषतः ।

उत्कर्षो वर्ण्यते प्राहुर्व्यतिरेकं तदा बुधाः ॥

उपमानादुपमेयस्य गुणविशेषवत्त्वेनोत्कर्षो व्यतिरेकः प्र-
तीपादिवारणाय तृतीयान्तं वैधर्म्यपरम् । तत्र चोपमेयस्योप-
मानतामात्रकृत एवोत्कर्षः न वैधर्म्यकृतः, साधर्म्यस्यैव प्रत्य-
यात् । अधिकगुणत्वमात्रं उपमानगतापकर्षमात्रं वा न व्यति-
रेकस्वरूपं, तयोरुपमेयोत्कर्षाक्षेपमन्तरेणासुन्दरत्वात् । अत एव
न सादृश्याभावमात्रं तत्, उपमानादुपमेयस्यापकर्षेऽपि तत्सं-
भवात् तस्य च हीनगुणस्योपमेयताया वास्तवत्वेनासुन्दरत्वात् ।
उपमेयोत्कर्षविशिष्टत्वेन सादृश्याभावस्य विशेषितत्वे च तस्यो-
पमेयोत्कर्षस्यैवालंकारतौचित्येनाधिकस्य निष्प्रयोजनत्वात् ॥

यथा—

अम्लानश्रीकमिदं सदाऽपि वदनं सरोजसद-
नायाः । म्लानश्रियोपमां क्वचिदैन्दवबिम्बेन कि-
मवलम्बेत ॥६५४॥

म्लाना न भवतीत्यम्लाना निर्मलेति वस्तुस्थितिः 'अ-
म्लानस्त्वमले झण्टोभेदे' इति हेमचन्द्रः । तादृशी श्रीर्यस्य
तत्तथोक्तं 'शेषाद्विभाषा' इति कप् । क्वचित् म्लानश्रियेत्यन्वयः'
अयं चोपमेयोत्कर्षकोपमानापकर्षकयोर्वैधर्म्ययोर्द्वयोरप्युपादानानु-
पादानाभ्यामेकतरानुपादाने च तावच्चतुर्था । सोप्युपमायाः श्रौ-
तीत्वार्थीत्वाक्षिमात्वेर्द्वादशविधो भवन् सश्लेषनिश्श्लेषत्वाभ्यां
चतुर्विंशतिप्रकार इति प्राञ्चः ॥

यथा—

जल्पन्तु यथाकामं जल्पाका देव तावकः पा-
णिः । कल्पद्रुरिव किमेपोऽनल्पां दत्ते श्रियं स तु
स्वलपाम् ॥६५५॥

तावकः पाणिः कल्पद्रुरिव किं? स इव न स्यादिति
भावः । कुत इत्यत आह --एष इति । एषः तावकः पाणिः।
अन्यत्सुगमम् । अत्रोभयोरुपादानं, उपमा च श्रौती । अत्रैव—
'कल्पद्रुम इव कथमयमल्पां दत्ते श्रियं न जात्वपि थः' इ-
त्युत्तरार्थे रचिते 'कल्पद्रुरिव किमेप स्वल्पां श्रियमेव यस्सदा
दत्ते' इति वा रचिते एकतरानुपादानम् । श्रौती चोपमा ।
'कल्पद्रुरिवेति वचः कल्पेत बुधस्य कस्य तोषाय' इति कृते
हेतुसामान्यानुपादानं सा श्रौती च । हेतुद्वये हि यस्यैवानु-

पादानं तस्याक्षेपेणावगतिः । उभयोरप्यनुपादाने तथैव, न त्वनवगतिः व्यतिरेकस्योत्कर्षापकर्षरूपत्वात् । तयोश्च प्रयोजकज्ञानमन्तरेणानववोध्यात् ॥

एवम्—

सततमनाविलभावां काले क्वचिदाविलत्वमुपयान्ती । बर्हिर्मुखस्रवन्ती साऽर्हति किं तव कृपां समां कर्तुम् ॥६५६॥

अत्रोभयोपादानं, उपमा त्वार्थी । 'वाले सुधापयोधेः काले क्वचिदाविलत्वमुपयान्ती' इति पठिते पूर्वार्धे, अस्यैव 'काले क्वचिदप्यनाविलत्वजुषम् । बर्हिर्मुखस्रवन्ती' इति द्वितीयतृतीयचरणयोश्च कल्पितयोरैकतरानुपादानं, आर्थी चोपमा । 'व्यालेशगिरीशहृदयकृतशाले' इति, 'वाले सुधापयोधेः' इत्यस्य द्वितीयचरणे निर्मिते उभयानुपादानं सा च ॥

निरवधिकानन्ददुघा द्विरसनगिरिनाथसंनिधौ वसतिः । अधरयति मितानन्दां विधिमुखलोकेषु निवसतिं नृणाम् ॥ ६५७ ॥

अत्र इवादेस्सादृश्यमात्रशक्तस्य सदृशादेश्च तद्विशिष्टशक्तस्य शब्दस्याभावाच्छ्रुत्यर्थपथात्यासादिनी अधरोकरणेनाक्षिसैवोपमा । अत्रैव 'निरवधिकसुकृतसुलभं' इत्याद्यचरणनिर्मितौ, 'अधरयति विधिनिधीश्वरविधुशंखरलाकनिवसतिं नृणाम्' इत्युत्तरार्धनिर्माणे वा एकतरानुपादानम् । आक्षिप्ता चोपमा । अस्यैव 'फणधरधराधराधिपमधुमथनपदाब्जसंनिधौ वसतिः' इति पूर्वार्धे निर्मिते उभयानुपादानं, सा च ॥

एवं निश्श्लेषव्यतिरेकदिक् प्रदर्शिता । अथ सश्लेषव्यतिरे-
कदिकप्रदर्शयते । यथा —

ननु निश्श्रीकमलिन्याः करावमर्शेन विदधदा-
मोदम् । भास्वानिव किं भगवानपहतपाप्मा य-
तो ह्येषः ॥ ६५८ ॥

निश्श्रीकायाः अनाप्लुततया म्लानप्रभायाः 'शेषाद्बभाषा'
इति कप् । मलिन्याः पुष्पवत्याः 'मलिनी पुष्पवत्यापि' इत्यमरः ।
पक्षे — निश्श्रयः अविकसिततया लक्ष्मीनिवासविधुरायाः कम-
लिन्याः पद्मिन्याः करावमर्शेन हस्तसंस्पर्शेन किरणसंपर्केण च
आमोदं प्रमोदं सौरभं च विदधन् भास्वान् भानुरिव किं भग-
वान् स्यात् । कुतो न स्यादित्यत आह—यत इति । यतः यस्मात्
एषः अपहतपाप्मा 'न सुकृतं न दुष्कृतं सर्वे पाप्मानोऽतो निव-
र्तन्ते अपहतपाप्मा ह्येष ब्रह्मलोकः' इति श्रुतेः । अत्रोभयोपादानं,
श्रौती चोपमा । श्लेषस्तु स्पष्ट एव ॥

यथावा —

कनकाचलमिव कथयतु कथमिव काकोदराच-
लं लोकः । स सुरालय इति विदितः कलुषहरं
तीर्थमेष वासयति ॥ ६५९ ॥

कलुषहरं तीर्थं पापाविनाशनामिति प्रसिद्धं तीर्थम् । तच्च
शेषाद्रौ स्थितम् । अत्राप्युभयोपादानं, श्रौत्येवोपमा श्लेषश्च ॥

त्वं खलु न तटित्वानिव यन्न विहितसाधुघन-
रसत्यागः । संकलिततपस्स्फूर्तिर्वैकटनाथासि वि-
मलहंसगतिः ॥ ६६० ॥

हे वैकटनाथ ! त्वं तद्वित्वानिव न खलु । कुत इत्यत आह—
यदिति । यस्मात् साधुषु सत्सु घनस्सान्द्रः यो रसः अनुरागः
तस्य त्यागः स न विहितो येन स तथोक्तः । यद्वा - साधुः श्लाघ्यः
घनस्संपूर्णः यो रसः आनन्दः तस्य त्यागो न विहितो येन निर-
तिशयानन्द इत्यर्थः । पक्षे अविहितनिर्मलसलिलन्याग इत्यर्थः ।
संकलिता तपसः तपस्य ग्रीष्मस्य च स्फूर्तिर्येन स तथोक्तः ।
विमलानां अकलुषाणां विशदानां च । हंसानां ज्ञानिनां मराळानां
च । गतिः गम्यत इति गातेः, कर्माण क्तिन् । प्राप्य इत्यर्थः ।
अत्रोपमानापकर्षकानुपादानं, श्रौती चोपमा श्लेषश्च ॥

आदावेव कुवर्णं प्राप्तं मध्येऽवमानितमथान्ते ।
लयमुपयातं कुवलयमवयन्ति कथं तवाम्ब नय-
नमिव ॥ ६६१ ॥

कुवलयं आदावेव प्रथममेव कुवर्णं कुत्सितं वर्णं कु इत्या-
कारकमक्षरं च प्राप्तं, कर्तरि क्तः । मध्ये मध्यकाले अवमानितं
अवज्ञातं त्वन्नयननेनेति भावः । पक्षे—मध्ये स्ववाचकशब्दमध्ये
वमानितं वकारेण युक्तमिति यावत् । अत एव अन्ते पर्यवसाने
लयं कापि लनितां उपयातं, कर्तरि क्तः । पक्षे—लयेति वर्णद्व-
यमुपगतमित्यर्थः । अत्रोपमेयोत्कर्षकानुपादानं, उपमा श्रौती
श्लेषश्च ॥

आर्थे साम्ने यथा—

वहदपि सुवर्णमन्तर्मुखे कुवर्णं सदा दधत्कुसु-
मम् । श्रीस्सुमुखि हरिण्यास्तव पश्चात्सममस्तु
न तु पुरो वपुषः ॥ ६६२ ॥

हे सुमुखि! हे श्रीः! अन्तः मध्ये प्रच्छन्नं यथा स्यात्तथेति वा । सुवर्णं कनकम् । पक्षे—अन्तः स्ववाचकशब्दमध्ये सुवर्णं सु इत्याकारकमक्षरं वहदापि दधानमपि मुखे वक्त्रे आदौ च कुवर्णं कुत्सितवर्णं कु इत्याकारकमक्षरं च, सदा दधत् कुसुमं प्रसूनं कुसुमपदं च । हरिण्याः सुवर्णप्रतिमायाः, अनेनास्याः अप्रच्छन्नसर्वाङ्गसुवर्णत्वं दर्शितम् । हरितवर्णायाश्च 'हिरण्यवर्णा हरिणीम्' इति श्रुतेः । 'हरिणी स्यान्मृगी हेमप्रतिमा हरिता च या' इत्यमरः । तत्र वपुषः पश्चात् परोक्षमिति यावत् । समं सममन्यमिति यावत् अस्तु । पुरः समक्षं तु न, नसमं स्यादित्यर्थः । परोक्षं समामिति विकथ्यतां नाम प्रत्यक्षं तु कथं सममिति ब्रूयादिति भावः । यद्वा वपुषः पश्चात् चरमाङ्गे सममस्तु पुरः अग्रभागे तु न सममेवेत्यर्थः । अथवा—पश्चात् भाविति काले यदाकदा वा समं अस्तु सदृशं भवेच्चेद्भवत्वित्यनादरे । पुरः प्रथममेव तु न समं स्यात् । कालत्रयेऽपि समं न भवत्येवेति हृदयम् । पक्षे—कु सु इति वर्णद्वयादनन्तरं समं मकारसहितमित्यर्थः, कुसुमशब्दस्य तथैव दर्शनात् । पुरतः आदौ तु न, मकारसहितं न भवतीत्यर्थः । उक्तशब्दस्यातथात्वादिति भावः । अत्रोभयोपादानं, उपमा चार्थी, सदृशशब्देन तत्कथनात् । श्लेषश्च ॥

यथावा—

श्रीमन्कनकगिरीन्द्रो व्योम सरूपं वदन्तु तव मुग्धाः । व्योकारमाश्रितं तत्सुजातरूपस्य तव कथं सदृशम् ॥ ६६३ ॥

श्रीमन्! हे कनकगिरीन्दो! मुग्धाः अतत्त्वविदः व्योम गगनं तव समानं रूपं यस्य तत् सरूपं वदन्तु कथयन्तु तत्त्वविदस्तु न वदन्तीति भावः । कुत इत्यत आह—व्योकारमिति । तत् व्योम कर्तृ व्योकारं अयस्कारं आश्रितम् । कर्तारि क्तः । ‘व्योकारो लोहकारकः’ इत्यमरः । ‘व्योकारोऽयस्करोऽयस्कारो लोहकारस्स्यात्’ इति रत्नकोशः । ‘व्योकारः कर्मारो लोहकारः’ इति हेमचन्द्रश्च । व्यो करोतीति विग्रहः । कर्मण्यण् ‘अङ्गारीयदारुसंग्रहैर्व्योकारैः’ इति हर्षचरिते प्रयोगश्च । वास्तवार्थस्तु व्यो इति वर्णमाश्रितमिति । ‘वर्णात्कारे’ इति कारप्रत्ययः । सुजातरूपस्य शोभनसुवर्णस्य । पक्षे—रमणीयरूपस्येत्यर्थः । तव कथं सदृशः, तुल्यो न भवत्येव । अयस्काराश्रितसुजातरूपयोस्साम्यायोगादिति भावः । अत्रापि पूर्ववदेव सर्वम् । उपमेयोत्कर्षकोपमानापकर्षकहेतुस्त्वत्रैकः, पूर्वत्र द्वाविति विशेषः ॥

यथावा—

मुखवर्णमिताऽतिरुचाऽग्रेसरका देवदेव पावनया । तन्वा तव किं तुल्या मिळिन्दजाभा कळिन्दजाभा वा ॥ ६६४ ॥

हे देवदेव ! अतिरुचा सर्वतोमुखदीप्तिमत्या तव तन्वा मुखवर्णमिता मुखस्य वर्णो रूपं दीप्तिर्वा मितोऽल्पा यस्यास्सा तथोक्ता ।

वर्णो द्विजादिशुक्लादियशोगुणकथासु च ।

स्तुतौ नाना स्त्रियां भेदरूपाक्षरविलेपने ॥

इति मेदिनी । मिळिन्दाज्जाता मिळिन्दजा भ्रमरगतेत्यर्थः । आभा प्रभा । कर्मधारयः । सदृशो किं न सदृशीत्यर्थः, अतिदी-

मितमितदीप्तिमतोस्साभ्यायोगात् । पक्षे—मुखवर्णे आदिमाक्षरे मितामिवर्णत्वं यस्यास्सा तथोक्ता । कलिन्दजाभाशब्दस्य तथात्वात् । तथा पावनया तव तन्वैव अग्रे पुरः सरकः मद्यपानं तत्पात्रं इक्षुमद्यं वा यस्यास्सा तथोक्ता अतिमात्रमपवित्रेति भावः । ‘चषकोऽस्त्री पानपात्रं सरकोऽपि’ इत्यमरः । ‘सरकाऽस्त्री शीधुपाने शीधुपात्रेक्षुमद्ययोः’ इति मेदिनी च । अग्रे इत्येदन्तमव्ययम् । पक्षे—अग्रेसरः कः कवर्णो यस्यास्सेति तु तत्त्वम् । कलिन्दजाभाशब्दस्य तथात्वात् । शब्दार्थतादात्म्यं न विस्मर्तव्यम् । कलिन्दजायाः यमुनायाः आभा वा सदृशी किं । न सदृशीत्यर्थः । पावनापावनयोस्तौल्यायोगात् । अत्राप्युपमानापकर्षकोपमेथोत्कर्षकयोरुभयोरुपादानं आर्थी चोपमा श्लेषश्चेति सर्वं तुल्यम् । द्वे उपमाने यथासंख्यसंकीर्णं इति तु विशेषः ॥

यथावा—

घननिर्घोषत्रस्तः किं सदृशो मानसैकजन्य-
स्स्यात् । हंसशङ्खेन हरेः पटुनिर्घोषेण पाञ्चज-
न्येन ॥६६५॥

घननिर्घोषः गंभीरध्वनिः यस्यकस्यचिदिति भावः । तस्मात्
त्रस्तः एकमेव जन्यं युद्धं ‘युद्धमभयोधनं जन्यं’ इत्यमरः । त-
दपि मानसं मनस्संकल्पितमेव न तु क्रियया निर्वर्तितं यस्य
स तथोक्तः । मानससरोजन्मेति वास्तवार्थः । पटुनिर्घोषेण
पाञ्चजन्येन पञ्च जन्यानि युद्धानि सोढान्यस्य पाञ्चजन्यः । ‘त-
दस्य सोढम्’ इत्यर्थे प्राग्दीव्यतीयोऽण् । पञ्चसंख्याकयुद्धजेतेति
यावत् । पक्षे—पाञ्चजन्यनाम्ना शङ्खेनेत्यर्थः । अत्राप्युभयोपादानं
आर्थी चोपमा श्लेषश्च । अत्रोपमेयस्यापि श्लिष्टत्वं प्राथमिको-
दाहरणाद्विशेषः ॥

यथावा—

सन्तान उदारस्तान्नन्ता सस्स्यात्परं प्रतीपो-
पगमे । किं तादृशेन कैटभहन्ता तुल्योस्तु कस्य-
चिदनन्ताऽसौ ॥ ६६६ ॥

सन्तानः देवतरुविशेषः उदारः अनुपाधिकनिर्देशेन सर्व-
महान् स्तात् । सर्वमहान् भवतु चेद्भवतादित्यनादरे । दातेति
तु वस्तुस्थिति । 'उदारो दातृमहतोः' इत्यमरः । परं परंतु
प्रतीपानां प्रत्यर्थिनां उपगमे समीपगमने सः सन्तानः अत्रा-
नुस्वारस्य 'वा पदान्तस्य' इति वैकल्पिकः परसवर्णो बोध्यः
अर्थान्तरे शब्दानुरूप्याय । नन्ता नमनकर्ता स्यात् । साध्व-
सेन प्रणमेदित्यर्थः । तस्मादनुदार एवेति भावः । पक्षे - प्रती-
पोपगमे वैपरीत्येन गतौ नन्तासः सन्तानशब्दो नन्तास इति
स्यादित्यर्थः । प्राथमिकार्थे सस्स्यादित्यत्र द्वितीयसकारस्य 'अ-
नचि च' इति वा द्वित्वम् । अन्यथा तच्छब्दप्रथमैकवचना-
न्तस्य स इत्यस्य 'एतत्तदोस्सुलोपः' इत्यादिना सुलोपेन सं-
कारस्य तस्य द्वित्वायोगात् । तादृशेन प्रतीपनमनकर्त्रा कस्य-
चिदपि अनन्ता अनमनकर्ता, नमेस्तृच् । 'नन्तव्यः परमदृशेषी'
इत्युक्तरीत्या सर्वलोकनन्तव्यस्य तस्य नन्तव्यान्तरासंभवादिति
भावः । अत्र 'वृक्ष इव स्तब्धः' इति श्रुत्यर्थोऽनुसन्धेयः ।
असौ कैटभहन्ता तुल्योऽस्तु किं तुल्यो न भवेदेवेत्यर्थः । अत्र
नन्तृत्वमुपमानापकर्षहेतुः । अनन्तृत्वमुपमेयोत्कर्षहेतुश्चेति द्वय-
मप्युपात्तम् । उपमा च तुल्यशब्दोपादानादार्थी । श्लेषस्तूप-
मानापकर्षमात्रे इति विशेषः ॥

तीव्रक्षार नदीन त्वं न समो माधवस्य सवि-
शेषम् । अधरितशीर्षोऽपि भवन्न दीनरक्षाव्रती भ-
वेर्यस्मात् ॥ ६५७ ॥

तीव्रक्षार! अतिमात्रकटो! निर्दयेति यावत् । अतिमात्रलवणेति वस्तुस्थितिः । 'तीव्रं कद्रूणात्यर्थेषु' इति, 'क्षारः काचे रसे गुडे । भस्मनि लवणे धूर्ते' इति च हेमचन्द्रः । हे अति-धूर्तेति वा अर्थः । वस्तुस्थितिस्तु पूर्ववदेव । हे नदीन! स रित्पते! त्वं माधवस्य श्रीनिवासस्य भगवतः न समः । यद्यपि नदीनस्त्वं तथाऽपि तीव्रक्षारत्वान्न तुल्य इति भावः । तत्र हेत्वन्तरं चाह—यस्मात् त्वं सविशेषं सातिशयं यथा तथा अधरितशीर्षः अद्यःकृतशिराः भवन्नपि दीनानां रक्षैव व्रतं तदस्यास्तीति दीनरक्षाव्रती न भवेः । निर्दृणस्यातिधूर्तस्य वा दीनरक्षणैकता न संभवेदिति भावः । पक्ष—नदीनशब्दः विशेष्यते भेद्यते अनेनेति विशेष, करणे घञ् । विशेषणमित्यर्थः । सविशेषं तीव्रक्षारेति विशेषणसहितं यथा स्यात्तथा अधरित-शीर्षः प्रातिलोभ्येन पठ्यमान इति यावत् । नदीनरक्षाव्रतीत्यानुपूर्वीवान्भवतीत्यर्थः । अत्रोपमानापकर्षहेतुस्तीव्रक्षारत्वं नदीनरक्षाव्रतित्वं चोपात्तं, उपमेयोर्कर्षकत्वं तु निरवधिदयानिधित्वं सकृत्प्रपन्नजनतासंरक्षणैकव्रतित्वं च नोपात्तम् । उपमा चार्थी श्लेषश्च ॥

यथावा—

आदौ महितो विजितस्त्वदधरसुधया ततः

करौ धून्वन् । मन्दो बभूव भार्गवि मकरन्दस्तु
समः कथं तस्याः ॥ ६५८ ॥

हे भार्गवि ! मकरन्दः आदौ त्वदधरसुधासमभिव्याहारां-
भावदशायां महितः स्वादुतया पूजितः । अनन्तरं त्वदधरसु-
धया विजितः अत एव करौ हस्तौ धून्वन् कम्पयन्नित्यवमा-
नानुभावकथनम् । मन्दः स्वादिमभाग्यविधुरः 'मूढाल्पापटुनि-
र्भाग्या मन्दाः' इत्यमरः । पक्षे—आदौ महितः मः मकारः हितः
निहितः यस्य स तथोक्तः । मकारविशिष्ट इत्यर्थः । ततः करौ
ककाररेफौ धून्वन् विसृजन्निति यावत् । मकरन्दः मकरन्दशब्दः
मन्दः बभूव उक्तशब्दो मध्यस्थकरवर्णविसर्जने मन्द इति नि-
ष्पद्यत इत्यर्थः । सुगममन्यत् । अत्रापि पूर्ववदुपमानापकर्षक-
धर्ममात्रोपादानं, आर्थी चोपमा श्लेषश्च ॥

कल्याणकोटिनयनो वज्रसहस्रातिदीप्तिकरमूर्-
तिः । कथमिन्द्रेण समस्स्यात्प्रथमः पुरुषः पृदाकु-
गिरिनाथः ॥ ६६९ ॥

कल्याणानि शुभानि कोटिसंख्याकानि नयनानि लोचना-
नि यस्य स तथोक्तः । पक्षे - कल्याणकोटीनां मङ्गलकोटीनां न-
यनः प्रापकः नोयते अनेनेति नयनः लोकानामिति शेषः ।
वज्राणां दम्भोळीनां सहस्रैः अतिशयेता दीप्तिर्यस्य तथाभूतः
करो हस्तो यस्यां सा तथोक्ता मूर्तिः यस्य सः । अन्यत्र वज्र-
सहस्राणां हीरसहस्राणां दीप्तिं करोतीति दीप्तिकरो मूर्तिर्यस्य
स तथोक्तः । मूर्तेः श्यामलतया वज्रसहस्राणामाभरणन्युत्तानां
परभागलाभाद्दीप्तकरत्वमिति भावः । अत्रोपमेयोत्कर्षकधर्ममा-
त्रोपादानं, आर्थी चोपमा श्लेषश्च ॥

आक्षिप्ते औपम्ये यथा—

विपहरणेन पिनाकिनमुज्जीवयता त्वयाऽच्यु-
तानन्त । पीत्वा विषं विमुञ्चन् जीवनमम्भोधरः
पराभूतः ॥ ६७९ ॥

अच्युतानन्तेति संबुद्धिद्वयं विपहरणेन शिवोज्जीवयितृत्व-
सामर्थ्याभिप्रायगर्भम् ॥

अच्युतानन्तगोविन्दसन्त्रमानुष्टुभं परम् ।

ओं नमस्संपुटीकृत्य जपन्विषधरो हरः ॥

इति नामत्रयविधानोक्तेः । विषं पीत्वा जीवनं विमुञ्चन्निति
योजना । अत्र इवादेस्सदृशादेश्च पदस्याभावात्पराभूतपदेनाक्षि-
प्तौपमा । विपहरणेनो जीवनमुपमेयोत्कर्षकं विपहारेण जीवन-
विमोचनमुपमानापकर्षकं चेत्युभामुपात्तं श्लेषश्च स्फुटः ॥

यथावा—

अभियातिविपद्भुग्नः फणिराट्क्वचिदात्तभोगसं-
कोचः । धुतविपदा नित्योच्छ्रितभोगेन भुजेन स
तव निर्धूतः ॥ ६७९ ॥

हे भगवन्निति प्रकरणाल्लभ्यते । फणिराट् वासुकिः 'वासु-
किस्तु सर्पराजः' इत्यमरः । अभियातिनः विपक्षात् या विपत्
विपत्तिः तथा भुग्नः रुग्णः 'रुग्णभुग्ने' इत्यमरः । अत एव क-
चित् आत्तः स्वीकृतः भोगस्य सुखस्य संकोचो येन स तथो-
क्तः । पक्षे—अभियातीति भिन्नं पदं तिङन्तम् । क्वचित् आत्तः
भोगस्य फणस्य संकोचो येन स तथोक्तः । फणस्य सर्वदाऽ-
प्यविस्तृतत्वादिति भावः । 'भोगस्सुखे स्त्रयादिभृतावहेश्च फण-

काययोः' इत्यमरः । विपत् पद्भिर्विहीनः गूढपात्वात्तथोक्तिः
'पदाङ्घ्रिः' इत्यमरः । भुम्भः कुटिलः । 'आविद्धं कुटिलं भुम्भं वे-
ल्लितं वक्रमित्यपि' इत्यमरः । अभियानि अभितो गच्छति प्रसि-
द्धं हि तस्य जिहगत्वम् । स्पष्टमन्यत् । अत्र अवबुद्धुमत्वकचिदा-
त्तभोगत्वे उपमानापकर्षके । धुतविपत्त्वनित्योच्छ्रितभोगत्वे उप-
मेयोत्कर्षके च द्वेद्रे अभिहिते । श्लेषस्समङ्गोऽभङ्गश्चेति विशेषः
पूर्वस्मात् । आक्षिप्ता उपमा तु तुल्यैव ॥

यथावा—

निरवधिवैभवभूम्ना धनाधिपोऽधःकृतस्त्वया त-
दपि । नाधिगतं पान्तममुं नाधिपमेवाखिलेश्वर
प्राहुः ॥ ६७२ ॥

हे अखिलेश्वर! निरवधिवैभवभूमा प्राभवातिशयो यस्य
तेन तथोक्तेन त्वया । धनाधिपः वैश्रवणः केवलधनिक इति
भावः । अधःकृतः तिरस्कृतः । धकारविधुरश्च कृतः । शब्दार्थयो-
स्तादात्म्यम् ! तदपि तथाऽपि आधि मनोव्यथां गतः प्राप्ता न
भवतीति नाधिगतः तं तथोक्तं नशब्देन समासः । अत एव पान्तं
धनं रक्षन्तमित्यर्थः । नाधिपमेव अनधिपमेव अधनाधिपमेव अनी-
श्वरमेव वा आहुः । अवधोरितत्वेऽपि भगवता निरपत्रपतया
अविगणय्य मनोव्यथामपि यथापुरमेव स्वधनाधिपताप्रख्याप-
नाय रक्षन्तमपि धनं जनास्तन्मर्माभिज्ञा अनधिपमेवाहु रिति भावः ।
पक्षे—नाधिगतं नाधी नाकारं धिकारं च गतं 'द्वितीया श्रित'
इत्यादिना समासः । पान्तं पकारः अन्ते यस्य तं तथोक्तं अमुं
धनाधिपं नाधिपमेवाहुः । धनाधिपशब्दस्य धकारलोपे नाधीति
वर्णद्वयसाहित्ये पकारान्तत्वे च नाधिप इत्येव निष्पत्तेः । अत्र

अखिलेश्वरत्वानिरवाधिवैभवभूमन्वे उपमेयोत्कर्षहेतू धनाधिपत्व-
नाधिपत्वे उपमानापकर्षहेतू पूर्ववदेवोपात्ते । अधःकृत इत्यनेनो-
पमाक्षेपः श्लेषोपि पूर्ववदेव । उपमाक्षेपके अधःकृत इति शब्देऽपि
श्लेष इति तु विशेषः ॥

यथावा —

त्वद्भुक्तशेषभोक्तुर्विशुद्धजननस्य तावकीनस्य
हरे । सकलाद इति प्रथितस्सख्यायार्हः किमग्नि-
रिन्दुर्वाऽपि ॥ ६७३ ॥

हे हरे ! त्वद्भुक्तशेषभोक्तुः त्वन्निवेदितशेषमेव भोक्तुः वि-
शुद्धजननस्य पवित्रगोत्रस्य पवित्रजन्मन इति वा । तावकस्य
त्वद्भुक्तस्य सकलमत्तीति सकलादः । कर्मण्यण् । सर्वाग्नीन इत्य-
र्थः । वस्तुतस्तु 'यैः कृतस्सर्वभक्षोऽग्निः' 'वह्नेस्सर्वभुजो यथा'
इत्याद्युक्तेस्सर्वभक्षक इत्यर्थः । अग्निः वह्निः, सः कलादः रुक्म-
कारक इत्यर्थः । 'कलादो रुक्मकारकः' इत्यमरः । वास्तवार्थ-
स्तु—कलाः आदत्ते भानोस्सकाशादिति कलादः । यद्वा—'प्र-
थमां पिबते वह्निः' इत्याद्युक्तेः कृष्णपक्षे वह्न्यादिभ्यः कलाः दत्त
इति कलादः । इन्दुश्चन्द्रो वाऽपि सख्यायार्हः किम्, नार्ह इत्य-
र्थः । अत्र भगवन्निवेदितैकभोजित्वस्य विशुद्धजननत्वस्य चोप-
मेयोत्कर्षकस्य उपमाभूतयोरग्नीन्द्रोर्यथासङ्ख्यं सर्वाग्नीनत्वस्वर्ण-
कारत्वयोरपकर्षकयोश्च श्लेषेणोपादानमिति विशेषः । उपमाक्षे-
पस्तु तुल्य एव ॥

यथावा—

योऽधश्शिराः पतन्नपि रसालपाकः कपाल-

सारस्स्यात् । स तु सकलाधिकमधुरिम परिचरि-
तुं वाऽम्ब तव वचो नेष्टे ॥ ६७४ ॥

हे अम्ब ! रसालपाकः रसाल इक्षुविशेषः तत्पाकः गुड-
शर्करा वा । अधश्शराः पतन्नपि त्वद्वचनसाम्यलाभायेति
भावः । कपालस्य शिरोऽस्थः घटशकलस्य वा सार इव सा-
रो यस्य स तथोक्तः । तद्रसतुल्यरस एव स्यात् । अत्र सार-
शब्दो विपरीतलक्षणया असारपरः ।

अनर्थकमनायुष्यं गोविषाणस्य भक्षणम् ।

दन्ता अपि प्रमृज्यन्ते रसश्चापि न लभ्यते ॥

इति श्रीभारतोक्तन्यायेन नीरस एव भवेदिति भावः ।
'कपालः कुष्ठरुग्भेदे घटादिशकले गणे । शिरोऽस्थानि' इति,
'सारो मज्जास्थिरांशयोः । वले श्रेष्ठे च सारं तु द्रविणन्या-
य्यवारिषु' इति च हेमः । पक्षे—रसालपाकशब्दो विलोमपाठे
कपालसार इति निष्पद्यत इत्यर्थः । स्पष्टमन्यत् । अत्र कपाल-
सारत्वमुपमानापकर्षहेतुः सकलाधिकमधुरिमत्वमुपमेयोत्कर्षहेतु-
श्चोपात्तः । उपमाक्षेपश्च तुल्य एव । श्लेषस्तु विलोमपठितशब्दा-
र्थतादात्म्यसंपादित इति विशेषः ॥

उत्पलभुजो निकामं सत्पथभाजोऽपि किल-
मृगाङ्गस्य । मित्रं कथं नु भविता वक्त्रं भवतः
पतत्रिवरेकेतो ॥ ६७५ ॥

उत्पलभुजः उद्भूतामिषभोक्तुः । पक्षे उत्पलानि कुवलयानि
भुनक्ति पालयतीति तथोक्तस्य । स्पष्टमन्यत् । अत्रोत्पलभोक्तृ-

त्वमुपमानापकर्षकारणमात्रमुपात्तं, न तु सकललोकपावनत्वमुप-
मेयोत्कर्षकारणम् । मित्रशब्दांपादानादाक्षिप्तैवोपमा । श्लेषस्तु
व्यक्त एव ॥

यथावा -

अप्युल्लसन्तमन्तः पाद्यं कथितं जनेन वान्त-
तया । स्वजयार्थिनमब्धिसुते पल्लवमिह तव कर-
स्तिरस्कुरुते ॥ ६७६ ॥

हे अब्धिसुते ! अन्तः उल्लसन्तं प्रकाशमानमपि न तु बहि-
रिति भावः । पक्षे -- अन्तः मध्ये उत्कृष्टं यथा स्यात्तथा ह्येन ल-
कारसंयुक्तलकारेण सन्तं प्रशस्तम् । उच्छब्दतकारस्य 'तोर्लि'
इति लकारादेशे लकारत्रयश्रवणेन यद्यपि भाव्यम्, तथाऽपि
'हलो यमां यामि लोपः' इति द्वितीयलकारस्य वैकल्पिकलो-
पाश्रयणेन लकारद्वयस्यैव श्रवणं, अर्थान्तरे द्विलकारकश-
ब्दैकरूप्यायेत्यवधेयम् । पाद्यं पादार्थं पादसादृश्याहमेवति या-
वत् । न तु करसादृश्याहमिति भावः । 'पादार्थाभ्यां च' इति
तादर्थ्ये यत् । पक्षे -- पकारः आद्यो यस्य तं तथोक्तम् । जनेन
पामरेणापि 'जनो लोके महर्लोकात्परलोकेऽपि पामरे' इति
मेदिनी । वान्ततया उद्गीर्णतया कथितं सकललोकबहिष्कृतमि-
ति यावत् । पक्षे -- वकारान्ततया कथितमित्यर्थः । पल्लवं किस-
लयं, पक्षे पल्लवशब्दम् । अन्यत्सुगमम् । अत्राप्युपमानापकर्ष-
कमात्रोपादानम् । सा च श्लेषश्च । तस्य शब्दार्थतादात्म्यमू-
लकत्वं विशेषः ॥

पङ्कविलोपनपटुनो वेङ्कटगिरिराजनाथनयनस्य ।

किङ्करतामपि कमलं संकलयितुमर्हतीति को
ब्रूयात् ॥ ६७७ ॥

अत्रोपमेयोत्कर्षकं पङ्कविलोपनपटुत्वमेवोपात्तं, उपमानाप-
कर्षकं पङ्कदिग्धत्वं तु नोपात्तम् । किङ्करतामित्यादिना उपमा आ-
क्षिप्तैव । श्लेषश्च ॥

यथावौ—

अत्युज्ज्वलतां विन्दसि या त्वं श्रीहरिकरावम-
र्शेन । तस्यास्तेऽम्ब हरिद्रा छात्रत्वं छायायाऽपि किं
भजताम् ॥ ६७८ ॥

हे अम्ब ! श्रीः ! या त्वं हरेः भानोः भगवतश्च करणां कि-
रणानां पाणीनां च अवमर्शेन अत्युज्ज्वलतां अतिदीप्तत्वं अ-
तिमात्रशृङ्गाररसवत्त्वं च । विन्दसि 'उज्ज्वलस्तु विकासिनि ।
शृङ्गारे विशदे दीप्ते' इति हेमः । तस्याः ते हरिद्रा छायायाऽपि
वर्णैनापि न तु गुणान्तरेणेति भावः । लेशतोऽपीत्यपि गम्यते ।
छात्रत्वं अन्तेवासित्वं भजतां किं, न भजेदेवेत्यर्थः । यद्वा—छा-
याया छात्रत्वमपि भजतां किमिति योजना । तदपि भक्तुमनर्हं
किमुत साम्यमिति भावः । अत्र हरिकरावमर्शहेतुकात्युज्ज्वलता-
भाक्तुमुपमेयोत्कर्षकमात्रमुपात्तं, न तु हरिकरावमर्शहेतुकविच्छा-
यत्वमुपमानापकर्षकम् । सा च श्लेषश्च ॥

यथावा—

लोकालोकातीतं नाविख्यातं न चामृतविशो-
षि । ब्रह्म ज्योतिस्तदिदं ब्रह्मो निध्यातुमपि किमी-
शीत ॥ ६७९ ॥

ज्योतिः 'अथ यदतःपरो दिवो ज्योतिः' इति श्रुतनिरतिशय-
दीप्तियुक्तं ब्रह्म परं ब्रह्म लोकालोकं चक्रवालाचलं अतीतं 'द्वि-
तीया श्रित' इत्यादिना समासः । सर्वव्यापीति भावः । यद्वा—
लोकानां जनानां आलोकं दर्शनं अतीतं अचक्षुर्ग्राह्यमित्यर्थः ।
'न चक्षुषा गृह्यते । न तत्र चक्षुर्गच्छति । यत्तदद्रेश्यं । अह-
श्येऽनात्म्ये' इत्यादिश्रुतेः । विख्यातं न भवतीत्यविख्यातं न,
सकलजगत्कारणत्वादिना सर्ववेदान्तप्रथितमित्यर्थः । संभा-
व्यविख्यात्यभावप्रतिषेधाय नञ्द्वयम् । अमृतं निश्श्रेयसं विशो-
षयतीत्यमृतविशोषि च न न भवति 'अमृतंस्यैष सेतुः' इति नि-
श्श्रेयसप्रापकत्वश्रवणात् 'एतदमृतम्' इत्यादिभिरमृतत्वश्रवणा-
च्च । पक्षे--अविरिति ख्यातं जलविशोषि च नेत्यर्थः 'अवय
शैलमेषार्काः, अमृतं यज्ञशेषे स्यात्पीयूषे सलिले घृते' इत्य-
मरमेदिन्यौ । तदिदं ज्योतीरूपं ब्रह्म ब्रह्मो भानुः निध्यातुं द्र-
ष्टुमपि ईशीत किं नेशीतैवेति भावः । अत्र लोकालोकातीत-
त्वादिका उपमेयोत्कर्षहेतव एवोपात्ताः, न तु लोकालोकान-
तीतत्वाविख्यातत्वामृतविशोषित्वान्युपमानापकर्षहेतवः । श्लेषो-
पमाक्षेपौ च स्पष्टौ ॥

इदमत्रावधेयं—इह श्लेषावलम्बिव्यतिरेकप्रभेदे उभयानुपा-
दानेन उपमायाश्श्रौतीत्वार्थीत्वाक्षिप्तत्वप्रयुक्तभेदत्रितयं तुरूपपाद-
म् । वैधर्म्यानुक्तौ किमवलम्बश्श्लेष उन्मिषेत् । न च यत्र द्वि-
जराजरत्नाकरप्रभञ्जनमातरिश्वादिशब्दसमधिगम्येपूपमानोपमेयेषु
स्वशब्दोपात्त एव श्लेषो व्यतिरेकोन्मेषकस्तत्रैव तदुदाहरणं
सूपपादमिति वाच्यं, तत्र स्वशब्दवेद्यस्यैव वैधर्म्यस्य संभ-
वात् । एवंच चतुर्विंशतिर्भेदा इति प्राचामुक्तिर्भूयिष्ठोदाहरण-

दर्शिभिर्यथाकथंचिदुपपादनीया । किंचात्रोपमाभेदास्सर्व एव सम्भवन्तीत्यलं चतुर्विंशतिभेदपरिगणनया ॥

नन्वस्यालंकारस्य वैधर्म्यमूलकस्योपमाप्रतिकूलत्वमेवोचितं न तूपमागर्भत्वम्, तस्यास्साधर्म्यमूलकत्वात् । अस्य च तन्निषेधरूपेणैव प्रवृत्तेः, न चेष्टापत्तिः, सिद्धान्तभङ्गप्रसङ्गादिति चेत्—सत्यम्, यद्गुणपुरस्कारेण यस्य यत्सादृश्यनिषेध उत्कर्षपर्यवसायी तस्य तद्गुणपुरस्कारेण तत्सादृश्याप्रतिष्ठानेऽपि गुणान्तरेण सादृश्यप्रत्ययस्य दुर्वारत्वात् । यदि च तत्सादृश्यसामान्यनिषेधो विवक्षितस्स्यात्तर्हि गुणविशेषपुरस्कारो निरर्थकस्स्यात् । कुलेनायमस्मादधिक इत्युक्ते रूपेण वयसा विद्यया धनेन च सम इति सार्वलौकिकप्रत्ययात् । एवंच प्रतीयमानमपि सादृश्यं गुणान्तरकृतनिषेधोन्मिषितेनोत्कर्षेण निरस्तप्रभमिव निगलितमिव च प्रभवति न चमत्कृतिमाधातुमिति प्राचामाशयः ॥

अत्रालंकारे क्वचिच्छाब्दसादृश्यनिषेधाक्षिप्तावुपमेयोत्कर्षोपमानापकर्षौ । क्वचिच्च शाब्देनोपमेयोत्कर्षेणाक्षिप्तावुपमानापकर्षसादृश्याभावौ । क्वचित्सादृशेनोपमापकर्षेणाक्षिप्तावुपमेयोत्कर्षतदभावौ चमत्कृतिजनकौ तथा । तत्राद्यः प्रकारः प्राचीनरीत्या सभेद उदाहृतः । द्वितीयतृतीयावपि प्रायशस्तावद्भेदावेव । तत्र दिक्कात्रमुदाह्रियते—

नित्यं प्रसन्नहृदयस्स त्वं श्रेयान्विधोर्मलिन-
हृदयात् । योगिध्येयात्त्वत्तो न्यूनस्स विधो वियो-
गितापकरः ॥ ६८० ॥

हे विधो! हे विष्णो! इति संवुद्धिः । अत्र पूर्वार्धे उपमे-
योत्कर्षशब्दः । उपमानापकर्षसादृश्याभावावाक्षिसौ । द्विती-
यार्धे उपमानापकर्षशब्दः । उपमयोत्कर्षसादृश्याभावावाक्षिसौ ।
एवं क्वचित् द्वयोस्त्रयाणां वा शब्दत्वं संभवदपि नातीव रमणी-
यमिति नोदाह्रियत ॥

क्वचित्त्रयमप्याक्षिसमेव—

विपुलेऽस्मिन् भुवनतले व्यदधाद्रत्नाकरान्वि-
धिस्सप्त । अवधिर्दृशोरसंख्यांस्तवम्ब रत्नाकरान्
सृजति लोकान् ॥६८१॥

दृशोरवाधिः कटाक्ष इत्यर्थः । विधुः भुवनतले सप्तैव
रत्नाकरान् सिन्धून् व्यदधात् असृजत् । हे अम्ब! तव कटा-
क्षस्तु असंख्याकान् लोकानेव रत्नाकरान् सिन्धून् सृजति उ-
त्तमवस्तूनामाधारान् सृजतीति तु तत्त्वम् । सर्वविधसमृद्धि-
मतः कल्पयतीति भावः ॥

यथावा—

गम्भीरोऽनुन्नतिभागम्बुधिरगभीर उन्नतो मेरुः ।
गम्भीरोन्नत एकः कुम्भीनसकुम्भिनीभृदवतंसः ॥

भास्वान्भानुरशिशिरः प्रसन्न इन्दुस्सदाऽप्यनु-
ष्ण इह । श्रीमान्सदा प्रसन्नस्स्वामी शिशिरोष्ण
एक एव त्वम् ॥ ६८३ ॥

शिशिरः शीतलः दयार्द्रश्च । उष्णः तीक्ष्णः दक्षश्च 'उ-
ष्णो ग्रीष्मे पुमान्दक्षाशीतयोरन्यलिङ्गकः' इति मेदिनी । यद्वा-

‘तीक्ष्णश्चैव मृदुश्चैव राजा भवति सम्मतः’ इत्युक्तरीत्या ना-
तिमृदुर्नातितीक्ष्णः । किंतु निग्रहानुग्रहशील इत्यर्थः । अन्यथा
‘तीक्ष्णादुद्विजते लोको मृदुर्हि परिभूयते’ इति केवलतैक्ष्ण्य-
मार्दवयोर्दोषस्मरणादिति भावः । स्पष्टमन्यत् ॥

यथावा

अन्तर्बहिरप्यमलस्त्वं चन्द्रोऽन्तर्मलीमसश्शौरे ।
त्वं ननु परमोदारस्स तु लुब्धशिरोमणिस्सरो-
जाक्ष ॥ ६८४ ॥

निर्गर्जनममलीमसवदनः प्रददासि सदमृतं
स्वामिन् । गर्जन्मलीमसमुखः पर्जन्यो वितरती-
ह विषमेव ॥ ६८५ ॥

परिपक्वबन्धसुमनःपरंपरां स्पर्शनेन पातयति ।
माधव एकोऽन्यस्तां प्रापयति स्वपदमेव ते-
नोच्चैः ॥ ६८६ ॥

परिपक्वाः परिणताः विनाशोन्मुखाश्च बन्धाः वृन्तानि भ-
वबन्धाश्च यस्यास्तां तथोक्तां सुमनसां कुसुमानां विदुषां च
परंपरां स्पर्शनेन मरुता अभयादिवितरणेन च ‘स्पर्शनो मा-
रुते पुंसि दाने स्पर्शं नपुंसकम्’ इति मेदिनी । एको माधवः
वसन्तः पातयति अधो नयति । अन्यः माधवः भगवान् तां
परिपक्वबन्धसुमनःपरंपरामित्यर्थः । तेन स्पर्शनेन उच्चैः उन्नतं
पूज्यं च ‘महत्युच्चैः’ इत्यमरः । स्वपदमेव स्वावस्थानतरुशा-
खास्थानमेव । पक्षे— परमं पदमेव प्रापयति ॥

जननि जनस्तावकजनसङ्गात्कुकुराधिनाथपद-
मयते । अन्योऽश्रुतेऽन्तरेणकसंयोगात्कुकुराधिना-
थपदम् ॥ ६८७ ॥

हे जननि! तावकजनसङ्गात् भागवतसंसर्गादित्यर्थः । जनः पामरोऽपीति भावः । कुकुराधिनाथस्य यदुकुलसार्वभौमस्य भगवतः पदं चरणं अयते प्रपन्नो भवतीत्यर्थः । यद्वा—भगव- तस्स्थानं प्राप्नोतीत्यर्थः । अन्यः तावकजनातिरिक्तः जनः पामरः जनो लोके महर्लोकात्परलोकेऽपि पामरे’ इति मेदिनी । अ- न्तरे अन्तरङ्गे अणकानां गह्वीणां संयोगात् । ‘खेटगह्वीणका- स्समाः’ इत्यमरः । कुक्कुराणः शुनां ‘कुक्कुरो मृगदंशकः’ इत्य- मरः । अधिनाथः श्वक्रीडी कश्चिज्जनः यो हि—‘श्वक्रीडी श्येनजीवी च’ इत्यादिस्मृतिभिर्हव्यकव्यानर्हतया निन्द्यते । तस्य पदं स्थानं चरणं वा अश्रुते प्राप्नोति गर्हितस्थानसेवी भव- तीति भावः । पक्षे—अन्तरेणेति छेदः मध्ये इत्यर्थः । ‘अ- थान्तरेऽन्तरा । अन्तरेण च मध्ये स्युः’ इत्यमरः । कसंयो- गात् कवर्णयोस्संयोगात् अजिभरव्यवहिततयाऽवस्थानात् । कु- कुराधिनाथपदं अश्रुते । कुकुराधिनाथपदस्यैव उक्तरीत्या म- ध्यगतककारस्य ककारान्तरेण संयुक्तत्वे कुक्कुराधिनाथपदता- निष्पत्तेरिति भावः । अत्र अन्तरेणेत्येतत्कुक्कुरशब्दमात्रकटाक्षेण, तथा सत्येव ककारसंयोगस्य मध्यस्थतासंभवात् । यद्वा—कुक्कु- राधिनाथपदशब्दाभिप्रायेणैवास्तु, तस्मिंश्च शब्दे आद्यन्तवर्ण- योर्मध्यवर्तितायाः रेफादीनामिव ककारस्यापि दुरपलपत्वादिता ध्येयम् ॥

इह कश्चिद्विजराजः पुरुषोत्तममन्तरे दधद्विम-
लः । मलिनोऽन्यो द्विजराजस्संततमप्यन्तरेणकं
बिभ्रत् ॥ ६८८ ॥

कश्चित् द्विजराजः अग्रजन्मनामग्रगण्यः । अन्तरे मनसि
पुरुषोत्तमं दधत् ध्यायान्नातं यावत् । विमलः निर्मलः । अन्यः
द्विजराजः चन्द्रमाः अन्तरे अणकं गर्ह्यं यं कंचित् बिभ्रत्
ध्यायन् मलिनः । अन्यत्र अन्तः स्वविम्बमध्ये एणकं कुरङ्गं
बिभ्रदित्यर्थः । एषूदाहरणेषूपमानतद्विशेषणोपादानसामर्थ्यादाक्षिप्त
एव व्यतिरेकः, न तु व्यङ्ग्य इति जात्वपि भ्रमितव्यम् । सत्य-
नुपपत्तिलेशे व्यञ्जनाया अनुष्मेष्टान् । इह च भगवद्विशेषणानां
यथाकथंचित्प्रशंसार्थत्वेऽप्युपमानतद्विशेषणोपादा तस्य भगवदुत्कर्-
षमन्तरेणानुपपत्तेर्जागरूकत्वात् । यत्र तूपमानतद्विशेषणोपादा-
नमन्तरेणैवोपमेयविशेषणैस्सुन्दरो देवदत्त इत्यादाविव वस्तुस्थि-
तिप्रकाशनेन चरितार्थैरप्यभिप्रायविशेषण स्वविलक्षणविशेषण-
विशिष्टधर्म्यन्तरापेक्षया वर्ण्यस्योत्कर्षः प्रतीयते स व्यञ्जनावि-
षयः ॥

यथा -

जगतां जीवनदाने शरदां शतकेऽपि नैषि नी-
रसताम् । न च पाण्डिमानमयसे कामपि धत्से
श्रियं सदोपचिताम् ॥ ६८९ ॥

शरदां शरदतूनां वत्सराणां च । अयं वारिदाद्भगवतो
व्यतिरेकध्वनिरर्थशक्तिमूलः ॥

अत्र रसगङ्गाधरकृत्—“यत्तूपमानादुपमेयस्य न्यूनत्वेऽपि व्यतिरेकः, वैलक्षण्यमात्रस्यैव व्यतिरेकत्वादित्यलंकारसर्वस्वकारोक्तमनुसरता कुवलयानन्दकृता न्यूनतायामुदाहृतं—

रक्तस्त्वं नवपल्लवैरहमपि श्लाघ्यैः प्रियाया गुणैः
त्वामायान्ति शिलीमुखास्स्मरधनुर्मुक्तास्तथा मामपि ।
कान्तापादतलाहतिस्तव मुदे तद्वन्ममाप्यावयोः
सर्वं तुल्यमशोक केवलमहं धात्रा सशोकः कृतः ॥

अत्र सशोकत्वेनाशोकापेक्षयाऽपकर्षः पर्यवस्यतीति, तदपि चिन्त्यम्—रत्याद्यनुकूलतया कुतश्चिदङ्गाद्भूषणापसारणं यथा शोभाविशेषाय भवति, एवं प्रकृते उपमालंकारादूरीकरणमात्रमेव रसानुगुणतया रमणीयम्, न व्यतिरेकः । अत एवासमालंकारं प्राञ्चो न बहुमन्धते । अन्यथा तवालंकारान्तरतया तत्स्वीकारापत्तेः । यथा—

भुवनत्रितयेऽपि भानवैः परिपूर्णं विबुधैश्च दानवैः ।

न भविष्यति नास्ति नाभवन्नृप यस्तं भजते तुलापदम् ॥

इति । अत एव ध्वनिकृता सहृदयधुरन्धरेण ‘सुकविस्तु रसानुसारेण क्वचिदलंकारसंयोगं क्वचिदलंकारवियोगं च कुर्यात् इत्युक्त्वा ‘रक्तस्त्वं’ इति पद्यं सादृश्यदूरीकरणे उदाजहे । अत एव च मम्मटभट्टैः ‘आधिक्यमात्रं व्यतिरेकः’ इत्युक्तम्, निरस्तं च न्यूनत्वं व्यतिरेके । तस्मादुपमानादुपमेयस्योत्कर्ष एव व्यतिरेकालंकारः नापकर्ष इति स्थितम् । यदि तु न्यूनत्वमपि व्यतिरेक इत्याग्रहः तदेदमुदाहार्यम्—

जगत्त्रयत्राणधृतव्रतस्य क्षमातलं केवलमेव रक्षन् ।

कथं समारोहसि हन्त राजन्सहस्रनेत्रस्य तुलां द्विनेत्रः ॥

अत्र धर्मद्वयेनैव न्यूनोऽसि धर्मान्तरेण तु सम इति प्रतीति-
कृतविच्छित्तिविशेषादलंकारता । एवंच लक्षणे अपकर्षोऽप्येवं-
जातीयो देयः ॥

यदपि कुवलयानन्दकृताऽनुभवपर्यवसायिनो व्यतिरेकस्यो-
दाहरणमुक्तम्—

दृढतरनिबद्धमुष्टेः कोशनिषण्णस्य सहजमलिनस्य ।

कृपणस्य कृपाणस्य च केवलमाकारतो भेदः ॥

इति, तन्निपुणं न नीरीक्षितमायुष्मता । तथाहि—किमत्रोपमा-
नादुत्कर्षरूपो व्यतिरेकोऽनुभवपर्यवसायी ? आहोस्वित्सर्वस्व-
काराद्युक्तदिशा अपकर्षरूपः ? नाद्यः—उत्कर्षप्रयोजकधर्मस्यात्रा-
नुपस्थितेः न च श्लेषेण दीर्घाक्षरस्योपस्थितिरस्त्येवेति वा-
च्यम्, तस्योपमानवृत्तित्वेनोपमेयानुत्कर्षकत्वात् । अर्थान्तरेणा-
कृतिरूपेण सह श्लेषमूलकाभेदाध्यवसायेन साधारणीकरणाच्च ।
अन्यथा श्लेषमूलकोपमोच्छेदापत्तेः । सुधांशुविम्बमिव नगरं
सकलकलमित्यादावपि कलकलसहितत्वकलासाकलययांर्वस्तुतो वै-
धर्म्यरूपत्वात् । न च सकलकलमित्यत्रोपमायामेव कवेर्निर्भरः
प्रकृते तु भेदशब्दोक्त्या वैलक्षण्ये स इति भ्रमितव्यम् । यद्य-
त्रोपमाविघटनरूपो व्यतिरेको निर्भरसहस्स्यात् आकारशब्दश्ले-
षोऽनर्थकस्स्यात् । कृपणस्य कृपाणस्य च भेदो दीर्घाक्षरादे-
वेत्येव ब्रूयात् । न ह्यत्र व्यतिरेके श्लेषोऽनुकूलः । प्रत्युत प्र-
तिकूल एव । उपमायां पुनरनुकूलः । प्रतिकूलस्य दीर्घाक्षर-
रूपवैधर्म्यस्य साधारणीकरणात् आकृतिभेदस्य चोपमानोपमे-
ययोरपि सत्त्वात् । एवं हि कवेराशयः—'कृपणकृपाणयो-
स्तुल्यतैव, दृढतरेत्यादिविशेषणसाम्यात् । अक्षरभेदस्त्वाकार-
भेदत्वादविबुद्ध एव' इति सहृदयैराकलनीयम् । न द्वितीयः—
तस्योक्तिमात्रेणाप्यसंगतेः, अहृद्यत्वाच्च । तस्मादत्र गम्योपमैव

सुप्रतिष्ठितेन्यास्तां तावत्कूटकार्पापगोद्धाटनम् । प्रकृतमनुसरामः”
इत्यभाणीत् । एवंचैतन्मते प्रागस्मत्प्रदर्शितान्यनुभयव्यतिरेको-
दाहरणानि यथायोगमनेनैव पथा नेयानि ॥

न्यूनव्यतिरेकोदाहरणं त्वेवम्—

अखिलजगच्छेषित्वं तस्य तवैकोनसर्वशेषि-
त्वम् । आरोहसि तेन तुलां जगत्सवित्रा जगत्स-
वित्रि कथम् ॥ ६९० ॥

इदं तु चिन्तनीयम्—उपमेयाधिक्यपर्यवसायी तन्नचूनत्व-
पर्यवसायी अनुभयपर्यवसायी चेति व्यतिरेकस्त्रेधा विभक्तः
कुवलयानन्दे । तत्र अनुभवपर्यवसायीति पाठस्तु लेखकस्ख-
लनकृतः । अनुभयताद्रूपकादिवदनुभयपर्यवसायित्वेनैव व्य-
तिरेकतृतीयप्रभेदस्य कर्तुमुचितत्वात् । उदाहरणेऽपि ‘दृढतर-
निवद्धमुष्टेः’ इत्यत्र उपमेयाधिक्यतन्नचूनत्वोभयपर्यवसानराहित्य-
स्यैव स्पष्टं दर्शनात् । रसगङ्गाधरकारस्तु अनुभवपर्यवसायीत्येव
कुवलयानन्दपाठं मन्वानः व्यतिरेकस्योत्कर्षापकर्षान्यतररूपता-
मध्यवस्यन् कुवलयानन्दप्रदर्शितं तृतीयप्रभेदोदाहरणमदूढुषत् ।
उपदर्शिते अनुभयपर्यवसायीति पाठे तु सर्वमिदं तदुक्तदूषण-
भलप्रकमेव । किञ्च—व्यतिरेकस्योत्कर्षापकर्षान्यतररूपतया कु-
वलयानन्दकृद्विवक्षितत्वे तस्य उपमेयोत्कर्षपर्यवसायित्वेन तन्नचू-
नत्वपर्यवसायित्वेन च विभजनमेव नोपपद्येत । उत्कर्षरूपस्य
व्यतिरेकस्य उत्कर्षपर्यवसायित्ववाचोयुक्तेरयुक्तत्वात् । तस्मा-
द्वैधर्म्यमात्रमेव व्यातरंकः । स च उपमेयोत्कर्षपर्यवसायी त-
न्नचूनत्वपर्यवसायी उपमेयोत्कर्षतन्नचूनत्वोभयपर्यवसानराहितश्चेति
त्रिविध इत्येव हि कुवलयानन्दकृदाशयः । एतत्सर्वमभिप्रेत्यैव

चन्द्रिकायां वैद्यनाथः—‘किञ्चिद्धर्मप्रयुक्तसाम्यवत्तया प्रतीयमानयोः किञ्चिद्धर्मप्रयुक्तवैलक्षण्यं व्यतिरेकशरीरम् । वैलक्षण्यं तु क्वचिदुपमेयस्योत्कर्षे क्वचिच्च तदपकर्षे पर्यवसन्नम् । क्वचित्तु तदन्यतरपर्यवसानविरहेऽपि स्ववैचित्र्यमात्रविश्रान्तमिति बोध्यम् । एतेन चरमभेदद्वयतदुदाहरणदूषणं कस्यचिदापातरमणीयमिव भासमानं प्रत्युक्तमिति वेदितव्यम् । अत्यन्तासारतया तु नानुवादमर्हतीत्युपरम्यते’ इत्यवादीत् ॥

अलंकारान्तरोत्तम्भितोऽप्ययं संभवति । यथा—

वृक्षं परिष्वजेते सयुजौ सुहृदौ समं सुपर्णौ
द्वौ । एकस्स्वाद्वत्यनयोः पिप्पलमन्योऽभिचाक-
शीत्यनदन् ॥६११॥

इदं पद्यं—

द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिष्वजाते ।
तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्यनश्नन्नन्यो अभिचाकशीतिं ॥

इति श्रुत्यर्थानुवादि । ‘युज्यत इति युक् । युक्छब्दो गुणपरः समानगुणकस्सयुगिति व्यासार्यैर्विवृतत्वात् । सयुजौ समानगुणकौ अपहतपाप्मत्वादिगुणैः परस्परसमानौ । सखायौ सहचरौ द्वौ सुपर्णौ पक्षिसदृशौ । समानं एकं वृक्षं वृक्षवच्छेदनाहं शरीरं समाश्रितावित्यर्थः । तयोर्मध्ये अन्यतरो जीवः स्वादु परिपकं पिप्पलं कर्मफलं भुङ्के । अन्यस्तु परमात्मा अभुञ्जान एव प्रकाशते’ इति रङ्गरामानुजमुनयः । अयं रूपकातिशयोक्त्युत्तम्भितः । एवं यथायोगमलंकारान्तरसंकीर्णता द्रष्टव्या ॥

अस्य चालंकारस्य सादृश्यगर्भत्वात्सादृश्यस्य च त्रिवि-
धधर्मोन्मीलितत्वाद्त्रापि तत्प्रकारानुगमोऽनुसन्धेयः ॥

तत्रानुगामिनि धर्मे यथा—

आशंसनीयमखिलैरास्वाद्यं चामृतं जडध्युदि-
तम् । अजडध्युदितं ललितं चरितं भवतो हरे
पराकुरुते ॥६९२॥

जडधीभिः मन्दमतिभिः उदितं उक्तम् । जलधावुत्पन्नमिति
वस्तुस्थितिः । अजडधीभिः सूक्ष्ममतिभिः उदितं उक्तं जल-
धावनुद्भूतं च । अत्राशंसनीयत्वास्वाद्यत्वललितत्वान्यनुगामिनो
धर्माः । श्लेषोपात्ते जडध्यजडध्युदितत्वे अपकर्षोत्कर्षहेतू ॥

बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्ने यथा—

परिचितमुक्ताहारः कण्ठः कण्ठीरवाद्विपतिद-
यिते । परिगतपयःपयोनिधितरङ्गमपहसति कम्बु-
मम्ब तव ॥६९३॥

अत्र मुक्ताहारदुग्धोदतरङ्गयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावः परिचि-
तपरिगतयोश्शुद्धसामान्यता ॥

एवं सादृश्यालीढो व्यतिरेको निरूपितः । अभेदालीढोऽ-
प्येष संभवति । यथा—

निर्धूतपलाशकुलो नाथ विशालेक्षणो विधुत-
कलिकः । भजसि सदानन्दनतां मन्दारस्त्वामिति
कथमिव वदेम ॥६९४॥

निर्धूतं पलाशानां पत्राणां क्रव्यादानां च कुलं येन स तथोक्तः । शालानां शाखानां ईक्षणं दर्शनं तद्विगतं यस्य स विशालेक्षणः । शाखावलोकनमन्यस्य नास्ति किमुत तत्परिष्कृतत्वमिति भावः । 'शाखाशाले' इत्यमरः । अन्यत्र विपुलनयनः । विधुताः कलिकाः कोरकाः येन । पक्षे विधुतः कलिर्येन स तथोक्तः, परास्तकलिदोष इति यावत् । 'कलिमलसंहतिकालनोऽखिलेशः' इत्यायुक्तेः । 'शेषाद्विभाषा' इति कप् ! सदा अनन्दनतां नन्दनवनसंबन्धवैधुर्यं, पक्षे आनन्दयतीत्यानन्दनः सतामानन्दनः सदानन्दनः तस्य भावं भजसि। एवं सति कथं त्वां मन्दार इति वदेम ॥

इत्यलंकारमणिहारे व्यतिरेकसरो द्वाविंशः.

अथ सहोक्त्यलंकारसरः—

गुणप्रधानताभाजोरर्थयोरुभयोर्यदा ।

वर्ण्यस्सहार्थसंबन्धस्सहोक्तिं तां तदा विदुः ॥

गुणप्रधानभावावच्छिन्नयोरर्थयोः सहार्थसंबन्धस्सहोक्तिः । इयमपि भेदप्राधान्य एव । गुणप्रधानभावनिवन्धनमत्र भेदप्राधान्यम् । सहार्थप्रयुक्तश्च गुणप्रधानभावः 'सहयुक्तेऽप्रधाने' इत्यनुशासनात् । उपमानोपमेयत्वं चात्र वैवक्षिकम् । द्वयोरपि प्राकरणिकत्वादप्राकरणिकत्वाद्वा । सहार्थवलाद्धि तयोस्तुल्यकक्ष्यत्वं, अतुल्यकक्ष्ययोरुपमानोपमेयभावायोगात् । तत्र च तृतीयान्तस्य नियमेन गुणत्वादुपमानत्वम् । अर्थात्परिशिष्टस्योपमेयत्वम् । गुणप्रधानभावोऽप्यत्र शाब्द एव, न त्वार्थः वस्तुतो विपर्ययस्यापि संभवान् । साहित्यं चात्र कर्त्रादिनाना-

भेदमिति ध्येयम् । हृद्यत्वं चालंकारसामान्यलक्षणागतं सर्वालंकार-
साधारणमेव । तच्चात्र कार्यकारणपौर्वापर्यविपर्ययात्मिकया श्लेष-
भित्तिकाभेदाध्यवसानात्मिकया केवलाभेदाध्यवसानात्मिकया चा-
तिशयोक्त्याऽनुप्राणने भवतीति वदन्ति ॥

यांस्त्वं पश्यसि तेषां विकसन्ति समं मुखानि
च सुखानि । अरयो निरयाश्च समं सरयं दूरीभ-
वन्ति मुरैरिन् ॥६९५॥

इति तुल्ययोगितादावतिप्रसङ्गवारणायवच्छिन्नयोरित्यन्तम् ।
तत्र हि द्वयोरपि प्रधानयोरेव सहार्थसंबन्धः । इह तु सह-
शब्दयोगिनो ऽ प्रधानत्वनियमाद्गुणप्रधानभावावच्छिन्नयोरेवार्थयो-
स्सहार्थसंबन्ध इति नातिप्रसङ्गः ॥

यथा—

दशवदनादिमकदनैर्विशकलितं सकललोकम-
विविषता । भूमेर्भारेण समं भवता भगवन् ज-
वादवातारि ॥६९६॥

अविविषता अवितुमिच्छता । अत्र भगवदवतारकार्यस्य
भूभारावतरणस्य पौर्वापर्यविपर्ययानुप्राणितस्सहभावः ॥

यथावा --

पावनतावकपदयुगसेवनसंस्फीतकौतुका लो-
काः । सिंहाचलेन साकं सिंहासनमच्युताधिरो-
हन्ति ॥६९७॥

पूर्वं कर्तृस्सहोक्तिः । इह तु कर्मणः । सिंहाचलशेषा-
द्रिः । अत्रापि सिंहाचलारोहणकार्यस्य सिंहासनारोहणस्य पौ-
र्वापर्यविपर्ययेणानुप्राणितस्सहभावः । कारणं हि नियतपूर्वका-
लवृत्ति कार्यं त्वपरकालवृत्ति तयोस्तुल्यकालत्वेनोक्तिरपि त-
द्विपर्यय एवेत्यवधेयम् ॥

त्वत्पाञ्चजन्यनिनदे ननु देव विसृत्वरे यथाऽ-
भीष्टम् । अमरीवदनाब्जैस्सममसुरीवदनाम्बुजानि
विदळन्ति ॥ ६९८ ॥

अमरीवदनाब्जानि विदळन्ति विक्रसन्ति । असुरीवदना-
म्बुजानि तु विदळन्ति विगतानि दळानि येषां तानीवाचरन्ति
निर्दळकमलानीव शोभाविकलानीति भावः । अत्र विदळन्तीति
श्लेषेणाभेदाध्यवसितिः ॥

यथावा —

कृतिनां तव चरितानि श्रुतिसृतिजङ्घालतां प्र-
पन्नानि । दुरितैस्सह हृदयान्यपि परितश्श्रीनाथ
धावयन्ति तराम् ॥ ६९९ ॥

अत्र द्रावणशोधनयोर्धावयन्तीति शब्दगतश्लेषेणाभेदाध्यव-
सितिः । पूर्वा कर्तृसहोक्तिः । इयं तु कर्मसहोक्तिः ॥

यथावा —

आर्तेभरवश्रवणे नक्रेण समं त्वयोद्धृतं चक्रम् ।
तेनैव सह स मुक्तस्त्वत्तः प्रकृतौ हि न च भिदा-
ऽस्त्यनयोः ॥ ७०० ॥

उद्धृतं उत्क्षिप्तं उन्मूलितश्चेति लिङ्गविपरिणामेन योज्यम् । तेनैव चक्रेणैव सह नक्रः त्वत्तः त्वत्सकाशात् मुक्तः त्यक्तः 'अपेतापोढमुक्त' इति समासविधानात् ज्ञापकात्पञ्चमी । पक्षे-
 देवलशापान्मुक्त इत्यर्थः । 'मुक्तो देवलशापेन हूहूर्गन्धर्वसत्तमः'
 इति श्रीभागवतोक्तेः । नक्रचक्रयोस्तुल्यतयोद्धरणमोचने कथ-
 मित्यत आह - प्रकृतावित्यादि । हि यस्मात् अनयोः नक्रच-
 क्रयोः प्रकृतौ स्वभावे न च भिदा नैव भेदोऽस्ति तस्मादु-
 द्हरणमोचनतौल्यमनयोर्युक्तमिति भावः । पक्षे—अनयोः नक्रच-
 क्रशब्दयोः प्रकृतौ नक्रचक्रेत्याकारके प्रत्ययविधावुद्देश्यभूत श-
 ब्दरूपे नचभिदा नकारचकाराभ्यामेव भेदः क्रेत्याकारकवर्णस्यो-
 भयत्र तुल्यत्वात् । स्वादौ प्रत्यये पुंनपुंसकलिङ्गयोरनयोऽशब्दयोः
 विसर्गानुस्वारादिकृतवैलक्षण्यसद्भावेऽपि प्रकृतिमात्रे नकारच-
 कारमात्रकृतं वैलक्षण्यमिति भावः । इयमपि कर्मसहोक्तिः श्ले-
 षभित्तिकाभेदाध्यवसायमूला । अत्र कार्यकारणपौर्वापर्यविपर्य-
 यलक्षणातिशयोक्तिसद्भावेऽपि श्लेषमूलकाभेदाध्यवसितेरेव चम-
 त्कारातिशयाधायकत्वम् । अत्र पूर्वार्धे नक्रचक्रयोर्गुणप्रधानभा-
 वः । उत्तरार्धे चक्रनक्रयोस्स इति वैपरीत्यं च विशेषः ॥

शुद्धश्लेषभित्तिकाभेदाध्यवसायमूला यथा —

निरवधिकरुणानिधिना भवता भवतापतो न-
 तानवता । इष्टेन सहानिष्टं निरस्तमारचि समस्त-
 मपि भगवन् ॥ ७०१ ॥

इष्टेन अभीप्सितार्थेन सह अनिष्टमशुभं निरस्तमारचि ।
 इष्टपक्षे निर्गतं अस्तं अदर्शनं यस्य तत् निरस्तम् । अस्त-
 मिति मान्तमव्ययं, तेन सह बहुव्रीहिः । 'अस्तमदर्शने' इत्य

व्ययेष्वमरः । अनस्तंगतं प्रकाशमानमेवाकारीत्यर्थः । अनिष्ट-
पक्षे निरस्तं प्रक्षिप्तं नाशितमित्यर्थः । अत्र निरस्तमिति श्ले-
षेणैव भेदाध्यवसायः, न त्वन्यप्रकारेण । अत्रापि कर्मसाहित्यमेव ॥

न्यपतन् शिरांस्यरीणां मुरारिबाणैस्सहारिना-
रीणाम् । अश्रुझरैस्सातङ्कैस्ताटङ्कैस्सुरसुमैश्च वि-
जयाङ्कैः ॥ ७०२ ॥

विजयाङ्कैः विजयचिह्नभूतैरित्यर्थः । अत्र निपतनस्य बा-
णाद्याश्रयभेदेन भिदुरस्यापि च्युतत्वरूपैकोपाध्यवाच्छन्नतया अ-
भिदुरीकृतस्योपादानमित्यस्यैकक्रियासंबन्धः । अत एव न श्लेषः
तस्य प्रतिपाद्यतावच्छेदकभेद एवाभ्युपगमात् । एषूदाहरणेषु
सहयोगतृतीयाप्रयुक्तो गुणप्रधानभावः । प्राधान्येन क्रियान्वये
तु यथायथं तुल्ययोगिता दीपकं वा भवति । सहादिशब्दप्र-
योगेण विनाऽपीयं संभवति 'वृद्धो यूना' इति निर्देशेन तृ-
तीयाया निष्प्रत्यूहप्रसरत्वात् । परंत्विवादिशब्दप्रयोगविधुरो-
त्प्रेक्षावद्गम्या । अप्रधानभावस्तु शाब्द एव । यद्यपि प्रकृत-
त्वाप्रकृतत्वे प्रायेणोपमेयोपमानतयोर्निर्णायके । तथाऽपीह न
ताभ्यां तयोर्निर्णयः, प्रकृतयोरपि साहित्यसंभवात् । किंतु प्रा-
धान्याप्राधान्याभ्यामेव । हृद्यत्वं चास्या अतिशयोक्तिकृतमि-
त्यवोचाम । यत्र तु सा नास्ति तत्र 'पुत्रेण सहागतः पिता'—

नाकं परेण भान्तं लोकं परमं विहाय दिव्यं
तम् । लोकंपृणस्स भगवान् साकं लक्ष्म्यैव विह-
रति वृषाद्रौ ॥ ७०३ ॥

इत्यादौ न सहोक्तिरलंकारः । लोकं पृणति प्रोणयतीति लोकंपृणः । पृणतिः प्रोणनार्थकः । अस्मान्मूलविभुजादित्वात्कः । 'लोकस्य पृणे' इति मुमागमः ॥

अत्र विचार्यते—'दशवदनादिमकदनैः' इत्यादौ पौर्वापर्य-विपर्ययानुप्राणिता सहोक्तिरलंकार इति न युक्तम् । अतिशयोक्तेरेवात्र चमत्कारावहत्वेन सहोक्तेस्संज्ञामात्रत्वात् । 'तव कोपोऽरिनाशश्च जायते युगपन्नृप' इत्यस्मादतिशयोक्त्यलंकारात् 'तव कोपोऽरिनाशेन सहैव नृप जायते' इत्यत्र गुणभावमात्रप्रयुक्ते सत्यपि वैजात्ये विच्छित्तिविशेषस्यादर्शनात्तस्यैव चालंकारविभाजकत्वात् । न च सादृश्यानुप्राणितस्य रूपकादेरप्यपार्थक्यापत्तिः, 'नवनीरदसदृशोऽसौ, एष नवीनाम्बुदस्साक्षात्' इत्यादौ विच्छित्तिवैलक्षण्यस्य जागरूकत्वात् । अन्यथा सादृश्यप्रयुक्तस्य व्यतिरेकस्यानुत्थानापत्तेः । अपिच सादृश्यप्रयुक्तरूपकादिषु सादृश्यस्य गुणभावाच्चमत्कारविश्रान्तिभूमिभ्यो रूपकादिभ्यो यथा न पृथग्व्यपदेश्यत्वं तथा सहभावोक्त्युन्मीलितायाः कार्यकारणपौर्वापर्यविपर्ययात्मिकाया अतिशयोक्तेस्सकाशादस्यास्सहोक्तेरपार्थक्यमेवोचितम् । नन्वेवं सति निर्दिषयतैव स्यात्सहोक्तेः, सहोक्त्यन्तरस्याप्यभेदाध्यवसानरूपातिशयेन कबळीकारादिति चेन्न—अभेदाध्यवसानमूलायां हि सहोक्तौ अभेदाध्यवसानेनोपस्क्रियते सहाक्तिरिति 'न गुणेन तिरस्कारः प्रधानस्य अपितु प्रधानेन गुणस्य' इत्युक्तदिशा लब्धावकाशैव सहोक्तिः । गुणप्रधानभावश्चानाग्रहैस्सूक्ष्मया दृशाऽवधातव्यः । किंच परस्पराभेदाध्यवसानमात्रमतिशय एव । नातिशयोक्तिः, तस्य श्लेषादावपि सत्त्वात् । सा तूपमानेन विषयस्य निगरणम् । एवंच 'विदळन्ति, न्यपतन्'

इत्यादावेकेनापरस्य निगरणाभावान्नातिशयोक्तिगन्धोऽपि । अति-
शयमात्रं तु प्रायेण साधारणधर्मांशे भूयसामुपस्करोत्यलंकारा-
णाम् । न हि 'शोभते पद्मवन्मुखम्' इत्यादौ पद्ममुखशोभ-
योर्वस्तुतो भिन्नयोरभेदाध्यवसानमन्तरेणोपमा प्रकाशते । तस्मा-
त्कार्यकारणपौर्वापर्यविपर्ययमूलस्सहोक्तेरेकः प्रकार इति सर्व-
स्वकारादीनामुक्तिराग्रहमूलैव । अभेदाध्यवसानमूलस्तु प्रकारो
भवतु नाम सहोक्तेर्विषयः । यदि तु दीपके तुल्ययोगितायां
चोपमानोपमेययोः प्राधान्येन क्रियादिरूपधर्मान्वयः, इह तु
गुणप्रधानभावेनैवेति विशेषस्सन्नपि विच्छित्तिविशेषानाधायक-
तया नालंकारान्तरत्वप्रयोजकः अपितु तद्वान्तरभेदताया इति
विभाव्यते, अपास्यते च जरदालंकारिकवदनावलोकनदाक्षिण्यं,
तदा निविशतामियमपि क्लृप्तालंकारेष्वेव । किञ्चिद्वैलक्षण्यमा-
त्रैणैवालंकारभेदे वचनभङ्गीनामानन्त्यादलंकारानन्त्यप्रसङ्गादिति ।
सत्यं,—गुणप्रधानभावालिङ्गितस्य सहभावस्यालंकारान्तराद्विच्छि-
त्तिविशेषमनुभवन्तः प्राचीना एव सहोक्तेः पृथगलंकारतायां
प्रमाणं, अन्यथा एवंजातीयोपप्लवेन भूयसी स्याद्वैयाकुली । नैव
प्रमाणीकुर्महे वयं मृषानिमीलितलोचनान्प्राचीनान्, निवेश्यतां
चेयमलंकारान्तरान्तःपुरकारागृहं वराकीति तु प्रभुतैव, न तु
सहृदयतेत्यलं दूरधावनेन ॥

एवं क्रियायास्साधारणधर्मतायामुदाहरणानि दर्शितानि ।
गुणस्य तथात्वे यथा—

भुवनाधिप तव नाभ्या सह मानसमप्युपैति
गाम्भीर्यम् । अंसैस्सह महिमाऽपि च कंसरिपो
मांसलैर्महौन्नत्यम् ॥ ७०४ ॥

अत्र यद्यपि क्रियाऽपि गुणेन सह समानधर्मतामश्नुते । तथाऽपि तस्याः नान्तरीयकत्वेनासुन्दरत्वात्पर्यवसाने गुणस्यैव समग्रभारसहिष्णुत्वम् । अत्र गाम्भीर्यौन्नत्ययोराश्रयभेदभिन्नयो-
रभेदाध्यवसानेन सहभावः । एवं श्लेषेऽपि बोध्यम् । यत्र चैक-
मेवोपमेयं परस्परविलक्षणसहोक्तयालम्बनं सा मालातुल्यतया
मालासहोक्तिः 'न्यपतन् शिरांस्यरीणाम्' इत्यत्र मुरारिबाणैस्सह
अरिनारीणामश्रुद्धरैस्सह ताटङ्कैस्सह सुरसुमैस्सहेत्युपमानभेदेन
साहित्यस्यानेकत्वेऽपि निपतनैक्यात्सहोक्तेरभेदः । सति वा यथा-
कथंचिद्भेदे नास्ति वैलक्षण्यम्, धर्मैक्यात् । धर्मोपमानोभयकृत-
वैलक्षण्यस्य चात्र विवक्षितत्वात् ॥

मथनोच्चलकलशाम्बुधिकणैस्सहामरसुमैश्च वि-
सरन्तः । पद्माक्षे निपतन्तः पान्तु कटाक्षाः पयो-
धिकन्यायाः ॥ ७०५ ॥

इत्यत्र धर्मवैलक्षण्यसद्भावेऽपि विसरणधर्मोन्मीलितसहोक्ति-
घटकोपमानभूतानां कलशाम्बुधिकणामरसुमानामेव निपतनधर्मो-
त्तम्भितायामपि सहोक्तौ घटकत्वान्न मालारूपता । अत्र पयोधि-
कन्याया इति विशेष्यं कटाक्षाणां क्षीरोदन्वदवतारकालिकत्वं
ध्वनयितुम् ॥

इदं तूदाहरणम् —

भाग्यैस्सममुन्मिषितं जगतां सार्धं विजृम्भितं
विभवैः । सह विस्मयैरमान्तं धन्याः फणिगिरिप-
तेर्महं यान्ति ॥ ७०६ ॥

अत्रोन्मिषितत्वादिधर्माणां भाग्याद्युपमानानां च वैलक्षण्यादु-
पमेयस्य श्रीनिवासोत्सवस्यैकत्वाच्च सहोक्तेर्मालारूपतेति ध्येयम् ॥

शोणोरुषा व्यरचि दृक्कोणेन समं दशास्यका-
यश्च । बाणेन सहामुष्य प्राणोऽप्युदधारि रघुपते
भवता ॥ ७०७ ॥

हे रघुपते! भवता दृक्कोणेन समं दशास्यकायश्च रुषा
शोणो व्यरचि । पक्षे - अरुषेति छेदः । दृक्कोणः रुषा शोणः
दशास्यकायः अरुषा व्रणेन शोणः लोहितः व्यरचीत्यर्थः । 'व्रणो-
ऽस्त्रियामीर्ममरु' इत्यमरः । बाणेन सह अमुष्य दशास्यस्य प्राणः
पञ्चवृत्तिर्मुख्यप्राणोपि उदधारि बाण उद्विष्यतः प्राण उन्मूलित
इत्यर्थः । उत्पूर्वकस्य धरतरूपपादितोभयार्थशक्तत्वात् । 'स्यादुद्ध-
रणमुन्नये । भुक्तोज्झितोन्मूलनयोः' इति हेमचन्द्रः । अत्र द्वयो-
रेव परस्परविलक्षणसहोक्त्यास्सद्भावेऽपि मालात्वमस्त्येव । एव-
मपि रसगङ्गाधरादौ मालासहोक्तेरुदाहरणात् । पूर्वार्धे गुणसा-
हित्यं उत्तरार्धे क्रियासाहित्यं श्लेषमूलातिशयोक्त्या पोर्वापर्य-
विपर्ययात्मकातिशयोक्त्या चानुप्राणितम् । पूर्वोदाहरणे तु अनु-
गामिधर्मोत्तम्भितं साहित्यमित्यादि वैलक्षण्यं द्रष्टव्यम् ॥

यथावा—

आर्तिं सार्धं मौर्व्या निशिचरततिरध्यरोपि र-
घुपतिना । खेदेन समं सातिर्मोदस्यातानि तेन
सवनभुजाम् ॥ ७०८ ॥

रघुपतिना मौर्व्या शिञ्जिन्या सार्धं निशिचराणां ततिः
आर्तिं अध्यरोपि । मौर्वी धनुष्कोटिं निशिचरततिः पीडां च
अध्यरोपीत्यर्थः । 'आर्तिः पीडाधनुष्कोट्योः' इत्यमरः । तेन आ-
त्यध्यारोपणेन । रघुपतिना वा सवनभुजां देवानां खेदेन समं

मोदस्य सातिः अतानि । खेदस्यावसानं मोदस्य दानं च कृत-
मित्यर्थः । 'सातिर्दानावसानयोः' इत्यमरः । अत्रापि पूर्वोदाहरण-
वन्मालारूपतादिकं यथायोगमनुसन्धेयम् ॥

यथावा—

गुरुभिस्सह शुश्रूषा चरिते तव लसति ताव-
कीनानाम् । कीर्तिर्दानोन्मिषिता गृहाङ्गणेऽच्युत
दिशांगणेन समम् ॥ ७०९ ॥

हे अच्युत! तावकीनानां त्वद्भक्तानां गुरुभिः आचार्यैस्सह
तव चरिते शुश्रूषा लसति गुरुषु विषये शुश्रूषा परिचर्या त्वच्च-
रिते विषये श्रवणेच्छा प्रकाशत इत्यर्थः । 'अथ शुश्रूषोपास-
नाश्रवणेच्छयोः' इति हेमचन्द्रः । दिशां ककुभां गणेन समम् ।
यद्वा— दिशाशब्दष्टाबन्तः दिशानामङ्गणेन सममित्यर्थः । गृहाङ्गणे
तेषामेव भवनाजिरे दानोन्मिषिता कीर्तिः लसतीत्यनुषज्यते । दि-
शाङ्गणे दानेन वितरणेन उन्मिषिता उदञ्चिता कीर्तिः यशः लसति
गृहाङ्गणे दानेन द्विरदमदसलिलेन उन्मिषिता जनिता कीर्तिः कर्दमः
विस्तृतिर्वा लसतीत्यर्थः । 'दानं गजमदे त्यागे, कीर्तिः प्रसादे यश-
सि, कर्दमे विस्तृतावपि' इति च रत्नमाला । अत्रापि यथासंभवं
मालारूपतादिकं द्रष्टव्यम् । अधिकरणसाहित्यं तु विशेषः । पूर्वार्धे
चरिते इति वैषयिकमाधकरणं, उत्तरार्धे गृहाङ्गणे इति तु औपस्थे-
षिकमभिव्यापकं वा तदितिभिदा । अभिव्याप्तिश्चात्रापेक्षिकी बोध्या ॥

बिम्बप्रतिबिम्बभावाद्यापन्नधर्मताऽप्यत्र संभवति । यथा—

फणमणिघृणिपरिवीतं ज्वालामालावृतेन च-
क्रेण । सह मुञ्चन्नहिमञ्चं सहसा स हरिः पुनातु
करिवरदः ॥ ७१० ॥

अत्र फणमणिघृणिज्वालामालयोर्विम्बप्रतिविम्बभावः । परि-
वीतत्वावृतत्वयोस्तु वस्तुप्रतिवस्तुभावः । चक्रमञ्चमोचनयोः पौ-
र्वापर्यावेपर्ययः तन्मूलातिशयोक्त्याऽनुप्राणिता सहोक्तिः ॥

अलंकारान्तरसंकीर्णाऽपीयं संभवति । यथा—

मनसा समं विलीनं घनसारस्येव शकलमन-
लज्वालात् । द्विरसनगिरिशेखरतः दुरितं मम
विततमेकपद एव वत ॥ ७११ ॥

अनलज्वालात् घनसारस्य कर्पूरस्य शकलमिव जात्यभिप्राय-
कमकवचनम् । द्विरसनगिरिशेखरतः शेषाचलोत्तंसाच्छ्रोत्रनिवा-
सात् विततं विस्तृतं मम दुरिते, पूर्ववदेकवचनम् । एकपद एव एक-
चरणन्यासमात्र एव अतिक्षिप्रमेवेत्यर्थः । अथवा—एकपदे इत्येदन्त-
मव्ययमेकस्मादित्यर्थे चादिषु पठ्यते । अतार्कितमेवेत्यर्थः । अतिस-
त्वरमेवेति यावत् । मनसा समं विलीनम् । कर्पूरपक्षे—विलीनं वि-
द्रुतमित्यर्थः । ‘विलीने विद्रुतद्रुतो’ इत्यमरः । दुरितपक्षे—दर्शना-
विषयमासीदित्यर्थः । मनःपक्षे तु—द्विरसनगिरिशेखरतः श्रीनि-
वासात् पञ्चम्यास्सार्वविभक्तिकस्ताप्तेः । मम मनः एकपद एव
एकस्मिन्व्यवसाय एव तत्प्राप्तयेकव्यवसाय एव लीनं लग्न-
मित्यर्थः । ‘ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते’ इत्यु-
क्तीत्या तत्प्राप्तयेकव्यवसायस्य तदधीनत्वादिति भावः । यद्वा-
सप्तम्यास्ताप्तेः । श्रीनिवासे एकस्मिन्पदे वस्तुन्येव लीनमित्यर्थः ।
अथवा षष्ठ्यास्ताप्तेः । श्रीनिवासस्य एकस्मिन्पदे चरणे लग्नमि-
त्यर्थः । ‘पदं व्यवसितत्राणस्थानलक्ष्माङ्गिवस्तुषु’ इत्यमरः ।
अत्रोपमाश्लेषमूलातिशयोक्तिभ्यामुज्जीविता सहोक्तिः ॥

यथावा—

विवुधाभयदः कथमस्यसुरकदम्बेन सह सुरक-
दम्बम् । भवता वृषशैलमणे सुसाध्वसं यद्व्यता-
न्यतिप्रसभम् ॥ ७१२ ॥

हे वृषशैलमणे? त्वं कथं विवुधाभयदः असि । कुतो नास्मीत्यत
आह—असुरेत्यादि । भवता असुरकदम्बेन सह सुरकदम्बं अति-
प्रसभं सुसाध्वसं व्यतानि असुरकदम्बं अतिप्रसह्य अनित्रस्तमता-
नीत्यर्थः । सुष्ठु साध्वसं यस्य तत्सुसाध्वसामिति समासः । सु-
रकदम्बपक्षे—सुसाधु असं इतिच्छेदः । सुसाधु असं अतिप्रसभ-
मतानीति वैपरीत्येन योजना । सुसाधु अतिसभ्यक् असं अवि-
द्यमानसकारं अतिप्रसभं आतेप्रभमित्यर्थः । शब्दार्थयोस्तादा-
म्यं न विस्मर्तव्यम् । अतानि अतितंजस्वि विरचितमित्याभिप्रायः ।
इयं हिताहितवृत्तितौल्यलक्षणतुल्ययोगितया श्लेषेण निन्दया स्तु-
त्यभिव्यक्तिलक्षणव्याजस्तुत्या चानुप्राणिता सहोक्तिरिति ध्येयम् ॥

यथावा—

औदार्यमद्भुतं तव साकं विद्वेषिभिः प्रियेभ्यो-
पि । प्रददासि सत्वरं त्वं नारकमतिदुःखमहिगिरि-
सुरद्रो ॥ ७१३ ॥

हे अहिगिरिसुरद्रो? एतच्च महोदारताभिप्रायगर्भम् । तव औ-
दार्यं अद्भुतं लोकविलक्षणम् । तदेवोपपादयति—साकमिति । वि-
द्वेषिभिस्साकं प्रियेभ्योपि 'स च मम प्रियः' इत्युक्तदिशा प्रीतिपा-
त्रेभ्यो ज्ञानिभ्योपि सत्वरं हिताहितविवेचनव्यवधानविधुरमेव अ-
तिदुःखं नारकं प्रददासीत्युपालम्भः । विद्वेषिभ्यः अतिमात्रव्यथा-

करं नारकं नरकं 'स्यान्नारकस्तु नरकः' इत्यमरः । प्रददासि 'ये मां द्विषन्ति समूढा नारके पातयामि तान्' इत्युक्तरीत्या दुर्गति वितरसीत्यर्थः । प्रियेभ्यस्तु सत्वरमित्यत्र सः तु अरं इति छेदः । सः त्वमिति योजना । अतिक्रान्तो दुःखमतिदुःखः तं तथोक्तम् । 'अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयया' इति समासः । 'यन्न दुःखेन संभिन्नं' इत्युक्तादेशा दुःखासंभिन्नमित्यर्थः । अरं रेफविधुरं नारकं नाकमित्यर्थः 'ते ह नाकं महिमानः' इत्यादाविव नाकशद्वोत्र परमव्योमपरः । प्रददासि 'नयामि परमां गतिम्' इत्यादिना स्वेनैवोक्तत्वादिति भावः । अत्रापि पूर्वोदाहरणवदेव तुल्ययो गिताश्लेषव्याजस्तुत्यनुप्राणितत्वम् । वैलक्षण्यं तु आहिगिरिसुरद्रो इति रूपकातिशयोक्तिसंकीर्णसाभिप्रायविशेष्यलक्षणपरिकराङ्कुरानुप्राणितत्वं संप्रदानसाहित्यं चेत्यवधेयम् ॥

एवं 'गुरुभिस्सह शुश्रूषा' इति पूर्वदर्शितमालासहोक्त्युदाहरणेऽपि शुश्रूषादेर्लसनरूपैकधर्मान्वयलक्षणतुल्ययोगितानुप्राणितत्वमनुसन्धेयम् ।

सर्वाण्येतान्युदाहरणानि सहार्थकशब्दघटितान्येव सहोक्तेः प्रदर्शितानि ॥ तद्घटितत्वेन गम्या यथा-

पुरविमथनोत्तमाङ्गं धरणितलेन त्रिविक्रम
श्रीमन् । अस्ति स्तिमितं त्वत्पदकमलेन कृतं
पुरा बलेस्सवने ॥ ७१४ ॥

हे त्रिविक्रम ! इदं विवक्षितार्थस्य तदवतारासाधारणतां द्योतयितुम् । बलेः वैरोचनेः सवने यागे । धरणितलेन भूतलेन सहेत्यर्थः । विनाऽपि सहशब्दयोगं तृतीया भवतीत्यवोचाम । पुरविमथनस्य शिवस्य उत्तमाङ्गं मस्तकं त्वत्पदस्य त्वच्चरणस्य कम-

लेन सलिलेन गङ्गारूपेणेत्यर्थः । स्तिमितं क्लिन्नं कृतं रचितं पुरा-
अस्ति आसौदित्यर्थः । 'पुरि लुञ्चास्मे' इति भूतानद्यतने लट् ।
ध्रुवणितलपक्षे तु-त्वत्पदकमलेन त्वच्चरणारविन्देन 'कमलं सलिले
ताम्रे जलजे' इति मेदिनी । अविद्यमानः स्तिः स्तीति वर्णस-
मुदायो यस्मिस्तत्तथाभूतं स्तिमितं मितं मानकर्मीकृतमित्यर्थः ॥

एवं प्रागुपदर्शितोदाहरणेषु सर्वेष्वपि सहार्थकशब्दापनयने
तान्यपि गम्यसहोक्त्युदाहरणानि भवन्तीति ध्येयम् ॥

॥ इत्यलंकारमणिहारे सहोक्तिसरस्त्रयोविंशः ॥

अथ विनोक्तिसरः

किञ्चिद्विना प्रस्तुतस्य रम्यताऽरम्यताऽपि वा ।
निवध्यते यदि तदा सा विनोक्तिरलंकृतिः ॥

वर्ण्यस्य किञ्चिद्भावप्रयुक्तं रमणीयत्वारमणीयत्वान्यतरव-
र्णनं विनोक्तिरलंकारः ॥ यथा—

फणिरमणतु शब्दनये कणचरणतु वाऽपि-
कोपि तर्कनये । गणनां नार्हति मनुजः फणि-
नाथगिरीश्वरे विना भक्तिम् ॥ ७१५ ॥

अत्र भगवद्भक्तिविनाकृतस्यारम्यत्वम् ॥

यथावा—

सकलामचलामटतु त्रुटतु च शतधा तपोवि-

धानाद्यैः । तव दर्शनाद्विनाऽच्युत भविता जनता
कृतार्थतां न गता ॥ ७१६ ॥

अत्र भगवद्दर्शनेन विनाकृतस्यारम्यता ॥

यथावा —

तालेन विना गानं शीलेन विना न शोभते
ज्ञानम् । बालेन विना गृहिणी पालेन विना हरे
त्वया धरणी ॥ ७१७ ॥

अत्रापि तालादिविनाकृतस्यारम्यता—

रम्यतायां यथा—

मोहेन विनाऽच्युतभाग्दाहेन विना दवस्य भा-
ति वनम् । ग्राहेण विना जलधिः स्नेहेन विना
खलेषु सुजनश्च ॥ ७१८ ॥

अच्युतं भजतीत्यच्युतभाक् भगवद्भक्त इत्यर्थः । ‘भजो
णिः’ इति णिः । जलधिः सरः जलानि धीयन्तेऽस्मिन्निति वि-
ग्रहः ‘अब्धी सरस्सरस्वन्तौ’ इति रत्नमाला । अत्र मोहा-
दिना विनाकृतस्य रम्यता । आद्ये केवले, इतरे तु दीपकानु-
कूले ॥

मिश्रिता यथा —

काश्येन विना विभवस्तव देवि विभाति जा-
तु न तु मध्यम् । चाञ्चल्येन विना हृदिभासते न
तु विलोचनद्वन्द्वम् ॥ ७१९ ॥

अत्र काश्यचाञ्चल्यविनाकृतयोर्वस्तुनोः रम्यताऽरम्यते इति भवनीयं मिश्रिता । प्रतिवस्तूपमानुकूला परिसंख्यानुकूला च ॥

फणिराजगिरिशिरोमणिगुणराज्ञी भजति र-
म्यतां सम्यक् । दोषं विना मनागपि विना कल-
ङ्कं शशाङ्करेखेव ॥ ७२० ॥

नित्यं फणिगिरिनाथे प्रत्यङ्गात्माऽऽत्मभरसम-
र्पणतः । हल्लेखो मणिरिव भात्युल्लेखनतो विना
मलीमसताम् ॥ ७२१ ॥

प्रत्यङ् आत्मा जीवः इत्यर्थः । 'उमो ह्रस्वादच्च उमु-
ण्णित्यम्' इति उकारात्परस्याचो नित्यं उमुडागमस्संहितायाम् ।
मणिः उल्लेखनात् शाणोद्धर्पणादिव प्रत्यगात्मा भगवति भर-
समर्पणात् मलीमसतां मृदादिसंसर्गकृतां मलिनतां विना हल्लेखः
हृद्यः भाति । हृदयं लिखतीति हल्लेखः हृदयशब्दोपपदकात् लिखेः
कर्मण्यण् । 'हृदयस्य हल्लेखयदण्लासेषु' इति हृदयशब्दस्य हृदा-
देशः । पक्षे - अविद्याकृतमज्ञानमालिन्यं विना 'मणिवर इव शौरे
नित्यहृद्यः' इत्याद्युक्तरत्या भगवतो हृदयंगमस्सन् भाति नित्या-
संकुचितज्ञानो दीप्यत इत्यर्थः । अनयोराद्या शुद्धोपमानुकूला
इतरा तु श्लेषमूलोपमानुकूला ॥

मूलं विनाऽपि वीरुद्विलसेत्कूलं विनाऽपि शैव-
लिनी । नालं व्यालेन्द्राचलपालं देवं विना क्वचि-
त्कमला ॥ ७२२ ॥

इयं दीपकपरिसंख्यानुकूला ॥

रागं विना यथा स्त्री वेगं पयसो विना यथा
तटिनी । त्यागं विना यथा श्रीर्योगं शौरेर्विना त-
थैव मतिः ॥ ७२३ ॥

पूर्वं क्रियागुणादिसंबन्ध आवश्यकः । इह तूपमामहिम्नैवा-
वगम्यते स इति न तथा ॥

इयं च न केवलं विनाशब्दसद्भावे एव भवति अपितु
विनाशब्दार्थवाचकसद्भावेऽपि । तेन नञ्, निर, वि, अन्तरेण,
ऋते, विकल, वियुक्त, रहित, दूरित, विधुर इत्यादिप्रयोगसद्भावे
ऽपि । यथ—

फलमन्तरेण शाखी जलधिर्जलमन्तरेण यदि
भायात् । बलमन्तरेण राजाऽप्यलमहिगिरेम-
न्तरेण भूर्भायात् ॥ ७२४ ॥

बलमन्तरेण राजाऽपि यदि भायादित्यन्वयः । अत्रान्तरेण-
शब्दः विनार्थकः प्रयुक्तः । मिथ्याध्यवसितिदीपकानुकूलेयम् ॥

अम्बरमभानुविम्बं विम्बं भानोरनम्बुरुहनय-
नम् । अम्बुजनयनोऽनम्बुधिसुतस्सुतेजस्तया वि-
भायात्किम् ॥ ७२५ ॥

अत्र विनार्थको नञ् प्रयुक्तः । अनम्बुरुहनयनं 'तस्य यथा
कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणा' इति श्रुतिप्रथितपुण्डरीकाक्षरहित-
मित्यर्थः । अनम्बुधिसुतः श्रीविश्लिष्ट इत्यर्थः । सुतेजस्तया सुवर्ण-
वर्णतयेति भावः । विभायात्किम् । श्रीविश्लिष्टत्वे ताद्विध्यस्य

दुर्लभत्वादिति भावः । अत एव ह्यधिकरणसारावळ्यां 'नित्य-
श्रीर्ब्रह्मविम्बे' इति विशेषितमाचार्यैः 'आप्रणखात्सर्व एव सु-
वर्णः' इति श्रुतिरत्रानुसन्धेया । इयं वक्ष्यमाणमालादपिकानुकूला ॥

शेषाचलाभिमुखता येषां प्रोदञ्चिता न किञ्चि-
दपि । शेष्यचलाभिमुखत्वं नैष्यन्तेयते जनुस्सह-
स्रेऽपि ॥७२६॥

शेषिणः सर्वेश्वरस्य भगवतः अचलं निश्चलं यत् अभि-
मुखत्वं तत्कटाक्षगोचरत्वमिति यावत् । नैष्यन्ति न प्राप्नुवन्ति
शेषाचलाभिमुख्यरूपोपायाभावे भगवदाभिमुख्यरूपफलं दुर्लभ-
मिति भावः । अत्रापि विनाशब्दार्थवाचको नङ् प्रयुक्तः । इयमे-
कगुणेनान्यदोषोदयरूपोल्लासालंकारानुकूला ॥

त्रासस्पर्शविमुक्ता मुक्ता इव दोषगन्धसंत्य-
क्ताः । औज्वल्यमुखास्सुगुणा जाज्वल्यन्ते फणाभृ-
दचलमणेः ॥७२७॥

अत्र संत्यक्तशब्दः । उपमानुकूला चेत्यम् ॥

ज्ञानानन्दत्वाद्याः श्रीनाथगुणास्सुदूरितावद्याः ।
सूरकरा इव हृद्या वारिततमसश्शुभास्सदास्वा-
द्याः ॥७२८॥

अत्र सुदूरितशब्दः । इयमप्युपमानुकूलैव ॥

अलंकारभाष्यकारस्तु 'नित्यसंबन्धानामसंबन्धवचनं विनो-
क्तिः' इत्याह । तस्य मते तु नैतान्युदाहरणानि ॥

इदं तूदाहरणम् —

निवहेन सुररिपूणां भवत्प्रतापोष्णिमानमनुभवताम् । मधुमथन चित्रभानुद्वितयं दृष्टं विनोष्णतया ॥७२९॥

चित्रभान्वोस्सूर्यवह्नयोः द्वितयं 'सूर्यवह्नी चित्रभानू' इत्यमरः । अत्र सूर्यवह्नोरौष्ण्यस्याविनाभावेऽपि विनाभावो दर्शितः ॥

यथावा —

निरतिशयविशदिमाळ्ये परितस्स्फुरतीह जगति तव यशसि । माधव विना धवलतां विधुविधिवनितादयो विलोक्यन्ते ॥ ७३० ॥

विधिवनिता सरस्वती । अत्र धावल्याविनाभावेऽपि तद्विनाभावो दर्शितः । अलंकारान्तरपरिरम्भसंभूतमेवास्या रमणीयत्वम्, न तु स्वतः । तेनालंकारान्तरत्वमपि शिथिलमेवेति वदन्ति । परे तु—किञ्चिद्व्यतिरेकप्रयुक्तरम्यत्वारम्यत्वज्ञानादेव चमत्कारोदयस्य निष्प्रत्यूहत्वेनालंकारान्तरानालङ्कितस्यास्य रमणीयतायास्सहृदयहृदयैकसाक्षिकत्वात्स्वतोऽस्यालंकारान्तरत्वमक्षतमेवेत्याहुः ॥

अथास्या ध्वानेः —

किं तेन जन्मना स्यात्स्वान्ते यस्मिन्न चिन्तितोऽनन्तः । किं तेन कर्मणा वाऽनन्ते यन्नार्पितं भवत्यन्ते ॥७३१॥

अत्र भगवच्चिन्तनं विना स्वान्तस्य भगवदर्पणं विना कर्मण-
 श्चारमणीयत्वं किमिति क्षेपेण फलप्रश्नेन वा व्यज्यते । तस्य च
 भगवद्विषयकभावध्वन्यनुग्राहकत्वेऽप्यप्रतिहतैव ध्वनिव्यपदेश्य-
 ता । अन्यथाऽनुग्राहकत्वलक्षणसंकरोच्छेदापत्तोरिति ॥

इत्यलंकारमणिहारे विनोक्तिसरश्चतुर्विंशः

अथ समासोक्तिसरः

साम्याद्भेदकमात्रस्य गम्यमप्रस्तुतं यदि । स-
 मासोक्तिमिमां प्राहुः प्राश्चोऽलंकारवेदिनः ॥

भेदकं विशेषणम् । विशेषणमात्रसाम्यगम्याप्रस्तुतवृत्तान्ता
 समासोक्तिः; समासेन संक्षेपेण प्रस्तुताप्रस्तुत वृत्तान्तयोर्वच-
 नात् ।

असावुदयमारूढः कान्तिमात्रक्तमण्डलः ।

राजा हरति लोकानां हृदयं मृदुभिः करैः ॥

इति प्रकृताप्रकृतश्लेषे चाप्रकृतनृपवृत्तान्तस्य विशिष्य-
 वाचिना श्लिष्टेन राजपदेनाप्यवगमान्न तत्रातिव्याप्तिः ॥

यथा -

सामोदबाष्पगद्गदरोमोद्गमवेपथुप्रलयललितम् ।
 आलिङ्गति फणधरगिरिमौलिं भक्त्युन्मुखा मदी-
 यमतिः ॥७३२॥

अत्र भक्त्युन्मुखस्वमतिवृत्तान्ते वर्ण्यमाने सामोदेत्यादिक्रियाविशेषणसाम्याद्बल्लभस्वयंग्रहाश्लेषप्रसक्तनायिकावृत्तान्तः प्रतीयते ॥

स्फुटकुचमुखवर्णपा वृत्तातुलनाभितोऽतिगम्भीरा । कविवानी ललितपदाश्लेषेण हरेर्मुदं ददाति पराम् ॥७३३॥

कुः कुवर्णः कवर्गो वा चः चवर्णश्च मुखं येषां तानि वर्णानि अक्षराणि स्फुटानि यस्यास्सा तथोक्ता । अन्यत्र स्फुटाः कुचमुखवर्णाः स्तनवदनवर्णाः यस्यास्सा तथोक्ता । अविद्यमाना तुलना साम्यं यस्यास्सा तथोक्ता । वृत्तैः मात्रावर्णभेदाभिदुरच्छन्दोनिष्पन्नैः श्लोकैः वृत्तेन भगवच्चरित्रेण वा अनुलना असद्वगित्यर्थः । लोकोत्तरवृत्तप्रदिततयाऽतिश्लाघ्येति भावः । 'वृत्तं पद्ये चरित्रे त्रिष्वतीते दृढनिस्तले' इत्यमरः । अभितः समन्ततः अतिगम्भीरा 'ध्वनिमत्ता तु गाभीर्यम्' इत्युक्तगाम्भीर्यगुणशालिनोत्यर्थः । पक्षे—वृत्ता आवर्तवद्वर्तुला अनुला असदृशी या नाभिः तथा नाभितः सार्वविभक्तिकस्तसिः । अतिगम्भीरा अतिगभीरवर्तुलासदृशनाभिरित्यर्थः । ललितानि पदानि सुप्तिङन्तात्मकानि यस्यां सा, ललिते पदे चरणे यस्यास्सा तथोक्ता च कविवानी श्लेषेण पक्षे—आश्लेषेणोत छेदः । आलिङ्गनेनेत्यर्थः । अत्र कविभारतीवृत्तान्ते प्रस्तुते स्फुटकुचमुखेत्यादिविशेषणसाम्यात् वाणीशब्दगतस्त्रीलिङ्गमहिम्ना चाप्रस्तुतोत्काण्ठतनायिकावृत्तान्तः प्रतीयते । पूर्वत्र विशेषणानि साधारणानि । इह तु श्लिष्टानीति विशेषः । साधारणत्वं च श्लेषेण विनैव प्रकृताप्रकृतवृत्तान्तानुगतत्वम् ॥

यथावा—

आदौ मदमलिनोऽच्युत जला (डा)शयानुप्र-
वेशितपदोऽथ । विषमतमासद्राहग्रस्तोऽद्य विरौ-
म्युदस्तहस्तोऽहम् ॥ ७३४ ॥

हे अच्युत ! आदौ मदेन गर्वेण दानोदकेन च मलिनः, अथ जलाशयेषु जडधीषु जलाधारेषु च अनुप्रवेशितं पदं व्यवसायः चरणं च येन स तथोक्तः । अत एव विषमतमेन असता ग्राहेण दुराग्रहेण । पक्षे-जलजन्तुविशेषेण अवहारापरपर्यायेण ग्रस्तस्सन् 'ग्राहो ग्रहेऽवहारे च' इति मेदिनी । उदस्तः उत्क्षिप्तः हस्तः करः शुण्डा च येन स तथोक्तस्सन् अद्य कर्मपरिपाकदशयां, विरौमि रोदिमि । अत्र संसारनिर्विण्णजनवृत्तान्ते प्रस्तुते श्लिष्टविशेषणसाम्यात् ग्राहग्रस्तजरद्रजवृत्तान्तः प्रतीयते ॥

सारूप्यादपीयं दृश्यते यथा—

जन्म सरस्वति फणिपतिगिरिपतिलसदुरसि
भवति तव वसतिः । कौस्तुभ विभासि धन्यो नि-
स्तुलविभवो भवादृशः कोऽन्यः ॥ ७३५ ॥

सरस्वति सागरे । अत्र श्रीनिवासकौस्तुभवर्णने प्रस्तुते यत्र क्वा जन्म लब्ध्वाऽतिमात्रविदेशे श्लाघनीयतमेऽधिगतसाम्राज्यसंपदो भाग्यशालिनः पुरुषस्य वा महाविदुषो वा वृत्तान्तः प्रतीयत इति सारूप्यनिबन्धनेयम् ॥

यथावा—

फणिगिरिपतिहृदि कौस्तुभमणिवरसंदर्शनेन

नयनयुगम् । हृष्यति हृदयं विकसति गळति
तमो मिळति मञ्जुलच्छाया ॥ ७ ३६ ॥

अत्र प्रस्तुतेन कौस्तुभदर्शनवृत्तान्तनाप्रस्तुतोदयमानभानु-
दर्शनवृत्तान्त. प्रतीयते । अत्र नयनयुगं हृष्यति, हृदयं विक-
सतीत्यत्र सारूप्याच्चक्रवाकमिथुनहर्षकमलविकासौ प्रतीयेते । ग-
ळति तमः, मिळति मञ्जुलच्छायेत्यत्र श्लेषेणान्धकारनिरासका-
न्तिलाभाविति पूर्वोदाहरणाद्वैलक्षण्यम् ॥

अत्र कुवलयानन्दकृतः—“ प्रस्तुताप्रस्तुतसाधारणाविशेषणव-
लात्सारूप्याद्वा यदप्रस्तुतवृत्तान्तस्य प्रत्यायनं तत् प्रस्तुते विशेष्ये
समारोपार्थं, सर्वथैव प्रस्तुतानन्वायिनः कविस्मरम्भगोचरत्वायो-
गात् । ततश्च समासोक्तावप्रस्तुतव्यवहारसमारोपश्चास्तोहेतुः ।
न तु रूपक इव प्रस्तुते अप्रस्तुतरूपसमारोपोऽस्ति । मुखचन्द्र
इत्यत्र मुखे चन्द्रत्वारोपहेतुचन्द्रपदसमभिव्याहारवत् ‘ रक्तशु-
म्बनि चन्द्रमाः’ इत्यादिसमासांक्त्युदाहरणे चन्द्रादौ जारत्वाद्यारो-
पहेतोस्तद्वाचकपदसमभिव्याहारस्याभावात् ‘ निरीक्ष्य विद्युन्नयनैः’
इत्याद्येकदेशविवर्तिरूपकोदाहरण इव प्रस्तुते अप्रस्तुतरूपसमा-
रोपगमकस्याप्यभावात् । तत्र हि विद्युन्नयनैरित्यत्र निरीक्षणानु-
गुण्यादुत्तरपदार्थप्रधानरूपमयूरव्यंसकादिसमासव्यवस्थितादुत्त-
रपदार्थभूतनयनान्वयानुरोधत्वात्पयोदेऽनुक्तमपि द्रष्टृपुरुषत्वरूपं
गम्यमवगम्यते । न चेह तथा निरीक्षणवत् ‘ त्वय्यागते किमिति
वेपत एष सिन्धुः’ इति श्लोके सेतुकृत्त्वादिवच्चाप्रस्तुतासाधारण-
वृत्तान्त उपात्तोऽस्ति । नापि श्लिष्टसाधारणादिविशेषणसमर्पितयोः
प्रस्तुताप्रस्तुतवृत्तान्तयोरप्रस्तुतवृत्तान्तस्य विद्युन्नयनवत्प्राधान्य-
मस्ति । येन तदनुरोधात् ‘ त्वं सेतुमन्थकृत्’ इत्यत्रेव प्रस्तुतेऽ-

नुक्तमप्यप्रस्तुतरूपसमारोपमभ्युपगच्छेम । तस्माद्विशेषणसमर्पि-
ताप्रस्तुतव्यवहारसमारोपमात्रमिह चारुताहेतु । यद्यपि प्रस्तु-
ताप्रस्तुतवृत्तान्तयोरिह श्लिष्टसाधारणाविशेषणसमर्पितयोर्भिन्नप-
दोपात्तविशेषणयोरिव विशिष्येणैव साक्षादन्वयादस्ति समप्राधा-
न्यम् । तथाऽप्यप्रस्तुतवृत्तान्तान्वयानुरोधान्न प्रस्तुते अप्रस्तुतरूप-
समारोपोऽङ्गीकार्यः । तथाहि यथा प्रस्तुताविशेष्ये नास्त्यप्रस्तु-
तवृत्तान्तस्यान्वययोग्यता, तथैवाप्रस्तुतेऽपि नास्ति प्रस्तुतवृत्ता-
न्तस्यान्वययोग्यता । एवं च समप्रधानयोः प्रस्तुताप्रस्तुतवृत्तान्त-
योरन्यतरस्यारोपेऽवश्यमभ्युपगन्तव्ये श्रुत एव प्रस्तुते अप्रस्तुत-
स्यारोपश्चारुताहेतुरिति युक्तम्” इत्याहुः ॥

रसगङ्गाधरकारस्तु समासोक्तेरेवं लक्षणादिकमभाषीत् ।
तथाहि — “यत्र प्रस्तुतधर्मिको व्यवहारस्साधारणविशेषणमात्रोप-
स्थापिताप्रस्तुतधर्मिकव्यवहाराभेदेन भासते सा समासोक्तिः ।
साधारणविशेषणमात्रश्रुत्युपस्थापिताप्रस्तुतधर्मिकव्यवहाराभिन्न-
त्वेन भासमानप्रकृतधर्मिकव्यवहारत्वमिति त्रैकोक्तिः । शब्दश-
क्तिमूलध्वनिवारणाय मात्रोक्ते, तत्र विशेष्यस्यापि श्लिष्टतया प्रकृते-
तरधर्म्युपस्थापनद्वारा तादृशधर्मिकव्यवहारोपस्थापकत्वात् ।
एवमपि ---

आबध्नास्यलकान्निरस्यसि तमां चोलं रसाकांक्षया-
लङ्काया वशतां तनोपि कुरुपे जङ्गाललाटक्षतम् ।
प्रत्यङ्गं परिमर्दनिर्दयमहो चेतस्समालम्बसे
वामानां विषये नृपेन्द्र भवतः प्रागल्भ्यमत्यद्भुतम् ॥

इत्यत्र प्रकृतधर्मिकप्रकृताप्रकृतव्यवहारविषयके श्लेषेऽतेऽव्याप्ते
वर्णनाय प्रस्तुताप्रस्तुतत्वे धर्मिविशेषणतयोपात्त । व्यवहार-

विशेषणत्वेन तयोरुपादाने तु साधारणविशेषणमात्रश्रुत्युप-
स्थापिताप्रकृतशृङ्गारवृत्तान्ताभिन्नत्वेन स्थित एवात्र प्रकृतौ
वीरवृत्तान्त इति स्यादेवातिप्रसङ्गः । न चात्र राज्ञो वर्णनस्य
प्रस्तुतत्वात्तद्गतयोर्द्वयोरपि वृत्तान्तयोः प्रस्तुतत्वमिति कथमति-
प्रसङ्ग इति वाच्यं, न स्यादतिप्रसङ्गः यदि वर्णनमात्रं प्रस्तुतं
स्यात्, तत्संग्रामादौ धीरतामात्रवर्णनप्रस्तावे तु स्यादेवातिप्र-
सङ्गः ॥

मलिनेऽपि रागपूर्णा विकसितवदनामनलजल्पेऽपि ।

त्वयि चपलेऽपि च सरसां भ्रमर कथं वा सरोजिनीं त्यजसि ॥
इत्याद्यभस्तुतप्रशंसायामप्रकृतव्यवहारस्साक्षादुपात्तत्वाद्धिशेष्येणा-
प्युपस्थापित एवेति न तत्रातिव्याप्तिः । यदि तु जल-
क्रीडादौ भ्रमरवृत्तान्त एव प्रस्तुतस्तदा भवत्येवेयं समासोक्तिः ॥
तत्र तावत्—

विवोधयन् करस्पर्शैः पद्मिनीं मुद्रिताननाम् ।

परिपूर्णेऽनुरागेण प्रातर्जयति भास्करः ॥

इत्यत्र किरणस्पर्शकरणकमुकुलितपद्मिनीकर्मकविकासानुकूलव्या-
पारवदभिन्नो भास्करो जयतीति वाक्यार्थदशक्त्यैव ताद-
त्प्रतीयते । हस्तस्पर्शकरणकनायिकाविशेषकर्मकानुनयनानुकूल-
व्यापारवदभिन्न इत्यादिश्चापरोऽर्थ उभयत्रानुपक्ततया तथैव श-
क्त्या शक्यन्तरेण व्यक्त्या वा सर्वथैव प्रतीयत इत्यत्र सह-
दय एव प्रमाणम् । एवं च द्वाविमौ वाक्यार्थौ सव्येतरगोवि-
षाणवदत्यन्तासंस्पृष्टौ यदि स्यातां तदा भगवतो भास्करस्य
कामुकत्वं कमलिन्या नायिकात्वं च सकलप्रतीतिसिद्धं विरुद्धं
स्यात् । द्विप्रधानत्वेन वाक्यभेदश्चापद्येत । यदि चापरोऽर्थः प्र-
कृतकर्तारोप्यते तदा कमलिनीविकासकर्ता नायिकानुनयकर्ता

च सूर्य इत्येकत्र द्वयमिति विषयताशाली बोधस्स्यात् । न तु पूर्वोक्तानुपपत्तिपरिहारः । यदि च श्लेषमूलाभेदाध्यवसानेन कमलिन्यादीनां नायिकात्वादिप्रत्यय उपपाद्यते तदाऽप्यश्लिष्टपदोपस्थितो भगवान्नायकत्वानाघ्रात एव । पद्मिनीशब्दस्थाने नलिनोशब्दोपादाने साऽपि नायिकात्वेन कथं नाम प्रतीतिविषयत्वमियात् । तस्माद्विशेषणसाम्यमहिम्ना प्रतीतोऽप्रकृतवाक्यार्थस्वानुगुणं नायिकादिमर्थमाक्षिप्य तेन परिपूर्णविंशिष्टशरीरः प्रकृतवाक्यार्थे स्वावयवतादात्म्यापन्नतदवयवोऽभेदेनावतिष्ठते । स च परिणाम इव प्रकृतात्मनैव कार्योपयोगी । स्वात्मना च रसाद्युपयोगी । अत्र चाप्रकृतार्थस्य पृथक्छब्दानुपादानाद्रूपकाद्वाक्यार्थसंबन्धिनो वैलक्षण्यम् । पदार्थरूपकात्तु स्फुटमेव । आक्षिप्तार्थघटितत्वाच्च वाक्यार्थश्रेयात् । एवं चात्र शक्याक्षेपाभ्यां सर्वार्थनिर्वाह इति भामहोद्भटप्रभृतीनां चिरन्तनानामाशयः । 'निशामुखं चुम्बति चन्द्र एषः' इत्यादौ निशाचन्द्रशब्दयोरश्लिष्टत्वान्मुखचुम्बनमात्रस्य च पुत्रादिसाधारण्येन कथं तावन्नियतनायकाक्षेपकत्वम्, कथं वा आक्षिप्तस्यापि नायकादेर्निशाचन्द्रयोरेवाभेदेनान्वयः, न भेदेन चुम्बनादौ । तथात्वे च तयोर्नायकताताटस्थ्ये रसानुद्धोधापत्तेः । तस्मात् 'निशामुखं चुम्बति चन्द्रिकैषा, अहर्मुखं चुम्बति चण्डभानुः' इत्यादावप्रतीयमानं नायकत्वं प्रकृते टाप्रथमाभ्यां प्रतिपादितेन प्रकृत्यर्थगतेन स्त्रीत्वेन पुंस्त्वेन च स्वाध्यकरण एवाभिव्यज्यते । एवं च निशाशशिनोर्नायकत्वसिद्धिर्द्विश्लिष्टविशेषणैः । व्यञ्जनव्यापारेणैवाप्रकृतार्थबोधनम्, शक्तेः प्रकरणादिना नियन्त्रणात् । तदित्थं व्यञ्जनमाहात्म्यादेवाप्रकृतवाक्यार्थतादात्म्येन प्रकृतवाक्यार्थोऽवतिष्ठते । गुणोभूतव्यङ्ग्यभेदश्चायमिति तु रमणीयः

पन्थाः” इति । अन्यत्सर्वं तत्रैव द्रष्टव्यं विस्तराभिलाषिभिरित्यलमतिभूमिस्वैरविसर्पणेन ॥

अथास्याः केवलभेदाः प्रतिपाद्यन्ते । विशेषणसाम्यं श्लेषेण भवति शुद्धसाधारण्येन वा । तदपि धर्मान्तरपुरस्कारेण कार्यपुरस्कारेण वेति प्रत्येकं द्विविधम् । तत्र श्लिष्टधर्मान्तरपुरस्कारेण विशेषणसाम्यं यथा—

विलिखितविचित्रपत्रा सुच्छाया भास्वदतनु-
तापहरा । उरगगिरितटवनी परिचरणाच्छ्रीवल्लभ-
स्य सोल्लासा ॥ ७३७ ॥

विलिखितानि विशेषेण रचितानि, विभिः पक्षिभिः लिखितानि चञ्चुपुटैर्दलितानि च । चित्राणि मकरिकाद्याकारवत्तथा नानारूपाणि पत्राणि पत्राकाररेखान्यसनानि । पक्षे—नानावर्णानि पलाशानि यस्यास्सा तथोक्ता । सुच्छाया शोभनानातपामनोहरकान्तिश्च । भास्वतः भानोः अतनुः अकृशः यस्तापः तस्य हरा । अन्यत्र—भास्वान् उदीर्णः अतनोर्मदनस्य तापस्संज्वरः तस्य हरा । श्रीवल्लभस्य परिचरणात् परितस्संचारात् शुश्रूषणाच्च सोल्लासा सप्रकाशा सहर्षा च । अत्र दक्षिणनायकलब्धोपचारोत्तममहिळावृत्तान्ताभेदेन स्थितः प्रकृतवृत्तान्तः सुच्छायत्वसोल्लासत्वादिधर्मपुरस्कारेण श्लेषेण विशेषणसाम्यम् । एवं ‘स्फुटकुचमुख’ इति प्रागुदाहृते पद्येऽपि द्रष्टव्यम् ॥

श्लिष्टकार्यपुरस्कारेण विशेषणसाम्यं यथा—

पूर्वं निपात्य विग्रहकाले शौरे समानमध्यम-
वीरान् । पश्चादनिपात्यैकं पदमपि लोके सुशब्द-
तां प्रकटयसे ॥ ७३८ ॥

हे शौरे ! विग्रहकाले आयोधनसमये एकं पदमपि पश्चा-
 दनिपात्य एकचरणापसर्पणमप्यकृत्वेत्यर्थः । समानाः तुल्याः
 उत्तमा इति यावन् । मध्यमाः स्वापेक्षयाऽपकृष्टाः ये वीराश्शू-
 राः तान् । यद्वा—असमानिति छेदः । असमान् शौर्यवीर्या-
 दिभिरसदृशान् । अत एव अमध्यमान् उत्कृष्टान् वीरान् पूर्वं
 आदावेव न तु विलम्बेन निपात्य पातयित्वा निहत्येत्यर्थः ।
 अनेनास्य परनिरास ईपत्कर इति द्योतितम् । शोभनः शब्दः
 यशः यस्य तस्य भावं सुशब्दतां यशस्वितामित्यर्थः । प्रकट-
 यसे । 'शब्दोऽक्षरयशोगीतव्योमवाक्यध्वनिष्वपि' इति रत्नमाला ।
 पक्षे—विग्रहकाले समासार्थं विग्रहप्रदर्शनावसरे समानमध्यम-
 वीरान् उक्तविधान् शब्दान् पूर्वं निपात्य तेषां शब्दानां 'पूर्वा-
 परप्रथमचरमजघन्यसमानमध्यमध्यमवीराश्च' इति सूत्रेण पू-
 र्वनिपातस्य नियमितत्वात् पूर्वमेव प्रयुज्येत्यर्थः । एकं पदमपि
 एकमित्याकारकं शब्दमपि । पश्चादनिपात्य पूर्वमेव प्रयुज्येत्यर्थः ।
 तस्य 'पूर्वकालैक' इति सूत्रेण पूर्वनिपातनियमात् । सुशब्दतां
 शब्दशास्त्रप्रावीण्यं प्रकटयसे प्रथयसे इत्यर्थः । अत्र वैयाक-
 रणवृत्तान्ताभेदेन स्थितः प्रस्तुतवृत्तान्तः । निपात्येत्यादिश्लिष्टका-
 र्यपुरस्कारेण विशेषणसाम्यम् ॥

एवं कार्यातिरिक्तधर्मप्रतिपादकश्लिष्टविशेषणसाम्येन का-
 र्यरूपधर्मप्रतिपादकतत्साम्येन च समासोक्तिद्वैधी दर्शिता ॥

शुद्धसाधारण्येन धर्मान्तरपुरस्कारेण यथा—

स्खलितमिमं संसारे ललिततमा दृक्तवात्र
 कंसारे । निरवधिवात्सल्या मां सरभसमुद्धर्तुमु-
 त्सुकाऽऽपतति ॥ ७३९ ॥

उत्सुका आपततीति छेदः । आपतति आयातीत्यर्थः ।
अत्र बालकजननीवृत्तान्ताभेदेन स्थितः प्रकृतवृत्तान्तः । निरव-
धिवात्सल्येत्यादिशुद्धसाधारण्येन धर्मान्तरपुरस्कारः ॥

शुद्धसाधारण्येन कार्यपुरस्कारेण यथा—

स्तोतुं त्रपामहे त्वां यस्य तवोच्छृङ्खलो वृषा-
द्रिमणे । विष्फारो ननु समितावम्बरमाधूय दश
दिशो भुङ्क्ते ॥ ७४० ॥

समितौ सभायाम् । अम्बरं वसनम् । त्वद्विष्फारस्य निर्-
लज्जतया सभायामेवाम्बरव्याधूननपूर्वकं दशदिगुपभोगकारि-
त्वात्त्वां स्तोतुं वयमेव लज्जामह इति भावः । वस्तुस्थितिस्तु -
युधि तावकधनुर्विष्फारस्सकलगगनदशादिगव्यापी ईदृशं महा-
विक्रान्तचूडामणिं त्वां स्तोतुं मितपञ्चवचसो वयं लज्जामह इति ।
अत्र प्रस्तुतभगवद्भुज्यानिर्घोषवृत्तान्तोऽप्रस्तुतनिर्लज्जकामुकवृ-
त्तान्ताभेदेनावतिष्ठते । भुङ्क्ते इति कार्यपुरस्कारेण विशेषण-
साम्यम् । भोगश्च प्रकृते औपचारिकः । एवं प्रागुदाहृते 'सा-
मोदबाष्पगद्गद' इति पद्येऽपि द्रष्टव्यम् ॥

कार्यधर्मान्तरयोस्संकरेण साधारण्यं यथा—

शुभविभवसंप्रसारणमाकलयन्पूर्वरूपमपि भ-
गवन् । रचयसि मघोनि गुणमपि सुभेऽत्र दृढपा-
णिनिहितशास्त्रस्त्वम् ॥ ७४१ ॥

हे भगवन् ! दृढं पाणौ निहितं शास्त्रं सुदर्शनादिशस्त्र-
समुद्दयो यस्य स तथोक्तः । आश्रितानिष्ठानवारणेष्टप्रापणार्थ-
मात्तपञ्चायुध इति भावः । त्वं मघोनि इन्द्रे शुभविभवसंप्र-

सारणं शुभस्य मङ्गलकरस्य विभवस्य त्रैलोक्यसाम्राज्यस्य
 संप्रसारणं संप्रदानमिति यावत् । आकलयन् सन् अत एव
 पूर्वरूपं दुर्वासशापात्पूर्वमवस्थितमूर्जितत्वादिरूपं च । आक-
 लयन्निति संबध्यते । प्रघर्तयन्नित्यर्थः । अत एव सुभे शोभ-
 ना भा दीप्तिर्यस्य तस्मिंस्तथोक्ते उज्ज्वलतेजसीत्यर्थः । अत्र अस्मि-
 न्निन्द्रे गुणमपि नयविनयसमृद्ध्यादिसुगुणमपि रचयसि । परि-
 पूर्णज्ञानशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजसस्तवानुग्रहादेवेन्द्रस्येदृशसमृद्ध्या
 दिलाभ इति भावः । अनेनैवाभिप्रायेण भगवन्निति संबोध-
 नम् । पक्षे—दृढं स्वभ्यस्तं पाणिनये हितं यच्छास्त्रं व्याकरणं
 यस्य स तथोक्तस्त्वम् । अस्मिन् पक्षे शुभविभवसंप्रसारण-
 मित्यत्र शुभविभेतिच्छेदः । शुभा विभा प्रभा यस्य तथोक्तः ।
 तस्य संबुद्धिः हे शुभविभ! हे भगवन्! सुभे सुष्ठुभे 'यचि
 भम्' इत्युक्ताजादिविभक्तिपरकत्वलक्षणां भसंज्ञां प्राप्ते मघोनि
 मघवशब्दे । वसंप्रसारणं वस्य वकारस्य संप्रसारणं 'इग्य-
 णस्संप्रसारणम्' इत्युक्तलक्षणं यणस्थानिकमिकं उकारमित्यर्थः ।
 'श्वयुवमघोनामतद्धिते' इति भसंज्ञकमघवशब्दस्थवकारस्य सं-
 प्रसारणविधानादिति भावः । पूर्वरूपमपि 'संप्रसारणाच्च' इति
 सूत्रेण संप्रसारणादचि परे पूर्वरूपमेकादेशं च आकलयन् नि-
 ष्पादयन् अत्र अस्मिन्मघवशब्दे गुणमपि 'आहुणः' इत्यनेन
 गुणसंज्ञिकमेकादेशं च रचयसि । तथाच मघवशब्दे भसंज्ञा-
 यां वकारस्य संप्रसारणं पूर्वरूपं गुणं च विधाय मघोनीत्या-
 दिरूपं निष्पादयसीति निर्गलितोऽर्थः । अत्र प्रस्तुते महेन्द्रवैभ-
 वादिप्रदातृभगवद्भूतान्ते अप्रस्तुतवैयाकरणवृत्तान्तोऽभेदेन स्थितः ।
 अत्र दृढपाणिनिहितशास्त्रत्वेन धर्मेण शुभविभवसंप्रसारणाकल-
 नादिकं कार्यं संकीर्णम् ॥

समासोक्तौ व्यज्यमानस्याप्रकृतव्यवहारस्योपस्कारकत्वमेव, न प्राधान्यम् । तदुपस्कृतवाच्यस्यैव प्राधान्यमित्युक्तम् । तत्र यदि व्यङ्ग्यस्यैव प्राधान्यं स्यात् न वाच्यस्य, तदा 'स्तोतुं त्रपामहे त्वां' इति प्रागुदाहृते पद्ये निन्दाव्याजेन स्तुतौ पर्यवसानं न स्यात् । स्तुतिनिन्दयोः प्रकृताप्रकृतव्यवहाराश्रयत्वादिति ध्येयम् ॥

अलंकारसर्वस्वकारेण तु " औपम्यगर्भत्वेनापि विशेषणसाम्यं संभवति । यथा—

दन्तप्रभापुष्पचिता पाणिपल्लवशोभिनी ।

केशपाशालिवृन्देन सुवेपा हरिणेषणा ॥

अत्र हरिणेषणामात्रवृत्तेस्सुवेपत्वस्य विशेषणस्य महिम्ना दन्तप्रभासदृशानि पुष्पाणीत्यादियोजनां विहाय दन्तप्रभाः पुष्पाणीवेत्याद्युपमितसमासाश्रयेण कृते योजने प्रकृतार्थसिद्धौ सत्यां वृत्त्यन्तरेण त्यक्ताया एव योजनायाः पुनरुज्जीवने पुष्पपल्लवालिवृन्दैरुपमेयैः आक्षिप्ताया लतायाः प्रत्ययात्तद्व्यवहारारोपः । एवं सुवेपेत्यपहाय परीतेति कृते उपमारूपकसाधकबाधकप्रमाणाभावात्तदुभयसंशयरूपसंकराश्रयेण कृते योजने पश्चात्पूर्वोक्तरीत्या लताप्रतीतेस्समासोक्तिरेव । समासभेदेनार्थभेदेऽपि शब्दैकमादाय श्लिष्टमूलायामिव विशेषणसाम्यं बोध्यम् । आदावन्ते वा रूपकाश्रयेण दन्तप्रभा एव पुष्पाणीति योजने कृते तु हरिणेषणांशे आक्षिप्तलतातादात्म्यकेन एकदेशविवर्तिरूपकेणैवाप्रकृतार्थप्रत्ययोपपत्तेर्नार्थस्समासोक्तेरत्र" इत्यभिहितम् ।

तन्न विचारसहं—दन्तप्रभाः पुष्पाणीवेत्युपमागर्भत्वेनाप्यादौ योजने कृते हरिणेषणांशे आक्षिप्तलतोपमानिकया एकदेशविवर्तिन्या उपमयैव गतार्थत्वात्समासोक्तेरानर्थक्यादत्राप्रसक्तेः । न

चोद्भटमते एकदेशविवर्तिनोरुपमासंकरयोरस्वीकारात्तथोक्तमिति वाच्यम् । अनुपदमेव स्वयं तत्स्वीकारात् ॥

हालाहलसमो मन्युरनुकम्पा सुधोपमा ।

कीर्तिस्ते चन्द्रसदृशी भटास्तु मकरोद्भटाः ॥

इत्यादौ गत्यन्तराभावात्तेनाप्येकदेशविवर्त्युपमाया एव स्वीकृतत्वाच्च । अवश्यकलृप्तेनोपपत्तौ भेदान्तरकल्पनानौचित्यात् । तस्मादौपम्यगर्भविशेषणोत्थापितस्समासोक्तिप्रकारो न संगच्छते । यत्र श्लिष्टविशेषणेन शुद्धसाधारणविशेषणेन वा सहचरितमौपम्यगर्भविशेषणं तत्र यद्यप्यस्ति समासोक्तिः । तथाऽपि नासावौपम्यगर्भविशेषणोत्थापितस्तृतीयः प्रभेदो भवितुमीष्टे । स्वतन्त्रविषयत्वाभावात् । यथा—

निर्मलाम्बररम्यश्रीः किञ्चिद्दर्शिततारका ।

हंसावलीहारयुता शरद्विजयते तराम् ॥

अत्र पूर्वार्धगतश्लिष्टविशेषणोत्थापितैव समासोक्तिः उत्तरार्धगतेनौपम्यगर्भविशेषणेन विद्वदुत्थापिता युक्तिस्तदनुगामिना मूर्खेणैवानुमोद्यते । एवं 'दत्तानन्दा समस्तानां प्रफुल्लोत्पलमालिनी' इति पूर्वार्धे कृते शुद्धसाधारणविशेषणोत्थापितैव ॥

परिफुल्लाब्जनयना चन्द्रिकाचारुहासिनी ।

हंसावलीहारयुता शरद्विजयते तराम् ॥

इत्यत्रोपमारूपकयोस्साधकस्य बाधकस्य चाभावात्संकरालंकारस्वीकर्तृनये तदुभयसंशयः । एकदेशविवर्ती संकरालंकार एव । तदस्वीकर्तृनये च यदोपमितसमासस्फूर्तिस्तदैकदेशविवर्तिन्युपमा । विशेषणसमासस्फूर्तिं तथाविधमेव रूपकमिति प्रथमयोजनयैवाप्रकृतार्थावगतेः द्वितीययोजनायाः परिफुल्लाब्जानीव

नयनानीत्युपमागर्भाया वैयर्थ्यादनुत्थानमेव । यदा तु—‘शरद्वर्षा-
सखी बभौ’ इति चतुर्थचरणं निर्मायते तदा तु शरन्मात्रवृत्ते-
र्वर्षासखीत्वस्योपादानादव्यञ्जचन्द्रिकाहंसप्रधानस्योपमितसमास -
स्यावश्यकत्वात्प्रथमप्रादुर्भूतया नयनहासहाराक्षिप्तकामिनीरूपो-
पमानिकया अत एवैकदेशविवर्तिन्या उपमयैव निर्वाह इति वे-
दितमपि सहृदयप्रीतये पुनर्निवेदितमिति हि रसगङ्गाधरे स्थि-
तम् । सेयं लौकिके व्यवहारे लौकिकस्य व्यवहारस्य शास्त्रीये
शास्त्रीयस्य लौकिके शास्त्रीयस्य शास्त्रीये लौकिकस्य वा स-
मारोप इति चतुर्धा भवति । तत्राद्या प्रागुदाहृताऽपि पुनरुदा-
ह्रियते बालबुद्धिवैशद्याय ॥

यथा—

प्रदरक्षोभादस्रं प्रमुञ्चमाना तव द्विपां सेना ।
दूनाऽभूद्बीभत्सा म्लाना च रघूद्वहातिविचिकित्सा ॥

हे रघूद्वह! तव द्विपां सेना प्रदरेण विदारणेन बाणेन
भङ्गेन वा यः क्षोभः तस्मात् । पक्षे—प्रदरेण शोणितस्त्राविणा
स्त्रीरोगविशेषेण यः क्षोभः तस्मात् ‘प्रदरा भङ्गनारीरुग्वाणाः’
इत्यमरः । ‘प्रदरो रोगभेदे स्याद्विदारे शरभङ्गयोः’ इति मेदिनी
च । अस्रं अश्रु केशं वा जात्येकवचनम् । अन्यत्र रुधिरं ‘अस्रः
कोणे कचे पुंसि क्लोवमश्रुणि शोणिते’ इति मेदिनी । प्रमुञ्च-
माना विसृजन्ती । मुञ्चतिः स्वरितेत् ततश्शानच् । एकत्र वि-
दारणबाणभङ्गान्यतमजनितवैकल्येन बाष्पायमणा विकीर्णकेशा
वेत्यर्थः । अन्यत्र व्याधिविशेषेण रुधिरस्त्राविणीत्यर्थः । दूना परि-
तप्ता बीभत्सा विकृता बीभत्सरसालम्बनभूता च ‘बीभत्सं वि-
कृतं त्रिष्विदं द्वयम्’ इत्यमरः । अतिविचिकित्सा अतिमात्रसंश-

यग्रस्ता प्राणसंशयमापन्नेत्यर्थः । पक्षे—विगता चिकित्सा रुक्प्र-
तिक्रिया यस्यास्सा तथोक्ता अतिमात्रं विचिकित्सा अतिवि-
चिकित्सा अतिवेलरोगप्रतीकारविधुरेत्यर्थः । म्लाना क्षीणहर्षा
च अभूत् । अत्र प्रस्तुते लौकिके भगवत्पराहतरिपुसेनाव्यवहारे
लौकिकव्याधितवनिनाव्यवहारारोपः ॥

शास्त्रीये व्यवहारे शास्त्रीयव्यवहारारोपेण यथा—

श्रुतविधिना मन्त्राऽऽप्रा नानामूलार्थवादसं-
धात्रा । स भवानवेदि निश्चितमच्युत विदुषा सना-
तनो धर्मः ॥ ७४३ ॥

हे अच्युत ! श्रुतविधिना श्रुतः निश्चितः विधिः 'द्रष्टव्यो
निर्दिध्यासितव्यः' इत्याम्नातो विधिः येन तथोक्तेन । अत एव
मन्त्रा मननशीलेन । मननं नाम श्रुतस्यार्थस्य प्रतिष्ठापनाय युक्ति-
भिरेवमेवेति चिन्तनम् । नानामूलार्थवादसंधात्रा नाना वक्ष्यमाण-
रीत्या बहुप्रकाराः मूलार्थः 'कारणं तु ध्येयः' इति ध्येयत-
योक्तजगत्कारणरूपवस्तु मूलं चासावर्थश्चेति विग्रहः तद्विषये
ये वादाः तेषां संधात्रा शेषपृष्ठा समासः 'मूलमाद्ये शिफा-
भयोः, अर्थोऽभिधेयैवस्तुप्रयोजनवृत्तिषु' इति चामरः ।
“सन्मूलास्सोम्येमाः, अदोमूलाः क्रियास्सर्वाः, मूलमूलेति खिन्ने”
इत्यादौ मूलशब्दः कारणवाचेतया प्रयुक्तः । अयं भावः—'स-
देव सोम्येदमग्र असीत्, ब्रह्म वा इदमेकमेवाग्र आसीत्, आत्मा
वा इदमेक एवाग्र आसीत्, हिरण्यगर्भस्समवर्तताग्रे, न सन्न
चासच्छिव एव केवलः' इत्यादीनां नानाविधानां कारणवाक्या-
नामेकविषयत्वावश्यभावे 'छागो वा मन्त्रवर्णात्' इत्युक्तन्यायेन
सद्ब्रह्मात्माहिरण्यगर्भशिवादिसामान्यशब्दान् 'एको ह वै नारायण

आसीत्' इति श्रुते नारायणरूपविशेषे पर्यवसाययतेति । आप्त्रा प्राप्त्रा । अनेन 'ब्रह्मविदाप्नोति' इत्यत्रोक्तं परप्राप्तृत्वं प्रकटीकृतम् । विदुषा 'द्वे विद्ये वेदितव्ये परा चैवापरा च' ॥

तत्प्राप्तिहेतुज्ञानं च कर्म चोक्तं महामुने ।

आगमोत्थं विवेकाच्च द्विधा ज्ञानं तथाच्यते ।

शब्दब्रह्मागममयं परं ब्रह्म विवेकजम् ॥

इत्यत्रोक्तागमोत्थज्ञानवतेत्यर्थः, विवेकादिसाधनसप्तकानुगृहीतोपासनात्मकज्ञानस्यावेदीति पृथग्वक्ष्यमाणत्वात् । सनातनः नित्यः धर्मः सिद्धधर्मरूपः । अलौकिकश्रेयस्साधनं हि धर्मः । स च सिद्धसाध्यभेदेन द्विविधः सिद्धरूपे वस्तुनि धर्मशब्दप्रयोगोऽपि महाभारते दृश्यते । यथा—

ये च वेदविदो विप्रा ये चाध्यात्मविदो जनाः ।

ते वदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्मं सनातनम् ॥

इति सिद्धोपायभूत इत्यर्थः । स भवान् प्राप्यरूपस्त्वम् । निश्चितं युक्त्यन्तरैरचाल्यं यथा स्यात्तथा अवेदि उपास्यत । आवृत्त्यधिकरणे विद्युपास्योरैकार्थ्यस्य भाषितत्वात् । उपासनं नाम विजितायप्रत्ययानन्तरितं अहरहरभ्यासाधेयातिशयं प्रीतिरूपापन्नं दर्शनसमानाकारं ध्यानम् । अनेन 'द्रष्टव्यो निदिध्यासितव्यः' इत्यसावर्थोऽनुसृतः ॥

पक्षे—श्रुताः विधयः अपूर्वनियमपरिसंख्याभेदभिदुराः विधयः येन स तथोक्तः । तेन ईदृशविधिस्वरूपपरिज्ञात्रोत यावत् । तत्र यो विधिरत्यन्ताप्राप्तमर्थं प्रापयति सोऽपूर्वविधिः । यथोक्तं 'विधिरत्यन्तमप्राप्तौ' इति । यथा दर्शपौर्णमासप्रकरणे 'व्रीहीन् प्रोक्षति' इति । एतद्विध्यभावे दर्शपौर्णमासीयव्री-

हिषु प्रोक्षणं कथमपि न प्राप्नोति । एतद्विधिसन्धाव तु तदीय-
 व्रीहिषु प्रोक्षणं प्राप्नोत्येवेत्यन्ताप्राप्तप्रोक्षणप्रापकत्वादयमपूर्ववि-
 धिः । यो वाधिः पक्षे प्राप्तमर्थं नियमयति स नियमविधिः । यथो-
 च्यते—‘नियमः पाक्षिके सति’ इति । यथा तत्रैव ‘व्रीहानवहन्ति’
 इति । एतद्विध्यभावे दार्शपौर्णमासिकेषु व्रीहिपृत्पत्तिवाक्यावग-
 तपुरोडाशोपयोगितण्डुलनिष्पत्त्यनुकूलवैतुष्यरूपकार्यायावहननव-
 त्कदाचिन्नखविदलनमाप प्राप्नुयादिति । तस्मिन्पक्षेऽवहननस्य
 प्राप्यभावात्कार्यान्यथानुपपत्तेरवहननस्य पाक्षिका प्राप्तिस्स्यात् ।
 सति चास्मिन्विधौ अवहननेनैव वैतुष्यं संपादनीयमिति नियमे
 सति विदलनमर्थान्निवर्तत इति नियमविधिरयम् । द्वयोस्स-
 मुच्चित्य प्राप्तावितरनिवृत्तिफलको विधिः परिसंख्याविधिः । य-
 थोच्यते—‘तत्र चान्यत्र च प्राप्तौ परिसंख्येति गीयते’ इति ।
 यथा ‘चयनप्रकरणे—इमामगृभ्णन्नशनामृतस्येत्यश्वाभिधानीमाद-
 त्ते’ इत्यश्वरशनाग्रहणाङ्गत्वेन मन्त्रावाधिः । एतद्विध्यभावे हि रश-
 नाग्रहणप्रकाशको मन्त्रो रशनादानप्रकाशनसामर्थ्यरूपाल्लिङ्गाद-
 श्वरशनादान इव गर्दभरशनादानेऽपि नियमेन प्राप्नुयात् । सति
 चास्मिन्विधौ अनेन मन्त्रेणाश्वरशनामेवाददीत । न तु गर्दभर-
 शनां, सा तु तूष्णीमेव ग्राह्यति गर्दभरशनातो मन्त्रनिवृत्ति-
 भवतीति द्वयोस्समुच्चित्य प्राप्तावितरनिवृत्तिफलकत्वादयं परि-
 संख्याविधिरिति संक्षेपः । प्रकृतमनुसरामः—मन्त्रापत्रा । मन्त्रा-
 णामाप्ता प्राप्ता तेन अधिगतमन्त्रेणेत्यर्थः । पूर्ववदेव समासः । प्रयो-
 गसमवेतार्थस्मारका मन्त्राः । तेषां च तादृशार्थस्मारकत्वेनैवा-
 र्थवत्त्वम्, न तु तदुच्चारणमदृष्टार्थं, संभवति दृष्टफलकत्वे
 अदृष्टफलकल्पनाया अन्याय्यत्वात् । नच दृष्टस्यार्थस्मरणस्य
 प्रकारान्तरेणापि संभवान्मन्त्राज्ञानं व्यर्थमिति वाच्यम् । मन्त्रै-

रेव स्मर्तव्यमिति नियमविध्याश्रयणात् । नानामूलार्थवादसंधात्रा
नानामूलानां बहुकारणकानां अर्थवादानां अर्थवादवाक्यानां सं-
धात्रा अर्थवादवाक्यानि विधिवाक्यैकवाक्यतया संयोज्य प्र-
माणीकुर्वतेति यावत् । अर्थवादो नाम प्राशस्त्यनिन्दान्यतरपरं
वाक्यम् । तस्य च लक्षणया प्रयोजनवदर्थपर्यवसानम् । तथा-
हि—अर्थवादवाक्यं हि स्वार्थप्रतिपादने प्रयोजनाभावाद्धिधेय-
निषेध्ययोः प्राशस्त्यनिन्दितत्वे लक्षणया प्रतिपादयति । स्वा-
र्थमात्रपरत्वे आनर्थक्यप्रसङ्गात् । आम्नायस्य च क्रियार्थत्वात् ।
न चेष्टापत्तिः ‘स्वाध्यायोऽध्येतव्यः’ इत्यध्ययनविधिना सकलवे-
दाध्ययनस्य कर्तव्यतां प्रतिपादयता सर्वस्थापि वेदस्य प्रयो-
जनवदर्थपर्यवसानं सूचयतोपात्तत्वेनानर्थक्यानुपपत्तेः । स च
द्विविधः—विधिशेषो निषेधशेषश्च । तत्र ‘वायव्यं श्वेतमालभेत
भूतिकामः’ इत्यादिविधिशेषस्य ‘वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता’ इत्यादे-
र्विधेयार्थप्राशस्त्यबोधकतयाऽर्थवत्त्वम् । ‘वर्हिषि रजनं न देयम्’
इत्यादिनिषेधशेषस्य ‘सोऽगोदीद्यदरोदीत्तद्गुद्रस्य रुद्रत्वम्’ इत्या-
देर्निषेधस्य निन्दितत्वबोधकतयाऽर्थवत्त्वम् । नच प्राशस्त्या-
दिवोधनस्य निष्प्रयोजनत्वेन नार्थवादस्यार्थवत्त्वमिति वाच्यम् ।
आलस्यादिवशादप्रवर्तमानस्य पुंसः प्रवृत्त्यादिजनकत्वेन तद्वो-
धस्योपयोगात् । स पुनस्त्रेधा । तदुक्तम्—

विरोधे गुणवादस्स्यादनुवादोऽवधारिते ।

भूतार्थवादस्तद्भानादर्थवाक्ष्त्रिधा मतः ॥ इति ॥

अयमर्थः—प्रमाणान्तरविरोधे सत्यर्थवादो गुणवादः । यथा ‘आ-
दित्यो यूषः’ इत्यादि । यूषे आदित्याभेदस्य प्रत्यक्षवाधिततयाऽऽ-
दित्यवबुज्ज्वलत्वगुणोऽनेन लक्षणया प्रतिपाद्यते । प्रमाणान्तरा-

वगतार्थबोधकोऽनुवादः । यथा—‘अग्निर्हिमस्य भेषजम्’ इति । अत्र हिमविरोधित्वस्याग्नौ प्रत्यक्षावगतत्वात् । प्रमाणान्तरविरोधतत्प्राप्तिरहितार्थबोधको वादो भूतार्थवादः । यथा—‘इन्द्रो वृत्राय वज्रमुदयच्छत्’ इत्यादिः । इत्यलं प्रसक्तानुप्रसक्तिकाचापलेन । विदुषा उक्तरीत्या विधिमन्त्रार्थवादवेत्त्रा पुरुषेण विपश्चिता । सनातनः ‘एष धर्मस्सनातनः’ इत्युक्तरीत्या श्रुतिस्मृत्यादिपरंपरागतः । धर्मः साध्यरूपो धर्मः निश्चितं मीमांसान्यायैर्निस्संदिग्धं यथा स्यात्तथा स भवानवेदि ज्ञातः । धर्मो नाम वेदप्रतिपाद्यः प्रयोजनवदर्थः । स च यागादिरेव । प्रयोजनेऽतिव्याप्तिवारणाय प्रयोजनवदिति । भोजनादावतिव्याप्तिवारणाय वेदप्रतिपाद्य इति । अनर्थफलकत्वादनर्थभूते श्येनादावतिव्याप्तिवारणायार्थ इति । नच ‘चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः’ इति सौत्रतल्लक्षणविराधः । चोदनापदस्य विधिरूपवेदैकदेशपरत्वादिति वाच्यम् । तथापि चोदनाशब्दस्य वेदमात्रपरत्वात् । वेदस्य सर्वस्य धर्मतात्पर्यवत्त्वेन धर्मप्रतिपादकत्वादित्यलं विस्तरेण । अत्र ब्रह्ममीमांसाशास्त्रीये प्रस्तुते व्यवहारे अप्रस्तुतकर्ममीमांसाशास्त्रीयव्यवहारारोपः ॥

यथा वा—

अप्प्राप्ते पूर्वं त्वयि बहवोऽपि गुणाः परं विधीयन्ते । अन्यत्र तु न विधातुं शक्योऽनेको गुणो भगवन् ॥ ७४४ ॥

हे भगवन् ! इदं वक्ष्यमाणगुणपौष्कल्यवत्ताभिप्रायगर्भम् । पूर्वं सृष्टेः प्राक् । अपः प्राप्तः अप्प्राप्तः । तस्मिंस्तथोक्ते ‘द्विती-

याश्रित' इत्यादिना समासः । महार्णवजले शयान इति यावत् ।
'यमन्तस्समुद्रे क्रवयोऽवयन्ति, महार्णवे शयानोऽप्सु' इत्यादि-
प्रमाणात् । अनेन—

आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः ।

ता यदस्यायनं पूर्वं तेन नारायणस्स्मृतः ॥

इति स्मृत्युक्तनारायणशब्दनिर्वचनं दर्शितम् । तेन 'एको ह वै
नारायण आसीन्न ब्रह्मा नेशानो नेमे द्यावापृथिवी' इति श्रुतं
कारणत्वमप्याक्षिप्तं भवति । त्वयि परं त्वय्येव । बहवोऽसं-
ख्याता अपि गुणाः कारणत्वैर्पायकाः सर्वज्ञत्वसर्वशक्तित्वा-
दयः कल्याणगुणाः विधीयन्ते 'यस्सर्वज्ञस्सर्ववित्' इत्यादिश्रु-
तिभिरिति भावः । अन्यत्र त्वदतिरिक्ते देवे तु अनेकोगुणः
विधातुं न शक्यः । एकोऽपि गुणो न शक्यो विधातुं कि-
मुतानेकः । तवेवान्येषां देवतानामेकयाऽपि श्रुत्या उक्तविध-
कल्याणकगुणस्यैकस्याप्यनुक्तेरिति भावः । एतेन कारणवाक्य-
घटितानां हिरण्यगर्भशिवादिशब्दानामैन्द्रीन्यायेन कयाचिदवय-
वशक्त्या रूढ्या अपर्यवसानवृत्त्या वा नारायणपरत्वमेवेति पू-
र्वश्लोकोक्त एवार्थः स्थूणानिखनन्यायेन स्थिरोऽकृत इत्यवधेयम् ॥

अन्यत्र—

प्राप्ते कर्मणि नानेको विधातुं शक्यते गुणः ।

अप्राप्ते तु विधीयन्ते बहवोऽप्येकयत्नतः ॥

इति मीमांसककारिकायाः पूर्वोत्तरार्थयोरर्थः एतत्पद्योत्तरपूर्वार्था
भ्यां वैपरीत्येन वर्णितः । तथाहि—पूर्वं गुणविधानात्पूर्वं अप्राप्ते
शास्त्रान्तरेणाविहिते कर्मणि अत्र "अनचि च" इति रेफघटितप-
कारस्य वैकल्पिकं द्वित्वम् । बहवोऽपि गुणाः अप्रधानभूता
अर्थाः परं एकयत्नेनैवेति यावत् । विधीयन्ते विहिता भवन्ति ।

तथात्र सूत्रम्—‘तद्गृणास्तु विधीयेरन्न विभागाद्विधानार्थेन चेद-
न्येन शिष्टाः’ इति । अन्यत्र प्राप्ते कर्मणि तु अनेको गुणो
न विधातुं शक्यः । अत एव ‘दधि मधु घृतं पया धाना
उदकं तण्डुलास्तत्संसृष्टं प्राजापत्यम्’ इति प्रकृत्य ‘चित्रया
यजेत पशुकामः’ इति मानान्तरप्राप्तकर्मानुवादेन चित्रत्वस्त्री-
त्वगुणद्वयविधाने वाक्यभेद इति चित्रापदस्य नामधेयत्वमेव
‘यदाग्नेयोऽष्टाकपालो भवत्यमावास्यायां च पौर्णमास्यां चाच्यु-
तो भवति’ इत्यत्र मानान्तराप्राप्ते कर्मणि एकदेवताष्टाकपालपु-
रोडाशामावास्यापौर्णमास्याद्यनेकगुणविशिष्टो द्रव्यदेवतासंबन्धे-
नानुमितो यागो विधीयत इति विशिष्टकर्मविधानान्न वाक्यभेद
इति व्यवस्थापितमाकरे । एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यमिति संक्षेपः ।
अत्रापि पूर्ववदेव शास्त्रीये व्यवहारे शास्त्रीयव्यवहारारोपः ॥

यथा वा—

ब्रह्म जयतादपूर्वं करणादिकमपि यदन्वयादे-
व । प्राप्नोति शक्तिमत्त्वं प्रभाकराद्याश्च यदनुगा
विवुधाः ॥ ७४५ ॥

अपूर्वं ‘न चास्य कश्चिज्जनिता’ इत्युक्तरीत्या कारणान्तर-
रहितं, कार्याणां कारणं पूर्वम्’ इत्युक्तरीत्या सकलजत्कारण-
भूतमित्यर्थः । ब्रह्म भगवान् जयतात् । यस्य ब्रह्मणः अन्व-
यात् प्रेरणादेवेति यावत् । करणादिकं इन्द्रियादिकमपि आदि-
शब्देन प्राणादिकं गृह्यते । शक्तिमत्त्वं स्वस्वविषयकार्यक्षमत्त्वं प्रा-
प्नोति—

केनेषितं पतति प्रेषितं मनः केन प्राणः प्रथमः प्रैति युक्तः ।

केनेषितां वाचमिमां वदन्ति चक्षुश्श्रोत्रं क उ देवो युनक्ति ॥

इति परब्रह्मस्वरूपपत्रे—

श्रोत्रस्य श्रोत्रं मनसो मनो यद्वाचो ह वाचं स उ प्राणस्य प्राणः ।

चक्षुषश्चक्षुरतिमुच्य धीराः प्रेत्यास्माल्लोकादमृता भवन्ति ॥

इत्युत्तररूपा श्रुतिरत्रानुसंहिता ॥ प्रभाकराद्याः सूर्यप्रमुखाः वि-
बुधाः देवाः यदनुगाः यच्छासनानतिवर्तिन इति यावत् ।

‘एतस्य ना अक्षरस्य प्रशासने गार्गी सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ
तिष्ठतः, भीषास्माद्वातः पवते भीषोदंति सूर्यः’ इत्यादिश्रुतिभ्यः ॥

पक्षे—अपूर्वं मीमांसकाभ्युपगतं किञ्चिद्वस्तु । विहितनिर्ण-
यकर्मणां तत्तद्वाक्यैस्तत्तत्फलसाधनत्वेऽवगते आशुविनाशिनां
कर्मणां कालान्तरभाविफलसाधनत्वस्योपपत्त्यर्थमन्तरा पुण्यपाप-
रूपमदृष्टापरपर्यायमपूर्वं नाम किञ्चित्तैर्हि कल्पितम् । तच्चोत्पत्त्य-
पूर्वं फलापूर्वमित्याद्यनेकाविधम् । करणादिकं ‘साधकतमं कर-
णम्’ इत्याद्युक्तं कारकवाचि पदजातमपि । येन अपूर्वेण अ-
न्वयात् अन्वितत्वादेव शक्तिमत्त्वं मुख्यार्थवत्त्वं प्राप्नोति । ते
हि पदानामन्विताभिधायित्वेन कारकपदानामपूर्वकार्यान्विताभि-
धायिनां तदन्वित एव मुख्यार्थः, तदन्वयपरित्यागे लक्षणैवेति
वदन्ति । प्रभाकराद्याः प्रभाकरो नाम तान्त्रिकाग्रणीः स ए-
वाद्यो येषां ते विबुधाः विपश्चितः यदनुगाः यत् अपूर्वं अनु-
गच्छन्तीति तथोक्ताः अपूर्वप्रतिपादनपरा इत्यर्थः । अत्रापि पूर्व-
वदेव व्यवहारारोपः ॥

यथा वा—

विविधपदनामरूपव्याकरणकृता त्वयैव ननु
भगवन् । मृत्युंजयस्य सुतरामुमागमश्रीर्व्यधीय-
तार्धाङ्गे ॥ ७४६ ॥

हे भगवन् ! विविधानां पदानां वस्तूनां नामरूपयोः दे-
वादिनामधेयविचित्रसुष्ट्याः व्याकरणं विभागः तत्करोतीति त-
थोक्तः तेन । ‘अनेन जीवेनात्मनाऽनुप्रावश्य नामरूपे व्याकर-
वाणि’ इति श्रुतेः । त्वयैव मृत्युंजयस्य पिनाकिनः अर्धाङ्गे
अर्धशरीरे सुतरां अतिसुष्ठु उमागमश्रीः उमायाः गौर्याः आग-
मश्रीः संबन्धसंपत् । व्यधीयत अक्रियत । विविधप्रपञ्चनाम-
रूपव्याकर्तारं त्वामन्तरेण पुरारातेरर्धाङ्गनाङ्गत्वं को नु नामा-
न्यो विदधीतेति भावः ॥

अन्यत्र--विविधानां पदानां सुमिद्धुन्तात्मकानां नाम्नां कृ-
दन्तादिप्रातिपदिकानामपि यानि रूपाणि तेषां व्याकरणं प्रकृ-
तिप्रत्ययाद्यन्वाख्यानं करोतीति तथोक्तेन । मृत्युंजयस्य मृत्युं-
जयशब्दस्य अर्धाङ्गे तस्य शब्दस्य वर्णचतुष्टयात्कतया वर्ण-
द्वयस्यार्धाङ्गत्वं, तत्र आद्यवर्णद्वयचरमभागे इति यावत् । सु-
तरा अतिवेलरमणीया उच्चारणे कोमलतासंपादनादिति भावः । मु-
मागमस्य मुमित्याकारकागमस्य श्रीः “ संज्ञायां भृतृवृजि’ इत्या-
दिना खच्चि ‘ अरुद्विषदजन्तस्य मुम’ इत्यनेन मुमागम इत्यर्थः ।
व्यधीयत विहिता । अत्र प्रस्तुते वेदान्तशास्त्रीयव्यवहारे अप्र-
स्तुतशब्दशास्त्रीयव्यवहारारोपः ॥

यथा वा—

साधुक्रियाप्रधानकमाख्यातं येन विश्वमनुशि-
ष्टम् । नामानि तस्य सत्त्वप्रधानतां दधति तव
विभान्ति विभो ॥ ७४७ ॥

हे विभो ! येन त्वया ‘सत्त्वस्यैव प्रवर्तकः’ इति सत्त्व-
प्रवर्तकतया श्रुतेन भवता । विश्वं कृत्स्नं जगत् साधुक्रिया

प्रशस्तकर्म प्रधानं अनुष्ठेयतया मुख्यं यस्य तत् साधुक्रिया-
 प्रधानकं सत् अनुशिष्टं लक्षितं उज्जीवितमिति यावत् । यद्वा--
 साधुक्रियाप्रधानकं यथा तथा अनुशिष्टमिति योज्यम् । आख्यातं
 उक्तरीत्या प्रतिपादितं 'एष ह्येव साधु कर्म कारयति तं यमे-
 भ्यो लोकेभ्य उन्निनीपति' इत्यादिश्रुतिभिरिति भावः । 'वि-
 श्वमेवेदं पुरुषस्तद्विश्वमुपजीवति । पतिं विश्वस्य' इत्यादिश्रुत-
 योऽप्यत्रानुसन्धेयाः । तस्य उक्तरीत्या विश्वानुशासितुः तव ना-
 मानि अभिधानानि सत्त्वप्रधानतां सत्त्वगुणप्राधान्यं सत्त्वप्रवृत्ति-
 निमित्तकतामिति यावत् । 'सत्त्ववान्सात्त्विकः' इति नामसह-
 स्त्रपाठादिति भावः । यद्वा—सतो भावस्सत्त्व तत्प्राधान्यं दधात
 दधानानि 'सदसत्क्षरमक्षरम्' इति तत्रैव पाठात् । 'ओं तत्स-
 दिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधस्मृतः' इत्युक्तेश्चेति भावः । दधती-
 त्यत्र 'वा नपुंसकस्य' इति नुमो वैकल्पिकत्वात्तदभावः । वि-
 भान्ति । अथवा—उक्तरीत्या सकलभुवनानुशासितुस्तव दिव्यना-
 मानि कर्तृणि कीर्तयतां जनानां सात्त्विकतां पुष्णन्ति प्रकाशन्त
 इत्यर्थः ॥

पक्षे—येन यास्केनेति प्रतीयते । विश्वं सर्वं आख्यातं तिङ्
 क्रियाप्रधानकं साधु यथा स्यात्तथा अनुशिष्टं देवदत्तस्तण्डुलं प-
 चर्तात्यादौ शाब्दबोधे देवदत्तकर्तृकस्तण्डुलकर्मकः पाक इत्या-
 ख्यातस्य क्रियाप्राधान्यं 'भावप्रधानमाख्यातम्' इति तेनानुशि-
 ष्टमिति भावः । भावः क्रिया । आहुश्च—

फलव्यापारयोर्धाराश्रये तु तिङ्स्मृताः ।

फले प्रधानं व्यापारस्तिङ्र्थस्तु विशेषणम् ॥

इति । तस्य यास्कस्येति प्रतीयते । नामानि कृदन्तादिप्रातिपदि-
 कानि सत्त्वप्रधानानि द्रव्यप्रधानानि सन्ति विभान्ति । पाचक

इत्यादौ नास्मि बोधे पाकाश्रय इत्यादेर्द्रव्यप्राधान्यस्य 'सत्त्व-
प्रधानानि नामानि' इति तेनानुशिष्टत्वादिति भावः । अत्रापि
प्रस्तुते वेदान्तशास्त्रोपव्यवहारे अप्रस्तुतशब्दशास्त्रीयव्यवहा-
रारोपः ॥

यथावा—

अपि पापकारिणमहो सुभजन्तं साधुकारिवज्जा-
नन् । अस्वपदविग्रहमथ स्वनिभं च तनोषि नाथ
सुमनास्तम् ॥७४८॥

हे नाथ ! त्वं पापकारिणमपि पापं करोतीति पापकारी तथो-
क्तमपि 'सुप्यजातौ' इति ताच्छील्ये णिनिः । सुभजन्तं आत्मानं
सम्यगनन्यभाक्त्वेन भजमानं जनं साधु करोतीति साधुकारी
साधुकर्मकृत् । पूर्ववदेव णिनिः । तेन तुल्यं तद्वत् जानन् साधु-
कारिपापकारिपदाभ्यां "साधुकारी साधुर्भवति पापकारी पापो
भवति" इति श्रुतिः प्रत्यभिज्ञाप्यते । आदौ दुष्कृतकारिणमप्या-
त्मानं सम्यग्भजमानं पुमांसं साधुकारिवज्जानन् ।

• अपि चेत्सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक् ।

साधुरेव स मन्तव्यस्सम्यग्व्यवसितो हि सः ॥

इति स्वनैव गीतत्वादिति भावः । तं पुमांसं अस्वपदवि-
ग्रहं स्वपदाभ्यां स्वचरणाभ्यां विग्रहः कलहः विवाद इति
यावत् स न विद्यत यस्य तं तथोक्तं तनुषे ।

यमो वैवस्वतो राजा यस्तवैष हृदि स्थितः ।

तेन चेदविवादस्ते मा गङ्गां मा कुरून्गमः ॥

इत्युक्तीत्या सर्वान्तर्यामिणा सर्वस्वामिना स्वेनाविदमानं विधत्स
इत्यर्थः । अत्र 'त्वं मेऽहं मे' इत्युक्तीत्या भगवता सह प्र-

त्यगात्मनो विवादस्तत्पदयोरौपचारिकस्तद्वैवर्धनप्रदर्शनायोक्तः, चरणानुग्रह इत्यादिवत् । उदाहृतेऽस्मिन्वचने यमवैवस्वतराजशब्दाः भगवत्पराः । अविवादशब्दस्तु तत्पदयोरात्मरक्षाभरसमर्पणपर इति ध्येयम् । यथैतद्विवृतं वरदगुरुभिः—

दक्षिणाशापतेरत्र न मुख्या हृदयस्थितिः ।
 अन्तःप्रविष्टशशास्ता यो जनानां यमयत्यपि ॥
 अत्मानमन्तरस्तस्य मृत्युमृत्योर्हृदि स्थितः ।
 तेन सर्वाधिराजेन विवस्वद्विभ्ववर्तिना ॥
 अविवादस्तु तस्यैव पदयोरात्मनोऽर्पणम् ।

इति । स्वचरणारविन्दसमर्पितात्मरक्षाभरं विदधासीति भावः । अथ एवमात्मरक्षाभरार्पणानन्तरं आर्याधिक्यं तत्क्षणमेव । दृप्तत्वे तच्छरीरावसाने इति भावः । तं प्रपन्नं स्वनिभं स्वेन तुल्यं च तनोषि 'निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति' इत्याद्युक्तरीत्या परमसाम्यापन्नं विदधासीत्यर्थः । उक्तेऽर्थे हेतुमभिप्रयन्नाह--सुमना इति । दयमानमहोदारमानस इत्यर्थः ॥

पक्षे—सुमनाः विद्वानित्यर्थः । पापकारिणं सुभजन्तं च शब्दं साधुकारिवत् साधुकारिशब्दतुल्यं जानन् अस्वपदविग्रहं स्वघटकयावत्पदविग्रहविरहिणं तनोषि । पापकारिसाधुकारिशब्दयोः 'उपपदमतिङ्' इत्यनेन सुभजच्छब्दस्य 'कुगतिप्रादयः' इत्यनेन च सूत्रेण समासविधानात् । तयोश्च 'नित्यं क्रीडा' इत्यतो नित्यमित्यनुवृत्त्या तद्विहितसमासस्य नित्यत्वात् । अतएव ह्यस्वपदविग्रहः 'अविग्रहो नित्यसमासः अस्वपदविग्रहो वा' इत्युक्तेः । विग्रहो नाम समस्यमानानां पदानां व्यस्ततया प्रदर्शनं, 'विभज्य गृह्यते यस्स विग्रहः परिकीर्तितः' इ-

त्युक्तेः, 'विग्रहस्मारे देहे विस्तरेऽपि' इति रत्नमाला । अथ स्वनिभं स्वनिभशब्दं च अस्वपदविग्रहं तनुपे इति योजना । तस्यापि नित्यसमासत्वादिति भावः 'स्युरुत्तरपदे त्वमी' । 'निभसंकाशनीकाशप्रतीकाशोपमादयः' इत्युत्तरपदभूतस्यैव निभशब्दस्य तुल्यार्थकत्वानुशासनात् । उत्तरपदशब्दश्च समासचरमावयवे रूढः । अत्रापि पूर्ववदेव व्यवहारारोपः ॥

यथावा—

शास्त्रप्रसिद्धिसुभगे निरन्तरं भात्यतो गुणे परतः । अपदान्तस्थितिभाजस्तस्यास्य बुधस्य भवति पररूपम् ॥ ७४९ ॥

शास्त्रे औपनिषद्दहरविद्यादौ प्रसिद्धिः ख्यातिः तथा सुभगे रमणीये गुणे 'अपहतपाप्मा विजरो विमृत्युः, विज्ञानघन एव' इत्यादिश्रुते गुणे । जात्यभिप्रायकमेकवचनम् । परतः परस्मात् अतः अकारवाच्यान्नारायणात् 'अ इति भगवतो नारायणस्य प्रथमाभिधानम्' इत्याद्युक्तेः । परब्रह्मणस्सकाशात् तदनुग्रहादिति यावत् । निरन्तरं निश्शेषाविद्यानिवृत्त्या निर्गळं यथा स्यात्तथा भाति सति । यद्वा अतःपरत इति पष्ठ्यर्थे । सार्वविभक्तिकस्तसिः । परतः अतः परस्य ब्रह्मणः गुणे इति योजना । अपहतपाप्मत्वादौ ब्राह्मे गुणे इत्यर्थः । निरन्तरं भाति नित्यं प्रकाशमाने सतीत्यर्थः । अपदान्तस्थितिभाजः अस्य अकारवाच्यस्य नारायणस्य पदं 'तद्विष्णोः परमं पदम्' इत्याम्नातं स्थानं तस्मिन् तस्य वा अन्तः मध्ये । रेफान्तमधिकरणशक्तिप्रधानमव्ययम् । स्थितिभाजः तस्यास्य परब्रह्मप्रसादाविर्भूतब्राह्मणस्य बुधस्य ब्रह्मविदः पररूपं परस्य ब्रह्मणो रूपं

‘निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति’ इति श्रुतं परमसाम्यमिति यावत् । भवति निष्पद्यते । अत्र फलाध्यायस्थब्राह्माधिकरणार्थोऽनुसन्धेयः । तत्र हि ‘स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते’ इत्यत्र अभिनिष्पद्यतयोक्तं किमपहतपाप्मत्वादिकमेव उत ज्ञानमात्रमेव आहोस्विदुभयमपीति विशये—मुक्तमधिकृत्यापहतपाप्मत्वाद्युपन्यासात्तेन रूपेणैवाविर्भवतीति ‘ब्राह्मेण जैमिनिरूपन्यासादिभ्यः’ इति सूत्रेण जैमानमतमनूद्य ‘विज्ञानघन एव’ इत्यादिषु ज्ञानमात्रमेवास्य स्वरूपमित्यवगमात्, अपहतपाप्मादिशब्दानां शोकाद्यभावपरन्वाच्च ज्ञानमात्रस्वरूपेणाविर्भवतीति ‘चित्तितन्मात्रेण तदात्मकत्वाद्युक्त्याऽडुलोमिः’ इत्यां डुलोमिमतमुपन्यस्य पक्षद्वयेऽप्यन्यतरश्रुतिबाधात् “विज्ञानघन एव’ इत्यवधारणस्य एकादेशजडत्वशङ्काव्युदासपरत्वेन गुणान्तरप्रतिक्षेपकत्वाभावादुभयरूपेणाविर्भवति” इति ‘एवमप्युन्यासात्पूर्वभावादविरोधं वादरायणः’ इति सूत्रेण मतद्वयमपि प्रतिक्षिप्तम् ॥

पक्ष—अतः ह्रस्वाकारात् परतः परत्र विद्यमाने शास्त्रप्रसिद्ध्या शब्दविद्याप्रसिद्ध्या सुभगे गुणे गुणसंज्ञके अकारादौ वर्णे निरन्तरं भाति संहितायां अव्यवधानेन भासमाने सति पदं सुप्तिङन्तात्मकं तस्य अन्तः चरमभागः पदान्तः स न भवतीत्यपदान्तः तस्मिन् पदान्तभिन्ने स्थितिभाजः तस्य गुणावधित्वेन पूर्वमुक्तस्य अस्य ह्रस्वाकारस्य पररूपं परस्य गुणसंज्ञकवर्णस्य रूपं तद्रूप एकादेश इत्यर्थः । भवतीति ‘अतो गुणे’ इति सौत्रोक्तप्रक्रिययाऽर्थोऽनुसन्धेयः । अत्रापि पूर्ववदेवारोपः ॥

यथा वा—

अचिदिह योऽनड्वानिव सन्मार्गस्रदपि तव दृशो

विषयः । तं स्वपदान्ते दमितं विद्वांसमघध्वसं च
विदधासि ॥ ७५० ॥

यः पुमान् अनड्वान् वृषभ इव अचित् ज्ञानहीनः 'चि
त्संवित्प्रतिपद्क्षमिचेतनाः' इत्यमरः । 'ज्ञानेन हीनः पशुभिस्स-
माः' इत्युक्तेः । सन्मार्गात्स्रंसत इति सन्मार्गस्रदपि तव दशः
कटाक्षस्य विषयः यादृच्छिकादिसुकृतवशादिति भावः । भवे
दिति शेषः । तं पुमांसं दमितं दान्तं 'दमु उपशमे' णिज-
न्तादस्मात् क्तः 'वा दान्त' इति निपातनस्य वैकल्पिकतया
पक्षे इद् । 'दान्तस्तु दमिते' इत्यमरः । 'शान्तो दान्तः' इत्यु-
क्तीत्या साधनसंपन्नमित्यर्थः । अथ विद्वांसं ब्रह्मविद्ं अत
एव अघे उत्तरपूर्वे पुण्यपापरूपं ध्वंसयत इत्यघध्वत् तथोक्तं
अघध्वसं च 'तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदे-
शात्' इत्युक्तप्रक्रियया अश्लिष्टविनष्टोत्तरपूर्वाघं सन्तमिति भावः ।
ध्वंसेर्णिजन्तात् क्पि 'णेरनिटि' इति णिलोपः । विद्वांसमघध्व-
समित्याभ्यां 'तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय' इत्यस्याश्च्युतेरर्थ
उक्तः । स्वपदान्ते परमपदमध्ये स्वचरणसन्निधौ वा विदधासि
स्थापयसीत्यर्थः ॥

पक्षे—यः अचित् अचिदित्याकारकशब्दः 'चिती संज्ञाने'
संपदादत्वात्किप् । तान्तोऽयं चिच्छब्दः । ततो नञ्समासः ।
यः अनड्वानव अनडुच्छब्द इव विद्यमानः सन्मार्गस्रच्छब्दश्च
तव दशो ज्ञानस्य विषयो गोचरो भवति तं अचिच्छब्दं अ-
नडुच्छब्दतुल्यं सन्मार्गस्रच्छब्दं विद्वांसं विद्वच्छब्दं अघध्वसं
अघध्वच्छब्दं च स्वपदान्ते स्वस्वरूपं यत्पदं 'स्वादिष्वसर्व-
नामस्थाने' इति विहितपदसंज्ञाशालि प्रातिपादकं तस्य अन्ते

अन्तिमवर्णे तकारहकारम्काररूपे दं द्कारं इतं प्राप्तं तकारादिस्थानिकदकारवन्तं विदध्यासि अच्चिच्छब्दस्य तकारान्तस्य-पदान्ते 'झलां जशोऽन्ते' इति जश्त्वेन दकारविधानात् अनडु-दादिशब्दानां 'वसुस्रंसुध्वंस्वनडुहां दः' इति सूत्रेण पदान्ते द-त्वविधानाच्चेति भावः । अत्रापि पूर्ववदेव शास्त्रीये व्यवहारे शास्त्रीयव्यवहारारोपः ॥

यथा वा—

ननु सर्वनामतां हरिरयते स्वयमन्तरो बहिर्योगात् । पूर्वः परश्च विदितोऽसंज्ञायां धीमतां व्यवस्थायाम् ॥ ७५१ ॥

अयं हरिः स्वयं अन्तरः 'यः पृथिव्यां तिष्ठन् पृथिव्या अन्तरः' इत्याद्युक्तरीत्या अन्तर्यामितयाऽन्तर्व्यापनशीलः बहिर्योगात् बहिर्योगेः सर्वनामतां सर्वनामधेयतां 'अन्तर्वहिश्च तत्सर्वम्' इत्याद्युक्तरीत्या सर्वव्यापितया सर्वशब्दवाच्यतामित्यर्थः । अयते प्राप्नोति 'अन्तर्वहिश्च नारायणः, नारायण एवेदं सर्वम्, पुरुष एवेदं सर्वम्, यद्भूतं यच्च भव्यम्, सर्वं खल्विदं ब्रह्म, सर्वत एव सर्वः' इत्यादीनि प्रमाणान्यत्र स्मर्तव्यानि । अत एव 'सर्वदर्शवः' इति तन्नामसु पठ्यते । किञ्च असंज्ञायां संज्ञा नाम संकेतः संकेतमात्रेणानिर्वृत्तायां किंतु शास्त्रीयेणैव पथा निष्पादितायामित्यर्थः । धीमताः ब्रह्मविदां व्यवस्थायां सिद्धान्त-स्थित्यामिति यावत् । पूर्वः 'एष पूर्वस्य देवस्य लोककर्तुस्स-नातनः' इत्याद्युक्तरीत्या सकलजगत्कारणभूतः परः सर्वोत्तर इति च 'परः पराणां, तमीश्वराणां परमं महेश्वरम्' इत्यादिश्रवणात् । विदितः ज्ञात इत्यर्थः । यद्वा—'ब्रह्मैवेदममृतं पुर-

स्ताद्ब्रह्म पश्चाद्ब्रह्म दक्षिणतश्चोत्तरेण । अधश्चोर्ध्वं च प्रसृतं
ब्रह्मैवेदं विश्वमिदं वरिष्ठम्' इत्याद्युक्तरीत्या पूर्वपरादिदिग्दृश्य-
मानस्सर्वः पदार्थोऽप्ययमेवेति ज्ञात इत्यर्थः । अत्र मूले पूर्व-
परशब्दौ श्रुतिगतदक्षिणोत्तरादिशब्दानामुपलक्षकाविति ध्येयम्॥

पक्षे—अयं अन्तरः अन्तरशब्दः बहिर्योगात् बाह्यरूपार्थव-
त्वात् सर्वनामतां सर्वनामसंज्ञां अयते । असंज्ञायां संज्ञाभिन्ने
व्यवस्थायां स्वाभिधेयापेक्षावधिनियमरूपार्थं धीमतां विदुषां
विदितः । मतिबुद्धीत्यादिना वर्तमाने क्तः 'क्तस्य च वर्तमाने'
इति तद्योगे षष्ठी । पूर्वः पूर्वशब्दः परः परशब्दश्च सर्वनाम-
तामयत इति योजना । अत्रार्थोऽपि पूर्वपरशब्दौ वक्ष्यमाणसूत्र-
स्थावरदक्षिणादिशब्दानामुपलक्षकाविति ध्येयम् । अन्तरशब्दस्य
'अन्तरं बाह्ययोगोपसंव्यानयोः' इति बाह्यरूपार्थे पूर्वपरशब्दयोः
'पूर्वपरावर' इति सूत्रेणासंज्ञायां व्यवस्थायां च सर्वनामता-
नुशासनादिति भावः । अत्रापि पूर्ववदेव समारोपः ॥

यथा वा—

त्वय्यच्युतान्तरङ्गे सकलं बहिरङ्गमप्यसिद्धं नः।
नाजानन्तर्ये तव बहिष्कलतिः पुनः कदाऽपि
भवेत् ॥ ७५२ ॥

हे अच्युत! त्वयि विषये नः अन्तरङ्गे मनसि सति त्वां
ध्यायति सतीति यावत् । सकलं बहिरङ्गं करचरणाद्यवयवजा-
तमपि असिद्धं बाह्यविषयकप्रत्ययवैधुर्यात्सकलावयवानामविद्य-
मानवद्भानादिति भावः । अनेन ध्यानस्यैकाग्र्यं दर्शितम् । तत्र
हेतुमाह—नेति । न, अज, आनन्तर्ये, इतिच्छेदः । हे अज!
भगवन्! 'अजश्शम्भौ विष्णुधात्रोः' इति रत्नमाला । तव आनन्त-

ये अनन्तरस्य भावः आनन्तर्यं तस्मिन् अविनाभावे सतीत्यर्थः ।
अन्तरङ्गस्येत्यर्थाल्लभ्यते । पुनः वहिष्प्रकल्मसिः वहिर्भावकल्पनं पुन-
र्विश्लेष इति यावत् । कदाऽपि न भवेत् । अतो वहिरङ्गमखिलं
न ज्ञानविषयतां प्रपद्यत इत्यर्थः । याद् त्वयि लग्नं मनो व-
हिर्मुखं भवेत्तर्हि वहिरङ्गमसिद्धवन्न स्यादिति भावः । अनेनै-
वाभिप्रायेणाच्युतेति भगवत्संबोधनम् । 'यस्मात्प्राप्ता न च्यवन्ते
सोऽच्युतः' इति हि निरुच्यते । भगवति लग्नस्य यस्यकस्या-
पि वस्तुनस्तस्माच्च्युतिर्न भवतीत्याभिप्रायः ॥

पक्षे—पूर्वार्धेन 'असिद्धं वहिरङ्गमन्तरङ्गे' इति परिभाषा,
उत्तरार्धेन तदपवादभूता 'नाजानन्तर्यं वहिष्प्रकल्मसिः' इति
परिभाषा च दर्शिता । अन्तरङ्गं कार्यं कर्तव्ये वहिरङ्गमसिद्धं
स्यादित्यन्तरङ्गपरिभाषाया अर्थः । अचोऽन्यानन्तर्यनिमित्तकेऽ-
न्तरङ्गे कर्तव्ये जातस्य वहिरङ्गस्य वहिष्प्रकल्मसिः वहिष्पदेन
वहिरङ्गं गृह्यते तस्य भावो वहिष्प्रं वहिरङ्गत्वं तत्प्रयुक्तासिद्धत्व-
स्य न प्रकल्मसिः न प्राप्तिरिति नाजानन्तर्यपरिभाषाया अर्थः ।
विस्तरस्त्वन्यत्र । अत्रापि पूर्ववदेवरोपः ॥

यथा वा—

व्याप्त्या प्रथितमबाधं निष्प्रतिपक्षं च साधुपक्ष-
स्थम् । सद्धेतुमीश जगतां त्वां प्राप्येष्टानि साध-
यन्ति बुधाः ॥ ७५३ ॥

हे ईश ! भगवन् ! बुधाः सुधियः व्याप्त्या 'अन्तर्वहिश्च
तत्सर्वम्' इत्यादिश्रुत्युक्तव्यापनेन प्रथितं अविद्यमाना बाधा
दुःखं यस्य तं 'पीडा बाधा व्यथा दुःखम्' इत्यमरः । 'न जरा

न शोको न मृत्यु ' इत्यादिश्रुतिरिहानुसन्धेया । निष्प्रतिपक्षं ' तेन कोऽर्हति स्पर्धितुम् ' इति श्रुतेः । साधूनां ज्ञानिनां पक्षे तिष्ठतीति साधुपक्षस्थः तं ' ज्ञानी त्वात्मैव मे मतं, स च मम प्रियः ' इति गानात् । सद्धेतुं ' सदेव सोम्य ' इत्याद्युक्तरीत्या सकलजगत्कारणमित्यर्थः । त्वां प्राप्य उपास्य इष्टानि मुक्तैश्वर्यादीनि साधयन्ति ॥

अन्यत्र -- साधु पक्षस्थमिति पदद्वयम् । जगतामीशेति संबन्धनम् । व्याप्तया यत्र धूमस्तत्राग्निरित्यादिसाहचर्यनियमेन प्रथितं बाधो नाम साध्याभाववत्पक्षः । स नास्ति यस्य तं अवाधम् । प्रतिपक्षो नाम स्वसाध्यविरुद्धसाध्याभावसाधकप्रतिहेतुमत्पक्षः स निर्गतो यस्य तं निष्प्रतिपक्षम् । पक्षे संदिग्धसाध्यवति पर्वतादौ तिष्ठतीति पक्षस्थः तम् । अत एव सद्धेतुं धूमादिं प्राप्य ज्ञात्वा इष्टानि वह्न्यादीनि साधयन्तीत्यर्थः । अत्र वेदान्तशास्त्रीयव्यवहारे प्रस्तुते अप्रस्तुतन्यायशास्त्रीयव्यवहारारोपः पूर्वोक्तो विशेषः ॥

यथा वा—

यत्र त्वं तत्र श्रीरिति युवयोस्साहचर्यनियमोऽस्ति । व्याप्तिश्चैषाऽच्युत तत्साध्या सत्पक्षवर्तिनस्त्वच्छ्रीः ॥ ७५४ ॥

हे अच्युत! यत्र यस्मिन् देशे त्वं भवसि, तत्र श्रीर्लक्ष्मीरपि भवति । इतं युवयोः तव श्रियश्च ' त्यदादीनि सर्वैर्नित्यम् ' इति युष्मच्छब्दैकशेषः साहचर्यनियमः अस्ति—

देवत्वे देवदेहेयं मनुष्यत्वे च मानुषी ।

विष्णोर्देहानुरूपां वै करोत्येषाऽऽत्मनस्तनुम् ॥

इत्युक्तप्रक्रियया नियतसाहचर्यमस्तीति भावः । ' नित्यैवैषा जग-

न्माता विष्णोश्श्रीरनपायिनी' इत्यादिकमपि भाव्यम् । एषा व्याप्तिश्च—

यथा मया जगद्रघातं स्वरूपेण स्वभावतः ।

तया व्याप्तमिदं सर्वं नियन्त्री च तथेश्वरी ।

मया व्याप्ता तथा साऽपि तया व्याप्तोऽहमीश्वरः ॥

इति लक्ष्मीतन्त्रोक्ता व्याप्तिरपि अस्तीति संबध्यते । तत् तस्मात् सत्पक्षवार्तिनः ब्रह्मवित्पक्षपातिनः -

चतुर्विधा मम जना भक्ता एव हि ते मताः ।

तेषामेकान्तिनश्चेष्टास्ते चैवानन्यदैवताः ॥

इति स्वैवैवोक्तत्वादिति भावः । साधुजनपक्षपातिन इति वा । 'मम-प्राणा हि पाण्डवाः' इति तदुक्तेरिति भावः । त्वत् नित्यानपायिलक्ष्मीकाङ्गवतः । श्रीः साध्यते -

चन्द्रां हिरण्मयीं लक्ष्मीं जातवेदो ममावह ।

तां म आवह जातवेदो लक्ष्मीमनपगामिनीम् ।

यस्यां हिरण्यं विन्देयं गामश्वं पुरुषानहम् ॥

इत्याद्युक्तरीत्या महाविभूतेस्त्वत्त एव ऐहिकामुष्मिकापवर्गिकसर्वविधसमृद्धिस्साध्यत इति भावः । जातवेदशब्दो भगवत्परतया व्याख्यातश्चीसूक्तभाष्ये । 'सकलफलप्रदो हि विष्णुः । किमलभ्यं भगवति प्रसन्ने श्रीनिकेतने' इत्यादिप्रमाणान्यत्रानुसंधेयानि ॥

पक्षे—युवयोः यत्र त्वं तत्र श्रीरिति यत्र धूमस्तत्राग्निरित्यादिवत्साहचर्यनियमः अस्ति व्याप्तिश्च व्याप्तिरपि एषा इयमेव । सर्वं हि वाक्यं सावधारणम् । साहचर्यनियम एवेत्यर्थः । 'सा-

हर्चयनियमो व्याप्तिः' इति हि तल्लक्षणम् । इयमिति विधेयव्याप्तिशब्दगतलिङ्गकटाक्षेण । ततः उक्तविधव्याप्तिसद्भावादेव पक्षवर्तिनः, पक्षे 'सन्दिग्धसाध्यवान्पक्षः' इत्युक्तलक्षणे पर्वतादौ वर्तत इति तथोक्तः । तस्मात् त्वत्तः सद्भेतुभूताद्भवतः श्रीः लक्ष्मीः साध्यते बह्वयादिरिवेति भावः । अत्रापि पूर्वोदाहरण इवारोपोऽनुसन्धेयः ॥

यथा वा—

यस्मिन्निश्चितमच्युत साध्यं निश्श्रेयसं वसत्यन्तः । त्वद्भक्तो न्यायविदां स सपक्षस्स्यात्फणाधरगिरीन्दो ॥७५५॥

हे फणाधरगिरीन्दो! अच्युत! यस्मिन् पुंसि अन्तः मनसि निःश्रेयसं मुक्तिः निश्चितं यथा स्यात्तथा साध्यं साधनीयं सत् वसति । साध्यं निश्चितमिति वा योजना, साध्यत्वेन निश्चितं सद्भवतीत्यर्थः । 'सविशेषणे हि' इति न्यायेन साध्यत्वेन निश्श्रेयसविषयकनिश्चयो मनस्यस्तीति यावत् ।

यस्मिन्नदं विचिकित्सन्ति मृत्यो यत्सांपराये महति ब्रूहि नस्तत् ।

योऽयं वरो गूढमनुप्रविष्टो नान्यं तस्मान्नचिकेता वृणीते॥ इत्युक्तरीत्या नचिकेतसो मनसीवेति भावः । अन्तर्निश्श्रेयसं वसतीत्यर्थं निर्देशः 'कर्तुं वा कच्चिदन्तर्वसति वसुमतीदक्षिणस्सप्ततन्तुः' इतिवदिति ध्येयम् । सः त्वद्भक्तः न्यायविदां ब्रह्ममीमांसानयविदां गौतमीयन्यायवेत्तानां च । सपक्षः सदृशः पक्षोऽस्य सपक्षः स्ववर्गीण इत्यर्थः । स्यात् 'त्वाद्भक्तो भूयान्नचि-

केतः प्रष्टा' इत्युक्तीत्या छात्रत्वेन स्वीकार्यो भवेदिति भावः। अत्रापि वेदान्तशास्त्रीयं प्रस्तुते व्यवहारे 'निश्चितसाध्यवान्सपक्षः' इति न्यायशास्त्रीयस्याप्रस्तुतव्यवहारस्यारोपः । निश्चितं यत्साध्यं बह्वथादि तद्ब्रह्महानसादिः सपक्षः सपक्षसंज्ञक इति तदर्थः ॥

यथा वा —

स प्रकृतिविकृतिभावं भजते साक्षी भवान्वर-
द पुरुषः । अविकृतिराद्यप्रकृतिर्महतोऽप्यन्यस्य स
भवितैव खलु ॥७५६॥

हे वरद ! अविकृतिः निर्विकारा आद्यप्रकृतिः अखिलभुवनानां प्रथमोपादानकारणभूतः । प्रकृतिशब्दो नित्यस्त्रीलिङ्गः 'वासुदेवः परा प्रकृतिः, प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात्' इत्यादिकमिहानुसन्धेयम् । अविकृतिरिति विशेषणेन 'अचेतना परार्था च नित्या सततविक्रिया' इत्युक्तीत्या मूलप्रकृतेरिवास्याः प्रकृतेस्स्वरूपान्यथाभावराहित्यमुक्तम् । चिदचिच्छरीरकतया परस्य ब्रह्मण उपादानकारणत्वेऽपि विकाराणां शरीरगतत्वस्य श्रीभाष्यादौ निरूपितत्वात् 'निष्कलं निष्क्रियं, अविकाराय शुद्धाय' इत्यादिप्रमाणप्रतिपादितनिर्विकारभावे तस्मिन्न तत्प्रसक्तिरिति भावः । अत एव पुरुषः 'पूर्वमेवाहमिहासामिति । तत्पुरुषस्य पुरुषत्वम्' इति निर्वचनविषयः परमः पुमान् साक्षी सर्वदा सर्वदृष्टा 'साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च' इत्यादिश्रुतेः भवान् प्रकृतिविकृतिभावं प्रकृतेः स्वभावस्य या विकृतिः विकारः तस्याः भावं स्थितिं ज्ञानत्वानन्दत्वादिस्वभावान्यथाभावमित्यर्थः । न भजते । तस्य कर्मकृतत्वेन तव तत्संस्पर्शाभावादिति भावः । 'प्रकृतिर्गुणसाम्ये स्यादमात्यादिस्वभावयोः ।

योनौ लिङ्गे च' इति मेदिनी । कोशे योनिशब्दः प्रकृतिवाची । अन्यस्य त्वदितरस्य चतुर्मुखादेः प्रत्यगात्मनस्तु महतोऽपि त्वदितरापेक्षया पूज्यस्यापि । सः प्रकृतिविकृतिभावः भवितैव । तस्य सर्वस्यापि—

आब्रह्मस्तम्बपर्यन्ता जगदन्तर्व्यवस्थिताः ।

प्राणिनः कर्मजनितसंसारवशवर्तिनः ॥

इति कर्मपरतन्त्रताप्रतिपादनेन स्वभावान्यथाभावस्यावश्यंभावा-
दिति भावः । खल्विति शास्त्रप्रसिद्धिं द्योतयति ॥

अन्यत्र तु—

मूलप्रकृतिरविकृतिर्महदाद्याः प्रकृतिविकृतयस्सप्त ।

षोडशकश्च विकारो न प्रकृतिर्न विकृतिः पुरुषः ॥

इति सांख्यतन्त्रप्रक्रिया निबद्धा । तथाह तदर्थः—मूलप्रकृति-
र्नाम सत्त्वरजस्तमसां साम्यरूपा प्रकृतिः । तथाच कापिलं
सूत्रम्—'सत्त्वरजस्तमसां साम्यावस्था प्रकृतिः' इति । सेयमेका
स्वयमचेतना अनेकचेतनभोगापवर्गार्था नित्या सर्वगता सतत-
विक्रिया न कस्यचिद्विकृतिः । तथाच सूत्रम्—'मूले मूलाभावा-
द्मूलं मूळम्' इति । अपि तु परमकारणमेव । महदाद्याः
सप्त । महानहंकारश्शब्दतन्मात्रादितन्मात्रपञ्चकं चेति सप्त । प्रकृ-
तिविकृतयः स्वस्वकार्यनिरूपितप्रकृतित्वं स्वस्वकारणनिरूपि-
तविकृतित्वं च तेषामस्तीति भावः । यथा महतः प्रकृतिनि-
रूपितविकृतित्वं अहंकारनिरूपितप्रकृतित्वं च । एवमन्यत्रापि
द्रष्टव्यम् । यथाच पूर्वोदाहृतसूत्रखण्डः 'प्रकृतेर्महान् महतोऽ-
हंकारः अहंकारात्पञ्च तन्मात्राणि' इति । आकाशादिभूतपञ्चकं
श्रोत्रादिज्ञानेन्द्रियपञ्चकं वागादिकर्मेन्द्रियपञ्चकं मनश्चैकमिति षो-
डश केवलं विकाराः । न तु कस्य चित्प्रकृतयः । सूत्रख-

ण्डश्च 'उभयमिन्द्रियं तन्मात्रेभ्यस्स्थूलभूतानि' इति । पुरुषः 'शरीरादिव्यतिरिक्तः पुमान्' इति सूत्रोक्तः पुमांस्तु निष्परिणामत्वेन न कस्य चित्प्रकृतिः न कस्यचिद्विकृतिरिति । उदाहरणपदार्थस्तु पुरुषः साक्षी केवलं साक्षिभूतः ॥

संघातपरार्थत्वात्त्रिगुणादिविपर्ययादधिष्ठानात् ।

पुरुषोऽस्ति भोक्तृभावात्केवल्यार्थं प्रवृत्तेश्च ॥

तस्माच्च विपर्यासात्सद्द्रव्यं साक्षित्वमस्य पुरुषस्य ।

केवल्यं माध्यस्थ्यं द्रष्टृत्वमकर्तृभावश्च ॥

इति हि तदीयप्रक्रिया । प्रकृतिविकृतिभावं उक्तरीत्या कस्यचित्प्रकृतित्वं विकृतित्वं वा न भजते । आद्यप्रकृतिः मूलप्रकृतिः अविकृतिः निर्विकारा महतः महत्तत्त्वस्य अपिशब्दो भिन्नक्रमः । अन्यस्यापि अहंकारादितन्मात्रपर्यन्तस्य तत्त्वपट्टस्यापि सः प्रकृतिविकृतिभावः उक्तरीत्या प्रकृतित्वं विकृतित्वं च भवितैव खलु । इदमुपलक्षणं, षोडशकश्च विकार इत्यस्यापीति संक्षेपः । अत्र प्रस्तुते वेदान्तशास्त्रीयव्यवहारे अप्रस्तुतकापिलतन्त्रसिद्धव्यवहारारोप इति पूर्वैभ्यो विशेषः ॥

यथा वा -

विदधासि वसुनि दैर्घ्यं विश्वस्य तथा परेऽपि
पदराजि । न विकल्पमत्र तनुषे ननु रघुनन्दन
समस्तपदवित्त्वम् ॥ ७५७ ॥

ननु रघुनन्दन !

शक्तोऽपि रक्षणे लोभाद्भयाद्वा शरणागतम् ।

यस्यजेत्पुरुषो लोके ब्रह्महत्यां स विन्दति ॥

इत्यादिना राक्षसं प्रति व्यतिरेकमुखेन शरणागतपरित्रा-
णस्य धर्ममूर्धन्यत्वमुपदिशतो रघोरप्यानन्ददेत्यर्थः । अनेन च
संबुद्धचन्तपदेन शरणागतपरित्रागादिधर्मप्रवर्तनाय तदनुगुणेऽभि-
जनेऽध्वतीर्णत्वं तादृशेषु शरण्येषु च शीर्षण्यत्वं द्योतितम् ।
समस्तपदवित् समस्तस्य आखिललोकस्य पदं शरणवरणाविप-
यकं व्यवसायं वेत्तीति तथोक्तः, सर्ववस्तुवेत्ता सर्वज्ञ इति वा ।
सर्वेषां पदं त्राणं वेत्तीति वा । सर्वभूतानामभयप्रदानेन राक्षि-
तेति यावत् ।

य एवमाह --

सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मोति च याचते ।

अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्भूतं मम ॥

इति । 'पदं व्यवसितत्राणस्थानलक्ष्माङ्गिवस्तुषु' इत्यमरः । त्वं—

विभीषणो वा सुग्रीव यदि वा रावणस्वयम् ।

आनयैनं हरिश्रेष्ठ दत्तमस्याभयं मया ॥

इति वादीति भावः । परेऽपि शत्रुपक्षीयतया सुग्रीवादिभि-
श्शङ्कितेऽपि विभीषण इति भावः । यद्वा—परे रावणादावपि
किमुत विभीषण इति भावः । अपिशब्दोऽत्र वसंभावेन । संभावेन
नामात्र दानशौण्डताविष्करणमित्युक्तिः । पदराजि पदयोश्चरण-
योः राजत इति तथोक्तः तस्मिन् । 'त्यक्त्वा दारांश्च पुत्रांश्च राघवं
शरणं गतः' इत्युक्तरीत्या सर्वस्वपरित्यागेन चरणारविन्दश-
रणवरणविधातरीति भावः । अयमर्थो राजीत्यनेन ध्वन्यते ।
तथा विश्वस्य तथाशब्दोऽत्रानिर्वचनीयताद्योतकः । 'तथागतां
ताम्' इत्यादिवत् । अनिर्वचनीयं यथा स्यात्तथा विश्वस्य वि-
स्रभ्येत्यर्थः । विपूर्वकात् श्वसेः क्त्वो ल्यप् । वसुनि धनोप-

लक्षिते पेश्वर्ये विषये दैर्घ्यं आकल्पान्तकालावस्थायित्वं अप-
रिच्छिन्नत्वं वा विदधासि करापि । अत्र ईदृशैश्वर्यविश्रा-
णनविषये विकल्पं विविधं कल्पं देयं वा न वेत्यादिसंदेहं न
तनुषे निर्विचिकित्समेव दत्से इत्यर्थः ॥

पक्षे— समस्तपदवित् समग्रशब्दशास्त्रवेत्तेत्यर्थः । यद्वा—
समस्तानि समासं प्राप्तानि यानि पदानि तानि वेत्तीति त-
थोक्तः । सर्वसमासाश्रयविशिज्ञ इति यावत् । त्वं वसुनि
वसुशब्दे तथा एवं पदराजि पदसंज्ञाभाजं राट्छब्दे परे सति
विश्वस्य विश्वशब्दस्य दैर्घ्यं दीर्घं, स्वार्थं ष्यत् । विदधासि 'वि-
श्वस्य वसुराटोः' इति सूत्रेण विधत्से इत्यर्थः । विश्वशब्दस्य दी-
र्घस्याद्वसौ राट्छ दे च परे इति सूत्रार्थः । 'राडिति पदान्तो-
पलक्षणार्थं चर्त्वमविधक्षितम्' इत्याहुः । अनेनैवाभिप्रायेण पद-
राजीति राट्छब्दः पदशब्देन विशेषित इति ध्येयम् । अत्र
अस्मिन् दीर्घविधौ विकल्पं विभाषां न तनुषे । तस्य नित्य-
तया विधानादिति भावः । अत्रैतिहासिके भगवद्ब्रूतान्ते शब्द-
शास्त्रीयव्यवहारारोप इति पूर्वस्माद्बुदाहरणगणाद्विशेषः ॥

यथा वा—

गहनायमानमप्यहिगिरिनाथ हरे समस्तमपि
दितिजम् । अस्वपदविग्रहं त्वं पुरा विरचयन् सु-
धां च साधयसे ॥ ७५८ ॥

हे अहिगिरिनाथ! हरे! गहनायमानं पापं चिकीर्षन्तमपि
देवविषये द्रोहं चिकीर्षन्तमपीत्यर्थः । 'न परः पापमादत्ते परेषां
पापकर्मणाम्' इत्यादौ पापशब्दो द्रोहार्थको दृष्टः । 'सत्रकक्षकष्ट-

कृच्छ्रगहनेभ्यः कण्वाचिकीर्पायामिति वक्तव्यम्' इत्यनेन वृत्तिविषये पापार्थकाह्वितीयान्ताद्गहनशब्दाच्चिकीर्पायां क्यङ् । पापं चिकीर्षी-
तीत्यस्वपदविग्रह इत्याहुः । समस्तं सर्वमपि दितिजं दैत्यं अस्व-
पदविग्रहं अस्वपन्तः अस्वप्रा देवाः तैः तेषु वा अविग्रहं त्य-
क्तकलहं 'कलहविग्रहौ' इत्यमरः । रचयन् सुरासुराणां सिन्धु-
मन्थनविषये सिन्धु विदधान इति भावः । सुधां अमृतं च
पुरा साधयसे कूर्मा वतारे साधितवान् 'पुरि लुङ्मास्मे' इत्य-
नेन पुराशब्दयोगे भूतानद्यतने वैकल्पिको लट् । अत्र श्रीभाग-
वतीयं कूर्मावतारचरितमनुसन्धेयम् ॥

अन्यत्र गहनायमानं गहनायमानशब्दं समस्तं समासं
प्राप्तं दितिजशब्दं च अस्वपदविग्रहं स्वपदरहितवृत्त्यर्थावबो-
धकवाक्यमित्यर्थः । रचयन् गहनायमानशब्दस्य प्रागुपदर्शित-
रीत्या अस्वपदविग्रहः । दितिजशब्दस्य तु दित्यां जाता इति ।
'सप्तम्यां जनेर्ङः' इति उपत्ययः । अस्योपपदसमासत्वान्नित्य-
समासत्वेनास्वपदविग्रह इति विभावनीयम् । सुधां च सुधाशब्दं
च अस्वपदविग्रहं रचयन्निति संबध्यते । साधितवान् निष्पा-
दितवान् । सुष्टु धीयत इति सुधा । सुपूर्वकान् 'धट् पाने'
इत्यस्माद्धातोः 'आतश्चोपसर्गे' इति कर्मण्यङ् । 'आतश्चोपसर्गे'
इति कप्रत्यय उचित इत्यमरसुधायाम् । अयमपि प्रागुक्तरीत्या
नित्यसमासत्वादस्वपदविग्रह एव । अत्र प्रस्तुते पौराणिकव्यव-
हारे अप्रस्तुतशब्दशास्त्रीयव्यहारारोप इति प्राचीनोदाहरणे-
भ्यो वैलक्षण्यमिति ध्येयम् ॥

यथावा —

भूस्त्वत्सात्कृतिभाग्यत उपेन्द्रभावे गुणादगा-

द्रव्यत्वम् । तत्कृत्यान्तनिपातोऽयुक्तः क्षमादानकर्तारि बलिध्वंसिन् ॥ ७५९ ॥

हे बलिध्वंसिन्! इदं च वामनावतारासाधारणचरितमत्र विवक्षितमिति द्योतयितुम् । उपेन्द्रभावे वामनत्वे यतः यस्मिन् यज्ञियदानकृत्ये । सार्वविभक्तिकस्तसिः । त्वत्सात्कृतिभाक् त्वत्सात्कृतिः देयस्य वस्तुनः त्वदधीनीकरणं, तां भजतीति तथोक्ता 'विभाषा साति कात्स्न्ये' इत्यतस्सातीत्यस्मिन्ननुवर्तमाने 'देये त्रा च' इत्यनेन वैकल्पिकस्सातिप्रत्ययः कृत्रो योगे । बलिना तुभ्यं दत्तेति भावः । भूः भूमिः गुणात् दातृप्रतिग्रहीत्रादिगुणात् । यथोक्तं देवलेन—

दाता प्रतिग्रहीतः च श्रद्धा देयं च धर्मयुक् ।
देशकालौ च दानानामङ्गान्यतानि पड्बिदुः ॥
अपापरोगी धर्मात्मा दित्सुरव्याजतश्शुचिः ।
अनिन्द्यजीवकर्मा च पभ्भिर्दाता प्रशस्यते ॥
त्रिशुक्लशुक्लवृत्तिश्च घृणालुस्संयतेन्द्रियः ।
विमुक्तो योनिदांपेभ्यो ब्राह्मणः पात्रमुच्यते ॥

त्रिशुक्लः त्रिभिर्मातापित्राचार्यैश्शिक्षितत्वेन शुद्धः ।
शौचं शुद्धिर्महाप्रीतिरर्थिनां दर्शने तथा ॥
सत्कृतिश्चानसूया च दाने श्रद्धेत्युदाहता ।
आचारावाधमक्लेशं स्वयत्नेनार्जितं धनम् ॥
खलपं वा विपुलं वाऽपि देयमित्यभिधीयते ।
यद्यत्र दुर्लभं द्रव्यं यस्मिन् कालेऽपि वा पुनः ॥
दानार्हौ देशकालौ तौ स्यातां श्रेष्ठौ न चान्यथा ।
अवस्था देशकालानां पात्रदात्रोश्च संपदा ॥

हीनं चापि भवेच्छ्रेष्ठं श्रेष्ठं वाऽप्यन्यथा भवेत् ॥

इति । भव्यत्वं शुभत्वं योग्यत्वं वा 'भव्यं शुभे च योग्ये च सत्ये च' इति मेदिनी । श्रेयस्करत्वमिति यावत् । अगात् अलभत । क्षमादानकर्तारि भूवितरणविधानारि बलिदानवेन्द्र इत्यर्थः । तत्कृत्यान्तनिपातः तस्य कृत्यस्य पूर्वोक्तदानकार्यस्य अन्ते अवसान एव । न तु कालान्तरे वा । निपातः अश्रोभुवनपातनम् । निपातोऽयुक्त इत्यत्र अयुक्त इति छेदः । अयुक्तः अनुचितः । येन यस्य यास्मिन् दानकृत्ये दत्तं वस्तु पात्रादिगुणभूसा 'युक्ताङ्गैस्सकलैष्पद्भिर्दानं स्याद्विपुलोदयम्' इत्युक्तरीत्या महाफलं संपद्येत, तस्यैव दानकर्तुस्तत्कार्यान्त एव प्रतिग्रहीत्रा निपातनमनुचितमिति निर्गलितोऽर्थः । अयं चार्थः---

यत्पादयोरचलधीस्सलिलं प्रदाय ।

दूर्वाङ्कुरैरपि विधाय सर्तीं सपर्याम् ॥

अप्युत्तमां गतिमसौ लभते त्रिलोकीं ।

दाश्वानविक्रवमनाः कथमार्तिमृच्छेत् ॥

इति बलिनिग्रहावसरे भगवन्तं प्रति ब्रह्मणा लोकदृष्टोक्तमर्थ-
माभिसंधाय वर्णित इति ध्येयम् ॥

पक्षे—क्षमादानकर्तारित्यत्र क्षमादानेति उपेन्द्रभावे इत्यत्र उपेन्द्रिति च भिन्ने पदे संबुद्धयन्ते न तु समस्ते । आदत्ते स्वीकरोतीत्यादानः, नन्द्यादित्वात्कर्तारि ल्युः । क्षमायाः आदानः क्षमादानः, तस्य संबुद्धिः । यद्वा क्षमां दत्तवान् क्षमादान इति 'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति बहुलप्रद्वान् भूते कर्तारि ल्युडेव 'तत्कृतार्थेन गुणवचनेन' इत्यदौ 'गुणमुक्तवान् गुणवचनः' इति तत्त्वबोधिन्यादौ व्याख्यानत् । अथवा-क्षमा दीयते अस्मिन्निति 'करणाधिकरणयोश्च' इत्यनेन अधिकरणे ल्युडेव 'तदस्मिन्बुद्ध्यायलाभशुल्कोपदा दी-

यते, सममब्राह्मणे दानम्' इत्यादाविव संप्रदानस्यैवाधिकरणत्व-
विवक्षया सप्तमी । भूदानक्रियासंप्रदानभूतेत्यर्थः । हे उपेन्द्र! इन्द्रा-
वरज! हे बलिध्वंसिन्! त्वत्सात्कृतिः त्वद्धीनता त्वद्भाग्विधेयते-
ति यावत् । तां भजतीति तथोक्तः । 'तद्धीनवचने च' इति
सातिप्रत्ययः । भूः भूधातुरित्यर्थः । भावे भावार्थे 'तयोरेव कृ-
त्यक्तखलर्थाः' इत्यनुशासनात् । तयोरेव भावकर्मणोरेवेत्यर्थः ।
यतः 'अचो यत्' इति विहिताद्यत्प्रत्ययात् यत्प्रत्ययं प्राप्पेत्यर्थः ।
ल्यब्लोपे कर्मणि पञ्चमी । गुणात् 'सार्वधातुकार्धधातुकयोः'
इत्यनेन विहितादार्धधातुकत्वलक्षणाद्गुणात् । भव्यत्वं भव्यमिति
रूपं अगात् प्राप्नोत् । भूधातोरकर्मकतया भावे यति गुणे च
भव्यमिति निष्पत्तेरिति भावः । कर्तरि कर्त्रर्थं तत्कृत्यान्तनि-
पातः तस्य भूधातोरेव कृत्यान्तनिपातः 'भव्यगेय' इत्यादिना
कृत्यप्रत्ययान्तत्वेन निपातनमित्यर्थः । निपातो नाम लक्षणाभावे
साधुत्वाय सूत्रकृता स्वरूपेण शब्दानामुच्चारणम् । युक्त इति
छेदः । उचित इत्यर्थः । 'कृत्याः' इत्याधिकारे भूधातोः 'अचो
यत्' इति कृत्यप्रत्ययास्सिद्धः । 'भव्यगेय' इत्यादिना कर्तरि स
निपातित इति विवेकः । अत्रापि पूर्ववदेवारोपः ॥

यथा वा —

हन्त त्वद्विर्युदकं जातुस्वपरैकविन्दुसंसर्गात् ।
नाथोदेत्यादेशात्प्रथयति साधुं समस्तमात्मानम् ॥

हे नाथ! त्वद्विरिः वैकटाद्रिः तस्य उदकं आ देशात् सर्व-
देशमभिव्याप्य 'आङ्गुर्यादावचने' इति । कर्मप्रवचनीयसंज्ञायां
'पञ्चम्यपाङ्' इत्यादिना पञ्चमी 'आङ्गुर्यादाभिविधयोः' इत्यस्य
महाविभाषाधिकारस्थत्वात्समासाभावः । उदेत्य आकाशगङ्गा-

कल्यादिनदीरूपेणोद्गत्य जातु कदाचिन् स्वपरैकविन्दुसंसर्गात् स्वस्य परः श्रेष्ठः एकः यो विन्दुः शीकरः तस्य संसर्गात् संपर्कमात्रादिति यावत् । समस्तं स्वसंसर्गिणं सर्वं आत्मानं चेतनं साधुं निर्धूतपाप्मानं सन्तं प्रथयाति प्रख्यापयति । वैकटाद्रिर्निस्सृतो निर्झरस्स्वकोयैकशीकरसंस्पर्शमात्रेणाप्यखिल-चेतनजातं पावयतीति संपिण्डितोऽर्थः ॥

यद्वा—त्वद्दिर्युदकं उदेत्य आदेशात् आत्मानं जातु स्वपरैकविन्दुसंसर्गात् साधुं प्रथयतीति योजना । उदेत्य उदयं प्राप्य स्वामितीर्थादिनाम्ना उत्कर्षमेत्येत्यर्थः । 'उदयस्तु पुमान् पूर्वपर्व-ते च समुन्नतौ' इति मोदनी । अन्यत्सर्वमुक्तार्थकमेव । अन्यत्र त्वद्दिरि त्वद्वाचि स्थितं त्वयोच्चारितमिति यावत् । उदकं उदकपदं जातु समासविवक्षायामिति यावत् । स्वपरैकविन्दु-संसर्गात् स्वस्मात् उदकपदात् स्वस्मात् परः परत्र विद्यमानः एकः केवलः पदान्तराव्यवहित इति यावत् । यो विन्दुः विन्दुशब्दः तस्य संसर्गात् संबन्धात् । उदेत्यादेशात् उद इत्याकारकमादेशं प्राप्येत्यर्थः । ल्यब्लोपे कर्मणि पञ्चमो ॥

यद्वा—जातु इत्येतदत्र संबध्यते । जातु उदेत्याकारकमादेशं प्राप्येत्यर्थः । अनेनायमुदादेशः अनन्तरोदाहरिष्यमाणसूत्रविहितो वैकल्पिक इत्युक्तं भवति । समस्तं समासं प्राप्तं आत्मानं स्वं साधुं प्रथयति । उदकशब्दः पदान्तराव्यवहितविन्दुशब्देन समस्त-स्तस्मिन्नुत्तरपदे 'मन्थौदनसक्तुविन्दुवज्रभारहारवीवध्रगाहेषु च' इत्यनेन उदादेशं प्राप्तस्वस्य साधुतां प्रकाशयतीति परिनिष्पन्नोऽर्थः । अत्रापि पौराणिके व्यवहारे पूर्ववदारोपः । प्रसिद्धयति हि वैकटाद्रिजन्मनां सरितां तीर्थानां च महिमा । यथाहि स्कान्दे वैकटागिरिमाहात्म्ये—

तस्मिन्वेकटशैलेन्द्रे सुरासुरनमस्कृते ।

वियद्गङ्गति नाम्ना वै तीर्थमस्ति महत्तरम् ॥

इति । तत्रैवान्यत्र

वृषभाचलसंभूता तीर्थराजिविराजिता ।

नदीनामुत्तमा कल्या कलुषौघविनाशिनी ॥

इति । वामनपुराणे च --

तीर्थान्येतानि संभूय वर्तन्ते पर्वतोत्तमं ।

नद्यस्समस्ताः पापघ्न्यस्तासां संख्या न विद्यते ॥

इति च ।

स्वामितीर्थं महापुण्यं सर्वपापप्रणाशनम् ।

यस्य तीरे जगन्नाथो रमते रमया सह ॥

विश्रुतं त्रिषु लोकेषु विशेषेण नृपात्मज ॥

इति ॥

स्वामित्वात्सर्वतीर्थानां स्वामितीर्थमितीरितम् ॥

इत्यादि चेत्यलं दूरधावनेन ॥

यथा वा --

तद्धितकृदन्तमच्युत तव नाम यदस्ति ननु
समस्तमपि । प्रातिपदिकं हि तदिदं प्रभाति स-
त्सुप्रयोज्यमितरत्र ॥ ७६१ ॥

ननु अच्युत ! तत् सकलपुराणादिप्रसिद्धं हितकृदन्तं हि-
तकृत् श्रेयस्कारि अन्तः पर्यवसानं यस्य तत् अन्ततश्श्रेयः-
प्रदमित्यर्थः । यद्वा—हितकृत् अन्तः स्वरूपं यस्य तत् स्वभा-
वत एव श्रेयस्करमित्यर्थः । 'अन्तोऽस्त्री निश्चये नाशे स्वरू-
पेऽग्रेऽन्तिकेऽन्तरे' इति रत्नमाला । अत्र ।

यथाकथंचिद्गोविन्दे कीर्तिते वा श्रुतेऽपि वा ।
 पापिनोऽपि विशुद्धास्स्युश्शुद्धा मोक्षमवाप्नुयुः ॥
 सकृत्स्मृतोऽपि गोविन्दो नृणां वर्षशतैश्चित्तम् ।
 पापराशिं दहत्याशु तूलराशिमिधानलः ॥
 बद्धः परिकरस्तेन मोक्षाय गमनं प्रति ।
 सकृदुच्चारितं येन हरिरित्यक्षरद्वयम् ॥
 अवशेनापि यन्नास्ति कीर्तिते सर्वपातकैः ।
 पुमान्विमुच्यते सद्यस्सिंहत्रस्तैर्मृगैरिव ॥
 हरिर्हरति पापानि दुष्टचित्तैरपि स्मृतः ।
 अनिच्छयाऽपि संस्पृष्टो दहत्येव हुताशनः ॥

इत्यादिप्रमाणसहस्रमनुन्धेयम् । समस्तं निखिलमपि तव
 नाम अभिधानं यदास्ति, तदिदं तदेतत्तव नाम । पदेपदे प्रति-
 पदं, यथार्थेऽव्ययीभावः । प्रतिपदं भवं प्रातिपदिकं, अध्यात्मा-
 देराकृतिगणत्वाद्भवार्थं उक्त् । पौनःपुनिकं यथा स्यात्तथा । सत्सु
 प्रयोज्यं सद्भिः ब्रह्मविद्भिः सुष्ठु प्रयोक्तव्यं संकीर्तनीयमित्यर्थः ।
 यद्वा—‘तन्नामकरणं चेति दास्यमेतच्चतुष्टयम्’ इत्युक्तरात्या
 दास्यसूचकत्वेन पुत्रशिष्यादौ सुष्ठु न्यसनीयमित्यर्थः । प्रभाति
 प्रकाशते । अथवा प्रातिपदिकमिति नाम्न एव विशेषणं प्राति-
 पदिकं तदिदं सत्सु प्रयोज्यमिति योजना । प्रतिपत् ज्ञानं ‘चि-
 त्संवित्प्रतिपद्ब्रह्मिचेतना’ इत्यमरः । प्रतिपत् ज्ञानं प्रयोजनमस्य
 प्रातिपदकं ‘प्रयोजनम्’ इत्यनेन प्राग्वहतीयष्टक् । ज्ञानफलक-
 मित्यर्थः । ज्ञानं चात्र —

संज्ञायते येन तदस्तदोषं शुद्धं परं निर्मलमेकरूपम् ।

संदृश्यते वाऽप्यधिगम्यते वा तज्ज्ञानम्..... ॥

इत्युक्तं निश्चयेयसोपायभूतमुपासनात्मकमिति वक्ष्यम् । प्रति-
पच्छब्दस्य प्रतिपूर्वकपदधातुनिष्पन्नतया दकारान्तत्वेन नात्र
'इसुसुक्तान्तात्कः' इति तान्तलक्षणकादेश इति ध्येयम् । इत-
रत् भगवदितरनामधेयं तु न । सत्सु प्रयोज्यं न भवति ।
तेषामनन्यशेषत्वादिति भावः । यथोच्यते भरद्वाजसंहितायां—

तामसान् राजसांश्चैव व्यपदेशान्विवर्जयेत् ।

ध्रुवं व्यपैति भक्तोऽपि व्यपदेशैरसात्त्विकैः ॥

व्यपदेशैः नामभिः ।

सात्त्विकं नाम शुद्धानामशुद्धानां तु राजसम् ॥

बाह्यादितन्त्रसिद्धानां देवतानां तु तामसम् ॥

इति । शुद्धानां अनन्ययाजिनाम् । अशुद्धानामन्ययाजिनामि-
त्यर्थः । यद्वा पूर्वार्थेऽपि समस्तमपि तव नाम यदस्ति तत्
हितकृदन्तमिति योजना । अर्थस्तूक्त एव । हितकृदन्तमित्येतत्
विधेयमस्मिन्पक्षे इति विशेषः ।

अन्यत्र—तद्धितकृदन्तं तद्धितान्तं कृदन्तं च यत् शब्द-
रूपम् । समस्तमपि समासरूपमपि यत् । कर्माण भावे वा क्तः ।
नाम नामत्वेन संकेतितं तद्धि तदेव 'हि हेताववधारणे' इत्यमरः ।
प्रातिपदिकं प्रातिपदिकसंज्ञकम् । नामप्रातिपदिकशब्दयोरेकार्थ-
त्वात् । 'कृत्तद्धितसमासाश्च' इति नाम्नां प्रातिपदिकसंज्ञावि-
धानात् । इदं पूर्वोक्तं प्रातिपदिकं सुप्रयोज्यं सुप्रत्याहारघटक-
विभक्तिभिः प्रयोज्यं प्रयोगार्हं सुर्व्वेशिष्टयनैव हि तेषां प्रयोगो
लोके दृश्यते । सत् साधु 'सत्ये साधौ' विद्यमाने प्रशस्तेऽभ्यर्हिते
च सत्' इत्यमरः । प्रभाति । इतरन् असुप्रयोज्यं सुवविशिष्ट-
मित्यर्थः । न साधु न प्रभाति 'न केवला प्रकृतिः प्रयोक्तव्या'

इति भाषणादिति भावः । अत्रापि पुराणप्रसिद्धे प्रस्तुतव्यवहारे
अप्रस्तुतशब्दशास्त्रीयव्यवहारारोपः ॥

यथावा —

परमं पदमध्यवसत्सरमं यद्ब्रह्म तत्त्वमसि भ-
गवन् । इह फणिशिखरिणि लग्नस्तद्भागत्यागल-
क्षणाश्रयणात् ॥ ७६२ ॥

हे भगवन् ! श्रीनिवास ! यद्ब्रह्म परमं पदं 'तद्विष्णोः'
इत्यादिश्रुतिप्रथितं दिव्यं स्थानं सरमं सश्रीकं सत् अध्यव-
सत् भक्तानुग्रहार्थपरिगृहीतदिव्यमङ्गलविग्रहविशिष्टतया अध्य-
तिष्ठन् । इह अस्मिन् भूलोके फणिशिखरिणि लग्नः त्वं तद्ब्रह्म
असीति योजना । अर्थस्तु स्फुट एव ।

श्रीनिवासोऽपि शेषाद्रौ ततस्स्वामिसरस्तटे ।

इत्युपक्रम्य,

पुराणपुरुषो धाता पुरुषस्तमसः परः ।

वैकुण्ठं पूर्ववसतिं त्यक्त्वेदानीं हि तिष्ठति ॥

इति पाद्मवैकुण्ठाद्रमाहात्म्योक्तिः, 'मायावी परमानन्दम्' इत्या-
द्युक्तिश्चेहानुसंहिता । अत एव तद्भा तस्य परमपदस्य भा ।
आदन्तोऽयं शब्दः ।

ब्रह्मणस्मदनात्तस्य परं स्थानं प्रकाशते ।

देवा हि यन्न पश्यन्ति दिव्यं तेजोमयं पदम् ॥

अत्यर्कानलदीप्तं तत् स्थानं विष्णोर्महात्मनः ।

स्वयैव प्रभया राजन् दुष्प्रेक्षं देवदानवैः ॥

इति महाभारतायुक्ता दिव्या दीप्तिः । आगत्य परमपदानुव-
मेत्य । अगलक्षणाश्रयणात् अगलक्षणं उक्तफणिगिरिरूपं यत्

आश्रयणं आधारः तं अतति सततं गच्छतीत्यगलक्षणाश्रयणात्
‘अत सातत्यगमने’ अस्मात् क्विप् । भवति । परस्मिन् ब्रह्मणि
परमव्योम्नः फणिगिराववतीर्णे परमव्योमदिव्यदीप्तिरपि फणि-
गिरिमेव सततमाश्रितेत्यर्थः ।

पक्षे—तत् त्वमिति पदद्वयं भागत्यागलक्षणायाः जहदजह-
ल्लक्षणायाः आश्रयणात् अर्थबोधकं भवतीति भावः । परस्य ब्र-
ह्मणो दिव्यमङ्गलविग्रहविशिष्टस्य यदेशकालवैशिष्ट्यं पूर्वमासीत्
तदेशकालवैशिष्ट्यमधुना नास्तीति तत्त्वमित्यत्र तत्तांशे स्वार्थत्यागः
त्वत्तांशे तु तदत्याग इतीयं भवति जहदजहल्लक्षणेति ध्येयम् ॥

अंशभेदमुपादाय जहाति न जहाति च ।

शब्दस्स्वार्थं यदि जहदजहत्स्वार्थलक्षणा ॥

इति तल्लक्षणम् । अत्र प्रस्तुते पौराणिकव्यवहारे अप्रस्तुतस्यालं-
कारशास्त्रीयव्यवहारस्यारोपः ।

यद्वा—अत्र तत्त्वमसीति पदैः ‘तत्त्वमसि श्वेतकेतो’ इति
श्रुतिवाक्यप्रत्यभिज्ञापनात् तत्र जीवब्रह्माभेदमुपपादयतामद्वैतिनां
व्यवहारोऽप्रस्तुतः प्रतीयमानः प्रस्तुते पौराणिकव्यवहारे समारो-
प्यत इति । ते हि ‘तत्त्वमसि’ इत्यत्र तत्त्वंपदार्थयोस्सर्वज्ञत्व-
किञ्चिद्भूत्वरूपविरुद्धांशपरित्यागेन अविरुद्धचिन्मात्रोपादानेन चो-
भयोपलक्षितमेकमखण्डं वस्तु भागत्यागलक्षणाया प्रतिपाद्यत इति
वर्णयन्ति । अनयोरियानेव भेदः । तथाहि—आलंकारिकास्तावत्
‘सोऽयं देवदत्तः’ इत्यादौ तत्तांशस्येदानीमसंभवात्तस्यैव हानं
इदंतांशस्य त्विदानीं संभवादहानमिति जहदजहत्स्वार्था लक्ष-
णामाचक्षते । अद्वैतब्रह्मवादिनस्तु—दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोरैकरूप्याय
‘सोऽयं देवदत्तः’ इत्यत्रापि तत्तेदंतांशयोः परस्परविरुद्धयो-
रुभयोः परित्यागेन अविरुद्धस्वरूपमात्रापरित्यागेन द्वयोपलक्षितं

स्वरूपमात्रं लक्ष्यत इति जहदजहत्स्वार्था व्युत्पाद्य 'तत्त्वमसि' इत्यादिमहावाक्येऽपि तत्त्वंपदार्थगतविच्छांशत्यागेन चिन्मात्रोपादानेन चोभयोपलक्षितमखण्डमेकमेव वस्तुक्तलक्षणया प्रतिपाद्यत इति । यदाहुः—

स्वार्थैकांशत्यागादंशान्तरमेव लक्ष्यते यत्र ।

सा जहदजहत्स्वार्था तत्त्वमसीत्यादिविषयदृश्येयम् ॥

इतीत्यलमतिदूरोत्सर्पणेन ॥

यथावा—

सुविदितशक्तिं स्वामिन् कृतलक्षणमञ्जनाच-
लोल्लासम् । साहित्यमेत्यभान्तं श्रिया श्रये त्वाम-
नन्त सुश्लोकम् ॥ ७६३ ॥

अनन्तः दशकालवस्तुभिरपारिच्छिन्नः 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' इति श्रुतेः । तस्य संबुद्धिः हे अनन्त ! हे स्वामिन् ! सर्व-शोषिन् ! सुविदिता सकलश्रुतिसुप्रसिद्धा शक्तिः यस्य तम् । शक्तिर्नाम स्वन्तरसर्वसामर्थ्यनिर्वाहकः 'जगत्प्रकृतिभावां मे यस्सा शक्तिरितीर्यते' इत्यादिपुस्तकस्सर्वोपादानत्वात्मको गुणविशेषः । यदन्यैरशक्यत्वाद्घटितामव भवति तद्घटनसामर्थ्यरूपो वा । अत्र 'पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते' इति श्रुतिरप्यनुसन्धेया । कृतलक्षणं 'समस्तकल्याणगुणात्मकोऽसौ' इत्याद्युक्तरीत्या कल्याणगुणैः प्रतीतं 'गुणैः प्रतीते तु कृतलक्षणाहितलक्षणौ' इत्यमरः । अञ्जनाचले उल्लासो हर्षः प्रकाशो वा यस्य तम् । अञ्जनाचलेन उल्लास्यत इति वा तथोक्तम् । श्रिया लक्ष्म्या साहित्यं वैशिष्ट्यं एत्य प्राप्य भान्तं श्रीवैशिष्ट्यादेव हि तव भानमिति भावः । अत्र 'स्वामिपुष्करिणीतीरे रमया सह मोदते' इत्येत-

दप्यनुसन्धेयम् । अत एव सुश्लोकं शोभनकीर्तिं 'हीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ' इति लक्ष्मीपतित्वेन श्रुतस्यैव हि तव 'तस्य नाम महद्यशः' इति यशस्विता श्रूयते 'स आपः प्रदुग्धे उभे इमे' इति 'जगत्कारणत्वेन प्रस्तुतस्य निखलजगज्जननादिलीलत्वसर्वरक्षकत्वकीर्तिस्तस्यैव नान्यस्येत्यर्थः । नामेति प्रसिद्धौ' इत्युपनिषद्भाष्यम् । त्वां श्रये । नारायणीये प्रथमानुवाके 'अद्भ्यस्संभूतो हिरण्यगर्भ इत्यष्टौ' इति पाठात् तस्मिंश्चानुवाके 'हीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ' इति श्रवणात् लक्ष्मीपतेरेव 'तस्य नाम' इति तदनुवाकोक्तं यशस्वित्वं नान्यस्येत्यवधेयम् ।

पक्षे — शक्तिः अभिधापरपर्यायः साक्षात्संकेतविषयविषयकधीहेतुमुख्यशब्दनिष्ठो व्यापारः 'व्यापारशक्यधीहेतुमुख्यशब्दगतोऽभिधा' इति लक्षणात् । सा सुष्टुविदिता येन तम् । कृता विचारिता लक्षणा येन तं तथोक्तम् । लक्षणा नाम -

तात्पर्यविषयीभूतार्थान्वयानुपपत्तितः ।

शक्तिभिन्नार्थधीहेतुव्यापारो लक्षणोच्यते ॥

इत्युक्तलक्षणशब्दव्यापारः । कृत्रो व्यापारसामान्यार्थकत्वेन कृतेत्यस्य विचारणार्थकत्वमवसेयम् । अत एव कृतहस्तः कृतधीरित्यादौ कृत्रशिक्षाद्यर्थकत्वं दृश्यते । अञ्जनं 'वाच्यलक्ष्यविभिन्नार्थधीकृद्रुचापृतिरञ्जनम्' इत्युक्तलक्षणो व्यञ्जनापरपर्यायशब्दव्यापारविशेषः । तस्मिन् अचलः स्थिरः उल्लासः हर्षः यस्य तम् । एतैर्विशेषणैः अभिधालक्षणाव्यञ्जनारूपशब्दव्यापारत्रितयकूलंकपप्रतिभोन्मेषतया वाचकलक्षकव्यञ्जकपदप्रयोगानिरङ्कुशकौशलं द्योत्यते । साहित्यं सहितानि सर्वशास्त्राण्येव साहित्यम् । स्वार्थे प्यञ् । यथोक्तं भावप्रकाशे—

तर्कव्याकृतिमीमांसाज्योतिश्शास्त्राद्यपेक्षया ।

साहित्यात्साहिती प्रोक्ता स्वार्थे ष्यञ् कीर्त्यते बुधैः ॥ इति,
समष्टिस्सर्वशास्त्राणां साहित्यमिति कथ्यते ।

इत्येतदप्युक्तार्थेऽनुकूलम् । एत्य ज्ञात्वेत्यर्थः । श्रिया उपदर्शितोप-
करणज्ञानानुरूपकाव्यग्रथनौपायकवाग्बिभवेनेत्यर्थः । 'श्रीर्लक्ष्म्यां
सरलद्रुमे । वेपोपकरणे वेपरचनायां मतौ गिरि । शोभात्रिवर्ग-
संपत्त्योः' इति हेमचन्द्रः । अत एव अनन्ताः अपरिच्छिन्नाः
सुश्लोकाः अदोषसगुणसालंकारशब्दार्थरूपकाव्यलक्षणपरिपूर्णानि
पद्यानि यस्य वश्यवाक्त्वेन भूयिष्ठसत्काव्यनिर्माणप्रवीणमिति
भावः । अत्र वेदान्तपुराणप्रतिपादितेऽर्थं पूर्ववदारोपः ॥

यथावा—

दारिद्र्यदवं शमयत्यारूपैकाऽब्जाक्षभागधेयस्य ।
सारोपासाध्यवसितिरिह गौणी साधुलक्षणा शुद्धा ॥

इह लोके सारा उपासायाः उपासनायाः अध्यवसितिः
निश्चयः यस्यास्सा तथोक्ता यद्विषयक उपासनाध्यवसायः अ-
वश्यंभाविफलतया श्रेयान् सा सारोपामाध्यवसितिरित्यर्थः ।
आख्याया उपासनं च 'ओं नमो नारायणायति मन्त्रोपासकः'
इत्यादाविव जप एवेति ध्येयम् । गौणी 'यानि नामान गौ-
णानि' इत्युक्तीत्या गुणत आगता --

शृणाति निखिलान्दाषान् श्रोणाणि च गुणैर्जगत् ।

श्रीयते चाखिलैर्नित्यं श्रयते च परं पदम् ॥

श्रयन्तीं श्रीयमाणां च शृण्वतीं शृणतीमपि ॥

इत्यादिनिरुक्तेरिति भावः । अत एव साधु लक्षणं प्रवृत्ति-
निमित्तं यस्यास्सा तथोक्ता । यद्वा—लक्ष्यन्त इति लक्षणाः 'कृ-

त्यल्युटो बहुळम्' इति बहुळग्रहणात्कर्मणि ल्युट् । साधवो लक्षणाः यस्यास्सा यदाख्याधारणेन साधवस्सज्जना इति लक्ष्यन्ते ज्ञाप्यन्ते सा साधुलक्षणेत्यर्थः । 'साधुर्वाधुषिके चारौ सज्जने चाभिधेयवत्' इति मेदिनी । शुद्धा पावनी 'शुद्धं स्यात्त्रिषु केवले । निर्दोषे च पवित्रे च' इति मेदिनी । अब्जाक्षस्य श्रीनिवासस्य भागधेयं तस्य भागधेयत्वेनाध्यवसितायाश्चिथय इत्यर्थः । एका आख्या श्रीरित्यादिकमेकमेवाभिधेयं दारिद्र्यमेव दवं वनहुताशनं शमयति । 'सर्वदारिद्र्यनाशिनी' इति तन्नामसु पाठादिति भावः ।

पक्षे--इह दारिद्र्यदवमिति पदे सारोपा गौणी लक्षणा अब्जाक्षभागधेयस्येत्यत्र तु साध्यवमितिः शुद्धा लक्षणेति पाठक्रमेण यथासंख्यमन्वयः । साधु साध्वीत्यर्थः । सामान्ये नपुंसके 'शक्यमरविन्दसुरभिः' इत्यादवत् । यद्वा-साधुत्वेन लक्षणैव विशेष्यते । अथवा भवतीत्यध्याहृतक्रियाविशेषणमिति बोध्यम् । अयं भावः दारिद्र्यदवमित्यत्र विषयविषयिवाचकयोर्दारिद्र्यदवपदयोस्सामानाधिकरण्यनिर्देशात्सारोपा लक्षणा । सा च दवशब्दस्य तापकारित्वादिगुणसादृश्येन वृत्तेर्गौणी ॥

सारोपा द्विविधा सेयं गौणी शुद्धेति भेदतः ।

सादृश्यात्मकसंबन्धरूपा गौणीत्युदीर्यते ॥

शुद्धा तदन्यसंबन्धरूपा सा तु निगद्यते ।

इति लक्षणात् । अब्जाक्षभागधेयस्येत्यत्र तु आरोपविषयं श्रियं निर्गार्य तस्य विषयिणो भागधेयस्यैव निबन्धनात्साध्यवसानां लक्षणा । भागधेयश्रियाः कार्यकारणभावसंबन्धं पुरस्कृत्य विषयिपदमात्रोपादानेन शुद्धेति विवेकः । तथाच तल्लक्षणम्—

निर्गीर्य विषयं यत्र विषयेव निबध्यते ।

तत्र साध्यवसाना स्याद्गौणी शुद्धेति भेदतः ॥

इति । अध्यवसायो नाम एकांशे उत्कट ज्ञानं, ज्ञानस्योत्कट-
त्वं च तत्तत्कोटिसहचरितानेकधर्मवद्धर्मिविषयत्वादिकम् ।
सादृश्यसंबन्धपुरस्कारेण प्रवृत्ता गौणी । तदन्यसंबन्धपुरस्का-
रेण प्रवृत्ता शुद्धेति सारोपलक्षणायामिवास्यामपि भेदो द्रष्ट-
व्यः । अत्रापि पौराणिके श्रीलक्ष्मीनामवैभवे व्यवहारे प्रस्तुते
अलंकरशास्त्रीयव्यवहारस्याप्रस्तुतस्यारोपः ॥

यथा वा—

तामेव यान्ति वृत्तिं धाम्नि परे गौणलक्षणा-
भिज्ञाः । काव्योचिता न चान्यां गौणीं भक्तः
प्रभाकराद्येषु ॥ ७६५ ॥

काव्या बुद्धिः उचिता समञ्जसा येषां ते काव्योचिताः
'दृश्यते त्वग्रथया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः' इत्युक्तप्र-
कारसूक्ष्मधिय इति यावन् । 'काव्या स्यात्पूतनाधियोः' इति
विश्वमेदिनीहेमचन्द्राः । 'उचितं स्यान्मिते योग्ये ज्ञातेऽभ्यस्ते स-
मञ्जसे' इति रत्नमाला । परे धाम्नि औज्ज्वल्यरामणीयकतमोहा-
रित्वादिगुणसादृश्यवत्तया तेजस्त्वेनाध्यवसिते भगवति श्रीनि-
वासे भक्ताः भक्तिमन्तः पुमांसः अगौणेति छेदः । अगौणं
मुख्यं यत् लक्षणं शङ्खचक्रलक्ष्म तेन अभिज्ञाः भागवतत्वेन ज्ञाय-
मानास्सन्तः अभिपूर्वकात् ज्ञाधातोः 'आतश्चोपसर्गे' इति कर्म-
ण्यङ् । उपज्ञादिवन् । स्वभाव नोऽयं स्त्रोलिङ्गः । पञ्चायुधाङ्गनादापि
शङ्खचक्राभ्यामेवाङ्गनस्य मुख्यत्वादगौणलक्षणाभिज्ञा इत्युक्तम् ।
तथाच श्रुतिः—

प्र ते विष्णो अञ्जचक्रे पवित्रे
जन्माग्भोर्धि तर्तवे चर्षणीन्द्राः ।
मूले बाह्वोर्दधते ये पुराणाः
लिङ्गान्यन्ये तावकान्यर्पयन्ति ॥

इति । भगवच्छास्त्रे भरद्वाजश्च—

अग्नीषोमौ हि चक्राञ्जौ सर्व एव तदात्मकाः ।
ऊनो वा मानयन्नेकं पूर्णो हि फलमश्नुते ॥
शङ्खचक्रप्रधानं हि सर्वमन्यद्गदादिकम् ।
अङ्कितश्शङ्खचक्राभ्यां सर्वैराङ्कित एव वा ॥

इति । यद्वा—

नारायणैकनिष्ठा ये सास्त्रिकांस्तान्निबोधत ॥

इत्युपक्रम्य—

मुनयस्सत्त्वनिष्ठानां लक्षणानि निबोधत ।
विष्णोर्दास्यैकफलता तदेकोपायतास्थितिः ॥
तदाज्ञाकरणे प्रीतिस्तत्कर्मगुणक्रीतनम् ।
तच्चिह्नाङ्कितदेहत्वं तदीयाराधने रतिः ॥
तदन्यस्पर्शवैराग्यमिन्द्रियार्थेष्वलोलता ।
आचार्याधीनवृत्तित्वमाचार्यार्थात्मवृत्तिता ॥
क्रोधलोभमदालस्यमानमोहविहीनता ।
सत्यशौचदयाधैर्यक्षमासंतोपयुक्तता ॥
इत्येतैर्लक्षणैर्युक्ता वैष्णवा वीतकलमपाः ।
सभाज्या दर्शनेनैव नावज्ञेयाः कदाचन ॥

इति भरद्वाजपरिशिष्टोक्ता मुख्यभागवतलक्षणज्ञा इत्यर्थः । अभि-
पूर्वकाज्जानातेः कर्तरि 'आतश्चोपसर्गे' इति कप्रत्ययः । अत एव
तामेव तदनुगुणां मुख्यामेव वृत्ति अनन्यरातित्वादिवक्ष्यमाणल-

श्रणां वृत्तिं यान्ति श्रयन्ति । यथा हि भगवच्छास्त्रीयभरद्वाजसं-
हितायाम्—

यथा प्रपत्तिर्विहिता भगवच्चरणाव्जयो ।
तथैव तत्र वृत्तिश्च कार्या गुरुनिदेशतः ॥
वृत्तिश्च विहिताचारः प्रतिपिद्धविवर्जनम् ।
दृष्टिर्भक्तिस्तथा लक्ष्म सतां सेवेति पट्टिध्या ॥

इति वृत्तेष्वप्याङ्घ्रियं प्रदर्श्य—

अनन्यगतिरत्यन्तं विहितानि समाचरन् ।
वर्जयन् प्रतिपिद्धानि वेदवेदान्ततत्त्वविन् ॥
अर्चादिष्वर्चयन्विष्णुमाङ्गता हरित्ताञ्छनैः ।
सेवेत यद्गुरुभक्त्या सेयं वृत्तिः परा मता ॥

इति पूर्वोक्तश्लोकार्थो विवृतः । अत्र परेति विशेषणेनास्या एव
वृत्तेर्मुख्यत्वमुक्तम् । तामेवेत्यध्याकरणेन व्यञ्जितमितरव्यवच्छेदं
कण्ठतो दर्शयात् न चान्यामित्यादिना । प्रभाकराद्येषु भास्क-
रादिषु भक्तास्मन्तः अन्यां गौर्णा वृत्तिं च न यान्ति नाश्र-
यन्ते । अशब्दस्त्वर्थकः ।

अथ वृत्तिममां शश्वत्कुर्वाणां विगतव्यथः ।
विमृज्य देहं प्राप्नोति तद्विष्णोः परमं पदम् ॥

इत्यविलम्बितनिश्चयेयसनिदानतया भरद्वाजसंहितोक्तभागवतवृत्ति-
मपेक्ष्य—

वर्णाश्रमाचारपरस्मत्त जन्मानि यो द्विजः ।
एकान्तसूर्यभक्तस्स्यात्स विप्रस्मत्तजन्मसु ॥
ततस्तत्पुण्यमाहात्म्याद्ब्रह्मभक्तो भविष्यति ।
तथैव सप्तजन्मानि शिवभक्तिपरायणः ।
महता तेन पुण्येन वैष्णवत्वं लभेत सः ॥

विष्णुभक्तिपरस्तद्वन्ममजन्मानि मानवः ।
एकान्तभगवद्यार्जा विप्रो भागवतान्वये ॥
ततस्स लभते मुक्तिं देवैरत्यन्तदुर्लभाम् ।

इति वाराहे.

त्रिभिः प्रजापतेर्भक्तः पञ्चभिर्दशंकरस्य तु ।
विंशत्याऽर्पन्दिग्मूर्यादेर्जन्मभिर्वैष्णवो भवेत् ॥

इत्यादिभगवद्वाजसंहितायां च बहुजन्मव्यवधानेन मुक्तिमाधनतया
उक्तषु भास्करादिष्वनन्यगतित्वादिकां जयन्यां वृत्तिं नाद्रियन्त
इति भावः ॥

पक्षे काव्योचिताः अभ्यस्तकाव्याः आलंकारिका इति या-
वन् । गौणी च सा लक्षणा च तस्या अभिज्ञाः 'अग्निर्माण-
वकः, अग्निरधीति' इत्यादी ।

सादृश्यात्मकसंबन्धरूपा गौणीत्युदीर्यते ।

इत्युक्तलक्षणां गौणीं लक्षणां जानानाः अत एव परे धास्त्रि
धास्नीत्याकारके पदेऽपि तामेव वृत्तिं उक्तोदाहरण इव गौण
लक्षणाख्यामेव शब्दव्यापृतिं यान्ति मन्यन्ते । यदाहुः—

अभिधेयाविनाभूता प्रतीतिलक्षणाच्यते ।

लक्ष्यमाणगुणैर्योगाद्गृत्तेरिष्टा तु गौणता ॥

इति । अविनाभावश्चात्र संबन्धमात्रं न तु नान्तरीयकत्वं तथा
सति मञ्जमञ्जस्थयादींशकस्य कारिकस्य चाऽविनाभावस्याभा-
वान् 'मञ्जाः काशन्ति' इत्यत्र लक्षणाभावप्रसङ्गात् । वृत्तेः
लक्षणाख्यव्यापृतेः गौणता गुणप्रयुक्तता लक्ष्यमाणगुणैर्योगात्
इष्टा भवतीति तदर्थः । तामेवेत्यवधारणेन व्यवच्छेद्यं दर्श-
यति - न चान्यामित्यादिना । प्रभाकरस्तान्त्रिकाग्रणीः स आ-

दिर्येषां ते भट्टादयः । तेषु भक्तास्तन्मतानुयायिनस्सन्तः अन्यां लक्षणापेक्षया विलक्षणां गौर्णां गुणत आगतां वृत्ति संबन्धव्यापृतिं न यान्ति न मन्यन्त इत्यर्थः । ते हि 'अग्निर्माणवकः' इत्यादौ समानाधिकरणपदप्रयोगादेव पैङ्गल्यादिगुणविशिष्टे अग्निपदस्य तात्पर्यम् । 'गङ्गायां घोषः' इत्यादौ लक्षणायां तु तीरपदप्रयोगेण विनैव तत्संबन्धिनि तीरे गङ्गापदस्य तात्पर्यमिति पदप्रयोगतदप्रयोगप्रयुक्तविशिष्टाविशिष्टतात्पर्याभ्यां गोणिलक्षणयोर्भेदः । यत्रापि पदप्रयोगो नास्ति 'अग्निरधीते' इत्यादौ तत्रापि सादृश्यविशिष्ट एव पदतात्पर्यम् । पदप्रयोगसहिते स्थले तथैव तात्पर्यावधारणात् । यथा—'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत' इत्यादौ काम्ये कामिनियोज्यान्वयबलादपूर्वं लिङ्गादेस्तात्पर्यमिति 'अहरहस्सन्ध्यामुपासीत' इत्यादिनित्यस्थलेऽपि तथैति वर्णयन्ति । अयं भावः—आलंकारिकास्तावत्—

अभिधेयेन संबन्धात्सादृश्यात्समवायतः ।

वैपरीत्यात्क्रियायोगाल्लक्षणा पञ्चधा मता ॥

इति सादृश्यस्यापि संबन्धत्वेनाभ्युपगमात् 'अग्निर्माणवकः, अग्निरधीते' इत्यादावपि तथाविधसंबन्धस्य सामानाधिकरण्याद्यनुपपत्तेः, अभेदप्रतीतिरूपप्रयोजनस्य च लक्षणाबीजस्य जागरूकतया गौर्णां वृत्तिमपि लक्षणायामेवान्तर्भावयन्ति न तु पृथग्वृत्तित्वनाभ्युपयन्तीति । अत्रापि भगवच्छास्त्रियव्यवहारारोपः ॥

यथावा--

पिप्रीषयैव तेऽच्युत कनकमुखर्यां मखैर्यजति

हि त्वाम् । बुधततिरेषा कथमिह न स्यात्सल्लक्ष-
णा जहत्स्वार्था ॥ ७६६ ॥

हे अच्युत ! बुधततिः विद्वत्संहतिः ते तव पिप्रीषयैव
प्रीणनेच्छयैव न तु प्रयोजनान्तरापेक्षया । कनकमुखर्यां सुवर्ण-
मुखर्याख्यायां तरङ्गिण्यां तत्तीरे वेङ्कटाद्राविति यावत् । मखैः
ऋतुभिः त्वां ।

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च ।
इति सर्वयज्ञभोक्तृत्वेन च स्वेनैव गीतमिति भावः । यजति
आराधयति ।

सर्वभूतान्तरात्मानमीशमाराध्यमच्युतम् ।

बुध्वा चरन्ति सुधियो धर्मास्तत्प्रीतये परम् ॥

इति भरद्वाजपरिशिष्टोक्तप्रकारेण केवलं त्वत्प्रीणनायैव यागादि-
कर्माण्यनुतिष्ठतीत्यर्थः । सल्लक्षणा सतां लक्षणानि चिह्नानि तान्य-
स्यास्सन्तीति तथोक्ता । अर्श आदेराकृतिगणत्वान्मत्वर्थीयोऽच् ।
अत्र सतां सल्लक्षणानां च लक्षणं—

पत्युर्ज्ञानमयी वृत्तिर्विष्णोः प्रियमिहोच्यते ।

ये सन्ति तत्र निरतास्ते सन्त इति कीर्तिताः ॥

इति,

प्रतप्तैर्भगवद्विव्यायुधैर्गान्त्रेषु लाञ्छनम् ।

सततं च हरिक्षेत्रोद्धृतमृत्स्रोर्ध्वपुण्ड्रकम् ॥

इत्युपक्रम्य,

विष्णोस्तत्संश्रयाणां वा चेतनाचेतनात्मनाम् ।

आख्यया व्यपदेशश्च लक्षणानि सतां विदुः ॥

इत्यन्तेन भरद्वाजपरिशिष्टोक्तं द्रष्टव्यम् । एषा त्वत्प्रीणनार्थमेव
त्वां यजन्ती बुधततिः इह यजनकर्मणि कथमिव जहत्स्वार्था
जहात् स्वार्थो यां सा तथोक्ता न स्यात् जहत्स्वार्थैव स्यादित्यर्थः ।

मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्याध्यात्मचेतसा ।

निराशीर्निर्ममो भूत्वा ॥

इति त्वद्भानानुरोधेन सर्वाणि कर्माणि केवलं त्वदाराधनरूप-
तया त्वत्प्रीणनानीति मत्वाऽनुतिष्ठन्त्या अस्या बुधततेरन्यद-
र्थांशसा कथमपि नादियादेवेति भावः । अनेन

अफलाकाङ्क्षिर्भयज्ञो विधिदृष्टा य इज्यते ।

यष्टव्यमेवेति मनस्समाधाय स सात्त्विकः ॥

इत्युक्तरीत्या तदनुष्ठितानां मग्वानां सात्त्विकत्वं द्योत्यते । अने-
नैव जहत्स्वार्थेति विशेषणेन तस्याः पारमैकान्त्यं दर्शितम् ।
परमैकान्तिनो हि भगवद्दास्यैकरतित्वात् तत्प्रीणनमन्तरा मना-
गपि स्वप्रयाजनमभिलष्यन्ति यथोच्यते भरद्वाजसंहितायाम्--

स एकान्त्यन्यविमुखो हरिं सर्वेश्वरं परम् ।

यस्समाश्रयते किञ्चित्फलमभ्यर्थयन्नरः ॥

न्यस्ताशेषभरश्श्रीशे यस्तु दास्यैकजीवितः ।

स एष परमैकान्ती द्वावेनौ वैष्णवौ स्मृतौ ॥

इति । पक्षे—पूर्वार्धमनतिरिक्तार्थकमेव । उत्तरार्धे तु—इह कनक-
मुखर्या यजतीत्यत्र जहत्स्वार्था सती च सा लक्षणा सल्लक्षणा
लक्षणाख्या शब्दवृत्तिः कथं न स्यात् । 'गङ्गायां घोषः' इत्य-
त्रेवात्रापि स्वार्थत्यागेन लक्षणा स्यादेवेति भावः ॥

स्याज्जहल्लक्षणा यत्र स्वार्थं त्यक्त्वाऽन्यवृत्तिता ।

इति लक्षणात् । यत्र स्वार्थत्यागेन परार्थवृत्तिता तत्र जहल्ल-

क्षणेति तदर्थः । अत्र च कनकमुखर्यामित्यत्र वाच्यस्य प्रवाहस्य मखकरणकयजनान्वयायाग्यत्वात्कनकमुखरीशब्दस्स्वार्थं परित्यज्य स्वार्थसंबन्धिनि तीरे वर्तत इति जहत्स्वार्था लक्षणैपेति ध्येयम् । अत्र गीताभगवच्छास्त्रादिसिद्धे प्रस्तुतव्यवहारे अप्रस्तुत-
न्यायादिशास्त्रीयव्यवहारारोपः ॥

यथावा —

परमपुरुषार्थमाप्तुं फणाधरगिरिं प्रपत्तिरध्युषि-
ता । मध्यमवृत्तिरविजहत्स्वार्था भवतीह को नु सं-
दिग्धाम् ॥ ७६७ ॥

मध्यमवृत्तिः मध्यमा वृत्तिः वक्ष्यमाणलक्षणा यस्यास्सा तथोक्ता प्रपत्तिः, प्रपत्तिविशिष्टाः पुरुषा इति यावत् । 'कुन्ताः प्रविशन्ति' इत्यत्र कुन्तविशिष्टाः पुरुषा इतिवत् । परमपुरुषार्थं निश्च्रेयसरूपमुत्तमपुरुषार्थं आप्तुं लब्धुं फणाधरगिरिं अध्युषिता सती अविजहत् स्वार्थः परमपुरुषार्थो यां सा तथोक्ता भवति ।

उपायापायसंत्यागी मध्यमां वृत्तिमाश्रितः ।

रक्षिष्यतीति निश्चित्य निक्षिप्तस्वस्वगोचरः ।

बुध्येत देवदेवं तं गोप्तारं पुरुषोत्तमम् ॥

इति लक्ष्मीतन्त्रोक्तमार्गेण उपायापायमध्यस्थां वृत्तिमास्थितो भग-
वन्तं प्रपन्नो जनः--

यत्र नारायणो देवः परमात्मा सनातनः ।

तत्पुण्यं परमं ब्रह्म तत्तीर्थं तत्तपोवनम् ॥

तत्र देवर्षयस्सिद्धास्सर्वे चैव तपो धनाः ।

इति भारताद्युक्तरीत्या प्रपन्ननिवासाहं वेङ्कटमहीभृति कृतवस-

तिस्स्वविवक्षितं परमपुरुषार्थं साधयतीति निर्गळितोऽर्थः । इह
अस्मिन्विषये कां नु संदिग्धां कः पुमान् संदेग्धु, ईदृशस्य
परमपुरुषार्थाधिगमे पामरोऽपि न संशयतीति भावः । संपू-
र्वात् 'दिह उपचये' इत्यस्माद्धातोः कर्तरि लोट्प्रथमपुरुषैक-
वचनम् । उपायापायादिस्वरूपं च तत्रैव लक्ष्मीतन्त्रे—

उपायापाययोर्मध्ये कीदृशी स्थितिरम्बिके ।

उपायापायतामेव क्रिया सर्वाऽत्रलम्बते ॥

स्वीकारे व्यतिरेके वा निषेधाविधिशास्त्रयोः ।

दृश्यते कर्मणो व्यक्तमुपायापायरूपता ॥

इति पृच्छते शक्राय —

त्रिविधां पश्य देवेश कर्मणो गहनां गतिम् ।

निषेधविधिशास्त्रेभ्यस्तां विधां च निबोध मे ॥

अनर्थसाधकं किञ्चित्किञ्चाप्यर्थसाधकम् ।

अनर्थपरिहाराय किञ्चित्कर्मोपदिश्यते ॥

त्रैराश्यं कर्मणामेवं विज्ञेयं शास्त्रचक्षुषा ।

अपायोपायसंज्ञौ तु पूर्वराशी परित्यजेत् ॥

तृतीयो द्विविधो राशिरनर्थपरिहारकः ।

प्रायश्चित्तात्मकं कश्चिदुत्पन्नानर्थनाशनः ॥

तमंशं नैव कुर्वीत मनीषी पूर्वराशिवत् ।

क्रियमाणं न कस्मैचिद्यदर्थाय प्रकल्पते ॥

अक्रियावदनर्थाय तत्तु कर्म समाचरेत् ।

एषा सा वैदिकी निष्ठा ह्युपायापायमध्यमा ॥

अस्यां स्थितो जगन्नार्थं प्रपद्येत जनार्दनम् ॥

इति भगवत्या श्रीलक्ष्म्या स्वयमेवोक्तम् । धिवृतं चैतद्वात्स्य-
वरदगुरुभिः—

एतदुक्तं भवत्यत्र हिंसास्तेयादिकं च यत् ।
 अनर्थसाधनं कर्म काम्यं त्वर्थस्य साधनम् ॥
 चैत्यादिकं तथा कर्म सांख्ययोगादिकं तथा ।
 उपायं कर्म सांख्यादि प्रायश्चित्तादिकं तथा ॥
 चान्द्रायणादिकं क्रमं न कुर्याच्च कदाचन ।
 भाव्यनर्थस्य यत्कर्म परिहाराय कीर्तितम् ॥
 सन्ध्याऽर्चापञ्चयज्ञादि तन्मुमुक्षुभिराहतम् ।
 नैमित्तिकं चाग्रयणं सीमन्तोन्नयनादिकम् ॥
 अन्नचाधानादिकं कार्यमधिकारे सति द्विजैः ।
 निषिद्धकाम्योपायाख्यकर्माण्यन्यानि नाचरेत् ॥
 प्रायश्चित्तं प्रपन्नस्य विशेषेण यदुच्यते ।
 लक्ष्मीतन्त्रे कमलया निमित्ते तत्तदाचरेत् ॥

इत्यादिना । पक्षे—इह प्रपत्तिरिति पदं अविजहन्स्वार्था अज-
 हत्स्वार्थाख्या मध्यमवृत्तिः अभिधा लक्षणा व्यञ्जनेति क्रमेण
 परिगणितासु वृत्तिषु मध्यमा लक्षणाख्या वृत्तिः शब्दव्यापृतिः
 भवति । प्रपत्तिरध्युपितेत्यत्र प्रपत्तिपदं स्ववाच्यायाः प्रपत्तेः
 फणाधरगिर्यधिकरणकनिवासनिष्पत्तये प्रपत्तिमत्पुरुषे वर्तते । अत्र
 प्रपत्तेरपि पुरुषसाहित्येन क्रियान्वयादजहल्लक्षणा—

स्वसिद्धये पराक्षेपे त्वजहल्लक्षणाच्यते ॥

इति लक्षणात् । यत्र स्ववाच्यस्यान्वयसिद्धयर्थं स्ववाच्यसं-
 बन्धी लक्ष्यते तत्राजहल्लक्षणेति तदर्थः । अत्र भगवच्छास्त्रीय-
 व्यवहारे शास्त्रान्तरीयव्यवहारारोपः पूर्ववदेव ॥

अत्रेदमवधेयम्—‘परमं पदमध्यवसत्’ इत्यादीनि पद्यानि
 ‘सुविदितशक्तिं स्वामिन्’ इति पद्यवर्जितानि अप्रस्तुतव्यवहा

रात्मन आलंकारिकाद्यभिमततत्त्वदगततत्तदर्थबोधौपयिकलक्षणाख्यवृत्तिविशेषस्य स्फूर्तिसद्भावमात्रमवलम्ब्य समासोक्त्युदाहरणतां नीतानि । यदा तु प्रकृताप्रकृतधर्मिद्वयसाधारणविशेषणोपादानमूलिका अप्रकृतधर्मिव्यवहारस्फूर्तिर्हि समासोक्तिमूर्तिः सा च न प्रकृतपदेषु सुप्रसरा । तत्त्वंपदादिरूपस्याप्रकृतधर्मिणस्तदादिपदैरुपोपादानात् । प्रकृतस्य फणिशिखरिलग्नभगवदादिरूपस्य अप्रकृतस्य तत्त्वंपदादिरूपस्य च धर्मिणोस्साधारणस्य कस्यचिदपि विशेषणस्यानुपादानाच्च । यद्यपि तद्भागत्यागलक्षणाश्रयणादिति तुरीयचरणार्थौ परमपदावधिकागमनपूर्वकफणिशिखर्याश्रयणकर्तृपरमपदाधिवासिभगवत्प्रभा भागत्यागलक्षणाश्रयणहेतुकार्थबोधकतावत्तत्त्वंपदद्वयं चेत्येतौ श्लेषतोऽभेदेनाध्यवसीयेताम्, एवमन्येष्वपि पदेषु तौ तावर्थौ । तथाऽपि नैतौ कस्यचिद्विशेषणतया प्रतीयेते, न तरां च प्रकृताप्रकृतयोरिति तत्त्वं सुसूक्ष्ममोक्ष्यते, तदा पुनश्श्लेषस्य प्रकृताप्रकृतगोचरस्यैवैतान्युदाहरणानि भविष्यन्तीति ॥

यद्वा तद्भागत्यागलक्षणाश्रयणादित्यतः परमपदावधिकागमनपूर्वकफणिशिखर्याश्रयणकर्तृस्वकीयप्रभाकत्वेन प्रकृतभगवद्विशेषणतयाऽर्थात्प्रतीयमाने प्रकृतव्यवहारे अप्रकृतालंकारिकादिगतस्य स्वाभ्युपगतभागत्यागलक्षणाश्रयणहेतुकार्थबोधकतावत्तत्त्वंपदद्वयकत्वस्याप्रकृतव्यवहारस्य प्रतीतिरित्यभिप्रायेणेह परमं पदमिति पद्यं समासोक्त्युदाहरणतां प्रापितम् । समासोक्तिशरीरे प्रविष्टस्य विशेषणविशेष्यभावस्य शाब्दतानियमाभ्युपगमे तूक्तरीत्या श्लेषस्यैवेदमुदाहरणं भविष्यति । एवं पद्यान्तरेष्वप्युच्यमिति ॥

यथावा—

जगदानन्दकृतस्तव नाम्नो ग्रहणे फणाधरगि-

रीन्दो । पुंसोऽनघगतिकारकपूर्वस्यापि स्वयं भवे-
द्रूहणम् ॥ ७६८ ॥

हे अनघगतिकारक! दिव्यगतिदायिन्! फणाधरगिरी-
न्दो! जगदानन्दकृतः सकललोकामोददायिनः तव नाम्नः नारा-
यणवासुदेवविष्णुहरिप्रभृतिनामधेयस्य ग्रहणे उच्चारणे सतीति
यावत् । पूर्वस्य 'पूर्वेषामपि पूर्वजः' इत्युक्तीत्या अखिलजग-
त्कारणभूतस्य पुंसः पुरुषस्य तवेत्येतदत्राप्यनुपज्यते । तवापि
योगिभिरपि दुर्ग्रहस्यापीति भावः । स्वयं प्रयत्नान्तरनिरपेक्षमेव
ग्रहणं 'उपयाम गृहीतोसि ब्रह्मणे त्वा महस ओमित्यात्मानं
युञ्जीत' इत्युक्तीत्या आत्महविस्समर्पणोद्देश्यत्वेन वशीकरणं
भवेत् ॥

ओमित्येकाक्षरं साक्षाद्वासुदेवस्य वाचकम् ।
ओमित्युच्चारणेनैव वाच्यमानीयते परम् ॥
द्वादशाक्षरयोगेन दूरस्थं तदिहान्तिके ।
स्मृतमात्रे महामन्त्रे सुसूक्ष्मे द्वादशाक्षरे ॥
चित्तदर्पणसंक्रान्तस्सुसुखं लक्ष्यते हरिः ।
अतश्च द्वादशार्णेन स्वाध्यायेन जनार्दनः ॥
आसन्नतां व्रजत्याशु ब्रह्मण्यर्पितचेतसाम् ।

इति,

हरिरित्यवशेनापि कीर्तयेन्नाम यो नरः ।

किमन्यैस्साधनैः कार्यं तस्य वश्यां भवेद्धरिः ॥

इति च शाण्डिल्यपरमधर्मशास्त्रभगवच्छास्त्रोक्तेरित भावः ।

पक्षे - जगदानन्दकृत इत्यत्र जगदानन्देति, अनघगतीत्यत्र
अनघेति च छेदः । हे जगदानन्द! लोकानन्दकारण! हे अनघ!

अपहतपाप्मन्! कृतः कृत्प्रत्ययस्य ग्रहण गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणं भवेदिति 'कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणम्' इति परिभाषार्थो दर्शितः । तत्र 'कर्तृकरण कृता बहुळम्' इति समासविधायके शास्त्रे कृद्ग्रहणने नखैर्भिन्नो नखभिन्न इत्यत्रेव नखैः निर्भिन्नः हरिणा नखनिर्भिन्नः इत्यादौ गतिकारकपूर्वेणापि कृदन्तेन समासां भवतीति वेदितव्यम् । गतिरत्र प्रादिगणपठित उपसर्गापरपर्यायशब्दः 'उपसर्गाः क्रियायोगे, गतिश्च' इत्यनुशासनात् । कारकाणि च कर्मकरणादानि सुप्रसिद्धानि । अत्र भगवच्छास्त्रीये व्यवहारे शब्दशास्त्रीयव्यवहारारोपः ॥

यथावा -

शिरसः परतो न्यस्ते पदेसमस्ते विसर्जनी-
योऽप्यन्ते । सत्त्वं भजते भगवन्नयोगवाहेषु हन्त
गणितो मनुजः ॥ ७६९ ॥

हे भगवन्! योगं वहन्तीति योगवाहाः, कर्मण्यन् । ते न भवन्तीत्ययोगवाहाः त्वद्भयानविधुरा इत्यर्थः । तेषु गणितो-
पि अन्ते विसर्जनीयः साधुजनगोष्ठ्या बहिष्कार्योऽपि मनुजः
पुमान्, समस्ते इत्यत्र समः ते इति छेदः । ते तव पदे
चरणे शिरसः परतः शीर्षादूर्ध्वं शीर्षे इत्यर्थः । वृक्षाग्रे श्येन
इत्यस्मिन्नर्थे वृक्षाग्रात्परतश्श्येन इत्यपि प्रयोगदर्शनात् । न्यस्ते
निक्षिप्तं सति समः साधुस्सन् 'सर्वसाधुसमानेषु समं स्याद-
भिधेयवत्' इति मेदिनी । 'तुल्यो मित्रारिपक्षयोः' इत्युक्तदि-
शा सर्वसमस्सन्निति वा । यद्वा असम इति छेदः । असदृश-
स्सन्नित्यर्थः । सत्त्वं भजते ॥

महान्प्रभुर्वै पुरुषस्सत्त्वस्यैव प्रवर्तकः ।

इति श्रुत्युक्तरीत्या सत्त्वप्रवर्तकभगवच्चरणारविन्दशिरोनिधानम-
हिम्ना बलिदानवेन्द्र इव सात्त्विकतां सतो भावं वा प्रति-
पद्यत इत्यर्थः । पक्षे - शिरसः शिरःपदात् परतः परत्र
न्यस्ते प्रयुक्ते पदे पदशब्दे समस्ते समासं प्राप्ते सति ।
अन्यथा वक्ष्यमाणं सत्त्वं न स्यात् 'नित्यं समासेऽनुत्तरपद-
स्थस्य' इत्यधिकारान् । अयोगवाहाः अनुस्वारविसर्गाजिह्वामूली-
योपध्मानीयाः तेषां भगवता पतञ्जलिना तथा संज्ञाया विधानात् ।
तेषु गणितः । अन्ते शिरश्शब्दान्ते विद्यमानः विसर्जनीयोऽपि
विसर्गोऽपि सत्त्वं सकारत्वं भजते 'विसर्जनीयस्य सः' इति
खर्परकत्वलक्षणसत्त्वापवादतया 'कुण्डोः कःपौ च' इति प्रा-
प्तस्य विसर्जनीयस्य 'अध्रिशिरसी पदे' इत्यनेन सत्त्वविधाना-
दिति भावः । अत्रापि—

शिरसा प्रतिगृह्णानो देवदेवस्य पादुकाम् ।

पापोऽपि सात्त्विको भूत्वा याति तद्वैष्णवं पदम् ॥

इति भगवच्छास्त्रप्रतिपादिते वस्तुनि शब्दशास्त्रीयव्यवहार
आरोप्यते ॥

यथावा—

कमला वैशम्पायनकथनीयोदारभागवतगीता ।

भयमुपशमयति भविनां प्रियशान्त्यनुशासनाहि-
तोयोगा ॥ ७७० ॥

वै इति भिन्नं पदम् । शम्पानां शतहृदानां अयने मार्गे
कथनीया 'आदित्यवर्णे, हिरण्यवर्णाम्' इत्यादिश्रुतिप्रथितवर्ण-
तया विद्युत्तुल्येति वर्णनीयेति; यावत् । यद्वा—शम्पा दम्भोल्लिः

तस्याः अयनः प्राप्ता । शम्पया ईयत इति वा । सर्वधाऽपि
वज्री इन्द्र इत्यर्थः । 'शम्पा विद्युत्पविशशम्पा' इत्यनंकारार्थध्व-
निकोशः । तेन कथनीया,

नमस्ते सिन्धुसंभूते नमस्ते पद्मसम्भवे ।

नमस्सरोरुहावासे नारायणकुटुम्बिनि ॥

इति,

नमामि सर्वलोकानां जननीमब्धिसंभवाम् ।

इत्यादिना च लक्ष्मीतन्त्रविष्णुपुराणादौ देवराजेन स्तुतेत्यर्थः ।
यद्वा—शम्पायने इन्द्रे कथनीयं उपदेष्टव्यं लक्ष्मीतन्त्रादि य-
स्यास्सा तथोक्ता । लक्ष्मीतन्त्रस्य लक्ष्म्या इन्द्रायोपदिष्टत्वादि-
ति भावः ॥

पक्षे—वैशम्पायनेत्येकं पदम् । वैशम्पायनेन परमर्षिणा
कथ्यत इति कथनीया 'तयोरेव' इति कर्मण्यनीयर् । जनमे
जयायोपदिष्टेत्यर्थः । उदारभागवतगीता उदाराः 'उदारास्सर्व
एवैते' इति भगवतैव प्रशस्ताः वदान्या ये भागवताः भगव
द्भक्ताः 'चतुर्विधा भजन्ते मां जनास्सुकृतिनोऽर्जुन' इत्यादि-
नोक्ता आर्तजिज्ञास्वर्थार्थिज्ञानिनः । ते हि भगवतो यत्किञ्चिदपि
गृह्णन्ति तस्मै तु सर्वस्वदायेन इत्युदारता तेषाम् । तैर्गीता ।
पक्षे—भगवत इयं भागवती गीता भगवद्गीतोपनिषदित्यर्थः ।
सा उदारा यस्यां सा तथोक्ता । उदारत्वं चास्याः पठतां
शृण्वतां च परमपुरुषार्थदातृत्वम् । महाभारतान्तर्विद्यमानाख्या-
नेषु महत्त्वं वा । 'उदारो दातृमहतोः' इत्यमरः । प्रियस्य
स्ववल्लभस्य भगवतः शान्तिः आश्रितापराधनिर्वर्णनोदीर्णक्रो-
धावंगप्रशमनं तस्याः यदनुशासनं बाल्लभ्यातिशयेनाज्ञापनं त-
स्मिन् आहितः उद्योगः यया सा तथोक्ता ॥

पितेव त्वत्प्रेयान् जनान् परिपूर्णांगसि जने
 हितस्रोतोवृत्त्या भवति च कदाचित्कलुषधीः ।
 किमेवं निर्दोषः क इह जगतीति त्वमुचितैः
 उपायैर्विस्मार्य स्वजनयसि माता तदसि नः ॥

इत्याद्युक्तरात्या भगवन्मानसप्रसादनैकव्यापारेति भावः ॥

अत्र—

अपराधैकसक्तानामनर्हणां चिरं नृणाम् ।
 भर्तुराश्रयणे पूर्वं स्वयं पुरुषकारताम् ॥
 बाल्यभ्येनानुतिष्ठन्ती वात्सल्याद्युपबृंहणीम् ।
 उपायसमये भर्तुर्ज्ञानशक्त्यादिवर्धनीम् ॥

इत्यादिकं च स्मर्तव्यम् । पक्षे—प्रिये शृण्वतां प्रीतिजनके शा-
 न्तिश्चानुशासनं चेति पर्वणी यस्यां सा तथोक्ता । हितः श्रे-
 यःप्रदः उद्योग इति पर्व यस्यां सा तथोक्ता च । कमला श्रीः
 भविनां संसारिणां भवभयं शमयति । अत्र पञ्चरात्रादिशास्त्रीये
 व्यवहारे प्रस्तुते भारतसंहिताव्यवहारस्यारोप इति विशेषः ॥

यथावा—

सुप्रथतेजसि जगतां प्रथमे दिव्यस्वभा वशी
 भावः । त्वयि भात्यच्युत सुतरामसर्वसाधारणे-
 नित्यः ॥ ७७१ ॥

दिव्या रमणीया स्वभाः 'न तत्र सूर्यो भाति' इत्या-
 दिना 'तस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इत्युक्तप्रकारा दीप्तिः
 यस्य तस्य संबुद्धिः हे दिव्यस्वभाः! हे अच्युत! शोभना
 प्रथा यस्य तत्तथोक्तं तेजः यस्य तस्मिन् सुप्रथतेजसि । तेजो

नाम अस्वाधीनसहकार्यनपेक्षत्वम् । तदुक्तं 'तेजस्त्वनन्यापेक्षता'
इति ।

सहकार्यनपेक्षा मे सर्वकार्यविधौ हि या ।
तेजस्पष्टं गुणं प्राहुरतमिमं तत्त्ववेदिनः ॥

इति च, यद्वा—

ज्योतीर्ष्यादित्यवद्राजन्कुरून् प्रच्छादयन् श्रिया ।

इति निदर्शितं पराभिभवसामर्थ्यं,

पराभिभवसामर्थ्यं तेजः केचित्प्रचक्षते ।

इत्युक्तेः । जगतां प्रथमं कारणे इत्यर्थः । एतैर्विशेषणैः 'महाशक्तिर्महाद्युतिः, महातेजा महोरगः, ओजस्तेजोद्युतिधरः, सिद्धिस्सर्वादिरच्युतः' इत्यादीनि स्मारितानि । अत एव असर्वसाधारणे सकललोकविलक्षणे त्वयि नित्यः शाश्वतः वशी वशः प्रभुत्वमस्यास्तीति वशी भावस्सत्ता प्रभुत्ववैशिष्ट्येन स्थितिरित्यर्थः । भाति 'सर्वस्य वशी' इत्येतदत्राभिसंहितम् । यद्वा—वशी प्राभववान् भावः क्रिया विभूतिर्वा । अथवा—वशो जन्म तदस्यास्तीति वशी अवशिनः वशिनस्संपद्यमानस्य भावः वशीभावः, अभूततद्भावे चिवः । अनित्य इति छेदः । अनित्यः अकर्मवश्यत्वेनेच्छापरिगृहीततया कादाचित्क इति भावः । यद्वा—भावः वशीति योजना । भावः जन्म । वशोऽस्यास्तीति वशी । वश इच्छा एच्छिक इत्यर्थः । अभिप्रायस्तु पूर्ववदेव । अत्र 'इच्छागृहीताभिमतोरुदेहः' इत्यादिकमनुसंधेयम् । अत एव अनित्यः उक्तोऽर्थः । यद्वा—जगतामित्येतदत्रैव संबध्यते । जगतां वशीभावः आयत्तत्वं 'वशो जन्मस्पृहायत्तेष्वायत्तत्वप्रभुत्वयोः' इति हेमचन्द्रः । सुतरां भाति प्रकाशते । अस्मिन्पक्षे प्रथमेत्यस्यैव सर्वजगदादिकारणेत्यर्थः ॥

जगद्वशे वर्ततेदं कृष्णस्य सचराचरम् ।

इत्येतदत्र स्मर्तव्यम् ।

भावस्सत्तास्वभावाभिप्रायचेष्टात्मजन्मसु ।

क्रियालीलापदार्थेषु विभूतिबुधजन्तुषु ॥

इति मोदेनी । उक्तप्रकारे त्वय्यधीनमखिलं जगदित्यभिप्रायः ।

पक्षे—सुप्रथते इति दिव्यस्वभावेति च छेदः । हे दिव्य-
स्वभाव ! हे अच्युत ! भाति प्रकाशमाने प्रथमे प्रथमशब्दे अस-
र्वसाधारणे सर्वशब्दतुल्यत्वेनाविद्यमानेऽपि 'साधारणस्समा-
नश्च' इति तुल्यपर्यायेष्वमरः । अपिशब्दः 'न द्वन्द्वदुःखमिह
किञ्चित्' इत्यत्रेव सामर्थ्याल्लभ्यते । सर्वादागणापठितेऽपीति या-
वत् । जसि प्रथमावहुवचने शीभावः शी इत्यकारकादेशः अनित्य
इति छेदः । अनित्यः विकल्पितः जगतां सुतरां प्रथते सुष्ठु प्र-
सिद्धचाते 'प्रथमचरमतय' इति सूत्रेणासर्वनाम्नोपि प्रथमशब्द-
स्य जस्येव शीभावस्य वैकल्पिकतयाऽनुशासनादिति भावः ।
अत्र सहस्रनामाध्यायादिप्रसिद्धव्यवहारे शब्दशास्त्रसिद्धव्यवहा-
रारोपः ॥

यथावा—

बहुधामासव्रजभूर्मलिम्लुचो जातु यो निषि-
द्धोपि । कारयतु स मां शौरिस्स्वस्मिन्नावश्यकं
शुभं कर्म ॥ ७७२ ॥

बहुधामा अमिततेजाः यः शौरिः जातु कदाचित् व्रजभूः
नन्दव्रजजन्मा सन् निषिद्धोपि यशोदादिभिर्वारितोपि मलिम्लुचः
दुग्धदधिनवनीतादिस्तेनः आस अभूत् । तिङन्तप्रतिरूपकमव्य-

यम् । सः शौरिः स्वस्मिन् म्वविषये आवश्यकं अवश्यकर्तव्यं शुभं कर्म --

न विष्ण्वाराधनात्पुण्यं विद्यते कर्म वैदिकम् ।

इत्याद्युक्तमाराधनादिकं मां कारयतु 'हृक्रोरन्यतरस्याम्' इति द्विकर्मकत्वम् । पक्षे—बहुधा बहुवारामिति यावत्। यद्वा—बहुप्रकारेण चैत्राद्याश्विनान्तमासेष्वनियमनेत्यर्थः । तेष्वेव मासेष्वधिक-माससंभवात् । मासानां चान्द्रमासानां व्रजो निवहः 'गोष्ठाध्व-निवहा व्रजाः' इत्यमरः । तस्मिन् भवतीति मासव्रजभूः ।

द्वात्रिंशद्भिर्गतैर्मासैर्दिनेष्वोडशभिस्तथा ।

घटिकानां चतुष्केण भवत्यधिकमासकः ॥

इति स्मरणात् । यः मलिम्लुचः—

एष षष्टिदिनो मासः पूर्वार्धस्तु मलिम्लुचः ।

इत्युक्तलक्षणः अधिमास इत्यर्थः । मलिम्लुचत्वं चास्य—

वत्सरान्तर्गतः पापो यज्ञानां फलनाशकृत् ।

नैर्ऋतैर्यातुधानैश्च समाक्रान्तो विनाशकैः ॥

मलिम्लुचैस्समाक्रान्तस्सूर्यसंक्रान्तिर्वर्जितः ।

मलिम्लुचं तं जानीयाद्द्राहितं सर्वकर्मसु ॥

इति शातातपोक्तरीत्या तस्करैर्यातुधानैराक्रान्तत्वादिति ध्येयम् ।

मलिम्लुचो मासभेदे चोरज्वलनयोः पुमान् ।

इति मेदिनी । सः निषिद्धोपि—

मलिम्लुचस्तु यो मासस्स मासः पापसंज्ञितः ।

त्यक्त्वा तमुत्तरे कुर्यात्पितृदेवादिकाः क्रियाः ॥

वर्जितः पितृदेवाभ्यां स मासः पापसंज्ञितः ।

इति स्मरणात् । जातु कदाचिन् सति संभव इति भावः ।
स्वास्मिन् आवश्यकं स्वीमन्तोन्नयनादिकं प्रतिनियतकालमवश्य-
कर्तव्यं शुभं मङ्गलं कर्म मां कारयतु ।

मासप्रोक्तेषु कार्येषु न मौढ्यं गुरुशुक्रयोः ।

अधिमासादिदोषाश्च न स्युः कालविधेर्वलात् ॥

इति स्मरणात् । अत्र पुराणवृत्तान्ते प्रस्तुते अप्रस्तुतधर्मशास्त्री-
व्यवहारारोप इति पूर्वैभ्यो विशेषः ॥

यथावा—

त्वयि सकलशुभगणास्मयमाताभानसजरा
लगन्तीश । त्वच्छन्दस्थितिभाजां भाति शुभं श्री-
प्रभादिवृत्तं च ॥ ७७३ ॥

अत्र श्रुतीतिहासपुराणादिशास्त्रीये व्यवहारे छन्दश्शास्त्री-
व्यवहारारोपः । तथाहि—सकलशुभगणा अस्मयेति छेदः ।
अविद्यमानः स्मयः गर्वः यस्य स तयोक्तः अस्मयः 'स्मयो
नाऽद्भुतगर्वयोः, स्मयो गर्वेऽद्भुते' इति मेदिनीविश्वौ । 'न हप्तो
न च मत्सरी । अनुद्धतमना विद्वान्' इति श्रीरामायणोक्तेः ।
तस्य संबुद्धिः, अविद्यमानः स्मयो विस्मयो यस्येति वा 'वीर्य-
वान्न च वीर्येण महता स्वेन विस्मितः' इति तत्रैवोक्तेः ।
यद्वा—अविद्यमानः स्मयः आश्चर्यकरः पदार्थः यस्मात्स इति
अनुत्तमादिवत्पञ्चमीबहुव्रीहिः ।

यत्राद्भुतानि सर्वाणि भूमां वियति वा जले ।

तं त्वा नु पश्यतो ब्रह्मन्किं मे दृष्टमिहाद्भुतम् ॥

इत्यक्रोक्तप्रकारेण सर्वाश्चर्यानिधे इत्यर्थः । स्मय इत्येव छि-
त्वा हे स्मयेति संबोधनं वा । अर्थस्तूक्त एव 'अनेकाद्भुतदर्श-

नम्' इत्याद्यप्यत्रानुसंधेयम् । हे ईश ! सर्वेश्वर ! 'क्षरात्मानावीशते देव एकः, व्यक्ताव्यक्तं भरते विश्वमीशः, एष सर्वेश्वरः' इत्यादिश्रुतेः । त्वयि लगन्ती व्यतिपजन्ती शुभानां कल्याणानां गणाः निवहाः सकलास्समग्राः शुभगणा यस्यास्सा तथोक्ता । माता अस्य जगतामिन्यादिः । यद्वा अनौपाधिकनिर्देशेन शब्द-शक्तेरसंकोचान्मातेत्यस्यैवाखिलजगज्जननीत्यर्थः । आभा इति छेदः । आ समन्तात् भातीत्याभाः । भातेः कर्तरि क्तिप् । विश्वव्यापिनीत्यर्थः ॥

यथा मया जगद्व्याप्तं स्वरूपेण स्वभावतः ।

तया व्याप्तमिदं सर्वं नियन्त्री च तयेश्वरी ॥

इति विश्वक्सेनसंहितोक्तः । यद्वा—आ समन्तात् भाः प्रभा यस्यास्सा । विश्वतोमुखद्युतिरित्यर्थः । 'चन्द्रां प्रभासां, ज्वलन्तीं तृप्ताम्' इत्यादिश्रुतेः । जरया सह वर्तत इति सजरा सा न भवतीति नसजरा । नशब्देन सुप्सुपेति समासः 'जरां मृत्युमत्येति, विजरो विमृत्युः' इत्यादिश्रुत्युक्तरीत्या भगवत इवास्या अपि जरातीतत्वाद्यखिलहेयप्रत्यनीकताया अव्याहृतत्वात् । अत एवोक्तं लक्ष्मातन्त्रे—

कान्तस्य देवदेवस्य विष्णास्सद्रुणशालिनः ।

दयिताऽहं सदा देवी ज्ञानानन्दमयी परा ॥

अनवद्याऽनवद्याङ्गी नित्यं तद्धर्मधर्मिणी ॥

इति,

नित्यनिर्दोषनिस्सीमकल्याणगुणशालिनी ।

अहं नारायणी नाम सा सत्ता वैष्णवी परा ॥

इत्यादि च । यद्वा माता अभा न सजरा इति छेदः । नेत्येतन्मध्यमणिन्यायेनोभयतोऽन्वयि । अभा निष्प्रभा न, किंतु सप्रभैव ।

प्रतिषेधद्वयेन कादाचित्कनिष्प्रभात्वसंभावनाऽपि व्युद्स्यते । 'सं-
भाव्यनिषधनिवर्तने द्वौ प्रतिषेधौ' इति वामनः । सजरा च न ।
उक्त एवार्थः । भवतीति शेषः । अस्तंभवन्तिपरस्याप्रयुज्यमा-
नस्याप्यस्तित्वभाषणात् । अव्याहनमहाधिभूतिविशिष्टस्त्वमिति
तात्पर्यार्थः । अत एव त्वच्छन्दस्थितिभाजां तव छन्दः अ-
भिप्रायः 'अभिप्रायवशौ छन्दैः' इत्यमरः । तस्मिन् स्थिति-
भाजां 'त्वदीयगम्भीरमनोऽनुसारिणः' इतिवत्त्वदभिप्रायानतिल-
ङ्घिनामित्यर्थः । यद्वा—त्वदधीनतास्थितिशालिनामित्यर्थः । त्व
च्छेषभूतानां नृणामिति भावः । शुभं कल्याणं । श्रीः संपत्,
प्रभा तेजः ते आदी यस्य तत् । आदेशब्देन यशआदीनां
ग्रहणम् । वृत्तं तदनु रूपं चरित्रं च भात प्रकाशते 'किम-
लभ्यं भगवति प्रसन्ने श्रीानकेतन, सक फलप्रदो हि विष्णुः'
इत्यखिलफलप्रदातृभगवच्चित्तानुवर्तिनामीदृशविशेषो न दुर्लभ
इति भावः ॥

पक्षे—सकलशुभगणाः स्म यमाताभानसजराः इति
छेदः । हे ईश ! त्वयि यमाताभानसजराः अत्र मादिवर्णेषु
दीर्घोऽपि यादिवर्णेष्वकार इवोच्चारणसौकर्यार्थ एव । यमतभ-
नसजराः यादिसंज्ञकाः सकलाश्शुभाश्च गणाः -

सर्वगुप्तौ मुखान्तलौ यरावन्तगलौ सतौ ।

मध्याद्यौ ज्मौ त्रिलौ नोऽष्टौ भवन्त्यत्र गणास्त्रिकाः ॥

इति छन्दश्शास्त्रप्रसिद्धा गणाः वर्णत्रयात्मकाः लगन्ति स्म
लग्ना भवान्त स्म । तद्वाद्दस्था अभवन्निति यावत् । अस्या-
मानुपूर्व्या यकारादिवर्णत्रिनये यथा आदिलघुर्यगणो निष्पद्यते ।
एवं एकैकवर्णापायेन मा इत्यादौ वर्णत्रिनयत्रिनये सर्वगुरुर्मगण

अन्त्यलघुस्तगणः आदिगुरुर्भगणः सर्वलघुर्नगणः अन्त्यगुरुस्स-
गणः मध्यगुरुर्जगणः मध्यलघू रगणश्चेत्यष्टौ गणाः । नष्पद्यन्ते ।
ते चादिमवर्णैस्तत्तत्संज्ञका इति ज्ञाप्यन्ते । एवं लगन्तीत्यत्र
लघुर्गुरुश्च ज्ञाप्यते इत्यवहितहृदयैर्द्रेष्टव्यम् । त्वच्छन्दस्थितिभाजां
तव छन्दांसि उक्तात्युक्तादीनि छन्दांसि तेषु स्थितिभाजां
तद्विषयकज्ञानवतामित्यर्थः । शुभं स्वनाम्नैव मङ्गलं श्रीप्रभा-
दिवृत्तं, श्रीः उक्तायां 'श्रीः' इत्युक्तलक्षणं, प्रभा जगत्यां 'स्वर-
शरविरतिर्ननौ रौ प्रभा' इत्युक्तलक्षणं च वृत्तं ते आदी यस्य
तत् । वृत्तं पद्यं जात्येकवचनं भाति । चकारः पूर्वोक्तसमु-
च्चयार्थकः ॥

यथावा—

सर्वगुरुचरणमाप्त्वाऽऽद्यगुरुपदाधस्सखे लघु-
न्यासात्त्वम् । शेषमुपरीव दर्शय गुरुमूने शश्वद-
खिललघु तद्भवति ॥ ७७४ ॥

हे सखे! सर्वेषां गुरुणां स्वाचार्यप्रभृतिभगवदवधिकाना-
माचार्याणां चरणं जात्येकवचनम् । आप्त्वा प्रपद्य आद्यगु-
रुपदाधः आद्यस्य गुरोः भगवतः 'कमप्याद्यं गुरुं वन्द' इ-
त्युक्तं । पदयोः अधः 'त्वत्पादमूलं शरणं' इत्याद्युक्तरीत्या च-
रणमूले इत्यर्थः । लघु क्षिप्रं यथा स्यात्तथा न्यासात् आत्म-
रक्षाभरसमर्पणात् नास्मिन्नर्थे विलम्बितव्यम् ॥

महता पुण्यपण्येन क्रीतेयं कायनौस्त्वया ।

प्राप्तुं दुःखाम्बुधेः पारं त्वर यावन्न भयते ॥

इत्युक्तेरिति भावः । यद्वा—लघुन्यासात् भक्त्यपेक्षया लघूपा-
यरूपात्प्रपदनात् प्रपदनं कृत्वत्यर्थः । लयलोपे कर्मणि पञ्चमी ।

एवं पूर्वस्मिन्नर्थेऽपीति ध्येयम् । अत्र 'गुरुमुखाच्छीशं प्रपद्य' इत्युक्तोऽर्थोऽनुसंहितः । उपरीव आदां प्रदर्शिते गुरुचरण इव प्रथमगुरोश्चरणेऽपीति भावः । स्वमिति शेषः । आत्मानामत्यर्थः । शपं शेषभूतं परगतातिशयाश्रानेच्छया उपादेयस्वरूपं दर्शय । यद्वा उपरि सकललोकोपरि विद्यमाने अखिलजगदीश्वरे भगवतीत्यर्थः । तस्मिन्निव सर्वगुरुचरणेऽपीति भावः । शपं दर्शयति योज्यम् । अथवा उपरीत्यस्य सकललोकशिरोधार्ये भगवच्चरण इवत्यर्थः । अन्यत्तुल्यम् ।

यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ ॥

इत्यादिश्रुतेः । ऊने उपायानुष्ठानसमयभाव्यङ्गादिवैगुण्ये संभाविते सति । शश्वत् गुरुं स्वाचार्यं दर्शयेत्येतन्मध्यमणिन्यायेनात्रापि संबध्यते ।

पितामहं नाथमुनिं विलाक्य प्रसीद मद्भूतमचिन्तयित्वा ।
इत्याद्युक्तीत्या भगवत्प्रसादनायाचार्यं दर्शयति भावः । तन् तस्मात् उक्तप्रकारेणानुष्ठानात् अखिलं च तन् लघु च अखिल-
लघु निश्श्रेयसपर्यन्तसकलाभिष्टं भवति सिद्धयति 'त्रिष्विष्टेऽल्पे लघुः' इत्यमरः । इष्टेऽर्थे--

दर्शनेन लघुना यथा तयोः प्रीतिमापुरुभयोस्तपस्विनः ।

इति प्रयोगश्च । लघुना इष्टेनेति विवृतम् । यदा ।

कृष्णागुरुणि शीघ्रे च लघु क्लीबेऽगुरौ त्रिषु ।

निस्सारे च मनोज्ञे च पृक्कायां च लघु स्त्रियाम् ॥

इत्यादिरभसादिकोशैकरस्यायेष्टशब्दोऽमरकोशगतो मनोज्ञवाचीत्याश्रोयते, तदा अखिललघु इत्यस्य सर्वमनोज्ञमित्यर्थः । तदिदं

गुरुपरंपराशरणवरणपूर्वकभगवच्चरणारविन्दशरणागत्यादिकमखिलमपि न्यासविद्यानिष्णातानां सर्वेषां मनोहरं भवतीति भावः ॥

पक्षे—छन्दश्शास्त्रीयप्रस्तारक्रमो दर्शितः । तथाहि—हे सखे ! त्वं सर्वे गुरुवः गुरुवर्णज्ञापकवक्ररेखाविशेषाः यस्मिंस्तत्सर्वगुरु । चरणं पद्यचतुर्थांशं आप्त्वा उक्तविधरेखाभिर्लिखित्वेति यावत् । आद्यगुरुपदाधः आद्यं प्रथमं गुरुपदं गुरुवर्णचिह्नं तज्ज्ञापकवक्ररेखाविशेष इत्यर्थः । 'पदं व्यवहितत्राणस्थानलक्ष्माङ्गिवस्तुपु' इत्यमरः । तस्य अधः अधस्ताः लघोः लघुवर्णज्ञापकक्रजुरेखाविशेषस्य न्यासात् तल्लेखनं कृत्वा । पूर्ववत्पञ्चमी । शेषं अवशिष्टं उपरीव उपरितनपङ्काविव । दर्शय लिखेति यावत् । ऊने उपरिगुरुवर्णज्ञापकरेखाहीने लघुवर्णसूचकरेखासद्भावे इति भावः । गुरुं गुरुवर्णसूचकवक्ररेखाविशेषं दर्शयेत्यत्राप्यन्वेति । एवं शश्वत् पुनःपुनः दर्शय । एवं सति तत् चरणं अखिललघु अखिलाः लघवः लघुवर्णज्ञापकरेखाविशेषाः यस्य तत्तथोक्तं भवति इति,

पादे सर्वगुरावाद्याल्लघुं न्यस्य गुरोरधः ।

यथोपरि तथा शेषं भूयः कुर्यादमुं विधिम् ॥

ऊने दद्याद्रूनेव यावत्सर्वलघुर्भवेत् ।

प्रस्तारोऽयं समाख्यातश्छन्दोविचितिवेदिभिः ॥

इति श्लोकार्थस्सर्वोप्यनुसन्धेयः । तथाहि तदर्थः—सर्वेषां छन्दसाभाद्यं वृत्तं सर्वगुरु अन्त्यं सर्वलघु अतः पादोपि तादृश एव एवं सति सर्वगुरौ पादे छन्दोानुरूपतया अर्धचन्द्राकृतिवक्ररेखाभिर्लिखिते सतीति यावत् । आदेः गुरोः अधः आद्यवक्ररेखाया अधस्तात् द्वितीयपङ्क्तौ लघुं क्रजुरेखां न्यस्य लिखित्वा यथोपरि लघुरेखायाः परत्र स्थाने दक्षिणपार्श्वे उपरिपङ्क्तौ यद्वत्

गुरुलघुज्ञापकरेखास्सन्ति तथा तेन प्रकारणैव ज्ञेयं अवशिष्टगुरुलघुरेखाः पूर्वपङ्क्तयवसानपर्यन्तं न्यस्य भूयः पुनरपि तद्व्यः तृतीयपङ्क्तादौ अमुं विधिं आदेर्गुरोरथ इत्यादिकं कुर्यात् लिखेत् द्वितीयपङ्क्तौ आदौ गुर्वभावाद्द्वितीयस्थानगत एवाद्यो गुरुर्भवति । एवं तृतीयादौ तृतीयादिस्थानगत एवाद्य इति ध्येयम् । ऊने क्रमप्राप्तलेखनहीने लघुरेखायाः पूर्वत्र स्थाने वामभागे गुरुनेव वक्ररेखा एव दद्यात् लिखेत् । एवं कियन्तमवधिं लिखेदित्यत आह - यावदिति । यावता सर्वलघुः पादो भवेत् तावदयं विधिरिति भावः । एवंचास्मिन्नदाहरणपद्ये अत्युक्ताच्छन्दःप्रस्तारस्सर्वोपि प्रदर्शित इत्यवधेयम् । तत्र हि प्रथमं वृत्तं द्विगुरु द्वितीयं लघुगुर्वात्मकं तृतीयं गुरुलघ्वात्मकं चतुर्थं सर्वलघु इति चत्वारि वृत्तानि भवन्तीति । अत्रापि पूर्ववदेवारोपः ॥

यथावा—

अविसर्जनीयसत्त्वं स्वान्तस्तव दर्शनेन यो विन्देत् । वाचस्पतिस्स भगवंश्छन्दसि साधुः प्रयोगतो लोकेऽपि ॥ ७७५ ॥

हे भगवन्! तव दर्शनेन अवलोकनेन यः पुमान् स्वस्य अन्तः मनसि अविसर्जनीयं अपरित्याज्यं नैसर्गिकमित्यर्थः । सत्त्वं सत्त्वगुणं विन्देत्—

जायमानं हि पुरुषं यं पश्येन्मधुसूदनः ।

सात्त्विकस्स हि विज्ञेयस्स वै मोक्षार्थचिन्तकः ॥

इति मोक्षधर्मोक्तेरिति भावः । स पुमान् वाचस्पतिः वाग्मी सन् 'वागीशो वाक्पतिस्समौ' इत्यमरः । बृहस्पतितुल्य इति वा— 'जीव आङ्गिरसो वाचस्पतिः' इत्यमरः । छन्दसि अभिलाषे

साधुः साध्वभिलाप इत्यर्थः । क्षोदिष्टप्रयोजनानभिलाषुक इति भावः । यद्वा—छन्दसि वेदे साधुः अधीतसाङ्गशिखरस्कवेदतया पूज्य इति भावः । 'साधुनिपुणाभ्यामर्चायां सप्तम्यप्रतेः' इति साधुशब्दयोगे छन्दश्शब्दात्सप्तमी ॥

छन्दः पद्ये च वेदे च स्वैराचाराभिलापयोः ।

इति मेदिनी । प्रयोगतः प्रकृत्यो विजातीयप्रत्ययासंवलिततया श्रेष्ठः योगः ध्यानं तस्मात् लोकेऽपि साधुस्सभ्यः मोक्षार्थचिन्तक-
तया उपासनीय इति यावत् । भवति ।

स वेदैतत्परं ब्रह्मधाम यत्र विश्वं निहितं भाति शुभ्रम् ।

उपासते पुरुषं ये ह्यकामास्ते शुक्रमेतदतिवर्तन्ति धीराः ॥

इति ब्रह्मविदुपासकानां जन्मवैधुर्यश्रवणादिति भावः । 'साधु-
स्त्रिषूचिते सारौ सभ्ये वार्धुषिकेऽपि ना' इति रत्नमाला ।

पक्ष—तव दर्शनेन शास्त्रेण व्याकरणेनेत्यर्थः 'दर्शनं दर्प-
णस्वप्रबुद्धिशस्त्राक्षिदृष्टिपु' इति रत्नमाला । वः वाचस्पति-
शब्दः स्वान्तः स्वमध्ये अविसर्जनीयः विसर्गशून्यः विसर्ग-
स्थानिक इति यावत् । सः सकारो यस्य स तथोक्तः तस्य
भावं अविसर्जनीयस्त्वं विन्देत । 'पष्ठ्याः पतिपुत्रपारपदप-
यस्पोषेषु' इति पष्ठीविसर्गस्य सकारादेशविधानादिति भावः ।
स वाचस्पतिः वाचस्पतिशब्दः छन्दसि वेदे साधुः प्रयोगा-
र्हः । उदाहृतसूत्रेण सकारस्य छन्दस्येव विधानात् । लो-
केऽपि प्रयोगतः 'वक्ता वाचस्पतिर्यथा' इत्यादिप्रामाणिकप्रयो-
गभूम्ना साधुर्भवात्, यथा छन्दोमात्रविषयोपि परिपन्थ्यादिशब्द
इति भावः । अत्र श्रुतीतिहासादिशास्त्रीयव्यवहारे शब्दशा-
स्त्रीयव्यवहारारोपः ॥

यथावा—

बहुधात्वात्मा विन्देन्नाथेषद्दुरितसूपपदतां चेत् ।
न खलु न खलाश्रितस्स्यात्प्रत्ययितस्सोपि दर्श-
नेन तव ॥ ७७६ ॥

हे नाथ ! आत्मा प्रत्यात्मा । ईषन् अल्पं दुरितेन वृजि-
नेन सूपपदतां सुखेन उपपद्यत इति सूपपदः । वक्ष्यमाणः खलप्र-
त्ययः । तस्य भावं इयाच्चेत् यत्किञ्चिद्दुष्कृतोपपन्नश्चेदित्यर्थः ।
बहुधा बहुप्रकारेण प्रायेणेति यावत् । खलाश्रितः दुर्जनसंसृष्टः
न स्यादिति तु न खलु । स्यादेवेति भावः । तुशब्दोऽवधा-
रणे, खल्विति जिज्ञासायां वाक्यालङ्कारे वा । 'निषेधवाक्या-
लङ्कारजिज्ञासानुनये खलु' इत्यमरः । दुरितमूलको हि खल-
संसर्गः । यथोच्यते—

अहो नु खलसंसर्गः पापानां महतां फलम् ।
इति । सोपि एवं खलसंसर्गविदूषितोपि तव दर्शनेन यादृच्छिका-
दिसुकृतपरिपाकसुलभेन तवावलोकनेन प्रत्ययितः संजातप्रत्ययः
ज्ञानवानित्यर्थः । इतच् । स्यादित्येतदत्रापि संबध्यते ।

अज्ञानं नश्यति ज्ञानमुदेति हरिदर्शनात् ।
इत्युक्तेरिति भावः ।

पक्षे—बहुः बहुप्रकारः धातूनां भवादीनां आत्मा स्वरूपं ईष-
द्दुर्भ्यां शब्दाभ्यां इतः सुः सुइत्याकारकशब्दः उपपदं उपो-
च्चारितं पदं 'तत्रोपपदं सप्तमोऽस्थम्' इति संकोतितं यस्य सः
तथोक्तः । तस्य भावः ईषद्दुस्सूपपदतेत्यर्थः । ताम् । यद्वा—ईष-
द्दुर्भ्यां उपपदभूताभ्यामिति भावः । इतः युक्तः सुः उपपदं
यस्य सः सूपपदः ईषद्दुरितश्चासौ सूपपदश्चेति विशेषगोभय-

पदकर्मधारयः । ततस्तल् । तत्तां इयाच्चेत् । सोपीत्यत्र श्रुतः
 अपिशब्दो भिन्नक्रमः । प्रत्ययित इत्यनेन संबध्यते । संजात-
 प्रत्ययोपि । चेदित्येतदत्राप्यनुपज्यते । प्रत्ययान्तोऽपि भवेद्य-
 दीत्यर्थः । खला खलप्रत्ययेन श्रितो न स्यादिति न । यदि
 यः काश्चदपि वा धातुरीपद्स्सूपपदतया विहितप्रत्ययस्स्यात्तर्हि
 'ईषद्स्सुपु कृच्छ्राकृच्छ्रार्थेषु खल्' इतीपदाद्युपपदकाद्धातोः खल्वि-
 धानादीपत्करः दुष्करः सुकर इतिवत् खलप्रत्ययान्तो भवेदे-
 वेति भावः । उदाहरणमपि सूपपदतामित्यत्रेव दिङ्मात्रतया प्रद-
 शितमिति वेदितव्यम् । अत्रापि पूर्ववदेवारोपोऽनुसन्धेयः ॥

यथा—

संकुचितोऽञ्जलिरयमिति न गृहाण कदाऽपि
 ननु फणिनगेन्दो । दृष्ट्वाऽमामर्थ्यमिह ग्राह्योऽञ्ज-
 लिरेप हि स्फुटोहोमे ॥ ७७७ ॥

ननु फणिनगेन्दो ! अयं मया कृत अञ्जलिः संकुचितः सं-
 क्षिप्तः यथाशास्त्रमकृतत्वादपूर्ण इति न गृहाण । मा ज्ञासीः।
 मोपेक्षिष्ठा इति भावः । इह मे मम असामर्थ्यं यथावदञ्ज-
 लिकरणाशक्ततां दृष्ट्वा स्फुटः अयथावदनुष्ठिततया व्यक्तः एषः
 यथातथात्राऽपि कृत इति भावः । अञ्जलिः—'अञ्जलिः परमा
 मुद्राक्षिप्रं देवप्रसादिनी' इत्युक्तस्त्वत्प्रसादनाशुकारिमुद्राविशेषः
 अन्योन्याभिमुखमिलितप्रसृतिद्वितयलक्षणः 'पाणिर्निकुब्जः प्रसृ-
 तिस्तौ युतावञ्जलिः पुमान्' इत्यमरः । एकवचनेन सकृत्कृतोप्ययं
 'त्वय्येकाञ्जलिकिकरे' इत्युक्तरीत्याऽऽश्रितवशंवदेन परमकारुणि-
 कसार्वभौमेण एतावद्द्वयाजलाभमपि महत्तरलाभं मन्वानेन त्वया-
 ऽनुदासितव्य इति द्योत्यते । ग्राह्यः, हीत्यवधारणे, सादरं त्वया

स्वीकार्य एव । अहो स्वाशक्तता — भगवत्परमकारुणिकतानुचिन्त-
नजनिते हर्षे आश्चर्ये वा । अयं चाञ्जलिः प्रयोजनान्तरपरस्य
तत्तत्प्रयोजननिष्पादकः । अनन्यप्रयोजनस्य तु निश्च्रेयसपर्यन्तपर-
मपुरुषार्थप्रद इति द्रष्टव्यम् । अत्र—

त्वदङ्घ्रिमुद्दिश्य कदाऽपि केनचित्
यथातथावाऽपि सकृत्कृतोऽञ्जलिः ।
तदैव मुष्णात्यशुभान्यशेषतः
शुभानि पुष्णाति न जातु हीयते ॥
हस्तीशदुःखविषदिग्धफलानुबन्धि-
न्याव्रह्मकीटमपराहतसंप्रयोगे ।
दुष्कर्मसंचयवशाद्दुरतिक्रमे नः
प्रत्यस्त्रमञ्जलिरसौ तव निग्रहास्त्रे ॥

इत्याद्युक्तोऽञ्जलिप्रभावोऽनुसन्धेयः ।

पक्षे - स्फुटोहोमे इत्यत्र स्फुटः होमे इति छेदः । होमे
'अञ्जलिना जुहुयात्' इति वक्ष्यमाणाञ्जलिकरणकहोमे अयं अञ्ज-
लिः विहितोऽञ्जलिः संकुचितः मुकुलित इति न गृहाणेति कंचि-
द्बुभुत्सुं प्रत्युपदेशः । किंतु इह होमे सामर्थ्यं दृष्ट्वा पर्यालोच्य एषः
विहितः अञ्जलिः स्फुटः व्याकोच इति ग्राह्यः 'स्फुटो व्यक्तप्रफुल्ल-
योः' इति मेदिनी । अत्र पूर्वमीमांसाप्रथमाध्यायान्तिमसामर्थ्याधि-
करणार्थं उदपादितः । तत्र हि—'अञ्जलिना सकृत्प्रदाव्ये जु-
हुयात्' इत्यत्र किं देवताप्रसादप्रार्थनायामिव हस्तसंयोगमात्र
मञ्जलिर्होमे ग्राह्यः, यथासामर्थ्यं व्याकोच एव वा । इति संश-
य्य, तत्र विशेषाश्रवणात् अनियम इति पूर्वपक्षं प्राप्य, अ-
शक्यार्थविध्यसंभवादवश्यंविधायकस्य शक्तिस्सहकारिण्यङ्गीका-
र्येति शक्तिसहायो विधिरेव यथासामर्थ्यं विधेयं व्यवस्थाप-

यति । तस्माद्द्व्याकोचस्य सकतुष्वर्थापत्तिवशाद्द्वयवस्थेति मि-
द्धान्तितम् । सामर्थ्यं नाम कारणत्वम् —

सामर्थ्यं स्यात्कारणत्वं मत्तोऽयं मधुना पिकः ।

इति सोदाहरणलक्षणात् । यथा कोकिलमदकारणत्वरूपसामर्थ्ये
न मकरन्दादिसाधारणस्य मधुशब्दस्य वसन्तैकदेशे चैत्रमासेऽ-
भिधा नियम्यते, तथाऽत्रापि होमसाधनतारूपसामर्थ्येन संकु-
चितव्याकोचसाधारणस्याञ्जलिशब्दस्य व्याकोचाञ्जलावभिधा नि-
यम्यत इत्यवधेयम् । अत्र पञ्चरात्रागमादिव्यवहारे कर्ममीमां-
साव्यवहारारोपः ॥

यथावा—

सेव्यातिथिवारार्चासुभगाऽनघयोगकरणनिपु-
णात्मा । भक्तततिस्त्वामश्चति पश्चाङ्गप्रपदनेन प-
रमात्मन् ॥ ७७८ ॥

हे परमात्मन् ! सेव्याः

सेव्याश्चेयोऽर्थिभिस्सन्तः पुण्यतीर्थफलोपमाः ।

क्षणोपासनयोगोपि न तेषां निष्फलो भवेत् ॥

इति च्यवननहुषसंवादेशोक्तप्रकारगुणवत्तया सेवनीयाः ये अथि-
थयः तेषां वाराः व्यूहाः तेषां अर्चया पूजया सुभगा शो-
भनश्रीः शोभनकीर्तिर्वा ।

दूराध्वोपगतं श्रान्तं वैश्वदेव उपस्थितम् ।

आतिथिं तं विजानीयान्नातिथिः पूर्वमागतः ॥

एकग्रामीणमतिथिं न गृह्णीत कदाचन ।

अनित्यमागतो यस्मात्तस्मादतिथिरुच्यते ॥

अतिथिं तत्र संप्राप्तं पूजयेत्स्वागतादिना ।

इत्यादिपराशराद्युक्तलक्षणातिथिसत्कारप्राप्तसौभाग्येत्यर्थः ॥

पक्षे—सेव्येति भिन्नं पदम् । जातकादिफलजिज्ञासुभिस्सेवनीया । तिथयः प्रतिपदाद्याः चाराः भानुचन्द्रादिवासराः । अर्चनीत्यर्चा पचाद्यच् । तिथिवाराणामर्चा पूजायत्रीत्यर्थः । इदमपि भिन्नं पदं 'वारस्सूर्यादिदिवसे वृन्दावसरयोरपि' इति रत्नमाला । सुष्ठु भानि अश्विन्यादीन्युद्भूनि गच्छति जानातीति सुभगा । अनघः भगवदेकविषयतया निरवद्यः योगः ध्यानं तस्य करणे निपुणात्मा कुशलमतिः । अन्यत्र हे अनघेति भगवतो विशेषणम् । योगाः विष्कम्भादयः । करणानि वववालवादीनि तेषु निपुणात्मा तत्स्वरूपगुणादिपरिकलनशिक्षितधीरित्यर्थः ।

यांगोऽपूर्वार्थसंप्राप्तौ संगतिध्यानयुक्तिषु ।

वपुस्स्थैर्ये प्रयोगे च विष्कम्भादिषु भेषजं ॥ इति,

करणमिह ववादां कारणे क्षेत्रमुख्ये

वपुषि च रथबन्धे कर्मगीतेन्द्रियेषु ।

इति च मेदिनीरत्नमाले । अनेन विशेषणत्रयेण तिथिवारतार-योगकरणनिरूपणलक्षणपञ्चाङ्गकरणनैपुणी सूचिता । ईदृशी भक्त-ततिः भक्तशब्देनात्र साधनभक्तिनिष्ठाः फलभक्तिनिष्ठा वा विवक्षिताः 'फलसाधनभक्तिभ्यां भक्तावपि च दर्शिताः' इत्युभयोरपि भक्तशब्दव्यपदेश्यत्वस्याच्चार्यैरनुगृहीतत्वात् । पञ्च अङ्गानि 'अनुकूल्यस्य संकल्पः' इत्युक्तानि आनुकूल्यसंकल्पप्रातिकूल्यवर्जनमहाविश्वासगोप्तृत्ववरणकार्पण्याख्यानि यस्य तत्प्रपदने अङ्गरूपं स्वतन्त्ररूपं वा भरन्यसनं तेन उपायभूतेन त्वां अञ्चति आराधयति-

निक्षेपापरपर्यायो न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः ।

प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत स्वाङ्गैः पञ्चभिरावृताम् ॥

इत्यादिभगवच्छास्त्रोक्तेः,

आनुकूल्यस्य संकल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् ।

रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा ॥

आत्मनिक्षेपकार्पण्ये पङ्क्तिश्चा शरणागतिः ।

इति प्रपत्तेः पाङ्क्तिरुक्तस्तु अङ्गाङ्गिसमुच्चयाभिप्राया । 'पङ्क्त-
तमुपायं च' इत्यादौ पङ्क्तत्वोक्तिरष्टाङ्गयोगव्यपदेशवत् । अन्य-
था 'पञ्चाङ्गसंयुतः' इत्यनुपदोपदर्शितप्रमाणविरोधप्रसङ्गात् ।
अङ्गिनश्चात्र भरन्यासरूपत्वं 'आत्मात्मीयभरन्यासो ह्यात्मानक्षे-
प उच्यते' इति निर्धारितमिति व्यवस्थापितमाचार्यैः । पक्षे—
पञ्चाङ्गस्य तिथ्यादेस्वरूपप्रकाशकस्य तिथिपत्रापरपर्यायस्य प्र-
पदनेन प्राप्त्या उपलक्षितः त्वामञ्चति प्राप्नोति पूजयति वा ।
अत्र भगवच्छास्त्रीयादिव्यवहारे प्रकृतेऽप्रकृतज्योतिश्शास्त्रीयव्य-
वहारारोप इति विशेषः ॥

यथावा—

प्रमदां हरेः पुरस्तात्प्रपद्य विन्देत यदि च सा-
धुतुलाम् । मन्दोप्युच्चगतिस्स्यान्मनुजो न तु जा-
तु तर्हि नीचगतिः ॥ ७७९ ॥

मन्दोपि अलोपि वा । भक्त्यादावपदुर्वा 'मूढाल्पापदु-
निर्भाग्यामन्दाः' इत्यमरः । अनेन 'भक्त्यादौ शक्यभावः
इत्यावृत्ताधिकारसंपत्तिः पुरुषकारप्रपदनावश्यंभावश्च सूचितः ।
पुरस्तात् भगवत्प्रपदनात्पूर्वं हरेः प्रमदां भगवद्ब्रह्मभां श्रियं

प्रपद्य शरणं प्राप्य साधूनां प्रपन्नानां तुलां समतां च यदि विन्देत तर्हि उच्चै ततो लक्ष्म्या अप्युच्चै भगवति गतिः प्रपत्तिः यस्य स तथोक्तस्स्यात् । आदौ श्रियं प्रपद्य 'अस्तु ते तथैव सर्वं संपत्स्यते' इति श्रियाऽनुगृहीतां भगवन्तं प्रपद्यत इत्यर्थः । यद्वा—उच्चा ऊर्ध्वलोकनेत्री गतिः अर्चिरादिसरणगतिः यस्य स तथोक्तः स्यात् । जातु कदाचिदपि नीचगतिः अधोगतिः न तु स्यात् नैव स्यात् । अर्चिरादिना पथा परमं व्योम प्रपन्नस्य श्रीवल्लभचरणारविन्दशरणागतस्य कथं पुनस्संसृतिव्यतिकरस्संपद्येत 'एष देवपथो ब्रह्मपथ एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्ते नावर्तन्ते' इति श्रवणादिति भावः ।

पक्षे—हरेः सिंहाराशेः पुरस्तात् अग्रतः अनन्तरमित्यर्थः । प्रमदां कन्याराशिं प्रपद्य प्राप्य साधु अवक्रं यथा स्यात्तथा तुलां तुलाराशिं यदि विन्देत । तर्हि मन्दः शनैश्चरः 'शनिमन्दौ' इत्यमरः । उच्चगतिरपि स्यात् । तुलायास्तदुच्चस्थानत्वात् न केवलं मित्रराशिगतः अपितूच्चगतिरित्यपिशब्दाभिप्रायः । एवं तुलाराशिगदशनिः जात्वापि नीचगतिः न तु स्यात् नैव भवेत् । मेषराशेस्तन्नीचस्थानत्वस्मरणात्तुलास्थितस्य तस्य न तत्प्रसक्तिरिति भावः । अत्रापि भगवच्छास्त्रीयादिव्यवहारे ज्योतिःशास्त्रीयव्यवहारारोपः पूर्ववदेव ॥

यथावा—

संपश्येन्मधुमथनस्सौम्यो जीवं यदा तदा सं-
जातम् । श्रेयश्चिन्तकमाहुस्तं सत्त्ववतां शिरस्पदै-
मार्ण्यं च ॥ ७८० ॥

सौम्यः शुद्धसत्त्वमयतया नित्यप्रसन्नः । बुध इत्यपि ग-
म्यते । 'सौम्यो ब्रह्म ना त्रिष्वनुग्रे मनोज्ञे सोमदैवते' इति
मेदिनी । मधुमथनः भगवान् । अनेन तमोगुणनिरसनपटीयस्त्वं
द्योत्यते । मधुर्नाम दैत्यो हि मूर्तेतमोगुणरूपत्वेन भारतादौ
प्रसिद्धयति । यदा यस्मिन् काले जीवं प्रत्यगात्मानं वाक्पतिं
च । 'जीवः प्राणिनि वृत्तौ च वृक्षभेदे बृहस्पतौ' इति मेदिनी ।
संपश्येत् सम्यगवलोकित । तदा तस्मिन् काले संजातं तं जीवं
श्रेयश्चिन्तकं मोक्षार्थचिन्तकम् । पक्षे - तदा बुधस्य वाक्पति-
विलोकनावसरं जातं पुमांसं श्रेयश्चिन्तकं सर्वेषां कल्याणानु-
ध्यातारां धर्मचिन्तायितारं वा 'श्रयो मुक्तौ शुभे धर्मेऽतिप्र-
शस्ते च वाच्यवत्' इति मेदिनी । अत एव सत्त्ववतां सा-
त्त्विकानाम्, अन्यत्र बलवतां व्यवसायवतां द्रव्यवतां वा
राज्ञामिति यावत् ।

सत्त्वं गुणे पिशाचादौ बले द्रव्यस्वभावयोः ।

आत्मत्वे व्यवसायासुचित्तेष्वस्त्री तु जन्तुषु ॥

इति मेदिनी । शिरस्पदैः शीर्षस्थानैः मान्यं च आहुः । 'अ-
धिशरसी पदे' इति शिरश्शब्दविसर्गस्य सत्वम् । सत्त्ववतां
शिरस्पदैर्मान्यं श्रेयश्चिन्तकं चाहुरिति वा योजना । अस्यां
योजनायां अनुपदोदाहारिष्यमाणवचनार्थात्तमात्रानुरूप्यं भवति ।
अत्र—

जायमानं हि पुरुषं यं पश्येन्मधुसूदनः ।

सात्त्विकस्स हि विज्ञेयस्स वै मोक्षार्थचिन्तकः ॥

इति महाभारतीयव्यवहारं प्रस्तुते,

युज्यते वीक्ष्यते वाऽपि चन्द्रजेन बृहस्पतिः ।

शिरसा शासनं तस्य वहन्ति वसुधाधिपाः ॥

इति ज्योतिश्शास्त्रीयव्यवहारस्याप्रस्तुतस्यारोपः ॥

यथावा—

प्रास्यावैद्यान्गुरुणा दत्तं वैद्येन लोकनाथरस-
म् । पुरुषो निषेवमाणः पुण्यात्मा भवति विग-
तसर्वरुजः ॥ ७८१ ॥

अवैद्यान् प्राकृतान् जनान् प्रास्य परित्यज्य—

अवैद्यः प्राकृतः प्रोक्तो वैद्यो वैष्णव उच्यते ।

अवैद्येन न केनापि वैद्यः किञ्चित्समाचरेत् ॥

इति भगवच्छास्त्रोक्तेरिति भावः । वैद्येन 'सा विद्या या वि-
मुक्तये' इत्युक्तब्रह्मविद्याविदा । विद्याशब्दान् तद्वेदेत्यर्थे प्राग्दी-
व्यतीयोऽण् । गुरुणा आचार्येण । 'आभ्यां पदाभ्यां तद्विज्ञानार्थम्'
इति श्रुत्युक्तश्रोत्रियब्रह्मनिष्ठगुरुशब्दार्थास्मारिताः । दत्तं अनुगृ-
हीतं लोकनाथरसं भगवदनुभवानन्दं निषेवमाणः पुरुषः विगताः
सर्वरुजाः यस्य स तथोक्तः 'स्त्री रुद्रुजा चोपतापरोगव्याधि-
गदामयाः' इत्यमरः । गलितसकलोपताप इत्यर्थः । पुण्यात्मा
धन्यस्वभावः भवति 'पुण्यवान्धन्यः' इत्यमरः । अत्र—

न पश्यो मृत्युं पश्यति न रोगं नोत दुःखताम् ।

सर्वं ह पश्यः पश्यति सर्वमाप्नोति सर्वशः ॥

इति भूमविद्यागतश्रुत्यर्थस्मारितः ।

पक्षे—अवैद्यान् अभिषजः प्रास्य परिहृत्य गुरुणा श्रेष्ठेन
वैद्येन भिषजा दत्तं लोकनाथरसं तन्नामानमौषधविशेषं निषे-
वमाणः पुरुषः रोगीति भावः । विगतसर्वरुजः शान्तसकलरोग-
रसन वैद्यचिन्तामणौ लोकनाथरसस्वरूपं प्रपञ्च्य—

इत्ययं लोकनाथस्य रसस्सर्वरुजो जयेत् ।

इत्युक्तेरिति भावः । अत एव पुण्यात्मा नीरोगतया चारुशरीरो भवति । 'पुण्यं तु चार्वापि' इति, 'आत्मा यत्नो धृतिर्बुद्धिस्स्वभावो ब्रह्म वर्ष्म च' इति चामरः । अत्र पञ्चरात्रवेदान्तशास्त्रीय-व्यवहारे वैद्यशास्त्रीयव्यवहारारोप इति पूर्वोक्तयो वैलक्षण्यम् ॥

यथावा—

बहुधा कषायिताऽपि च वैष्णवरसमेळनात्तपरभागः । मानसवृत्तिर्विष्णुक्रान्तैषामज्ज्वरादिकं शमयेत् ॥ ७८२ ॥

एषा मदीयेति भावः । मानसवृत्तिः मनस्स्थितिः बहुधा कषायिताऽपि च रागादिकलुषिताऽपि वैष्णवानां भागवतानां रसः अनुरागः तस्य मेळनेन तदनुग्रहव्यतिकरेणेत्यर्थः । आत्तः उपात्तः परभागः परस्य परमात्मनः भागो भजनं भक्तिः । भजेर्भावे घङ्, उपधावृद्धिः 'चजोः कुधिण्यतोः' इति कुत्वम् । यथा सा तथोक्ता । यादृच्छिकादिसुकृतपरिणतिसुलभभागवताभिमानविषयतासंपादितपरब्रह्मभक्तिरित्यर्थः । अत एव विष्णुक्रान्ता भगवदाक्रान्ता सती तदाकाराकारिता सतीति यावत् । मज्ज्वरादिकं मदीयभवतापादिकं शमयेत् । मनोवृत्तेर्भागवतप्रवणत्वे भगवदधिष्ठितत्वे च सकलसांसारिकाभितापनिर्वापणं संभावितमेवेति भावः ।

पक्षे—एषा विष्णुक्रान्ता प्रसिद्धा । उपलक्षणाभिदं भूनिम्बादीनाम् । बहुधा कषायिता कथिता । नैतावदेव, अपिच किंच वैष्णवरसस्य औषधविशेषस्य मेळनेन योजनेन आत्तपरभागास्वीकृतगुणोत्कर्षा 'परभागो गुणोत्कर्षे' इति यादवः । विष्णुक्रान्ता

स्वयमेव ज्वरहारिणी ज्वरहरवैष्णवरसमेळने तद्गुणोत्कर्षः किंपु-
ननर्चायसिद्धः इति भावः । आमज्वरादिकं आमज्वरो नाम--

ज्वरोपद्रवतीक्षणत्वमग्लानिवहुमूत्रता ।

न प्रवृत्तिर्न विड्डीर्णा न श्रुत्साऽऽमज्वराकृतिः ॥

इति बाहटोक्तलक्षणः स अदिर्यस्य तम् । ज्वरोपद्रवाश्च दशवि-
धाः । यथोक्तं तेनैव—

श्वासमूर्च्छारुचिच्छर्दिर्तृष्णातीसारनिद्रिताः ।

हिक्काकासाङ्गभेदाश्च ज्वरस्योपद्रवा दश ॥

इति । आदिशब्देन -

ज्वरवेगोऽधिकं तृष्णा प्रलापश्श्वसनं भ्रमः ।

मलप्रवृत्तिरुत्क्लेशः पच्यमानस्य लक्षणम् ॥

इत्यादितदुक्तपच्यमानज्वरादिकं गृह्यते । शमयेत् । तथाचोक्तं
वैद्यचिन्तामणौ—

भूनिम्बाश्चित्रकं चव्यं शरपुङ्गी गुडूचिका ।

विष्णुक्रान्ता शृङ्गिवेरं काथस्सर्वज्वरापहः ॥

इति, शृङ्गिवेरमित्येषां काथ इत्यध्याहारेण योज्यम्—

द्वंद्वज्वरं सन्निपातं पुराणं विषमज्वरम् ।

नाशयेदखिलं घोरं नाम्नाऽयं वैष्णवो रसः ॥

इति च । वैष्णवरसलक्षणादिकं तत्रैव द्रष्टव्यम् । अत्रापि श्रुति-
स्मृतिपुराणागमादिव्यवहारं वैद्यशास्त्रीयव्यवहारारोपः ॥

यथा वा—

शान्तो मम पाप्मा श्रीकान्तनिषेवणत एष
धुततान्तिः । दीप्तार्चिस्सत्करणश्रीसुभगोऽन्नादते-
च्छुरस्मि यतः ॥ ७८३ ॥

इदं कस्यचित्प्रपित्सोर्वचनम् । तथाहि - श्रीकान्तस्य श्री-
निवासस्य निषेवणतः प्रपदनात् मम पाप्मा विद्याधिगमादुत्तरं
पूर्वं चाद्यं शान्तः अश्लिष्टो विनष्टश्च 'आशंसायां भूतवच्च'
इत्याशंसायां भूते क्तः । न श्लिष्यति विनश्यतीत्याशंसाविषय-
भूत इत्यर्थः । तत्र हेतुमाह—एष इत्यादिना । यतः यस्मात्कार-
णात् । एषः अहं ध्रुता विनष्टा तान्तिः अशनायापपासादि-
ग्लानिः यस्य सः । दीप्ता या अर्चिस्सत्करणश्रीः अर्चिरादि-
सत्कारसंपत् तथा सुभगः दीप्यमानार्चिराद्यातिवाहिकपुरस्क-
रणसौभाग्यवान् सन् अन्नादतेच्छुः अन्नादतां 'अहमन्नादोऽह-
मन्नादः' इति श्रुतिप्रथितपरिपूर्णब्रह्मानुभवानन्दं इच्छुः अभि-
लाषुकः अस्मि । यतोऽहमशनायादिग्लान्यतीतोऽर्चिरादिपथेन
परमं पदं प्रपन्नः परिपूर्णपरब्रह्मानुबुभूषुर्भवामि तदाशंसे म-
मोत्तरपूर्वाद्याश्लेषविनाशौ संपद्येते इतीति भावः ।

पक्षे-श्रीयुक्तं च तत् कान्तं च श्रीकान्तं कान्तभस्म 'विनाऽ-
पि प्रत्ययं पूर्वोत्तरपदयोर्लोपः' इति भस्मशब्दस्य लोपः ।

कान्तं तु शीतं मधुरं कषायमायुष्करं धातुविवर्धनं च ।

इति योगरत्नाकरे कान्तभस्मनः कान्तमिति व्यपदेशदर्शनात् ।
तस्य निषेवणतः उपयोगात् मम पाप्मा ज्वरः ।

ज्वरो रोगपतिः पाप्मा मृत्युरोजोऽशनोऽन्तकः ।

इति बाहटेन पाप्मशब्दस्य तन्नामसु पाठात् । इदमुपल-
क्षणं पाण्डुरोगादीनाम् । शान्तः गत एवेत्यर्थः । यतः यस्मात्
एष जनः अहमित्यर्थः । विधुतान्तिः विगलितग्लानिः दीप्तार्चिः
प्रज्वलजाठराग्निः सती प्रशस्ता या करणश्रीः इन्द्रियसौष्टवं
तथा सुभगः अन्नादतायां ओदनाशने इच्छुश्चास्मि । इदमुपल-

क्षणमव्यथत्वादीनाम् । अत्र श्रुतीतिहासादिव्यवहारे प्रकृते अ-
प्रकृतस्य ।

देहो लघुर्व्यपगतक्लममोहतापः
पाको मुखे करणसौष्ठवमव्यथत्वम् ।
स्वेदः क्षवः प्रकृतियोगिमदोऽन्नलिप्सा
कण्डूश्च मूर्ध्नि विगतज्वरलक्षणानि ॥

इति बाह्योपदर्शितविगतज्वरपुरुषव्यवहारस्यारोपः । कान्तस्य
ज्वरादिशमायेतृत्वं योगरत्नाकरे—

ये गुणा मृतरूप्यस्य ते गुणाः कान्तभस्मनः ।

इति रूप्यभस्मगुणातिदेशालुभ्यते । तथाच तत्रैव रजतभस्मगुणा
निरूप्यन्ते—

तारं शीतकषायमम्लमधुरं दोषत्रयच्छेदनं
स्निग्धं दीपनमक्षिकुक्षिगदजिदाहं विषार्ति हरेत् ।
मेदोद्भेदिमदात्ययात्ययकरं कान्त्यायुरारोग्यकृत्
यक्ष्मापस्मृतिशूलपाण्डुपालितप्लीहज्वरघ्नं परम् ॥ इति ॥

एवमारोप्यारोपविषययोश्शास्त्रीयव्यवहारयोर्विजातीयत्वे द्-
शितान्युदाहरणानि । तयोस्सजातीयत्वेऽपीयं संभवति । यथा—

सहकार्येऽहंकारे महति विलीने तवेक्षणाद्भग-
वन् । प्रकृतिस्थोऽयमियं धीर्विलीयते त्वयि ततः
परे देवे ॥ ७८४ ॥

हे भगवन्! तव ईक्षणात् कटाक्षात् सहकार्यं कार्येण वक्ष्य-
मणेन सह वर्तत इति तथोक्ते महति अपरिच्छेद्ये अहंकारं ।

अविद्यायामन्तरे वर्तमानास्स्वयं श्रीरः पण्डितमन्थमानाः ।

जङ्घन्यमानाः परियन्ति मूढा अन्धेनेव नीयमाना यथाऽन्धाः ॥
इत्याद्युक्ते स्वतन्त्रात्मभ्रममूलके गर्वापरनामन्यभिमाने । येन जरा-
रोगाद्यनेकानर्थव्रातैर्भृशं हन्यमाना मूढास्संसारे भ्रमन्ति प्राणिनः ।
विलीने सति । अयं अहमित्यर्थः । स्वस्यैव विनयातिशयेन अन्य-
तया निर्देशः । प्रकृतिस्थः प्रकृतिः स्वाभाविकशेषता तस्यां तिष्ठ-
तीति तथोक्तः—

दासभूतास्स्वतस्सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः ।

इत्याद्युक्तस्वाभाविकशेषत्वानुसंधातेत्यर्थः । आसमिति शेषः । ततः
इयं श्रीः मदीया एषा मतिः परे देवे त्वयि विलीयते त्वदाकारा-
कारिता भवतीत्यर्थः । अहंकारादिमलराहित्येन शुद्धान्तःकरणतया
स्वाभाविकशेषतानुसंधातुर्मम सर्वग्रन्थिविप्रमोक्षहेतुभूता ध्रुवा-
ऽनुस्मृतिर्भवतीति भावः । अत्र—

लीयते ब्रह्मणि मतिर्निर्ममस्यानहंकृतेः । इति,

मामनुस्मरताश्चित्तं मय्येव प्रविलीयते ॥

इत्यादिकं च स्मार्यते ।

पक्षे—तव ईक्षणात् संकल्पात् सहाकार्ये एकादशेन्द्रियश-
ब्दादितन्मात्राकाशादिभूतपञ्चकात्मकार्यैस्सहिते अहंकारे सा-
त्त्विकाद्यहंकाराख्ये तत्त्वे महति महत्तत्त्वे स्वकारणभूते विलीने
सति अयं महान् महत्तत्त्वमित्यर्थः । प्रकृतिस्थः मूलप्रकृतौ विलीन
इत्यर्थः । इयं प्रकृतिः अव्यक्ताद्यपरपर्याया ततः अनन्तरं परे देवे
परस्मिन् ब्रह्मणि त्वयि लीयते । क्रमादक्षरत्वतमस्त्वावस्थापन्ना
सती एकीभवतीत्यर्थः । अत्र वेदान्तशास्त्रीयभगवद्भक्तिव्यवहारे
प्रस्तुते अप्रस्तुतस्य तच्छास्त्रीयस्यैव 'अहंकारो महति विलीयते

महानव्यक्ते लीयते अव्यक्तमक्षरे लीयते अक्षरं तमासि लीयते तमः परे देव एकाभवति' इति श्रुत्युक्तप्रलयव्यवहारस्यारोपः ॥

लौकिके व्यवहारे शास्त्रीयव्यवहारारोपो यथा -

हारास्तव प्रतीकालम्बनभाजो यथोचितगुणा-
ढ्याः । मुञ्चन्त्यर्चिस्सरणिं दूरान्नारायणाचलसुधां-
शो ॥ ७८५ ॥

हे नारायणाचलसुधांशो! नारायणाचल इति शेषद्ररेवना-
मान्तरमित्यवोचाम । तव प्रतीकः वक्षोरूपोऽव्ययः तस्य आल-
म्बनमाश्रयणं प्रतीकरूप आश्रयो वा तद्भजन्तीति तथाक्ताः ।
यथाचिताः यथार्हाः ये गुणाः सुवर्णादितन्तवस्तैः आढ्याः अभि-
रूपा इति यावत् । हाराः मुक्तादिरत्नमयाः सरा अर्चिस्सरणिं
रोचिःपरंपरां 'सरणिः पङ्क्तिवर्त्मनाः' इति रत्नमाला । दूरात्
मुञ्चन्ति प्रसारयन्तीति यावत् ।

पक्षे - प्रतीकालम्बनभाजः नामादिप्रतीकोपासकाः अत एव
यथोचितगुणाढ्याः यथाऋतुनयेन उपासनानुगुणयत्किञ्चिद्रुणसं-
पन्नाः न तु साक्षाद्ब्रह्मोपासकवदाविर्भूतापहनपाप्मत्वादिब्रह्मगु-
णा इति भावः । अर्चिस्सरणिं अर्चिरादिमार्गं दूरात् मुञ्चन्ति
'अप्रतीकालम्बनान्नयतीति वादरायण उभयथा च दोषात्तत्क-
तुश्च' इति सूत्रेण भगवता वादरायणेनाप्रतीकालम्बनानामेवा-
र्चिरादिगतेर्निर्णीतत्वेन प्रतीकोपासकानां तस्या असंभवादिति
भावः । प्रतीकोपासनं नाम अब्रह्माणि नामादौ ब्रह्मदृष्टिः यद्विधीयते
'नाम ब्रह्मेत्युपासीत' इत्यादिभूमविद्यादां । अत्र लौकिके भगवन्मु-
क्ताहारव्यवहारे प्रस्तुते अप्रस्तुतवेदान्तशास्त्रीयव्यवहारारोपः ॥

यथावा -

देवच्छन्दानुगुणास्तमुपासीनाश्रितोज्ज्वलनसृ-
तयः । मुक्ताख्यां लभमाना मणयोऽश्रुवते हरेः
परं धाम ॥ ७८६ ॥

देवच्छदस्य शतयष्टिकमुक्ताहारस्य 'देवच्छन्दोऽसौ शत-
यष्टिकः' इत्यमरः । अनुगुणाः अनुरूपाः तद्वटनार्हा इत्यर्थः ।
अत एव तं देवच्छन्दं उपासीना आश्रिता इत्यर्थः । श्रितो-
ज्ज्वलनसृतयः । श्रिता प्राप्ता उज्ज्वलनस्य उत्कृष्टप्रकाशस्य सृतिः
सरणं प्रसरः यैस्ते तथोक्ताः मुक्ता इत्याख्यां लभमानाः म-
णयः मात्तिकानीत्यर्थः । हरेः श्रीनिवासस्य परं धाम दिव्य-
विग्रहं 'गृहदेहत्विष्ट्रभावा धामानि' इत्यमरः । अश्रुवते प्राप्नु-
वन्ति तत्र प्रकाशन्त इति भावः ।

अन्यत्र देवस्य परमात्मनः 'अध्यात्मयोगाधिगमेन देवम्'
इत्यादौ देवशब्दस्य परमात्मनि प्रयोगात् । छन्दः अभिप्रायः वशो
वा 'अभिप्रायवशौ छन्दौ' इत्यमरः । तस्यानुगुणाः भगवदधी
नस्वरूपस्थितिप्रवृत्तय इति यावन् । तं देवमेव 'सर्वं वाक्यं
सावधारणम्' इति न्य यात् । न तु तत्प्रतीकं नामादिकमिति
भावः । उपासीनाः । अत एव श्रितोज्ज्वलनसृतयः प्राप्तोत्तमा-
र्चिरादिमार्गास्सन्तः 'पदवी सृतिः' इत्यमरः । मुक्ताः प्रकृतिबन्ध-
विसृष्टा इति भावः । हरेः परं धाम अश्रुवते 'तद्विष्णोः परमं
पदम्' इत्युक्तमप्राकृतं देशविशेषं विन्दन्तीत्यर्थः । अत्रापि पूर्ववदेव
लौकिके व्यवहारे शास्त्रीयव्यवहारारोपः ॥

यथाव. —

मुक्ताः कतिचन मणयोतनवदश्रीनाथ मूर्ति-

भाजश्च । स्वैरं दिव्यालोकान् सृजन्ति हृद्यास्तव
स्वराजश्च ॥ ७८७ ॥

हे श्रीनाथ! तव हृद्याः हृदयस्थाः 'शरीरावयवाच्च' इति भवार्थे यत् 'हृदयस्य हृद्वेख' इत्यादिना हृदयशब्दस्य हृदा-देशः । स्वेन राजन्त इति स्वराजः अनन्याधीनप्रकाशा इत्य-तिशयोक्तिः । अतनवः स्थूलाः । मूर्तिभाजः काठिन्यभाजश्च । 'मूर्तिः काठिन्यकाययोः' इत्यमरः । कतिचन मुक्ता इति मणयः स्वैरं यथेष्टं दिव्याश्च ते आलोकाश्च दिव्यालोकाः तान् रम-णीयान् प्रकाशानित्यर्थः । 'दिव्यं वल्गुलवङ्गयोः' इति हेम-चन्द्रः 'आलोको दर्शने द्योतौ' इत्यमरः । सृजन्ति प्रसारय-न्तीति यावत् ॥

पक्षे-तव हृद्याः हृदयप्रियाः 'स च मम प्रियः' इति गानात् । 'हृदयस्य प्रियः' इति यत् । अत एव मुक्ताः प्रकृतिवन्धवियुक्ताः कतिचन चेतना इति गम्यते । स्वैरमित्येतदत्राप्यपकृष्यते । स्वैरं यथेष्टं अतनवः अशरीराः मूर्तिभाजः शरीरभाजश्च । दिव्याः दिवि परमपदे भवाः दिव्यास्सन्तः, दिगादित्वाद्यत् । स्वैरं यथेष्टं लोकान् 'स यदि पितृलोककामो भवति संकल्पादेवास्य पितरस्समुत्तिष्ठ-न्ते' इत्याद्युक्तप्रकारान् लोकान् सृजन्ति । अत एव स्वराजश्च अनन्याधिपतयश्च भवन्तीति शेषः । अत्र पूर्वार्धेन अभावाधिक-रणसिद्धान्तार्थः, उत्तरार्धेन संकल्पाधिकरणार्थश्च संगृहीतः ।

तत्र हि-अभावाधिकरणे शरीरस्य दुःखहेतुत्वान्मुक्तस्य शरीरं नेति 'अभावं बादरिराह ह्येवम्' इति सूत्रेण बादरिमतमनू-द्य स एकधा भवति' इत्यादिना मुक्तस्यानेकधा भावश्रवणाद-च्छेद्यस्य निरवयवस्य शरीरेण त्रिनाऽनेकीभावानुपपत्तेः कर्मक-

तशरीरस्यैव दुःखहेतुत्वाच्च सशरीर एवायमिति 'भावं जैमि-
निर्विकल्पामननात्' इति जैमिनिमतेन प्रतिक्षिप्य सत्यसंकल्प-
त्वश्रुत्या इच्छानुरोधेन कदाचित्सशरीरः अशरीरश्च कदाचि-
दिति स्वमतमुपन्यस्तम् । 'द्वादशाहवदुभयविधं बादरायणोऽतः'
इति सूत्रेण भगवता बादरायणेन । संकल्पाधिकरणे तु सत्यसं-
कल्पत्वेन व्यवहियमाणानां राज्ञां कार्यनिष्पादने प्रयत्नसापेक्ष-
त्वदर्शानामुक्तस्यापि प्रयत्नसापेक्षैव पित्रादिसृष्टिरित्याशङ्क्य 'सं-
कल्पादेवास्य पितरस्ममुत्तिष्ठन्ते' इत्यवधारणात् प्रयत्नापेक्षत्वे
प्रमाणाभावाच्च संकल्पमात्रादेव सृष्टिरिति 'संकल्पादेव तच्छू-
तेः' इति सूत्रेण निर्णय 'अत एव चानन्याधिपतिः' इति स-
त्यसंकल्पत्वमेव 'स स्वगाङ्गवति' इति श्रुत्युदाहरणेन स्था-
पितं शारीरकभाष्ये । तदेतत्सर्वं मूले यथास्थानं प्रत्यभिज्ञापितं
तैस्तैः पदैरिति सावधानं द्रष्टव्यम् । अत्रापि लौकिके शास्त्री
यारोपः ॥

यथावा—

न क्षिप्तं न च मूढं न च विक्षिप्तं श्रयेत्त्वदीय-
जनः । त्वय्येकाग्रनिरुद्धस्थितिर्भवेद्देव सार्वभौ-
मोऽयम् ॥ ७८८ ॥

अत्र लौकिके व्यवहारे प्रस्तुते अप्रस्तुतयोगशास्त्रीयव्य-
वहारारोपः । तथाहि— हे देव ! त्वदीयजनः क्षिप्तं अन्यैरधि-
क्षिप्तं पुमांसं न श्रयेत् । मूढं अज्ञं च न श्रयेत् । विक्षिप्तं अ-
नवस्थितात्मानं च न श्रयेत् । संभावनायां लिङ् । किंतु अयं
त्वदीयजन त्वयि एकाग्रं अव्यग्रं यथा स्यात्तथा निरुद्धस्थितिः
निरुद्धचित्तवृत्तिरिति यावत् । सार्वभौमः सर्वभूमेरीश्वरः सर्व-

भूमिविदितश्च भवेत् । न च पुंवाक्येष्वनेकार्थत्वं दोषमावहति । अत एव शिशुपालवधे—‘क्रियासमभिहारेण’ इत्यत्र ‘भृशं पौ नःपुन्येन चेत्यर्थः’ इति मल्लिनाथः । ‘तस्येश्वरः, तत्र विदित इति च’ इत्यधिकारे ‘सर्वभूमिपृथिवीभ्यामणञौ’ इत्यण् । अनुशतिकादित्वादुभयपदवृद्धिः ॥

पक्षे—योगशास्त्रीयप्रक्रिययाऽर्थोऽनुसन्धेयः । तथाहि—‘योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः’ इति पातञ्जलं सूत्रम् । चित्तस्य रजस्तमोवृत्तीनां निरोधो योग इति तदर्थः । ‘स च मार्वाभौमः’ इति तद्भाष्यम् । चित्तस्य पञ्च भूमयो भवन्ति—क्षिप्तं मूढं विक्षिप्तं एकाग्रं निरुद्धमिति । तासु ‘सर्वासु भूमिषु विदित इति तदर्थः यदाह भाजराजः—‘स च निरोधस्सर्वासां चित्तवृत्तीनां सर्वप्राणिनां च धर्मः कदाचित्कस्यांचिद्वृद्धिभूमावाविर्भवति’ इति । अयमाशयः—यदा चित्तस्य या वृद्धिवृत्तिरुदेति तदा तस्यामन्यस्या वृत्तेर्निरोधो दृश्यते । यथा क्षिप्तावस्थायां मूढावस्थानिरोध इति तस्माद्यं निरोधस्सर्वास्वपि चित्तभूमिषूक्तप्रकारेण विदित इति । वाचस्पतिमिश्रस्तु—‘एकाग्रस्य चित्तस्य तिस्रो भूमयः मधुमती मधुप्रतीका विशोकेति । निरुद्धस्य तु संस्कारशपतैकैवेति । सर्वासु च तासु चतसृषु भूमिषु अन्यासां प्रमाणादिवृत्तीनां निरोधो विदितः’ इति तदर्थमाह । युक्तं चैतत् क्षिप्तादिषु पञ्चसु भूमिषु क्षिप्तं सदैव रजसा तेषु तेषु विषयेषु क्षिप्यमाणमत्यन्तमस्थिरम् । मूढं तु तमस्समुद्रेकान्निद्रादिमत् । क्षिप्ताद्विशिष्टं विक्षिप्तम् । विशेषश्चास्थेमवहुलस्य कादाचित्कस्थेमा । तत्र क्षिप्तमूढयोस्सत्यपि परस्परापेक्षया वृत्तिनिराधे पारंपर्येणापि निश्चयमहेतुताभिरहात्तदुपघातुकत्वाच्च समाधिश्चैव नास्त । विक्षिप्ते तु चेतसि कादाचित्कस्समाधिर्न

योगपक्षे वर्तते । किंतु तीव्रपवनविक्षिप्तप्रदीपवत्स्वयमेव नश्य-
ति । एकाग्रं त्वेकविषयकधारावाहिकवृत्तिस्मर्थं सत्त्वोद्रेकेण
तमोगुणकृततन्द्रादिविलयादेकाकारा वृत्तिः । सा च रजोगुण-
कृतचाञ्चल्यरूपविक्षेपाभावादेकविषयैवेति शुद्धे सत्त्वे भवति
चित्तमेकाग्रम् । अस्यां च भूमौ संप्रज्ञातः अत्र ध्येयाकारावृ-
त्तिरपि भासते । तस्या अपि निरोधे निरुद्धं चित्तमसंप्रज्ञात-
समाधिभूमिर्भवतीति क्रमः । तस्मात् क्षितमूढविक्षिप्तेषु समाधे-
रसंभवादर्वाशष्टयोरेकाग्रनिरुद्धयोरेव समाधिभूमितया तद्वान्त-
रभूतमधुमतीप्रभृतभूमिचतुष्टयमादाय सार्वभौमत्वं योगस्य नि-
र्व्यूढं वाचस्पतिमिश्रेणेति । अयमेव हि पक्षोऽस्मिन्नुदाहरणपद्ये
विवक्षितः । क्षिप्तमूढविक्षिप्तभूमित्रयाश्रयणं प्रतिषिध्य एकाग्रनि-
रुद्धाख्यभूमिद्वयस्थित्यैव योगस्य सार्वभौमताया दर्शितत्वादि-
त्यलम् ॥

यथा वा—

अविसन्निधिसातङ्कस्तव सेनारेणुल्ललन् शौरे ।
मन्येऽभ्रसरित्सलिलोपस्पर्शात्सकलमपि खम-
स्प्राक्षीत् ॥ ७८९ ॥

हे शौरे ! तव सेनारेणुः अवेः भानोः स्त्रीधर्मिण्याश्च ।

अविर्ना पर्वते सूर्ये मेघे मूपककम्बले ।

प्राकारे भवने भासि स्त्री तु पुष्पवतीभुवोः ॥

इति रत्नमाला । सन्निधेः सन्निकर्पात् सातङ्कः तापान्वितः
उपहतिगङ्गान्वितश्च 'रुक्तापशङ्कास्वातङ्कः' इत्यमरः । उल्ललन्
ऊर्ध्वं गच्छन् । पक्ष उतप्लवमान इत्याचारशीलानुभावोक्तिः । अ-

भ्रसरितः सलिलस्य उपस्पर्शान् अवमर्शाद्धेतोः । पक्षे स्नाना-
दाचमनाच्च तत्कृत्वेत्यर्थः । पुंवाक्येष्वनेकार्थत्वमदोपायेत्यनन्तर-
पूर्वश्लोकव्याख्यायामवोचाम । ल्यबलापे पञ्चमी ' उपस्पर्शस्पर्श-
मात्रे स्नानाचमनयोरपि ' इति मेदिनी । सकलं खं अन्तारिक्षं
अस्प्राक्षीत् । अस्पृशदेवेति मन्ये अनुमिनोमि अन्यथा मन्दा-
किर्त्तस्पर्शासंभवादिति भावः । पक्षे सकलं खं चक्षुरादीन्द्रियं
अस्प्राक्षति उपास्पृशदित्यर्थः ।

चण्डालसूतिकोदक्यापतितान् दूरतस्त्यजेत् ।

अतस्सन्निधिमात्रेण सचेले स्नानमाचरेत् ॥

इति, स्नात्वा पीत्वा च भुञ्ज्या च सुप्त्या श्रुत्वा द्विजोत्तमः ।

अनेन विधिना सम्यगाचान्तदशुचितामियात् ॥

इति च संवर्तस्मृतेः,

अद्भिस्तु प्रकृतिस्थाभिर्हीनाभिः फेनबुद्बुदैः ।

त्रिः प्राश्यापो द्विरुन्मृज्य खान्यद्भिस्समुपस्पृशेत् ॥

इति याज्ञवल्क्येन आचमनानन्तरं चक्षुरादीन्द्रियस्पर्शस्मरणाच्च ।

' इन्द्रियेषु खम् ' इत्यमरः । अत्र लौकिके भगवत्सेनारेणुव्य-
वहारे घर्मशास्त्रीयव्यवहारारोपः ॥

यथा वा—

हृद्गतमुक्तावलिकश्शितिकण्ठीयातिवेलरुचि-
सुभगः । प्रौढशिरोमणिदीधितिपरिचयपरभाग-
वान् हरिर्जयति ॥ ७९० ॥

हृद्गता वक्षस्स्था मनस्स्था च मुक्तावलिः मुक्ताहारः न्या-
यग्रन्थविशेषश्च यस्य स तथोक्तः । ' शेषाद्विभाषा ' इति कप् ।
शितिकण्ठीयां मयूरसंबन्धिनी अतिवेलो रुचिः त्विद् तथा सु-

भगः । पक्षे शितिकण्ठीयमिति न्यायग्रन्थविशेषः । तस्मिन्नति-
वेला रुचिः आस्था तथा सुभगः । प्रौढः शिरोमणिः चूडारत्नं
तस्य दीधितेः प्रभायाः, पक्षे शिरोमणिदीधितिः न्यायग्रन्थवि-
शेषः तस्य परिचयतः संपर्कान् व्यासङ्गाच्च परभागवान् गु-
णोत्कर्षवान् 'परभागो गुणोत्कर्षे' इति कोशः । अत्र लौकिके
श्रीनिवासदिव्यविग्रहव्यवहार न्यायशास्त्रीयव्यवहारारोपः । अ-
त्राप्रकृतव्यवहारस्यापि लौकिकत्वाभिसन्धौ प्राथमिकप्रभेदस्यैवेदं
स्यादुदाहरणम् ॥

यथावा—

हस्तेऽनन्तोच्चे तव लग्नं धनुर्दितमुच्छ्रितं ननु
राज्ये । सौम्यमिनं च दधानं सुश्रीकं स्वकलितो-
दयं त्वातनुते ॥ ७९१ ॥

ननु अनन्त! हे भगवन्! उच्चे उत्कृष्टे उच्छ्रिते वा तव
हस्ते पाणौ लग्नं अत एव उदितं उत्कर्षं प्राप्तं धनुः चापं
कर्तुं उच्छ्रितं उत्कर्षेणाश्रितं जनं विभाषणादिकमिवेति भावः ।
राज्ये आधिपत्यस्थानं सौम्यं अनुग्रहासनं इत्थं राजानं च
'सौम्यो ज्ञे ना त्रिष्वनुग्रहे' इति, 'इनः पत्यौ नृपार्कयोः' इति
च मेदिनी । दधानं पुष्पान् राज्ये निराबाधं निवेशयदित्यर्थः ।
सुश्रीकं शोभनतेजसं स्वकलितोदयं स्वेन धनेन 'स्वोऽस्त्रियां
धने' इत्यमरः । कलितः उदयः प्राभवं यस्य तं तथोक्तम् । तु-
शब्दोऽवधारणे । उक्तविधमवेत्यर्थः । नात्र संदेहव्यमिति भावः ।
आतनुते इति ॥

इतरत्र—ननु इति कस्यचित्संबोधनम् । हस्ते हस्तर्क्षे
अनन्तोच्चे अनन्ते अन्तरिक्षे उच्चे सति द्रष्टुर्भूमध्यतुल्यभागस्थे

सति उदितं उदयं प्राप्तं धनुः धनुराख्यं तव लग्नं त्वज्जन्म-
लग्नं, तथाचोक्तं ज्यौतिषोपकरणे --

अवाच्यमिमुखो भूत्वा निशि कालं खमध्यम ।
स्वभ्रूमध्यगतां योगतारां दृष्ट्वा वदेत्सुधी ॥
अक्षराणां कटपयादीनां संख्याक्रमाश्रयात् ।
तत्तन्नक्षत्र उच्चस्थे लग्नानां गतिरुच्यते ॥

इत्युपक्रम्य 'हस्तो धनुर्गृहे बाला' इति । हस्तनक्षत्रमुच्चस्थं
च । धनुर्लग्ने तिस्रो नाडिकाः त्रयो नाडिकाष्टांशाश्च गता इति
तदर्थः ।

प्रतिवाक्यं पठ्यमानवर्णयुग्मादिमाक्षरम् ।
लग्नेऽवबोधयेन्नाडीं तदष्टांशं पराक्षरम् ॥

इति तत्रैवोक्तेः । राज्ये दशमे कन्याराशौ उच्छ्रितं उच्चस्थ-
मित्यर्थः । इदं सौम्यमित्यनेनैवान्वेति, तस्यैव कन्याया उच्च-
स्थानत्वात् । न त्विनमित्यनेन । तस्य हि मेषो राशिरुच्चस्था-
नम् । सौम्यं बुधे इत्तं भानुं च दधानं सत् स्वकलितोदयं
स्वस्मिन् धनुर्लग्ने कलितोदयं प्राप्तजन्मानं त्वा त्वां सुश्रोक्तं
शोभनैश्वर्यं तनुते । भाग्याधिपस्य भानोरुच्चगतेन राज्याधिपेन
बुधेन सह राज्यस्थानेऽवस्थानादिति भावः । धनुर्लग्नस्य सिं-
हकन्ये भाग्यराज्यस्थाने । 'भाग्यं धर्मश्च नवमं, कर्म राज्यं
च दशमम्' इति नवमदशमराश्योर्भाग्यराज्यस्थानत्वाभिधाना-
त् । अत्र लौकिके भगवद्भनुर्व्यवहारं -

भाग्यराज्याधिपौ स्यातां भाग्ये राज्येऽपि वा यदि ।
तयोरेकोऽप्युच्चगश्चेन्महद्राज्यं प्रयच्छति ॥

इति ज्यौतिषव्यवहारारोपः ॥

यथावा—

फणिशिखरिणीश्वर त्वं निवसन्कोणे क्वाऽपि
सुरपूज्यः । भविता यदुदयदृष्टिधीमान् श्रीमान्
भवेत्स च वपुष्मान् ॥ ७९२ ॥

फणिशिखरिणि शोपाद्रौ । ईश्वर ! स्वामिन ! 'स्वामीश्वरा-
धिपति' इत्यादिना सप्तमी । सुरपूज्यः देवाराधनीयः । पक्षे
बृहस्पतिरित्यर्थः । त्वं क्वाऽपि कोणे फणिशिखरिणीत्येतदत्रा-
नुपज्यते । शोपाद्रौ कस्मिंश्चित्प्रदेशे इत्यर्थः । पक्षे लग्नात्पञ्चमे
नवमे वा त्रिकोणाख्यस्थाने निवसन् सन् यस्य पुंसः उदये
अभ्युदये । पक्षे—उदयशब्दः स्वद्रष्टव्यस्थानोपलक्षकः उदये ज-
न्मलग्ने तदुपलक्षिते त्रिकोणान्तरे च । दृष्टिः अभिप्रायः दृक्
यस्य स तथोक्तो भविता । स पुमान् धीमान् श्रीमान् वपु-
ष्मांश्च भवति । त्वत्कटाक्षितस्य किं दुर्लभमिति भावः । द्विती-
यपक्षे यजन्मलग्नात्पञ्चमे नवमे वा कोणे विद्यमानो गुरुर्लग्नं
त्रिकोणदृष्ट्या पश्यति स धीमान् श्रीमान् वपुष्मांश्च भवति ।
पञ्चमस्य वृद्धिस्थानत्वात्तत्र गुरुस्थितौ धीमान् तस्मात्पञ्चम
कोणदृष्ट्या नवमस्थानदर्शने श्रीमान् नवमकोणदृष्ट्या वपुस्स्था
नस्य लग्नस्य वीक्षणे वपुष्मांश्च भवति । एवं नवमस्य भाग्य-
स्थानत्वात्तत्र तदवस्थाने श्रीमान् तस्मात्पञ्चमकोणदृष्ट्या लग्ना-
वलोकने पूर्ववद्वपुष्मान् नवमकोणदृष्ट्या पञ्चमस्थानावलोकने
धीमांश्च भवेदिति विवेकः । अत्र लौकिकं भगवत्कटाक्षितजन-
व्यवहारे,

पश्यन्ति सप्तमान् सर्वे शनिजीवकुजाः पुनः ।

विशंपतस्तु त्रिदशत्रिकोणचतुरश्रकान् ॥

योयो भावस्स्वामिदृष्टो युतो वा ।

सौम्यैर्वा स्यात्तस्यतस्याभिवृद्धिः ॥

इत्यादिज्योतिश्शास्त्रीयव्यवहारारोपः ॥

यथावा—

न नमय शिरो यतस्त्वयि ननु वृत्ते काऽपि
मालिनी भवति कृतिन् । साध्वन्वयगुणरुचिरा
ह्यतिशकर्यन्तरुज्ज्वलाऽनघलक्ष्मीः ॥ ७९३ ॥

इदं पद्यं कंचित्कृतिनं प्रति कस्यचिद्वचनम् । हे कृतिन् !
शिरः मूर्धानं न नमय न प्रह्वय । यतः यस्मात्कारणात् त्वयि
वृत्ते चरित्र विषये काऽपि मालिनी मालिन्यं 'गुणवचन' इति
भावे ष्यञि पित्वलक्षणो ङीप् । न भवति नु । नु इत्येतद-
व्ययमनुनये । 'नु वितर्कापमानयोः । विकल्पानुनयातीने प्रश्ने
हेत्वपदेशयोः' इति मंदिनी । यदि चारित्र्ये यत्किञ्चिदपि सं-
भवेन्मालिन्यं तर्हि शिरो नमयितव्यं, तद्धि शिरोनमनकारणं,
न हि त्वयि तद्दृश्यत इति भावः । तत्र हेतुमाह—साध्विति ।
ह अनघ ! हि यस्मात् साध्वन्वयगुणरुचिरा साधुः अन्वय-
संबन्धः येषां ते नित्यसंबद्धा इत्यर्थः । तथाविधाः ये गुणाः
सत्यत्वज्ञानत्वानन्दत्वादयः अपहतपाप्मत्वादयश्च कल्याणगुणाः
तैः रुचिरा रमणीया । अतिशक्करी दुरितनिग्रहाश्रितानुग्रहयोर-
तिमात्रशक्ता । शक्नोतेः 'अन्येभ्योपि दृश्यते' इति कनिप् । स्त्री-
त्वविवक्षायां 'वनो र च' इति ङीप्, रश्चान्तादेशः । ईदृशी
लक्ष्मीः श्रीः अन्तः तव हृदये उज्ज्वला दीप्ता त्वया ध्यातेति
यावत् । उक्तप्रकारलक्ष्मीनिवासभूतहृदयतया तत्र मालिन्यस्पर्शो
न भवत्येवेति भावः ॥

अन्यत्र - त्वयि इत्यत्र तु अयि इति छेदः । अयि कृतिनः ।
 ननमयशिरोयतः ननमयाः क्रमेण नगणद्वयमगणयगणाः शिरसि
 आदौ यस्य स तथोक्तः । यः यगणः तस्मात् ननमयशिरोयतः ।
 सार्वविभक्तिकस्तसिः । वृत्ते, जात्यकवचनम् । वृत्तेषु मध्ये
 काऽपि इयमप्येकेत्यर्थः । मालिनो भवति मालिनीनाम वृत्तं
 भवति । 'ननमयययुतेयं मालिनी भोगिलोक्तं' इति तल्लक्षणात् ।
 तामेव विशिनष्टि—साध्विति । अन्वयः आविद्यमानः उवर्णो यस्य
 सः अनुः । नन्पूर्वपदबहुव्रीहौ नञो नलापे 'तस्मान्नुडाचि' इति
 नुट् । स चासौ अयश्च अं यातीत्ययः । याध्रातोः 'आतोऽनुपसर्गे
 कः' इति कः । उकारस्थानिकाकारवानित्यर्थः । गुणः गण इत्यर्थः ।
 गुणशब्दे उक्तरात्या उकारोत्सारणे तत्रैव अकारन्यासं गण इति
 निष्पत्तेः । साधुः वक्ष्यमाणरीत्या शुभप्रदः यः अन्वयगुणः, जा-
 त्यकवचनम् । यद्वा—साधवः अन्वयगुणा इति बहुवचनान्तशब्दा-
 ष्यामेव विग्रहः । अन्वयगुणाः पूर्वाक्ताः ननमययगणा इत्यर्थः ।
 तैः रुचिरा । अतिशक्री तन्नामपञ्चदशं छन्दः । 'उक्ताऽत्युक्ता'
 इत्यारभ्य 'शक्री साऽतिपूर्वा स्यात्' इति तस्याः पञ्चदश-
 त्वेन गणनात् तस्यां अन्तः मध्ये उज्ज्वला दीप्यमाना अनघाः
 निर्दोषाः लक्ष्म्यः संपदो यस्यास्मेति पञ्चमावबहुव्रीहिः । हीत्यध-
 धारणे । अस्याः प्रबन्धादौ प्रयोगे कृतिनेतुस्तत्प्रणेतुश्च संपद-
 स्सिद्धयन्त्येवेति भावः । यथोक्तमलंकारशिरोभूषण—

नगणस्त्रिलघुर्ददात्यजस्रं सकलार्थानपि देवताऽस्य यज्वा ।
 हरितालनिभो ग्रहेण हानस्तदमुष्यारिगणो न कश्चिदस्ति ॥
 मगणस्त्रिगुरुश्चयं विधत्ते बुधभूमिग्रहदेवतस्तटिच्छ्रीः ।
 तनुते सगणान्वितोऽथ लक्ष्मीं भवति क्रूरयुतस्त्वशोभनोऽसौ ॥
 यगणो जलदेवतोऽतिशुभ्रो धनदाय्यादिलघुः कविग्रहश्च ।

तगणेन युतोऽशुभं प्रदत्ते विपमिश्रौदनवत्कवेश्च नेतुः ॥

यस्य यस्य तु शुभाऽधिदेवता तस्य तस्य तु गणस्य सौम्यता ।

यस्य यस्य भवतीह साऽन्यथा क्रूरता भवति तस्य तस्य हि ॥

इति । एवंच नगणोपक्रमेऽस्मिन्वृत्ते नगणस्य ग्रहावधुरतया सर्व-
गणयोगेऽपि शुभप्रदत्वान् बुधादिदेवताकस्य मगणादेरिव रिपु-
पापग्रहदेवताकत्वप्रयुक्ताशुभगणसंबन्धनिबन्धनाशुभत्वानवकाशा-
न्निसर्गत एव शुभयोर्मगणयगणयोर्योगाच्च लक्ष्मीप्रदत्वमिति ध्ये-
यम् । अत्रेदं बोध्यम् — 'नद्युतश्च' इति काप सिद्धे उरःप्रभृ-
तिषु लक्ष्मीशब्दपाठस्य एकवचनान्तलक्ष्मीशब्दावयवकवहुव्रीहे-
रेव नित्यं कप्, अन्यत्र 'शेषाद्भिभाषा' इति विकल्प एवेति
नियमार्थताया उक्तत्वादिह च बहुवचनान्तलक्ष्मीशब्दन विग्र-
हस्य प्रदर्शितत्वान्न नित्यकप्प्रसक्ति । 'शेषाद्भिभाषा' इति क-
पश्च वैकल्पिकतयाऽत्र तस्याविवक्षणम् । नाप्युपसर्जनह्रस्वः 'गो-
स्त्रियोः' इत्यनेन स्त्रीप्रत्ययान्तस्यैव ह्रस्वावधानात् । लक्ष्मीश-
ब्दस्य च स्त्रीप्रत्ययान्तत्वाभावादिति । अत्र लौकिके प्रस्तुत-
व्यवहारे अप्रस्तुतच्छन्दश्शास्त्रीयव्यवहारारोपः ॥

यथावा—

रमणीयसन्धिवन्धं हृद्याङ्गं सर्वतोऽभिनन्द्यर-
सम् । रूपं तवाभिरूपं विलोक्य सभ्या मुकुन्द
यान्ति मुदम् ॥ ७९४ ॥

रमणीयस्सन्धिवन्धो यस्य तत् । अनेन—

अङ्गप्रत्यङ्गकानां यस्सन्धिवेशो यथोचितम् ॥

सुस्त्रिभसंधिवन्धं यत्तत्सौन्दर्यमितीर्यते ।

इत्युक्तलक्षणसौन्दर्यवत्त्वं द्योतितम् । पक्षे रमणीयाः सन्धीनां ।

‘मुखं प्रतिमुखं गर्भस्सावमर्शोपसंहतिः’ इत्युक्ताः ये पञ्च सन्धयस्तेषां बन्धः यस्मिस्तत् । हृद्यः हृदये भवः अङ्कः श्री-वत्सचिह्नं यस्य तत् । पक्षे हृदयप्रियाः अङ्काः ॥

प्रत्यक्षनेतृचरितो विन्दुव्यक्तिपुरस्कृतः ।

अङ्को नानाप्रकारार्थसांवधानरसाश्रयः ॥

इत्युक्तलक्षणा. विच्छेदविशेषाः यस्मिस्तत् । सर्वतः अभिनन्द्या रसा भूः येन तत् अभिनन्दनीयशृङ्गारादिरसमिति च । तव अभिरूपं मनोज्ञं रूपं दिव्यविग्रहं विलोक्य सङ्घ्याः साधवः सामाजिकाश्च मुदं यान्ति । अत्र लौकिकव्यवहारे नाटकीयव्यवहारारोपः ॥

शास्त्रीये लौकिकव्यवहारारोपो यथा—

विजरो विमृत्युरपहतपाप्मा त्वं सत्यकाम इ-
ति भगवन् । त्वयि तत्परा प्रसूते श्रुतिरनघा
काङ्क्षितार्थमखिलमपि ॥ ७९५ ॥

अत्र वेदान्तशास्त्रीये व्यवहारे लौकिकवल्लभानुरक्तसुप्रजः कुटुम्बिनीव्यवहारारोपः । ‘अपहतपाप्मा विजरः’ इति श्रुत्यर्थोऽत्रानुसंहितः । पक्षे—सत्यकामः स्वनायिकानुरक्त इति यावत् । काङ्क्षितार्थं अपेक्षितं आभेधेयं प्रयोजनं च ॥

यथावा—

प्रविहाय भुक्तभोगामचितं प्रकृतिं स्वलाभसो-
त्कण्ठम् । तावकमच्युत धन्यं कुशलतरा संप्रती-
क्षते मुक्तिः ॥ ७९६ ॥

भुक्तभोगां अनुभूतसुखां विरक्तेः प्रागेव भोगा भुक्ताः न तूपरिष्टाद्भोक्ष्यन्त इति भावः । अचितं अचेतनरूपां अज्ञां च प्रकृतिं प्रविहाय 'जहात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्यः' इति श्रुतिरत्रानुसंहिता । स्वलाभे अपहतपाप्मत्वाद्द्विशिष्टस्वस्वरूपप्राप्तौ सोत्कण्ठम् । पक्षे स्वलाभे आत्मप्राप्तौ सोत्कण्ठं—

सर्वेन्द्रियसुखास्वादो यत्रास्तीत्यभिमान्यते ।

तत्प्राप्तीच्छां ससंकल्पामुत्कण्ठां कवयो विदुः ॥

इत्युक्तेच्छाविशेषसहितम् । हे अच्युत ! तावकं त्वद्भक्तं धन्यं कृतकृत्यं धनं लब्धायं च पुमांसं कुशलतरा अतिमात्रक्षेमंकरा चतुरतरा च 'पर्याप्तौ सुकृते क्षेम कुशलं निपुणे त्रिपु' इति रत्नमाला । मुक्तिः प्रतीक्षते प्रतिपालयति । अत्र वेदान्तशास्त्राद्ये प्रकृते व्यवहारं भुक्तभोगमूढवनितापरित्यजनपूर्वकस्वाभिलाषिनायकप्रतिपालयितृवासकसज्जिकाव्यवहारारोपः ॥

यथावा--

सा देवता विजयतेतरां परव्यूहविभवभेदेन ।
साध्वर्चा भुवनेऽन्तर्यामितया चापि विख्यात्या ॥

सा देवता 'संयं देवतैक्षत' इत्युक्तापरब्रह्मरूपा देवता । परव्यूहविभवभेदेन परः परवासुदेवः व्यूहाः वासुदेवसंकर्षणाद्याः विभवाः रामकृष्णाद्यवताररूपाः तद्रूपेण भेदेन विजयतेतराम् । किञ्च भुवने अस्मिन् जगति साध्वर्चा श्रीरङ्गवैकटाचलादिदिव्यक्षेत्रनिवासरमणीयार्चारूपा । साध्वी अर्चा यस्यास्सेति बहुव्रीहिः । साध्वी च सा अर्चेति तत्पुरुषो वा । 'प्रतिकृतिरर्चा' इत्यमरः । अन्तर्यामितया अन्तर्यामिरूपेण, हेतौ तृतीया । विख्यात्या चापि अन्तर्यामित्वप्रयुक्तकीर्त्या चापीत्यर्थः ।

यद्वा-विशिष्टा ख्यातिर्यस्यास्सा तथोक्ता, अन्तर्यामितया चापीति योज्यम् । विजयतेतरामित्यनुपज्यते । परब्रह्मरूपा देवता परव्यूहावेभवाचान्तर्यामिरूपैर्जगति विजयतेतरामिति निर्गळितोऽर्थः । पक्षे—उत्तरार्धे भुवने अन्तः या अमितया इतिच्छेदः । भुवनेऽन्तः लोकस्य मध्ये इत्यर्थः । 'सप्तमी शौण्डैः' इति सप्तमीसमासविधायकसूत्रस्थशौण्डादिगणे अन्तश्शब्दपाठात् ज्ञापकात् तद्योग अवयविन आधारत्वविवक्षया सप्तमी वृक्षे शाखेतिवदिति ध्येयम् । या देवता परेषां वैरिणां व्यूहाः बलविन्यासाः तेषां विभवस्य भेदेन विदारणेन अमितया अपरिच्छिन्नया विख्यात्या कीर्त्या चापि साध्वी अर्चा यस्यास्सा तथोक्ता पूज्या भवतीत्यर्थः । सा देवता विजयतेतरामित्यन्वयः । अत्र प्रस्तुते पञ्चरात्रागमसिद्धे व्यवहारे -

महती देवता ह्येषा नररूपेण तिष्ठति ।

इत्युक्तप्रभावप्रतापयशस्सुभगमहाराजव्यवहारो लौकिक आरोप्यते ॥

यथावा—

ननु नित्यदस्युवर्गत्रस्तोऽहं क्वापि रक्षणमविन्दन् । विश्वस्य त्वयि नाथ न्यस्तस्वो धन्य एव न कथं स्याम् ॥ ७९८ ॥

ननु नाथ ! नित्याः अनपायिनः ये दस्यवः कामादयश्शत्रवः तेषां वर्गात् वर्गस्य वा त्रस्तः भीतः । पक्षे—नित्यं दस्युवर्गात् चोरनिवहात् त्रस्तः उद्विग्नः 'दस्युश्चोरे पुंसि रिपौ' इत्युभयत्रापि मेदिनी । क्वापि रक्षणमविन्दन् शरणमलभमानस्सन् विश्वस्य रक्षिष्यतीति प्रतीत्य त्वयि न्यस्तं अर्पितं स्वं आत्मा धनं च यन स तथोक्तः 'स्वो ज्ञातावात्मनि स्वं त्रिष्वात्मीये

स्वोऽस्त्रियां धने' इत्युभयत्राप्यमरः । धन्यः कृतार्थ एव कथं न स्याम् । भगवाति न्यस्तात्मरक्षाभरस्य कृतार्थता स्यादेवेति भावः ।

पक्षे—धनं लब्धा धन्यः प्रत्यायिते सुजनसार्वभौमे न्यस्त-
धनस्य कथं पुनस्तद्धनलाभो न स्यादिति भावः । अत्र भगवच्छा-
स्त्राख्ये व्यवहारे लौकिकव्यवहारारोपः ॥

यथावा—

प्रोल्लसदमलाब्जकरः प्रकाशविभवैः प्रसाधि-
ताशान्तः । प्रथते फणाधरगिरिप्रभोरपघनो घना-
गमस्यान्ते ॥ ७९९ ॥

प्रोल्लसन् अमलः अब्जशङ्खः करे यस्य सः, प्रोल्लसन्तः
अमलाः अब्जकराः चन्द्रकिरणाः यस्मिन् स इति च । प्रकाशविभवैः
प्रभातिशयैः प्रकृष्टैः काशकुसुमविभवैश्च प्रसाधिताशान्तः । फणा-
धरगिरिप्रभोः अपघनः दिव्यविग्रहः घनस्य गम्भीरार्थस्य आगमस्य
वेदस्य अन्ते उपनिषदीत्यर्थः । पक्षे—घनागमस्य प्रावृत्तमयस्य
अन्ते अवसाने इत्यर्थः । प्रथते । अत्रापि शास्त्राख्ये व्यवहारे लौ-
किकशरत्समयव्यवहारारोपः ॥

संख्यावाद्भस्सर्वविद्धिश्चमत्कारैकजीवितैः ।

उदाहरणभूयस्त्वं सोढव्यं चापलात्कृतम् ॥

इयं चालंकारान्तरेषु भूयस्स्वानुगुण्येन वर्तते । यथा—

कटकश्वरणे व्यलसच्छिरो हरेरधिरुरोह मणिम-
कुटी । दत्तेऽन्तरे वधूटी स्वल्पेऽपि विगृह्णुलप्रवृत्ति-
स्स्यात् ॥ ८०० ॥

अत्र समर्थ्यत्वेन वर्तमाना समासोक्तिरर्थान्तरन्यासानुगु-
ण्यमाधत्ते ॥

यथावा—

गृह्णाति को नु हृदयान्यबलानां भुवि निसर्ग-
चपलानाम् । दरमनभिमुखे भगवति चिरपरिचि-
तमपि नरं त्यजति संपत् ॥ ८०१ ॥

अत्र समर्थकत्वेन वर्तते ॥

प्रसृमरघृणयो मणयो हारगताश्शौरिहृत्पदग-
ताय । प्राभृतमर्पयितुं मणिवराय मन्ये प्रसारय-
न्ति करान् ॥ ८०२ ॥

अत्र साम्राज्यसिंहासनाधिरूढसार्वभौमोपहारार्पणपरपरि-
च्छिन्नजनपदाधिपनरपतिसमुदयव्यवहारमूला करप्रसारणोत्प्रेक्षा ।
अनेनैव पथा अचेतनव्यवहारे प्रस्तुते चेतनव्यवहारसंबन्धिस्व-
रूपहेतुफलोत्प्रेक्षायां, चेतनव्यवहारे प्रस्तुते चाचेतनव्यवहारसं-
बन्धिस्वरूपहेतुफलोत्प्रेक्षायां च समासोक्तिरेव मूलम् । सारूप्या-
दर्पायं समासोक्तिर्भवतीति दीक्षितैरभ्यधायि । न क्षमते तां स-
मासोक्तिञ्जीवातांविशेषणसाम्यस्य 'पुरा यत्र स्रोतः' इत्यत्राभा-
वेन समासोकिताया एवानुपपत्तेरिते वदन्नसगङ्गाधरकृत् । त-
न्मते—'पुरा यत्र स्रोतः' इत्यादावप्रस्तुतप्रशंसैव, तथैव तेन-
व्यवस्थापनात् । तत्सर्वमप्युपरिष्ठादप्रस्तुतप्रशंसालंकारनिरूपणा-
वसरे दर्शयिष्यामः ॥

इत्यलंकारमणिहारे समासोक्तिसरः पञ्चविंशः.

पूर्वभागस्समाप्तः.

अगुद्धसंशुद्धिः.

72	18	प्रक्षावत	प्रेक्षावत
184	21	लधमेवेति	लब्धमेवेति
,,	22	पादातव्य	दाहर्तव्य
198	9	भवितुर्हीति	भवितुमर्हीति
328	14	इत्याकारफ	इत्याकारक

